NNCL1386-507v2.1

J. K. Rowling

Harry Potter
és a Főnix Rendje

Budapest, 2003

A mű eredeti címe:
Harry Potter and the Order of the Phoenix
Copyright J. K. Rowling 2003

Minden jog fenntartva; a műnek részletei sem közölhetőek, és semmilyen formában nem sokszorosíthatóak a jogtulajdonos engedélye nélkül.

A Harry Potter nevet, a könyvsorozat szereplőinek, színhelyeinek és tárgyainak nevét engedély nélkül felhasználni tilos.
Warner Bros., 2000TM

Borítóterv Warner Bros., a Division of Time Warner Entertainment Company L. P.

Rajzolta: Mary Grandpré

A fordítás a Bloomsbury Publishing 2003-as kiadása alapján készült
Hungarian translation Animus Kiadó
Fordította: Tóth Tamás Boldizsár

ISBN 963 9307 88 2
Kiadta az Animus Kiadó 2003-ban
1301 Bp. Pf: 33
animus@axelero.hu

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős kiadó: Balázs István
Szerkesztette: Gábor Anikó

Nyomdai előkészítés és tipográfia: Scriptor Kft.
A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Neilnek, Jessicának és Davidnek,
akik varázslatossá teszik világomat

Első fejezet

A dementált Dudley

Végéhez közeledett a nyár addigi legforróbb napja, s a Privet Drive kövér kockaházai álmos csendbe burkolóztak. A máskor csillogóan tiszta autók portól piszkosan álltak a beállókban, a máskor smaragdzöld kerti pázsitok pedig sárgára fakultak – az öntözést ugyanis rendelet tiltotta a szárazság miatt.

Az utca lakói – mivel le kellett mondaniuk kedvenc elfoglaltságaikról, a kocsimosásról és a fűnyírásról – visszahúzódtak hűs házaikba, és kitárták az ablakokat, hogy becsalogassák a csak reményeikben létező fuvallatot. Az egyetlen ember, aki a szabadban tartózkodott, egy kamasz gyerek volt: a hátán feküdt a négyes számú ház mellett, egy virágágyásban.

A sovány, fekete hajú, szemüveges fiú csenevész, kissé beteges külseje arról árulkodott, hogy rövid idő alatt sokat nőhetett. Farmerja piszkos és szakadt volt, a pólója kinyúlt és megfakult, edzőcipőjének talpa pedig végső búcsút készült venni a felsőrésztől.

Nem mondhatni, hogy Harry Potter belopta volna magát az ápolatlanságot az emberiségellenes bűntettek közé soroló szomszédok szívébe, de mivel ezen az estén elrejtőzött egy sűrű hortenziabokor mögött, az arra járók nem láthatták meg. Ezen a búvóhelyen igazából csak úgy lepleződhetett volna le, ha bácsikája, Vernon vagy nagynénje, Petunia kidugja a fejét a nappali ablakán, és függőlegesen lenéz az ablak alatti virágágyásba.

A fentiek miatt Harry úgy érezte, kitűnő ötlet volt ide rejtőznie.

Az átforrósodott, kemény földön feküdni ugyan nem volt valami kényelmes, ám itt nem érték el a gyilkos pillantások, nem kellett a híradó helyett dühös fogcsikorgatást hallgatnia, és senki nem zaklatta rosszindulatú kérdésekkel – ezeket a kellemetlenségeket kellett ugyanis elviselnie, valahányszor beült a nappaliba, hogy együtt nézze a tévét nagynénjével és bácsikájával.

Mintha ez a gondolat beröppent volna a nyitott ablakon, Vernon Dursley, Harry bácsikája egyszerre megszólalt:

– Hálaistennek a kölyök végre leszokott róla, hogy itt terpeszkedjen nekünk. Apropó, hol van?

– Nem tudom – felelte közönyösen Petunia néni. – Idebent nincs.

Vernon bácsi mordult egyet.

– Még hogy híradót akar nézni! – dohogott. – Kíváncsi vagyok, mit forgat megint a fejében. Normális gyereket az ő korában nem érdekel a híradó. Dudleynak sincs fogalma arról, mi történik a világban. Szerintem azt se tudja, ki a miniszterelnök. Különben is: a mi híradónkban úgyse mondanak semmit a fajtájáról...

– Halkabban, Vernon! – szólt rá ijedten Petunia néni. – Nyitva van az ablak!

– Ja, persze... Bocsáss meg, drágám.

Dursleyék elcsendesedtek. Harry végighallgatott egy reklámdalocskát valami gyümölcsös gabonapehelyről, és közben a közeli Wisteria sétányon lakó, félbolond, macskaimádó Mrs. Figget figyelte, aki épp a ház előtt haladt el. Az öregasszony bosszús képet vágott, és hosszasan motyogott magában. Harry most már különösen örült, hogy bebújt a bokor mögé, Mrs. Figgnek ugyanis az utóbbi időben az a kellemetlen szokása támadt, hogy mindig meghívta őt magához teára, valahányszor összetalálkoztak az utcán.

Miután az öregasszony befordult a sarkon, és eltűnt Harry szeme elöl, odabent megint megszólalt Vernon bácsi:

– Dudlicsek teázni ment?

– Igen, Polkissékhez – felelte büszke-elégedetten Petunia néni. – Olyan sok kis barátja van, mindenki annyira szereti...

Harry csak nagy nehezen tudott elfojtani egy gúnyos horkantást.

Ha fiuk megítéléséről volt szó, Dursleyék még önmagukhoz képest is meghökkentően ostobák voltak. Habozás nélkül elhitték Dudley összes átlátszó hazugságát arról, hogy a nyári szünet minden egyes estéjén a bandája valamelyik tagjánál szürcsölgeti a teát. Harry nagyon jól tudta, hogy unokatestvére sehol nem teázik; a haverjaival esténként a játszótér berendezését pusztították,

utcasarkokon bagóztak, vagy kövekkel dobálták az elhaladó autókat és az arra járó gyerekeket. Esti sétái során Harry nemegyszer szemtanúja volt mindennek – vakációja ugyanis javarészt azzal telt, hogy a városrész, Little Whinging utcáit rótta, és kidobott újságokat keresett a kukákban.

Mikor felcsendültek a hétórás híreket felvezető szignál első hangjai, Harry gyomra bukfencet vetett. Talán ma este – egy hónapos várakozás után – eljön a nagy pillanat.

– *Második hetébe lépett a spanyol poggyászkezelők sztrájkja, s a repülőtereken minden eddiginél nagyobb számban zsúfolódtak össze a hazatérni vágyó turisták...*

– Ha rajtam múlna, úgy kirúgnám őket, hogy életük végéig lazíthatnának – fejtette ki véleményét Vernon bácsi, túlharsogva a hírolvasót. Harry így nem hallotta a mondat végét, de gyomra így is abbahagyta a bukfencezést. Ha történt volna valami érdemleges, az biztosan első lett volna a hírek sorában – a pusztulás, a halál fontosabb, mint akárhány külföldön rekedt turista.

Harry lassan, hosszan kifújta a levegőt, és felnézett a ragyogóan kék égre. A nyár minden addigi napja egyformán telt: aggodalom, feszült várakozás, fellélegzés, aztán megint az egyre fokozódó aggodalom... és mindehhez az a napról napra gyötrőbbé váló kérdés, hogy miért nem történt még mindig semmi.

A további hírekre is odafigyelt, hátha beszámolnak valamiről, aminek a valódi jelentőségét a muglik nem ismerték fel: megmagyarázhatatlan eltűnésekről, egy különös balesetről... Ilyesmit azonban nem hallott. A poggyászrakodók sztrájkja után a délkeleti országrészt sújtó aszályról beszéltek (– Remélem, ezt a szomszéd is hallgatja! – harsogta Vernon bácsi. – Akkor talán nem fog hajnali háromkor locsolni!), aztán egy helikopterről, ami kis híján lezuhant Surreyben egy mezőn, majd arról, hogy egy híres színésznő válik híres férjétől. (– Mintha érdekelne minket a mocskos magánéletük – prüszkölte Petunia néni, aki mellesleg megszállott kíváncsisággal kutatott az esetről szóló cikkek után az összes magazinban, ami csak csontos kezébe került.) Harry behunyta a szemét, mert elvakította a ragyogó kék ég, és tovább fülelt.

– *...és végezetül Tömpi, a törpepapagáj új módját találta ki a nyári hűsölésnek. Tömpi, aki a barnsleyi Tíz Tollban lakik, megtanult vízisíelni! Mary Dorkins tudósítása következik.*

Harry kinyitotta a szemét. Ha már a vízisíelő törpepapagájoknál tartanak, gondolta, akkor nincs értelme tovább hallgatnia a híradót.

Óvatosan a hasára fordult a virágágyásban, majd a könyökére és a térdére támaszkodva odébb mászott az ablak alól. Körülbelül öt centit tett meg, amikor váratlanul több dolog történt gyors egymásutánban.

Először is visszhangzó pukkanás hallatszott, ami az álmos csöndben pisztolylövés erejével hatott. Aztán egy macska kiiszkolt az egyik parkoló kocsi alól, és eliramodott. Dursleyék nappalijából visítás, káromkodás és csörömpölés hallatszott ki. Harry, mintha csak erre a jelre várt volna, talpra szökkent, és vékony fapálcát húzott ki farmernadrágja derekából. Teljesen felegyenesedni azonban nem tudott, mert beverte a fejét a nyitott ablakba. A csúnya koppanás hallatán Petunia néni még hangosabb visításba kezdett.

Harry úgy érezte, mintha kettérepedt volna a feje, akár egy dinnye. Szeme könnybe lábadt, és forgott vele a világ – de azért kitartóan nézte az utcát, hátha meglátja a zaj forrását. Azonban alighogy nagy nehezen kihúzta magát, kinyúlt a nyitott ablakon két lapátszerű, lila kéz, és rákulcsolódott a nyakára.

– Azonnal... tedd... el! – hörögte a fülébe Vernon bácsi. – Gyerünk! Senki... nem... láthatja... meg!

– Eressz már el! – nyögte ki fuldokolva Harry.

Néhány másodperces elkeseredett küzdelem következett. Harry fél kézzel igyekezett lefejteni a nyakáról bácsikája kolbászszerű ujjait, mert jobbjával továbbra is az előreszegezett pálcát markolta.

Majd miután egy különösen éles fájdalomszúrást érzett lüktető fejében, a bácsi nyikkant egyet, és hirtelen elengedte a nyakát, de úgy, mintha Harry egyszerre nagyfeszültségű vezetékké vagy taszító mágnessé vált volna.

Harry levegő után kapkodva átbucskázott a hortenziabokron, majd feltápászkodott, és körülnézett. A pukkanást okozó dolognak nyoma sem volt, viszont jó pár kíváncsi arc jelent meg a

közeli ablakok mögött. Harry sietve visszadugta pálcáját a nadrágjába, és igyekezett ártatlan képet vágni.

– Szép esténk van! – harsogta Vernon bácsi, azzal vigyorogva integetni kezdett Hetes Szám asszonynak, aki függönye mögül nagy szemeket meresztett a Dursley-rezidencia felé. – Hallotta mekkorát durrant az a kipufogó? Jól ránk ijesztett Petuniával!

A bácsi ezután addig folytatta az eszelős vigyorgást, amíg az utolsó kíváncsi szomszéd is vissza nem húzódott az ablakából. Akkor aztán a vigyor vicsorgássá változott, és Vernon bácsi magához intette unokaöccsét.

Harry tett néhány lépést az ablak felé, de ügyelt rá, hogy kartávolságon kívül maradjon.

– Mi a fészkes fenét akartál ezzel? – kérdezte dühtől remegő, rekedt hangon Vernon bácsi.

– Mit akartam mivel? – kérdezett vissza higgadtan Harry. Közben jobbra-balra tekingetett, még mindig remélve, hogy meglátja a pukkanás okozóját.

– Ezzel a durrogtatással az ablakunk alatt...

– Az nem én voltam! – jelentette ki Harry.

Most Petunia néni sovány lóarca is megjelent Vernon bácsi lila lepényképe mellett. A néni reszketett a dühtől.

– Miért ólálkodtál az ablakunk alatt?

– Így van! Nagyon jó kérdés, Petunia! Mit kerestél az ablakunk alatt, kölyök!?

– A híradót hallgattam... – felelte fásultan Harry.

Bácsikája és nagynénje felháborodott pillantást váltottak.

– A híradót!? Már megint!?

– Hát igen. Mivel mindennap más van benne – felelte Harry.

– Ne pimaszkodj velem, kölyök! Azonnal mondd meg, hogy miben töröd a fejed, és ne gyere nekem azzal, hogy a híreket hallgatod! Nagyon jól tudod, hogy a te fajtádról...

– Vigyázz, Vernon! – sziszegte Petunia néni, mire Vernon bácsi annyira lehalkította a hangját, hogy Harry is alig hallotta, mit mond:

– ...hogy a te fajtádról nem beszélnek a mi híradónkban!

– Azt csak hiszitek.

A Dursley házaspár néhány másodpercig gyanakodva fürkészte Harryt, majd Petunia néni így szólt:

– Arcátlan kis hazudozó vagy. Mit csinálnak azok a... – itt Petunia néni is visszavett a hangerőből, úgy, hogy Harrynek a szájáról kellett leolvasnia a következő szót – ...baglyok, ha nem híreket hoznak neked?

– Hoppá! – suttogta diadalmasan Vernon bácsi. – Most megfogtunk, kölyök! Azt hiszed, nem tudjuk, hogy azok a nyavalyás madarak folyton szállítják neked a híreket?

Harry habozott. Nehezére esett válaszolni, bár bácsikája és nénikéje nem sejthették, mennyire érzékeny pontra tapintottak.

– A baglyok... nem hoznak híreket... – felelte szinte hangtalanul.

– Nem hiszem! – vágta rá Petunia néni.

– Én se! – rázta a fejét Vernon bácsi.

– Tisztában vagyunk vele, hogy megint valami hókuszpókuszra készülsz – jelentette ki Petunia néni.

– Ugyanis nem vagyunk teljesen ostobák – tette hozzá Vernon bácsi.

– Végre egy érdekes hír – vetette oda mérgesen Harry, majd mielőtt Dursleyék visszaparancsolhatták volna, sarkon fordult, átvágott az előkerten, s az alacsony falon át kilépett az utcára.

Tudta, hogy ezzel a megjegyzéssel nagyon kihúzta a gyufát, és ha majd hazamegy, borsos árat kell fizetnie szemtelenségéért, de mindez most a legkevésbé se érdekelte. Sokkalta fontosabb dolgok jártak a fejében.

Biztosra vette, hogy a közeli pukkanás hoppanálást vagy dehoppanálást jelzett. Pontosan ilyen zajt hallatott Dobby, a házimanó, valahányszor megjelent vagy köddé vált. Lehetséges volna, hogy Dobby eljött a Privet Drive-ra? Lehet, hogy a manó ebben a pillanatban is követi őt? Erre a

gondolatra megtorpant, és gyorsan körülnézett az utcán. A Privet Drive azonban néptelennek tűnt, abban pedig Harry biztos volt, hogy Dobby nem tud láthatatlanná válni.

Folytatta hát útját, nem is figyelve rá, hogy merre megy. Az utóbbi hetekben annyiszor sétált ezeken az utcákon, hogy lába már automatikusan végigvezette a kedvenc útvonalán. Időről időre azért hátrapillantott a válla fölött. Teljes bizonyossággal érezte ugyanis, hogy valami mágikus dolog történt a közelében, mikor Petunia néni haldokló begóniái között feküdt. De miért nem szólította meg a rejtélyes mágus? Miért nem lép kapcsolatba vele, miért bujkál előle?

Tehetetlen dühe egyre fokozódott, aztán egyszerre feltámadt benne a kételkedés, a bizonytalanság.

Lehet, hogy a pukkanás mégse volt mágikus eredetű... Lehet, hogy csak túlreagál egy teljesen természetes eredetű zajt, mert annyira kiéhezett bármilyen, akár egészen apró jelzésre attól a világtól, amelyhez szíve szerint tartozik. Miért ne volna lehetséges, hogy egyszerűen csak összetört valami a szomszéd házban, és az okozta a zajt?

Harry gyomrában tompa, süllyedő érzés támadt, és lelkét ismét elárasztotta a reménytelenség, ami a nyár folyamán már oly sokszor hatalmába kerítette.

Reggel öt órakor felébred majd a vekker csörgésére, hogy kifizesse a *Reggeli Próféta* aznapi számát kézbesítő baglyot. De van-e értelme még egyáltalán járatnia az újságot? Az utóbbi időben épp csak rápillantott a címoldalra, aztán félredobta a lapot. Ha majd a féleszűek, akik a Prófétát szerkesztik, végre rádöbbennek, hogy Voldemort visszatért, azt a hírt majd öles szalagcímmel fogják lehozni – más hír pedig nem érdekelte őt.

A baglyok Rontól és Hermionétól is hoztak olykor levelet – abban azonban már rég nem reménykedett, hogy legjobb barátai valamiféle érdemleges újsággal szolgálnak.

Persze tudodkiről nem mondhatunk semmit... Azt az utasítást kaptuk, hogy ne írjunk meg neked semmi érdemlegeset, hiszen a leveleket elfoghatják... Elég sok a dolgunk, de a részletekről nem számolhatunk be... Zajlanak az események, ha találkozunk, majd mindent megtudsz...

De mikor fognak találkozni? Úgy tűnt, épp az időponttal senki nem törődik igazán. A születésnapi üdvözlőlapon Hermione azt írta: úgy tudom, nemsokára találkozunk. De mégis, mennyire sokára lesz az a nemsokára? Az elszórt, homályos utalásokból csak annyi derült ki, hogy Hermione és Ron ugyanott vannak, feltehetőleg Ron szüleinél. Harryt majd megőrjítette a gondolat, hogy amíg ő a Privet Drive-on kuksol, két barátja remekül szórakozik az Odúban. Annyira dühös volt rájuk, hogy kinyitatlanul eldobta a két doboz Mézesfalás-desszertet, amit a születésnapjára kapott tőlük. Elhamarkodott tettéért a sors már aznap este megbüntette, mégpedig Petunia néni vacsorának csúfolt, fonnyadt salátájával.

Mi lehet Ron és Hermione sok dolga? És neki, Harrynek miért nem ad senki feladatot? Talán nem bizonyította be, hogy talpraesettebb, mint két barátja? Mindenki elfelejtett mindent, amit ő tett? Talán nem ő járta meg a temetőt, nem ő nézte végig Cedric meggyilkolását, nem őt kötözték a sírkőhöz, hogy végezzenek vele?

Ezt verd ki a fejedből! – szólt rá magára szigorúan, azon a nyáron már vagy századszor. Lidérces álmaiban úgyis újra meg újra visszatért a temetőbe, botorság volt még ébren is a rémségekre gondolnia.

Befordult a Magnolia közbe, s hamarosan elhaladt a garázs és a szűk sikátor mellett, ahol először nézett keresztapja szemébe.

Sirius volt az egyetlen, aki átérezte, milyen helyzetben van.

A használható hírek persze az ő leveleiből is hiányoztak, de azokban legalább figyelmeztetések és vigasztaló szavak voltak gyötrő célozgatások helyett. Tudom, hogy kínlódsz és bosszankodsz... Ne keresd a bajt, akkor nem lesz gond... Légy óvatos, semmi meggondolatlanság...

Jól van, gondolta Harry, miközben a Magnolia közből kifordult a Magnolia útra, és elindult a lassan sötétbe burkolózó játszótér felé. Végül is nagyjából úgy viselkedett, ahogy Sirius tanácsolta.

Ellenállt például a kísértésnek, hogy rákösse a seprűjére a ládáját, és egyedül útnak induljon az Odúba. Úgy vélte, erős önfegyelemről tett tanúbizonyságot ahhoz képest, hogy mennyire kínozta és bosszantotta a hosszú száműzetés – a Privet Drive-i fogság, ami arra kárhoztatta, hogy virágágyásokban bujkáljon és hallgatózzon, hátha megtud valamit Voldemort nagyúr

mesterkedéseiről. Mindenesetre elég dühítő volt egy olyan embertől hallani, hogy ne legyen meggondolatlan, aki tizenkét évig ült az Azkabanban, a varázslók börtönében, aztán megszökött, megpróbálta elkövetni a gyilkosságot, amiért eredetileg elítélték, majd elmenekült egy lopott hippogriffen...

Harry átmászott a park bezárt kapuján, és elindult a kiégett füvön. A játszótér ugyanolyan néptelen volt, mint a környező utcák.

A hintákhoz érve leült az utolsóra, amit Dudley és barátai még nem tettek tönkre, fél karját ráfűzte a láncra, és gondolataiba merülve bámulta a földet. A virágágyásban többet nem bújhat el. Holnap ki kell találnia egy újabb trükköt, hogy meghallgathassa a híreket.

Addig pedig vár rá egy újabb zaklatott éjszaka – ugyanis ha épp megúszta a cedrices rémlátomást, akkor egy másik torokszorító álom gyötörte: hosszú, sötét folyosókon kóborolt, amelyek mindegyike falban vagy zárt ajtóban végződött. Az álom valószínűleg arra a kiúttalanságra utalt, ami a nappalait is jellemezte. A régi sebhely a homlokán sokszor kellemetlenül sajgott, de ő már nem ringatta magát abba a hitbe, hogy Ron, Hermione vagy akár Sirius különösebben érdekesnek találná ezt a tünetet. Régebben, ha fájt a sebhely, az arra figyelmeztetett, hogy Voldemort ismét erősebb lett, de most, hogy a nagyúr már visszatért, biztos mindenki azt mondaná: várható volt, hogy sokat fog fájni... nem kell törődni vele... volt már ilyen...

Sorsának igazságtalansága egyszerre annyira gyötörni kezdte Harryt, hogy dühében legszívesebben felordított volna. Ha ő nincs, nem is tudná senki, hogy Voldemort visszatért! És mi a jutalma?

Négy hosszú hétre bedugják lehetetlen nagybátyjáékhoz, Little Whingingbe, teljesen elzárják a varázsvilágtól, és arra kényszerítik, hogy fonnyadt begóniák között kuporogva hallgassa, hogyan tanult meg vízisízni egy törpepapagáj! Hogy is felejthette el őt ilyen könnyen Dumbledore? Ha Ron és Hermione találkoztak, őt miért nem hívták meg? Meddig kell még eltűrnie az olyan tanácsokat, hogy üljön a fenekén, és legyen jó kisfiú? És mikor írhatja meg végre az ostoba *Reggeli Próféta*nak, hogy képzeljék, Voldemort visszatért?

A dühös gondolatok vadul kavarogtak Harry fejében; még a gyomra is kavargott a felindultságtól. Közben leszállt körülötte a meleg, bársonyos éj, a levegő megtelt a forró, száraz fű illatával, és nem hallatszott más zaj, csak a park kerítésén túl elhaladó autók tompa zúgása.

Fogalma sem volt, mennyi ideje üldögélt már a hintán, mikor hangok ütötték meg a fülét, kizökkentve őt mélázásából. Felnézett, és a távoli utcalámpák ködös derengésében a parkon áthaladó emberek körvonalait pillantotta meg. Az egyik alak valami trágár nótát harsogott, a többiek nevettek. Mindezt halk, szapora ketyegés kísérte: drága versenybiciklik csapágyainak zaja.

Harry tudta, kik ezek az emberek. Az elöl haladó alakban felismerte Dudley Dursleyt – unokatestvére hazafelé tartott, hűséges bandája kíséretében.

Dudley terjedelmesebb volt, mint bármikor, de egy év szigorú diéta és egy új tehetség felfedezése jelentősen megváltoztatta testfelépítését. Ahogy azt Vernon bácsi fűnek-fának büszkén újságolta, Dudley nemrég nehézsúlyú bajnoki címet szerzett a délkeleti megyék iskoláinak ökölvívó tornáján. A "nemes sport", ahogy Vernon bácsi nevezte, még nagyobb behemótot csinált Dudleyból, mint amekkorának Harry elemi iskolás korukban látta, mikor ő maga szolgált Dudley első bokszzsákja gyanánt. Harry persze már rég nem félt unokatestvérétől, mégse tartotta különösebben örvendetes dolognak, hogy Dudley megtanult még nagyobbat és még pontosabban ütni. A környékbeli gyerekek mind rettegtek tőle – egyenesen veszélyesebbnek tartották, mint "azt a Potter fiút", aki gátlástalan huligán, nyilván nem véletlenül a Szent Brútusz Szigorított Javítóintézet bentlakója.

Harry tekintetével kísérte a parkon átkerekező, sötét alakokat.

Arra gondolt, vajon kit vertek meg a fiúk aznap este. Forduljatok erre, gondolta. Na, gyerünk... nézzetek ide... itt ülök egyedül... gyertek, kössetek belém...

Ha Dudley barátai észrevennék, rögtön megcéloznák őt – no de mit tenne akkor Dudley? Nem akarná lejáratni magát a banda előtt, viszont provokálni se merné őt... Vicces lenne nézni, hogyan tépelődik; jó lenne cikizni, és látni, hogy nem mer visszavágni... És ha valamelyik másik támadna, akkor ott van kéznél a varázspálca.

Próbálják csak meg... Örömmel vezette volna le dühe egy részét azokon a fiúkon, akik egykor pokollá tették az életét.

A fiúk azonban nem fordultak felé, nem vették észre őt, és már-már elérték a kerítést. Harry legyőzte vágyát, hogy utánuk kiáltson. Nem volna okos dolog összetűzést kezdeményeznie. Nem varázsolhat. Megint azt kockáztatná, hogy kicsapják az iskolából.

Dudley és a banda hangjai lassan elhaltak a távolban; már el is tűntek a szeme elől a Magnolia úton.

Tessék, Sirius, gondolta fásultan Harry. Nem voltam meggondolatlan. Nem kerestem a bajt. Épp az ellenkezőjét csináltam annak, amit te tettél volna.

Felállt, és kinyújtóztatta tagjait. Petunia néni és Vernon szemében Dudley hazatérésének mindenkori időpontja volt a mérce: addig tartott a "normális időben", és azután kezdődött a "későn".

Vernon bácsi már megfenyegette Harryt, hogy bezárja őt a sufniba, ha még egyszer Dudley után mer hazaérni, így hát Harry elfojtott egy ásítást, és mogorván elindult a park kapuja felé.

A Magnolia út a Privet Drive-hoz hasonlóan tele volt kövér kockaházakkal – azokhoz kövér, kockafejű tulajdonosok és jól fésült pázsitok tartoztak. A lakók Vernon bácsiéhoz hasonló, szép, tiszta kocsikkal jártak. Harry jobban szerette Little Whinginget éjszaka, mikor a lefüggönyözött ablakok csak fényesen ragyogó foltok voltak, és az emberek nem tettek csípős megjegyzéseket az ő "bűnöző" külsejére. Megszaporázta lépteit, így aztán a Magnolia út feléhez érve ismét megpillantotta Dudleyt és bandáját: azok éppen búcsúzkodtak a Magnolia köz sarkánál. Harry behúzódott egy nagy orgonabokor árnyékába, és várt.

– ...visított, mint egy malac, mi? – röhögött Malcolm, és a többiek is vele vihogtak.

– Szép jobb horog volt, Nagy Dé – mondta Piers.

– Akkor holnap ugyanakkor? – kérdezte Dudley.

– Aha, nálunk – felelte Gordon. – Elmennek az őseim.

– Oké, akkor ott – intett búcsút Dudley.

– Heló, Dud!

– Szia, Nagy Dé!

Harry kivárta, amíg a banda lelépett, és csak akkor indult tovább.

Mikor elhaltak a hangok, befordult a Magnolia közbe, és némi sietség árán hamarosan hallótávolságra megközelítette Dudleyt. Unokatestvére ráérősen baktatott, és hamisan dudorászott.

– Heló, Nagy Dé!

Dudley megfordult.

– Ja – morogta – te vagy az?

– Mondd már el: mióta vagy Nagy Dé? – kérdezte Harry.

– Dugulj be! – horkant rá Dudley, és elfordult tőle.

– Tök jó név – folytatta vigyorogva Harry, miután felzárkózott unokatestvére mellé. – De nekem azért mindig Dudlimudli maradsz.

– Mondom, hogy dugulj be! – csattant fel Dudley, ökölbe szorítva sonkakezét.

– Nem tudják a srácok, hogy anyukád így szólít?

– Fogd be a szád!

– Érdekes, anyukádnak sose mondod, hogy fogja be a száját. A Dudluska vagy a Dudlicsek jobb? Azokat szívesebben hallod?

Dudley nem felelt. Szemlátomást minden önfegyelmét latba kellett vetnie, hogy ne üsse meg Harryt.

– Na mesélj, kit vertél meg ma este? – kérdezte Harry, most már vigyorgás nélkül. – Megint egy tízévest? Azt tudom, hogy tegnapelőtt Mark Evanst intézted el...

– Ő provokálta ki! – fortyant fel Dudley.

– Tényleg?

– Szemtelen volt.

– Igen? Azt mondta, hogy olyan vagy, mint egy disznó, ami megtanult a hátsó lábán járni? Ez nem szemtelenség, Dud, ez a szomorú igazság.

Dudley állkapcsán kidudorodtak az izmok. Harry leírhatatlan elégtétellel nyugtázta unokatestvére fokozódó dühét; olyan érzés volt ez számára, mintha átpumpálná saját elkeseredettségét Dudleyba, az egyetlen emberbe, aki kéznél volt erre a célra.

Befordultak a sikátorba, ahol Harry először látta Siriust, s ami a legrövidebb út volt a Magnolia közből a Wisteria sétányra. A néptelen kis utca sokkal sötétebb volt, mint azok, amelyeket összekötött, mivel itt nem szereltek fel utcai lámpákat. Dudley és Harry garázsfalak és egy magas kerítés között haladtak el.

– Erősnek érzed magad, mert nálad van az az izé, mi? – szólalt meg néhány másodperc hallgatás után Dudley.

– Milyen izé?

– Hát az izé, amit rejtegetsz.

Harry megint elvigyorodott.

– Nem is vagy olyan buta, amilyennek látszol, Dud! Persze az is igaz, hogy ha olyan buta lennél, nem tudnál egyszerre járni és beszélni.

Harry előhúzta a pálcáját. Látta, hogy unokatestvére riadt pillantást vet rá a szeme sarkából.

– Nem szabad használnod – sietett leszögezni Dudley. – Tudom, hogy nem szabad. Különben kirúgnak abból az őrültképzőből, ahova jársz.

– Honnan tudod, hogy nem törölték el ezt a szabályt, Nagy Dé?

– Nem törölték el – felelte Dudley, de úgy, mintha saját magát győzködné.

Harry halkan nevetett.

– Anélkül az izé nélkül nem mersz kiállni ellenem, mi? – förmedt rá Dudley.

– Neked viszont csak négy gorilla kell, hogy ki merj állni egy tízéves ellen. Hogy szerezted a bokszbajnoki címet, amire olyan büszke vagy? Hány éves volt az ellenfeled? Hét? Nyolc?

– Tizenhat éves volt, ha épp tudni akarod – felelte bosszúsan Dudley. – Húsz percig nem tért magához, miután kiütöttem, pedig kétszer akkora volt, mint te. De majd megmondom apának, hogy elővetted azt az izét...

– Aha, már szaladsz is apucihoz, mi? A bokszbajnok Dudlici megijedt a csúnya Harry pálcájától?

– Éjjel nem vagy ilyen nagy legény – vágott vissza Dudley.

– Most is éjjel van, Dudlicsek. Tudod, úgy hívjuk azt, amikor ilyen sötét minden...

– Úgy értem, akkor, mikor alszol! – csattant fel Dudley, és megállt.

Harry is megállt, és ránézett unokatestvérére. A sötétben is látta, hogy Dudley palacsintaarcán diadalmas kifejezés ül.

– Hogy érted azt, hogy nem vagyok nagy legény, amikor alszom? – kérdezte őszinte értetlenséggel. – Mitől kellene félnem az ágyban? A párnától?

– Hallottalak tegnap éjjel – hadarta Dudley. – Beszéltél álmodban. Nyöszörögtél.

– Hogy érted...? – ismételte Harry, de a gyomra mintha egyszerre megtelt volna hullámzó, jeges vízzel. Előző éjjel megint megjárta álmában a temetőt.

Dudley erőltetetten felkacagott, aztán gúnyos, cincogó jajveszékelésbe kezdett:

– "Ne öld meg Cedricet! Ne öld meg Cedricet!" Ki az a Cedric? Vele jársz?

– Nem... hazudsz – felelte gépiesen Harry. Egyszerre kiszáradt a szája. Nagyon jól tudta, hogy Dudley nem hazudik, hiszen máshonnan nem tudhatott Cedricről.

– "Apa! Apa, segíts! Meg akar ölni, apa! Oá! Oá!"

– Hagyd abba! – szólt fenyegetően Harry. – Fogd be a szád, ha jót akarsz.

– "Gyere, apa, segíts rajtam! Anya, gyere, segíts! Megölte Cedricet! Ments meg, apa! Engem is meg akar..." Te, te... ne szegezd rám azt az izét!

Dudley a garázsfalhoz hátrált. Harry pontosan a szívének szegezte varázspálcáját. Tizennégy év összes gyűlölete ott lángolt a vérében. Meg akarta átkozni Dudleyt, de olyan csúnyán, hogy ronda bogár képében döcögjön haza, süketen, némán, a csápjait lengetve...

– Erről soha többet ne beszélj – szólt vészjóslóan. – Megértetted?

– Fordítsd el az izédet!

– Azt kérdeztem: megértetted?

– Fordítsd el!

– Megértetted?

– Ne szegezd rám azt az izét...!

Dudley összerándult, és elakadt a lélegzete, mintha jeges vizet öntöttek volna a nyakába.

Valami történt az éjszakával. A csillagokkal megszórt indigókék ég egyszerre koromfekete és vak lett – eltűntek a csillagok, a Hold, a távoli, ködös fényű utcai lámpák. Elnémult a tompa motorzúgás és a fák susogása. A balzsamos levegő hirtelen csípősen hideg lett. Tökéletes, áthatolhatatlan, néma sötétség vette körül a két fiút, mintha egy óriási kéz vastag, jeges köpönyeget borított volna az egész sikátorra.

Harry egy pillanatig azt hitte, akaratlanul valamilyen varázslatot hajtott végre, aztán rádöbbent, hogy erről nem lehet szó, hiszen a csillagokat nem tudja kioltani. Körülnézett, hátha meglátja a jelenség okát, de a sötétség súlytalan fátyolként tapadt a szemére.

Aztán megütötte a fülét Dudley rémült hangja.

– Mi-mit csinálsz? Ha-hagyd abba!

– Nem csinálok semmit! Hallgass, és ne mozdulj!

– Nem látok! Megvakultam! A...

– Fogd már be!

Harry mozdulatlanná dermedt, de a szemét tágra nyitotta, és erőlködve meredt a sötét semmibe. Az agresszív hideg az egész testét átjárta. Karja libabőrös lett, felállt a szőr a hátán.

Képtelenség, gondolta. Nem jöhettek ide, Little Whingingbe...

Most a zajokra összpontosított. Előbb hallani fogja őket, csak azután bukkannak fel:..

– Megmondom apának! – nyafogott Dudley. – Hol vagy? Mit csinálsz?

– Befognád a szád? – sziszegte Harry. – Hallgatni próbá...

A torkán akadt a szó, mert ekkor meghallotta a zajt, amitől rettegett.

Rajtuk kívül volt még valami a sikátorban; valami, ami elnyújtott, rekedt hörgéssel szívta be a levegőt. Harry reszketve állt a lélekölő hidegben, s a félelem jeges szorítását érezte a torkán.

– Hagyd abba! Ne csináld már! Különben leütlek, esküszöm!

– Dudley, fogd már be...

Bamm!

Harry jókora ütést érzett a füle fölött, akkorát, hogy megtántorodott tőle. Szeme előtt apró, fehér pöttyök táncoltak. Két órán belül másodszor érezte úgy, hogy kettéhasadt a feje. A következő pillanatban a földre zuhant, s a pálcája kiesett a kezéből.

– Te idióta! – kiáltott fel dühösen. Könnyező szemmel négykézlábra állt, és kétségbeesetten tapogatózni kezdett a vaksötétben.

Közben hallotta, hogy Dudley megindul, nekiütközik a kerítésnek, és hátratántorodik.

– Gyere vissza, Dudley! A karjaiba szaladsz!

Iszonyú visítás hallatszott, és Dudley lépéseinek zaja megszűnt.

Ugyanabban a pillanatban Harry közeledő hideget érzett a háta mögött – ez pedig csak azt jelenthette, hogy a támadók többen vannak.

– Dudley, csukd be a szád! Semmiképp, semmiképp ne nyisd ki a szád!

Harry kétségbeesetten tapogatózott maga körül.

– Pálca... – motyogta a félelemtől kábán. – Hol van... pálca... hol van... Lumos!

A varázsigét csak azért mondta ki, mert valamilyen fényforrásra vágyott, ami segíti a keresésben. Hatalmas megkönnyebbülésére kis lángnyelv lobbant fel néhány centire a jobb kezétől: tűz gyúlt pálcája hegyén. Felkapta, talpra szökkent, és megfordult.

A következő pillanatban gyomra hatalmas bukfencet vetett.

Egy hórihorgas, kámzsás alak siklott felé. A lény a föld fölött lebegett; se a lába, se az arca nem látszott ki köpönyege alól, s ahogy közeledett, hörögve szívta be száján az éjszakát.

Harry hátrált egy lépést, és előreszegezte pálcáját.

– Expecto patronum!

A pálca hegyéből ezüstös gőzfelhő tört elő. A dementor lelassult, de a bűbáj nem működött elég jól. Harry botladozva tovább hátrált, a dementor pedig követte. Harry érezte, hogy agyát zsibbasztani kezdi a rémület... Koncentrálj!

A dementor köpönyegének nyílásából két nyálkás, zöld kéz bukkant elő. Harry surrogó zajt hallott a fülében.

– Expecto patronum!

Saját hangja távolinak és tompának tűnt. A pálcából ezüstös füstcsík folydogált ki lustán – nem sikerül a varázslat, nem tudja megcsinálni!

Éles, vijjogó nevetés harsant a fejében... Érezte a dementor bűzös, halálhideg leheletét, ami most már az ő tüdejét is megtöltötte. Fulladozott tőle.

Gondolkozz... Kell egy örömteli gondolat...

De nem talált magában egy szemernyi örömöt se. A dementor jéghideg ujjai a nyakára fonódtak, a vijjogó nevetés a fejében egyre hangosabb lett, és most egy hang is megszólalt: Köszönj szépen a halálnak, Harry... talán nem is fog fájni... habár nem tudom, még sose haltam meg... Soha többé nem látja Ront és Hermionét...

Ahogy levegő után kapkodott, kristálytisztán felbukkant a fejében két barátjának képe.

– Expecto patronum!

A pálcából hatalmas, ezüstös szarvas szökkent ki. Agancsának hegyével ott kapta el a dementort, ahol a rém szívének kellett volna lennie. A dementor hátrasuhant, súlytalanul, akár a sötétség, s mikor a szarvas újra rávetette magát, elröppent, mint egy menekülő denevér.

– Erre! – kiáltott rá Harry a szarvasra, azzal megfordult, és égő hegyű pálcáját előreszegezve szaladni kezdett a sikátorban. – Dudley! Dudley!

Tucatnyi lépést se kellett tennie, máris meglátta unokatestvérét.

Dudley összegömbölyödve feküdt a földön, s karjával védte az arcát. Egy másik dementor ott kuporgott fölötte, nyálkás keze a fiú csuklójára kulcsolva. Lassan, szinte gyöngéden elhúzta Dudley kezét, s közben kámzsás fejét a fiú arcához közelítette, mintha meg akarná csókolni őt.

– Kergesd el! – üvöltötte Harry.

A megidézett szarvas zúgó szelet kavarva elvágtatott mellette.

A dementor szem nélküli arca néhány centire volt csak Dudleyétól, mikor az ezüstagancs elérte őt. A rémség a magasba röppent, és társához hasonlóan eltűnt a sötétben. Ezután a szarvas kiügetett a sikátor végéhez, és ott ezüstös ködté foszlott szét.

A Hold, a csillagok meg az utcai lámpák nyomban visszakapták fényüket, és langyos fuvallat söpört végig a sikátoron. A szomszédos kertekben susogni kezdtek a fák, s újra felzúgott a Magnolia közben elhaladó autók tompa zaja. Harry mozdulatlanul állt; minden érzékszerve bizsergett a környezet ilyen hirtelen megváltozásától. Beletelt néhány másodpercbe, mire észrevette, hogy pólója rátapadt a mellkasára és a hátára: egész teste verejtékben fürdött.

Még mindig nem tudta elhinni, ami történt. Dementorok Little Whinging kellős közepén!

Dudley továbbra is a földön hevert; elhalóan nyöszörgött, és remegett minden porcikája. Harry lekuporodott mellé, hogy megvizsgálja, milyen állapotban van, de ekkor közeledő léptek szapora zaja ütötte meg a fülét. Ösztönösen felemelte pálcáját, és sarkon fordult, hogy szembenézzen az érkezővel.

A bolond Mrs. Figg alakja bontakozott ki a homályból. Az öregasszony szürke haja kiszabadult a hajháló alól, sovány karjáról fémesen zörgő bevásárlóháló lógott alá, s lába félig kicsúszott skót kockás szövetpapucsából. Harry gyorsan el akarta rejteni varázspálcáját, de...

– Nehogy eltedd, te bolond – visított fel Mrs. Figg. – Mi lesz, ha még több ólálkodik itt? Esküszöm, megfojtom Mundungus Fletchert!

Második fejezet
Bagolycsipet

– Tessék? – hebegte Harry.

– Lelépett! – sopánkodott kezeit tördelve Mrs. Figg. – Elment tárgyalni valakivel egy rakás üstről, ami "leesett egy teherseprűről". Megmondtam neki, hogy elevenen megnyúzom, ha elmegy, és most nézd meg! Dementorok! Még szerencse, hogy szolgálatba állítottam Kormi urat! Na gyerünk, nincs idő fecsegni! Egy-kettő, gyorsan haza kell mennetek! Te jó ég, micsoda botrány lesz ebből! Megfojtom!

– De hát... – Harry számára majdnem olyan megdöbbentő volt megtudni, hogy a félbolond, macskaimádó szomszédasszony tudja, mik azok a dementorok, mint találkozni kettővel a sikátorban. – A néni... boszorkány?

– Kvibli vagyok, és ezt Mundungus is nagyon jól tudja. Hát hogy a macskába tudnálak megvédeni a dementoroktól!? Otthagyott téged teljesen őrizetlenül, pedig figyelmeztettem...

– Ez a Mundungus követett engem? Várjunk csak... Ő volt az! Ő dehoppanált a házunk előtt!

– Igen, igen, igen, de szerencsére beküldtem Kormit egy kocsi alá a biztonság kedvéért. Kormi azonnal szólt nekem, de mire a házatokhoz értem, te már eltűntél... És tessék... Uram, teremtőm, mit fog szólni ehhez Dumbledore? Hé! – ripakodott rá Dudleyra, aki még mindig hanyatt feküdt az aszfalton. – Emeld fel a hájas hátsód, egy-kettő!

– A néni ismeri Dumbledore-t? – kérdezte elkerekedett szemmel Harry.

– Persze, hogy ismerem, ki ne ismerné őt? Na gyere már, ha visszajönnek, nem tudok segíteni neked, egy árva tyúktojást se tudtam megbűvölni soha életemben!

Azzal az öregasszony lehajolt, megfogta Dudley egyik húsos karját, és húzni kezdte.

– Kelj már fel, te haszontalan hústorony! Talpra!

Dudley azonban vagy nem tudott, vagy nem akart felállni. Hamuszürke arccal, remegve feküdt a földön, és összeszorította a száját.

– Majd én felemelem.

Harry húzni kezdte Dudley fél karját, és nagy nehezen sikerült is talpra állítania unokatestvérét. Dudleyt azonban láthatólag az ájulás kerülgette. Apró szeme szédülten forgott, arcáról csorgott a verejték, és amint Harry elengedte a karját, el akart dőlni, mint egy fa.

– Gyerünk már! – türelmetlenkedett Mrs. Figg.

Harry átvetette a vállán Dudley fél karját, és a súly alatt roskadozva vonszolni kezdte unokatestvérét a kivilágított út felé.

Mrs. Figg előttük csoszogott, s aggódva kémlelte az utcasarkot.

– Legyen a kezedben a pálcád! – utasította Harryt, mikor kiértek a Wisteria sétányra. – Ne törődj most a Titokvédelmi Alaptörvénnyel, ebből már úgyis hatalmas botrány lesz. Ahogy ezeket ismerem, a bolhából is sárkányt csinálnak. Ott az a rendelet a kiskorúak bűbájgyakorlásának korlátozásáról... Pontosan ettől tartott Dumbledore... Mi az ott az utca végén? Ja, csak Rőtfülű... Nehogy eltedd a pálcádat, fiam! Hányszor mondjam még, hogy nem tudok segíteni neked?

Nem volt éppenséggel könnyű a pálcát is tartani, és közben Dudleyt is vonszolni. Harry bosszúságában jól oldalba döfte könyökével unokatestvérét, de ezzel se tudta rávenni őt az önálló helyváltoztatásra. Dudley teljes súlyával a vállára nehezedett, s széles talpa csak súrolta a földet.

– Miért nem tetszett elmondani, hogy kvibli tetszik lenni, Mrs. Figg? – kérdezte zihálva Harry. – Olyan sokszor jártam a néninél. Miért nem mondta el?

– Dumbledore megtiltotta. Rajtad kellett tartanom a szemem, de nem mondhattam semmit, mert még gyerek vagy. Ne haragudj, hogy annyit gyötörtelek, de Dursleyék nem engedtek volna át, ha azt látják, hogy jól érzed magad nálam. Nem volt könnyű, de... Jaj, istenem, istenem – kezdett újabb sápítozásba és kéztördelésbe az öregasszony – ha ezt Dumbledore megtudja! Hogy volt képes Mundungus magadra hagyni téged, mikor éjfélig ő volt szolgálatban? És most is, hol van!? Hogy értesítsem róla Dumbledore-t, hogy mi történt? Nem tudok hoppanálni.

– Van egy baglyom, azt kölcsönadhatom – nyögte Harry, s közben arra gondolt, vajon összeroppan-e a gerince Dudley súlya alatt.

– Semmit nem értesz, Harry! Dumbledore-nak a lehető leggyorsabban cselekednie kell! A minisztérium árgus szemekkel figyeli a kiskorúak bűbájgyakorlását! Hidd el nekem, már most tudják, mit csináltál!

– De hát dementorok támadtak ránk, muszáj volt varázsolnom. Az biztos jobban fogja izgatni a minisztériumot, hogy mit kerestek dementorok Little Whingingben, nem?

– Bár úgy lenne, kis drágám, de félek, hogy... Mundungus Fletcher...! Ezért kitekerem a nyakad!

Hangos pukkanás hallatszott, és alkoholbűzzel keveredő hamutartószag áradt szét a levegőben. Ezzel egyidejűleg a semmiből ott termett egy zömök, borostás, szakadt felöltős férfi. Az illetőnek kurta ó-lába, hosszú, csapzott, rőt haja és bevérzett, táskás szeme volt – összességében úgy festett, mint egy szomorú basset-hound.

Kezében ezüstös szövetcsomót szorongatott – Harry nyomban felismerte, hogy az egy láthatatlanná tévő köpeny.

– Mi a hézag, Figgy? – kérdezte, miközben csodálkozva szemrevételezte a furcsa, hármas csoportot. – Inkónyitó nyista?

– Majd adok én neked inkónyitót! – visította Mrs. Figg. – Dementorok voltak itt, te sehonnai, semmirekellő tolvajfajzat!

– Dementorok...? – ismételte döbbenten Mundungus. – Dementorok, itten?

– Igen, itten, te rakás denevérpotyadék, itten bizony! Dementorok támadták meg a fiút a te szolgálati időd alatt!

– A ménkűbe... – dörmögte Mundungus. Felváltva Harryre és Mrs. Figgre nézett. – A ménkűbe, hát én csak...

– Elugrottál lopott üstöket venni! Pedig megmondtam, hogy ne menj el, igaz? Igaz!?

– Igen, de... – Mundungus szemlátomást roppant kényelmetlenül érezte magát. – Ilyen jó bótot ritkán lehet csinálni, no.

Mrs. Figg meglódította a bevásárlóhálót, és fültövön ütötte vele Mundungus Fletchert. A zörgésből és csattanásból ítélve a háló macskatápos konzerveket tartalmazhatott.

– Au! Hagyd abba! Szállj le rólam, eszelős vén banya! Szólni kell Dumbledore-nak!

– Igen... szólni... kell! – zihálta Mrs. Figg, és minden szónál újabb csapást mért a konzervekkel Mundungus valamely testrészére. – Lódulj... szólj... neki... és azt is... mondd el... mért... nem voltál... a helyeden!

– Ki ne ugorj a bőrödből, nyanya! – kiabálta Mundungus, karjával védve a fejét. – Megyek már, megyek!

Újabb pukkanás hallatszott, és a varázsló eltűnt.

– Remélem, Dumbledore békává változtatja! – dühöngött Mrs. Figg. – Gyerünk, Harry, mozgás! Mire vársz?

Harry úgy döntött, nem pazarolja maradék levegőjét arra, hogy elmondja, milyen nehezére esik minden egyes lépés Dudley jelentős súlyával a vállán. Inkább rántott egyet félájult unokatestvérén, és tovább vonszolta őt.

– Elkísérlek az ajtóig – szólt Mrs. Figg, mikor a Privet Drive sarkára értek. – Nem lehet tudni, nincs-e a közelben még egy-kettő... Szent szalmiákszesz, micsoda katasztrófa! És egyedül kellett elbánnod velük! Pedig Dumbledore azt mondta, mindenképp akadályozzuk meg, hogy varázsolj... Mindegy, ez már veszett seprű nyele... A köpkő el van vetve.

– Szóval... – zihálta Harry. – ...Dumbledore... őröket állított rám?

– Még szép! – felelte ingerülten Mrs. Figg. – Azt hitted, hagy téged egyedül kóricálni a júniusi dolgok után? Te jó ég, édes fiam, nekem azt mondták, te szoktad használni a fejed...

– Na jó... Menj be szépen, és ne is gyere ki! – folytatta az öregasszony, mikor a négyes szám elé értek. – Ha jól sejtem, megkeresnek téged, inkább előbb, mint utóbb.

– És a néni mit csinál? – kérdezte gyorsan Harry.

– Hazamegyek, a legrövidebb úton – felelte Mrs. Figg, és borzongva körülnézett a sötét utcán. – Aztán várok az újabb utasításokra. Te meg maradj a házban! Jó éjszakát!

– Ne tessék még elmenni! Még azt sem tudom, hogy...

Mrs. Figg azonban addigra már elsietett klaffogó szövetpapucsában, a zörgő bevásárlóhálóval a kezében.

– Tessék várni! – kiáltott utána Harry. Ezernyi kérdést tudott volna feltenni akárkinek, aki kapcsolatban állt Dumbledore-ral.

Mrs. Figget azonban pillanatok alatt elnyelte a sötét éjszaka. Harry homlokát ráncolva dobott egyet a vállára nehezedő Dudleyn, majd lassan, nehézkesen elindult a házhoz vezető kerti ösvényen.

Az előszobában égett a villany. Harry visszadugta varázspálcáját farmerja derekába, megnyomta a csengőt, aztán csak nézte Petunia néni egyre növekvő sziluettjét, amit csúf szörnyalakká torzított a bejárati üvegajtó mintázata.

– Dudluska! De jó, hogy megjöttél, már kezdtem agg... Dudlus! Mi történt?

Harry vetett egy oldalpillantást Dudleyra, majd menekülésszerűen kibújt unokatestvére karja alól. Dudley egy másodpercig zöldre vált arccal, támolyogva meredt maga elé, aztán kitátotta a száját, és lehányta a lábtörlőt.

– Dudlus! Dudluskám, mi bajod? Vernon! Vernon!

Harry bácsikája kidöcögött a nappaliból. Harcsabajsza jobbra-balra mozgott, mint mindig, amikor izgatott volt. Szaporán szedte a lábát, hogy segítsen Petunia néninek átemelni Dudleyt a küszöbön és a hányadéktócsán.

– Rosszul van, Vernon!

– Mi a baj, fiam? Mi történt? Mrs. Polkiss külföldi teát itatott veled?

– Mitől vagy ilyen piszkos, kis drágám? A földön feküdtél?

– Várjunk... Csak nem raboltak ki, fiam?

Petunia néni felsikkantott.

– Hívd a rendőrséget, Vernon! Hívd a rendőrséget! Dudlus, kis drágám, nézz rá anyukára! Mit csináltak veled?

A nagy rémüldözés közepette senki nem vett tudomást Harryről, aki ennek kimondottan örült. Sikerült besurrannia a házba, mielőtt Vernon bácsi becsapta az ajtót, s miközben Dursleyék nagy zajosan a konyha felé kísérték fiukat, ő nesztelenül a lépcsőhöz osont.

– Ki bántott, fiam? Mondd meg a nevét! Megkapja a magáét, ne félj!

– Csitt! Mondani akar valamit, Vernon! Mondd bátran, Dudlus! Mondd meg anyukának!

Harry lába már a legalsó lépcsőfokon volt, mikor Dudleynak visszatért a hangja.

– Ő.

Harry megdermedt. Aztán összeszorította a fogát, és felkészült a robbanásra.

– Kölyök! Gyere ide!

Harry a félelem és a düh keverékével a lelkében levette lábát a lépcsőről, megfordult, és Dursleyék után indult.

A patyolattiszta konyha vakítóan világosnak tűnt a kinti sötétség után. Petunia néni egy székre segítette Dudleyt, aki még mindig zöld volt, és verejtékezett. Vernon bácsi megállt az edénycsöpögtető előtt, és gombszemét réssé szűkítve Harryre meredt.

– Mit csináltál a fiammal? – kérdezte fenyegetően.

– Semmit – felelte röviden Harry, bár nagyon jól tudta, hogy Vernon bácsi nem elégszik meg ezzel a válasszal.

– Mit csinált veled, Dudlus? – kérdezte remegő hangon Petunia néni, miközben egy vizes ruhával a hányást törölgette Dudley bőrdzsekijéről. – Talán... azt csinálta, kis drágám? Használta az izéjét?

Dudley lassan, remegő fejjel bólintott.

– Nem igaz! – csattant fel Harry, miután Petunia néni feljajdult, Vernon bácsi pedig felemelte az öklét. – Nem csináltam vele semmit. Nem én voltam, hanem...

Ebben a pillanatban egy kuvik röppent be a konyhaablakon, majd Vernon bácsi fejét éppen hogy kikerülve, átsuhant a konyhán, és Harry lába elé ejtett egy nagy pergamenborítékot, amit a csőrében hozott. Utána kecsesen visszakanyarodott, szárnya hegyével súrolta a hűtőszekrény tetejét, majd kirepült az ablakon, és eltűnt.

– Baglyok! – üvöltött fel Vernon bácsi, s miközben becsapta a konyhaablakot, halántékán lüktetni kezdett a jól ismert dühér. – Már megint baglyok! Nem tűrök több baglyot a házamban!

Harry azonban ekkor már a borítékot bontogatta. A szíve valahol az ádámcsutkája tájékán dobogott, mikor kinyitotta a levelet.

Kedves Potter Úr!

Titkos forrásokból arról értesültünk, hogy Ön patrónus-bűbájt hajtott végre ma 21 óra 23 perckor egy muglik által lakott övezetben, egy mugli személyes jelenlétében.

A kiskorúak bűbájgyakorlásának ésszerű korlátozásáról szóló rendelet fenti súlyos megsértése az Ön eltanácsolását vonja maga után a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskolából. A minisztérium illetékesei rövidesen felkeresik Önt lakóhelyén pálcájának megsemmisítése céljából.

Mivel Ön a múltban már hivatalos figyelmeztetést kapott a Mágusok Nemzetközi Szövetsége Titokvédelmi Alaptörvényének megsértése miatt, sajnálattal kell közölnünk, hogy ügyében fegyelmi tárgyalásra kerül sor augusztus 12-én, 9 órakor. A fenti időpontban jelenjen meg a Mágiaügyi Minisztériumban.

Minden jót kívánunk!

Szívélyes üdvözlettel:
Mafalda Hopkirk
Mágiaügyi Minisztérium Varázshasználati Főosztály

Harry kétszer is végigolvasta a levelet, s közben csak távoli sustorgásként érzékelte Vernon bácsi dühöngését és Petunia néni sápítozását. Jeges zsibbadás bénította meg az agyát, s tudatába mérgezett nyílvesszőként fúródott a szörnyű tény: kicsapták a Roxfortból! Mindennek vége. Soha többet nem mehet vissza.

Végül felemelte a fejét, és Dursleyékra nézett. Vernon bácsi püspöklila arccal üvöltött, és az öklét rázta, Petunia néni pedig hátulról támogatta Dudleyt, aki megint hányt.

Harry agya lassan magához tért átmeneti bénultságából. A minisztérium illetékesei rövidesen felkeresik Önt lakóhelyén, pálcájának megsemmisítése céljából. Egyetlen dolgot tehet: azonnal el kell menekülnie innen. Ötlete se volt, hova menjen, de egyet biztosan tudott: a pálcájára szüksége van, azt nem veszítheti el. Egy alvajáró gépies mozdulatával előhúzta a varázspálcát, és elindult kifelé a konyhából.

– Hova mész!? – kiabált utána Vernon bácsi. Harry nem felelt, mire a bácsi átcsörtetett a konyhán, és elállta az előszobába nyíló ajtót. – Még nem végeztem veled!

– Állj félre az utamból! – szólt rá csendesen Harry.

– Itt maradsz, és elmondod, hogy a fiam mitől...

Harry felemelte a pálcát.

– Ha nem engedsz ki, megátkozlak.

– Hiába fenyegetőzöl! – bömbölte Vernon bácsi. – Tudom, hogy nem használhatod az izédet, csak abban a bolondokházában, amit iskolának neveztek!

– Kirúgtak a bolondokházából – mondta Harry. – Úgyhogy azt csinálok, amit akarok. Három másodpercet kapsz. Egy... kettő...

Ekkor dörrenésszerű zaj töltötte be a konyhát. Petúnia néni felsikoltott, Vernon bácsi pedig rémülten lekuporodott a földre. Harry megint – aznap este már harmadszor – olyan zaj forrását kereste, amit nem ő okozott. Ezúttal nem kellett sokáig keresnie: kusza tollú, szédült gyöngybagoly ült a konyhaablak párkányán. A zajt az okozta, hogy teljes lendülettel nekirepült a csukott ablaknak. Harry ügyet se vetett Vernon bácsi dühödt Átkozott baglyok! kiáltásaira; odarohant az ablakhoz, és egyetlen rántással kinyitotta.

A bagoly felemelte a lábát, amire egy kicsiny pergamentekercs volt kötve, megrázta tollait, és abban a minutumban szárnyra kapott, amint Harry megszabadította a levéltől.

Harry remegő kézzel kibontotta a második üzenetet. A levelet fekete tintával, szemlátomást kapkodva írták.

Harry!

Dumbledore megérkezett a minisztériumba, megpróbálja elsimítani az ügyet. NE HAGYD EL A NAGYNÉNÉD HÁZÁT! NE VARÁZSOLJ TÖBBET! NE ADD SENKINEK ÁT A PÁLCÁDAT!

Arthur Weasley

Dumbledore megpróbálja elsimítani az ügyet... Mit jelenthet ez? Dumbledore-nak hatalmában áll felülbírálni a minisztérium határozatát? Tényleg van rá esély, hogy mégis visszamehet a Roxfortba?

A remény apró lángocskája lobbant fel Harry lelkében – de a rémület gyorsan elfojtotta. Hogyan tartsa meg a pálcáját, ha nem varázsolhat? Párbajoznia kellene a minisztérium embereivel, annak pedig nemhogy eltanácsolás, de azkabani fogság lehet a vége.

Agya vadul zakatolt. Vagy elszökik, és megpróbál elbújni a minisztériumi emberek elől, vagy itt marad, és megvárja őket. Nagy volt a kísértés, hogy az előbbi megoldást válassza, de tudta, Mr. Weasley nem véletlenül tanácsolta, hogy maradjon a Dursley-házban. Egyébként is, Dumbledore-nak sokkal kínosabb ügyeket is sikerült már megoldania.

– Jól van... – szólt Harry. – Meggondoltam magam. Maradok.

Azzal lezuttyant a konyhaasztalhoz, és ránézett Petunia nénire meg Dudleyra. Viselkedésének hirtelen változása szemlátomást meghökkentette Dursleyéket. Petunia néni segélykérően pillantott Vernon bácsira, akinek a halántékán az eddiginél is vészesebben lüktetett a lila ér.

– Kitől jönnek ezek az átkozott baglyok? – mordult fel a bácsi.

– Az elsőt a Mágiaügyi Minisztériumból küldték, és közölték benne, hogy kicsaptak az iskolából – felelte egykedvűen Harry.

Közben hegyezte a fülét, hogy meghallja, ha közelednek a minisztérium emberei. Pillanatnyilag célszerűbbnek tűnt válaszolgatni Dursleyék kérdéseire, mint elviselni Vernon bácsi tombolását. – A második a barátom, Ron édesapjától jött, aki a minisztériumban dolgozik.

– Mágiaügyi Minisztérium? – hördült fel Vernon bácsi. – Magadfajták a kormányzatban? Hát persze, ez mindent megmagyaráz, ezért megy tönkre ez az ország!

Harry nem reagált. Vernon bácsi egy darabig farkasszemet nézett vele, aztán odavetette a következő kérdést:

– Na és miért csaptak ki?

– Mert varázsoltam.

– Ah-ha! – Vernon bácsi akkorát csapott a hűtőszekrényre, hogy annak kinyílt az ajtaja, és kipotyogtak belőle Dudley diétás édességei. – Szóval beismered! Mit műveltél Dudleyval!?

– Semmit – felelte Harry, most már kicsit türelmetlenebbül. – Nem én voltam, aki...

– De igen – nyögte váratlanul Dudley, mire Vernon bácsi és Petunia néni rögtön csendre intették Harryt, és fiuk fölé hajoltak.

– Folytasd, kisfiam... – biztatta Vernon bácsi. – Mit csinált veled?

– Mondd el nekünk, kis drágám! – susogta Petunia néni.

– Rám szegezte a pálcáját... – motyogta Dudley.

– Igen, de nem használtam... – kezdte türelmét vesztve Harry.

– Hallgass! – harsogta a Vernon-Petunia kórus.

– Folytasd, kisfiam – ismételte rángatózó bajusszal Vernon bácsi.

– Hirtelen sötét lett... – mondta rekedten Dudley, és megborzongott. – Sötét lett minden. Aztán dolgokat hallottam... a fejemben.

A bácsi és a néni elborzadva néztek egymásra. Jóllehet a világon a legjobban a mágiát utálták, a második helyen pedig azok a szomszédok álltak, akik többet locsoltak a tilalom ellenére, mint ők maguk – de feketelistájukon mindenképp előkelő hely jutott azoknak az embereknek is, akik hangokat hallanak. Szemlátomást az a szörnyű gyanújuk támadt, hogy Dudley elmebeteg lett.

– Miféle dolgokat hallottál, csillagom? – kérdezte sápadtan, könnytől csillogó szemmel Petunia néni.

Dudley azonban képtelen volt szavakba önteni élményét. Ismét megborzongott, és megrázta nagy, szőke fejét. Harryt az első bagoly érkezése óta érzett zsibbasztó félelme ellenére most

bizonyos fokú kíváncsiság fogta el. Akit dementorok közelítenek meg, újra átéli élete legszörnyűbb pillanatait. Vajon milyen emlék tolakodhatott az elkényeztetett, undok, erőszakos Dudley fejébe?

– Miért estél el, fiam? – kérdezte Vernon bácsi. Szokatlanul csendesen beszélt, azon a hangon, amit súlyos betegek ágya mellett használ az ember.

– Elbotlottam – felelte erőtlenül Dudley. – Aztán...

Széles mellkasára mutatott. Harry értette, mire utal: a rémes hidegre, ami eltölti a tüdőt, amikor kiszippantják az emberből a reményt, az örömöt.

– Szörnyű... – nyögte Dudley. – Hideg. Nagyon hideg.

– Jól van – nyugtatta Vernon bácsi a fiát és egyben önmagát is.

Petunia néni Dudley homlokára tette a tenyerét, hogy megtapintsa, van-e láza. – Aztán mi történt, Dudlus?

– Olyan... érzés volt... mintha... mintha...

– Mintha soha többet nem tudnál örülni – fejezte be helyette Harry.

– Igen... – suttogta reszketve Dudley.

Vernon bácsi felegyenesedett.

– Úgy! – szólt, immár ismét emelt hangon. – Valami undok átkot szórtál a fiamra, hogy hangokat halljon, és azt higgye, hogy... hogy örök szenvedés vár rá, vagy ilyesmi, igaz!?

– Hányszor mondjam még? – fakadt ki Harry. – Nem én voltam! Dementorok tették!

– Micsodák...?!

– De-men-to-rok – szótagolta Harry. – Mégpedig kettő.

– Mi a kénköves ördög az a dementor?

– A varázslóbörtön, Azkaban őrei – szólt Petunia néni.

Szavai szinte visszhangzottak a beálló csöndben. A néni a szája elé kapta a kezét, mintha valami csúnyát mondott volna. Vernon bácsi kerekre tágult szemmel meredt rá. Harry majdhogynem elszédült. Mrs. Figg rendben van... – no de Petunia néni?

– Honnan tudod...? – kérdezte döbbenten.

Nagynénje szörnyű zavarban volt. Bocsánatkérően rápislogott Vernon bácsira, aztán lassan leeresztette a kezét, így lófogai ismét láthatóvá váltak.

– Egyszer régen... hallottam, mikor az a rémes alak beszélt róluk neki – nyögte ki végül a választ.

– Ha az édesapámra és az édesanyámra gondolsz, miért nem a nevüket mondod? – fortyant fel Harry.

Petunia néni meg se hallotta a közbeszólást, túlzottan el volt foglalva saját zavarával.

Harry döbbenten meredt rá. Petunia néni évekkel korábban egy dühkitörése alkalmával szánalmas különcnek nevezte Harry édesanyját, de ezen kívül soha, még véletlenül se tett említést nővéréről. Harry azon is csodálkozott, hogy a néni ilyen jól megjegyzett egy régen hallott, apró információt arról a varázsvilágról, aminek egyébként a létezéséről se volt hajlandó tudomást venni.

Vernon bácsi többször is eltátotta majd becsukta a száját, s csak azután sikerült elhörögnie, amit akart:

– Szóval... ezek... ezek a... demer... demicsodák... tényleg léteznek?

Petunia néni bólintott.

Vernon bácsi ránézett a nénire... aztán Dudleyra... aztán Harryre – mintha azt várta volna, hogy valaki végre elnevesse magát, és április bolondját kiáltson. Ezt azonban senki nem tette meg, így hát a bácsi megint kinyitotta a száját, de a további szavak megformálásának fáradságától megkímélte egy harmadik bagoly érkezése. A madár úgy zúgott be a nyitva maradt ablakon, akár egy tollas ágyúgolyó, és – Dursleyék nem kis rémületére – nagy szárnycsattogással leszállt a konyhaasztalra. Harry kikapta a csőréből a küldeményt, ami egy újabb, hivatalosnak tűnő levél volt.

A madár sietve távozott, Harry pedig feltépte a borítékot.

– Elég... volt... baglyok – dohogott Vernon bácsi, miközben az ablakhoz csörtetett, és megint becsapta.

Kedves Potter Úr!

Hozzávetőleg 22 perce kelt levelünkre utalva közöljük, hogy a Mágiaügyi Minisztérium átmenetileg érvényen kívül helyezte az Ön pálcájának megsemmisítésére vonatkozó határozatát. Ennélfogva megtarthatja pálcáját az augusztus 12-ére kitűzött fegyelmi tárgyalásig, és az annak során meghozandó jogerős ítélet megszületéséig.

A Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakkollégium igazgatójával folytatott konzultáció után a minisztérium úgy rendelkezik, hogy az Ön eltanácsolásának kérdésében is a fenti tárgyaláson szülessék végleges döntés. Addig tanulói jogviszonyát tekintse felfüggesztettnek.

Szívélyes üdvözlettel:
Mafalda Hopkirk
Mágiaügyi Minisztérium Varázshasználati Főosztály

Harry gyors egymásutánban háromszor olvasta végig a levelet.

Az információ, hogy kicsapatása az iskolából még nem eldöntött tény, kissé oldotta a kínzó szorítást a mellkasában. Félelme azonban korántsem szűnt meg, hiszen mostantól az augusztus tizenkettediki tárgyalás kimenetele miatt kellett aggódnia.

– Nos? – kérdezte Vernon bácsi, kizökkentve töprengéséből Harryt. – Mi újság? Eldöntötték, hogy mi lesz a büntetésed? Van nálatok halálos ítélet? – tette hozzá reménykedve.

– Beidéztek egy tárgyalásra – felelte Harry.

– És azon fognak elítélni?

– Meglehet.

– Akkor még van remény – morogta epésen a bácsi.

– Ha végeztünk, akkor én... – Harry felállt. Egyedüllétre vágyott, hogy végiggondolhassa a helyzetet, esetleg küldjön egy levelet Ronnak, Hermionénak vagy Siriusnak.

– Nem, egyáltalán nem végeztünk! – mennydörögte Vernon bácsi. – Azonnal ülj vissza!

– Mi baj van még? – kérdezte türelmetlenül Harry.

– Mi?! Dudley! – ordította a bácsi. – Tudni akarom, hogy mi történt a fiammal!

– Hát rendben...! – ordított vissza Harry. Olyan dühös volt, hogy a kezében tartott pálca hegyéből piros és aranyszikrák pattantak ki. A jelenségtől mindhárom Dursley rémülten pislogni kezdett.

– Dudleyval a Magnolia köz és a Wisteria sétány közötti sikátorban álltunk – hadarta indulatával viaskodva Harry. – Dudley gúnyolódott velem, erre tényleg elővettem a pálcámat, de nem használtam. És akkor megjelent két dementor...

– Az ég szerelmére, mik ezek a demetoidok? – dühöngött Vernon bácsi. – Mi a ménkűt csinálnak?

– Mondtam már: kiszívják az emberből az örömöt – felelte Harry. – És ha megtehetik, megcsókolják az embert...

– Megcsókolják? – hörögte kidülledt szemmel Vernon bácsi. – Megcsókolják!?

– Igen, így mondják azt, amikor kiszívják az ember lelkét a száján át.

Petunia néni sikkantott egyet.

– A lelkét? De Dudleynak nem... Neki nem...

A néni vállon ragadta és megrázta Dudleyt, mintha ellenőrizni akarná, hogy ott lötyög-e még benne a lelke.

– Persze hogy nem vették el a lelkét – legyintett fásultan Harry. – Akkor nem így nézne ki.

– Elkergetted őket, igaz, fiam? – kérdezte nyomatékosan Vernon bácsi. Látszott, hogy szívesen visszaterelné a beszélgetést egy olyan szintre, ahol még követni tudja. – Megsoroztad őket, ahogy kell, igaz?

– Egy dementort nem lehet megsorozni – morogta fogcsikorgatva Harry.

– Akkor hogy menekült meg? – heveskedett Vernon bácsi. – Miért nem ürítették ki?

– Mert én a patrónus...

Huss! Szárnycsattogás közepette és kisebb koromeső kíséretében egy negyedik bagoly röppent ki a konyhai tűzhelyből.

– A tollas mindenségit! – bömbölte Vernon bácsi, és olyat tett, amit már rég nem: kitépett egy kisebb csomót a bajuszából. – Nem tűrök baglyokat a házban, nem tűröm őket, nem és nem...!

Harrynek azonban már a kezében volt a madár lábára erősített pergamentekercs. Szinte biztosra vette, hogy ez a levél Dumbledore-tól érkezett, és magyarázatot fog adni mindenre: a dementorok megjelenésére, Mrs. Figgre, a minisztérium viselkedésére, és benne lesz, hogy milyen lépéseket készül tenni. Így aztán, életében először, csalódottságot érzett, mikor Sirius kézírására ismert. Egy másodpercre behunyta a szemét a távozó bagoly által kevert korom- és porfelhő miatt, majd Vernon bácsi bagolyellenes monológját meg se hallva, elolvasta a levelet.

Arthur elmondta, mi történt. Történjen bármi, ne hagyd el a házat!

Harry ezt oly mértékben hiányos reagálásnak érezte, hogy megfordította a pergament, hátha a túloldalon folytatódik a levél. De nem folytatódott.

Ismét lábra kapott benne az indulat. Senkinek nem jut eszébe gratulálni hozzá, hogy segítség nélkül elkergetett két dementort? Miért olyan stílusban írnak neki, mintha felgyújtott volna egy házat, és csak azért nem kapna komolyabb szemrehányást érte, mert előbb el kell oltani a tüzet?

– ...egy egész csipet... egy egész csapat bagoly fordult már meg a konyhánkban! Nem tűröm tovább, érted, kölyök?

– Nem én hívtam a baglyokat – védekezett Harry, markába gyűrve Sirius levelét.

– Tudni akarom az igazat! – harsogta Vernon bácsi. – Tudni akarom, mi történt! Ha a dermedorok bántották Dudleyt, akkor miért téged akarnak kicsapni? Csináltad azt az izét, magad is elismerted!

Harry mélyet sóhajtott. Kezdett megint sajogni a feje. Már nem akart semmi mást, csak végre megszabadulni Dursleyéktól.

– Elvégeztem a patrónus-bűbájt, hogy elkergessem a dementorokat – szólt, nyugalmat erőltetve a hangjába. – Ez az egyetlen fegyver ellenük.

– De hát mit kerestek egyáltalán azok a detektorok Little Whingingben? – kérdezte méltatlankodva Vernon bácsi.

– Nem tudom – rázta a fejét Harry. – Fogalmam sincs.

Most már úgy lüktetett a feje, mintha égetné a halogénlámpák fénye. Dühe elcsitult, s végtelen kimerültség vette át a helyét.

Dursleyék gyanakodva méregették.

– Te vagy az oka! – jelentette ki végül Vernon bácsi. – Csak miattad jöhettek ide. Csak miattad mehettek abba a sikátorba. Hiszen te vagy az egyetlen... az egyetlen... – Nem bírta rávenni magát, hogy kimondja a "varázsló" szót. – Az egyetlen ilyen a környéken.

– Nem tudom, miért jöttek.

Vernon bácsi szavai azonban megint felpörgették fáradt elméjét.

Tényleg, miért jöttek a dementorok Little Whingingbe? Lehet-e véletlen, hogy épp abban a sikátorban bukkantak fel, ahol ő volt? Küldte őket valaki? Lehet, hogy a dementorok kikerültek a Mágiaügyi Minisztérium ellenőrzése alól? Lehet, hogy otthagyták Azkabant, és csatlakoztak Voldemorthoz, ahogy Dumbledore megjósolta?

– Szóval ezek a demongolok az agyalágyultak fegyházát őrzik? – kérdezte Vernon bácsi, némileg csatlakozva Harry gondolatmenetéhez.

– Igen – felelte Harry.

Bár megszűnne a fejfájása, bár kiengednék a konyhából, hogy felmehessen a szobájába és gondolkodhasson...

– Hohó! Akkor azért jöttek, hogy letartóztassanak! – harsogta Vernon bácsi, olyan diadalmas hévvel, mintha megkérdőjelezhetetlen igazságot hirdetne ki. – Erről van szó, igaz, kölyök? Bujkálsz a törvény elől!

– Dehogy bujkálok – felelte olyan legyintéssel Harry, mintha egy bogarat hessegetne el.

– Akkor meg miért...?

– Biztosan ő küldte rám őket – motyogta Harry, inkább magának, semmint a bácsi kérdésére.

– Kicsoda? Ki az az ő?

– Voldemort nagyúr – felelte Harry.

Tompán érzékelte a helyzet abszurditását: Dursleyék, akik vinnyogva bújnak a sarokba a varázsló, mágia és varázspálca szavak hallatán, még csak meg se rezzentek tőle, hogy kimondta minden idők leggonoszabb varázslójának a nevét.

– Nagyúr... egy pillanat – szólt homlokát ráncolva Vernon bácsi, és malacszemében megcsillant valami rádöbbenésféle. – Ezt a nevet már hallottam... Ő volt az, aki...

– Aki megölte a szüleimet – fejezte be fásultan Harry.

– De hát neki vége! – vetette ellen Vernon bácsi, egy arcrándulással se utalva rá, hogy Harry szüleinek meggyilkolását szomorú témának tartaná. – Az a faragatlan óriás mondta. Vége, nincs többé.

– Visszatért... – nyögte lüktető aggyal Harry.

Nagyon furcsa volt ott állni Petunia néni sterilizált konyhájában, a legújabb típusú hűtőszekrény és a széles képernyős televízió között, és Voldemort nagyúrról csevegni Vernon bácsival. A dementorok feltűnése Little Whingingben mintha áttörte volna azt a láthatatlan falat, ami a szélsőségesen mágiamentes Privet Drive és a varázsvilág között magasodott. Harry két élete egyszerre összekeveredett, és az egész egyveleg a feje tetejére állt: Dursleyék a varázsvilágról érdeklődnek, Mrs. Figg ismeri Dumbledore-t, Little Whingingben dementorok cirkálnak, és ő, Harry talán soha nem térhet vissza a Roxfortba. A lüktetés a fejében szinte elviselhetetlenné fokozódott.

– Visszatért? – suttogta Petunia néni.

Úgy nézett Harryre, ahogy korábban soha. És Harry, életében először, egy pillanatig érezte, hogy Petunia néni az édesanyja húga. Nem tudta, miért ez jutott hirtelen az eszébe – talán mert a néni tekintete elárulta, hogy ő is sejti, milyen súlyú esemény Voldemort nagyúr visszatérése. Petunia néni még soha életében nem nézett így rá. A nagy, seszínű szempár (ami cseppet sem hasonlított Harry édesanyjának szeméhez) most ahelyett, hogy dühösen vagy undorodva összeszűkült volna, kerekre nyílt a félelemtől.

A tíz körömmel védett hazugság, amit Petunia néni egész életében hangoztatott – hogy nincs mágia és nincs más világ, csak az, amiben ő és Vernon bácsi élnek – egyszerre összeomlott, mint a kártyavár.

– Igen, visszatért – felelte Harry, a néninek címezve szavait. – Egy hónappal ezelőtt. Én magam láttam.

A néni védelmezően átkarolta Dudley bőrdzsekis vállát.

– Egy pillanat! – szólt Vernon bácsi, Harryre és Petunia nénire meredve. Szemlátomást mélyen megdöbbentette ez a hirtelen született érzelmi közösség felesége és unokaöccse között. – Álljon meg a menet! Azt mondod, visszatért ez a Voldemár nagyúr?

– Igen.

– Az, aki megölte a szüleidet?

– Igen.

– És dermedorokat küldött rád?

– Úgy tűnik.

– Értem. – Vernon bácsi ránézett holtsápadt feleségére, majd megint Harry felé fordult, és megigazította nadrágját. Közben lila képe egyre nagyobb lett, mintha felfújta volna magát. – Hát akkor végeztünk – jelentette ki, s ingén megfeszültek a gombok. – Tűnj el a házunkból, kölyök!

– Tessék...? – tátotta el a száját Harry.

– Jól hallottad: tűnj el! – váltott üvöltésbe Vernon bácsi, feleségét és fiát is megrémisztve. – Kifelé! Kifelé! Már évekkel ezelőtt meg kellett volna szabadulnom tőled! Szállodának használják a baglyok a házamat, felrobbannak a pudingok, romokban hever a fél nappali, Dudleynak malacfarka nő, Marge a mennyezetet veri, egy Ford Anglia röpköd a ház körül... Kifelé! Kifelé! Végeztem veled! Ne is lássalak többet! Nem tűrlek meg a házban, ha egy őrült vadászik rád, nem fogod életveszélybe sodorni a feleségemet és a fiamat, nem fogsz bajt hozni az egész családra! Ha a semmirekellő szüleidet akarod utánozni, hát csináld, de ne itt! Kifelé!

Harry lába a földbe gyökerezett. Bal kezében ott volt az összes levél: Mr. Weasleyé, Siriusé és a kettő a minisztériumtól. Történjen bármi, ne hagyd el a házat! NE HAGYD EL A NAGYNÉNÉD HÁZÁT!

– Süket vagy? – Vernon bácsi olyan közel hajolt hozzá, hogy Harry érezte az arcára fröccsenő nyálcseppeket. – Indulj! Fél órája még alig lehetett visszatartani! Most már nem állok az utadba! Tűnj el, és soha többet ne koszold a küszöbünket! Azt se tudom, eddig miért tűrtünk meg magunk között! Marge-nak volt igaza, árvaházba kellett volna dugni téged! A bolond jó szándékunk, azért van az egész! Azt hittük, ki tudjuk irtani belőled a tébolyt, normális embert tudunk faragni belőled, pedig tudhattuk volna, hogy ez nálad születési hiba! Elegem van a... baglyokból!

A kéményen át érkező ötödik madár olyan lendületes ívben röppent be, hogy súrolta a padlót, mielőtt hangos kuvikolással újra felemelkedett volna. Harry már nyújtotta a kezét a levélért, ami ezúttal piros borítékban érkezett, de a madár átsuhant a feje fölött, és egyenesen Petunia nénihez repült. A néni sikoltva lebukott, és karjai mögé rejtette arcát. A bagoly a fejére pottyantotta a levelet, majd egy elegáns kanyar után eltűnt a kéményben.

Harry már indult, hogy megszerezze a borítékot, de Petunia néni gyorsabb volt.

– Kinyithatod, ha akarod – szólt Harry – de úgyis hallani fogom, mi áll benne. Ez egy rivalló.

– Dobd el, Petunia! – hördült fel Vernon bácsi. – Ne nyúlj hozzá, veszélyes lehet!

– Nekem címezték – hebegte a néni. – Nekem, Vernon, nézd meg! Mrs. Petunia Dursley Privet Drive 4., konyha...

A néni zihált a rémülettől. A piros boríték közben füstölögni kezdett.

– Nyisd ki! – biztatta Harry. – Ess túl rajta! Úgyse kerülheted el.

– Nem...

Petunia néni keze vadul remegett. Rémülten körülnézett a konyhában, mintha a menekülést fontolgatná, de mielőtt megmozdulhatott volna, a levélből lángnyelvek csaptak ki. Erre felsikoltott, és eldobta a borítékot.

A lángoló levél az asztalra hullott, és a konyhát hátborzongató hang töltötte be:

– Ne feledd az utolsót, Petunia!

A nénit szemlátomást az ájulás környékezte. Leroskadt a Dudley melletti székre, és tenyerébe temette arcát. A boríték maradványai halkan sercegtek a hirtelen beállt csöndben.

– Mi volt ez? – szólalt meg rekedten Vernon bácsi. – Hogyhogy... miért... Petunia?

A néni néma maradt. Dudley eltátotta a száját, és fokozhatatlanul buta képpel bámult az anyjára. A csend már szinte fülsértő volt.

Harry is döbbenten nézte nagynénjét; még a fejében lüktető fájdalomról is megfeledkezett.

– Petunia drágám? – szólt ijedten Vernon bácsi. – Petunia?

A néni felemelte a fejét, és nyelt egyet. A keze még mindig remegett.

– A gyereknek... – szólt rekedten – ...a gyereknek itt kell maradnia, Vernon.

– Mi-micsoda?

– Itt marad! – jelentett ki a néni, és felállt.

– De... de hát Petunia...

– Ha elzavarjuk, az feltűnik a szomszédoknak – folytatta a néni.

Bár az arca még mindig falfehér volt, gyorsan visszatért szokásos undok, parancsoló stílusához. – Kínos kérdéseket tennének fel, tudni akarnák, hova tűnt. Nem küldhetjük el.

Vernon bácsi leeresztett, mint a defektes autógumi.

– De Petunia drágám...

A néni ügyet se vetett férjére. Helyette Harryhez fordult.

– A szobádban maradsz! – adta ki a parancsot. – Nem mehetsz ki a házból. És most menj lefeküdni!

Harry nem mozdult.

– Kitől jött a rivalló?

– Ne kérdezősködj! – torkolta le Petunia néni.

– Kapcsolatod van a varázsvilággal?

– Azt mondtam, indulj lefeküdni!

– Mit jelentett az üzenet? Az utolsó mit ne felejtsd el?
– Menj lefeküdni!
– Hogyhogy...
– Nem hallottad, mit mondott a nagynénéd?! Indulj az ágyba!

Harmadik fejezet
Az élgárda

Dementorok támadtak rám, és lehet, hogy kicsapnak a Roxfortból.

Tudni akarom, mi ez az egész, és mikor mehetek végre el innen. – Amint felért a szobájába, Harrynek első dolga volt három példányban leírni ezt a két mondatot. Az egyik levelet Siriusnak címezte, a másikat Ronnak, a harmadikat pedig Hermionénak. Baglya, Hedvig épp vadászni volt; kalitkája üresen állt az íróasztalon. Miután a levelekkel elkészült, Harry járkálni kezdett föl-alá, türelmetlenül várva a bagoly visszatértét. Lüktető fejfájása és egymást kergető gondolatai ébren tartották, pedig szúrt és viszketett a szeme a fáradtságtól. Mióta hazacipelte Dudleyt, fájt a dereka, és sajgottak a púpok is, melyeket az ablak meg Dudley ütöttek a fején.

Fel és alá járkált tehát, miközben kavargott benne a düh és az elkeseredettség. Csikorgatta a fogát, ökölbe szorította a kezét, és valahányszor elhaladt az ablak előtt, sötét pillantást vetett az üres, csillagokkal megszórt égre. Dementorokat küldenek rá, Mrs. Figg és Mundungus Fletcher titokban figyelik őt, aztán felfüggesztik a Roxfortból, a Mágiaügyi Minisztérium fegyelmi tárgyalást rendel el ellene – és ezek után se mondja el neki senki, mi ez az egész őrület!

És miről szólt az a rivalló? Kinek a hangja zengte be olyan hátborzongatóan, olyan fenyegetően a konyhát? Miért kell teljes tudatlanságban kuksolnia itt? Miért kezeli őt mindenki úgy, mint egy haszontalan kölyköt, akivel mindig csak baj van? Ne varázsolj többet, ne hagyd el a házat...

Nagyot rúgott iskolai ládájába, mikor elment mellette, de csak azt érte el vele, hogy a nagylábujja is belépett fájó testrészeinek sorába.

Miután ismét elbicegett az ablak előtt, Hedvig, akár egy fürge kísértet, halk szárnysuhogással beröppent a szobába.

– Na végre! – mordult rá Harry, miután a bagoly elegánsan leszállt kalitkája tetejére. – Azt tedd le, munkám van számodra!

Hedvig nagy, kerek, borostyánsárga szemével szemrehányó pillantás vetett gazdájára a csőrében lógó, döglött béka fölött.

– Gyere ide! – parancsolta Harry, azzal felmarkolt az asztalról egy bőrszalagot, s a három levelet rákötötte a madár pikkelyes lábára. – Vidd el ezeket Siriusnak, Ronnak és Hermionénak, és ne gyere vissza addig, amíg jó hosszú válaszokat nem küldenek. Ha kell, csipkedd őket addig, amíg le nem ülnek írni. Megértetted?

Hedvig csak tompán tudott huhogni, mivel tele volt a csőre a békával.

– Indulás!

A bagoly késlekedés nélkül szárnyra kapott. Alighogy elnyelte őt az éjszaka, Harry úgy, ahogy volt, felöltözve az ágyra vetette magát, és a sötét mennyezetre meredt. Többi kínzó érzése mellett most ráadásul még bűntudata is támadt, amiért barátságtalan volt Hedviggel, az egyetlen élőlénnyel, akit a barátjának nevezhetett a Privet Drive-i ház lakói közül. Majd jóváteszi a dolgot, határozta el, ha Hedvig visszatér a válaszokkal.

Barátainak egyszerűen muszáj azonnal válaszolniuk; a dementorok támadása fölött nem térhetnek csak úgy napirendre. Reggel valószínűleg három jó kövér levél várja majd az asztalon, tele együtt érző szavakkal, és tervekkel az ő haladéktalan átmenekítésére az Odúba. Ez a reményteli gondolat aztán minden mást kiszorított a fejéből, és álomba ringatta őt.

Hedvig azonban nem tért vissza reggelig. Harry az egész napot a szobájában töltötte, csak a mosdóba ment ki. Petunia néni három alkalommal ételt dugott be neki a macskaajtón, amit Vernon bácsi három éve vágott a szoba ajtaján. Valahányszor a néni ott járt, Harry mindig faggatni próbálta a rivallóról, de mintha a kilincshez beszélt volna. A Dursley család tagjai egyébként a szobája környékét is elkerülték, és Harry se látta értelmét, hogy a társaságát rájuk erőltesse; egy esetleges újabb összeveszés magában hordozta a veszélyt, hogy dühében megint tiltott varázslatot hajt végre.

Így ment ez három egész napon át. Harry hangulata két véglet között csapongott: vagy tele volt energiával és tettvággyal, s nem tudott semmilyen nyugodt elfoglaltságnál kikötni – ilyenkor fel-alá járkált a szobában, és magában elátkozta barátait, amiért hagyják őt itt szenvedni – vagy olyan mély

letargiába zuhant, hogy képes volt hosszú órákig mozdulatlanul fekve a semmibe meredni, és a fegyelemi tárgyalás rémével kínozni magát.

Mi lesz, ha elmarasztaló ítélet születik? Mi lesz, ha tényleg kicsapják az iskolából, és kettétörik a pálcáját? Mihez kezd akkor, merre indul? Most, hogy megismerte a másik világot, az ő igazi világát, képtelen lenne visszaköltözni Dursleyékhoz. Talán lakhatna a keresztapjánál. Hiszen Sirius egy éve, mielőtt újra menekülnie kellett, felajánlotta ezt a lehetőséget. Vajon megengedik-e neki, hogy kiskorú létére egyedül lakjon bujkáló keresztapja házában?

Vagy mások fognak dönteni a további sorsáról? A Mágusok Nemzetközi Szövetsége Titokvédelmi Alaptörvényének megsértése van-e olyan súlyos bűn, hogy az Azkabanba küldhessék érte? Valahányszor eljutott ehhez a gondolathoz, felpattant az ágyról, és folytatta a fel-alá járkálást.

A Hedvig távozása utáni negyedik estén – Harry épp reményvesztetten hevert az ágyon, és teljesen kiürült elmével a mennyezetet bámulta – váratlanul belépett a szobába Vernon bácsi. Harry lassan felé fordította a fejét. A bácsi a legjobb öltönyében feszített, és arca végtelen önelégültséget tükrözött.

– Elmegyünk – jelentette be.

– Tessék?

– Mondom, elmegyünk – mármint a nagynénéd, Dudley meg én.

– Értem – morogta Harry, és folytatta a plafonbámulást.

– Nem mész ki a szobából, amíg nem vagyunk itthon.

– Jó.

– Nem nyúlsz se a tévéhez, se a zenegéphez, se semmilyen tulajdonunkhoz.

– Jó.

– Nem lopsz ételt a hűtőszekrényből.

– Jó.

– Rád zárom az ajtót.

– Jó.

Vernon bácsinak láthatóan gyanús volt Harry feltűnő érdektelensége, mivel azonban semmit nem tudott leolvasni unokaöccse arcáról, végül is sarkon fordult, kicsörtetett a szobából, és bezárta maga mögött az ajtót. Harry tompa aggyal figyelte a zajokat: kattant a zár, súlyos lábak döngették a lépcsőt, pár perccel később pedig kocsiajtók csapódtak, majd beindult egy motor, s végül guruló kerekek zaja hallatszott.

Harry nem érzett semmi különöset Dursleyék távozásával kapcsolatban. Hidegen hagyta, hogy otthon vannak-e vagy sem. Még ahhoz se érzett elég erőt magában, hogy felálljon villanyt gyújtani. Csak feküdt az egyre sötétedő szobában, és hallgatta a kintről beszűrődő esti zajokat. Az ablakot éjjel-nappal nyitva tartotta, várva a boldogító percet, mikor Hedvig végre visszatér.

Az üres ház nyikorgott, recsegett; a csövekben gurgulázott a víz. Harry pedig csak feküdt, zsibbadt agyában egyetlen árva gondolat nélkül, és teljesen átadta magát a szenvedésnek.

Aztán egyszer csak tisztán kivehető csörrenést hallott a konyha felől.

Egy szempillantás alatt felült, és feszülten figyelni kezdett. Dursleyék még nem érhettek haza – ahhoz túl korán volt, és egyébként se hallotta az érkező kocsi zaját. Néhány másodpercig csönd volt, aztán hangok szűrődtek fel odalentről. Betörők, gondolta Harry, és már kászálódott is lefelé az ágyról.

Aztán eszébe jutott, hogy a betörők suttognának, akik pedig odalent a konyhában járkálnak, még csak nem is próbálnak halkan beszélni.

Magához vette az éjjeliszekrényen heverő pálcáját, az ajtóhoz lépett, és tovább fülelt. Egyszer csak, nagy ijedségére kattant a zár, és az ajtó kitárult. Harry mozdulatlan maradt. Kibámult a nyitott ajtón, és várta a további zajokat. Hiába várt, odalent már néma csend volt. Így aztán némi habozás után kisurrant a szobából, és megállt a legfelső lépcsőfokon.

Szíve a torkában dobogott. Odalent a kivilágítatlan előszobában emberek álltak; sötét körvonalaik jól kirajzolódtak az utcalámpák fényében fürdő bejárati ajtó üvege előtt. A behatolók nyolcan vagy kilencen lehettek, és amennyire Harry látta, mind őt nézték.

– Ereszd le a pálcád, fiam, mielőtt kiszúrod vele valakinek a szemét! – szólt egy recsegő hang.

Harry szíve most már egyszerre dobogott a mellkasában, a gyomrában és a torkában. Felismerte a hangot, de nem eresztette le a pálcáját.

– Mordon professzor? – kérdezte bizonytalanul.

– Nem tudok róla, hogy professzor lennék – felelte a hang. – Nem jutottam el odáig, hogy tanítsak. Na gyere le, hadd nézzünk meg jobban.

Harry kissé lejjebb eresztette a pálcát, de nem mozdult. Jó oka volt a gyanakvásra. Nemrég kilenc hónapot töltött egy Rémszem Mordonnak vélt ember társaságában, akiről aztán kiderült, hogy szélhámos – szélhámos, aki leleplezése előtt meg is próbálta megölni őt. Mielőtt eldönthette volna, mitévő legyen, egy másik, kissé rekedt hang szólította meg.

– Nincs mitől félned, Harry. Azért jöttünk, hogy elvigyünk innen.

Harry szíve nagyot dobbant. Ezt a hangot is felismerte, pedig már több mint egy éve nem hallotta.

– Lupin professzor? – kérdezte hitetlenkedve. – Maga az?

– Miért álldogálunk a sötétben? – csendült most egy harmadik, teljesen ismeretlen, női hang. – Lumos!

Kigyulladt egy varázspálca hegye, és a mágikus fény megvilágította az előszobát. Harry pislogni kezdett. Az odalent álló emberek a lépcső aljánál csoportosultak, és valamennyien roppant nagy érdeklődéssel nézték őt. Egyesek még a nyakukat is nyújtogatták, hogy jobban lássák.

Remus Lupin állt a legközelebb Harryhez. Fiatal kora ellenére kimerült, beteg ember benyomását keltette; sokkal több ősz hajszála volt, mint mikor Harry utoljára látta, s talárja is foltosabb volt, mint régen. Viszont széles mosollyal nézett Harryre, aki zavarodottsága ellenére igyekezett viszonozni a mosolyt.

– Ó, pontosan olyan, amilyennek képzeltem – mondta az égő pálcát tartó boszorkány. Ő tűnt a legfiatalabbnak a csoportban; sápadt, szív alakú arca volt, csillogó fekete szeme és harsánylila tüskehaja. – Szervusz, Harry!

– Igazad volt, Remus – szólalt meg a lépcsőtől legtávolabb álló, arany fülkarikás, kopasz, fekete bőrű varázsló. Mély hangon, komótos lassúsággal beszélt. – Tényleg James szakasztott mása.

– De a szeme Lilyé – tette hozzá egy sípoló hangú, ősz varázsló, szintén a hátsó sorból.

Rémszem Mordon, akinek hosszú, csimbókos haja volt és egy nagy darab hiányzott az orrából, gyanakodva méregette Harryt felemás szemével. Egyik szeme gombszerű és fekete volt, a másik nagy, kerek és acélkék – ez utóbbi volt az a mágikus érzékszerv, amivel Mordon átlátott falakon, ajtókon, sőt a saját fején is.

– Biztos vagy benne, hogy ő az, Lupin? – dörmögte Rémszem. – Jól kinézünk, ha ott derül ki, hogy ez valami halálfaló, aki a gyerek bőrébe bújt. Kérdeznünk kéne tőle valamit, amit csak az igazi Potter tudhat. Vagy van valakinél Veritaserum?

– Milyen alakban jelenik meg a patrónusod, Harry? – kérdezte Lupin.

– Szarvas alakjában – felelte szorongva Harry.

– Ő az, Rémszem – bólintott Lupin.

Harrynek szinte bizsergett a bőre a rá szegeződő tekintetektől. Lassan lesétált a lépcsőn, s menet közben farmerja farzsebébe dugta a pálcáját.

– Soha ne tedd oda a pálcát, fiam! – reccsent rá Mordon. – Mi lesz, ha meggyullad? Náladnál jobb varázslók is elvesztették már a feneküket!

– Kit ismersz, aki elvesztette a fenekét? – érdeklődött a lila hajú boszorkány.

– Nem az a fontos, hanem az, hogy a pálca nem a farzsebbe való! – felelte ingerült legyintéssel Rémszem. – Ez a biztonságos pálcakezelés egyik alapszabálya, csak ma már senki se veszi komolyan. – Bicegve elindult a konyha felé. – Ne hidd, hogy nem láttam! – tette hozzá, mikor a boszorkány vigyorogva megcsóválta a fejét.

Lupin kezet rázott Harryvel.

– Hogy vagy? – kérdezte, a fiú arcát fürkészve.

– Hát... jól.

Harry el se merte hinni, ami történt. Négy hétig semmi, egy szó se arról, hogy bárki ki akarná szabadítani őt a Privet Drive-ról, aztán egyszerre egy egész varázslócsapat toppan be a házba,

mégpedig olyan természetességgel, mintha egy vacsorameghívásnak tennének eleget. Harry a Lupin mögött álló emberekre pillantott; azok még mindig meredten nézték őt. Hirtelen zavarni kezdte, hogy négy napja nem fésülködött.

– Még jó... még szerencse, hogy Dursleyék nincsenek itthon – motyogta.

– Szerencse? Kacagnom kell! – nevetett a lila hajú boszorkány.

– Én csaltam el őket, hogy ne legyenek útban. A mugliposta hozott nekik egy levelet, amiből értesültek róla, hogy bekerültek az Országos Kiskertigyep Szépségverseny döntősei közé. Most épp úton vannak a díjkiosztásra... legalábbis ők azt hiszik.

Harry elképzelte, milyen képet vág majd Vernon bácsi, mikor rádöbben, hogy az Országos Kiskertigyep Szépségverseny csak mese.

– Akkor hát elmegyünk? – kérdezte. – Mikor?

– Hamarosan – bólintott Lupin. – Csak megvárjuk a jelet.

– És hova megyünk? Az Odúba? – érdeklődött reménykedve Harry.

– Nem, nem az Odúba megyünk.

Lupin intett Harrynek, hogy menjenek be a konyhába. A varázslók kis csapata követte őket, továbbra is nagy szemeket meresztve Harryre.

– Az Odú nem biztonságos. Egy felderíthetetlen helyen rendeztünk be főhadiszállást. Eltartott egy darabig...

Rémszem Mordon a konyhaasztalánál ült, és időről időre meghúzott egy laposüveget. Közben varázsszeme szüntelenül pörgött-forgott, letapogatva Dursleyék számos modern konyhai készülékét.

– Ő Alastor Mordon, Harry – folytatta Lupin, és Mordonra mutatott.

– Igen, tudom – bólintott zavartan Harry. Furcsa érzés volt, hogy bemutatnak neki valakit, akit elvileg már egy éve ismer.

– Ő Nymphadora...

– Semmi Nymphadora, Remus! – tiltakozott a fiatal boszorkány. – Tonks a nevem.

– Nymphadora Tonks, aki titkolni óhajtja a keresztnevét – fejezte be Lupin.

– Te is titkolnád, ha anyád Nymphadorának keresztelt volna – dörmögte Tonks.

– Ő ott Kingsley Shacklebolt. – Lupin most a magas, fekete bőrű varázslóra mutatott, aki udvariasan meghajolt. – Elphias Doge. – A sípoló hangú varázsló biccentett. – Dedalus Diggle...

– Mi már találkoztunk – cincogta Diggle, és izgalmában elejtette lila cilinderét.

– Emmeline Vance. – Egy smaragdzöld sálas, méltóságteljes tartású boszorkány felszegte a fejét. – Sturgis Podmore. – Egy szalmaszín hajú, szögletes állú varázsló rákacsintott Harryre. – És Hestia Jones. – A kenyérpirító mellől egy pirospozsgás, fekete hajú boszorkány integetett Harrynek.

Harry zavartan biccentett minden egyes név gazdája felé. Azt kívánta, bár valami mást néznének végre, nem őt; úgy érezte, mintha váratlanul belökték volna egy fényárban úszó színpadra. Azon is csodálkozott, hogy ilyen népes csapat jelent meg a Privet Drive-on.

Lupin mintha kitalálta volna a gondolatát.

– Meglepően sokan jelentkeztek a feladatra, hogy eljönnek érted – szólt, s kissé megrándult a szája sarka.

– Minél többen vagyunk, annál jobb – dörmögte Mordon. – Mi vagyunk a testőrgárdád, Potter.

– Ha biztonságos lesz elindulnunk, jelet kapunk – magyarázta Lupin, és kinézett a konyhaablakon. – Körülbelül tizenöt percünk lehet.

– Milyen tiszta népek ezek a muglik – jegyezte meg a Tonks nevű boszorkány, aki már egy ideje nagy érdeklődéssel szemlélte a konyha berendezését. – Az apám mugli születésű, mégis egy rendetlen disznó. Gondolom, ahány ház, annyi szokás, ahogy a varázslóknál is.

– Hát igen... – motyogta Harry, majd ismét Lupinhoz fordult. – Senki nem mondott nekem semmit. Mi történt időközben? Mit csinál Vol...

A varázslók és boszorkányok közül többen sziszegni kezdtek. Dedalus Diggle megint elejtette a kalapját, Mordon pedig ráreccsent Harryre:

– Hallgass!

– Mi a baj? – értetlenkedett Harry.

– Itt nem beszélünk semmiről. Túl kockázatos – felelte Mordon, Harryre irányítva kisebbik szemét. A másik továbbra is a mennyezetet nézte. – A ménkűbe! – tette hozzá bosszúsan, és megfogta a varázsszemet. – Folyton beragad, mióta az a kurafi viselte.

Azzal húzni kezdte a szemet, ami végül undok, cuppanó hang kíséretében kiugrott üregéből.

– Nem gondolod, hogy undorító, amit csinálsz, Rémszem? – kérdezte csevegő hangon Tonks.

– Légy szíves, hozz egy pohár vizet, Harry! – szólt Mordon.

Harry a mosogatógéphez lépett. Elővett belőle egy tiszta poharat, és a csapnál megtöltötte vízzel. A varázslócsapat tagjai minden mozdulatát figyelemmel kísérték, s ez most már kezdte komolyan bosszantani Harryt.

– Kösz – biccentett Mordon, mikor Harry átadta neki a poharat.

Beledobta a varázsszemet a vízbe, és néhányszor megbökdöste ujja hegyével. A szem forogni kezdett, és sorban mindenkit megnézett magának. – Háromszázhatvan fokos látómezőt akarok a visszaúton.

– Hogy megyünk oda, ahova megyünk? – érdeklődött Harry.

– Seprűn – felelte Lupin. – Nincs más megoldás. A hoppanáláshoz túl fiatal vagy, a Hop Hálózatot bizonyára figyelik, regisztrálatlan zsupszkulcsot használni pedig egyenesen életveszélyes lenne.

– Remus azt állítja, jól repülsz – zengett fel Kingsley Shacklebolt basszusa.

– Kiválóan repül – bólintott Lupin, és az órájára nézett. – Ideje összecsomagolnod, Harry. Indulásra készen kell várnunk a jelet.

– Veled megyek segíteni – ajánlkozott vidáman Tonks.

A boszorkány követte Harryt az előszobába, majd fel a lépcsőn, és közben kíváncsian nézelődött.

– Fura hely ez – jegyezte meg. – Mintha egy kicsit túl tiszta lenne. Természetellenesen tiszta. Ó, ez mindjárt más! – tette hozzá felderülve, mikor beléptek Harry szobájába, és a fiú felkapcsolta a villanyt.

Tény, hogy a szoba nagyságrendekkel rendetlenebb és piszkosabb volt, mint a ház összes többi része. Négynapos, igen rossz hangulatban eltöltött szobafogsága idején Harry nemigen ügyelt a rendre; a könyvek, amelyeket egyenként fellapozott majd rögtön félredobott, szanaszét hevertek a szobában; Hedvig ketrece már erősen tisztításra szorult, amint arról a szobában terjengő szag is árulkodott. Az iskolai láda kitárva állt, s alig több mugliruha és varázslótalár volt beledobálva, mint amennyi a földön feküdt körülötte.

Harry hozzálátott, hogy összeszedje és a ládába hajigálja a könyveket. Tonks megállt a nyitott szekrény előtt, és az ajtó belsejére szerelt tükörben kritikus szemmel vizsgálgatni kezdte saját külsejét.

– Mégse hiszem, hogy a lila jól áll nekem – szólt tűnődve, és meghúzogatta tüskehaját. – Mit gondolsz? Nem soványít nagyon?

Harry rápislogott a boszorkányra a *Nagy-Britannia és Írország kviddicscsapatai* fölött.

– Hát...

– De bizony, girnyónak tűnök tőle – válaszolta meg saját kérdését Tonks. Azzal összeráncolta a szemöldökét, és behunyta szemét, mintha fel akarna idézni valamit. Egy szempillantás múlva haja már bugyirózsaszín volt.

– Ezt meg hogy csinálta? – kérdezte szájtátva Harry.

– Metamorfmágus vagyok – felelte Tonks, miközben a fejét forgatta, hogy minden irányból megvizsgálja új haját. – Ez azt jelenti, hogy tetszőlegesen tudom változtatni a külsőmet – tette hozzá, miután meglátta a tükörben Harry értetlen arcát. – Ilyennek születtem. Nagyon jó volt, az aurorkiképzésen tanulás nélkül is mindig jelest kaptam rejtőzés és álcázásból.

– Maga auror? – kérdezte ámulva Harry. A sötétvarázsló-vadászás volt ugyanis az egyetlen munka, amit el tudott képzelni magának a Roxfort utáni időkre.

– Igen – felelte büszkén Tonks. – Kingsley is az, de ő kicsit magasabb rangú. Én még csak egy éve tettem le a vizsgát. Majdnem megbuktam lopakodás és nyomkövetésből. Nagyon ügyetlen vagyok. Biztos hallottad, hogy eltörtem egy tányért, mikor megérkeztünk.

Harry felegyenesedett, és egyszerre teljesen megfeledkezett a csomagolásról.

– Meg lehet tanulni a metamorf mágiát? – kérdezte kíváncsian.

Tonks felnevetett, majd tekintetével megkereste a villám alakú heget Harry homlokán.

– Néha örülnél, ha el tudnád rejteni a sebhelyedet, mi?

– Hát igen... – motyogta Harry, és elfordult. Nem szerette, ha a sebhelyét bámulják.

– Attól tartok, te csak a körülményes módszert tanulhatod meg – folytatta Tonks. – A metamorfmágus ritka madár. Erre születni kell. A legtöbb varázslónak pálcát vagy bájitalt kell használnia, ha meg akarja változtatni a külsejét. No, de ne tétlenkedjünk, Harry, elvégre csomagolni jöttünk – tette hozzá fejcsóválva, és körülnézett a rendetlen szobában.

– Persze... persze – bólogatott Harry, és gyorsan felkapott néhány könyvet.

– Ne butáskodj, van ennek egyszerűbb módja is. – Pakolás! – rikkantotta Tonks, és széles mozdulatot tett maga körül pálcájával.

A könyvek, a ruhák, a teleszkóp és a mérleg mind felemelkedtek a levegőbe, majd összevissza a ládába potyogtak.

– Nem éppen tökéletes... – jegyezte meg Tonks, miután a ládához lépett és megszemlélte a tárgyak kaotikus halmazát. – Anyám tudja, hogyan kell szép rendben bevarázsolni a dolgokat – neki még a zoknik is összepárosodnak – de képtelen vagyok megtanulni, hogyan csinálja. Valami pöccintés a titka...

Reménykedve megpöccintette pálcáját. Harry egyik zoknija erőtlenül felemelkedett, aztán visszahanyatlott a kupac tetejére.

– Annyi baj legyen – legyintett Tonks, és bezárta a ládát. – Az a lényeg, hogy minden benne van. Azt se ártana kitakarítani egy kicsit – bökött rá Hedvig ketrecére. – Suvickus!

A ketrecről eltűnt néhány toll és egy-két bagolypotyadék.

– Már így is jobb egy kicsit. Ezekkel a háztartási bűbájokkal mindig is bajban voltam. Na jó... Minden megvan? Üst? Seprű? Ejha! Egy Tűzvillám?

Tonksnak elkerekedett a szeme, mikor megpillantotta a seprűt.

Sirius ajándékozta Harrynek ezt a nemzetközi csúcsmodell sporteszközt, s ő úgy vigyázott rá, mint a szeme fényére.

– Én meg még mindig egy kettő-hatvanas Kométával járok – irigykedett Tonks. – Hát, ez van... Pálca a farzsebben? Fenék megvan még? Oké, akkor indulás. Locomotor láda.

Harry ládája kissé felemelkedett a földről. Tonks egyik kezében Hedvig kalitkáját fogta, a másikban pálcáját, amivel a lebegő ládát terelgette maga előtt. Ilyen módon kiment a szobából, és lesétált a lépcsőn. Harry seprűjével a kezében követte.

Odalent időközben Mordon visszatette mágikus szemét, ami most, megtisztított állapotában szédült iramban pörgött. Kingsley Shacklebolt és Sturgis Podmore a mikrohullámú sütőt tanulmányozták, Hestia Jones pedig könnyesre nevette magát egy krumplipucolón, amit az egyik fiókban talált. Lupin épp lepecsételt egy Dursleyéknak címzett levelet. Mikor Tonks és Harry beléptek a konyhába, felpillantott rájuk.

– Remek! – bólintott. – Ha jól sejtem, még körülbelül egy percünk van. Ki kellene mennünk a kertbe, hogy annyival is előrébb legyünk. Harry, írtam egy levelet a nagynénédéknek, hogy ne aggódjanak...

– Nem fognak... – dörmögte Harry.

– ...hogy nincs semmi bajod...

– Szomorúak lesznek.

– ...és hogy jövő nyáron viszontlátnak.

– Ahhoz nem ragaszkodom.

Lupin elmosolyodott a megjegyzésen.

– Gyere ide, fiam! – recsegte Mordon, és magához intette Harryt. – Kiábrándítalak téged.

– Hogyan? – kérdezte nyugtalanul Harry.

– Kiábrándító bűbájjal – felelte Mordon, és felemelte pálcáját. – Lupin mondta, hogy van láthatatlanná tévő köpenyed, de azt repülés közben nem tudod tökéletesen használni. Ez jobban elrejt. Lássuk csak...

Mordon pálcájával nagyot koppintott Harry feje búbjára. Harrynek az az érzése támadt, mintha tojást törtek volna szét a fején: hűvös patakokban csordogált valami a homlokán, a tarkóján, a nyakán, majd az egész testén.

– Szép volt, Rémszem – szólt elismerően Tonks, és Harry mellkasára meredt.

Harry is lenézett saját testére, de egészen mást látott, mint amihez hozzászokott. Teste nem vált láthatatlanná, csupán felvette a mögötte lévő konyhabútor színét és mintáját. Harry kaméleonemberré változott.

– Gyerünk! – szólt Mordon, és pálcájával kinyitotta a hátsó ajtó zárját.

A csapat kivonult Vernon bácsi ápolt gyepére.

– Tiszta az idő – szólt Mordon, miután varázsszeme felmérte a csillagos eget. – Pedig jól jönne néhány felhő. Jól van, figyelj! – reccsent rá Harryre. – Zárt alakzatban fogunk haladni. Tonks repül előtted, maradj szorosan a nyomában. Lupin alulról fedez, én mögötted leszek. A többiek köröznek körülöttünk. Az alakzatot megbontani vészhelyzetben is tilos. Ha valamelyikünk meghal...

– Ez előfordulhat? – kérdezte aggódva Harry, de Mordon nem méltatta válaszra.

– ...a többiek továbbrepülnek, nem állnak meg, nem bontják fel az alakzatot. Ha mindnyájunkat kilőnek, és egyedül maradsz, Harry, a második gárda veszi át a helyünket. Repülj tovább keletnek, és fogadnak majd.

– Fékezd az optimizmusodat, Rémszem! – szólt Tonks, miközben beszíjazta Harry ládáját és Hedvig kalitkáját a seprűjén lógó hámba. – A végén még elhiteted Harryvel, hogy vicc ez az egész.

– Csak elmondtam a gyereknek a tervet – recsegte Mordon. – Az a dolgunk, hogy sértetlenül eljuttassuk őt a főhadiszállásra. Ha közben fűbe harapunk...

– Senki nem fog fűbe harapni! – zendült Kingsley Shacklebolt megnyugtató basszusa.

– Seprűre mindenki, ott az első jelzés! – szólt szigorúan Lupin, és az égre mutatott.

Messze a magasban piros pontok gyulladtak a csillagok között.

Harry nyomban felismerte őket: varázspálcából származó szikrák voltak. Átvetette jobb lábát a Tűzvillám fölött, és erősen megmarkolta a nyelet. A seprű finoman remegni kezdett – bizonyára izgatottan várta, hogy hosszú idő után ismét a levegőbe emelkedhessen.

– Második jelzés! Indulunk! – harsogta Lupin, mikor újabb szikrák – ezúttal zöldek – tűntek fel a magasban.

Harry teljes erőből elrugaszkodott a földtől. Élvezte, hogy az arcába csap a hűvös éjszakai levegő. A Privet Drive és környéke másodpercek alatt sötétzöld-fekete foltmintás szőnyeggé zsugorodott, s a szél minden aggodalmat és kínzó gondolatot kifújt Harry fejéből. Úgy érezte, menten felrobban a szíve az örömtől; újra repülhet, valóra vált, amiről egész nyáron álmodozott: maga mögött hagyja a Privet Drive-ot, hazatér... Néhány gyönyörű pillanat erejéig minden gondja jelentéktelen semmiséggé törpült a végtelen, csillagos ég ölelésében.

– Élesen balra, élesen balra, egy mugli nézi az eget! – kiabálta hátulról Mordon. Tonks bekanyarodott, s Harry árnyékként követte; közben a ládáját nézte, ami veszélyesen kilengett a boszorkány seprűjén. – Magasabbra kell emelkednünk... mehet még negyed mérföld!

Harrynek elkezdett könnyezni a szeme a hideg menetszéltől.

A seprűs csapat meredeken emelkedett, s a lenti világból hamarosan nem látszott más, csak sok-sok, gombostűfejnyi fénypont: az autók fényszórói és az utcalámpák. Dursleyék mostanában igyekezhetnek haza üres házukba... Biztosan dúlnak-fúlnak a nem létező gyepszépségverseny miatt... Harry harsányan felnevetett a gondolatra, de hangját elnyelte a zúgó szél, a talárok csattogása és a ládát tartó hám szíjainak nyekergése. Harry egy álló hónapja nem érzett ennyi életörömöt magában.

– Kitérés dél felé! – kiáltotta Rémszem. – Városhoz közeledünk!

A csapat elkanyarodott jobbra, hogy ne repüljenek át egy nagy, csillogó fénypókháló fölött.

– Irány délkelet, emelkedés! – hangzott Mordon következő utasítása. – Alacsony felhőt látok, abban elrejtőzhetünk!

– Nem repülünk át felhőkön! – fakadt ki dühösen Tonks. – Nem akarunk csuromvizesek lenni, Rémszem!

Harry mélyen egyetértett a boszorkánnyal. Teljesen átfagyott mindkét keze, és egész testében reszketett a hidegtől – már bánta, hogy indulás előtt nem húzott kabátot.

A továbbiakban is időnként irányt változtattak Rémszem utasításai szerint. Harry résnyire szűkítette a szemét a jéghideg szél miatt, ami már a fülét is kikezdte. Életében csak egyszer fázott ennyire repülés közben: a Hugrabug elleni kviddicsmeccsen, harmadéves korában, amikor viharban kellett játszaniuk. A testőrgárda tagjai folyamatosan köröztek körülötte, akár egy csapat óriási ragadozó madár. Már elvesztette az időérzékét; fogalma sem volt, mióta vannak úton, de úgy érezte, legalább egy órája.

– Irány délnyugat! – recsegte Mordon. – Kikerüljük az autópályát!

Harry annyira átfázott, hogy vágyakozva gondolt a mélyben araszoló autók kényelmes, meleg utasterére. De mégjobb lenne, gondolta, hop-porral utazni... Bár a pörgés a kandallókban nem túl kellemes, viszont a lángok legalább melegítenék...

Kingsley Shacklebolt emelkedett be Harry mellé; tar feje és fülkarikája megcsillant a holdfényben... Aztán Emmeline Vance jelent meg; ő a kezében tartotta pálcáját, és szüntelenül a láthatárt kémlelte... Majd tovább emelkedett, és Sturgis Podmore vette át a helyét...

– Visszafelé is kellene repülnünk egy kicsit, hogy lássuk, követ-e valaki! – kiabálta Mordon.

– Teljesen elment az eszed, Rémszem!? – ordított hátra Tonks. – Egytől egyig hozzáfagytunk a seprűhöz! Ha állandóan vargabetűket teszünk, a jövő héten se érünk oda!

– Kezdjük meg az ereszkedést! – harsant Lupin hangja. – Harry, kövesd Tonksot!

Harry így is tett, kissé mélyebbre fordította seprűje nyelét. Az eddigi legnagyobb lámpaerdő felé közeledtek. Odalent végeláthatatlan területen csomókba, vonalakba és hálókba rendeződött fények váltakoztak kivilágítatlan, éjsötét foltokkal. Ahogy csökkent a magasság, Harry szeme előtt lassan kibontakoztak a részletek is: a fényszórók, az utcai lámpák, aztán a kémények és a tetőantennák. Már nagyon vágyott rá, hogy végre szilárd talajt érezzen a talpa alatt, bár úgy érezte, hogy valakinek le kell majd olvasztania őt a seprűjéről.

– Megérkeztünk! – rikkantotta Tonks, és néhány másodperc múlva valóban talajt fogott.

Harry a boszorkány háta mögött ért földet. Gondozatlan fűvel benőtt kis tér közepén álltak. Mire Harry lekászálódott a seprűjéről, Tonks már a ládát rögzítő szíjakat oldozta. Harry dideregve körülnézett. A környező házak sötét homlokzataikkal cseppet sem voltak bizalomgerjesztők. Az utcalámpák fényében törött ablakok sejlettek fel, sok ajtóról hámlott a festék, és nem egy bejárati lépcső előtt halmokban állt a szemét.

– Hol vagyunk? – kérdezte Harry, de Lupin leintette.

– Türelem.

Mordon ügyetlenül kotorászott a köpönyegében átfagyott kezével.

– Megvan – dörmögte végül. A magasba emelt egy ezüst öngyújtónak tűnő tárgyat, és kattintott vele.

A legközelebbi utcalámpa halk pukkanással kialudt. Egy újabb kattintásra a következő lámpa is elsötétedett. Mordon addig ismételte a műveletet, amíg nem maradt körülöttük más fényforrás, csak a lefüggönyözött ablakok és a holdsarló az égen.

– Dumbledore-tól kértem kölcsön – recsegte Mordon, és zsebre dugta az önoltót. – Most már hiába leskelődnek a muglik. No gyerünk, egy-kettő!

Karon fogta Harryt, és átkísérte őt az úttest túloldalára. Lupin és Tonks haladtak mögöttük – ketten cipelték Harry ládáját. A gárda többi tagja felemelt pálcával fedezte a menetet.

A legközelebbi ház felső ablakán egy zeneszám tompa basszusa dübörgött ki. A lógó kapu mögött álló kiszakadt zsákok rothadó szemét szúrós bűzét árasztották.

– Tessék – morogta Rémszem. Egy darab pergament nyújtott Harry kiábrándított keze felé, és odatartotta égő hegyű pálcáját is, hogy megvilágítsa az írást. – Gyorsan olvasd el, és jegyezd meg!

Harry a pergamenre nézett. A szálkás betűk ismerősnek tűntek.

A lapon ennyi állt:

A Főnix Rendjének főhadiszállása a londoni Grimmauld tér 12. szám alatt található.

Negyedik fejezet
Grimmauld tér 12.

– Mi az a Főnix... – kezdte Harry.

– Ne itt, fiam! – vágott a szavába Mordon. – Majd a házban!

A varázsló kivette a pergamenlapot Harry kezéből, pálcája lángjával meggyújtotta, és eldobta.

Harry újra szemügyre vette a közeli házakat. A tizenegyes szám előtt álltak; balra a tízes számú ház emelkedett, jobbra viszont rögtön a tizenhármas.

– De hát hol van a...

– Idézd fel magadban, amit az imént olvastál! – szólt halkan Lupin.

Harry engedelmesen felmondta magában a szöveget, s mire a címhez ért, a tizenegyes és a tizenhármas ház között már fel is bukkant a semmiből egy viharvert kapu, egy piszkos homlokzat és néhány sötét ablak alatt. Olyan volt, mintha két ház között sebtében felfújtak volna ott egy gumiépületet, s az félretolta volna szomszédait, hogy helyet szorítson magának. Harry tátott szájjal bámulta a csodát. A hangfalak a tizenegyes számú házban zavartalanul tovább dübörögtek. A jelek szerint az ott lakó muglik semmit nem érzékeltek a történtekből.

– Gyorsan, befelé! – recsegte Mordon, és hátba bökte Harryt.

Harry felkapaszkodott az ódon kőlépcsőn, és rámeredt a kopott, fekete bejárati ajtóra. Azon kulcslyuknak, levélrésnek nyoma sem volt; csak egy tekergő kígyót mintázó, ezüstkopogtató díszelgett rajta.

Lupin előhúzta pálcáját, és rákoppintott vele az ajtóra. Harry fémes kattanások egész sorát hallotta, majd mintha lánc csördült volna. Végül az ajtó nyikorogva kitárult.

– Befelé, Harry, gyorsan – suttogta Lupin – de csak néhány lépést menj, és ne nyúlj semmihez!

Harry átlépte a küszöböt, és megállt a sötét előszobában. Doh, por és rothadás – ezek a szagok fogadták. A ház lakatlannak tűnt.

Harry hátranézett a többiekre, akik sorban követték. Lupin és Tonks hozták a ládát meg Hedvig kalickáját. Mordon megállt a küszöbön, és kieresztette az önoltóból az utcai lámpák fénygömbjeit.

Azok visszaröppentek eredeti helyükre, s a téren ismét narancssárga fény áradt szét. Mikor aztán Rémszem belépett a házba és becsukta maga mögött az ajtót, az előszobában vaksötét lett.

– Így ni.

Mordon nagyot koppintott pálcájával Harry fejére, aki ezúttal úgy érezte, mintha forró folyadék csordogálna a testén. Gyanította, hogy most szűnik meg a kiábrándító bűbáj hatása.

– Mindenki maradjon nyugton, amíg lámpát nem gyújtok – suttogta Mordon.

A többiek fojtott hangú beszéde nyugtalansággal töltötte el Harryt: olyan érzése támadt, mintha egy haldokló házában lenne.

Halk, sziszegő neszt hallott, és a következő pillanatban ósdi gázlámpák sora gyulladt ki az előszobában. Pislákoló fényük folyosószerűen hosszú, nyomasztó hangulatú helyiséget világított meg: a falakat hámló tapéta borította, a padlón foszlóssá kopott futószőnyeg nyúlt el, a mennyezetről pókhálós, fényevesztett csillár lógott alá, kétoldalt pedig megszürkült, ferdén lógó festmények sorakoztak. Harry apró lábak kaparászását hallotta a padlószegély mögül.

Csakúgy, mint a kopogtató, a csillár és a rozoga előszobai asztalkán álló kandeláberek is kígyóalakot mintáztak.

Egyszer csak sietős lépteket hallottak, majd az előszoba végén nyíló ajtóban megjelent Mrs. Weasley. Örömtől sugárzó arccal sietett az érkezők felé, de Harry nyomban észrevette, hogy soványabb és sápadtabb, mint legutóbbi találkozásukkor volt.

– Jaj, Harry drágám, de örülök, hogy itt vagy! – suttogta Mrs. Weasley. Előbb bordaropogtató ölelésben részesítette Harryt, azután eltartotta őt magától, hogy jobban szemügyre vegye. – Milyen sovány vagy! Na, várj csak, majd én felhizlallak... De a mai vacsorára sajnos még egy kicsit várnod kell.

Azzal a népes kíséret tagjaihoz fordult, és sürgetően odasúgta nekik:

– Nemrég érkezett meg. A tanácskozás már elkezdődött.

A Harry mögött álló varázslók érdeklődő és izgatott sustorgással fogadták a hírt. Egyenként elindultak az ajtó felé, amin Mrs. Weasley az imént kijött. Harry követni akarta Lupint, de Mrs. Weasley visszatartotta.

– Nem, Harry, a tanácskozáson csak a rend tagjai vehetnek részt. Ron és Hermione fent vannak az emeleten. Menj fel hozzájuk, beszélgessetek, és ha vége a tanácskozásnak, majd vacsorázunk. Az előszobában pedig csak halkan beszélj – tette hozzá suttogva.

– Miért?

– Addig jó, amíg minden alszik.

– Hogyhogy...?

– Majd később megmagyarázom, most mennem kell a tanácskozásra... De azért még megmutatom a szobádat.

Mrs. Weasley ajkára szorította mutatóujját, és lábujjhegyen elindult az előszobában. Harry követte. Elhaladtak egy hosszú, molyrágta függöny előtt – Harry gyanította, hogy egy ajtót takarhat majd miután kikerültek egy jókora esernyőtartót, ami vélhetően egy troll levágott lábából készült, elindultak felfelé a sötét lépcsőn, amelynek aljában fatáblákra szögezett, zsugorított fejek sorakoztak a falon. Harry szemügyre vette a trófeákat, és házimanófejekre ismert bennük. Furcsamód mindegyiknek olyan turcsi orra volt, mintha malacok lennének.

Harry döbbenete lépésről lépésre nőtt. Mi a ménkűt keresnek ebben a házban, ami olyan, mintha a legsötétebb sötét varázslóé lenne?

– Mrs. Weasley, miért épp...

– Ron és Hermione majd elmondja, drágám – suttogta az asszony. – Nekem most tényleg vissza kell mennem. – Közben felértek a második emeletre. – A jobb oldali szoba a tiétek, Ronnal. Majd felszólok, ha végeztünk.

Azzal sarkon fordult, és lesietett a lépcsőn.

Harry elfordította a kígyófejet mintázó ajtógombot, és benyitott a szobába.

Magas mennyezetű, nyomasztóan sötét, két ággyal felszerelt helyiség tárult fel előtte. Több részletet nem volt ideje megfigyelni: egyszerre hangos csiripelést hallott, amit még hangosabb sikítás követett, s a következő pillanatban mindent eltakart előle egy bozótszerű hajzuhatag. Hermione úgy vetette a nyakába magát, hogy kis híján ledöntötte a lábáról, Ron aprócska baglya, Pulipinty pedig szédítő röpködésbe kezdett kettejük feje körül.

– Harry! Itt van, Ron! Megjött Harry! Nem is hallottuk, mikor megérkeztél! Hogy vagy? Ugye, jól? Ugye, nincs semmi baj? Nagyon dühös vagy ránk? Biztos... Tudom, hogy idegesítők voltak a leveleink, de nem írhattunk meg semmit. Meg kellett ígérnünk Dumbledore-nak, hogy hallgatunk. Jaj, annyi mindent el kell mondanunk, és neked is mesélned kell... A dementorok! Mikor hallottuk, te jó ég... Na és az a fegyelmi tárgyalás! Egyszerűen nevetséges. Utánanéztem, nem csaphatnak ki, képtelenség, van egy olyan kitétel a kiskorúak bűbájgyakorlását korlátozó rendeletben, ami életveszély esetén megengedi a varázslást...

– Hagyd levegőt venni, Hermione! – szólt vigyorogva Ron, és becsukta az ajtót Harry mögött. Úgy tűnt, mintha egyetlen hónap alatt több centimétert nőtt volna a fiú; soványabb is volt, mint annak előtte, de nagy orra, tűzvörös haja és szeplős képe szemernyit se változott.

Hermione kiengedte öleléséből Harryt. Folytatta volna monológját, de ekkor valami nagy, fehér dolog halk suhogással elindult a sötét ruhásszekrény teteje felől, és rárepült Harry vállára.

– Hedvig!

A hóbagoly összecsattintotta csőrét, majd kedveskedve megcsipkedte Harry fülét. Cserébe egy hátsimogatást kapott.

– Teljesen meg volt kergülve – mesélte fejcsóválva Ron. – Miután meghozta az utolsó leveledet, sebesre csipkedett minket... Nézd meg!

Megmutatta Harrynek jobb keze mutatóujját, amin félig begyógyult, de jól láthatóan mély seb éktelenkedett.

– Ja persze... – dörmögte Harry. – Ne haragudj, de tudod, nagyon számítottam a válaszotokra...

– Hidd el, hogy szívesen megírtunk volna mindent – csóválta a fejét Ron. – Hermione tiszta ideg volt, folyton azt hajtogatta, hogy ki fogsz borulni, ha nem hallasz senkitől semmit, de Dumbledore...

– Megígértette veletek, hogy hallgattok – bólintott Harry. – Tudom, Hermione már mondta.

A melegség, ami barátai láttán elöntötte a lelkét, most elapadt, és jeges, gyomorszorító érzésnek adta át a helyét. Egy álló hónapig sóvárgott Ron és Hermione után, s most hirtelen mégis azt kívánta, bár ne is szólnának hozzá. A kínos csöndben gépiesen simogatta Hedviget, és elfordította fejét, hogy ne kelljen barátaira néznie.

– Ezt tartotta a legjobb megoldásnak – motyogta Hermione. – Mármint Dumbledore.

– Aha...

Harry észrevette, hogy Hermione ujján is ott van Hedvig csőrének nyoma – és a legkevésbé se sajnálta érte a lányt.

– Szerintem úgy gondolta, hogy a muglik között vagy a legnagyobb biztonságban – jegyezte meg Ron.

Harry felvonta a szemöldökét.

– Ez érdekes. Titeket is támadtak meg dementorok a nyáron?

– Nem, de... De hát épp ezért állította rád a Főnix Rendjének a tagjait... hogy vigyázzanak rád...

Harrynek olyan érzés támadt a hasában, mint mikor az ember ledöccen egy lépcsőn, amire nem számított. Szóval rajta kívül mindenki tudta, hogy kémkednek utána!

– Úgy tűnik, nem nagyon vált be a módszer – jegyezte meg, a tőle telhető legnyugodtabb hangon. – Végül is kénytelen voltam egyedül megvédeni magam.

– Dumbledore nagyon dühös volt – suttogta borzongva Hermione. – Ott voltunk, amikor megtudta, hogy Mundungus magadra hagyott téged. Félelmetes volt.

– Én örülök neki, hogy aznap lelépett – mondta hűvösen Harry. – Különben nem varázsoltam volna, és akkor Dumbledore biztos őszig ott hagyott volna a Privet Drive-on.

– Nem félsz... nem félsz a fegyelmi tárgyalástól? – kérdezte csendesen Hermione.

– Nem – hazudta mogorván Harry, és Hedviggel a vállán elindult, hogy körülnézzen a szobában.

A dohos, sötét helyiség nem sokat javított a hangulatán. A hámló tapétás falak egyhangúságát csupán egy cikornyás keretbe feszített, üres vászon törte meg. Harry fojtott kuncogást vélt hallani, mikor elhaladt előtte.

– Miért volt olyan fontos Dumbledore-nak, hogy ne tudjak semmit? – kérdezte megjátszott közönnyel. – Vagy ezt talán... nem is kérdeztétek tőle?

Felpillantott, és látta, hogy barátai lopva egymásra néznek. "Sejtettük, hogy így fog viselkedni"- ez volt a tekintetükben, s ez a reakció cseppet sem derítette fel Harryt.

– Mondtuk Dumbledore-nak, hogy szeretnénk megírni neked, mi a helyzet – bizonygatta Ron. – Tényleg mondtuk neki. De mostanában nagyon elfoglalt. Összesen kétszer találkoztunk vele, mióta itt vagyunk, és akkor is épp csak egy perce volt számunkra. Meg kellett ígérnünk, hogy nem írunk neked fontos dolgokról, mert a baglyokat eltéríthetik.

– Ha akarja, megtalálta volna a módját, hogy értesítsen – morogta ingerülten Harry. – Gondoljátok, hogy Dumbledore csak bagollyal tud üzenetet küldeni?

Hermione Ronra pillantott, majd így szólt:

– Erre én is gondoltam. Dumbledore nem akarta, hogy bármit is tudj.

– Lehet, hogy nem bízik bennem – mondta Harry, barátai arcát fürkészve.

– Ne beszélj butaságokat...! – dörmögte feszengve Ron.

– Vagy úgy gondolja, hogy nem tudok vigyázni magamra.

– Dehogy gondolja úgy! – tiltakozott Hermione.

– Akkor miért kellett nekem Dursleyék házában ülnöm, miközben titeket itt mindenbe beavattak? – hadarta egyre növekvő indulattal Harry. – Ti miért tudhattok mindenről? Miért?!

– Nem tudunk mindenről! – vágott vissza Ron. – Anya nem enged be minket a tanácskozásokra, azt mondja, gyerekek vagyunk még...

Harryt azonban már nem érdekelte semmilyen magyarázat. Azon kapta magát, hogy fékezhetetlen dühvel ordít:

– Ó jaj! Nem mehettek be a tanácskozásokra! Szeegénykék... – gúnyolódott. – De itt voltatok a házban! Együtt lehettetek! Én meg egy hónapon át össze voltam zárva Dursleyékkel! Pedig sokkal

több dolgot végigcsináltam, mint ti! Ezt Dumbledore is nagyon jól tudja! Ki őrizte meg a bölcsek kövét? Ki intézte el Denemet? Ki mentett meg titeket a dementoroktól...

Harry a barátaira zúdította az összes dühöt és keserűséget, ami egy hónap alatt felgyűlt a lelkében: az elszigeteltség kínját, a fájdalmat, hogy tudatlanságra kárhoztatják, hogy titokban figyelik minden lépését. Az érzések, amelyeket félig-meddig szégyellt, most elemi erővel törtek ki belőle. Hedvig megijedt a kiabálástól, és visszarepült a szekrény tetejére. Pulipinty rémülten csicsergett, és még sebesebben röpködött hármuk feje körül.

– Kinek kellett sárkányokkal, szörnyekkel meg mindenféle undok bestiával kínlódnia? Ki látta Voldemortot visszatérni? Ki szökött meg előle...?!

Ron földbe gyökerezett lábbal állt, Hermione pedig szemlátomást majdnem elsírta magát.

– De miért is kéne megtudnom, mi folyik a mi világunkban? Miért venné bárki a fáradságot, hogy elmondja, mi a helyzet?

– Hidd el, Harry, el akartuk mondani... – védekezett Hermione.

– Nem akarhattátok olyan nagyon, különben küldtetek volna egy baglyot! De meg kellett ígérnetek Dumbledore-nak. És ti szófogadók vagytok.

– Igen...

– Négy hétig a Privet Drive-on kuksoltam, a kukából guberáltam az újságokat, hogy legalább valamit megtudjak...

– Szerettünk volna...

– Biztos jókat röhögtetek rajtam, amíg itt ültetek kettesben...!

– Dehogyis...

– Nagyon sajnáljuk, Harry! – fakadt ki könnyes szemmel Hermione. – Teljesen igazad van, én is tombolnék a helyedben!

Harry zihálva rámeredt a lányra, aztán elfordult két barátjától, és járkálni kezdett a szobában. A szekrény tetején gubbasztó Hedvig mélabúsan huhogott párat, aztán hosszú ideig csak a Harry talpa alatt gyászosan recsegő padlódeszkák törték meg a csendet.

– Különben is, miféle ház ez? – kérdezte dohogva Harry.

– A Főnix Rendjének főhadiszállása – sietett a válasszal Ron.

– Megtudhatnám esetleg, mi az a Főnix Rendje?

– Egy titkos társaság – magyarázta Hermione. – Dumbledore az alapítója és a vezetője. Azokból az emberekből áll, akik régen Tudodki ellen harcoltak.

Harry zsebre dugta a kezét, és megállt.

– Kik a tagjai? – kérdezte.

– Elég sokan...

– Mi legalább húsz emberrel találkoztunk – mondta Ron – de szerintünk többen vannak.

Harry a barátaira meresztette a szemét.

– É...s? – kérdezte élesen.

– Ő... – nézett rá zavartan Ron. – Mit és...

– Voldemort! – csattant fel Harry. Hermione és Ron is összerezzent. – Mit csinál? Mire készül? Hol van? Hogyan próbáljuk megállítani?

– Mondtuk már, hogy a rend tanácskozásaira nem mehetünk be – felelte zavartan Hermione. – Nem tudjuk, pontosan mi a helyzet... De azért sejtünk egy-két dolgot – tette hozzá sietve, mert látta, hogy Harry arca megint elsötétedik.

– Ugyanis Fred és George feltalálták a telefület – magyarázta Ron. – Nagyon hasznos dolog.

– Tele...?

– ...fül, igen. Csak az utóbbi időben nem használhattuk, mert anya rajtakapott minket, és nagy cirkuszt csinált. Fredéknek el kellett dugniuk az összeset anya elől. De előtte jó sok beszélgetést kihallgattunk. Megtudtuk, hogy a Rend egyes tagjai ismert halálfalókat figyelnek, szóval követik őket...

– Mások meg további embereket szerveznek be a rendbe – tette hozzá Hermione.

– És vannak, akik őriznek valamit – magyarázta Ron. – Mert hogy folyton őrszolgálatról beszélnek.

– Engem őriztek, nem? – morogta gúnyosan Harry.

– Tényleg... lehet... – felelte felderülő képpel Ron.

Harry sötéten felhorkantott, és megint járkálni kezdett a szobában. Közben mindenfelé nézett, csak Ronra és Hermionéra nem.

– Ha nem vehettetek részt a tanácskozásokon, akkor mit csináltatok? – kérdezte. – Azt írtátok, sok dolgotok van.

– Ez igaz – vágta rá Hermione. – A házat kell takarítanunk. Réges-rég üresen áll, és mindenféle dolog elszaporodott benne. Már tiszta a konyha és a hálószobák többsége. Holnap, azt hiszem, a szalon következik... Ááá!

Két hangos durranás hallatszott, és a szoba közepén feltűnt a semmiből Ron két ikerbátyja, Fred és George. Pulipinty minden eddiginél hisztérikusabban csipogott, és odarepült Hedvig mellé.

– Mikor szoktok már le erről? – fordult Hermione fájdalmas arccal az ikrekhez. Azok ugyanolyan lángvörös hajjal büszkélkedhettek, mint Ron, de zömökebbek voltak öccsüknél.

– Szia, Harry! – köszönt vigyorogva George. – A te dünnyögésedet hallottuk?

– Add ki a mérgedet, ne légy ilyen szégyellős! – mondta Fred, szintén vigyorogva. – Lehet, hogy száz kilométerre innen már nem is hallatszott, amit mondtál.

– Látom, letettétek a hoppanálás vizsgát – jegyezte meg mogorván Harry.

– Kitűnő eredménnyel – felelte Fred, aki egy hosszú, hússzínű zsinegszerűséget tartott a kezében.

– Akár fél percet is veszítettetek volna, ha gyalog jöttök le a lépcsőn – zsörtölődött Ron.

– Az idő – galleon, öcskös – vigyorgott Fred. – Ja igen, Harry: zavarod a vételt... A telefülét – tette hozzá, mikor Harry felvonta a szemöldökét. Felmutatta a hússzínű zsineget, amiről Harry csak most látta, hogy az az ajtó felé kígyózik, és valószínűleg a szobán kívül is folytatódik. – Szeretnénk hallani, miről folyik a szó odalent.

– Csak óvatosan! – figyelmeztette bátyjait Ron. – Ha anya észreveszi, mit csináltok...

– Érdemes kockáztatni, mert ez egy fontos tanácskozás – felelte Fred.

Ekkor kinyílt az ajtó, és megjelent benne egy dús, vörös üstök.

– Szia, Harry! – köszönt vidoran a hajzuhatag gazdája, aki nem volt más, mint Ron húga, Ginny. – Mintha a hangodat hallottam volna.

Ezután az ikrekhez fordult:

– Telefül kilőve. Anya páncélozó bűbájjal kezelte a konyha ajtaját.

– Honnan tudod? – kérdezte lelombozva George.

– Tonks elmondta, miből lehet rájönni – magyarázta Ginny. – Meg kell dobni valamivel az ajtót, és ha nem koppan rajta, akkor az ajtó le van páncélozva. Trágyagránátokat dobáltam le a lépcsőről, és mind leesett az ajtó előtt. Úgyhogy a telefül se tud bemászni a résen.

Fred mélyet sóhajtott.

– Kár. Kíváncsi lettem volna rá, miben sántikál az öreg Piton pajtás.

– Piton...? – kapta fel a fejét Harry. – Ő is itt van?

– Aha. – George halkan becsukta az ajtót, és leült az egyik ágyra. Fred és Ginny követte példáját. – Épp szigorúan titkos jelentést tesz.

– Halálmadár – fintorgott Fred.

– A mi oldalunkon áll – szólt rá szemrehányóan Hermione.

Ron bosszúsan horkantott.

– Attól még halálmadár marad. Mindig úgy néz ránk, mintha fel akarna falni.

– Bill se szereti Pitont – jelentette ki Ginny mindent eldöntő érv gyanánt.

Harry dühe még nem apadt el teljesen, de információéhsége erősebbnek bizonyult tombolási vágyánál. Leült hát a többiekkel szemben az ágyra.

– Bill is itt van? – kérdezte. – Azt hittem, Egyiptomban dolgozik.

– Irodai beosztást kért magának, hogy hazajöhessen, és segíthessen a rendnek – világosította fel Fred. – Azt mondja, hiányoznak neki a jó kis sírok, de... talált magának kárpótlást.

– Micsodát?

– Emlékszel Fleur Delacourra? – vigyorgott George. – Állást vállalt a Gringottsnál, hogy djákorholjá á nyelvet...

– És Bill folyton magánórákat ad neki – kajánkodott Fred.

– Charlie is belépett a rendbe – folytatta George – de ő még mindig Romániában van. Dumbledore minél több külföldi varázslót is be akar szervezni, úgyhogy Charlie a szabadnapjain kapcsolatokat épít ki.

– Azt Percy is csinálhatná, nem? – kérdezte Harry. Tudta, hogy a harmadik Weasley fiú a Mágiaügyi Minisztériumban, ott is a Nemzetközi Máguskapcsolatok Főosztályán dolgozik.

A Weasleyk és Hermione sokatmondó pillantást váltottak.

– Ha jót akarsz, ne emlegesd Percyt a szüleink előtt – szólt sötéten Ron.

– Miért?

– Mert valahányszor elhangzik Percy neve, apa összetöri, ami épp a kezében van, anya meg sírva fakad – felelte Fred.

– Borzasztó – csóválta a fejét Ginny.

– Jó messze esett a fájától – mondta George, tőle szokatlan módon őszinte keserűséggel.

– Miért, mi történt? – kérdezte Harry.

– Percy és apa összevesztek – felelte Fred. – Még soha nem láttam apát olyan dühösnek. Anya szokott mindenkivel kiabálni, nem ő.

– A tanév vége utáni első héten történt – mesélte Ron. – Éppen indulni készültünk ide, amikor Percy hazajött, és elmondta, hogy előléptették.

Harry nagyot nézett.

– Nem mondod komolyan!

Mindig tudta, hogy a harmadik Weasley fiú határtalanul becsvágyó, viszont arra is emlékezett, hogy Percy nem teljesített valami fényesen az első minisztériumi beosztásában. Elkövetett ugyanis egy meglehetősen súlyos hibát: nem jött rá, hogy főnöke Voldemort nagyúr irányítása alatt áll (bár erről a minisztériumban másképp gondolkodtak – szerintük Mr. Kupor megőrült).

– Igen, mi is meglepődtünk – bólogatott George. – Percy elég cikis helyzetbe került Kupor miatt, vizsgálat volt meg minden. Azt mondták, Percynek észre kellett volna vennie, hogy Kupor süsü lett, és riadót kellett volna fújnia. De hát ismeritek Percyt, esze ágában se volt panaszkodni, amikor kiskirálykodhatott Kupor helyett.

– Akkor hogyhogy előléptették?

– Mi is ezt kérdeztük – sietett a folytatással Ron, aki szemlátomást örült, hogy Harry hajlandó normális hangon beszélgetni. – Iszonyúan el volt telve magával, amikor hazajött – mondjuk, kétszer annyira, mint máskor, szóval képzelheted, mennyire... és elmondta apának, hogy felajánlottak neki egy beosztást a miniszteri titkárságon. Gondolj bele: egy éve végzett a Roxfortban, és máris miniszteri almunkatársat csináltak belőle. Biztos azt hitte, hogy apa el lesz ájulva a hírtől.

– De apa nem ájult el – dörmögte Fred.

– Mert? – vonta fel a szemöldökét Harry.

– Azért, kérlek szépen – magyarázta George – mert Caramel el akarja érni, hogy mindenki megszakítsa a kapcsolatot Dumbledore-ral.

– Dumbledore neve mostanában káromkodásnak számít a minisztériumban – bólintott Fred. – Azt hiszik, Dumbledore rosszindulatból terjeszti, hogy Tudodki visszatért.

– Caramel kerek perec megmondta, hogy aki Dumbledore oldalán áll, az szedheti a sátorfáját – folytatta George.

– Az a baj, hogy Caramel apára is gyanakszik, mert tudja, hogy az öreg jóban van Dumbledore-ral. Különben is régóta flúgosnak tartja apát a muglimániája miatt.

– De hát mi köze ehhez Percynek? – értetlenkedett Harry.

– Épp most akarom mondani. Apa szerint Caramel azért vette maga mellé Percyt, mert besúgót akar csinálni belőle. Szóval azt akarja, hogy Percy kémkedjen a családunk és persze Dumbledore után.

Harry halkan füttyentett.

– Percy biztos kiakadt ezen.

Ron keserűen nevetett.

– Teljesen elszállt az agya. Azt mondta... Egy csomó szörnyű dolgot mondott. Hogy mióta a minisztériumban dolgozik, egyfolytában ő issza meg a levét annak, hogy apa milyen. Hogy apának nincsenek ambíciói, és azért vagyunk ilyen... érted... hogy azért nincs túl sok pénzünk.

– Micsoda? – hördült fel Harry.

Ginny úgy fújt, mint egy dühös macska.

– Bizony – bólintott szomorúan Ron. – De még ennél is tovább ment. Azt mondta, apa bolond, mert Dumbledore-ral tart, és hogy Dumbledore nagyon rá fog fázni a végén, és magával fogja rántani apát is a süllyesztőbe. És kijelentette hogy ő – mármint Percy – hű marad a minisztériumhoz. És ha apa meg anya árulók lesznek, akkor ő nyilvánosan meg fogja tagadni a családunkat. Aztán összecsomagolt, és még aznap este elutazott. Most itt lakik Londonban.

Harry némán szitkozódott. Mindig is Percyt tartotta a legkevésbé rokonszenvesnek a Weasley fiúk közül, de azért álmában se hitte volna róla, hogy képes ilyeneket mondani az apjának.

– Anya teljesen kiborult – folytatta Ron. – Sírt meg minden. Még Londonba is feljött, hogy a lelkére beszéljen Percynek, de az becsapta az orra előtt az ajtót. Nem tudom, mit szokott csinálni, mikor összetalálkozik apával a minisztériumban. Valószínűleg keresztülnéz rajta.

– De hát ha valakinek, épp Percynek tudnia kell, hogy Voldemort tényleg visszatért – csóválta a fejét Harry. – Biztos nem feltételezi a szüleitekről, hogy mindent kockára tennének, ha nem volnának biztosak a dolgukban.

– Hát... az az igazság, hogy a te neved is elhangzott abban a veszekedésben – bökte ki kelletlenül Ron. – Percy azt mondta, nincs más bizonyíték, csak a te szavad, és... és hogy az neki nem elég jó.

– Percy elhiszi, amit a *Reggeli Próféta*ban írnak – szólt bosszúsan Hermione. A többiek bólogattak.

– Miért, mit írnak? – Harry értetlenkedve fürkészte barátai arcát.

Azok fáradt pillantást vetettek rá.

– Neked nem járt a *Reggeli Próféta*? – kérdezte letörten Hermione.

– De igen.

– És bele se olvastál?

– Nem olvastam el az első betűtől az utolsóig – vont vállat Harry. – Gondoltam, ha lehoznak valamit Voldemortról, az úgyis az első oldalra kerül.

A többiek összerezzentek a gyűlölt név hallatán. Hermione gyorsan folytatta:

– Ha nem olvasod végig az újságot, akkor tényleg nem tűnik fel a dolog, de... hidd el, hetente többször is említenek téged.

– Az azért feltűnt volna...

– Ha mindig csak az első oldalt olvastad, akkor nem – rázta a fejét Hermione. – Nem hosszú cikkek szólnak rólad, hanem csak utalnak rád itt-ott egy fél mondat erejéig. Mintha egy vicc lennél, amit mindenki ismer.

– Vicc?

– Elég undorító, amit csinálnak. – Hermione igyekezett higgadt maradni. – Azt folytatják, amit Rita Vitrol elkezdett.

– De hát ő már nem ír az újságnak. Vagy igen?

– Nem, betartotta az ígéretét – rázta a fejét Hermione, majd kajánul hozzáfűzte: – Nem mintha lett volna más választása... De mégis, ő alapozta meg azt, ami most megy.

– Miért, mi megy most? – kérdezte türelmetlenül Harry.

– Na jó... Rita azt írta, hogy állandóan összeesel, és panaszkodsz, hogy fáj a sebhelyed. Emlékszel?

– Persze. – Harry tudta, hogy egyhamar nem fogja elfelejteni Rita Vitrol róla szóló cikkeit.

– Na, és most úgy állítanak be téged, mintha egy feltűnési viszketegségben szenvedő, holdkóros valaki lennél, aki nagy, tragikus hősnek képzeli magát. – Hermione ezt egy szuszra hadarta el, talán hogy gyorsan túlessen a nehezén. – Időnként gonosz megjegyzéseket tesznek rád. Ha például valami képtelen történetről írnak, hozzáteszik, hogy "mintha Harry Potter találta volna ki", vagy ha

valakit furcsa baleset ér, megjegyzik, hogy "reméljük, nincs sebhely a homlokán, különben holnaptól istenítenünk kell őt..."

– Sose vártam el, hogy istenítsenek! – fortyant fel Harry.

– Persze hogy nem – sietett megnyugtatni Hermione. – Azt mi nagyon jól tudjuk. Teljesen nyilvánvaló, hogy mire megy ki a játék. Azt akarják elérni, hogy senki ne vegyen komolyan téged. Bármibe lefogadnám, hogy Caramel áll a dolog mögött. Azt akarják sugallni az utca varázslójának, hogy egy ostoba kölyök vagy, aki nevetséges meséket talál ki, mert élvezi, hogy híres és mindenki rá figyel.

– Én nem kértem... nem akartam... Voldemort megölte a szüleimet! – fakadt ki kétségbeesetten Harry. – Azért lettem híres, mert engem nem tudott megölni! Ki vágyna ilyen hírnévre? Gondolhatják, hogy jobban örülnék... hogy inkább lennék...

– Tudjuk, Harry, tudjuk... – bólogatott komolyan Ginny.

– És persze egy sort se írtak arról, hogy a dementorok megtámadtak téged – folytatta Hermione. – Valaki biztos letiltotta a hírt. Pedig elég szenzációs sztori, hogy elszabadult dementorok vadásznak az emberekre. Még azt se írták meg, hogy megszegted a Titokvédelmi Alaptörvényt. Azt hittük, arra ráharapnak, hiszen jól beleillik a képbe, amit rólad vetítenek. Valószínűleg akkorra tartogatják a patronjaikat, mikor már kicsaptak téged a suliból... Feltéve, hogy kicsapnak – tette hozzá gyorsan. – De ha betartják a saját törvényeiket, nem ítélhetnek el.

Harrynek egy porcikája se kívánta, hogy megint a közelgő fegyelmi tárgyalásról beszéljenek. Gyorsan másra akarta terelni a szót, de erre végül is nem lett szükség, mert odakint léptek közeledtek.

– Ajaj. – Fred rántott egy nagyot a telefül zsinórján, aztán George-dzsal együtt hangos pukkanással köddé vált. Pár másodperccel később Mrs. Weasley tűnt fel a hálószoba ajtajában.

– Véget ért a tanácskozás, lejöhettek vacsorázni. Mindenki alig várja, hogy találkozhasson veled, Harry. Jut eszembe, ki hagyta azokat a trágyagránátokat a konyhaajtó előtt?

– Csámpás – felelte szemrebbenés nélkül Ginny. – Imád játszani velük.

– Aha – bólintott Mrs. Weasley. – Már azt hittem, Sipor volt, ő szokott ilyeneket csinálni. Tiszta kosz a kezed, Ginny, mit csináltál már megint? Indíts, mosd meg!

Ginny elfintorodott, és édesanyja nyomában kiment a szobából.

Ron és Hermione magára maradt Harryvel. Mindketten nyugtalanul pislogtak barátjukra, mintha attól tartanának, hogy hatszemközt megint kiabálni kezd. Harry észrevette félelmüket, és kicsit elszégyellte magát.

– Figyeljetek... – kezdte motyogva, de Ron megrázta a fejét, Hermione pedig csendesen így szólt:

– Tudtuk, hogy dühös leszel, Harry, és megértjük. De hidd el, tényleg próbáltuk meggyőzni Dumbledore-t...

– Persze, tudom – legyintett Harry. Szeretett volna olyan témát találni, amiben nem szerepel az igazgató – ugyanis ha csak Dumbledore-ra gondolt, nyomban elfutotta a méreg.

– Ki az a Sipor? – kérdezte.

– Az itteni házimanó – felelte Ron. – Tisztára lökött. Nem is láttam még ilyet.

Hermione rosszallóan nézett a fiúra.

– Sipor nem lökött.

– Az az életcélja, hogy levágják a fejét, és kitegyék a falra, mint az anyjáét. Szerinted ez normális dolog?

– Nem... de nem ő tehet róla, hogy furcsa dolgai vannak.

Ron az égre emelte tekintetét.

– Hermione még mindig nem mondott le a MAJOM-ról:

– Az nem MAJOM – háborgott a lány – hanem "a Manók Alkotmányos Jogaiért" Országos Mozgalom. És nem csak én védem Siport. Dumbledore is azt mondta, hogy legyünk barátságosak vele.

– Jó, persze – legyintett Ron. – Na menjünk le, mert éhen halok.

A három jó barát kiballagott a szobából, de mielőtt elindultak volna lefelé a lépcsőn...

– Állj! – suttogta Ron, és széttárt karjával megállította Harryt és Hermionét. – Az előszobában vannak. Talán még hallhatunk valamit.

Óvatosan lekukucskáltak a korlát fölött. A borongós előszoba tele volt izgatottan sustorgó varázslókkal és boszorkányokkal, köztük Harry testőrgárdájának tagjaival. A csoport kellős közepén egy zsíros, fekete hajú, nagy orrú varázsló állt: Piton professzor, a Harry és még sokak számára legkevésbé rokonszenves, roxforti tanár. Harry áthajolt a korlát fölött. Roppantul érdekelte, miféle szolgálatokat végez Piton a Főnix Rendjének...

A lépcsőaknában vékony, rózsaszín zsineg ereszkedett lassan a mélybe. Harry felnézett, és megpillantotta az ikreket, akik egy emelettel feljebb álltak, s azon fáradoztak, hogy a telefüllel mind jobban megközelítsék az előszobában gyülekezőket. Néhány másodperc múlva azonban az egész csoport megindul a bejárati ajtó felé, így a hallgatózás eredménytelen maradt.

– A varangy rúgja meg! – szitkozódott Fred, és gyorsan felhúzta a telefület.

Odalent kinyílt, majd becsukódott a bejárati ajtó.

– Piton soha nem eszik itt – magyarázta Ron. – Hála az égnek. Na gyerünk!

– Ne feledd, Harry, az előszobában nem beszélünk hangosan – suttogta Hermione.

A falra akasztott manófejek előtt elhaladva megpillantották Lupint, Mrs. Weasleyt és Tonksot, akik a bejárati ajtó temérdek mágikus zárát és reteszét bűvölték, hogy bezárjanak a távozók után.

– A konyhában eszünk – suttogta Mrs. Weasley a gyerekek elé sietve. – Ott az ajtó, Harry drágám, de kérlek, próbálj minél kevesebb zajt...

Bumm!

– Tonks! – csattant fel Mrs. Weasley, mielőtt még hátranézett volna.

Az említett boszorkány a szőnyegen feküdt.

– Bocsánat! – szabadkozott. – Az az átkozott esernyőtartó az oka! Már másodszor esem hasra...

A mondat végét rettenetes, velőtrázó ordítás nyomta el.

A molyette bársonyfüggöny, ami előtt Harry korábban elsétált, most magától szétnyílt. Kiderült, hogy nem ajtót rejt: Harry egy pillanatig azt hitte, ablak van ott, s a mögött egy fekete kalapos öregasszony – egy öregasszony, aki úgy ordít, mintha nyúznák.

Aztán rádöbbent, hogy csupán egy életnagyságú portrét lát – de a legvalósághűbbet és legborzasztóbbat, ami életében a szeme elé került. Az öregasszony vadul forgatta a szemét, szájából fröcskölt a nyál, s festett bőre megfeszült az arcán az ordítástól. Hangja felébresztette az előszobafalon lógó többi portrét, s azok is ordítani kezdtek. Harry végül kénytelen volt befogni a fülét, mert belefájdult a feje a pokoli lármába.

Lupin és Mrs. Weasley nyomban odasiettek a függönyhöz, és megpróbálták összehúzni. Az azonban ellenállt, a vénasszony pedig még tovább fokozta a hangerőt, s hozzá fenyegetően hadonászott karmos kezeivel.

– Gaz bitangok! Csőcselék! Mocskos hitszegők, becstelen banda! Hitvány korcsok, takarodjatok innen! Hogy merészelitek beszennyezni atyáim házát...

Tonks szapora bocsánatkérések közepette a helyére vonszolta a súlyos troll-lábat; Mrs. Weasley feladta a függönnyel vívott harcot, és képtől képig rohanva kábító átokkal sújtott minden egyes hangoskodó festményt. Közben feltárult az ajtó, amivel szemben Harry állt, s egy hosszú, fekete hajú férfi sietett ki rajta.

– Fogd be a szád, undok vén banya! – rivallt rá a nagy portréra, majd a kép elé érve megragadta a függönynek azt a szárnyát, ami kifogott Mrs. Weasleyn.

Az öregasszony elsápadt a dühtől.

– Tee! – bömbölte kidülledő szemmel. – Véred árulója, banditák csatlósa, családunk elfajzott szégyene!

– Azt mondtam, fogd be a szád! – ordította a férfi, majd Lupinnal együtt nagy nehezen összehúzták a függönyt.

Az öregasszony ordítása elhalkult majd elhalt, és már csak a fülekben visszhangzott tovább.

Sirius Black hátrasimította arcába hullott fekete fürtjeit, és keresztfiához fordult:

– Szervusz, Harry – szólt kissé feldúltan. – Látom, megismerkedtél anyámmal.

Ötödik fejezet
A Főnix Rendje

– Ő a te...

– Igen, a drága jó anyám – bólintott Sirius. – Egy hónapja próbáljuk leszedni a falról, de valószínűleg Eternifix ragasztóbűbájjal rögzítette a vásznat, mert nem boldogulunk vele. Gyertek, menjünk le, mielőtt megint felébred.

– De hát mit keres itt az édesanyád portréja? – kérdezte Harry, miután beléptek az előszobából nyíló ajtón, és a többiekkel a nyomukban elindultak lefelé egy keskeny kőlépcsőn.

– Hát még nem tudod? – csodálkozott Sirius. – Ez a ház a szüleimé volt. Én vagyok a Black család utolsó sarja, úgyhogy most az én tulajdonom. Mivel más hasznát nem veszem, felajánlottam Dumbledore-nak, hogy rendezze be itt a főhadiszállást.

Harrynek, aki valahogy melegebb üdvözlésre számított, nem kerülte el a figyelmét a Sirius szavainak keserű felhangja. Szótlanul követte keresztapját, aki a lépcsőn leérve bevezette őt az alagsori konyhába nyíló ajtón.

A tágas, kőfalú helyiség ugyanolyan nyomasztó hangulatot árasztott, mint a fenti előszoba. A távolabbi végében nagy tűz lobogott – annak a fénye szolgált világítás gyanánt – s a levegőt betöltő pipafüst ködében elmosódott árnyakként rajzolódtak ki a mennyezetről lelógó súlyos vasfazekak és -serpenyők körvonalai.

A tanácskozáshoz rengeteg széket hordtak a helyiségbe; azok egy hosszú faasztal körül álltak, amelyen kupákon és üres borosüvegeken kívül megannyi pergamentekercs és egy rongykupacnak tűnő valami hevert. Az asztal végénél ott ült a sovány, kopaszodó, vörös hajú Mr. Weasley, fojtott hangú beszélgetésbe merülve legidősebb fiával, Bill-lel.

Mrs. Weasley megköszörülte a torkát. Férje felkapta a fejét, s miután csontkeretes szemüvegén át az érkezőkre nézett, nyomban felpattant, és a kis csapat elé sietett.

– Harry! – Lelkesen kezet rázott a fiúval. – De örülök, hogy megérkeztél!

Harry átpillantott Mr. Weasley válla fölött, és látta, hogy Bill, aki még mindig copfba kötve hordta hosszú haját, sietve összeszedi az asztalon maradt pergameneket.

– Jól utaztál, Harry? – kérdezte Bill, miközben vagy tucatnyi tekercset próbált egyszerre felmarkolni az asztalról. – Ezek szerint Rémszem mégse Grönland érintésével hozott ide.

– Nem rajta múlt – jegyezte meg Tonks. Bill felé sietett, hogy segítsen neki, de rögtön az első mozdulatával rádöntött egy égő gyertyát az utolsó pergamenlapra. – Jaj, istenem... bocsánat...

– Semmi baj – motyogta fáradtan Mrs. Weasley, és egy egyszerű bűbájjal eltüntette a lapról a ráömlött viaszt. A varázspálca felvillanó fényénél Harry egy épület alaprajzát vélte kivenni.

Mrs. Weasley elkapta Harry pillantását. Gyorsan összecsavarta a pergament, és a tekercstömkeleggel viaskodó Bill karjai közé dugta.

– Az efféle holmikat a tanácskozás után rögtön össze kell szedni! – mondta szigorúan, majd egy ősrégi tálalószekrényhez lépett, és tányérokat vett elő belőle.

Bill felemelte pálcáját.

– Evapores! – morogta, mire a tekercsek mind egy szálig eltűntek.

– Ülj le, Harry! – szólt Sirius. – Mundungust már ismered, igaz?

A kupac, amit Harry rongycsomónak vélt, nyöszörgős morgással felemelkedett.

– Szólt valaki? – dörmögte álomittasan Mundungus, és résnyire kinyitotta bevérzett szemét. – Egyetértek Siriusszal...

Azzal a magasba emelte piszoktól feketéllő kezét, mintha szavazna.

Ginny kuncogott.

– A tanácskozás már véget ért, Dung – mondta Sirius, miközben a többiekkel együtt helyet foglalt az asztalnál. – Megjött Harry.

– He? – Mundungus sötéten rásandított Harryre vörös hajcsimbókjai mögül. – Nocsak, ténleg...! Jól vagy, Herri?

– Jól.

Mundungus zavartan kotorászni kezdett a zsebében. Végül előhúzott egy kormos, fekete pipát, amit pálcájával nyomban meg is gyújtott. Nagyokat szívott belőle, és másodpercek alatt zölden gomolygó füstfelhőt gyártott maga köré.

– Az elnézésedet kő kérnem – hallatszott a dörmögése a bűzös felhőből.

– Utoljára szólok, Mundungus! – szólt rá mérgesen Mrs. Weasley. – Légy szíves, és ne dohányozz a konyhában, főleg ne akkor, mikor enni készülünk!

– Persze... – morogta a varázsló. – Bocsáss meg, Molly.

A füstfelhő eltűnt ugyan, ahogy Mundungus zsebre dugta a pipáját, de az égő zoknit idéző csípős bűz továbbra is ott terjengett az asztalnál.

– Ha még éjfél előtt vacsorázni akartok, segítsetek egy kicsit. – Mrs. Weasley az összes jelenlévőhöz intézte szavait. – Nem, te maradj csak ülve, Harry. Fárasztó napod volt.

Tonks felpattant, és már indult is a tálalószekrény felé.

– Mit segítsek, Molly? – kérdezte szolgálatkészen.

Mrs. Weasley bizonytalanul nézett rá.

– Öhm... köszönöm, Tonks, de te is pihenj inkább. Neked is nehéz napod volt.

– Nem, nem, szívesen segítek! – bizonygatta a fiatal boszorkány, és nagy buzgalmában felborított egy széket.

Két perc se telt bele, és már javában folyt a munka: a nehéz kések húst és zöldséget szeleteltek Mr. Weasley mágikus irányítása alatt, Mrs. Weasley a tűz fölött lógó kondér tartalmát kevergette, míg a többiek további tányérokat, kupákat vettek elő, és hideg ételeket hordtak ki a kamrából. Harry az asztalnál maradt Siriusszal és Mundungusszal. Ez utóbbi még mindig bűnbánóan pislogott rá.

– Találkoztál azóta az öreg Figgyvel? – kérdezte.

– Nem – felelte Harry. – Nem találkoztam senkivel.

Mundungus közelebb hajolt hozzá.

– Nem léptem vóna én le – dörmögte – de épp egy ritka jó üzlet vót kilátásba...

Harry érezte, hogy valami súrolja a térdét. Összerezzent, de aztán látta, hogy csak Csámpás az, Hermione karikalábú, vörös macskája. Az állat körbedörgölőzött Harry lábán, aztán felugrott Sirius ölébe, és összegömbölyödött. Sirius, aki azóta se derült jobb kedvre, gépiesen vakargatni kezdte a macska füle tövét, és közben Harryhez fordult:

– Milyen volt a nyarad? – kérdezte. – Kellemes?

– Borzalmas – felelte Harry.

Sirius arcán, most először, mosolyféle suhant át.

– Igazán nem értem, mi okod van panaszkodni.

Harry azt hitte, rosszul hall.

– Micsoda...?

– Én kimondottan örültem volna neki, ha megtámad néhány dementor. Kellemes változatosságot jelentett volna megküzdeni a lelkemért. Neked volt rossz nyarad? Te legalább elmehettél ide-oda, megmozgathattad néha a tagjaidat, még egy kis kalandod is volt... Én viszont egy hónapja be vagyok zárva.

– Hogyhogy? – csodálkozott Harry.

– Úgy, hogy még mindig köröznek, Voldemort pedig már tudja, hogy animágus vagyok – Féregfark biztos elmondta neki – úgyhogy a másik alakomban is felismerne. Nemigen tudok hasznára lenni a Főnix Rendjének... Legalábbis Dumbledore szerint.

A furcsa hangsúlyból, amellyel kimondta az igazgató nevét, Harry arra következtetett, hogy Sirius szintén nincs túlzottan elragadtatva Dumbledore viselkedésétől. Egyszerre felbuzgott benne a szeretet keresztapja iránt.

– De te legalább mindig hallod a híreket... – mondta, mintegy vigasztalás gyanánt.

– Na peersze! – felelte epésen Sirius. – Végighallgatom Piton jelentéseit, és nyelhetem az állandó célozgatását, hogy amíg ő az életét kockáztatja, én itt ücsörgök kényelemben és biztonságban... Csak arról számolhatok be, hogy megy a takarítás...

– Milyen takarítás?

– Igyekszünk lakhatóvá tenni ezt a házat. – Sirius körbemutatott a konyhában. – Az én drága jó anyám tíz éve halt meg, és azóta nem lakott itt senki – leszámítva az öreg házimanót, de az teljesen becsavarodott, úgyhogy már rég nem takarít.

– Sirius – szólalt meg Mundungus, akit a beszélgetés szemlátomást cseppet se érdekelt, az egyik kehely viszont annál inkább. – Ez tömör ezüst, igaz?

– Az – felelte Sirius, undorodó pillantást vetve az edényre. – Tizenötödik századi kobold ötvösök remekműve. A Black család címere díszíti.

– Nem baj, azt le lehet szedni – dörmögte Mundungus, és megdörzsölte a kelyhet a kabátja ujjával.

– Fred, George... Ne! Kézben vigyétek! – sikoltott fel Mrs. Weasley.

Harry, Sirius és Mundungus megfordultak – majd villámgyorsan elugrottak az asztaltól. A Fred-George páros ugyanis bűbáj segítségével feléjük röptetett egy gőzölgő raguval teli kondért, egy kancsó vajsört meg egy súlyos vágódeszkát, késsel együtt. A ragu végigszánkázott az asztalon, és épp hogy csak megállt a túlsó végén, szenes égésnyomot hagyva maga után; a kancsó felborult, és kiömlött belőle az összes vajsör; a kés lecsúszott a vágódeszkáról, s hegyével beleállt az asztallapba, épp azon a helyen, ahol két másodperce még Sirius keze volt.

– Az ég szerelmére! – csattant fel Mrs. Weasley. – Mondjátok meg, mi szükség volt erre! Elegem van belőletek! Csak azért, mert varázsolhattok, nem kell minden apróság miatt pálcát rántani!

– Időt akartunk spórolni – magyarázkodott Fred, és gyorsan kirántotta a kést az asztallapból. – Ne haragudj, Sirius, nem volt szándékos...

Harry és Sirius nevettek. Mundungus, aki székestül hanyatt esett, szitkozódva igyekezett feltápászkodni. Csámpás dühösen sziszegett egyet, majd bemenekült a tálalószekrény alá, és onnan meresztgette nagy, sárga szemét.

– Fiúk – szólt Mr. Weasley, miközben visszahúzta a ragus kondért az asztal közepére – édesanyátoknak teljesen igaza van. Most, hogy nagykorúak lettetek, felelősségteljesebb viselkedést várunk el tőletek...

– Egyik bátyátok se volt ilyen kelekótya! – folytatta a sopánkodást Mrs. Weasley. Egy új kancsó vajsört csapott le az asztalra, de olyan heves mozdulattal, hogy annak is kiloccsant a fele. – Nem emlékszem, hogy Bill félpercenként hoppanált volna! Charlie se varázsolt el mindent, ami a keze ügyébe került! Percy...

Gyorsan elharapta a mondatot, és ijedten pillantott a férjére.

Mr. Weasley arcvonásai megfeszültek.

– Együnk! – szólt gyorsan Bill.

– Megint ínycsiklandozó vacsorát főztél, Molly – szólt Lupin.

Szedett egy tányér ragut, és az asszony felé nyújtotta.

A társaság elhelyezkedett az asztalnál, és néhány percig csak az evőeszközök csörömpölése meg a székek csikorgása törte meg a csendet. Azután Mrs. Weasley Siriushoz fordult:

– Jut eszembe, szólni akartam neked, hogy a szalonban valami befészkelte magát a szekreterbe. Szüntelenül zörög és rázkódik. Lehet, hogy csak egy mumus, de a biztonság kedvéért meg kellene nézetni Alastorral, mielőtt kiengedjük.

– Ahogy gondolod – felelte közönyösen Sirius.

– A függöny pedig tele van doxikkal – folytatta Mrs. Weasley. – Holnap meg kellene próbálnunk kifüstölni őket.

– Izgalmas lesz – morogta Sirius. Harry érezte a megjegyzés epés élét, amit a többiek furcsamód mintha nem vették volna észre.

Tonks, aki Harryvel szemközt ült az asztalnál, evés közben azzal szórakoztatta Ginnyt és Hermionét, hogy valahányszor lenyelt egy falatot, utána megváltoztatta az orra alakját. Ehhez mindig összehúzta a szemét és fájdalmas arcot vágott, ahogy korábban Harry szobájában is. Az orra egyszer Pitonéhoz hasonló sascsőrré vált, máskor apró gombává zsugorodott, majd lyukaiból szőrerdő burjánzott elő. A jelek szerint ez a játék az étkezések szokásos velejárója volt, Ginny és Hermione ugyanis hamarosan kérni kezdték kedvenc orraikat.

– Csináld a malacorrot, Tonks!

Tonks eleget tett a kérésnek, és a felpillantó Harry hirtelen azt hitte, hogy egy női Dudley ül vele szemben.

Mr. Weasley, Bill és Lupin élénk beszélgetésbe merültek a koboldokról.

– Még mindig nem nyilatkoznak – mondta Bill. – Nem tudok rájönni, elhiszik-e, hogy visszatért, vagy sem. Persze lehet, hogy egyszerűen kivárásra játszanak, nem akarnak állást foglalni.

– Biztos vagyok benne, hogy a koboldok nem állnak Tudjátokki oldalára – rázta a fejét Mr. Weasley. – Őket is megtizedelték. Gondoljatok csak arra a Nottingham környéki koboldcsaládra...

– Szerintem attól függ, milyen ígéretet kapnak – vélekedett Lupin. – Nem aranyra gondolok. Ha felajánlják nekik azokat a jogokat, amelyeket mi évszázadok óta megtagadunk tőlük, elég nagy lesz a kísértés. Ragnokkal még mindig nem jutottál semmire, Bill?

– Pillanatnyilag eléggé varázslóellenes hangulatban van. Azóta is dühöng a Bumfolt-ügy miatt. Szerinte a minisztérium eltussolta a dolgot, mivel a koboldok azóta se kapták meg az aranyukat...

Bill mondatának végét elnyomta az asztal közepe táján felharsanó kacagás. Fred, George, Ron és Mundungus a hasukat fogták.

– ...és aztán – folytatta könnyező szemmel, csukladozva Mundungus – és aztán aszongya nekem: "Azannya, Dung, honnan szerezted ezeket a varangyokat? Mert az enyémeket meglovasította valami kurafi!" Mondom neki: "Ténleg, Will? Na és most mi lesz? Kéne venned másikat helyettük, nem?" És úgy higgyétek el, ahogy mondom, fiúk, az a trolleszű pancser megint megvette tőlem a saját varangyait, és még többet fizetett értük, mint először...

Ron öklével csapkodta az asztalt, úgy nevetett.

– Köszönjük szépen, Mundungus, de nem vagyunk kíváncsiak az üzleti ügyeidre – szólt mérgesen Mrs. Weasley.

– Ne haragudj, Molly. – Mundungus megtörölte a szemét, és rákacsintott Harryre. – De tudod, Will meg Ragyás Harristől csórta a varangyokat, tolvajtól lopni pedig nem bűn.

– Nem tudom, ki tanított téged jó erkölcsre, Mundungus, de hogy kihagyott néhány alapszabályt, az biztos – jegyezte meg élesen Mrs. Weasley.

Fred és George vajsörrel teli kupájuk mögé rejtették arcukat. George nagyokat csuklott.

Mrs. Weasley érthetetlen okból lesújtó pillantást vetett Siriusra, aztán felállt, hogy hozza a desszertként szolgáló rebarbarás morzsát. Harry a keresztapjára nézett.

– Molly nem nagyon kedveli Mundungust – magyarázta csendesen Sirius.

– Hogy került a Rendbe? – kérdezte suttogva Harry.

– Hasznos ember. Ismeri az összes hóhányót, ami nem csoda, hiszen ő is az. De messzemenően hűséges Dumbledore-hoz, aki egyszer kihúzta őt a pácból. Dungnak olyan hírek is a fülébe jutnak, amelyekről mi sose szereznénk tudomást, úgyhogy megéri jóban lenni vele. Molly szerint viszont túlzás vacsorára is meghívni őt. Nem tudja megbocsátani neki, hogy elcsavargott, amikor téged kellett volna őriznie.

Három adag, sodóval leöntött rebarbarás morzsa elfogyasztása után Harry farmerja kellemetlenül szűk lett – ami nagy szó volt, mivel a nadrágot Dudleytól örökölte. Mikor letette a kanalat, épp elapadt a társalgás az asztal körül: Mr. Weasley elégedetten hátradőlt, Tonks – immár hétköznapi orral – nagyot ásított, Ginny pedig, miután sikerült kicsalogatnia Csámpást a tálalószekrény alól, törökülésben ült a padlón, és vajsörös dugókat gurított a macskának.

– Lassan eltehetjük magunkat holnapra – szólt Mrs. Weasley, ásítással adva nyomatékot szavainak.

– Várjunk még, Molly! – szólt Sirius. Eltolta maga elől üres tányérját, és Harryhez fordult: – Csodálkozom rajtad. Azt hittem, ha megérkezel, első dolgod lesz Voldemort viselt dolgairól érdeklődni.

Harry korábban csak a dementorok érkezésekor tapasztalt olyan gyors és gyökeres hangulatváltozást, ami e szavak után a konyhában lezajlott. Az álmos nyugalom egy szempillantás alatt feszült éberségnek adta át a helyét. Voldemort neve fagyos szélrohamként söpört végig az asztaltársaságon. Lupin, aki épp egy korty bort készült inni, lassan leeresztette kupáját, és összehúzott szemmel felpillantott.

– Érdeklődtem is! – felelte méltatlankodva Harry. – Kérdeztem Ront és Hermionét, de azt mondták, mi nem vagyunk a Rend tagjai, úgyhogy...

– Nagyon helyesen mondták – bólintott szigorúan Mrs. Weasley. – Gyerekek vagytok még.

Az asszony kihúzta magát a széken, és kezét ökölbe szorítva a karfára helyezte. Tekintetében már nyoma sem volt álmosságnak.

– Mióta van olyan szabály, hogy csak a Főnix Rendjének tagjai tehetnek fel kérdéseket? – folytatta higgadtan Sirius. – Harry egy hónapig be volt zárva abba a mugliházba. Joga van megtudni, mi történt időközben...

– Álljon meg a menet! – csattant fel George.

– Harry kérdezősködhet, de mi nem? – méltatlankodott Fred.

– Egy álló hónapja faggatózunk, de egy szót se tudtunk kiszedni belőletek! – mondta George.

– Gyerekek vagytok még! Nem vagytok a Rend tagjai! – hadarta Fred magas hangon, ami érdekes módon Mrs. Weasley hanghordozását idézte. – Harry még csak nem is nagykorú!

– Nem tehetek róla, hogy nektek nem mondtak semmit – csóválta a fejét Sirius. – A szüleitek dolga erről dönteni. Harrynek viszont...

– Nem te mondod meg, mi a jó Harrynek! – vágott a szavába Mrs. Weasley, s máskor oly barátságos arcára vészjósló kifejezés ült ki. – Gondolom, nem felejtetted el, mit mondott Dumbledore.

– Sok mindent mondott – felelte Sirius. Megőrizte ugyan udvarias higgadtságát, de érezhető volt, hogy nem fogja hagyni magát.

– Igen, sok mindent, többek között azt, hogy csak annyit mondjunk el Harrynek, amennyit tudnia kell – mondta Mrs. Weasley, nagy nyomatékot helyezve az utolsó szóra.

Ron, Hermione, Fred és George úgy kapkodták a tekintetüket Sirius és Mrs. Weasley között, mintha teniszmérkőzést néznének.

Ginny ott térdepelt egy rakás vajsörös dugó között, és tátva maradt szájjal figyelte a vitát. Lupin Siriusra szegezte a szemét.

– Nem áll szándékomban többet közölni vele, mint amennyit tudnia kell, Molly – felelte Sirius. – De tekintve, hogy ő az, aki látta Voldemortot visszatérni – az asztalnál ülők megint megborzongtak a név hallatán – valamennyiünknél több joga van...

– Harry nem tagja a Főnix Rendjének – vágott a szavába Mrs. Weasley. – Még csak tizenöt éves, és...

– És volt annyiszor életveszélyben, mint a rendtagok többsége! – fejezte be a mondatot Sirius. – Egyeseknél még többször is!

– Senki nem vitatja Harry érdemeit – mondta fokozódó indulattal Mrs. Weasley. Ökölbe szorult keze remegni kezdett a karfán. – De mivel még...

– Harry már nem gyerek! – szakította félbe ingerülten Sirius.

– De nem is felnőtt! – vágott vissza kipirosodott arccal az asszony. – Ő nem James!

– Köszönöm, de tisztában vagyok vele, hogy Harry kicsoda – felelte fagyosan Sirius.

– Nem vagyok biztos benne! – háborgott Mrs. Weasley. – Néha úgy beszélsz róla, mintha azt hinnéd, hogy visszakaptad a legjobb barátodat!

– Miért baj az? – vetette közbe Harry.

– Azért, Harry, mert te nem az apád vagy, bármennyire is hasonlítasz rá! – felelte Mrs. Weasley, tekintetét továbbra is Sirius szemébe fúrva. – Még iskolába jársz, és ezt nem felejthetik el azok a felnőttek, akik felelősek érted!

– Úgy érted, felelőtlen keresztapa vagyok? – fortyant fel Sirius.

– Úgy értem, hogy világélétedben vakmerő és forrófejű voltál. Ezért is kéri Dumbledore, hogy maradj a házban, és...

– A Dumbledore-tól kapott instrukcióim nem tartoznak ide! – csattant fel Sirius.

– Arthur! – fordult a férjéhez Mrs. Weasley. – Arthur, mondj már te is valamit!

Mr. Weasley nem szólalt meg azonnal. Levette a szemüvegét, és komótosan megtörölte a talárja ujjával, kerülve felesége pillantását. Mikor végzett, az orrára biggyesztette a szemüveget, és csak utána kezdett beszélni:

– Dumbledore tudja, hogy ez most új helyzet, Molly. Harry mostantól a főhadiszálláson lakik, úgyhogy egy bizonyos mértékig be kell avatnunk őt a dolgokba. Ezt Dumbledore sem vitatja.

– Rendben, de mégiscsak túlzás adni alá a lovat, hogy kérdezzen, amit csak akar!

– A magam részéről – szólalt meg Lupin, s végre levette tekintetét Siriusról – Mrs. Weasley reménykedve nézett rá, hátha benne végre szövetségesre lel – úgy vélem, Harry jobban jár, ha mi tájékoztatjuk a helyzetről – persze csak nagy vonalakban – mint ha valami zavaros változatot hallana... másoktól.

Ezt szelíd, szinte kifejezéstelen arccal mondta, de Harry biztosra vette, hogy ha más nem is, Lupin sejti, hogy néhány telefül túlélte Mrs. Weasley razziáját.

Az asszony mélyet sóhajtott, majd még egyszer körülnézett, de egyetlen biztató tekintettel sem találkozott.

– Rendben – szólt végül. – Látom, le fogtok szavazni. De egyet ne felejtsetek el: Dumbledore-nak biztosan jó oka volt rá, hogy megkímélje Harryt ezektől a dolgoktól, és én, aki a leginkább a szívemen viselem Harry sorsát...

– Harry nem a fiad, Molly – jegyezte meg csendesen Sirius.

– De olyan nekem, mintha az lenne – vágta rá hevesen Mrs. Weasley. – Ki másra számíthatna?

– Például a keresztapjára! – felelte Sirius.

Mrs. Weasley felhúzta az orrát.

– Hát persze... – szólt epésen. – Csakhogy elég körülményes lett volna vigyáznod rá, amíg az Azkabanban ültél.

Sirius felemelkedett a székéből.

– Molly – szólt szigorúan Lupin – nem te vagy az egyetlen ennél az asztalnál, aki jót akar Harrynek. Ülj le, Sirius!

Mrs. Weasley remegő szájjal hallgatott. Sirius lassan visszaült, de arca falfehér volt az indulattól.

– Ebben a témában szerintem Harrynek is van szava – folytatta Lupin. – Elég nagy már ahhoz, hogy eldönthesse, mit akar.

– Szeretném megtudni, mi a helyzet – vágta rá habozás nélkül Harry.

Nem nézett rá Mrs. Weasleyre. Jólesett neki, hogy az asszony fiaként szereti őt, ugyanakkor bosszantotta a túlzásba vitt féltés és babusgatás. Jól mondta Sirius: ő már nem gyerek.

– Vita lezárva! – szólt kissé rekedten Mrs. Weasley. – Ginny, Ron, Hermione, Fred, George – induljatok kifelé a konyhából!

Az érintettek egy emberként hördültek fel.

– Mi már nagykorúak vagyunk! – harsogta a Fred-George páros.

– Ha Harry maradhat, én miért nem? – kiabálta Ron.

– Engem is érdekel, anya! – nyafogott Ginny.

– Nem! – Mrs. Weasley villámló tekintettel felpattant. – Szó se lehet róla, hogy...

– Fredet és George-ot nem tilthatod ki, Molly – szólt közbe fásultan Mr. Weasley. – Ők tényleg nagykorúak.

– De még iskolába járnak!

– A törvény szerint felnőttek – csóválta a fejét Mr. Weasley.

Mrs. Weasley arca immár paprikapiros volt.

– Nem bánom, Fred és George maradjanak, de Ron...

– Harry úgyis elmond mindent nekem és Hermionénak! – ellenkezett Ron. – Ugye... ugye, Harry? – tette hozzá bizonytalanul, és barátjára nézett.

Harry fején átfutott a gondolat, hogy nemet mond – hadd próbálja ki Ron, milyen érzés kirekesztettnek lenni. De bosszúvágya nyomban szertefoszlott, mikor tekintete találkozott Ronéval.

– Hát persze! – felelte.

Két barátjának felragyogott az arca.

– Jól van! – csapott az asztalra Mrs. Weasley. – Nem érdekel! – Ginny – ágyba!

A kislány sem vette némán tudomásul az ítéletet. Még a kinti lépcsőről is behallatszott a hisztizése, s miután anyjával felértek az előszobába, Mrs. Black dobhártyaszaggató visítása is felhangzott.

Lupin nyomban elindult, hogy lecsendesítse a portrét; a beszélgetés csak azután folytatódott, hogy visszatért, becsukta maga mögött az ajtót, és újra helyet foglalt az asztalnál.

– Jól van, Harry – szólt Sirius. – Mire vagy kíváncsi?

Harry nagy levegőt vett, és kimondta a kérdést, ami egy hónapja kínozta.

– Hol van Voldemort? – A névtől megint mindenki összerezzent, de Harry nem törődött vele. – Mit csinál? Hallgattam a muglihíreket, de semmiről nem számoltak be, ami mögött ő állhatna. Nem beszéltek furcsa halálesetekről vagy effélékről.

– Azért, mert nem is történtek furcsa halálesetek – felelte Sirius.

– Legalábbis mi egyről se tudunk, pedig eléggé jól vagyunk informálva.

– Többet tudunk, mint hinné – bólogatott Lupin.

– Hogyhogy abbahagyta a gyilkolást? – kérdezte Harry, aki tudott Voldemort korábbi rémtetteiről.

– Nem akarja felhívni magára a figyelmet – válaszolta Sirius. – Az most veszélyes lenne rá nézve. A visszatérése ugyanis nem úgy sikerült, ahogy tervezte. Egy kicsit elszúrta a dolgot.

– Pontosabban te szúrtad el neki – tette hozzá elégedett mosollyal Lupin.

– Mivel? – csodálkozott Harry.

– Azzal, hogy életben maradtál – mondta Sirius. – A terv az volt, hogy csak a halálfalók tudjanak a visszatéréséről. Csakhogy te megszöktél, és szétkürtölted a hírt.

– És az az ember, akinek Tudodki a legkevésbé akarta az orrára kötni a dolgot – vette át a szót Lupin – vagyis Dumbledore, a te jóvoltodból az elsők között értesült az eseményről.

– És az miért olyan lényeges? – értetlenkedett Harry.

– Tréfálsz? – horkant fel Bill. – Dumbledore az egyetlen ember, akitől Tudodki valaha életében tartott.

– Hála neked, Dumbledore alig egy órával Voldemort visszatérése után összehívhatta a Főnix Rendjét – mondta Sirius.

– Na és mit csinált azóta a Rend? – kérdezte Harry, végignézve a jelen lévő felnőtteken.

– Azon dolgoztunk, és dolgozunk most is, hogy meghiúsítsuk Voldemort terveit – felelte Sirius.

– Honnan tudjátok, mik a tervei? – sietett a következő kérdéssel Harry.

– Dumbledore-nak van egy képtelennek tűnő elmélete – felelte Lupin. – Dumbledore képtelen elméletei pedig általában helytállónak bizonyulnak.

– Na és mit tervez Voldemort Dumbledore szerint?

– Először is újra fel akarja építeni a hadseregét – fogott bele a válaszba Sirius. – Régen valóban jelentős erők álltak a rendelkezésére: rengeteg boszorkány és varázsló, akiket zsarolással vagy varázslattal a szolgálatába állított; hűséges csatlósai, a halálfalók, no meg százféle sötét teremtmény. Magad hallottad, hogy be akarta szervezni az óriásokat – és ők csak egy csoport a sok közül, akiket meg akar nyerni magának. Voldemort nem olyan bolond, hogy egy maroknyi halálfalóval az oldalán álljon ki a Mágiaügyi Minisztérium ellen.

– Szóval igyekeztek megakadályozni, hogy szövetségeseket szerezzen?

– Igen, azon vagyunk – bólintott Lupin.

– Milyen módszerrel?

– A legfontosabb feladat – magyarázta Bill – minél több embert ...meggyőzni róla, hogy Tudodki valóban visszatért. Ők ugyanis attól fogva jobban vigyáznak magukra. De a dolog nehezebben megy, mint hinnéd.

– Miért?

– A minisztérium hozzáállása miatt – felelte Tonks. – Láttad, hogyan reagált Cornelius Caramel, mikor szóltál, hogy Tudodki visszatért. Hát azóta se változott a véleménye. Csökönyösen kitart amellett, hogy nem történt semmi.

– De hát miért...?! – kérdezte elkeseredetten Harry. – Miért nem hallgat az eszére? Ha Dumbledore...

– Ahogy mondod, itt van a kutya elásva – szólalt meg Mr. Weasley, keserű fintorral az arcán. – Dumbledore...

– Caramel ugyanis retteg tőle – magyarázta Tonks.

– Retteg Dumbledore-tól? – nézett rá hitetlenkedve Harry.

– Dumbledore állítólagos hátsó szándékaitól retteg – pontosított Mr. Weasley. – Caramel azt hiszi, Dumbledore összeesküvést szervez ellene. Az a mániája, hogy Dumbledore mágiaügyi miniszter akar lenni.

– De hát Dumbledore-nak eszében sincs...

– Persze, ezt mi nagyon jól tudjuk – legyintett Mr. Weasley. – Akkor se akart miniszter lenni, mikor Millicent Bagnold visszavonult, pedig nagyon sokan próbálták rábeszélni, hogy vállalja el a posztot. Caramel helyette ült a bársonyszékbe, és azóta se felejtette el, mennyien támogatták azt a Dumbledore-t, aki nem is jelentkezett az állásra.

– Caramel nagyon jól tudja – vette át a szót Lupin – hogy Dumbledore sokkal bölcsebb és rátermettebb, mint ő. Minisztersége első éveiben folyton Dumbledore-hoz rohangált segítségért és jó tanácsért. De később, miután megérezte a hatalom ízét, megnőtt az önbizalma. Most már imád mágiaügyi miniszter lenni, és abba is sikerült beleélnie magát, hogy ő a nagy ész, Dumbledore pedig csak egy pitiáner bajkeverő.

– Hogy gondolhat ilyet? – csattant fel Harry. – Komolyan képes azt hinni, hogy Dumbledore csak kitalálta... hogy én csak kitaláltam az egészet!?

– Ha elismerné, hogy Voldemort visszatért – magyarázta Sirius – a minisztériumnak olyan súlyú válsághelyzetet kellene kezelnie, amihez hasonló nem volt az elmúlt közel tizennégy évben. Caramelnek egyszerűen nincs ereje szembenézni a szörnyű ténnyel. Sokkal kényelmesebb abba a hitbe ringatnia magát, hogy Dumbledore álhíreket terjesztve próbálja megfúrni őt.

– Érted már a problémát? – kérdezte Lupin. – Amíg a minisztérium kitart amellett, hogy Voldemort nem jelent veszélyt, addig nehéz az ellenkezőjéről meggyőzni az embereket. Már csak azért is, mert ők se szívesen hisznek el egy ilyen szörnyűséget. Ráadásul a minisztérium folyamatosan megakadályozza, hogy a *Reggeli Próféta* akár egyet is lehozzon az úgynevezett "Dumbledore-féle rémhírek" közül, úgyhogy a varázslótársadalom nagy részének sejtelme sincs róla, mi történt. Ezáltal pedig könnyű prédát jelentenek a halálfalóknak, akik szemrebbenés nélkül használják az Imperius-átkot.

– De ti figyelmeztetitek az embereket...! – mondta Harry, és kérdő tekintetét végigjáratta Mr. Weasley, Sirius, Bill, Mundungus, Lupin és Tonks arcán. – Szóltok nekik, hogy Voldemort visszatért, nem?

A felnőttek keserű mosollyal válaszoltak.

– Mivel engem mindenki őrült tömeggyilkosnak tart, és a minisztérium tízezer galleonos vérdíjat tűzött ki a fejemre, nem volna túl jó ötlet, ha elkezdenék röplapokat osztogatni az utcán – mondta Sirius.

– Engem se sokan szoktak meghívni vacsorára – fűzte hozzá Lupin. – A többség valamiért idegenkedik a vérfarkasoktól.

– Tonks és Arthur elvesztenék a minisztériumi állásukat, ha elkezdenének nyíltan agitálni – folytatta Sirius. – Márpedig nagyon fontos, hogy legyenek embereink a minisztériumban. Voldemortnak is vannak.

– Azért néhány embert már sikerült meggyőznünk – jegyezte meg Mr. Weasley. – Tonksot például – ő régen nem volt tagja a rendnek, hisz gyerek volt még, de mint auror, jó szolgálatot tehet nekünk. Kingsley Shacklebolt is remek fogás volt; ő vezeti a Sirius utáni hajtóvadászatot, ezért odabent most úgy tudják, hogy a keresztapád Tibetben bujkál.

– De ha senki nem terjeszti a hírt, hogy Voldemort visszatért... – kezdte Harry.

– Ki mondta, hogy senki nem terjeszti? – nézett rá Sirius. – Mit gondolsz, miért támadják annyit Dumbledore-t?

– Miről beszélsz? – kérdezett vissza megütközve Harry.

– Szüntelenül azon dolgoznak, hogy lerombolják a tekintélyét – magyarázta Lupin. – Nem olvastad a múlt héten a *Reggeli Próféta*t? Azt írták, hogy Dumbledore-t kiszavazták a Mágusok Nemzetközi Szövetségének elnökségéből, mert öregszik és már nem forog olyan jól az agya. Ehhez képest az igazság az, hogy a minisztérium emberei szavazták ki őt, miután egy felszólalás keretében bejelentette, hogy Voldemort visszatért. A Wizengamotban – a Legfelsőbb Varázslóbíróságban –

betöltött főmágusi tisztjétől is megfosztották, és tervezik, hogy elveszik tőle a Merlin-díj arany fokozatát.

– Dumbledore erre azt szokta mondani – vetette közbe vigyorogva Bill – hogy neki mindegy, mit csinálnak, csak ne vegyék ki a képét a csokibéka-kártyák közül.

– Pedig ezen nem kellene nevetni – csóválta a fejét Mr. Weasley. – Ha továbbra is nyíltan ujjat húz a minisztériummal, akár az Azkabanba is kerülhet, márpedig az ég óvjon minket attól, hogy Dumbledore-t bebörtönözzék. Tudjátokki csak addig ilyen óvatos, amíg tudja, hogy Dumbledore átlát rajta, és résen van. Ha Dumbledore-t kivonják a forgalomból, rögtön elszabadul a pokol.

– De ha Voldemort további halálfalókat próbál beszervezni, akkor gyorsan elterjed, hogy visszatért, nem? – kérdezte nyugtalanul Harry.

– Voldemort nem úgy gyűjt sereget, hogy bekopogtat az emberekhez – rázta a fejét Sirius. – Félrevezetéssel, bűbájjal és zsarolással dolgozik. Nagy rutinja van a titkos szervezkedés művészetében. Egyébként pedig nemcsak ezzel foglalkozik. Vannak olyan tervei, amelyeket feltűnés nélkül, egyedül is meg tud valósítani. Pillanatnyilag azokra koncentrál.

– Mi más kell neki, mint szövetségesek? – tette fel a kérdést Harry. Látni vélte, hogy Sirius és Lupin lopva egymásra pillantanak.

– Olyasmi, amit csak lopással szerezhet meg – felelte Sirius, majd Harry értetlen arckifejezését látva hozzátette: – Egy fegyverre gondolok. Olyan fegyverre, ami legutóbb nem volt a birtokában.

– Legutóbb, amikor hatalma teljében volt?

– Igen.

– Miféle fegyverről beszélsz? Veszélyesebb, mint az Adava Kedavra?

– Most már tényleg elég!

A közbeszóló Mrs. Weasley volt; ott állt az ajtó mellett, a sötétben.

Harry nem is vette észre, hogy időközben visszatért – most karba font kézzel állt, és nem volt kevésbé dühös, mint távozásakor.

– Indulás lefeküdni, egy-kettő! Mindannyian! – tette hozzá nyomatékosan, és külön-külön ránézett Fredre, George-ra, Ronra és Hermionéra.

– Nem parancsolgathatsz nekünk... – kezdett feleselni Fred.

– Hallgass! – torkolta le Mrs. Weasley, majd remegő tagokkal Siriushoz fordult: – Éppen eleget mondtatok Harrynek. Ha tovább folytatjátok, akár rögtön fel is vehetitek őt a Rendbe.

– Miért is ne? – kapott az ötleten Harry. – Szívesen belépnék. Be akarok lépni! Harcolni akarok!

– Nem.

A döntést nem Mrs. Weasley, hanem Lupin mondta ki.

– Csak nagykorú varázslók lehetnek a Rend tagjai – folytatta. – Olyanok, akik kijárták az iskolát – tette hozzá, elejét véve Fred és George közbeszólásának. – A munkánk olyan veszélyekkel jár, amelyekről fogalmatok sincs, egyikőtöknek se... Mollynak igaza van, Sirius. Épp eleget mondtunk.

Sirius vállat vont, de nem vitatkozott a döntéssel. Mrs. Weasley parancsolóan intett fiainak és Hermionénak, s azok kelletlenül bár, de sorban felálltak. Harry, látva, hogy a vita eldőlt, követte példájukat.

Hatodik fejezet

A nemes és nagy múltú Black-ház

Mrs. Weasley mogorván követte Harryéket a házon keresztül.

– Azonnal lefeküdtök, és egy hangot se halljak! – szólt, mikor felértek az első emeletre. – Holnap fárasztó napunk lesz. Ginny remélhetőleg már alszik – tette hozzá, Hermionénak címezve. – Próbáld nem felébreszteni őt.

– Persze, alszik – morogta Fred, miután Hermione elbúcsúzott tőlük, s ők folytatták útjukat a lépcsőn. – Futóféreg legyek, ha Ginny fél órán belül nem szed ki mindent Hermionéból, ami odalent elhangzott.

Mrs. Weasley, a második emeletre érve, a fiúk hálószobája felé mutatott:

– Ron, Harry, indulás aludni.

– Jó éjt! – búcsúzott a két fiú az ikrektől.

– Szép álmokat! – kacsintott Fred.

Mrs. Weasley lendületesen becsukta – szinte becsapta – az ajtót Harryék mögött. A hálószoba most még sötétebbnek és nyomasztóbbnak tűnt, mint első látásra. Az üres kép a falon lassan, egyenletesen szuszogott, mintha láthatatlan lakója aludna. Harry pizsamát húzott, letette a szemüvegét, és bebújt a hideg ágyba. Ron bagolycsemegét dobott a szekrény tetejére, hogy lecsendesítse Hedviget és Pulipintyet, akik a csőrüket csattogtatták, és nyugtalanul suhogtatták szárnyaikat.

– Nem engedhetjük ki őket minden este vadászni – magyarázta Ron, miközben ő is pizsamába bújt. – Dumbledore attól tart, hogy gyanút keltene, ha túl sok bagoly röpködne a tér fölött. Ja persze... el is felejtettem...

Odasétált az ajtóhoz, és bereteszelte.

– Miért kell bezárkóznunk?

– Sipor miatt – felelte Ron, és leoltotta a villanyt. – Miután megérkeztem ide, rögtön az első éjjel hajnali háromkor besétált. Hidd el, nem jó érzés arra ébredni, hogy a szobádban mászkál. Egyébként... – Ron lefeküdt, bekucorodott a takaró alá, aztán barátja felé fordult. Harry látta fejének körvonalait a szürke ablakon át beszűrődő holdfényben. – ...mi a véleményed?

Harrynek nem kellett megkérdeznie, mire gondol Ron.

– Hát, nem sok olyat mondtak el, amire ne jöhettünk volna rá magunktól is – felelte, végiggondolva a konyhában elhangzottakat.

– Tulajdonképpen csak arról beszéltek, hogy a rend igyekszik elérni, hogy minél kevesebben csatlakozzanak Vol...

Ron felnyögött.

– ...demorthoz – fejezte be nyomatékosan Harry. – Mikor fogod végre a nevén nevezni? Sirius és Lupin se tudodkiznek.

Ron eleresztette a füle mellett a szemrehányást.

– Igen, igazad van – mondta. – Már szinte mindent tudtunk, amit elmondtak, persze csak mert használtuk a telefület. Az egyetlen újdonság...

Pukk!

– Aúú!

– Ne ordíts, Ron, különben anya ránk töri az ajtót!

– Mindketten a térdemre hoppanáltatok!

– Jól van na, sötétben sokkal nehezebb célozni.

Harry Fred és George elmosódott körvonalait pillantotta meg.

Az ikrek leugrottak Ron ágyáról. Aztán megnyikordultak Harry matracának rugói – George leült valahova a lábához.

– Már ott tartottatok...? – kérdezte George.

– Mármint a fegyvernél, amiről Sirius beszélt? – kérdezett vissza Harry.

– Jól elszólta magát – jegyezte meg kajánul Fred, aki Ron ágya szélére telepedett. – Arról nem hallottunk a jó öreg telefülön, mi?

– Szerintetek mi lehet az? – kérdezte Harry.

– Bármi – felelte Fred.

– De az Avada Kedavránál nem lehet rosszabb – szólt tűnődve Ron. – Mi rosszabb a halálnál?

– Lehet, hogy olyasmi, ami egy csomó embert tud megölni egyszerre – találgatott George.

– Vagy egy különösen fájdalmas gyilkolási módszer – mondta szorongva Ron.

– Ha fájdalmat akar okozni, ott van neki a Cruciatus-átok – vetette ellen Harry. – Annál hatásosabb fegyverre nincs szüksége.

A beszélgetésben szünet állt be. Harry tudta, hogy a többiek is azon töprengenek, vajon miféle szörnyűségre lehet képes az a valami.

– És szerintetek most hol van az a fegyver? – kérdezte George.

– Remélem, a mieink kezében – felelte nyugtalanul Ron.

– Ha igen, akkor biztos Dumbledore őrzi – vélekedett Fred.

– Hol? – kapta fel a fejét Ron. – Talán a Roxfortban?

– Lefogadnám, hogy ott! – vágta rá izgatottan George. – A bölcsek kövét is ott rejtette el!

– De egy ilyen veszélyes fegyver biztos sokkal nagyobb, mint a kő – csóválta a fejét Ron.

– Nem feltétlenül – felelte Fred.

– A méret és a hatékonyság nem függ össze – erősítette meg George. – Erre Ginny a legjobb példa.

– Hogyhogy? – csodálkozott Harry.

– Nem próbálta még ki rajtad a rémdenevér rontásait?

– Csitt! – szólt hirtelen Fred, és felállt. – Füleljetek!

A fiúk elnémultak. Valaki közeledett a lépcsőn.

– Ez anya – mondta George. A következő pillanatban felhangzott a jól ismert pukkanás, és Harry érezte, hogy a matracát már nem nyomja semmi. Néhány másodperccel később megreccsent a padló az ajtó előtt – Mrs. Weasley odakintről hallgatta, hogy beszélgetnek-e.

Hedvig és Pulipinty szomorúan huhogtak. A padló megint recsegni kezdett: Mrs. Weasley továbbindult a lépcsőn, hogy az ikreket is ellenőrizze.

– Nem bízik bennünk – állapította meg sértődötten Ron.

Az este eseményei jó sok töprengenivalóval szolgáltak; Harry előre tudta, hogy még órákig nem tud majd elaludni. Szívesen tovább beszélgetett volna Ronnal, de Mrs. Weasley most felülről közeledett, s mikor a lépései végre elhaltak, mások indultak el felfelé... Harry tisztán hallotta, hogy soklábú, csendes léptű lények nyüzsögnek a hálószoba ajtaja előtt, s Hagrid, a legendás lények gondozása tanár azt mondja:

– Hát nem gyönyörűek? Ebben a félévben a fegyverekről tanulunk...

Harry már látta is a bestiákat: a testük fej helyett ágyúcsőben végződött... mind feléje fordultak... ő hasra vetette magát...

Aztán arra eszmélt, hogy összegömbölyödve fekszik a takaró alatt, és George harsány hangja tölti be a szobát.

– Anya azt üzeni, hogy keljetek fel, reggelizzetek meg a konyhában, aztán menjetek a szalonba segíteni neki. Sokkal több doxi van, mint hitte, a kanapé alatt meg talált egy fészekre való döglött golymókot.

Fél órával később Harry és Ron – immár felöltözve, reggelivel a hasukban – beléptek az első emeleten található szalonba.

A hosszúkás, magas mennyezetű helyiség olajzöld falait koszos, régi kárpitok borították. A szőnyegből minden lépésnél porfelhő gomolygott fel, a hosszú, mohazöld bársonyfüggönyökből pedig olyan hangos zümmögés áradt, mintha több kaptárra való méh fészkelne bennük. Mrs. Weasley, Hermione, Ginny, Fred és George e függönyök előtt csoportosultak. Elég különös látványt nyújtottak, mivel mindegyiküknek kendő takarta az arcát, s kezükben fekete folyadékkal töltött, szórófejes üveget tartottak.

– Kössétek be az arcotokat, és fogjatok egy-egy permetezőt – utasította Mrs. Weasley Harryt és Ront, s egy vékony lábú asztal felé mutatott, amin további két üveg állt. – Doxicid van benne. Sose láttam még ilyen nagy tenyészetet. Mi a manót csinált az a Sipor az elmúlt tíz évben...?

Hermione arcát félig eltakarta a kendő, de Harry így is látta, hogy szemrehányó pillantást vet Mrs. Weasleyre.

– Sipor már nagyon öreg, egyedül biztos nem volt képes...

– Csodálkoznál, ha látnád, mi mindenre képes Sipor, ha beindul – vágott Hermione szavába Sirius, aki épp ekkor lépett be az ajtón.

Kezében vérfoltos zsákot tartott, ami félig tele volt döglött patkányokkal vagy valami hasonlóval. – Csikócsőrtől jövök, most etettem meg – tette hozzá, Harry kérdő tekintetét látva. – Fent lakik anyám szobájában... Ja igen, a szekreter.

A patkányos zsákot egy karosszékbe dobta, és vizsgálgatni kezdte a lezárt bútort, ami – Harry csak most vette észre – folyamatosan remegett.

– Hát igen, Molly, szinte biztos, hogy mumus van benne – jelentette ki, miután belesett a kulcslyukon. – De azért tényleg jobb lesz, ha Rémszem belenéz, mielőtt kinyitjuk. Anyámat ismerve rosszabb is rejtőzhet benne.

– Rendben, Sirius – felelte Mrs. Weasley.

Sirius és az asszony már-már túlontúl udvarias stílusából Harry arra következtetett, hogy egyikük se tért napirendre az esti összeszólalkozás fölött.

Odalentről erőteljes, éles csengőszó hallatszott. Rögtön utána kitört az ordítós-visítós hangzavar, amit előző este az váltott ki, hogy Tonks keresztülesett az esernyőtartón.

– Ezerszer megmondtam, hogy ne csöngessenek! – bosszankodott Sirius, azzal kisietett a szalonból. Miközben ledübörgött a lépcsőn, ismét átjárta a házat Mrs. Black rikácsolása:

– Becstelen bitangok, elfajzott korcsok, árulók, semmirekellő, mocskos banda...

– Légy szíves, csukd be az ajtót, Harry – szólt Mrs. Weasley. Harry addig halogatta a kérés teljesítését, ameddig csak merte; hallani akarta, mi történik odalent. Siriusnak nyilván sikerült összehúznia a portré függönyét, mert Mrs. Black elnémult. Sirius lépteinek zaja hallatszott az előszobából, aztán megcsörrent az ajtólánc, majd kisvártatva felzendült egy mély hang, amiben Harry Kingsley Shackleboltéra ismert:

– Hestia leváltott, úgyhogy most nála van Mordon köpenye. Gondoltam, hagyok egy jelentést Dumbledore-nak...

Harry a hátán érezte Mrs. Weasley tekintetét. Nem akarta tovább feszíteni a húrt, becsukta hát az ajtót, és visszatért a doxivadászok csapatához.

Mrs. Weasley lehajolt, hogy beleolvasson Gilderoy Lockhart Kártevőkalauzába, ami a doxikról szóló résznél kinyitva feküdt a kanapén.

– Vigyázzatok, mert a doxinak méregfoga van, és szeret harapni. Van nálam egy üveg antiszérum, de jobban örülnék, ha nem lenne szükség rá.

Mrs. Weasley felegyenesedett, majd a függöny elé lépett, és intett a gyerekeknek, hogy menjenek közelebb hozzá.

– Ha szólok, azonnal elkezdtek permetezni! – közölte a haditervet. – Gondolom, az arcunkba akarnak majd repülni, de az üvegen az áll, hogy néhány csepp anyagtól megbénulnak. Amelyik már nem mozog, azt dobjátok bele ebbe a vödörbe!

Azzal kilépett a tűzvonalból, és magasra emelte permetezőjét.

– Figyelem... támadás!

Harry alig kezdett el spriccelni, máris szembe találta magát egy kifejlett doxival, ami a függöny egyik ráncából röppent ki. A kis bestia fenyegető zajjal rezgette fényes, bogáréhoz hasonló szárnyait, kitátotta tűhegyes fogacskákkal teli száját, megfeszítette fekete, szőrös testét, és dühödten hadonászott négy apró öklével.

Harry habozás nélkül az arcába permetezett. A doxi röptében mozdulatlanná dermedt, és meglepően hangos puffanással a kopott szőnyegre zuhant. Harry felkapta, és bedobta a vödörbe.

– Mit csinálsz, Fred? – csattant fel Mrs. Weasley. – Permetezd le, és dobd ki!

Harry kíváncsian oldalra nézett. Fred egy kapálózó doxit tartott két ujja közé csippentve.

– Értettem – szólt vidoran, és egykettőre megbénította a bestiát.

Azonban amint Mrs. Weasley elfordult, egy szempillantás alatt a zsebébe süllyesztette.

– Doximéreggel akarunk kísérletezni a Maximuláns termékcsoportunkhoz – súgta oda Harrynek George.

Harry gyorsan lespriccelt két doxit, akik az orrát nézték ki célpontul, majd közelebb araszolt George-hoz, és fojtott hangon megkérdezte:

– Mi az a Maximuláns termékcsoport?

– Olyan édességek, amelyektől megbetegszel – súgta válaszul George, anyját figyelve a szeme sarkából. – Persze, nem leszel nagyon beteg, csak annyira, hogy kimehess az óráról, ha kedved tartja. Most a nyáron fejlesztettük ki őket Freddel. Kétkomponensű, színkódolt csemegék. Ha lenyeled a Rókázó Rágcsa narancsszínű felét, hányni kezdesz. Aztán amint elküldtek a gyengélkedőre, megeszed a piros felét...

– ...amitől nyomban visszanyered egészséged, és a kedved szerinti élvezetes elfoglaltsággal töltheted azt az időt, amit máskülönben ellopott volna az életedből egy lélekölően unalmas tanóra. Ezzel a szöveggel fogjuk reklámozni a cuccot – suttogta Fred, aki időközben kisomfordált Mrs. Weasley látómezejéből, és szorgalmasan tömködte a zsebébe a szőnyegen felejtett doxikat. – De még dolgoznunk kell a Rágcsán. Egyelőre olyan heves hányást okoz, hogy a kísérleti alanyok nem tudják lenyelni a másik felét.

– Kísérleti alanyok?

– George meg én – magyarázta Fred. – Felváltva próbáljuk ki a hatóanyagokat. George tesztelte a Tetszhalott Tablettát, az Orrvérzés Ostyát mindketten megkóstoltuk...

– Anya utána azt hitte, párbajoztunk – kuncogott George.

– Szóval működik a varázsviccbolt? – kérdezte Harry, s úgy tett, mintha megigazítaná a szórófejet az üvegén.

– Üzlethelyiséget sajnos még nem tudtunk szerezni – felelte Fred. Még halkabbra fogta hangját, mert Mrs. Weasley egy percre megállt, hogy megtörölje verejtékező homlokát. – Egyelőre csomagküldő szolgálatként működünk. A múlt héten jelent meg a hirdetésünk a *Reggeli Próféta*ban.

– Köszönet és hála nagylelkű támogatásodért – suttogta George.

– Egyébként ne aggódj... anya nem sejt semmit. Nem olvassa a *Reggeli Próféta*t, mióta hazugságokat írnak benne rólad és Dumbledore-ról.

Harry elvigyorodott. Bár az előző tanév végén ő maga tukmálta rá az üzleti terveket dédelgető Weasley ikrekre a Trimágus Tusán nyert ezer galleonját, azért örült, hogy Mrs. Weasley nem szerzett tudomást szponzori akciójáról. Az asszony nem nézte jó szemmel, hogy két fia varázsviccbolt-tulajdonosként képzeli el a jövőjét.

A függöny doximentesítése hosszú és fárasztó munkának bizonyult. Dél is elmúlt már, mikor Mrs. Weasley végre lehúzta arcáról a kendőt, és leroskadt egy karosszékbe – csak hogy rémült kiáltással rögtön felpattanjon, mivel ráült Sirius döglött patkányaira.

A függöny már nem zümmögött, viszont teljesen átázott a rengeteg permetlétől. Alatta állt a vödör, tele ájult doxikkal, amellett pedig egy tál, amibe a kis bestiák fekete tojásait gyűjtötték. Ez utóbbiakat Csámpás érdeklődve szagolgatta, az ikrek pedig vágyakozva nézték.

– Azokkal majd ebéd után foglalkozunk – mutatott Mrs. Weasley a kandalló mellett kétfelől álló vitrinekre. Az üvegajtók mögött különös tárgyak egész gyűjteménye pihent: rozsdás tőrök, karmok, egy összegöngyölt kígyóbőr és egy sor megfeketedett ezüstdoboz, Harry számára ismeretlen nyelvű feliratokkal. A legbaljóslatúbb tárgy egy jókora opálkővel bedugaszolt, díszes kristálypalack volt, ami valamilyen sötétpiros anyagot tartalmazott – Harry lefogadta volna, hogy vér van benne.

Megint megszólalt az éles hangú ajtócsengő. A gyerekek egy emberként néztek Mrs. Weasleyre.

– Itt maradtok! – szólt ellentmondást nem tűrő hangon az asszony, és felkapta a karosszékből Sirius patkányos zsákját. Közben odalent Mrs. Black megint rikácsolni kezdett. – Hozok fel nektek szendvicset – szólt még vissza Mrs. Weasley, azzal kiment a szobából, és gondosan becsukta maga mögött az ajtót. A szalonfogságra ítélt társaság abban a minutumban az ablakhoz rohant, hogy lenézzen a bejárati ajtó előtti lépcsőre. Egy torzonborz, vörös üstököt láttak, meg egy rakás vészesen imbolygó üstöt.

– Ez Mundungus! – azonosította a jövevényt Hermione. – De minek hoz ennyi üstöt?

– Valószínűleg itt akarja tárolni őket – vélekedett Harry. – Rémlik, hogy aznap este, mikor őrizetlenül hagyott engem, kétes eredetű üstökre ment el alkudni.

– Tényleg – bólintott Fred, mikor kinyílt az ajtó, és Mundungus rakományával együtt eltűnt a szemük elől. – Fú, ez nem fog tetszeni anyának...

Ő és George átmentek az ajtóhoz hallgatózni. Mrs. Black addigra elhallgatott.

– Mundungus Siriusszal és Kingsleyvel beszélget – jelentette Fred. – De nem hallom, miről... Szerinted megpróbálkozzunk a telefüllel?

– Lehet, hogy érdemes lenne – felelte George. – Felosonok, és lehozok egyet...

Egy másodperccel később azonban feleslegessé vált mindenfajta kémfelszerelés, ugyanis mindenki tisztán hallhatta, mit kiabál magából kikelve Mrs. Weasley:

– Nem orgazdák vagyunk, és ez a ház nem raktár!

– Imádom, amikor anya valaki mással ordít – szólt kárörvendő mosollyal Fred, és kinyitotta az ajtót, hogy még tisztábban élvezhessék Mrs. Weasley tirádáját.

– ...hogy ilyen felelőtlen legyen valaki! Van elég bajunk anélkül is, hogy idecipelnéd a lopott üstjeidet!

– Amatőrök, hagyják belemelegedni – csóválta a fejét George. – Ha nem állítod le időben, úgy belelovalja magát, hogy aztán órákig hallgathatod. Mundungusra ráadásul azóta különösen ki van akadva, mióta lelépett a Privet Drive-ról... Hoppá, Sirius anyukája is rákezdett.

Mrs. Weasley hangját elnyomta az előszobai portrék rikoltozó kórusa.

George a kilincs után nyúlt, de mielőtt becsukhatta volna az ajtót, egy házimanó osont be a szalonba.

A manó nagyon öregnek tűnt. Bőre úgy lógott rajta, akár egy elméretezett ing, s ruházatát egyetlen, ágyékkötő módjára viselt piszkos rongy alkotta. Feje tar volt, mint minden házimanóé, de a denevérét idéző, hatalmas füléből nagy csomó fehér szőr burjánzott elő. Vizenyős szeme bevérzett, nagy, húsos orra turcsi volt, akár egy disznóé.

A manó tudomást sem vett Harryről és a többiekről – úgy tett, mintha nem is látná őket. Görnyedt háttal, lassan de kitartóan csoszogva elindult a szalon túlsó vége felé, s menet közben szüntelenül motyogott magában rekedt, mély, brekegő hangján.

– ...bűzlik, mint a pöcegödör, ráadásul bűnöző is, de a nő se jobb, undok vén áruló, felforgatja a kölykeivel úrnőm házát, szegény jó úrnőm, ha tudná, micsoda csőcselék fészkelte be ide magát, mit mondana az öreg Sipornak, szégyen, gyalázat, sárvérűek, vérfarkasok, árulók és tolvajok, mit tegyen szegény öreg Sipor...

– Szervusz, Sipor! – köszönt rá jó hangosan Fred, és becsapta az ajtót.

A házimanó megtorpant, abbahagyta a motyogást, és színpadiasan eljátszotta, hogy meglepődik.

– Sipor nem látta a fiatalurat – szólt, és meghajolt Fred előtt. Aztán, még mindig a szőnyeget nézve, jól hallhatóan hozzátette: – Undok kis árulófattyú.

– Tessék? – kérdezte George. – Nem értettem a végét.

– Sipor nem mondott semmit – felelte a manó. George felé is meghajolt, majd ismét hozzátette a magáét: – Itt az ikertestvére is, a másik elfajzott kis bestia.

Harry nem tudta, nevessen-e vagy bosszankodjon. A manó felegyenesedett, mogorván végignézett a társaságon, aztán folytatta világosan érthető motyogását:

– ...és ott az a sárvérű, hogy nem sül le a bőr a képéről, ó ha tudná az én jó úrnőm, de sírna, de sírna, és itt az az új kölyök, Sipor nem tudja a nevét. Mit keres itt? Sipor nem tudja...

– Ő Harry, Sipor – próbálkozott Hermione. – Harry Potter.

Sipor tágra nyitotta seszínű szemét, s még gyorsabb és indulatosabb motyogásra váltott.

– A sárvérű úgy beszél Siporhoz, mintha jóban lennék vele, ha úrnőm ilyen társaságban látná Siport, jaj, mit szólna, mit szólna...

– Ne mondd rá, hogy sárvérű! – csattant fel szinte egyszerre Harry és Ron.

– Semmi baj – suttogta Hermione. – Nincs eszénél szegény, nem tudja, mit beszél...

– Ne viccelj már, Hermione! – morogta Fred, sötét pillantással méregetve a manót. – Nagyon is jól tudja, mit beszél.

Sipor közben Harryre függesztette tekintetét, és tovább motyogott.

– Igaz ez? Ő volna Harry Potter? Sipor látja a sebhelyét, akkor biztos igaz, ez a fiú győzte le a Sötét Nagyurat, Sipor kíváncsi lenne rá, hogyan csinálta...

– Mind kíváncsiak lennénk rá, Sipor – morogta Fred.

– Mit keresel itt? – kérdezte George.

Sipor George felé fordította nagy szemét.

– Sipor takarít.

– Jobb mesét találj ki! – szólalt meg egy hang Harry háta mögött.

Sirius visszatért, s az ajtóban állva nézte a manót. Közben az előszoba is elcsendesedett – Mrs. Weasley talán a konyhában folytatta Mundungus legorombítását.

Sirius láttán Sipor nevetségesen mély meghajlásba görnyedt, úgy, hogy malacorra összelapult a padlón.

– Ne hajlongj itt nekem! – szólt rá Sirius. – Inkább mondd meg, miben sántikálsz!

– Sipor takarít – ismételte konokul a manó. – Sipor utolsó erejével is szolgálja a nemes Black-házat...

– Az utolsó erőddel inkább mosakodj meg néha – vágott a szavába Sirius.

– Uram mindig szeretett tréfálkozni – felelte újabb meghajlással Sipor, aztán motyogva hozzátette: – Uram egy undok, hálátlan bitang, majd megszakadt miatta szegény édesanyja szíve...

– Anyámnak nem volt szíve, Sipor – fortyant fel Sirius. – A tömény gonoszsága pumpálta a vérét.

Sipor megint meghajolt.

– Ahogy uram gondolja – felelte fennhangon, majd jött a motyogás: – Uram arra se méltó, hogy letörölje a sarat édesanyja cipőjéről, jaj, szegény úrnőm, mit szólna, ha látná, hogy Sipor a fiát szolgálja, mennyire gyűlölte őt, mennyire csalódott benne...

– Azt kérdeztem, miben sántikálsz – szólt fagyosan Sirius. – Ha te takarításra hivatkozol, az azt jelenti, hogy valamit be akarsz csempészni a szobádba, hogy ne tudjuk kidobni.

– Sipor semmit nem merne elmozdítani a helyéről uram házában. – felelte a manó, majd motyogva elhadarta a folytatást: – Úrnőm sose bocsátaná meg Sipornak, ha kidobnák a falikárpitot, hétszáz éve van a család birtokában, Sipornak meg kell mentenie, Sipor nem engedi, hogy uram meg a vérük árulói meg a kölykeik elpusztítsák...

– Sejtettem, hogy innen fúj a szél – mondta Sirius, viszolygó pillantást vetve a szemközti falra. – Gondolom, anyám ezt is ragasztóbűbájjal rögzítette, de ha nem, akkor leszedem, az biztos. Hordd el magad, Sipor!

A manó a jelek szerint nem mert ellenszegülni gazdája parancsának. Beérte azzal, hogy haragos pillantást vetett Siriusra, miközben elcsoszogott mellette, és folytatta motyogós sopánkodását:

– Visszajön az Azkabanból, és parancsolgat Sipornak, jaj, mit szólna szegény úrnőm, ha látná, mi lett a házával, aljanép szállta meg, kidobálták a kincseit, pedig kitagadta a fiát, és most visszajött, azt beszélik, gyilkos gonosztevő lett...

– Ha még sokat motyorászol, tényleg gyilkolni fogok! – szólt utána ingerülten Sirius, és becsapta mögötte az ajtót.

– Nincs eszénél szegény – kelt Sipor védelmére Hermione. – Nem tudja, hogy halljuk, amit motyog.

– Tény, hogy sokáig volt egyedül – válaszolt Sirius – és mást se csinált, csak anyám portréjának a bolond parancsait teljesítette, meg magában beszélt. De világéletében egy alattomos kis...

– Szabadon kellene engedned – tanácsolta Hermione. – Akkor talán...

– Túl sokat tud a rendről – rázta a fejét Sirius. – Nem engedhetjük el. Különben is, menten szörnyethalna. Mondd csak neki, hogy menjen el a házból, majd meglátod, hogyan reagál.

Sirius átvágott a szalonon, és megállt a Sipor említette falikárpit előtt. Harry és a többiek követték.

A kárpit ősöregnek tűnt; színei megfakultak, s itt-ott lyukak tátongtak rajta, valószínűleg a doxik áldatlan tevékenysége folytán. Az aranyszál azonban, amellyel átszőtték, még mindig eléggé

csillogott ahhoz, kirajzoljon egy szerteágazó családfát, melynek gyökerei (amennyire Harry ki tudta venni) a középkorig nyúltak vissza. A kárpit felső szegélyén nagy betűkkel ez állt:

"A NEMES ÉS NAGY MÚLTÚ BLACK CSALÁD TOUJOUR SPUR"

– Te nem vagy rajta, Sirius – állapította meg Harry, miután alaposabban szemügyre vette a családfa egyes ágait.

– Rajta voltam – felelte Sirius, és egy kis, kerek, fekete szegélyű lyukra mutatott, amit mintha cigarettával égettek volna a szövetbe. – A kedves jó anyám eltávolított engem, miután megszöktem itthonról – hallgassátok Siport, sokszor elmotyogja a történetet.

– Megszöktél itthonról?

– Tizenhat éves koromban – bólintott Sirius. – Elegem lett.

– És hova mentél? – kérdezte nagy szemeket meresztve Harry.

– Apádhoz – felelte Sirius. – A nagyszüleid nagyon jók voltak hozzám. Jószerével örökbe fogadtak. Szóval eleinte apádnál tanyáztam a szünidőben, aztán mikor tizenhét lettem, vettem magamnak saját házat. Alphard bácsikám csinos kupac aranyat hagyott rám – valószínűleg azért, mert őt is kiutálták innen. Egyszóval attól fogva a magam lábán álltam, de minden vasárnap Mr. és Mrs. Potter vendége voltam ebédre.

– De... miért...?

– Miért mentem el itthonról? – Sirius keserűen elmosolyodott, és beletúrt hosszú, gubancos hajába. – Mert gyűlöltem az egész társaságot: a vértisztasági mániájukba belebolondult szüleimet, akik meg voltak győződve róla, hogy minden Black olyan, mintha legalábbis király lenne... a féleszű öcsémet, aki volt olyan gerinctelen, hogy hitt nekik... Ő az.

Sirius a családfa egyik utolsó ágára bökött, a Regulus Black névre. A felirat szerint Regulus tizenöt évvel korábban meghalt.

– Ő sokkal "jobb fiú" volt, mint én – folytatta Sirius – és ezt a szüleim sose mulasztották el az orrom alá dörgölni.

– De már meghalt – jegyezte meg Harry.

– Igen... Az ostobája belépett a halálfalók közé.

– Nem mondod komolyan!

– Ugyan, Harry, ha körülnéztél a házban, sejtheted, miféle varázslók laktak itt.

– A szüleid... Ők is halálfalók voltak?

– Nem, de teljesen egyetértettek Voldemort eszméivel. Úgy gondolták, hogy meg kell szabadulni a mugliivadékoktól, és az aranyvérűeknek kell átvenniük a hatalmat. Ezzel nem is voltak egyedül; mielőtt Voldemort megmutatta az igazi arcát, rengetegen találták rokonszenvesnek a nézeteit... Később, mikor kiderült, hogy a Sötét Nagyúr bármire képes a hatalomért, sokan megijedtek. De a szüleim eleinte igazi kis hősnek tartották az öcsémet, amiért belépett a csatlósok közé.

– Egy auror ölte meg az öcsédet? – puhatolózott Harry.

– Nem, dehogy – rázta a fejét Sirius. – Voldemort gyilkolta meg. Vagyis inkább egy pribék, az ő utasítására. Nem hinném, hogy Regulus olyan fontos ember lett volna, hogy Voldemort személyesen végezzen vele. Abból, amit később megtudtam róla, az derült ki, hogy nagy lelkesen beállt halálfalónak, de mikor kiderült, mit várnak tőle, ki akart hátrálni a dologból. Csakhogy Voldemortot nem lehet egyszerűen otthagyni. Vagy életfogytig szolgálod őt, vagy meghalsz.

– Ebéd...! – szólt Mrs. Weasley.

Az asszony az ajtóban állt, és felemelt pálcája hegyén szendvicsekkel és süteménnyel megrakott tálcát egyensúlyozott. Az arca még mindig piros volt az indulattól. A többiek nyomban köré gyűltek, de Harry ott maradt Siriusszal, aki most közelebb hajolt a falikárpithoz.

– Nem is tudom, mikor nézegettem ezt utoljára. Ott van Phineas Nigellus, az ükapám... Látod? Ő volt minden idők legellenszenvesebb igazgatója a Roxfortban... Araminta Meliflua... anyám unokahúga... Megpróbálta elérni, hogy legalizálják a muglik vadászatát... És a kedves Elladora néni... Ő vezette be azt a szép hagyományt, hogy lefejezzük a házimanóinkat, mikor annyira megöregszenek, hogy már nem tudják felszolgálni a teát... Néha persze születtek többé-kevésbé normális emberek is a családban, de mondanom se kell, hogy őket kitagadták. Látom, Tonks már

nem is került fel ide. Biztos azért nem fogad szót neki Sipor, pedig a házimanónak minden családtag parancsolhat.

– Rokonok vagytok Tonksszal? – csodálkozott Harry.

– Igen, igen, az édesanyja, Andromeda a legkedvesebb unkahúgom volt – felelte Sirius, és kutatni kezdett a családfán. – Nem, Andromeda sincs már rajta. Nézd...

Rámutatott egy másik kiégetett lyukra a Bellatrix és Narcissa nevek között.

– Andromeda nővérei rajta maradtak, mert ők tudták, mi a dolguk, és aranyvérű férjet választottak. Andromeda viszont egy mugliivadékhoz, Ted Tonkshoz ment, úgyhogy...

Sirius úgy tett, mintha pálcájával átkot lőne a falikárpitra, majd sötéten felnevetett. Harry nem nevetett vele; figyelmét a kiégetett lyuktól jobbra sorakozó nevek kötötték le. Narcissa Blacket kettős arany vonal kötötte össze Lucius Malfoyjal, a közöttük induló aranyszál pedig Draco nevéhez vezetett.

– Malfoyék is a rokonaid!

– Az aranyvérű családok mind rokonságban állnak – legyintett Sirius. – Aki a gyerekeinek mindenáron aranyvérű házastársat akar, nem lehet válogatós, mert nagyon kevesen maradtunk. Mollyval is szegről-végről rokonok vagyunk, Arthur is az egyik másodfokú unokatestvérem fia. De ezen a családfán hiába keresnéd őket – a Weasleyk mind vérünk árulóinak vannak kikiáltva.

Harry azonban már az Andromeda-féle lyuktól balra felírt nevet nézte: Bellatrix Blackét, amit dupla vonal kötött össze Rodolphus Lestrange-dzsel.

– Lestrange...

A név furcsa hatással volt rá: ismerősnek érezte, s bár nem emlékezett rá, hol hallotta, kicsit összeszorult tőle a gyomra.

– Ők az Azkabanban vannak – morogta Sirius.

Harry kérdő tekintettel nézett rá.

– Bellatrixot és a férjét, Rodolphust az ifjabb Barty Kuporral együtt csukták le – magyarázta kelletlenül Sirius. – Rodolphus fivére, Rabastan is akkor került be.

Harry most már el tudta helyezni az emléket. Bellatrix Lestrange-et a merengőben látta – abban a különös edényben, amiben Dumbledore professzor gondolatai és emlékei egy részét tárolta. Bellatrix volt az a magas, fekete hajú, hosszú szempillájú nő, aki a bíróság előtt is hitet tett Voldemort mellett; büszkén vállalta, hogy bukása után is kereste a nagyurat, és bizonygatta, hogy egy napon hűsége elnyeri jutalmát.

– Sose mondtad, hogy ő a te...

– Mit számít, hogy az unokatestvérem? – vágott közbe ingerülten Sirius. – Ezeket én nem tekintem a rokonaimnak. Őt pedig aztán végképp nem. Annyi idős voltam, mint most te, amikor utoljára találkoztam vele, ha nem számítjuk, hogy láttam, amikor behozták az Azkabanba. Azt hiszed, büszke vagyok az ilyen rokonságra?

– Ne haragudj... – szabadkozott Harry. – Nem akartalak... csak furcsa volt... csodálkoztam...

– Nincs miért bocsánatot kérned – dörmögte Sirius, azzal hátat fordított a falikárpitnak, és zsebre dugott kézzel körülnézett a szalonban. – Inkább az a baj, hogy itt vagyunk. Nem hittem volna, hogy még egyszer bezárnak ebbe a házba.

Harry tökéletesen megértette Sirius elkeseredését. Hasonlóan érezne, ha felnőtt, szabad emberként vissza kellene költöznie a Privet Drive-ra.

– Persze főhadiszállásnak ideális hely – folytatta Sirius. – Apám az összes elképzelhető biztonsági óvintézkedést megtette. Feltérképezhetetlen, úgyhogy a muglik nem bukkanhatnak rá – nem mintha bárki is keresné – és most Dumbledore további védő bűbájokkal látta el. Egyszóval keresve se találnál ennél biztonságosabb búvóhelyet. Dumbledore a Rend titokgazdája – vagyis csak az találhatja meg a főhadiszállást, akivel ő személyesen közli a címet. A levelet, amit Mordon tegnap este mutatott neked, Dumbledore írta... – Itt kurta, ugatásszerű nevetést hallatott. – Ha a szüleim látnák, mire használjuk a házukat, hát... sejtheted, mit szólnának, gondolj csak anyám portréjára.

Összeráncolta szemöldökét, és sóhajtott.

– Nem lenne semmi bajom, ha néha kiszabadulnék innen, és tehetnék valami hasznosat. Megkértem Dumbledore-t, hadd kísérjelek el a fegyelmi tárgyalásra – persze Szipákként – hogy tartsam benned a lelket. Mit szólsz hozzá?

Harry úgy érezte, mintha a gyomra lezuhant volna a kopott szőnyegre. A vacsora óta egyszer se jutott eszébe a tárgyalás. Az öröm, hogy újra barátai között lehet, és végre hallja a híreket, teljesen elfeledtette vele a rá váró megpróbáltatást. Most azonban újra rátelepedett a félelem. Ránézett a szendvicset majszoló Weasley gyerekekre és Hermionéra, s arra gondolt, milyen érzés lenne, ha nem mehetne vissza velük a Roxfortba.

– Ne aggódj! – szólt Sirius, s Harry rádöbbent, hogy arca elárulta gondolatait. – Fel fognak menteni. Biztos van olyan passzus a Titokvédelmi Alaptörvényben, ami életveszély esetén megengedi a varázslást.

– De ha mégiscsak eltanácsolnak... – szólt csendesen Harry – ideköltözhetek hozzád?

Sirius arcán szomorú mosoly jelent meg.

– Majd meglátjuk...

Harry nem elégedett meg a kitérő válasszal.

– Sokkal kevésbé félnék a tárgyalástól, ha tudnám, hogy semmiképp nem kell visszamennem Dursleyékhoz – mondta.

Sirius komoran csóválta fejét.

– Szörnyű emberek lehetnek, ha ide is szívesebben jönnél.

– Siessetek, különben éhen maradtok! – szólt oda nekik Mrs. Weasley.

Sirius mélyet sóhajtott, egy sötét búcsúpillantást vetett a falikárpitra, aztán Harryvel együtt csatlakozott a többiekhez.

Délután, a vitrinek ürítése közben, Harry minden erejével azon volt, hogy ne gondoljon a tárgyalásra. Szerencséjére a munka nagy odafigyelést igényelt, mivel a poros polcokon sorakozó tárgyak némelyike igencsak rossz néven vette, hogy el akarják távolítani megszokott helyéről. Siriust csúnyán megharapta egy ezüst dohányosdobozka; sebesült kezén másodpercek alatt barna kesztyűhöz hasonló, kemény burok alakult ki.

– Semmi baj – szólt. Érdeklődve megvizsgálta a jelenséget, majd pálcája egy apró mozdulatával meggyógyította a kezét. – Ragyaragasztó por lehet benne.

Azzal bedobta a dobozkát a zsákba, amiben az eltávolításra ítélt tárgyakat gyűjtötték. Harry látta, hogy George titokban kendőt csavar a kezére, s egy perc múlva a dobozka doxiktól dudorodó zsebében landol.

Találtak egy riasztó kinézetű, ezüst szerszámot, ami leginkább sokszárú csipeszhez hasonlított. Mikor Harry megfogta, a bűvös eszköz pók módjára felszaladt a karján, és kis híján megszúrta a nyakát. Sirius sietett a segítségére: lekapta róla a pókcsipeszt, földhöz vágta, majd agyoncsapta a *Természetes nemesség – a varázslók származástana* című vaskos kötettel. Előkerült egy zenélő doboz is, ami bús, csilingelő dallamot játszott, mikor kinyitották.

Hatására mindenkin ólmos fáradtság lett úrrá – szerencsére Ginnynek volt annyi lélekjelenléte, hogy gyorsan becsukja a dobozt. Találtak egy nehéz lakatot, amit egyikük se tudott kinyitni, egy rakás régi pecsétnyomót, s egy poros dobozból előkerült egy arany fokozatú Merlin-rend. A felirat szerint Sirius nagyapja kapta, "a minisztériumnak tett szolgálataiért".

– Ez csak annyit jelent, hogy jó sok aranyat adott nekik – szólt megvetően Sirius, és a szemeteszsákba hajította a kitüntetést.

Sipor több ízben is beosont a szobába, hogy megpróbáljon ezt-azt kicsempészni az ágyékkötője alatt, s valahányszor rajtakapták, borzalmas átkokat motyogott az orra alatt. Mikor Sirius kicsavart a kezéből egy vastag aranygyűrűt, amit a Black család címere díszített, Sipor egyenesen zokogni kezdett dühében, és olyan jelzőkkel illette Siriust, amelyekhez foghatót Harry még sose hallott.

– Ez apámé volt – mondta Sirius, és a zsákba dobta a gyűrűt. – A múlt héten láttam, amikor Sipor egy régi nadrágját csókolgatta, pedig érte nem is volt annyira oda, mint anyámért.

Mrs. Weasley a következő napokban is alaposan megdolgoztatta a takarítóbrigádot. A szalonban, amit három nap alatt sikerült "fertőtleníteni", végül nem marad más kellemetlen tárgy, csak az

eltávolíthatatlannak bizonyult falikárpit és a remegő szekreter. Mordon azóta nem járt a főhadiszálláson, úgyhogy nem derült rá fény, mi rejtőzik a bútorban.

A szalon után a csapat a földszinti étkezőt vette kezelésbe. A tálalószekrényben csészealj nagyságú pókokat találtak. (Ron sietve elment teát főzni, és másfél óráig nem tért vissza). A Blackek címerét és mottóját viselő porcelán teáskészlet Sirius jóvoltából rövid úton a zsákba került, s ugyanerre a sorsra jutott egy halom ezüstkeretes régi fotó. A képek felháborodva sivalkodtak, mikor az üvegük összetört.

Jóllehet Piton "takarításnak" titulálta munkájukat, Harry úgy érezte, valójában háborút vívnak a házzal. Az épület – Sipor segédletével – vitézül védekezett. A házimanó árnyékként követte Harryék csapatát, egyre vadabb dolgokat motyogott, és szüntelenül lopkodta a kidobásra ítélt tárgyakat. Sirius végül már azzal is megfenyegette, hogy ruhát kap, de a manó csak ránézett vizenyős szemével, és így felelt:

– Uram, tegye, amit jónak lát – aztán elfordult, és jól érthetően így folytatta: – Úgyse fogja elküldeni Siport, mert Sipor tudja, mire készülnek, bizony, összeesküsznek a Sötét Nagyúr ellen, sárvérűek, árulók, hitvány söpredék...

Erre Sirius, mit sem törődve Hermione tiltakozásával, ágyékkötőn ragadta a manót, és nagy ívben kihajította a szobából.

A csengő naponta többször is megszólalt – erre a jelre Mrs. Black rikácsolni, Harry és társai pedig leskelődni kezdtek. Jobbára azonban be kellett érniük egy futó pillantással és egy semmitmondó beszélgetésfoszlánnyal, mert Mrs. Weasley egykettőre visszaparancsolta őket a munkájukhoz. Piton többször is megfordult a házban, de Harry, őszinte örömére, egyszer sem találkozott össze vele.

Egy ízben Harry átváltoztatástan-tanára, McGalagony professzor is felkereste a főhadiszállást – igen furcsa látványt nyújtott mugliruhában – de nem időzött sokáig. Voltak azonban olyan látogatók is, akik ottmaradtak segíteni. Tonks eltöltött velük egy igen emlékezetes délutánt, amelynek során az egyik emeleti vécében találtak egy vérszomjas öreg padlásszörnyet; Lupin pedig, aki ugyan a házban lakott, de titokzatos feladatok ürügyén néha napokra is eltűnt, segített megjavítani egy állóórát, aminek volt egy olyan kellemetlen szokása, hogy szegecsekkel lövöldözte az előtte elhaladókat.

Mundungusnak sikerült kissé javítania a tekintélyén azzal, hogy megmentette Ront egy szekrényből előkerült, régi, piros talártól, ami megpróbálta megfojtani a fiút.

Harry, annak ellenére, hogy továbbra is rosszul aludt (még mindig álmodott folyosókról és zárt ajtókról, és ilyenkor szúrni kezdett a sebhelye), többé-kevésbé jól érezte magát a bőrében. Amíg volt mit csinálnia, minden rendben volt, de mikor épp nem tudta mivel elfoglalni magát, vagy mikor kimerülten feküdt az ágyán, és a mennyezeten átkúszó árnyékokat bámulta, olyankor nyomban betolakodott a fejébe a közelgő fegyelmi tárgyalás. A félelem ezer tű módjára szurkálta zsigereit, valahányszor arra gondolt, hogy akár ki is csaphatják a Roxfortból. A lehetőség olyan rémisztő volt, hogy nem is mert beszélni róla, még Ron és Hermione előtt sem.

Barátai tapintatból szintén nem hozták szóba a témát, bár Harry gyakran látta őket összesúgni és aggódó pillantásokat vetni felé.

Rossz óráinak visszatérő rémlátomása volt egy arctalan hivatalnok, aki kettétöri a varázspálcáját, és visszaparancsolja őt Dursleyékhoz... De nem fog engedelmeskedni, ezt szilárdan eltökélte. Ide fog költözni Siriushoz, a Grimmauld téri házba.

Úgy érezte, mintha téglát dobtak volna a gyomrába, mikor szerda este, vacsora közben Mrs. Weasley csendesen így szólt hozzá:

– Kivasaltam a legjobb ruhádat. Szeretném, ha hajat is mosnál. A jó első benyomás csodával ér fel.

Ron, Hermione, Fred, George és Ginny elnémultak, és Harryre néztek. Harry bólintott, és megpróbált tovább enni, de annyira kiszáradt a szája, hogy nem tudta lenyelni a falatot.

– Hogy fogok eljutni a minisztériumba? – kérdezte, nyugalmat erőltetve a hangjára.

– Majd elmész Arthurral, ő úgyis megy dolgozni – felelte szelíden Mrs. Weasley.

Az asztal szemközti oldalán ülő Mr. Weasley bátorítóan rámosolygott Harryre.

– Elüldögélsz majd az irodámban a tárgyalás kezdetéig – mondta.

Harry Siriusra nézett, de mielőtt feltehette volna kérdését, Mr. Weasley már válaszolt is rá.

– Dumbledore professzor szerint nem tanácsos, hogy Sirius elkísérjen, és úgy vélem, ebben...

– ...teljesen igaza van – sziszegte összeszorított fogakkal Sirius.

Mrs. Weasley arcvonásai megkeményedtek.

– Mikor mondta ezt Dumbledore? – kérdezte Harry, még mindig Siriusra nézve.

– Itt járt tegnap este, miután lefeküdtetek – felelte Mr. Weasley.

Sirius villájával rosszkedvűen szurkált egy darab krumplit.

Harry is újra a tányérja fölé hajolt. Dumbledore a fegyelmi tárgyalás előtti estén a házban járt, és nem is akart beszélni vele! Eddig csak letört volt, de ez a hír egyenesen elkeserítette.

Hetedik fejezet
A Mágiaügyi Minisztérium

Harrynek másnap hajnali fél hatkor úgy pattant fel a szeme, mintha a fülébe kiabáltak volna. Néhány másodpercig mozdulatlanul feküdt – a fegyelmi tárgyalás gondolata teljesen megbénította az agyát – aztán megrázta magát, és kiugrott az ágyból. Először is felvette szemüvegét, aztán kapkodva belebújt a frissen kimosott farmernadrágba és pólóba, amit Mrs. Weasley az ágy lábához készített. Az üres kép közben kajánul kuncogott a falon.

Ron tátott szájjal, kezét-lábát szétvetve, mélyen aludt. Harry átvágott a szobán, kilépett az előtérbe, és halkan becsukta maga mögött az ajtót. Közben megkísértette a gondolat, hogy mikor legközelebb találkozik Ronnal, talán már nem is lesznek roxforti iskolatársak. Gyorsan elhessegette a rémképet, és csendes léptekkel lesietett a lépcsőn. Miután elhaladt Sipor kipreparált felmenői mellett, a konyha felé vette útját.

Azt hitte, üresen találja, de tévedett: az ajtó elé érve halk beszélgetés ütötte meg a fülét. Benyitott, s megpillantotta a Weasley házaspárt, Siriust, Lupint és Tonksot, akik úgy ültek az asztalnál, mintha csak rá vártak volna. Mind nappali ruhában voltak, kivéve Mrs. Weasleyt, aki piros, steppelt pongyolát viselt. Harry láttán az asszony nyomban felpattant a székről.

– Reggeli – szólt, azzal elővette pálcáját, és a tűzhelyhez sietett.

– J-j-jó reggelt, Harry – köszönt ásítva Tonks, akinek ezen a reggelen göndör, szőke haja volt. – Jól aludtál?

– Igen – felelte Harry.

– Én le se hunytam a szemem egész éjjel – közölte újabb borzongós ásítás kíséretében a boszorkány. – Gyere, ülj le...

Kihúzott Harrynek egy széket, s ugyanazzal a mozdulattal feldöntött egy másikat.

– Mit kérsz, Harry? – szólt oda Mrs. Weasley. – Zabkását? Puffancsot? Füstölt heringet? Sonkás tojást? Pirítóst?

– Köszönöm, de csak... csak pirítóst kérek – felelte Harry.

Lupin mindössze egy futó pillantást vetett Harryre, aztán Tonkshoz fordult:

– Mit kezdtél el mesélni Scrimgeourról?

– Ja igen... szóval vigyáznunk kell vele, mert fura kérdéseket tett fel Kingsleynek és nekem is...

Harry örült, hogy nem kell részt vennie a beszélgetésben. A zsigerei úgy tekeregtek, akár egy zsák kígyó. Mrs. Weasley néhány szelet pirítóst és lekvárt tett le elé az asztalra. Megpróbált enni, de mintha a szőnyeget rágta volna. Mrs. Weasley leült mellé, és anyáskodva igazgatni kezdte a ruháját: eltüntette a póló címkéjét, kisimította a ráncokat a vállán. Harryt meglehetősen zavarta a dolog.

– ...és szólnom kell Dumbledore-nak, hogy holnap nem tudok éjjeli szolgálatot vállalni. Már most holtfáradt vagyok – fejezte be Tonks, és szavainak újabb hatalmas ásítással adott nyomatékot.

– Majd beugrom helyetted – fordult hozzá Mr. Weasley. – Én jól vagyok, és úgyis be kell fejeznem egy jelentést...

Mr. Weasley ezen a reggelen nem megszokott varázslótalárját viselte, hanem halszálkamintás nadrágot s hozzá egy kopott bomberdzsekit. Most Tonksról Harryre fordította tekintetét.

– Hogy vagy?

Harry vállat vont.

– Pár óra múlva már túl leszel rajta – vigasztalta Mr. Weasley. – Felmentenek, ne félj.

Harry nem válaszolt.

– A tárgyalás a mi emeletünkön lesz, Amelia Bones irodájában. Ő a Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetője. Ő fog kikérdezni.

– Amelia Bones rendes nő, Harry – szólt Tonks. – Végig fog hallgatni, és igazságosan ítél majd.

Harry némán bólintott. Még mindig nem tudta, mit mondjon.

– Őrizd meg a hidegvéred! – tanácsolta Sirius. – Légy udvarias és tárgyilagos!

Harry megint bólintott.

– A törvény a te oldaladon áll – szólt csendesen Lupin. – Életveszély esetén a kiskorú varázsló is használhatja a pálcáját.

Jéghideg folyadék csordult le Harry tarkóján – egy pillanatig azt hitte, valaki kiábrándító bűbájt szórt rá, aztán csakhamar rájött, hogy Mrs. Weasley ügyködik a haján egy vizes fésűvel.

Mr. Weasley az órájára pillantott, majd Harryre nézett:

– Azt mondom, induljunk! – szólt. – Korán van még, de jobb lesz, ha a minisztériumban várakozol.

– Rendben – felelte gépiesen Harry. Letette a pirítósát, és felállt.

Tonks vállon veregette.

– Minden rendben lesz, Harry.

– Sok szerencsét! – búcsúzott Lupin. – Biztos nem lesz semmi baj.

– És ha lesz, akkor majd én elbeszélgetek azzal az Amelia Bonesszal – szólt mogorván Sirius.

Harry bágyadtan elmosolyodott. Mrs. Weasley átölelte.

– Szorítunk neked, Harry drágám.

– Köszönöm... – motyogta Harry. – Akkor... majd találkozunk.

Követte Mr. Weasleyt fel a lépcsőn, végig az előszobán. A függöny mögül kihallatszott Mrs. Black portréjának morgós szuszogása. Mr. Weasley kinyitotta a bejárati ajtó reteszeit, s kiléptek a hűvös, szürke hajnalba.

– Máskor nem gyalog megy munkába, ugye? – kérdezte Harry, miután sebes léptekkel elindultak, át a téren.

– Nem, általában hoppanálok – felelte Mr. Weasley – de az neked tilos, és egyébként is célszerűbbnek érzem, ha ezúttal minden varázstól mentesen megyünk be. Az jobb benyomást tesz, tekintve, hogy mivel vádolnak...

Mr. Weasley menet közben végig a kabátja alatt tartotta egyik kezét – Harry biztosra vette, hogy a pálcáját markolja.

A szemétben fuldokló utcák szinte teljesen néptelenek voltak – nem úgy a szánalmas kis metrómegálló, ahova rövid gyaloglás után megérkeztek: az tömve volt a kora reggel munkába indulókkal. Mr. Weasley alig tudta palástolni lelkes kíváncsiságát – mint mindig, ha mindennapi életüket élő muglik között járt.

– Egyszerűen csodálatos...! – suttogta, és a jegykezelő automatákra mutatott. – Zseniális találmány.

– Csak épp nem működik – mutatott a kiragasztott cetlire Harry.

– Jó, de akkor is... – legyintett csillogó szemmel Mr. Weasley.

Megvették jegyüket az álmos peronőrtől (a tranzakciót Harry bonyolította le, mivel Mr. Weasley nem nagyon ismerte ki magát a muglibankjegyek között), s öt perccel később beszálltak egy metrószerelvénybe, ami elrobogott velük London belvárosa felé. Mr. Weasley percenként ellenőrizte az ablak fölé erősített vonaltérképet.

– Még négy megálló, Harry... Már csak három megálló... Két megálló...

A belváros kellős közepén szálltak le. Az öltönyös, illetve kosztümös, aktatáskával felszerelt férfiak és nők áradata magával sodorta őket a mozgólépcső felé. Áthaladtak a jegyellenőrző gépen (ami Mr. Weasley határtalan gyönyörűségére elnyelte a jegyüket), és végül kiléptek egy impozáns épületekkel szegélyezett, széles utcára, ahol már ebben a korai órában csúcsforgalom volt.

– Hol vagyunk? – dünnyögte tanácstalanul Mr. Weasley. Harrynek a szívverése is elállt az ijedségtől: egy pillanatig azt hitte, Mr. Weasley állandó térképböngészése dacára rossz megállónál szálltak le. Aztán a varázsló szerencsére észbe kapott: – Ja persze...! Erre gyere, Harry! – és bevezette Harryt egy mellékutcába.

– Ne haragudj – szabadkozott –, de most először jöttem barlangvonattal, és így mugliszemszögből minden másképpen fest. Be kell vallanom, hogy a látogatók bejáratát se használtam még soha.

Egyre távolabb kerültek a forgalmas főutcától, egyre kisebb és egyszerűbb épületek között haladtak el. Az utcára, amelybe végül megérkeztek, felújításra szoruló irodaházak tekintettek, egy

kocsma társaságában. A járdák szélén túltöltött szemeteskonténerek díszelegtek. Harry csalódva nézett körül: ennél előkelőbb helyen képzelte el a Mágiaügyi Minisztériumot.

– Megjöttünk – szólt vidoran Mr. Weasley, és egy graffitikkel telezsúfolt fal előtt álló, betört üvegű, kopott telefonfülkére mutatott.

– Csak utánad, Harry.

Azzal kinyitotta a telefonfülke ajtaját.

Harry nem értette ugyan, mire megy ki a dolog, de engedelmesen belépett a fülkébe. Mr. Weasley beoldalazott mellé, és becsukta az ajtót. Elég szűk volt a hely kettőjüknek; Harry nekipréselődött a vandálok keze nyomát viselő telefonkészüléknek, így Mr. Weasley csak nagy nehezen tudta leakasztani a kagylót.

– Szerintem ez a telefon nem működik – jegyezte meg Harry.

– De, de, biztos, hogy működik – bizonygatta Mr. Weasley, miközben a feje fölé emelte a kagylót, és a tárcsára pislogott. – Azt mondja, hogy... hat... – Tárcsázta a számot. – ...kettő... négy... még egyszer négy... és megint kettő...

A tárcsa surrogva visszatért alaphelyzetébe, s nyomban egy kellemes női hang szólalt meg. Nem a kagylóban, amit Mr. Weasley szorongatott, hanem magában a fülkében, mégpedig olyan élesen és tisztán, mintha egy jelen lévő, láthatatlan nő beszélt volna.

– Köszöntöm önt a Mágiaügyi Minisztériumban. Kérem, adja meg nevét és látogatása célját.

– Öö... – Mr. Weasley hirtelen nem tudta eldönteni, hogy a kagylóba beszéljen-e, vagy csak úgy a levegőbe. Áthidaló megoldás gyanánt a füléhez tartotta a kagyló mikrofonját. – Arthur Weasley vagyok a Mugli Tárgyakkal Való Visszaélési Ügyosztályról. Velem van Harry Potter, akit fegyelmi tárgyalásra idéztek be...

– Köszönöm – felelte a női hang. – Látogató, kérem vegye el a kitűzőt, és erősítse a talárjára.

Kattanás majd zörgés hallatszott, és valami belepottyant a telefonkészülék pénzvisszaadó vályújába. Harry a kezébe vette – egy téglalap alakú ezüstjelvény volt, az alábbi felirattal: Harry Potter, fegyelmi tárgyalás. Miközben kitűzte a pólójára, a női hang további utasításokat adott:

– A minisztérium látogatójaként ön köteles motozásnak alávetni magát, és pálcáját regisztráció céljából átadni az előcsarnok túlsó végében található asztalnál.

A telefonfülke megremegett, és lift módjára lassan elindult lefelé. Harry kissé szorongva nézte, hogyan kerül a járda szintje a fejük fölé. Miután elnyelte őket a föld, a fülkében sötét lett. Harry semmit nem látott, s hallani se hallott mást, csupán az ereszkedő fülke tompa csikorgását. Körülbelül egyperces liftezés után – amit Harry sokkal hosszabbnak érzett – vízszintes, aranysárga fénycsík jelent meg a lábán. Aztán a csík sávvá szélesedett, elindult felfelé a testén, míg végül az arcára esett – nyomban könnybe lábadt tőle a szeme, és hunyorognia kellett.

– A Mágiaügyi Minisztérium kellemes itt-tartózkodást kíván önnek! – szólt a női hang.

A telefonfülke ajtaja kitárult, s Mr. Weasley fürgén kilépett rajta. Harry tátva marad szájjal követte.

Egy hosszú, tágas, lélegzetelállítóan impozáns csarnok egyik végében álltak. A terem sötét fapadlója olyan fényes volt, mintha szakadatlanul políroznák. A pávakék mennyezetet díszítő, csillogó aranyszimbólumok szüntelenül mozogtak és változtak, akár egy hatalmas égi kijelzőtábla betűi. Kétoldalt, a sötét fával borított falak mentén, aranydíszítésű kandallók sorakoztak. A bal oldali kandallókból szinte másodpercenként egy-egy boszorkány vagy varázsló lépett ki, a jobb oldalon pedig minden kandalló előtt sorban álltak a távozni készülők.

A hosszú csarnok közepe táján szökőkút állt; kerek medencéjének közepén életnagyságnál nagyobb aranyszobrok emelkedtek.

A legmagasabb szobor egy daliás varázslót ábrázolt, ég felé emelt pálcával a kezében. A kisebbek egy gyönyörű boszorkányt, egy kentaurt, egy koboldot és egy házimanót mintáztak. Az utóbbi három lény csodálattal nézett fel a boszorkányra és a varázslóra.

A két varázspálca végéből, a kentaur nyilának hegyéből, a kobold sipkájának csúcsából és a házimanó két füléből egy-egy csillogó vízsugár lövellt ki. A vízcsobogás elnyomta a hoppanálók pukkanásait, de beleveszett egy még hangosabb zajba: annak a több száz boszorkánynak és

varázslónak a lábdobogásába, akik – többségükben álmos-mogorva képpel – a csarnok túlsó végén nyíló aranykapu felé haladtak.

– Gyere, arra megyünk! – szólt Mr. Weasley.

Harry engedelmesen követte a varázslót. Kerülgették a szembe jövő minisztériumi dolgozókat – egyesek ingatag pergamenhalmokat cipeltek, mások csupán egy aktatáskát, megint mások a *Reggeli Próféta*t olvasták menet közben. Ahogy elhaladtak a szökőkút mellett, Harry csillogó ezüstsarlókat és bronzknútokat pillantott meg a medence fenekén. A kúton foltos kis tábla hirdette:

A MÁGIKUS TESTVÉRISÉG KÚTJÁBÓL SZÁRMAZÓ BEVÉTELEKKEL A SZENT MUNGO VARÁZSNYAVALYA- ÉS RAGÁLYKÚRÁLÓ ISPOTÁLYT TÁMOGATJUK.

Ha nem csapnak ki, beledobok tíz galleont – gondolta Harry.

– Erre gyere! – szólt Mr. Weasley.

Kiléptek az aranykapu felé hömpölygő tömegből. A bal oldali falon tábla hirdette: BIZTONSÁGI ŐRSZOLGÁLAT. A tábla alatt álló íróasztal mögött kopaszra borotvált fejű, pávakék taláros varázsló ült. Elmélyülten böngészte a *Reggeli Próféta*t, de a közeledők láttán felpillantott belőle.

– Látogatót kísérek – közölte Mr. Weasley, és Harryre mutatott.

– Álljon ide elém! – szólt unottan a varázsló.

Harry közelebb ment az asztalhoz. A varázsló felemelt egy antennaszerűen vékony és rugalmas aranypálcát, s függőlegesen elhúzta Harry előtt és mögött. Azután letette az eszközt, és a tenyerét nyújtotta Harry felé.

– Kérem a varázspálcáját! – morogta.

Harry átadta pálcáját. A varázsló ráhelyezte egy különös rézszerkezetre, ami leginkább egyserpenyős mérlegre emlékeztetett.

A szerkezet remegni kezdett, majd keskeny pergamencsík bújt ki az aljánál levő nyílásból. A varázsló letépte, és felolvasta róla a szöveget:

– Tizenegy hüvelyk, főnixtoll mag, négy éve használják. Helyes a leírás?

– Igen – felelte nyugtalanul Harry.

– Ez itt marad – mondta a varázsló, és felszúrta a pergament egy réztüskére. – Ezt visszaadom – tette hozzá, Harry felé nyújtva a pálcát.

– Köszönöm.

– Egy pillanat... – A varázsló pillantása az ezüst látogatói jelvényről Harry homlokára siklott.

– Köszönjük, Eric – szólt gyorsan Mr. Weasley. Megfogta Harry vállát, és visszavezette az aranykapu felé hömpölygő tömegbe.

Harry némi lökdösődés közepette követte Mr. Weasleyt a kapun át egy kisebb csarnokba, ahol legalább húsz, aranyrácsos felvonó kapott helyet. Beálltak az egyik lift előtt összegyűlt csoportba, és vártak. Nem messze tőlük egy bozontos szakállú varázsló állt, kezében jókora kartondobozzal, amiből reszelős hangok szűrődtek ki.

– Szervusz, Arthur – köszönt a varázsló, Mr. Weasleyre biccentve.

– Szervusz, Bob. Mi jót hoztál? – kérdezte Mr. Weasley a dobozra pillantva.

– Épp ez az, hogy nem tudom – felelte komoly képpel a Bob nevű. – Ránézésre jámbor csirkének tűnt, de aztán elkezdett tüzet köpni. Gyanítom, hogy a kísérleti keresztezést tiltó törvény súlyos megsértésével állunk szemben.

Közben hangos csikorgás és kattogás kíséretében megérkezett a felvonófülke. Az aranyrács kinyílt, s a várakozók csoportja beáramlott a liftbe. Harry pillanatokon belül a hátsó falhoz préselve találta magát. Mikor észrevette, hogy a körülötte állók közül többen is kíváncsian megbámulják, gyorsan leszegte a fejét, mintha talált volna valami érdekeset a cipője orrán. A felvonó rácsa zörögve becsukódott, megcsörrentek a láncok, és a lift lassan elindult felfelé. Nyomban utána felcsendült a telefonfülkéből ismert női hang:

– Hetes szint, Varázsjátékok és Mágikus Sportok Főosztálya; a Brit-Ír Kviddicsliga Központi Irodája, Nemzeti Köpkő Klub és Bizarr Találmányok Szabadalmi Hivatala.

A lift ajtaja kinyílt. A Harry szeme elé táruló folyosó egy rendetlen gyerek szobáját idézte. A falakat kviddicscsapatok sebtében kiaggatott poszterei borították. A liftben utazó egyik varázsló, aki egy csokorra való seprűt tartott a karjában, kiverekedte magát a fülkéből. Az ajtó becsukódott mögötte, a felvonó egy rándulással továbbindult, és a női hang bejelentette:

– Hatos szint, Mágikus Közlekedésügyi Főosztály; Hop Hálózati Felügyelet, Seprű-ellenőrzési Hivatal, Zsupszkulcs Felügyelet és Hoppanálási Vizsgaközpont.

Az ajtó ismét kinyílt, és kiszállt négy vagy öt boszorkány meg varázsló. Közben egy kisebb raj halványlila papírrepülő röppent be a liftbe. Harry felnézett rájuk: mindegyiknek a szárnyán ott díszelgett a Mágiaügyi Minisztérium felirat.

– Házon belüli üzenetek – dörmögte Mr. Weasley. – Azelőtt baglyokat használtunk, de azok mindent összepiszkítottak...

A felvonó folytatta útját. A repülő üzenetek lustán köröztek a fülke mennyezetére szerelt lámpa körül.

– Ötös szint, Nemzetközi Máguskapcsolatok Főosztálya; Nemzetközi Varázskereskedelmi Felügyelőtestület, Nemzetközi Varázsjogi Hivatal és a Mágusok Nemzetközi Szövetségének Brit Tagozata.

Mikor kinyílt az ajtó, kiröppent két üzenet, és kiszállt további néhány boszorkány és varázsló; berepült viszont vagy fél tucat újabb repülő, úgyhogy a népes raj már-már teljesen eltakarta a lámpát.

– Négyes szint, Varázslény-felügyeleti Főosztály; Bestia, Értelmes Lény és Szellem tagozatok, Mágus-Kobold Kapcsolatok Hivatala, Kártevőügyi Tanácsadó Iroda.

– Elnézést – szólt a tűzköpő csirkét cipelő varázsló, és kioldalazott a fülkéből. Vele együtt egy kisebb csapat üzenet is kiszállt, majd az ajtó ismét becsukódott.

– Hármas szint, Mágikus Balesetek és Katasztrófák Főosztálya; Varázsbaj-elhárító Osztag, Amneziátor Parancsnokság, Muglimagyarázat Szerkesztő Bizottság.

Ezen a szinten majdnem mindenki kiszállt. Nem maradt más a liftben, csak Harry, Mr. Weasley, egy boszorkány, aki egy földig érő pergamenlapot böngészett, és néhány papírrepülő. A lift továbbindult, majd kinyílt az ajtó, és ismét felcsendült a női hang:

– Kettes szint, Varázsbűn-üldözési Főosztály, Varázshasználati Főosztály; Auror Parancsnokság, Wizengamot Végrehajtási Szolgálat.

– Kiszállunk, Harry – szólt Mr. Weasley. A boszorkány nyomában kiléptek a liftből az ajtókkal szegélyezett folyosóra. – Az irodám az emelet másik végében van.

– Mr. Weasley! – szólalt meg Harry, miután elhaladtak egy ablak mellett, amin keresztül napfény áradt be a folyosóra. – Azt hittem, a föld alatt vagyunk.

– Úgy is van. Ezek elvarázsolt ablakok. A Mágikus Gondnokság dönti el, melyik nap milyen időnk van. Mikor legutóbb fizetésemelést akartak kicsikarni, két hónapig tomboló hurrikánban dolgoztunk... Erre gyere.

Befordultak a sarkon, majd egy súlyos tölgyfa ajtón át beléptek egy zsúfolt, zsibongástól hangos terembe. A helyiséget térelválasztókkal számtalan kisebb-nagyobb munkahelyre osztották, s azok mintha véget nem érő rakétaháborút vívtak volna egymással: minden pillanatban tucatjával röpködtek köztük a lila üzenetek. A bejárathoz legközelebb eső irodarész falán csálén lógó tábla hirdette:

Auror Parancsnokság

Harry menet közben kíváncsian bepillantott minden egyszemélyes kis fülkébe. Az aurorok a lehető legkülönbözőbb dolgokat akasztották ki a fal gyanánt szolgáló paravánokra: egyebek mellett körözött varázslók képeit, családi fotókat, kviddicsposztereket és a *Reggeli Próféta*ból kivágott cikkeket. Az egyik fülke lakója, egy piros taláros varázsló, akinek még Billénél is hosszabb lófarka volt, két lábát az asztalon pihentetve diktált a tollának. Odébb egy boszorkány a paraván fölött átszólva Kingsley Shacklebolthoz beszélt.

– Jó reggelt, Weasley! – szólt oda Kingsley, mikor Harry és Mr. Weasley a közelébe értek. – Szeretnék beszélni magával. Van egy perce?

– Egy percem éppen van – felelte Mr. Weasley – de több nincs, mert sietek.

A beszélgetés olyan stílusban zajlott, mintha a két férfi alig ismerné egymást. Mikor Harry köszönni akart Kingsleynek, Mr. Weasley gyorsan rálépett a lábára. Követték Kingsleyt, aki a sor utolsó fülkéjébe vezette őket.

Harry hátrahőkölt. A fülkében minden irányból Sirius arca nézett rá. A paravánfalakat újságkivágásokkal és régi fényképekkel tapétázták ki – még az a kép is ott volt, ami Potterék esküvőjén készült Siriusról. Az iroda egyetlen Sirius-mentes foltja egy világtérkép volt, amiből bizonyos pontokon egy-egy csillogó, piros fejű tű állt ki.

– Tessék! – szólt nyersen Kingsley, és vaskos pergamenköteget nyomott Mr. Weasley kezébe. – Szükségem van minden fellelhető információra az elmúlt tizenkét hónapban látott repülő muglijárművekről. Azt a fülest kaptuk, hogy Black még mindig a régi motorkerékpárjával közlekedik.

Kingsley nagyot kacsintott Harryre, majd suttogva hozzáfűzte:

– Add oda neki a magazint, szerintem érdekelni fogja. – Ezután ismét hangot váltott: – Örülnék, ha ezúttal egy kicsit gyorsabban dolgozna, Weasley. A fegyvergépekről szóló jelentése miatt is egy hónapig állt a nyomozás.

– Ha elolvasta volna azt a jelentést, tudná, hogy nem fegyvergépekről, hanem gépfegyverekről szólt – felelte hűvösen Mr. Weasley. – Ami pedig a motorkerékpárokat illeti, nem tudok gyors eredményt ígérni. Pillanatnyilag teljesen el vagyunk havazva. – Fojtott hangon hozzátette: – Próbálj hét előtt elszabadulni. Molly húsgombócot csinál.

Ezután biccentett Kingsleynek, és kiterelte Harryt a fülkéből.

Egy újabb tölgyfa ajtón át kimentek a teremből, végigsiettek egy folyosón, befordultak balra egy másik folyosóra, onnan jobbra egy harmadikra, ahol kevesebb volt a fény, de több volt a piszok, és végül egy zsákutcába értek. Harry balra egy nyitva maradt seprűsszekrényt pillantott meg, jobboldalt pedig egy ajtót, amelyen megzöldült réztábla hirdette: Mugli Tárgyakkal való visszaélési Ügyosztály.

Mr. Weasley kopottas irodája valamivel kisebbnek tűnt, mint a seprűsszekrény. Két íróasztal szorongott benne, de alig lehetett megkerülni őket a falak mentén sorakozó kartotékszekrényektől.

Ez utóbbiak tetején düledező aktatornyok emelkedtek. A szabadon maradt kevés falfelületet elborító képek Mr. Weasley hobbijáról tettek tanúságot: többségük autós poszter volt, de helyet kapott egy szétszerelt motor képe, két postaládát ábrázoló rajz, melyek bizonyára mugli-gyerekkönyvekből származtak, és egy villásdugó kapcsolási rajza is.

Az ELINTÉZENDŐK feliratú, teli kosár tetején egy ósdi kenyérpirító és egy pár bőrkesztyű hevert. A pirító bánatosan csuklott, a kesztyű pedig hüvelykujjaival malmozott unalmában. A kosár mellett a Weasleyk családi fotója állt. Harry észrevette, hogy Percy alakja nincs a képen – valószínűleg kisétált belőle.

– Ablak sajnos nincs – szólt szabadkozva Mr. Weasley, miközben levette és a széke támlájára akasztotta bomberdzsekijét. – Igényeltünk, de bizonyára úgy döntöttek, hogy nem szorulunk rá. Ülj le, Harry, úgy tűnik, Perkins még nem jött be.

Miközben Harry bepréselte magát a Perkins asztala mögötti székbe, Mr. Weasley átpörgette ujjai közt a Kingsleytől kapott pergamenköteget.

– Aha – szólt mosolyogva, és a kupac közepéből kihúzta a *Hírverő* című magazin egy példányát. – Na lássuk... – Gyorsan átlapozta az újságot. – Igen, ez biztos tetszeni fog Siriusnak... Jaj istenem, mi ez már megint?

A nyitva hagyott ajtón beröppent egy üzenet, és leszállt a krónikus csuklásban szenvedő kenyérpirító tetejére. Mr. Weasley széthajtotta, és felolvasta Harrynek:

– "Böfögő vécé Bethnal Greenben, sürgős kivizsgálást kérünk." Ez most már tényleg nevetséges...

– Böfögő vécé?

– Egyszerű muglipukkasztás – legyintett Mr. Weasley. – A múlt héten két ilyen esetünk is volt: egy Wimbledonban, egy pedig Elephant and Castle-ben. A mugli lehúzza a vécét, és ahelyett, hogy

a dolog eltűnne a kagylóból... szóval képzelheted. Szerencsétlenek kétségbeesve hívják a vízszerelék-vezetőt... azt hiszem így hívják azt, aki csöveket meg ilyesmiket foltozgat.

– Vízvezeték-szerelő.

– Igen, igen. De hát az mit tud kezdeni egy megbűvölt vécével? Remélem, sikerül elkapni a gazfickót, aki ezt műveli velük.

– Az aurorok fogják elkapni?

– Dehogyis, ők nem foglalkoznak ilyen jelentéktelen ügyekkel. Ez a Varázsbűn-üldözési Járőrszolgálat dolga... Á, bemutatom Perkinst, Harry.

Egy görnyedt hátú, félénk tekintetű, bozontos, ősz hajú varázsló lépett be a szobába. Rá se nézett Harryre, rögtön Mr. Weasleyhez fordult:

– Jaj, Arthur – zihálta – hála az égnek, hogy megjöttél! Nem tudtam, mit csináljak, itt várjak rád, vagy keresselek meg... Küldtem neked egy baglyot, de biztos elkerültétek egymást. Tíz perce jött egy sürgős üzenet...

– Tudok a böfögő vécéről.

– Nem, nem, nem a vécé, a Potter gyerek tárgyalása! Megváltoztatták az időpontot és a helyet – nyolckor kezdődik lent, a régi tízes tárgyalóteremben...

– Lent a régi... de hát úgy volt, hogy... Merlin szent szakálla!

Mr. Weasley megnézte az óráját, és rémült kiáltással felpattant.

– Gyerünk, Harry, futás! Öt perce ott kéne lenned!

Perkins a kartotékszekrényhez lapult, hogy utat engedjen Mr. Weasleynek és a nyomába szegődő, loholó Harrynek.

– Miért változtatták meg a tárgyalás időpontját? – kérdezte zihálva Harry, miközben futólépésben elhaladtak az aurorok irodafülkéi mellett. Az íróasztalok mögül kíváncsi tekintetek kísérték őket. Harry úgy érezte, mintha összes belső szerve Perkins asztalánál maradt volna.

– Fogalmam sincs, de áldom az eszünket, hogy ilyen korán bejöttünk. Kész katasztrófa lett volna, ha nem jelensz meg a tárgyaláson!

Mr. Weasley csúszva lefékezett a lifteknél, és türelmetlenül nyomogatni kezdte a hívógombot.

– Gyerünk már!

A felvonó csikorogva megállt előttük, s ők egy ugrással a fülkében teremtek. Elindultak lefelé, s valahányszor a lift megállt, Mr. Weasley szitkozódva nyomkodni kezdte a kilences gombot.

– Azokat a tárgyalótermeket tíz éve használták utoljára – dohogott. – Fogalmam sincs, miért odalent lesz. Hacsak... de nem, az nem lehet...

Nem folytatta, mert ekkor egy kövér boszorkány szállt be hozzájuk a liftbe, füstölgő kehellyel a kezében.

– Fogadószint – jelentette a női hang, és az aranyrács kinyílt.

Harry pillantása a távoli szökőkút aranyszobraira esett. A kövér boszorkány kiszállt, s belépett helyette egy betegesen sárga arcú, gyászos tekintetű varázsló.

– Szervusz, Arthur – köszönt síri hangon, mikor a lift továbbindult lefelé. – Ritkán látni téged idelent.

– Sürgős ügyben jöttem, O'Men – felelte Mr. Weasley. Közben türelmetlenül hintázott a talpán, és nyugtalan pillantásokat vetett Harryre.

– Vagy úgy... – bólintott O'Men, és merev tekintettel fürkészni kezdte Harryt. – Hát persze.

Harrynek kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy O'Mennel törődjön, de azért zavarta az átható pillantás.

– Rejtély- és Misztériumügyi Főosztály – jelentette a női hang, és ezúttal nem árult el több részletet.

– Gyere, Harry, siessünk – szólt Mr. Weasley, mikor kinyílt a lift ajtaja.

A folyosó, amelyre kiléptek, merőben különbözött azoktól, amelyeket Harry a felsőbb szinteken látott. Falai csupaszok voltak még ablakok sem nyíltak rajtuk. Ajtóból is csak egy volt: egy egyszerű fekete, a folyosó legvégén. Harry azt hitte, azon fognak bemenni, de ehelyett Mr. Weasley karon ragadta, és elvonszolta bal kéz felé, ahol egy nyílás mögött lépcső indult lefelé.

– Erre, erre, gyere! – zihálta a varázsló, kettesével szedve a lépcsőket. – Még a lift se jön le ide... Miért kell idelent csinálniuk?

Leértek a lépcső aljába, és futva elindultak egy újabb folyosón, ami erősen hasonlított a Piton roxfortbeli tantermébe vezető pincéhez: fáklyákkal megvilágított durva kőfalain nehéz, vaspántos faajtók nyíltak.

– Tízes... tárgyalóterem... erre... mindjárt... igen.

Egy hatalmas zárral felszerelt, sötét ajtó elé érve Weasley tántorogva megállt, a falnak vetette a hátát, és a mellkasára szorította kezét.

– Menj be! – zihálta, hüvelykujjával az ajtó felé bökve. – Indulj már!

– Csak én? Azt hittem, együtt...

– Nem, nem, én nem mehetek be. Sok szerencsét!

Harry úgy érezte, mintha a szíve az ádámcsutkáján dobolna.

Nyelt egyet, lenyomta a súlyos kilincset, és belépett a tárgyalóterembe.

Nyolcadik fejezet
A tárgyalás

Harrynek elakadt a lélegzete. A tágas pinceterem, amelybe az ajtó nyílt, hátborzongatóan ismerős volt. Nem azért, mert látta már ezt a helyiséget, hanem mert volt már benne: ide röpítette őt Dumbledore merengője, itt nézte végig a tárgyalást, amelyen a Lestrange házaspárt életfogytig tartó azkabani fogságra ítélték.

A sötét kőből rakott falakat derengő fáklyafény világította meg.

Kétoldalt a lépcsős padsorok üresen ásítottak, de szemközt, a legmagasabban elhelyezkedő padokban homályba burkolózó alakok népes csoportja ült. Fojtott hangon beszélgettek egymással, de mikor a súlyos ajtó becsukódott Harry mögött, egyszerre baljós némaságba burkolóztak.

Fagyos férfihang zengte be a termet:

– Elkéstél.

– Bocsánatot kérek – szólt szorongva Harry. – Nem tudtam, hogy korábban kezdődik a tárgyalás.

– Arról nem a Wizengamot tehet – zengte a hang. – Reggel küldtünk neked egy baglyot. Ülj le!

Harry rápillantott a terem közepén álló, láncokkal felszerelt karfájú székre. Látta már ezeket a láncokat életre kelni és szorító bilincsekké válni. Elindult a szék felé. A hideg kőpadlón koppanó léptei hangos visszhangot vertek a néma teremben. Ahogy óvatosan leereszkedett a székre, a láncok fenyegetően megcsördültek, de nem béklyózták meg. A félelemtől émelyegve felemelte tekintetét, és ránézett a vele szemben ülő testületre.

A magas padsorokban körülbelül ötven ember foglalt helyet.

Mind egyforma, szilvakék talárt viseltek, amelyen baloldalt, elöl cikornyás ezüst W díszelgett. Valamennyien emelt fővel ültek, és egy emberként rá, Harryre függesztették tekintetüket. Voltak, akik bizalmatlanul méregették, mások leplezetlen kíváncsisággal néztek rá.

Az első sor kellős közepén Cornelius Caramel, a mágiaügyi miniszter ült. Caramel pocakos férfiú volt, és Harry tudta róla, hogy előszeretettel visel halványzöld keménykalapot. E kedvencét azonban ma nem szándékozott megmutatni – ahogy a jelek szerint azt az elnéző mosolyt se, ami egykor mindig kiült az arcára, ha Harryvel beszélt. Caramel balján egy szögletes állú, monoklis boszorkány ült; őszes haját egészen kurtára nyírva viselte, s szigorú arca semmi jóval nem kecsegtetett. Carameltől jobbra is egy boszorkány foglalt helyet, de ő egészen hátradőlt a padon, így arcát nem világította meg a fáklyák fénye.

– Rendben van – szólt Caramel. – A vádlott, késve bár, de megjelent, úgyhogy kezdhetjük. Készen áll? – fordult a padsor széle felé.

– Igen, uram – felelte buzgón egy hang, amit Harry jól ismert.

Az első sor legszélén Ron bátyja, Percy Weasley ült. Harry ránézett; valamiféle válaszpillantásra számított, de csalódnia kellett: Percy csontkeretes szemüvege mögül kitartóan meredt az előtte fekvő üres pergamenre, megmártott pennáját a lap fölé emelve.

– Fegyelmi tárgyalás augusztus tizenkettedikén... – fogott bele zengő hangon Caramel, mire Percy nyomban körmölni kezdett – mely a Surrey grófság, Little Whinging, Privet Drive négyes szám alatt lakó Harry James Potter ügyében tartatik, aki a vád szerint megsértette a kiskorúak bűbájgyakorlását ésszerűen korlátozó rendeletet és a Nemzetközi Varázstitok-védelmi Alaptörvényt.

– Kihallgatók: Cornelius Oswald Caramel mágiaügyi miniszter, Amelia Susan Bones, a Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetője és Dolores Jane Umbridge, a Miniszteri Hivatal államtitkára. Jegyzőkönyvvezető: Percy Ignatius Weasley...

– A védelem tanúja: Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore – csendült egy higgadt hang valahol a terem hátuljában. Harry olyan gyorsan fordult meg, hogy a nyaka is belereccsent.

Dumbledore derűs nyugalommal lépkedett a padsorok között.

Mélykék talárjára omló hosszú, ezüstös szakálla és haja szinte világított a fáklyák fényében. Mikor Harry mellé ért, megállt, és felnézett Caramelre, íves orra közepén pihenő, félhold alakú szemüvegén át.

A Wizengamot tagjai összesúgtak. Egyesek ingerült arcot vágtak, mások nyugtalanul pislogtak. Két idősebb boszorkány viszont, akik a hátsó sorban ültek, barátságos intéssel üdvözölték a Roxfort igazgatóját.

Dumbledore láttán Harry hangulata is egy csapásra megváltozott. Átható, reményteli derű járta át a lelkét, ahhoz hasonló, mint amit a főnix dala keltett benne. Kereste Dumbledore pillantását, de az öreg varázsló nem nézett felé – kitartóan Caramelre szegezte a szemét.

– Á – szólt nyugtalanul fészkelődve a miniszter. – Dumbledore. Igen. Szóval... ezek szerint... megkapta az... üzenetünket az időpont megváltozásáról.

– Nem, valahogy elkerülhetett – felelte kedélyesen az igazgató. – De szerencsére három órával előbb bejöttem a minisztériumba, úgyhogy semmi baj.

– Igen... nos hát... ilyenformán szükségünk lesz még egy székre... Weasley, legyen szíves...

– Nem, nem, ne fáradjanak miattam. – Dumbledore elővette a pálcáját, finoman megpöccintette, s máris egy puha karosszék állt Harry láncos széke mellett. Dumbledore leült, hegyüknél egymásnak támasztotta hosszú ujjait, és tovább fixírozta Caramelt, arcán az udvarias érdeklődés kifejezésével. A Wizengamot tagjai még mindig sutyorogtak és fészkelődtek; csak akkor lett csend, mikor Caramel ismét megszólalt.

– Helyes. – A miniszter lapozgatni kezdte a jegyzeteit. – Igen. Rendben. Nos akkor... a vádak.

Kihúzott egy pergament az előtte fekvő halomból, nagy levegőt vett, és olvasni kezdett:

– Nevezett Harry James Pottert az alábbi tettek elkövetésével vádoljuk:

– Szándékosan és tette törvényellenes voltának teljes tudatában – miután hasonló esetből kifolyólag korábban írásbeli figyelmeztetésben részesült a minisztérium részéről – augusztus másodikán kilenc óra huszonhárom perckor patrónus-bűbájt hajtott végre egy muglik által lakott övezetben, egy mugli jelenlétében, s ezzel megsértette a kiskorúak bűbájgyakorlását ésszerűen korlátozó 1857. évi rendelet C paragrafusának, valamint a Mágusok Nemzetközi Szövetsége Titokvédelmi Alaptörvénye tizenhármas cikkelyének rendelkezését.

– Te vagy Harry James Potter, Surrey grófság, Little Whinging, Privet Drive négyes szám alatti lakos? – kérdezte Caramel, pergamenje fölött Harryre pillantva.

– Igen – felelte Harry.

– Kaptál-e három évvel ezelőtt hivatalos figyelmeztetést a minisztériumtól tiltott bűbájgyakorlás miatt?

– Igen, de...

– És ennek ellenére megidéztél egy patrónust augusztus másodikán este?

– Igen – felelte Harry – de...

– Pedig tudtad, hogy nem varázsolhatsz az iskolán kívül, amíg be nem töltötted a tizenhetedik életévedet?

– Igen, de...

– És tudtad, hogy a környék tele van muglikkal?

– Igen, de...

– Tisztában voltál vele, hogy egy mugli ott van a közvetlen közeledben?

– Igen! – felelte türelmét vesztve Harry. – De csak azért varázsoltam, mert...

A monoklis boszorkány dörgő hangon a szavába vágott:

– Létrehoztál egy teljes értékű patrónust?

– Igen – bólintott Harry – mert...

– Egy inkarnálódott patrónust?

– Egy... mit? – kérdezett vissza Harry.

– A patrónusodnak tisztán kivehető alakja volt? Úgy értem, több volt, mint köd vagy füst?

– Igen – válaszolta ingerülten és némileg reményvesztetten Harry. – Szarvas alakja volt, mint mindig.

– Mint mindig? – harsogta Madam Bones. – Ezek szerint már korábban is idéztél meg patrónust?

– Igen – felelte Harry. – Több mint egy éve értek hozzá.

– És tizenöt éves vagy?

– Igen, és...

– Az iskolában tanítottak meg rá?

– Igen, Lupin professzortól tanultam meg harmadikos koromban, hogy el tudjam...

– Ez már valami – bólogatott Madam Bones. – Igazi patrónus, ilyen fiatalon... figyelemre méltó teljesítmény.

A Bones körül ülő varázslók és boszorkányok közül többen ismét összesúgtak. Néhányan bólogattak, mások szemöldökráncolva csóválták a fejüket.

– Nem az a kérdés, figyelemre méltó volt-e a varázslata! – fortyant fel Caramel. – Sőt, úgy vélem, minél figyelemre méltóbb volt, annál rosszabb, tekintve, hogy egy mugli szeme láttára hajtotta végre!

Azok, akik előtte a fejüket csóválták, most bólogattak, de Harryből csak Percy szenteskedő kis biccentése láttán tört ki a szó:

– A dementorok miatt csináltam!

Azt hitte, ezzel további fészkelődést és sutyorgást fog szítani, de tévedett: szavait feszült csönd követte.

– Dementorok? – kérdezte végül Madam Bones, s olyan magasra felvonta a szemöldökét, hogy már-már kiesett a monoklija. – Miről beszélsz, fiam?

– Két dementor jelent meg abban a sikátorban! Megtámadtak minket az unokatestvéremmel!

– Hát persze. – Caramel gúnyosan somolyogva körülnézett, mintha arra biztatná a Wizengamot tagjait, hogy osztozzanak derűjében. – Sejtettem, hogy valami ilyesmit fogunk hallani.

– Dementorok Little Whingingben? – hüledezett Madam Bones. – Fel nem foghatom...

– Pedig egyszerű, Amelia – szólt Caramel. – Szívesen megmagyarázom. Potter végiggondolta a dolgot, és úgy döntött, hogy legjobb lesz, ha dementorokra hivatkozik. A muglik nem látják a dementorokat, igaz, fiam? Ez valóban szerencsés körülmény, nagyon szerencsés... Tehát a te szavadra kell hagyatkoznunk, mivel más tanú nincs...

– Nem hazudok! – vágta rá Harry, túlharsogva a megélénkülő sutyorgást. – Ketten voltak, a sikátor két vége felől jöttek! Nagyon sötét és hideg lett. Az unokatestvérem is megérezte őket, és el akart szaladni...

– Elég! Elég! – vágott a szavába Caramel. – Ne haragudj, hogy félbeszakítom az előadásodat, amit bizonyára sokat gyakoroltál...

Dumbledore megköszörülte a torkát. A teremben néma csend lett.

– Meg kell jegyeznem, hogy van egy tanúnk, aki látta a dementorokat a sikátorban – szólt az igazgató. – Természetesen nem Dudley Dursleyre gondolok.

Caramel pufók arca egyszerre megnyúlt, mintha kieresztették volna belőle a levegőt. Egy-két másodpercig némán meredt Dumbledore-ra, aztán kihúzta magát, és így szólt:

– Sajnálom, de nincs időnk további meséket hallgatni. Le akarom zárni ezt az ügyet...

– Meglehet, hogy tévedek – folytatta rendületlen nyugalommal Dumbledore – de legjobb tudomásom szerint a Wizengamot Kódexének értelmében a vádlottnak joga van tanúkat állítani vallomása alátámasztására. Tudtommal a Varázsbűn-üldözési Főosztály is elfogadja ezt a gyakorlatot. Jól tudom, Madam Bones? – tette hozzá, a monoklis boszorkányra nézve.

– Igen – bólintott Bones. – Így igaz.

– Jól van, nem bánom – szólt ingerülten Caramel. – Hol az az ember?

– Magammal hoztam – felelte Dumbledore. – Odakint vár. Menjek ki érte?

– Nem, nem... Hívja be, Weasley! – mordult rá Percyre Caramel.

Percy felpattant, leszaladt a magas padsoroktól levezető kőlépcsőn, és tekintetét mereven előreszegezve elsietett Harry és Dumbledore mellett.

Néhány pillanat múltán már vissza is tért, akkor már Mrs. Figg társaságában. Az öregasszony ijedtnek tűnt, ráadásul bolondabbnak, mint valaha – Harry legalább annyit elvárt volna tőle, hogy szövetpapucs helyett rendes cipőben jelenjen meg a tárgyaláson.

Dumbledore átadta a székét Mrs. Figgnek, és odavarázsolt magának egy másikat.

– Teljes neve? – kérdezte hangosan Caramel, miután Mrs. Figg szorongva leült a szék legszélére.

– Arabella Doreen Figg – felelte remegő hangon az öregasszony.

– És mit kell tudnunk magáról? – kérdezte lekezelő hangon Caramel.

– Little Whingingben lakom, elég közel Harry Potterhez – válaszolta Mrs. Figg.

– A nyilvántartásunk szerint Little Whingingben Harry Potteren kívül nem lakik más varázsló, se boszorkány – szögezte le nyomban Madam Bones. – Arra a környékre különösen nagy figyelmet fordítottunk, tekintettel... bizonyos múltbeli eseményekre.

– Kvibli vagyok – mondta Mrs. Figg. – Ezért tudtommal nem kell bejelentkeznem a minisztériumban.

– Kvibli, aha – dörmögte Caramel, szúrós szemmel fürkészve az öregasszonyt. – Ellenőrizni fogjuk. A munkatársam, Weasley majd felveszi az adatait. Jut eszembe, a kviblik látják a dementorokat? – tette hozzá, a testülethez intézve kérdését.

– Már hogyne látnánk őket! – méltatlankodott Mrs. Figg.

Caramel felvonta a szemöldökét, úgy nézett rá.

– Rendben van. Halljuk a mondandóját.

– Augusztus másodikán este kilenc óra tájban elindultam macskaeledelt venni a sarki boltba, ami a Wisteria sétány végén van – darálta gondolkozás nélkül Mrs. Figg, mintha betanult szöveget mondana. – Menet közben furcsa zajt hallottam a Wisteria sétányt a Magnolia közzel összekötő sikátorból. A sikátorhoz érve szaladó dementorokat pillantottam meg...

– Szaladó dementorokat? – szólt közbe Madam Bones. – A dementorok nem szaladnak, hanem siklanak.

– Úgy akartam mondani – bólogatott Mrs. Figg, és ráncos arca kissé kipirult. – Ott siklottak a sikátorban két alak felé, akik kamasz fiúknak látszottak.

– Hogyan festettek? – kérdezte Madam Bones. Annyira összeszűkítette a szemét, hogy a monokli pereme eltűnt a bőre alatt.

– Hát, az egyik kövér volt, a másik sovány...

– Nem a fiúk! – intette le türelmetlenül Madam Bones. – A dementorok... Azokat írja le!

– Vagy úgy. – Mrs. Figgnek most a nyaka kezdett el kipirulni. – Magasak voltak. Magasak, és csuklyás köpeny volt rajtuk.

Harrynek összeszorult a gyomra. A hallottak alapján az volt az érzése, hogy Mrs. Figg soha életében nem látott dementorokat – legfeljebb képen, márpedig egy kép nem mutathatja meg azt, ami ezeket a lényeket olyan iszonyúvá teszi: a hátborzongató mozgásukat, ahogy centiméterekkel a föld fölött lebegnek, a halálszagot, ami a testükből árad, a szörnyűséges hörgést, amellyel beszívják a levegőt maguk körül...

A második sorban egy tömzsi, bajuszos varázsló egy göndör hajú boszorkány füléhez hajolt, és belesúgott valamit. A boszorkány somolygott és bólintott.

– Szóval magasak voltak, és csuklyás köpeny volt rajtuk – ismételte ridegen Madam Bones. Közben Caramel gúnyosan horkantott. – Értem. Van még valami?

– Igen – bólogatott Mrs. Figg. – Éreztem őket. Hirtelen jéghideg lett, pedig aznap meleg nyári esténk volt. És úgy éreztem... mintha eltűnt volna a jókedv a világból... és szörnyű emlékek jutottak az eszembe...

Mrs. Figg hangja elcsuklott.

Madam Bones szeme kissé tágabbra nyílt. Harry látta a piros foltot a szemöldöke alatt, ahol a monokli a bőrébe nyomódott.

– És mit csináltak azok a dementorok? – kérdezte Bones.

Harryben újraébredt a remény.

– Megtámadták a fiúkat – felelte Mrs. Figg, immár magabiztosabb hangon. A pír is kezdett eltűnni az arcáról. – Az egyik fiú elesett. A másik hátrált, és közben próbálta visszaverni a támadóját. Az volt Harry. Kétszer is próbálkozott, de csak ezüstös gőz jött ki a pálcájából. Aztán a harmadik kísérletre sikerült megidéznie egy patrónust. Az lerohanta az egyik dementort, aztán Harry parancsára azt is elkergette, amelyik a másik fiúra támadt. És... és ez történt – fejezte be sután Mrs. Figg.

Madam Bones némán fürkészte az öregasszonyt. Caramel nem is nézett rá, hanem az iratait lapozgatta. Végül aztán felpillantott, és indulatosan így szólt:

– Szóval ezt látta, mi?

– Ez történt – ismételte Mrs. Figg.

– Rendben van – mondta Caramel. – Elmehet.

Mrs. Figg rémült pillantást vetett Dumbledore-ra, aztán felállt, és elcsoszogott a kijárat felé.

– Nem valami hiteles tanú – szólt fölényes gúnnyal Caramel.

– Ahogy vesszük – zengett fel Madam Bones hangja. – Igen pontosan leírta a dementortámadás hatását. És nem látom be, miért állítaná, hogy dementorok voltak ott, ha nem voltak.

– Dementorok kószálnak egy muglitelepülésen, és csak úgy véletlenül összetalálkoznak egy varázslóval? – fintorgott Caramel. – Ennek az esélye nagyon-nagyon kicsi. Még Bumfolt se fogadott volna rá...

– Ó, nem hinném, hogy bármelyikünk is a véletlen művének tekintené, ami történt – jegyezte meg könnyed hangon Dumbledore.

A Caramel jobbján ülő boszorkány, akinek az arcát árnyék fedte, most mintha megmoccant volna. A Wizengamot többi tagja némán, mozdulatlanul figyelt.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte fagyosan Caramel.

– Azt, hogy véleményem szerint odaküldték őket – felelte Dumbledore.

– Felteszem, dokumentálva lenne, ha valaki dementorokat küldött volna sétálni Little Whinging utcáira! – csattant fel Caramel.

– Feltéve hogy a dementorok manapság is csak a Mágiaügyi Minisztérium utasításait teljesítik – érvelt Dumbledore. – Ismeri a véleményemet erről a dologról, Cornelius.

– Igen, ismerem – felelte indulatosan a miniszter – és nincs okom feltételezni, hogy a véleményének akár a legcsekélyebb köze is lenne a valósághoz. A dementorok az Azkabanban tartózkodnak, és csakis azt teszik, amit parancsolunk nekik.

– Ez esetben – válaszolt csendes, de jól érthető hangon Dumbledore – fel kell tennünk a kérdést, miért küldött valaki a minisztériumból augusztus másodikán két dementort abba a sikátorba.

A mély csendben, ami e szavakat követte, a Caramel jobbján ülő boszorkány előredőlt, úgyhogy Harry végre megpillantotta az arcát.

Az első másodpercben azt hitte, egy hatalmas, sápadt békát lát. A tömzsi nőnek annyi nyaka se volt, mint Vernon bácsinak. Széles, petyhüdt ajkú száját és nagy, kissé dülledt szemét kerek, redős arc keretezte. Még fekete bársonymasnija is úgy ült rövid, göndör haján, akár egy légy – Harry szinte várta, hogy a nő a szájába rántsa hosszú, ragadós nyelvével.

– Dolores Jane Umbridge, a Miniszteri Hivatal államtitkára – mutatta be a boszorkányt Caramel.

Harry arra számított, hogy Umbridge brekegni fog – annál nagyobb volt a meglepetése, mikor a nő rebegő, kislányos fejhangon szólalt meg:

– Biztosra veszem, hogy félreértettem önt, Dumbledore professzor – mondta torz, hideg mosolyra húzva széles száját. – Milyen buta vagyok! Egy röpke pillanatig úgy tűnt, mintha arra célozna, hogy a Mágiaügyi Minisztérium rendelte el ennek a gyermeknek a megtámadását.

Ezüstcsengésű kacajt hallatott, amitől Harrynek libabőrös lett a háta. A Wizengamot néhány tagja együtt nevetett vele, de hangjukban szikrája se volt a jókedvnek.

– Ha igaz, hogy a dementorok csak a Mágiaügyi Minisztérium utasításait teljesítik, és az is igaz, hogy tíz napja két dementor megtámadta Harryt és az unokatestvérét, akkor logikus a következtetés, hogy a támadást egy minisztériumi tisztviselő rendelte el – felelte udvariasan Dumbledore. – Természetesen elképzelhető, hogy ez a két dementor nem állt a minisztérium ellenőrzése alatt...

– Minden dementor a minisztérium ellenőrzése alatt áll! – csattant fel téglavörös arccal Caramel.

Dumbledore finoman fejet hajtott a miniszter előtt.

– Ez esetben a minisztérium minden bizonnyal kivizsgálja majd, mit keresett két dementor ilyen messze az Azkabantól, és miért hajtottak végre engedély nélküli támadást.

– Nem maga dönti el, hogy mit csinál és mit nem csinál a Mágiaügyi Minisztérium! – harsogta Caramel, olyan bíborvörös arcszínt produkálva, amit Vernon bácsi is megirigyelt volna.

– Természetesen nem – felelte szelíden Dumbledore. – Csupán bátorkodtam hangot adni abbéli meggyőződésemnek, hogy az ügy nem marad kivizsgálatlanul.

Beszéd közben Madam Bonesra tekintett. A boszorkány megigazította monokliját, és szemöldökét kissé összeráncolva nézett vissza rá.

– Szeretném hangsúlyozni – szólt Caramel – hogy ezen a tárgyaláson nem feladatunk se létező, se egy gyermek fejéből kipattant dementorok viselkedését elemezgetni. Maradjunk a tárgynál, ami nem más, mint hogy Harry Potter megszegte a kiskorúak bűbájgyakorlását korlátozó rendeletet!

– Természetesen – bólintott Dumbledore. – De a dementorok jelenléte a sikátorban igencsak lényeges körülmény. A rendelet hetes számú záradéka leszögezi, hogy a kiskorú varázsló vagy boszorkány jogosult bűbájt használni rendkívüli helyzetben, akkor, ha veszélyben forog a saját vagy bármely jelen lévő varázsló, boszorkány vagy mugli élete...

– Köszönjük szépen, de ismerjük a hetes záradék tartalmát! – sziszegte Caramel.

– Ebben biztos vagyok – felelte udvariasan Dumbledore. – És felteszem, egyetértünk abban, hogy a helyzet, amelyben Harry a patrónus-bűbájt használta, teljes joggal tekinthető a záradékba foglalt rendkívüli helyzetnek.

– Ha voltak ott dementorok, amit én erősen kétlek.

– Hallotta a vallomást. Ha továbbra is kételkedik a tanú szavahihetőségében, idézze be, és kérdezze ki újra. A tanúnak biztosan nem lesz ellene kifogása.

– Nem... azt... nem... – Caramel dühös-zavartan babrált az irataival. – Még ma le akarom zárni ezt az ügyet, Dumbledore!

– Meggyőződésem, hogy inkább hallgat meg akár tízszer is egy tanút, semmint hogy kellően meg nem alapozott ítéletet hozzon, s így súlyos bírói tévedés lehetőségét kockáztassa.

– Súlyos bírói tévedés, megáll az eszem! – kiabált magából kikelve Caramel. – Ahelyett, hogy a gyerek arcátlan törvénysértését igyekezne kimagyarázni, inkább számolja össze, hány légből kapott mesét hallottunk már Harry Pottertől! Három éve is lebegésbűbájt használt...

– Az nem én voltam, hanem egy házimanó! – tiltakozott Harry.

– Tessék! – harsogta Caramel, két kézzel mutogatva Harry felé.

– Egy manó! Egy muglitházban! Ugyan, kérem!

– Az illető házimanó jelenleg a Roxfort Szakkollégium alkalmazásában áll – szólt Dumbledore. – Ha óhajtja, egy szempillantás alatt ide tudom hívni, hogy tanúskodjon.

– Nem... nem... nincs időm házimanókkal foglalkozni! Különben is, nem ez volt az egyetlen eset... A ménkűbe is, felfújta a tulajdon nagynénjét! – üvöltötte Caramel, s öklével akkorát csapott a bírói pad lapjára, hogy egy tintásüveg táncolni kezdett, és feldőlt.

– Valóban, s ön abban az ügyben nem indított eljárást, mert, felteszem, bölcsen belátta, hogy a legkiválóbb varázslók se mindig urai érzelmeiknek – mondta Dumbledore, miközben Caramel a tintát törölgette iratairól.

– És arról még nem is beszéltem, amit az iskolában művel.

– De mivel a minisztérium nem szabhat ki büntetést a roxforti diákokra iskolai fegyelemsértéseikért, Harry ottani viselkedése nem tartozik ide – szögezte le Dumbledore. Továbbra is udvariasan beszélt, de, most először, kissé hűvös felhanggal.

– Ohó! – Caramel dacosan kihúzta magát. – Szóval semmi közünk hozzá, mit csinál az iskolában? Úgy gondolja?

– Cornelius, a minisztériumnak nincs joga roxforti diákokat eltanácsolni – felelte türelmesen Dumbledore – amint azt már augusztus másodikán este is mondtam. Pálcát se kobozhat el mindaddig, amíg a vádak bizonyítást nem nyertek – ezt is bátorkodtam hangsúlyozni augusztus másodikán. Úgy tűnik, ön elismerésre méltó buzgóságában, amellyel érvényt kíván szerezni törvényeinknek, egyes törvényeket maga is figyelmen kívül hagy – szándékán kívül, természetesen.

– A törvényeket meg lehet változtatni – jegyezte meg gonoszul Caramel.

– Valóban – hagyta rá tiszteletteljes főhajtással Dumbledore. – És ön számos alkalommal él is ezzel a lehetőséggel. Úgy veszem észre például, hogy a Wizengamotból történt távozásom óta eltelt néhány hét alatt szokássá vált teljes büntetőbíróság előtt tárgyalni az olyan súlyú ügyeket is, mint egy kiskorú bűbájgyakorlása!

A bíróság több tagja is zavartan fészkelődni kezdett. Caramel arca a vörösesbarna egy érdekes árnyalatát öltötte. A jobbján ülő békaarcú boszorkány ellenben továbbra is szenvtelenül nézett Dumbledore-ra.

– Tudomásom szerint – folytatta Dumbledore – egyelőre nincs érvényben olyan törvény, amely előírná, hogy a bíróság büntesse meg Harryt minden egyes varázslatért, amit életében elvégzett. A vádban megfogalmazott kihágással kapcsolatban Harry előadta védekezését. Immár nem tehetünk mást, mint hogy várjuk a bölcs testület ítéletét.

Dumbledore ismét összeérintette ujjai hegyét, jelezve, hogy nincs több mondanivalója. Caramel gyilkos tekintettel meredt rá.

Harry is vetett egy oldalpillantást az igazgatóra, valamiféle megnyugtatást várva. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy Dumbledore-nak célszerű volt felszólítania a bíróságot, hogy hozzák meg végre döntésüket. Dumbledore azonban őt most se vette észre, most sem törődött vele, hogy a pillantását keresi. Tekintete a magas padsorokban ülő varázslókon és boszorkányokon nyugodott, akik most élénk, fojtott hangú beszélgetésbe merültek szomszédjaikkal.

Harry lehajtotta a fejét, és a cipőjére meredt. Szíve a háromszorosára dagadt – legalábbis ő úgy érezte – és vadul dörömbölt a bordáin. Hosszabb tárgyalásra számított, azt hitte, többet beszélhet majd. Részletesen el akarta mondani, hogyan támadtak rájuk a dementorok, hogyan próbálták megcsókolni mindkettőjüket...

Kétszer is Caramelre emelte a pillantását, és kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de kalapáló szíve elszorította a légcsövét, így mindkét alkalommal csak sóhajtott egyet, és megint lesütötte a szemét.

A bírói testület végül elcsendesedett. Harry fel akart pillantani, de végül úgy döntött, hogy a cipőfűzőjét bámulni sokkal könnyebb és kellemesebb.

– Kik szavaznak a vádlott felmentése mellett? – tette fel a kérdést dörgő hangon Madam Bones.

Harry felkapta a fejét. Magasba emelt kezeket látott... nem is keveset... nagyon sokat! Meg akarta számolni a szavazatokat, de mielőtt a végére ért volna, Madam Bones ismét megszólalt:

– És kik szavaznak arra, hogy bűnös?

Caramel felemelte a kezét; így tett rajta kívül még fél tucat bírósági tag, köztük a békaképű boszorkány, valamint a bajuszos varázsló és a göndör hajú boszorkány a második sorban.

Caramel olyan arccal nézett körül, mintha a torkán akadt volna egy terjedelmes tárgy. Leeresztette a kezét, kétszer sóhajtott, majd az elfojtott indulattól rekedt hangon így szólt:

– Az ítélet megszületett... A bíróság felmenti a vádlottat minden vád alól.

– Remek – szólt derűsen Dumbledore. Nyomban talpra szökkent, elővette pálcáját, és egy mozdulattal eltüntette a két karosszéket. – Sajnos most mennem kell. További kellemes napot mindenkinek!

Azzal sarkon fordult, és Harryre ügyet sem vetve kisietett a teremből.

Kilencedik fejezet

Mrs. Weasley nagy bánata

Dumbledore hirtelen távozása úgy érte Harryt, mintha fejbe kólintották volna. Még jó néhány másodpercig ott maradt a láncos széken ülve, s viaskodott a döbbenet és a megkönnyebbülés váltakozó hullámaival. A Wizengamot tagjai felálltak, beszélgetni kezdtek, összeszedték és elrakták pergamenjeiket. Végül Harry is felemelkedett a székből. Senki nem figyelt rá, senki nem törődött vele, kivéve a békaképű boszorkányt, aki most Dumbledore helyett őt nézte kitartóan. Harry nem viszonozta a pillantását; helyette Caramel vagy Madam Bones tekintetét kereste, hogy megkérdezze, elmehet-e, de Caramel szemlátomást szándékosan levegőnek nézte őt, Madam Bones pedig a táskájával volt elfoglalva. Így aztán Harry tett néhány tétova lépést az ajtó felé, majd – mivel senki nem szólt rá – begyorsított.

Az utolsó pár lépést már futva tette meg. Felrántotta az ajtót, és kis híján beleütközött Mr. Weasleybe, aki az aggodalomtól sápadtan topogott odakint.

– Dumbledore nem mondta...

– Felmentettek – jelentette Harry, miközben becsukta maga után az ajtót. – Felmentettek minden vád alól!

Mr. Weasley arca felragyogott. Két kézzel megragadta Harry vállát.

– Istenem, Harry, ez csodálatos! Persze képtelenség is lett volna, hogy bűnösnek találjanak, de akkor is, hazudnék, ha azt mondanám, hogy...

Elhallgatott, mert ekkor ismét nyílt az ajtó, és kivonult rajta a Wizengamot tagjainak első nagyobb csoportja.

– Merlin szent szakálla! – hüledezett Mr. Weasley. – A teljes testület tárgyalta az ügyedet?

– Gondolom, igen – felelte csendesen Harry.

A kilépő varázslók némelyike barátságosan odabiccentett Harrynek, és néhányan, köztük Madam Bones, köszöntek Mr. Weasleynek, de a többség elfordította az arcát. Cornelius Caramel és a békaszerű boszorkány az utolsók között jöttek ki a teremből.

Caramel úgy tett, mintha Harry és Mr. Weasley ott se volnának, a boszorkány viszont ezúttal is majdhogynem elismerően nézett Harryre, mikor elhaladt mellette. Utolsóként Percy lépett ki a tárgyalóteremből. Főnökéhez hasonlóan ő is keresztülnézett apján és Harryn: merev háttal és felszegett fejjel vonult el mellettük, egy nagy pergamentekercset és néhány tartalékpennát markolva.

Mr. Weasley arcvonásai kissé megfeszültek, de más jelét nem adta annak, hogy felkavarja harmadik fiának megjelenése.

– Gyorsan hazaviszlek, hogy elújságolhasd az örömhírt – szólt, miután Percy eltűnt a kilences szintre vezető lépcsőn. – Úgyis el kell mennem megnézni azt a Bethnal Green-i vécét. Gyere, menjünk...

– Na és mit fog csinálni azzal a vécével? – kérdezte vigyorogva Harry. Valahogy mindent tízszer mulatságosabbnak érzett, mint máskor. Most kezdte csak igazán felfogni, mi történt: felmentették, visszamehet a Roxfortba!

– Egy szimpla ellenrontás kell neki, és kész – legyintett Mr. Weasley, miközben a lépcsőket rótta. – Ezekben az esetekben nem az okozott kár a sajnálatos, hanem a vandalizmus mögött álló felfogás. A mugli-ugratás, amit egyesek roppant szórakoztatónak találnak, egy mélyen gyökerező és igen riasztó hozzáállás kifejeződése, amit én a magam részéről...

Mr. Weasley elharapta a mondatot. Amint kiléptek a kilences szint folyosójára, nyomban megpillantották Cornelius Caramelt, aki néhány lépésnyire tőlük halk beszélgetésbe merült egy sápadt, hegyes arcú, magas varázslóval.

A férfi megfordult a közeledő léptek hallatán. Ő is elhallgatott a mondat közepén, és hideg, szürke szemét résnyire szűkítve Harry arcába nézett.

– Lám csak, lám... Patrónusos Potter – szólalt meg gúnyosan Lucius Malfoy.

Harrynek elakadt a lélegzete – úgy érezte, mintha kőfalnak szaladt volna. A hideg, szürke szempárt legutóbb egy sötét temetőben, a halálfalók csuklyájának rése mögött látta, és ez a hang legutóbb gúnyosan kacagott, miközben Voldemort nagyúr őt, Harryt kínozta. Hihetetlennek tűnt, hogy Lucius Malfoy ezek után a szemébe mer nézni, hogy Malfoy ott áll a Mágiaügyi Minisztérium épületében és hogy Cornelius Caramel szóba áll vele. Pedig néhány hete ő, Harry személyesen közölte a miniszterrel, hogy Lucius Malfoy halálfaló.

– A miniszter úr épp most mesélte el, milyen szerencsésen megúsztad a dolgot, Potter – folytatta szokásos, vontatott stílusában Mr. Malfoy. – Bámulatra méltó ügyességgel mászol ki a szorult helyzetekből... akár egy kígyó.

Mr. Weasley figyelmeztetően Harry vállára tette a kezét.

– Igen – felelte Harry. – Igen, megszökni jól tudok.

Lucius Malfoy most Mr. Weasleyre emelte a tekintetét.

– És Arthur Weasley is itt van! Mit keresel itt, Arthur?

– Itt dolgozom – felelte kurtán Mr. Weasley.

– De nem itt, ugye? – kérdezte Mr. Malfoy, és szemöldökét felvonva a Mr. Weasley háta mögötti ajtóra pillantott. – Úgy tudtam, a másodikon van az irodád... Mi is a munkád? Muglitárgyakat kell hazacipelned, hogy megbűvöld őket, nem?

– Nem – sziszegte Mr. Weasley, s tehetetlen dühében alaposan megszorította Harry vállát.

– És maga mit keres itt? – kérdezte alig palástolt gyűlölettel Harry.

– Nem hinném, Potter, hogy tájékoztatnom kellene téged a miniszter úrral folytatott magánbeszélgetéseimről – felelte a talárját simogatva Malfoy. A ruha alatt megcsörrent valami, méghozzá az aranyat rejtő erszények jellegzetes hangján. – Csak azért, mert Dumbledore kedvence vagy, ne várd el, hogy mindenki a végtelenségig elnéző legyen veled... Akkor hát felmegyünk az irodájába, miniszter úr?

– Hogyne – bólintott Caramel, és hátat fordított Harryéknek. – Parancsoljon, Lucius.

Caramel és Malfoy elsiettek, folytatva megkezdett beszélgetésüket. Mr. Weasley csak akkor engedte el Harry vállát, mikor elindult velük a lift.

– Miért nem Caramel irodája előtt várt, ha dolga van a miniszterrel? – fakadt ki dühösen Harry. – Mit keresett idelent?

– Gyanítom, le akart osonni a tárgyalóteremhez – felelte látható nyugtalansággal Mr. Weasley. Jobbra-balra tekingetett, mintha attól tartana, hogy kihallgatják őket. – Minél előbb meg akarta tudni, hogy kicsaptak-e vagy sem. Ha hazaértünk, majd hagyok egy üzenetet Dumbledore-nak. Nem árt, ha tudja, hogy Caramel megint beszélt Malfoyjal.

– Miféle magánjellegű dolgokról tárgyalhatnak?

– Elsősorban aranyról – felelte sötéten Mr. Weasley. – Malfoy sok-sok éve bőkezű adományokat juttat a minisztériumnak. Jóban van a megfelelő emberekkel. Szívességeket kérhet tőlük. Késleltetheti a neki nem tetsző törvények elfogadását... Egyszóval Lucius Malfoy nagyon befolyásos ember.

Megérkezett a lift. A fülke üres volt, csupán néhány üzenet röpködött Mr. Weasley feje körül, mikor megnyomta a fogadószint gombját. Miután az ajtó becsukódott, Mr. Weasley ingerülten elhessegette a pergamenrepülőket.

– Mr. Weasley – szólalt meg töprengve Harry – ha Caramel Malfoy-féle halálfalókkal tárgyal, méghozzá négyszemközt, az azért elég gyanús. Honnan tudhatjuk, hogy nem áll az Imperius-átok hatása alatt?

– Ne hidd, hogy ez nekünk nem jutott eszünkbe – felelte csendesen a varázsló. – De Dumbledore szerint Caramel egyelőre a maga feje után megy – ami persze vajmi kevéssé vigasztaló. De hagyjuk most ezt a témát, Harry.

A liftajtó kinyílt, és ők kiléptek a most már szinte teljesen néptelen csarnokba. Eric, az őrvarázsló ezúttal is az újságja mögött rejtőzött. Miután elhaladtak az arany szökőkút mellett, Harry egyszerre észbe kapott, és megtorpant.

– Egy pillanat... – szólt kísérőjének, azzal elővette az erszényét, és visszament a kúthoz.

Felnézett a magas varázslóra, de a szép arc így közelről inkább együgyűséget sugárzott. A boszorkány olyan üresen mosolygott, akár egy szépségverseny résztvevője; azt pedig Harry kizártnak tartotta, hogy valaha is akadt olyan kobold vagy kentaur, aki ilyen csöpögős odaadással bámult volna emberi lényre. Egyedül a házimanó szolgai megalázkodása tűnt valósághűnek. Harry elvigyorodott a gondolatra, hogy mit szólna Hermione a manó szobra láttán. Közben a kút fölé nyújtotta kezét, és – a megígért tíz galleont bőven megtoldva – erszénye egész tartalmát a medencébe szórta.

– Tudtam! – rikkantotta Ron, és a levegőbe bokszolt. – Te mindent megúszol!

– Nem ítélhettek el – jelentette ki Hermione, aki egy perce, mikor Harry belépett a konyhába, még valósággal reszketett az aggodalomtól. – Nem volt tartható a vád ellened.

– Ahhoz képest, hogy előre tudtátok az ítéletet, eléggé megkönnyebbültnek tűntök – jegyezte meg mosolyogva Harry.

Mrs. Weasley a kötényével törölgette az arcát, Fred, George és Ginny pedig indiántáncot jártak, és kórusban kántálták:

– Megúszta, megúszta, megúszta...

– Elég legyen! Nyughassatok! – szólt rájuk Mr. Weasley, de a mosoly nem tűnt el az arcáról. – Figyelj, Sirius! Lucius Malfoyt láttuk a minisztériumban...

– Micsoda? – hördült fel Sirius.

– Megúszta, megúszta, megúszta...

– Maradjatok már csöndben!... Bizony, a kilences szinten beszélgetett Caramellel, aztán együtt felmentek a miniszter irodájába. Majd mondjátok el Dumbledore-nak.

– Persze – bólintott Sirius. – Meg fogja tudni, ne aggódj.

– Nekem most mennem kell, vár rám egy öklendező vécé Bethnal Greenben. Későn jövök haza, Molly, mert helyettesítenem kell Tonksot, de Kingsley lehet, hogy beugrik vacsorára...

– Megúszta, megúszta, megúszta...

– Fred, George, Ginny! Elég volt! – szólt emelt hangon Mrs. Weasley, miután becsukódott az ajtó férje mögött. – Harry drágám, gyere és egyél egy falatot, hiszen alig reggeliztél.

Ron és Hermione is leültek. Harry most először látta őket igazán vidámnak azóta, hogy betette a lábát a Grimmauld téri házba. Jókedve, amit némileg lelohasztott a találkozás Lucius Malfoyjal, most újra elárasztotta a lelkét. A borongós házat majdhogynem otthonos és vidám helynek érezte, s még Sipor se tűnt olyan csúnyának, mikor bedugta malacorrát a konyhaajtón, hogy kikémlelje, miért zajonganak a betolakodók.

– Persze attól fogva, hogy Dumbledore megjelent, esélyük se volt rá, hogy elítéljenek – hadarta vidáman Ron, miközben nagy rakás tört krumplit halmozott mindhármuk tányérjára.

– Igen, sokat segített – bólogatott Harry. Úgy érezte, hálátlan, ráadásul gyermeteg dolog volna hozzátennie: De még jobban örültem volna, ha szól hozzám pár szót, vagy legalább rám néz.

Erre a gondolatra olyan heves fájdalom hasított a sebhelyébe, hogy a homlokára kellett szorítania a kezét.

– Mi baj? – kérdezte riadtan Hermione.

– A sebhelyem... – motyogta Harry. – Nem érdekes... sokszor van mostanában...

A többiek nem vették észre a dolgot; az evés és a nagy újság, Harry szerencsés megmenekülése minden figyelmüket lekötötte.

Fred, George és Ginny még mindig énekeltek. Hermione aggódva nézett Harryre, de mielőtt érdeklődhetett volna, Ron vidáman megszólalt:

– Fogadjunk, hogy ma este Dumbledore is eljön, és velünk ünnepel.

– Ne nagyon éld bele magad, Ron – szólt Mrs. Weasley, miközben egy hatalmas tál sült csirkét rakott le Harry elé. – Dumbledore-nak most nagyon sok a dolga.

– Megúszta, megúszta, megúszta...

– Csend legyen! – mennydörögte Mrs. Weasley.

A következő néhány nap folyamán Harrynek feltűnt, hogy van egy ember a Grimmauld tér 12.-ben, aki nem örül annyira annak, hogy ő, Harry visszatér a Roxfortba. Sirius a hír hallatán gratulált ugyan Harrynek, és együtt ünnepelt a többiekkel, de aztán még a korábbinál is szeszélyesebb és

mogorvább lett, még ritkábban lehetett a szavát hallani – még Harryvel se igen beszélt – és egyre több időt töltött anyja szobájába zárkózva, Csikócsőr mellett.

– Nehogy magadat hibáztasd! – szólt szigorúan Hermione, miután Harry megvallotta neki és Ronnak bizonyos rossz érzéseit.

Néhány nap telt el a tárgyalás óta, s a három jó barát épp egy penészes szekrényt sikált a harmadik emeleten. – Neked a Roxfortban a helyed, ezt Sirius is nagyon jól tudja. Szerintem egyszerűen önző, azért viselkedik így.

– Azért ez túlzás, Hermione – jegyezte meg fejcsóválva Ron, miközben egy kitartóan kapaszkodó penészdarabot próbált levakarni az ujjáról. – Te se akarnál egyedül maradni ebben a házban.

– De hát nem lesz egyedül! – tárta szét a karját Hermione. – Ez a Főnix Rendjének főhadiszállása! Csak már nagyon beleélte magát, hogy Harry itt fog lakni vele.

– Nem hiszem, hogy erről lenne szó – szólt Harry, és kicsavarta a rongyát. – Mikor megkérdeztem tőle, ideköltözhetnék-e, nem is adott egyenes választ.

– Mert nem akarta elárulni magát – mondta nagy bölcsen Hermione. – Valószínűleg bűntudata volt, mert valahol mélyen abban reménykedett, hogy kicsapnak téged, és akkor együtt lehettek száműzöttek.

– Fejezd már be! – csattant fel a két fiú, de Hermione csak vállat vont.

– Ahogy gondoljátok. De néha úgy érzem, Ron anyukájának igaza van, és Sirius egy kicsit tényleg összekever téged az édesapáddal.

– Szóval szerinted Sirius bolond? – kérdezte ingerülten Harry.

– Nem, csak nagyon sokáig volt egyedül – felelt egyszerűen Hermione.

Ekkor kinyílt mögöttük az ajtó, és belépett Mrs. Weasley.

– Még mindig nem vagytok készen? – kérdezte, fejével a szekrény felé bökve.

– Azt hittem, azt fogod mondani, hogy tartsunk végre pihenőt! – felelte dühösen Ron. – Tudod, mennyi penészt kiszedtünk már ebből a vacak szekrényből!?

Mrs. Weasley megcsóválta a fejét.

– Segíteni akartatok a Rendnek – hát tessék. Nagy segítség, ha lakhatóvá teszitek a főhadiszállást.

– Tisztára mintha házimanó lennék... – dohogott Ron.

– Most, hogy átérzed, milyen szörnyű életük van, talán aktívabb leszel a MAJOM-ban – mondta reménykedve Hermione, miután Mrs. Weasley otthagyta őket. – Nem is rossz ötlet: mindenki tapasztalja meg, milyen rémes dolog állandóan házimunkát végezni. Rendezhetnénk egy jótékonysági takarítást a Griffendél klubhelyiségében a MAJOM javára. Az propagandaértékű is lenne, meg pénzt is szereznénk vele.

– Bármennyit fizetek, csak fogd be a szád! – motyogta ingerülten Ron, ügyelve rá, hogy csak Harry hallja szavait.

Ahogy közeledett a vakáció vége, Harry egyre többször kapta azon magát, hogy a Roxfortról ábrándozik; alig várta, hogy viszontlássa Hagridot, kviddicsezhessen, átsétálhasson a zöldségeskerten gyógynövénytanórára menet... Már önmagában annak is határtalanul őrült, hogy végre kiszabadul a bús-borongós házból, ahol még mindig minden második szekrény kulcsra volt zárva, és napjában százszor le kellett nyelni a kísértetként kószáló Sipor sértéseit – bár Harry ezeket a fenntartásait sose hangoztatta Sirius jelenlétében.

Akárhogy is, a Voldemort-ellenes mozgalom főhadiszállásán lakni messze nem volt olyan izgalmas, mint amilyennek Harry előtte képzelte. Bár a Főnix Rendjének tagjai rendszeresen megfordultak a házban – néha ebédre vagy vacsorára is ott maradtak, máskor néhány perc sugdolódzás után már távoztak – Mrs. Weasley tett róla, hogy Harry és társai egy szót se halljanak a jelentésekből (se tele- se normális fülükkel), és senki, még Sirius se vélte úgy, hogy Harrynek mást is tudnia kellene azon a kevésen kívül, amit érkezése estéjén közöltek vele.

Végül elérkezett a szünidő utolsó napja. Harry épp Hedvig potyadékait igyekezett eltávolítani a szekrény tetejéről, amikor Ron két levéllel a kezében belépett a szobába.

– Megjött a könyvlista – jelentette, és feldobta az egyik levelet Harrynek, aki egy széken állt. – Épp ideje volt. Már azt hittem, elfelejtették postázni. Sokkal korábban meg szokott jönni.

Harry besöpörte egy szemeteszsákba az utolsó darab potyadékot, aztán Ron feje fölött a sarokban álló papírkosárba dobta a zsákot. A papírkosár nyelt egy nagyot, majd jóllakottan böfögött.

Harry kinyitotta a levelét. Két pergamenlapot talált benne: az egyik a szokásos emlékeztető volt arról, hogy a tanév szeptember elsején kezdődik, a másik a szükséges tankönyvek listáját tartalmazta.

– Csak két új könyv kell – állapította meg, miután átfutotta a listát. – A *Varázslástan alapfokon* V. Miranda Dabraktól és *A defenzív mágia elmélete* Wilbert Fusheltől.

Pukk!

Fred és George a szekrénytől alig néhány centiméterre hoppanáltak. Harry annyira megszokta már váratlan felbukkanásaikat, hogy le se esett a székről.

– Azon gondolkodtunk George-dzsal, vajon ki írhatta elő a Fushel-könyvet – szólt csevegő hangon Fred.

– Ugyanis ez azt jelenti, hogy Dumbledore talált új sötét varázslatok kivédése tanárt – magyarázta George.

– Még épp idejében – bólintott Fred.

– Hogyhogy? – kérdezte Harry, és leugrott az ikrek mellé.

– Pár hete kihallgattuk a telefüllel apa és anya beszélgetését – mesélte Fred. – És megtudtuk, hogy Dumbledore-nak még mindig nem sikerült betöltenie az állást.

– Biztos elterjedt, hogy járt az előző négy tanár – vélekedett George.

– Egyet kirúgtak, egy meghalt, egy elvesztette az emlékezetét, egyet pedig kilenc hónapra bezártak egy ládába – sorolta Harry, az ujjain számolva a tanárokat. – Hát igen, mondasz valamit.

– Neked meg mi bajod, Ron? – nézett az öccsére Fred.

Ron nem válaszolt. Most már Harry is odanézett. Barátja dermedten állt, és tátott szájjal bámulta a Roxfortból kapott levelét.

– Mi van? Mondd már! – Fred beállt Ron mögé, és a válla fölött belenézett a levélbe.

Egy másodperccel később neki is leesett az álla.

– Prefektus? – szólt hüledezve. – Prefektus...?!

George egy ugrással ott termett, kikapta a borítékot Ron másik kezéből, és fejjel lefelé fordította. Egy piros és aranyszínű tárgy hullott belőle a tenyerébe.

– Ilyen nincs... – suttogta.

– Tuti, hogy tévedés – vágta rá Fred. Elvette a levelet Rontól, s a fény felé tartotta, mintha vízjelet keresne benne. – Épeszű ember nem nevezi ki Ront prefektusnak.

Az ikrek egy emberként fordultak Harry felé.

– Tutira vettük, hogy téged neveznek ki! – mondta Fred, olyan szemrehányó hangsúllyal, mintha Harry becsapta volna őt.

– Lefogadtuk volna, hogy Dumbledore téged választ! – méltatlankodott George.

– Megnyerted a Trimágust meg minden! – sopánkodott Fred.

– Biztos túl sok őrült dologban volt benne – fordult ikertestvéréhez George.

– Biztos... – bólintott elgondolkozva Fred. – Hát igen, túl sokat ugráltál, haver. De legalább van köztünk egy normális ember.

Odalépett Harryhez, és hátba veregette. Közben szúrós pillantást vetett Ronra.

– A kis prefektus... Roni, a Pici Prefi.

– Fú, anya be fog zsongani! – fintorodott el George, és gyorsan Ron kezébe nyomta a jelvényt, mintha attól félné, hogy fertőz.

Ron továbbra sem szólt egy szót se; egy hosszú pillanatig meredten nézte a kis fémlapot, majd Harry felé nyújtotta, mintha tőle várna megerősítést, hogy a jelvény valódi. Harry átvette a kitűzőt, melyen egy nagy P betű díszelgett, a Griffendél oroszlánjára festve. Percy talárján látott először ilyet, aznap, amikor első alkalommal indult a Roxfortba.

Kicsapódott az ajtó, és Hermione viharzott be rajta kipirult arccal, lobogó hajjal. Kezében borítékot szorongatott.

– Megkaptátok...?

Mikor észrevette Harry kezében a jelvényt, felsikoltott.

– Tudtam! – lelkendezett, és meglobogtatta a levelét. – Én is, Harry, én is!

– Nem... – Harry megrázta a fejét, és gyorsan visszaadta Ronnak a jelvényt. – Ron az, nem én.

– Ron az? Mi?

– Ron lett prefektus, nem én.

Most Hermionén volt a szájtátás sora.

– Ron? De hát... Biztos? Vagyis...

Észbe kapott, és lángvörösre gyúlt az arca. Ron dacos-sértődött pillantással nézett rá.

– Az én nevem áll a levélben.

– Hát... nahát – hebegte tökéletesen megzavarodva Hermione. – Ez... Nahát! Gratulálok, Ron! Ez igazán...

– Meglepő – bólintott George.

– Nem – motyogta Hermione, és még jobban elpirult. – Nem, nem meglepő... Ron sokszor bizonyította, hogy... hogy nagyon...

A félig csukott ajtó kinyílt, és Mrs. Weasley hátrált be rajta, ölében egy nagy rakás frissen mosott ruhával.

– Ginny mondta, hogy végre megjöttek a könyvlisták – szólt a borítékokra pillantva. Lerakta terhét az ágyra, és hozzálátott a ruhák szétválogatásához. – Adjátok ide őket, akkor délután elugrom az Abszol útra, és amíg ti pakoltok, beszerzem a könyveket. Ron, neked új pizsamát is kell vennem, ez már csak a térdedig ér. Elképesztő, hogy milyen gyorsan nősz. Milyen színűt szeretnél?

– Vegyél neki piros-arany csíkosat, hogy passzoljon a jelvényéhez – kajánkodott George.

– Passzoljon a mijéhez? – kérdezte szórakozottan Mrs. Weasley, s egy pár barna zoknit dobott Ron ruhakupacára.

– A jelvényéhez! – ismételte Fred olyan hangon, mint aki gyorsan le akar tudni egy kellemetlen kötelességet. – A szép, új, prefektusi jelvényéhez.

Beletelt vagy két másodpercbe, mire az új információnak sikerült háttérbe szorítania a pizsamaproblémát Mrs. Weasley fejében.

– A... de hát... Ron, csak nem...?

Ron felmutatta a jelvényt.

Mrs. Weasley ugyanolyat sikoltott, mint Hermione.

– El se merem hinni! El se merem hinni! Ron, kis drágám, ez csodálatos! Prefektus leszel! Minden gyerekem az volt!

– Mi mik vagyunk Freddel, az unokáid? – méltatlankodott George, miután anyja félretolta, hogy átölelhesse legkisebb fiát.

– Hogy fog örülni apád! Istenem, mennyire büszke vagyok rád, Ron! Akár még iskolaelső is lehetsz, mint Bill és Percy! Ez az első lépés! Végre egy kis öröm a sok bajunk után! Annyira örülök, édes kisfiam! Jaj, Ronnie...

Fred és George hangosan öklendeztek anyjuk háta mögött, de Mrs. Weasley nem vette észre vagy nem akarta észrevenni. Karját Ron nyaka köré fonta, és csókokkal borította el fia arcát, ami pillanatnyilag a prefektusi jelvénynél is pirosabb volt.

– Ne... anya, ne... hagyd már ezt... – motyogta Ron, és igyekezett kibújni az ölelésből.

Mrs. Weasley végül elengedte, és pihegve így szólt:

– Na és mit szeretnél? Percy egy baglyot kapott, de az neked már van.

– Mi-mit szeretnék? – hebegte Ron, olyan arccal, mint aki nem mer hinni a fülének.

– Ezért jutalomajándék jár! – nevetett rá az anyja. – Mit szólnál egy szép új dísztalárhoz?

– Azt mi már vettünk neki – morogta savanyú képpel Fred, szemlátomást megbánva nagylelkűségüket.

– Vagy kapsz egy új üstöt. A régi lassan kilyukad a rozsdától. De vehetek patkányt is, hiszen annyira szeretted Makeszt...

Ron szeme reménykedve megcsillant.

– Anya – szólalt meg – egy új seprűt is kérhetek?

Mrs. Weasley arcán árnyék suhant át; a seprű nagyon drága dolog volt.

– Nem kell márkásnak lennie! – tette hozzá gyorsan Ron. – Csak... csak új legyen.

Mrs. Weasley habozott, majd elmosolyodott.

– Hát persze, megkapod... Na, jobb lesz, ha indulok, ha még seprűt is kell vennem. Sietek vissza... A kis Ronnie prefektus lett! Ti meg pakoljatok... Prefektus... El vagyok ájulva!

Azzal még egy csókot nyomott Ron arcára, szipogott egy nagyot, és kicsörtetett a szobából.

Fred és George egymásra néztek.

– Nem baj, ha tőlünk nem kapsz puszit, Ron? – kérdezte megjátszott félénkséggel Fred.

– De szívesen pukedlizünk, ha akarod – tódította George.

– Hagyjátok már abba! – morogta mérgesen Ron.

– Különben mi lesz? – kérdezte Fred, és gonosz vigyor terült szét az arcán. – Büntetésbe küldesz minket?

– Imádnám, ha megpróbálná – vihogott George.

– Megteheti, ha nem vigyáztok magatokra! – pirított az ikrekre Hermione.

Fred és George harsány nevetésben törtek ki, Ron pedig odadörmögte Hermionénak:

– Hagyd őket...

– Hűha, George, most lesz nemulass! – óbégatott Fred. – Ha ezek ketten ránk szállnak...

– Hát igen, vége a szép időknek, a sok csibészkedésnek – csóválta a fejét George.

Azzal az ikrek hangos pukkanás kíséretében dehoppanáltak.

– Szörnyű alakok! – bosszankodott Hermione, és a mennyezetre nézett. Most ugyanis a fölöttük levő szobából szűrődött le Fred és George harsány hahotázása. – Ne foglalkozz velük, Ron, csak irigykednek!

– Nem hiszem, hogy irigykednének – rázta a fejét Ron. – Mindig azt hallottam tőlük, hogy csak a bénákból lesz prefektus... De nem baj – tette hozzá kissé derűsebben – nekik sose volt új seprűjük! Jó volna elmenni anyával, akkor választhatnék... Nimbuszra biztos nincs pénz, de kijött az új Jólsep-R modell, az szuper lenne... igen, megyek is, megmondom neki, hogy a Jólsep-R-nek örülnék... Csak hogy tudja...

Azzal kirohant a szobából. Harry és Hermione magukra maradtak.

Harrynek valami miatt nem akaródzott a lány szemébe nézni. Az ágyához lépett, felnyalábolta az odakészített ruhakupacot, és elindult vele a ládája felé.

– Harry? – szólította meg tétován Hermione.

– Gratulálok – vágta rá Harry. Olyan szívélyesen beszélt, hogy rá se ismert a saját hangjára. Közben továbbra is kerülte a lány pillantását. – Szuper. Prefektus lettél. Ez tényleg nagy dolog.

– Kösz – bólintott Hermione. – Harry... azt akartam kérdezni... Kölcsönadnád Hedviget, hogy írhassak a szüleimnek? Nagyon örülnek majd... Végül is azt ők is tudják, hogy mi az a prefektus.

– Persze, szívesen – felelte Harry, még mindig hátborzongatóan szívélyes hangon. – Vidd csak!

Ládája fölé hajolt, belerakta a talárkupacot, és úgy csinált, mintha még matatna ott valamit. Közben a háta mögött Hermione a szekrényhez lépett, és magához hívta Hedviget. Aztán kisvártatva csukódott az ajtó. Harry még mindig nem fordult meg. Tovább fülelt, de nem hallott mást, csak a falon lógó üres kép kuncogását és a papírkosár köhögését.

Felegyenesedett, és körülnézett – Hermione és Hedvig már nem voltak a szobában. Odament az ágyhoz, leroskadt rá, és a szekrény lábára meredt.

A nyár folyamán egyszer se gondolt rá, hogy az ötödévesek közül prefektusokat jelölnek ki. A kicsapatás veszélye elfeledtette vele, hogy bizonyos kiválasztottak az év elején jelvényt kapnak.

De ha gondol is rá... mire számított volna?

Nem erre, felelte egy őszinte kis hang a fejében.

Harry behunyta a szemét, és tenyerébe temette az arcát. Nem bírt hazudni magának. Ha gondolt volna rá, hogy jön egy prefektusi jelvény, arra számított volna, hogy az ő borítékjában lesz, nem pedig Ronéban. Ezek szerint ugyanolyan beképzelt lett, mint Draco Malfoy? Jobbnak tartja magát mindenki másnál? Tényleg jobbnak tartja magát Ronnál?

Nem, válaszolta dacosan a kis hang.

Igaz ez? Harry nyugtalanul vizsgálgatta saját érzéseit.

Kviddicsben jobb vagyok, mondta a kis hang. De semmi másban nem.

Ez mindenképp igaz, gondolta Harry. A tanulásban nem jobb Ronnál. No de nem csak tanulás van a világon. Ott vannak a kalandok, amelyeket elsőéves koruk óta átéltek Ronnal és Hermionéval. Azok során nemegyszer sokkal többet kockáztattak a kicsapatásnál.

Ron és Hermione legtöbbször ott voltak velem, jelentette ki a kis hang a fejében.

De nem mindig, szállt vitába saját magával Harry. Nem együtt küzdöttünk Mógus ellen. Nem segítettek legyőzni Denemet és a Baziliskust. Nem ők kergették el a dementorokat, mikor Sirius elmenekült. És nem voltak ott velem a temetőben, mikor Voldemort testet öltött...

A méltatlan mellőzöttség érzése, ami érkezése estéjén elárasztotta lelkét, most újra feléledt benne. Többször bizonyítottam, mint ők, gondolta. Több próbát álltam ki, mint ők ketten együttvéve!

De lehet, mutatott rá tárgyilagosan a kis hang, lehet, hogy Dumbledore nem azokat jelöli ki prefektusnak, akiknek a legtöbbször sikerült veszélyes helyzetbe keveredniük... Lehet, hogy más szempontok alapján dönt... Biztos van Ronban valami, ami benned nincs meg...

Harry kinyitotta a szemét, és az ujjai közti résen át a szekrény faragott lábára meredt. Fred szavai csengtek a fülében: "Épeszű ember nem nevezné ki Ront prefektusnak." Harry horkantva felnevetett – de a következő pillanatban már undorodott magától.

Ron nem kérte, hogy prefektus lehessen. Nem tehet semmiről.

És ő, Harry, Ron legjobb barátja, duzzog amiatt, hogy nem ő kapta meg a jelvényt? A végén még együtt fog vihogni az ikrekkel Ron háta mögött? El akarja rontani Ron örömét most, hogy végre egyszer sikerült valamiben jobbnak bizonyulnia nála, Harrynél?

Ekkor újra felhangzott a lépcsőn Ron lépteinek zaja. Harry felült, megigazította a szemüvegét, és mosolyt erőltetett az arcára, úgy fogadta belépő barátját.

– Még épp elkaptam! – újságolta Ron. – Azt mondta, szerez egy Jólsep-R-t, ha tud.

– Tök jó! – felelte Harry. Megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy hangjából eltűnt az idegesítő szívélyesség. – Figyelj, Ron... gratulálok.

Ron arcáról lehervadt a mosoly.

– Eszembe se jutott, hogy engem választhatnak – szólt fejcsóválva. – Biztosra vettem, hogy te kapod meg a jelvényt.

– Á, én túl sok galibát okoztam – visszhangozta Fred megjegyzését Harry.

– Aha – bólintott bizonytalanul Ron. – Igen, lehet... na jó, essünk neki a pakolásnak.

Megdöbbentő volt tapasztalni, mennyire szétszóródtak a dolgaik érkezésük óta. A fél délutánjuk arra ment rá, hogy összegyűjtsék a ház különböző részeiből a könyveiket meg a többi holmijukat, és aztán még mindent be is kellett pakolni az iskolai ládába. Harry megfigyelte, hogy Ron ide-oda rakosgatja prefektusi jelvényét: először az éjjeliszekrényre tette, aztán a farmerja zsebébe dugta, majd megint elővette és rárakta összehajtott talárjaira, mintha azt vizsgálná, hogyan mutat a piros a feketén. A jelvény csak akkor került végső helyére – egy barna zokniba csavarva a ládába – mikor Fred és George megjelentek, és felajánlották Ronnak, hogy Eternifix ragasztóbűbájjal a homlokára erősítik.

Mrs. Weasley hat óra tájban érkezett vissza az Abszol útról.

Könyvek voltak nála meg egy vastag, barna papírral borított, hosszú csomag. Ez utóbbitól Ron egy szempillantás alatt megszabadította.

– Ne most csomagold ki! – szólt Mrs. Weasley. – Többen is érkeznek vacsorára, szeretném, ha mind lejönnétek.

Ron eleresztette a füle mellett a kérést. Amint az anyja hátat fordított, leszaggatta a papírt a seprűről, és hozzálátott, hogy tüzetesen megvizsgálja új szerzeménye minden négyzetcentiméterét.

A pincekonyhában Mrs. Weasley széles piros szalagot akasztott ki az ételektől roskadozó asztal fölé, a következő felirattal:

GRATULÁLUNK!

RON ÉS HERMIONE ÚJ PREFEKTUSOK!

Harry az egész vakáció alatt egyszer se látta ilyen jókedvűnek Mrs. Weasleyt. Mikor ő, Ron, Hermione, Fred, George és Ginny beléptek a konyhába, a boszorkány e szavakkal fordult hozzájuk:

– Arra gondoltam, ma este ne ülve vacsorázzunk, hanem tartsunk egy kis ünnepséget. Apád és Bill már úton vannak, Ron. Mindkettőjüknek baglyot küldtem a hírrel. El vannak ragadtatva.

Fred fájdalmas képet vágott.

Sirius, Lupin, Tonks és Kingsley Shacklebolt már megérkeztek, és mire Harry töltött magának egy kupa vajsört, Rémszem Mordon is besántikált.

– Jaj, Alastor, de jó, hogy itt vagy! – csacsogta vidáman Mrs. Weasley, miközben Rémszem ledobta köpönyegét. – Már mióta meg akarunk kérni... Megtennéd, hogy belenézel a szalonban álló szekreterbe? Valami van benne, és nem akartuk addig kinyitni, amíg nem tudjuk, mi az.

– Nagyon szívesen, Molly...

Mordon acélkék szeme függőleges irányba fordult, mintha a mennyezetet fürkészné.

– Szalon... – dörmögte összeszűkülő pupillával a varázsló. – A sarokban álló szekreter? Igen, látom... Egy mumus van benne... Tegyem ártalmatlanná?

– Nem, ne fáradj, majd később elintézem – legyintett Mrs. Weasley. – Igyál egy pohárkával! Amint látod, ma este ünnepelünk... – Rámutatott a piros szalagra. – A negyedik prefektus a családban! – jelentette büszkén, és megborzolta Ron haját.

– Prefektus, heh? – morogta Mordon, természetes szemével Ronra nézve. A másik szem befordult a fejébe, s Harry, mivel az a kellemetlen érzése támadt, hogy őt vette célba, gyorsan odébb somfordált.

– Gratulálok – szólt Mordon, tekintetét továbbra is Ronra függesztve. – A hatalmi pozíció vonzza a bajt... Dumbledore bizonyára úgy gondolja, hogy ki tudod védeni a súlyosabb átkokat, különben nem választott volna téged...

Ron ijedt arca elárulta, hogy a dolognak erről az oldaláról még nem gondolkodott. Szerencsére nem kellett mélyebben belemennie a témába, mert ekkor belépett az ajtón apja és legidősebb bátyja – Mundungus kíséretében. Mrs. Weasley olyan jó hangulatban volt, hogy a vén gazember megjelenése se szegte kedvét. Mundungus hosszú köpönyeget viselt, ami itt-ott gyanúsan kidudorodott, és ettől a ruhadarabtól többszöri kérés ellenére se volt hajlandó megválni.

– Pohárköszöntő! – harsogta Mr. Weasley, mikor már mindenkinek volt kupa a kezében. – Igyunk Ronra és Hermionéra, a Griffendél új prefektusaira!

Ron és Hermione széles vigyorral köszönték meg az ünneplést.

– Én bizony nem voltam prefektus – szólt kuncogva Tonks, mikor a társaság az asztal felé indult. A boszorkánynak ezen az estén derékig érő, paradicsomszínű haja volt – ettől aztán úgy festett, mintha Ginny nővére lenne. – A házvezető tanáromnak az volt a véleménye, hogy hiányzik belőlem a szükséges tulajdonságok némelyike.

– Például? – kérdezte Ginny, miközben tányérjára emelt egy héjában sült krumplit.

– Például nem tudok rendesen viselkedni – felelte Tonks.

Ginny nevetett; Hermione olyan arcot vágott, mint aki nem tudja, mosolyogjon-e – zavarában végül akkorát kortyolt a vajsöréből, hogy félrenyelte.

– Na és te, Sirius? – kérdezte Ginny, miközben hátba veregette a köhögő Hermionét.

Sirius, aki közvetlenül Harry mellett állt, szokásos ugatásszerű kacajával vezette be a választ.

– Eszük ágában se volt prefektust csinálni belőlem, hisz folyton büntetésben voltunk Jamesszel. Lupin volt a jó fiú, ő kapta a jelvényt.

Lupin bólintott.

– Dumbledore biztos azt remélte, meg tudom fékezni a barátaimat. Mondanom se kell, hogy csúfos kudarcot vallottam.

Harry hangulata egyszerre szárnyalni kezdett. Az apja se volt prefektus! Hirtelen roppant szórakoztatónak találta a kis ünnepséget, és felbuzgott benne a szeretet minden jelenlévő iránt.

Ron ódákat zengett új seprűjéről mindenkinek, aki hajlandó volt odafigyelni rá.

– ...száztízre gyorsul fel tíz másodperc alatt. Nem rossz, mi? A seprűk világa szerint a kettő-kilencvenes Kométa csak kilencvenötöt tud tíz alatt...

Hermione kiselőadást tartott Lupinnak a manójogokkal kapcsolatos nézeteiről.

– Ez ugyanolyan felháborító ostobaság, mint a vérfarkasok hátrányos megkülönböztetése. Abban gyökerezik, hogy a varázslók felsőbbrendűnek tartják magukat a többi varázslényhez képest...

Mrs. Weasley és Bill életfogytig tartónak ígérkező vitájukat folytatták Bill hajviseletéről.

– ...egyszerűen ápolatlan, pedig olyan csinos fiú lennél. Ugye, hogy sokkal jobban állna neki a rövid haj, Harry?

– Öö... nem tudom – hebegte Harry, kissé megriadva attól, hogy véleményt kell nyilvánítania. Sietve hátat fordított Mrs. Weasleynek, és elindult az ikrek felé, akik Mundungusszal sutyorogtak egy félreeső sarokban.

Mundungus azonnal elhallgatott, mikor észrevette Harryt, de Fred kacsintott és fejével intett Harrynek, hogy menjen közelebb.

– Semmi baj – nyugtatta meg Mundungust. – Harry megbízható, ő pumpálja a tőkét a cégbe.

– Nézd, mit hozott Dung! – lelkendezett George, és egy maréknyi, kiszáradt, fekete babhüvelyszerűséget mutatott Harrynek.

A hüvelyek halk, zörgő hangot hallattak, pedig látszólag mozdulatlanok voltak.

– A mérges csápfű termése – magyarázta George. – Szükségünk van rá a Maximuláns sorozathoz, de mivel C kategóriájú, kereskedelmi forgalomba nem hozható cikknek minősül, elég nehéz hozzájutni.

– Tíz galleon az egészért – mondta Fred. – Megegyeztünk, Dung?

– Tudjátok, mit vesződtem, amíg beszereztem nektek? – csóválta a fejét Mundungus, táskás, vérben forgó szemét összehúzva. – Sajnálom, fiúk, de húsz galleon az ára, egy knúttal se kevesebb.

– Nagy mókamester az öreg Dung – fordult Harryhez Fred.

– Ja, a legjobb vicce az volt, mikor hat sarlót kért egy zacskó acsarkatüskéért – vigyorgott George.

– Vigyázzatok! – figyelmezette őket Harry.

– Mért? – vont vállat Fred. – Amíg anya Prefi Ronit abajgatja, nincs mitől félnünk.

– De Mordon talán rajtatok tartja a szemét.

Mundungus nyugtalanul körbepislogott.

– Ez igaz – morogta. – Na jó, legyen tíz, ha gyorsan elviszitek.

– Köszi, Harry! – hálálkodott Fred, miután Mundungus az ikrek kinyújtott tenyerébe szórta zsebei tartalmát, és elcsoszogott az asztalhoz. – Megyünk, gyorsan felvisszük a szajrét...

Harry kissé nyugtalanul nézett az ikrek után. Most gondolt csak bele, hogy ha Fred és George varázsviccprojektje lelepleződik – márpedig előbb vagy utóbb nyilván le fog lepleződni – akkor Mr. és Mrs. Weasley bizonyára felteszik majd a kérdést, hogy ki nyújtott anyagi támogatást az ikrek mesterkedéseihez. A Trimágus Tusán nyert pénzt könnyű volt nagylelkűen felajánlani erre a célra, de megérte-e, ha a dolog újabb botrányhoz, ne adja isten a Percy-ügyhöz hasonló családszakadáshoz vezet? Akkor is fiaként fogja-e szeretni őt Mrs. Weasley, ha rájön, hogy ő, Harry indította el az ikreket a szégyenletesnek ítélt ócskaságárusi pályán?

Miközben ezen rágódott, egyszer csak meghallotta a saját nevét.

Valamivel odébb Kingsley Shacklebolt őt emlegette zengő, mély hangján:

– ...hogy Dumbledore miért nem Pottert nevezte ki – fejezte be egyik mondatát.

– Biztosan megvolt rá az oka – felelte Lupin.

– De ez fontos gesztus lett volna, a bizalom jele – erősködött Kingsley. – Én biztosan őt választottam volna. Ellensúlyozni kell, hogy a *Reggeli Próféta* minden másnap lehoz valami badarságot Harryről.

Harry nem nézett oda; nem akarta elárulni Kingsleynek és Lupinnak, hogy hallotta, amit róla mondtak. Egy cseppet sem volt éhes, mégis követte Mundungus példáját, és az asztalhoz sétált.

Ünnepi hangulata olyan gyorsan elmúlt, amilyen gyorsan jött; legszívesebben felment volna a szobájába lefeküdni.

Rémszem Mordon megcsonkított orrával alaposan megszagolgatott egy csirkecombot, majd – miután méregmentesnek ítélte – beleharapott.

– ...a nyele spanyol tölgyfából készült, rontástaszító lakkal van lekenve, és szériatartozék a beépített remegéscsillapító... – magyarázta Tonksnak Ron, mit tud a seprűje.

Mrs. Weasley nagyot ásított.

– Megyek, elintézem azt a mumust, aztán lefekszem... Arthur, ne engedd, hogy hajnalig fennmaradjanak. Jó éjt, Harry drágám.

Azzal kiment a konyhából. Harry letette a tányérját. Azt latolgatta, vajon ő is ki tudna-e osonni feltűnés nélkül.

– Jól vagy, Potter? – morogta oda neki Rémszem.

– Persze... – hazudta Harry.

Mordon meghúzta laposüvegét, de oldalt fordított acélkék szemével közben is Harryt fürkészte.

– Gyere ide, mutatok valami érdekeset – szólt.

Talárja egyik belső zsebéből gyűrött, régi varázsfényképet húzott elő.

– A Főnix Rendjének egykori tagjai – recsegte. – Tegnap este akadt a kezembe, mikor a tartalék láthatatlanná tévő köpenyemet kerestem. Az a nyavalyás Podmore még mindig nem adta vissza a jobbikat... Elhoztam, gondoltam, talán érdekel valakit.

Harry átvette a fotót. A képről egy csapatnyi ember nézett rá – egyesek integettek neki, mások a kupájukat emelgették.

– Ott vagyok én – mutatta Mordon, persze szükségtelenül, hiszen a képbeli Rémszem azzal együtt is könnyen felismerhető volt, hogy kevesebb volt az ősz hajszála, és a fél orra se hiányzott. – Az egyik oldalamon Dumbledore áll, a másikon Dedalus Diggle... Marlene McKinnon. Családostul megölték, két héttel azután, hogy ez a fotó készült. Ők Frank és Alice Longbottom...

Harry amúgy is kavargó gyomra görcsbe rándult Alice Longbottom láttán. Jól ismerte ezt a kerek, barátságos arcot – Neville Longbottom anyjának szakasztott mása volt.

– ...szegény ördögök – dörmögte Rémszem. – Ami velük történt, annál a halál is jobb... Ő pedig Emmeline Vance, vele találkoztál már. Az ott, mint látod, Lupin... Benjy Fenwick, vele is végeztek, apró darabokban találtunk rá... Menjetek odébb!

Rábökött a fotóra, mire a képbeli alakok engedelmesen félrehúzódtak, és előre engedték a hátrább állókat.

– Ő Edgar Bones, Amelia Bones fivére. Elintézték a családjával együtt... Kár érte, remek varázsló volt... Sturgis Podmore, uramisten, de fiatal volt... Caradoc Dearborn, fél évvel később eltűnt, ő se került elő... Hagrid, ő egy szemet se változott... Elphias Boge, őt is ismered. Már el is felejtettem, hogy folyton ez a szörnyű sapka volt rajta... Gideon Prewett... öt halálfaló bírt csak el vele, és a fivére, Fabian... hősként küzdöttek... Na tovább, tovább...

A fényképbeli emberkék megint helyezkedni kezdtek, s most a hátsó részen állók kerültek előtérbe.

– Ő Dumbledore fivére, Aberforth. Furcsa szerzet, akkor találkoztam vele először és utoljára... ő Doras Meadowes – Voldemort saját kezűleg végzett vele... Ott van Sirius, akkor még rövid haja volt... és... tessék, őket akartam megmutatni neked!

Harry szíve kihagyott egy dobbanást. A képről az édesanyja és az édesapja mosolygott rá. Egy alacsony, vizenyős szemű varázsló ült közöttük – Harry nyomban felismerte benne Féregfarkat, azt az embert, aki elárulta Voldemortnak szülei hollétét, s így közvetve a halálukat okozta.

– Na? – morogta Mordon.

Harry felpillantott a varázsló himlőhelyes, sebhelyektől szabdalt arcára. Mordon szemlátomást abban a hitben volt, hogy igazi csemegével örvendeztette meg Harryt.

– Aha... – Harry megpróbált mosolyt erőltetni az arcára. – Öö... most jut eszembe, még be kell pakolnom a...

Végül mégse kellett kitalálnia olyan tárgyat, amit még nem pakolt be, mert Sirius megkérdezte, mi van Mordon kezében, és Rémszem magyarázni kezdte neki a kép történetét. Harry átvágott a konyhán, kiosont az ajtón, és mielőtt utána kiálthattak volna, felszaladt a lépcsőn.

Nem tudta, miért sokkolta ennyire a kép. Sok fotót látott már a szüleiről, és Féregfark se volt ismeretlen számára... De hogy ilyen váratlanul felbukkanjanak... És ott látni őket a sok mosolygó arc között... Benjy Fenwick, akit darabokra szaggattak, Gideon Prewett, aki hősként halt meg, és Longbottomék, akiket kínzással az őrületbe kergettek... emberek, akik örök időkig vidáman integetnek egy fényképen, nem is sejtve, hogy a sorsuk megpecsételődött... Lehet, hogy Mordonnak a fotó egyszerűen érdekes... neki, Harrynek bizarr és rémisztő.

Lábujjhegyen végigment az előszobán, s elhaladt a kitömött manófejek mellett. Örült, hogy végre egyedül lehet. Már majdnem felért az első emeletre, amikor zajt hallott – valaki sírt a szalonban.

– Ki van itt? – kérdezte fennhangon.

Nem kapott választ – de az a valaki a szalonban tovább sírt.

Harry felszaladt a maradék lépcsőfokokon, átvágott az előtéren, és benyitott a helyiségbe.

A szalon sötét falának tövében varázspálcát szorongató ember kuporgott. A szoba közepe felé nézett, ahol a kopott szőnyegen, annak is egy olyan részén, amit megvilágított az ablakon beeső holdfény, kicsavarodott tagokkal egy másik ember feküdt: a halott Ron.

Egyszerre mintha az összes levegőt kiszippantották volna Harry tüdejéből. Agya egy szempillantás alatt jéggé dermedt. Ron meghalt? Nem, ez nem lehet...

Egy pillanat... ez nem lehet... Ron lent volt a konyhában...

– Mrs. Weasley? – szólalt meg rekedten Harry.

– Com... com... comikulissimus! – zokogta Mrs. Weasley, és remegő kézzel Ron holttestére szegezte pálcáját.

Csatt!

Ron holtteste Billévé változott – a fiatalember széttárt karokkal hevert a hátán, szeme üvegesen meredt a semmibe. Mrs. Weasley még keservesebben zokogott.

– Com... comikulissimus!

Csatt!

Bill holtteste eltűnt, s a helyén a halott Mr. Weasley jelent meg törött szemüvegben, vérbe fagyva.

– Ne! – nyöszörögte Mrs. Weasley. – Ne... comikulissimus!

Comikulissimus!

Comikulissimus!

Csatt! Halott ikrek. Csatt! Halott Percy. Csatt! Halott Harry...

– Menjen ki, Mrs. Weasley! – kiáltotta Harry, saját holttestére meredve. – Majd valaki más...

– Mi folyik itt?

Lupin rontott be a szalonba, nyomában Siriusszal, s hamarosan bebicegett Mordon is. Lupin először Mrs. Weasleyre, majd a halott Harryre nézett, s szemlátomást rögtön felfogta, mi a helyzet. Előhúzta pálcáját, és hangosan, határozottan kimondta a varázsigét:

– Comikulissimus!

Harry holtteste eltűnt a szőnyegről, s a szalonnak ugyanazon a részén ezüstös színű, lebegő gömb tűnt fel a levegőben. Lupin intett egyet a pálcájával, mire a gömb füstfelhővé oszlott szét.

Mrs. Weasley nyögött egyet, azután két tenyerébe temette arcát, is újra felzokogott.

– Molly – szólt esetlenül Lupin, és odalépett az asszonyhoz. – Molly, nem kell...

A következő pillanatban már Lupin vállát áztatták Mrs. Weasley könnyei.

– Ez csak egy mumus volt, Molly – dörmögte a varázsló az asszony hátát simogatva. – Egy ártalmatlan mumus...

– Folyton ezt látom! – zokogta bele Mrs. Weasley Lupin vállába.

– Folyton... holtan látom őket! Minden éjjel... minden álmomban...

Sirius a szőnyegnek arra a részére meredt, ahol az előbb még az alakváltó mumus feküdt. Mordon Harryre nézett, aki viszont lesütötte a szemét. Az volt az érzése, hogy Mordon varázsszeme végig követte őt, mióta kijött a konyhából.

– Ne... ne mondjátok meg Arthurnak – szipogta Mrs. Weasley, és kapkodva megtörölte a szemét ruhája ujjával. – Nem akarom, hogy megtudja... Hogy lehetek ilyen buta...

Lupin adott neki egy zsebkendőt, és a boszorkány kifújta az orrát.

– Ne haragudj, Harry – szólt remegő hangon. – Mit gondolhatsz most rólam... Hogy még egy mumussal se tudok elbánni...

Harry mosolyogni próbált.

– Ugyan már... – motyogta.

– Azért van, mert olyan nagyon aggódom... – Mrs. Weasleynek elcsuklott a hangja, és megint potyogni kezdtek a könnyei. – A fél családunk be... benne van a Rendben... kész csoda lenne, ha... ha mindannyian túlélnénk... és Per-Percy szóba se áll velünk... Mi lesz, ha történik valami? Ki se tudtunk... békülni vele. És mi lesz, ha Arthur meg én meghalunk, ki fog... ki fog vigyázni Ronra és Ginnyre?

– Most már elég volt, Molly! – szólt szigorúan Lupin. – Más a helyzet, mint akkor régen. A rend sokkal felkészültebb, lépéselőnyben vagyunk, tudjuk, mit tervez Voldemort...

Mrs. Weasley riadtan sikkantott a név hallatán.

– Jaj, Molly, mikor fogod már megszokni, hogy kimondjuk a nevét? Nézd... azt nem ígérhetem meg, hogy senkinek nem esik bántódása. Ki ígérhetne ilyet? De az tény, hogy sokkal jobb helyzetből indulunk, mint legutóbb. Te akkor nem voltál a Rend tagja, nem tudhatod. Akkoriban a halálfalók hússzoros túlerőben voltak, és egyenként intéztek el minket...

Harrynek megint eszébe jutott a kép, szüleinek mosolygó arca.

Tudta, hogy Mordon még mindig figyeli őt.

– Percy miatt ne aggódj! – szólalt meg váratlanul Sirius. – Észhez fog térni. Csak idő kérdése, és Voldemort előbújik a rejtekhelyéről. Akkor pedig az egész minisztérium térden csúszik majd előttünk, hogy bocsássunk meg... De nekem hiába könyörögnek majd – tette hozzá keserűen.

– Ami pedig az elárvult Ront és Ginnyt illeti – mosolygott Lupin – gondolod, hogy hagynánk őket éhen halni?

Mrs. Weasley erőtlenül elmosolyodott.

– Olyan buta vagyok... – motyogta könnyeit törölgetve.

Azonban Harry, mikor tíz perccel később becsukta maga után a hálószoba ajtaját, nem tudta butának tartani Mrs. Weasleyt. Lelki szeme előtt még mindig ott lebegett a kép, ahogy szülei a fotóról rámosolyognak, nem is sejtve, hogy életük, csakúgy mint oly sok barátjuké, hamarosan szörnyű véget ér. És ugyanilyen erővel villant fel a fejében újra meg újra a Weasley család férfi tagjainak alakját öltő mumus képe.

Aztán egyszerre, látszólag minden ok nélkül, belehasított a fájdalom a sebhelyébe, és görcsbe rándult a gyomra.

– Hagyd abba! – szólt fennhangon, miközben megdörzsölte a sebhelyet.

– Az őrület első jele, ha az ember a saját fejéhez beszél – szólt egy kaján hang a falon lógó üres képből.

Harry eleresztette a füle mellett a megjegyzést. Felnőttebbnek érezte magát, mint életben bármikor, és szinte el se tudta képzelni, hogy alig egy órája még a legfőbb gondja egy varázsviccbolt volt meg az, hogy ki viseli az iskolában a prefektusi jelvényt.

Tizedik fejezet
Luna Lovegood

Harrynek nyugtalan éjszakája volt. Álmában újra meg újra feltűntek a szülei – integettek neki, de nem szóltak hozzá. Ron és Hermione koronával a fejükön álltak és nézték, hogyan zokog Mrs. Weasley Sipor holtteste fölött – aztán Harry megint egy zárt ajtóban végződő folyosón találta magát. Végül arra ébredt, hogy sajog a sebhelye, és hogy Ron, aki már felöltözött, beszél hozzá.

– ...jó lesz, ha sietsz, mert anya már most a haját tépi, azt mondja, le fogjuk késni a vonatot...

A házban hatalmas felfordulás volt. Abból, amit Harry öltözködés közben hallott, annyit sikerül kihámoznia, hogy Fred és George nem akarták cipelni a ládáikat, ezért megbűvölték őket, hogy maguktól lerepüljenek a földszintre. Ennek az lett az eredménye, hogy a ládák elütötték Ginnyt, s a lány két emeletet gurult lefelé a lépcsőn.

Mrs. Black és Mrs. Weasley egymást túlharsogva ordítottak:

– ...össze is törhette volna magát, ti agyalágyultak!

– ...undok korcsok, bemocskoljátok atyáim házát...

Harry már a cipőjét húzta, amikor Hermione kipirult arccal berontott a szobába. A vállán Hedvig üldögélt, karján pedig ott fészkelődött Csámpás.

– Hedvig visszajött anyáéktól. – A bagoly jól nevelten átrepült kalitkája tetejére. – Készen vagy?

– Mindjárt. Ginny hogy van? – kérdezte Harry, miközben orrára biggyesztette a szemüvegét.

– Mrs. Weasley elsősegélyt nyújtott neki – felelte Hermione. – De most meg Rémszem kitalálta, hogy nem indulhatunk el, amíg Sturgis Podmore meg nem érkezik, mert így hiányos a testőrgárda.

– Testőrgárda? – csodálkozott Harry. – Testőrök kísérnek minket a King's Crossra?

– Téged kísérnek testőrök – pontosított Hermione.

– De minek? – mérgelődött Harry. – Ha jól tudom, Voldemort lapít mostanában. Attól féltek, hogy egy kuka mögül rám veti magát?

Hermione szaporán pislogott az órájára.

– Nem tudom... – felelte szórakozottan. – Mordon mondta... De ha nem indulunk el perceken belül, biztos, hogy lekéssük a vonatot...

– Elképzelhető lenne, hogy lejöjjetek végre!? – zengett be az ajtón Mrs. Weasley hangja.

Hermione akkorát ugrott, mintha megcsípték volna, és kirohant a szobából. Harry megragadta Hedviget, szelídnek épp nem nevezhető mozdulattal bedugta a kalitkába, majd ládáját maga mögött vonszolva Hermione után indult.

Mrs. Black portréja tombolt a dühtől, de senki nem vette a fáradságot, hogy behúzza előtte a függönyt – a nagy zsivajtól úgyis megint felébredt volna.

– Harry, te velem jössz és Tonksszal! – kiabálta Mrs. Weasley, túlharsogva az ismétlődő Sárvérűek! Korcsok! Mocskos bitangok! – ordításokat. – Hagyd itt a ládát és a baglyot, Alastor majd gondoskodik a poggyászról... Az ég szerelmére, Sirius, Dumbledore megmondta, hogy ne csináld!

Miközben Harry az előszobában elszórtan álló ládákat kerülgetve Mrs. Weasley felé igyekezett, egyszerre egy medveszerű, fekete kutya szegődött mellé.

– Mit bánom én! – legyintett dühösen Mrs. Weasley. – Csinálj, amit akarsz, de én nem felelek érte!

Azzal kitárta a bejárati ajtót, és kilépett a bágyadt szeptemberi napfénybe. Harry és a kutya követték. Az ajtó becsukódott mögöttük, és Mrs. Black hangja abban a szempillantásban elnémult.

Miközben lefelé mentek a bejárati lépcsősoron, Harry körülnézett.

– Hol van Tonks? – kérdezte.

Abban a minutumban, ahogy leértek a járdára, a lépcső eltűnt a hátuk mögül.

– Mindjárt találkozunk vele – felelte mogorván Mrs. Weasley, és bosszús pillantást vetett a Harry mellett ügető kutyára.

A sarkon furcsa külsejű öregasszony lépett oda hozzájuk: apró csigákba göndörödő, ősz haja volt, s rajta olyan alakú piros kalapot viselt, mint egy torta, amire ráültek.

– Helló – köszönt, és rákacsintott Harryre. Aztán az órájára pillantott. – Sietnünk kell, Molly, késésben vagyunk.

– Tudom, tudom... – morogta Mrs. Weasley, és megnyújtotta lépteit. – Rémszem az oka, azt akarta, hogy várjuk meg Sturgist... Bárcsak Arthur az idén is tudott volna szerezni kocsikat a minisztériumtól... de Caramel mostanában egy üres tintásüveget se enged elhozni neki... Hogy képesek a muglik nap mint nap varázstalanul utazni?

A nagy fekete kutya azonban szemlátomást élvezte a sétát. Vidáman ugatva körbeszaladta őket, elzavart néhány galambot, majd kergetni kezdte a saját farkát. Harry nem állta meg nevetés nélkül, Mrs. Weasley viszont olyan dühös orr-ráncolást mutatott be, hogy az már szinte Petunia nénit idézte.

Húsz percet gyalogoltak a King's Crossig, s ez alatt az idő alatt csak annyi említésre méltó történt, hogy Sirius Harry szórakoztatására megkergetett két macskát. A pályaudvarra érve azután odasétáltak a kilences és tízes vágányok peronját elválasztó falhoz, és kivárták, amíg senki nem figyel oda rájuk. Akkor egymás után nekidőltek a falnak, és könnyedén átléptek a kilenc és háromnegyedik vágányra, ahol a Roxfort expressz gőzmozdonyos szerelvénye várakozott indulásra készen. A peron zsúfolva volt a búcsúzó diákokkal és az őket kísérő szülőkkel. Amint Harry orrát megcsapta a mozdony füstjének jól ismert illata, megint felpezsdült lelkében az öröm... Tényleg visszamegy a Roxfortba!

– Remélem, a többiek is ideérnek – szólt Mrs. Weasley, aggódó pillantásokat vetve a peron végén emelkedő kovácsoltvas boltív felé, ahonnan az érkezőket várták.

– Szép kutyád van, Harry! – kiáltott rájuk egy magas, rasztahajú fiú.

– Kösz, Lee – bólintott vigyorogva Harry. Sirius vadul csóválta a farkát.

– Hála az égnek – sóhajtott fel Mrs. Weasley. – Megjött Alastor a csomagokkal. Nézzétek...

A boltív alatt megjelent egy ládákkal megrakott kuli, s mögötte egy bicegő hordár, aki mélyen a szemébe húzta sapkáját.

– Minden rendben – dörmögte oda Mordon Mrs. Weasleynek és Tonksnak. – Nem hiszem, hogy követtek minket...

Néhány másodperccel később Mr. Weasley, Ron és Hermione is felbukkantak a peronon, s mire levették ládáikat Mordon kulijáról, Fred, George és Ginny is megérkezett, Lupin kíséretében.

– Esemény? – kérdezte Mordon.

– Semmi – felelte Lupin.

– Sturgisról akkor is jelentést teszek Dumbledore-nak – morogta Rémszem. – Ezen a héten már másodszor maradt el. Kezd olyan megbízhatatlan lenni, mint Mundungus.

– Hát akkor... vigyázzatok magatokra! – mondta Lupin, és sorban mindenkivel kezet fogott. Harryt, aki az utolsó volt a sorban, vállon is veregette. – Te is légy óvatos, Harry!

– Úgy van: húzd be a nyakad, és tartsd nyitva a szemed! – bólintott Mordon, s ő is kezet rázott Harryvel. – Mindenkinek mondom: jól gondoljátok meg, hogy mit írtok le. Bizalmas információ még véletlenül se kerüljön levélbe.

– Örülök, hogy megismertelek benneteket – búcsúzott Tonks.

Átölelte Hermionét és Ginnyt. – Ha minden igaz, nemsokára viszontlátjuk egymást.

Felhangzott a figyelmeztető sípszó. Azok a diákok, akik még a peronon álltak, most a vonatajtókhoz tódultak.

– Gyorsan, gyorsan... – Mrs. Weasley átölelte azokat, akik épp a keze ügyébe kerültek – Harryt kétszer is a nagy kapkodásban. – Írjatok... Jók legyetek... Ha itthon felejtettetek valamit, majd utánatok küldjük... Szálljatok fel, gyorsan, siessetek...

A fekete kutya a hátsó lábára állt, s a két mellsőt Harry vállára helyezte. Mrs. Weasley nyomban ott termett, a vonat felé lökte Harryt, s közben rásziszegett a kutyára:

– Az ég szerelmére, Sirius, viselkedj állat módjára!

– Viszlát! – kiáltott ki Harry a nyitott ablakon, mikor a vonat mozgásba lendült. Ron, Hermione és Ginny ott álltak mellette, és integettek. Tonks, Lupin, Mordon és a Weasley házaspár alakja egykettőre beleolvadt a tömegbe, a fekete kutya viszont még sokáig ott loholt Harryék ablaka alatt.

A peronon álló emberek nevetve nézték, hogyan kergeti a vonatot – aztán a szerelvény bekanyarodott, és Sirius is eltűnt.

– Nem lett volna szabad kikísérnie minket – csóválta a fejét Hermione.

– Ne aggódj már! – legyintett Ron. – Szegény hónapok óta ki se tette a lábát a házból.

Fred összecsapta a tenyerét.

– Na jó, nincs időnk estig csevegni – mondta. – Üzleti ügyünk van Lee-vel. Sziasztok!

Azzal az ikrek elindultak jobbra a kocsi folyosóján.

A vonat még jobban felgyorsult, úgyhogy az elsuhanó házak már csak színes villanásoknak tűntek.

– Menjünk, keressünk magunknak egy fülkét! – indítványozta Harry.

Ron és Hermione egymásra néztek.

– Öhm – motyogta Ron.

– Figyelj... – szólt kelletlenül Hermione – nekünk Ronnal át kell mennünk a prefektusok kocsijába.

Ron nem nézett rá Harryre; egyszerre roppantul érdekelni kezdte bal keze körmének állapota.

– Ja persze... – bólintott Harry. – Jól van, menjetek.

– Nem hiszem, hogy egész úton ott kell maradnunk – sietett hozzátenni Hermione. – A levélben azt írták, hogy eligazítást kapunk az iskolaelső fiútól és lánytól, aztán a folyosókon kell időnként járőröznünk.

– Jól van – ismételte Harry. – Akkor majd később találkozunk.

– Persze... – dörmögte Ron, nyugtalan oldalpillantást vetve barátjára – semmi kedvem nincs átmenni oda. Szívesebben maradnék... De hát muszáj... Nekem ez nem öröm, én nem vagyok Percy – fejezte be dacosan.

– Tudom, hogy nem vagy Percy – mosolygott Harry. Azonban mikor Ron és Hermione ládájukat vonszolva, Csámpással és Pulipinty kalitkájával a kezükben elindultak a vonat eleje felé, egyszerre elveszettnek érezte magát. Még sose utazott Ron nélkül a Roxfort expresszen.

– Gyere! – szólt rá Ginny. – Ha sietünk, talán nekik is tudunk foglalni helyet.

– Jó, menjünk – bólintott Harry. Felemelte Hedvig kalitkáját, másik kezével pedig megfogta a ládát. Elindultak a folyosón, s menet közben sorra bepillantottak a fülkék üvegezett ajtaján. Mindegyik szakasz tele volt. Harry észrevette, hogy feltűnően sok diák bámulja meg őt – sőt voltak, akik megbökték szomszédjukat, és rá mutogattak. Miután öt egymást követő fülkénél ezt tapasztalta, végre eszébe jutott a magyarázat: a *Reggeli Próféta* egész nyáron ezt sugalmazta olvasóinak, hogy ő egy öntelt, nagyotmondó alak.

Eltűnődött, hogy vajon a bámészkodók és akik összesúgnak a háta mögött, elhitték-e az újság meséit.

A legutolsó kocsiban összetalálkoztak Neville Longbottommal, Harry évfolyam- és háztársával. Neville kerek arcán verejtékcseppek ültek – szemlátomást nagy nehézséget okozott neki, hogy ne veszítse el se a ládáját, se kapálózó varangyát, Trevort.

– Szia, Harry – zihálta. – Szia, Ginny... minden fülke tele van... nem találtam helyet...

– Honnan veszed, hogy mind tele van? – felelte Ginny, aki időközben eloldalazott Neville mellett, és benézett a következő fülkébe. – Ebben itt például csak Lüke Lovegood ül...

Neville valami olyasmit motyogott, hogy senkit nem akar zavarni.

– Ne butáskodj már! – nevetett Ginny. – Nem harapja le a fejed!

Azzal kinyitotta az ajtót, és bevonszolta a fülkébe a ládáját.

Harry és Neville követték.

– Szia, Luna – köszönt Ginny. – Szabad a többi hely?

Az ablaknál ülő lány felnézett rájuk. Derékig érő, kusza, piszkosszőke haja volt, szinte fehér szemöldöke és dülledt, kerek szeme, ami a szüntelen csodálkozás kifejezését kölcsönözte arcának.

Harry egy szempillantás alatt rájött, miért nem akaródzott Neville-nek beülni ebbe a fülkébe. A lányról lerítt, hogy nem normális, bár nehéz volt megállapítani, hogy mi utal leginkább erre: az, hogy a varázspálcája a bal füle mögött van, hogy vajsörös dugókból fűzött nyakláncot visel, vagy hogy fejjel lefelé tartja az újságot.

A lány végignézett hármójukon, s végül Harryn állapodott meg a tekintete. Lassan bólintott.

– Kösz – mosolygott rá Ginny.

Harry és Neville feltuszkolták a három ládát meg Hedvig kalitkáját a poggyásztartóra, majd leültek. Luna némán figyelte őket fejjel lefelé tartott újságja – a *Hírverő* magazin egy példánya – fölött. Harrynek feltűnt, hogy a lány sokkal ritkábban pislog, mint más emberek. Merev tekintettel bámulta őt, s Harry most már bánta, hogy szembeült vele.

– Jó volt a vakáció, Luna? – érdeklődött Ginny.

– Igen – felelte álmatagon a lány, szemét továbbra is Harryre szegezve. – Igen, nagyon jó volt... Te Harry Potter vagy – tette hozzá váratlanul.

– Igen, tudom – morogta Harry.

Neville nevetett, s Luna szeme most felé fordult.

– Hogy te ki vagy, azt nem tudom.

– Senki – sietett a válasszal Neville.

– Nem vagy senki! – pirított rá Ginny. – Neville Longbottom... Luna Lovegood. Egy évfolyamba járunk Lunával, de ő hollóhátas.

– Magad azzal ékesíted, ha elmédet élesíted – recitálta éneklő hangon Luna, aztán felemelte megfordított újságját, elbújt mögötte, és hallgatásba burkolózott. Harry és Neville elképedt pillantást váltottak, Ginny pedig a markába kuncogott.

A vonat időközben kiért a városból, s most sík mezők között haladt. Furcsa, bizonytalan idő volt; egyik percben vakító napfény áradt be a fülkébe, a másikban fenyegető, sötét felhőtömegek árnyéka vetült rájuk.

– Találjátok ki, mit kaptam a születésnapomra! – szólt Neville.

– Még egy nefeleddgömböt? – tippelt Harry, arra a szerkezetre célozva, amit Neville a nagyanyjától kapott lyukacsos emlékezetének megsegítése végett.

– Nem – rázta a fejét a fiú. – Bár egy olyan is jól jönne, mert a régi elkeveredett valahol... Nem, ezt nézzétek meg!

Beledugta iskolatáskájába a szabad kezét, a másikkal még mindig Trevort markolta, és némi kotorászás után előhúzott egy virágcserepet. A beleültetett növény leginkább kis szürke kaktuszhoz hasonlított, azzal a különbséggel, hogy tüskék helyett kelésszerű dudorok borították.

– Mimbulus Mimbeltonia – mutatta be büszkén Neville – közönséges nevén butykor.

Harry szemügyre vette a furcsa cseréplakót. Az egyenletesen lüktetett, s ettől egy kórosan elváltozott belső szerv benyomását keltette.

– Nagyon-nagyon ritka növény – magyarázta lelkesen Neville. – Szerintem még a roxforti füvészkertben sincs ilyen. Alig várom, hogy megmutathassam Bimba professzornak! Algie nagybácsim hozta Asszíriából. Remélem, sikerül majd szaporítani.

Harry tudta, hogy a gyógynövénytan Neville kedvenc tantárgya, ennek ellenére nem értette, miért van úgy oda a fiú a satnya kis növényért.

– Van valami... érdekes benne? – kérdezte bizonytalanul.

– Egy csomó minden! – büszkélkedett Neville. – Fantasztikus védekező mechanizmusa van! Fogd csak meg Trevort...

Azzal Harry kezébe nyomta a varangyot, és gyorsan előkotort egy pennát a táskájából. Luna Lovegood kissé lejjebb eresztette fordított újságját, hogy kilásson fölötte. Neville szemmagasságba emelte a Mimbulus Mimbeltoniát, nyelve hegyét kidugva célzott, majd pennájával erősen megbökte a növényt.

A hatás nem maradt el: a kaktusz összes dudorából sűrű, bűzös, sötétzöld váladék lövellt ki, bemocskolva a plafont, az ablakot és Luna Lovegood újságját. Ginny, aki az utolsó pillanatban lehajtotta a fejét, csupán úgy festett ezek után, mintha nyálkás, zöld sapkát viselne. de Harry, aki a kapálózó Trevorral bajlódott, jó adagot kapott az arcába az állott trágyát idéző szagú anyagból.

Neville, aki a derekáig zöld volt a váladéktól, megrázta fejét, hogy legalább a szemét ki tudja nyitni.

– Bo-bo-bocsánat... – hebegte. – Most próbáltam ki először... nem gondoltam, hogy ennyire... Nem kell félni, a butykornyál nem mérgező – tette hozzá gyorsan, miután Harry nagy csomó ragacsot köpött a padlóra.

A következő pillanatban kinyílt a fülke ajtaja.

– Ó... szia, Harry! – szólt egy meglepett hang. – Öhm... rosszkor jöttem?

Harry fél kezébe fogta Trevort, és letörölte a zöld ragacsot szemüvege lencséjéről. Az ajtóból egy hosszú, fekete hajú, nagyon csinos lány mosolygott rá: Cho Chang, a Hollóhát kviddicscsapatának fogója.

– Á... szia – nyögte ki Harry.

– Hát... csak gondoltam, beköszönök... – mondta pironkodva Cho, és már fordult is kifelé. – Sziasztok.

Azzal becsukta az ajtót, és elment. Harry nagyot nyögve roskadt hátra az ülésen. Ha megválaszthatta volna, milyen körülmények között találjon rá Cho, egy csapat híres ember gyűrűjében mutatkozott volna, akik épp az ő legújabb viccén nevetnek. Ehhez képest a lány Neville és Lüke Lovegood társaságában, egy varanggyal az ölében, butykornyáltól csöpögő fejjel látta őt.

– Semmi baj! – vigasztalta Ginny. – Egy pillanat, és tiszták leszünk. – Előhúzta varázspálcáját. – Suvickus!

A butykornyál eltűnt.

– Bocsánat... – ismételte megszeppenve Neville.

Ron és Hermione majdnem egy óráig elmaradtak, úgyhogy a mozgóbüfés boszorkányt is lekésték. Ginny és Neville már elpusztították az összes tökös derelyét, és javában cserélgették csokibékás kártyáikat, mikor végre nyílt az ajtó, és belépett a két prefektus Csámpás meg a rikoltva huhogó Pulipinty társaságában.

– Éhen halok – nyögte Ron, azzal felzsuppolta Pulipinty kalitkáját Hedvigé mellé, elmart egy csokibékát Harry készletéből, és ledobta magát az ülésre. Miután kicsomagolta az édességet, és leharapta a béka fejét, behunyt szemmel hátradőlt, mintha az utolsó csepp ereje is elhagyta volna.

– Idén is két prefektust jelöltek ki minden házból – kezdte beszámolóját Hermione, aki kimondottan rosszkedvűnek tűnt. – Egy fiút és egy lányt.

– Hármat találhattok, hogy ki lett a mardekáros prefektus – szólt Ron, még mindig behunyt szemmel.

– Malfoy – vágta rá Harry. Egyszerre biztos volt benne, hogy valóra vált ez a lidérces álma.

– Talált – bólintott Ron, és a szájába tömte a csokibéka maradékát.

– A társa meg az a liba, Pansy Parkinson – dohogott Hermione.

– Fel nem tudom fogni, hogy csinálhattak belőle prefektust, mikor olyan sötét, mint egy kupán vágott troll...

– Kik a hugrabugosok? – érdeklődött Harry.

– Ernie Macmillan és Hannah Abbott – felelte tele szájjal Ron.

– A Hollóhátból meg Anthony Goldsteint és Padma Patilt nevezték ki – egészítette ki a névsort Hermione.

– Padma Patillel mentél a karácsonyi bálba – csendült egy álmatag hang.

Valamennyien Luna Lovegood felé fordították a fejüket. A lány kinézett a *Hírverő* alsó széle fölött, és ezúttal Ront bámulta meredten.

Ron lenyelte a falatot.

– Igen, tudom, hogy vele mentem – felelte kissé meglepetten.

– Padma nem érezte túl jól magát – folytatta Luna. – Egy kicsit megsértődött rád, mert nem akartál táncolni vele... Engem nem zavart volna – tette hozzá merengve. – Nem szeretek táncolni.

Azzal megint eltűnt a *Hírverő* mögött. Ron néhány másodpercig tátva maradt szájjal meredt a magazin borítólapjára. Aztán kérdő tekintettel Ginnyre nézett, de húga csak tömködte a szájába az öklét, hogy visszafojtsa nevetését. Ron pislogva megcsóválta a fejét, és az órájára nézett.

– Bizonyos időközönként ellenőrző őrjáratot kell tartanunk a folyosón – magyarázta Harrynek és Neville-nek. – A rendetlenkedőket meg is büntethetjük. Alig várom, hogy rajtakapjam valamin Crakot és Monstrót...

– Nem azért vagy prefektus, hogy visszaélj a hatalmaddal! – szólt rá szemrehányóan Hermione.

– Persze, és Malfoy se fog visszaélni vele, mi? – vágott vissza epésen Ron.

– Le akarsz süllyedni az ő szintjére?

– Nem, csak előbb akarom elkapni a barátait, mint ő az enyémeket.

– Az ég szerelmére, Ron...!

– Monstrót íratni fogom – álmodozott Ron. – Bele fog pusztulni, mert utál írni. – Fájdalmasan elfintorodott, úgy tett, mintha a levegőbe írna, és utánozta Monstro mély, morgó hangját: – Olyan... vagyok... elölről... mint a... pávián... hátulról...

Mindenki nevetett a viccen, s leghangosabban épp Luna Lovegood. Visító kacagásával felriasztotta Hedviget, aki mérges szárnycsapkodásba kezdett, Csámpás pedig ijedtében felugrott a poggyásztartóra, és onnan sziszegett a lányra. Lunát úgy rázta a nevetés, hogy újságja kicsúszott a kezéből, leszánkázott a lábán, és a padlóra esett.

– Ez vicces volt!

Luna tátott szájjal kapkodott levegő után, s dülledt szeme könnyben úszott, úgy meredt Ronra. A fiú döbbenten nézett körül, a többiek pedig most már az ő arckifejezésén nevettek, no meg azon, ahogy Luna Lovegood a hasára szorított kézzel, előre-hátra hajladozva, véget nem érően kacagott.

– Engem nevetsz ki? – kérdezte gyanakodva Ron.

– A pávián... hátulról! – kacagta Luna, szúró oldalát markolászva.

Amíg a többiek Lunát nézték, Harry tekintete az újságra siklott, és meglátott valamit, ami felkeltette az érdeklődését. Fejjel lefelé nemigen tudta kivenni, mit ábrázol a címlapkép, de most már látta, hogy az egy karikatúra Cornelius Caramelről. Meglehetősen gyatra rajz volt – Harry csak a halványzöld keménykalapról ismert rá a miniszterre. A rajzolt Caramel egyik kezével egy zsák aranyat markolt, a másikkal egy koboldot fojtogatott. A kép fölé az alábbi szalagcímet nyomtatták: Harc a Gringottsért – meddig megy el a miniszter?

A kép alatt a magazin néhány másik cikkének címe állt:

KORRUPCIÓ A KVIDDICSLIGÁBAN;
VIHAR A TORNÁDÓK KÖRÜL;
AZ ŐSI RÚNÁK FELTÁRT TITKAI;
SIRIUS BLACK: BŰNÖS VAGY ÁLDOZAT?

– Megnézhetem az újságodat? – kérdezte izgatottan Harry.

Luna nem vette le a szemét Ronról, és a nevetést se hagyta abba, de azért bólintott.

Harry felkapta a padlóról a lapot, és kinyitotta a tartalomjegyzéknél. Most jutott csak eszébe a magazin, amit Kingsley Siriusnak küldött – sejtette, hogy az a *Hírverő*nek ugyanez a száma lehetett.

Kikereste a tartalomjegyzékben a cikket, és a megadott oldalra lapozott.

Az írást egy másik csapnivaló karikatúrával illusztrálták – ha nincs fölötte a cím, Harry nem is jött volna rá, hogy a rajz a keresztapját próbálja ábrázolni. Sirius egy rakás emberi csonton állt, pálcával a kezében. A cikk az alábbi címet viselte:

SIRIUS BLACK:
MILYEN SÖTÉT A FEKETE EMBER MÚLTJA?
Megátalkodott tömeggyilkos vagy jámbor popénekes?

Harry többször is elolvasta az alcímet, mert nem akart hinni a szemének. Mióta jámbor popénekes Sirius?

A tömeggyilkosként elhíresült Sirius Blackről immár tizennégy éve állítják, hogy tucatnyi mugli és egy varázsló halála szárad a lelkén. Két esztendeje, miután Black arcátlanul merész szökést hajtott végre az Azkabanból, a Mágiaügyi Minisztérium minden idők legkiterjedtebb embervadászatát indította el a kézre kerítésére. Mindeddig senki nem kételkedett benne, hogy elfogatása esetén Black megérdemelten kerülne vissza a dementorokhoz.

DE MI AZ IGAZSÁG?

A napvilágra került új bizonyítékok legalábbis kétségessé teszik, hogy Sirius Black elkövette a bűntényt, amiért az Azkabanba küldték.

A Little Norton, Acanthia út 18. szám alatt lakó Doris Purkiss szerint ugyanis Black a kérdéses időpontban nem tartózkodott a mészárlás színhelyén.

"A félreértés ott kezdődik, hogy a szóban forgó ember nem is Sirius Black – állítja Mrs. Purkiss. – Akit az emberek Blacknek tartanak, az valójában Bob Roshta, a Bezsongott Koboldok együttes énekese, aki közel tizenöt éve felhagyott a nyilvános szerepléssel, miután fültövön találta egy répa a Little Norton-i Church Hallban tartott koncerten. Rögtön felismertem őt, mikor megláttam a képét az újságban. Na már most Bob semmiképp se követhette el a gyilkosságokat, mivel azon az estén kettesben volt velem. Sose felejtem el azt a meghitt, gyertyafényes vacsorát... Írtam a mágiaügyi miniszternek, és bízom benne, hogy Siriust, azaz Bobot napokon belül felmentik minden vád alól."

Harry hitetlenkedve meredt az újságra. Ezt vagy viccnek szánták, gondolta, vagy a szerkesztők válogatás nélkül lehoznak minden butaságot. Lapozgatni kezdett a magazinban, és hamarosan ráakadt a Caramelről szóló cikkre.

Cornelius Caramel mágiaügyi miniszter tagadja, hogy öt éve, mikor posztjára megválasztották, szerepelt volna tervei között, hogy átveszi a Gringotts Varázslóbank irányítását.

Caramel kitart álláspontja mellett, miszerint csupán "békés együttműködésre" törekszik aranyunk őrzőivel.

DE MI AZ IGAZSÁG?

A miniszterhez közel álló források nemrég megerősítették, hogy Caramel igenis szívesen rátenné a kezét a koboldok aranykészletére, és célja eléréséhez az erőszaktól se riadna vissza.

"Nem ez lenne az első alkalom – állítja egy bennfentes. – Elég, ha annyit mondok, hogy a barátai Koboldölő Cornelius néven emlegetik a miniszter urat. Bizalmasai körében előszeretettel henceg vele, hogyan végzett áldozataival: a vízbefojtás, az ablakon kilökés, a mérgezés és a kenyérbe sütés egyaránt szerepelt a módszerei között..."

Harrynek ennyi elég volt a cikkből. Nem tartotta szent életű embernek Caramelt, de azért elég nehezen tudta elképzelni, hogy a miniszter koboldok kenyérbe sütésével töltse a szabadidejét. Tovább lapozott a magazinban, s többek között a következőket találta: egy leleplező riportot a Tutshilli Tornádókról, akik zsarolás, kínzás és szabályellenes seprűbájolás segítségével lettek kupagyőztesek; interjút egy varázslóval, aki állítása szerint elrepült a Holdra egy Jólsep-R 6-on, és egy zsák holdbékát hozott haza bizonyíték gyanánt; és egy cikket az ősi rúnákról, ami legalább magyarázatot adott rá, miért tartotta Luna fejjel lefelé az újságot. A cikk szerzője szerint a rúnák, ha fordítva nézik őket, olyan átkot adnak ki, amellyel "savanyú naranccsá változtathatjuk ellenfelünk fülét".

Harrynek el kellett ismernie, hogy a többi cikkben olvasható bődületes sületlenségekhez képest finom túlzás csupán az az állítás, hogy Sirius a Bezsongott Koboldok énekese.

– Találtál benne valami jót? – kérdezte Ron, miután Harry becsukta a magazint.

– Kizártnak tartom – előzte meg Harryt a válasszal Hermione. – A *Hírverő* egy szennylap, ezt mindenki tudja.

– Már megbocsáss! – fortyant fel Luna, s hangja most cseppet sem volt álmatag – de az apám a főszerkesztője.

– Ó... – Hermione elpirult. – Persze vannak benne érdekes... tulajdonképpen egészen...

– Megkaphatnám az újságomat? – szólt hűvösen Luna, azzal kirántotta Harry kezéből a magazint. Fellapozta az ötvenhetedik oldalt, és "csakazértis" mozdulattal fejjel lefelé fordította az újságot.

Épp újra eltűnt mögötte, amikor harmadszor is kinyílt a fülke ajtaja.

Harry arra fordította a fejét; számított erre a látogatásra, de attól még semmivel sem volt kellemesebb belenézni Draco Malfoy sötéten vigyorgó képébe. A mardekáros fiút elmaradhatatlan csatlósai, Crak és Monstro kísérték.

– Mit akarsz? – mordult rá Malfoyra Harry, mielőtt az kinyithatta volna a száját.

– Udvariasabban, Potter, különben büntetőfeladat lesz a vége – felelte Malfoy, akinek ugyanolyan egyenes szálú, szőke haja és hegyes álla volt, mint az apjának. – Amint látod, én, ellentétben veled, prefektus lettem, és ez azt jelenti, hogy én, ellentétben veled, büntetést szabhatok ki.

– Igen – vágta rá Harry – de te, ellentétben velem, egy undok féreg vagy, úgyhogy tűnj el, és hagyj minket békén!

Ron, Hermione, Ginny és Neville nevettek. Malfoy szája sarka megrándult.

– Mesélj, Potter: milyen érzés lemaradni Weasley mögött? – kérdezte.

– Dugulj be, Malfoy! – sziszegte Hermione.

– Nocsak, érzékeny pontra tapintottam? – vigyorodott el Draco. – Szóval, vigyázz magadra, Potter, mert most én vagyok a nagykutya.

– Hordd el magad! – pattant fel Hermione.

Malfoy még egy utolsó gonosz pillantást vetett Harryre, aztán visszavonulót fújt. Crak és Monstro elcammogtak a nyomában.

Hermione becsapta utánuk a fülke ajtaját. Aztán Harryre nézett, aki ebből nyomban kitalálta, hogy a lányt is megijesztette Malfoy utolsó mondata.

– Bekapnék még egy békát – szólt Ron, akinek viszont láthatóan nem tűnt fel semmi.

Harry nem beszélhetett nyíltan Neville és Luna előtt. Váltott még egy nyugtalan pillantást Hermionéval, aztán az ablak fel fordult, és kibámult rajta.

Eddig úgy gondolta, hogy Sirius partizánakciója vicces ötlet volt, most viszont egyszerre felelőtlen, ha nem egyenesen életveszélyes kalandnak tartotta... Hermionénak igaza volt... Siriusnak nem lett volna szabad elkísérnie őket a pályaudvarra. Mi van, ha Mr. Malfoy felismerte a fekete kutyát, és elmondta a fiának? Mi van, ha kikövetkeztette, hogy Weasleyék, Lupin, Tonks és Mordon mind ismerik Sirius búvóhelyét? Vagy Draco csak véletlenül választotta épp a "nagykutya" szót?

A vonat már jókora utat tett meg észak felé, de az idő továbbra is meghatározhatatlan maradt. Lusta eső pöttyözte be az ablakot, aztán lagymatagon kisütött a nap, csak hogy kisvártatva megint a felhők mögé bújjon. Mikor besötétedett, és meggyulladt a fülkében a lámpa, Luna összecsavarta a *Hírverő*t, gondosan elhelyezte a táskájában, és attól fogva olvasás helyett Harryt és barátait bámulta.

Harry az ablakhoz szorította a homlokát, hátha megpillantja a Roxfortot, de a felhőkön nem sütött át a Hold, s amúgy is alig lehetett kilátni az esőtől csíkos ablakon.

– Ideje átöltöznünk – szólalt meg végül Hermione, s mindenki egyetértett vele. Némi nehézség árán kinyitották ládáikat, ki-ki elővette az iskolai talárját, és belebújt. Hermione és Ron gondosan feltűzték a prefektusi jelvényt a mellükre – Harry azt is észrevette, mikor Ron lopva rápillantott tükörképére az ablakban.

Végül aztán a vonat lassan fékezni kezdett, és minden irányban felhangzott a szedelőzködő diákok jól ismert zsibongása. Mivel Ronnak és Hermionénak felügyelniük kellett a leszállást, megint elbúcsúztak egy időre, s addig Csámpást és Pulipintyet Harryék gondjaira bízták.

– Viszem azt a baglyot, ha akarod... – ajánlkozott Luna, s kinyújtotta a kezét Pulipinty kalitkájáért. Neville közben Trevort igyekezett betuszkolni a belső zsebébe.

– Ó... öö... kösz – felelte zavartan Harry. Átadta Pulipintyet a lánynak, s így már biztonságosabban tudta tartani Hedvig kalitkáját.

Kioldalaztak a fülkéből, s a folyosóra lépve megcsapta arcukat a friss, esti levegő. A tömeg lassan, egyenletesen hömpölygött az ajtó felé. Harry már érezte is a tóhoz vezető utat szegélyező fenyőfák illatát. Mikor aztán végre a peronra lépett s körülnézett, várta, hogy felharsanjon a jól ismert hang, a jól ismert kiáltás: "Elsősök! Minden elsős jöjjön ide!" De hiába várt. Helyette egy egészen másféle, egy határozott női hang csendült fel:

– Elsőévesek, itt sorakozzatok! Elsőévesek, hozzám!

Egy közeledő lámpás imbolygó fénykörében Harry rövid hajú, előreugró állú boszorkányt pillantott meg: Suette-Pollts professzor volt az, a tanárnő, aki az előző tanévben egy ideig helyettesítette Hagridot a legendás lények gondozása órán.

– Hol van Hagrid? – fordult Ginnyhez Harry.

– Nem tudom – felelte a lány. – De szerintem menjünk tovább, mert elálljuk az utat.

– Persze...

Az állomásról kifelé menet a tömeg elsodorta őket egymás mellől. Harry a nagy tolongásban is végig nézelődött, hátha megpillantja Hagridot. Úgy érezte, nagy barátjának mindenképp ott kell lennie valahol... Hiszen annyira várta a találkozást vele... Hagridnak azonban nyoma se volt.

Nem mehetett el a Roxfortból... – győzködte magát Harry, miközben a tömeggel együtt kiaraszolt az állomás kapuján. – Biztos csak megfázott vagy valami...

Körülnézett Ron és Hermione után. Meg akarta kérdezni tőlük, mit szólnak Suette-Pollts professzor újbóli felbukkanásához, de nem voltak a közelben, így aztán hagyta, hogy a sokaság magával sodorja őt a roxmortsi vasútállomás előtti, esőáztatta útra.

Az úton ott várakoztak már azok a ló nélküli, önjáró fiákerek – vagy száz darab – amelyek minden évben a kastélyba szállították a felsőbb éveseket. Harry épp csak egy pillantást vetett rájuk, aztán tovább kereste Ront és Hermionét. Egy másodperccel később azonban megint a ló nélküli kocsikra nézett, ám azok már nem voltak ló nélküliek. Villás kocsirúdjaik között furcsa lények álltak – Harry esetleg lónak nevezte volna őket, de csak jobb híján, mert ugyanakkor valamiféle hüllőre is emlékeztettek. Testükön nem volt se bőr, se hús; fekete köpenyük a csontvázukon lógott. Fejükben, mely a sárkányéhoz hasonlított, merev tekintetű, pupillátlan, fehér szem ült. Marjuk tájékán szárny állt ki a hátukból – egy pár hatalmas, csupasz, fekete szárny, melyet mintha óriásdenevérektől vettek volna kölcsön. Hátborzongató látványt nyújtottak, ahogy némán, mozdulatlanul álltak a sötétben. Harry nem értette, miért fogták be ezeket a rémlovakat a kocsik elé, ha egyszer azok maguktól is képesek mozogni.

– Hol van Puli? – hallotta Ron hangját közvetlenül a háta mögül.

– Az a Luna hozta le a vonatról – felelte, és gyorsan barátja felé fordult, hogy kikérje a véleményét Hagrid hollétéről. – Szerinted hol lehet...

– Hagrid? Fogalmam sincs. – Ron hangjában aggodalom csendült. – Remélem, nincs semmi baj vele.

Nem messze tőlük Draco Malfoy és kísérői, akik között ott volt Crak, Monstro és Pansy Parkinson, épp félrelökdöstek pár jámbor arcú másodévest, hogy lefoglaljanak egy kocsit maguknak. Néhány másodperc múlva aztán a ziháló Hermione is előbukkant a tömegből.

– Malfoy az előbb undorítóan elbánt egy elsőssel. Esküszöm, ezt jelenteni fogom. Öt perce viseli a jelvényt, de máris terrorizálja a társait... hol van Csámpás?

– Ginnynél – felelte Harry. – Ott...

Ginny felbukkant a közelükben, karján a nyugtalan macskával.

– Kösz – biccentett Hermione, és megszabadította Ginnyt Csámpástól. – Gyertek, szerezzünk egy kocsit, mielőtt mindegyik megtelik...

– És mi lesz Pulival? – ellenkezett Ron, de Hermione addigra már el is indult a legközelebbi üres fiáker felé. Harry hátramaradt Ronnal.

– Szerinted mik ezek az izék? – kérdezte, a rémlovak felé bökve a fejével.

– Milyen izék?

– Hát azok a lovak...

A mellettük elsietők diákok között végre feltűnt Luna, két karja közt Pulipinty kalitkájával. Az apró bagoly, mint mindig, izgatottan csipogott.

– Tessék – szólt Luna. – Nagyon aranyos kis madár.

– Aha... kedves – morogta Ron. – Na menjünk, szálljunk be... Mit is kérdeztél, Harry?

– Azt, hogy mik azok a lószerűségek – ismételte Harry, miközben Ronnal és Lunával elindultak Hermione és Ginny fiákere felé.

– Milyen lószerűségek?

– Hát azok ott a fiákerek előtt! – csattant fel Harry. Ott álltak egy méterre a legközelebbi bestiától; az őket nézte üres, fehér szemével – Ron mégis értetlenkedve meredt Harryre.

– Miről beszélsz?

– Hogyhogy miről... erről, itt!

Harry a karjánál fogva megfordította Ront, hogy farkasszemet kelljen néznie a szárnyas lóval. Ron egy-két másodpercig a bestia felé bámult, aztán megint Harryre nézett.

– Mit kéne látnom?

– Hát a... azt, ami a kocsirudak között áll! Ami be van fogva a fiáker elé! Itt van az orrod előtt!

Ron azonban továbbra is csak pislogott, s Harrynek riasztó gondolata támadt.

– Te nem... nem látod őket?

– Miket?

– Nem látod, mik húzzák a kocsikat?

Ron rémülten nézett Harryre.

– Figyelj... jól vagy?

– Persze, igen...

Harry teljesen megzavarodott. Az a lény ott állt előtte; megvilágította az állomás ablakain kiszűrődő halvány fény, orrlyukaiból gőz tört elő az esti hidegben. Ron mégse látta, vagy tréfából úgy tett, mintha nem látná – de ez utóbbi eléggé valószínűtlennek tűnt.

– Szerintem szálljunk be – javasolta óvatosan Ron, miközben további aggódó pillantásokat vetett Harryre.

– Nem kell megijedni – csendült egy álmatag hang Harry mellett, miután Ron eltűnt a fiáker sötét belsejében. – Nem bolondultál meg. Én is látom őket.

– Igen? – kapott a szón Harry, és Luna felé fordult. A lány nagy szemében megpillantotta a denevérszárnyú lovak tükörképét.

– Persze – bólintott Luna. – Elsős korom óta évről évre láttam őket. Mindig is ezek húzták a kocsikat. Ne félj, épp olyan normális vagy, mint én.

A lány halványan elmosolyodott, és bemászott a fiákerbe. Harry követte, de közben arra gondolt, vajon jó-e olyan normálisnak lenni, mint Luna Lovegood.

Tizenegyedik fejezet
A Teszlek Süveg új dala

Harry nem akarta barátai orrára kötni, hogy ugyanaz a hallucinációja volt, mint Lunának – már ha valóban csak hallucinálta a rémlovakat. Ezért, miután beült a fiákerbe, inkább mélyen hallgatott a dologról. Azt viszont nem tudta megállni, hogy ne nézze az ablakon át a lovak sötét sziluettjét.

– Ti is láttátok Suette-Polltsot? – kérdezte Ginny. – Mit keres megint a suliban? Csak nem ment el Hagrid?

– Én örülnék, ha elment volna – jegyezte meg Luna. – Nem valami jó tanár.

– De igen, az! – vágta rá kórusban Harry, Ron és Ginny.

Harry vészjósló tekintettel nézett Hermionéra. A lány megköszörülte a torkát, és gyorsan bólintott.

– Öhm... igen... nagyon jó tanár.

– Mi, hollóhátasok nevetségesnek tartjuk az óráit – folytatta zavartalan nyugalommal Luna.

– Akkor pocsék humorotok van! – vágta rá dühösen Ron.

A fiáker kerekei közben nyikorogva mozgásba lendültek. Lunán nem látszott, hogy megbántotta volna a sértő megjegyzés. Egy ideig bámulta Ront, de csak úgy, ahogy egy nem túl érdekes tévéműsort néz az ember.

A zörgő, himbálózó fiákerek hosszú sora lusta kígyóként haladt a kastély felé vezető úton. Miután a szárnyas vadkanok szobrával díszített kapuoszlopok között begördültek az iskolai birtokra, Harry előredőlve kinézett az ablakon. A Tiltott Rengeteg felé pislogott, abban reménykedve, hogy talán fényt lát Hagrid erdőszéli kunyhójában – de a vadőrház, csakúgy mint az erdő, beleolvadt a sötét éjszakába. Magából a kastélyból se sok látszott; a száztornyú épületóriás koromfekete tömbjén csak itt-ott ütött lyukat egy-egy ablaknyi fényesség.

A fiákerek a főbejárathoz vezető kőlépcső közelében álltak meg.

Harry elsőként szállt ki a kocsiból. Megint fürkészni kezdte a Tiltott Rengeteg környékét, hátha mégis megpillant egy világos ablakot arrafelé, de Hagrid kunyhója semmi jelét nem adta annak, hogy lakott lenne. Harry megfordult hát, s a csontvázlovak felé pillantott, titkon remélve, hogy azok időközben eltűntek. De nem: a bizarr lények még mindig ott álltak a kocsik előtt, fehéren fénylő szemekkel, mozdulatlanul.

Egyszer már előfordult, hogy Harry látott valamit, amit Ron nem; de az csupán egy tükörben felsejlő kép volt – sokkal megfoghatatlanabb dolog, mint száz, kocsikat vontató bestia. Ha lehetett hinni Lunának, a rémlovak mindig is megvoltak, csak épp rejtve maradtak a többség szeme elől. De akkor most egyszerre miért látta őket ő, Harry, és más miért nem?

– Na mi van, nem jössz? – szólalt meg mellette Ron.

– De... megyek – felelte gyorsan Harry, és barátja oldalán elindult felfelé a tölgyfa ajtóhoz vezető lépcsőn.

A fáklyák fényében fürdő bejárati csarnok visszhangzott a kőpadlón vonuló diákok lépéseinek zajától. A tömeg a jobb oldalon nyíló kétszárnyú ajtó felé tódult, melyen túl az évnyitó lakoma helyszíne várta őket.

A nagyteremben lassan benépesült a négy hosszú asztal, melyek fölött az elvarázsolt mennyezet most csillagtalanul, feketén ásított, hűen utánozva a hosszú ablakokon át látható éjszakai eget. Az asztalok fölött lebegő gyertyák megvilágították az itt-ott elszórtan felbukkanó kísértetek ezüstös alakját és a diákokat, akik lelkesen mesélték egymásnak nyári élményeiket, kurjantva köszöntötték barátaikat, vagy épp szomszédjuk új frizuráját vagy talárját nézegették. Harry most is észrevette, hogy iskolatársai összesúgnak a háta mögött, de úgy tett, mintha hidegen hagyná a dolog.

Luna elkanyarodott a Hollóhát asztala felé, Ginnyt pedig magukhoz csábították negyedéves barátai, így a kis csapat négy főre fogyatkozott. Harry, Ron, Hermione és Neville a griffendéles asztal közepe táján találtak helyet maguknak, Félig Fej Nélküli Nick, a Griffendél házi kísértete és Parvati Patil meg Lavender Brown között. Az utóbbi két lány nagy hangon, színpadiasan köszöntötte Harryt, amiből ő rögtön megsejtette, hogy egy másodperce még róla beszélgettek.

Pillanatnyilag azonban volt fontosabb gondja is annál, mint hogy ezen bosszankodjon; szomszédjai feje fölött a terem hátsó fala mentén álló tanári asztal felé nézett.

– Nincs itt.

Ron és Hermione végigjáratták tekintetüket a tanári asztalon – teljesen feleslegesen, hiszen az óriási termetű Hagridot, ha ott van, első pillantásra észrevették volna.

– Nem mehetett el az iskolából... – dörmögte nyugtalanul Ron.

– Persze hogy nem ment el – jelentette ki Harry.

– Ugye, nem lehet, hogy... baja esett? – aggodalmaskodott Hermione.

– Nem – vágta rá Harry.

– De hát akkor hol van?

Harry suttogóra fogta hangját, hogy Neville, Parvati és Lavender ne hallják, amit mond.

– Lehet, hogy még nem ért vissza. Tudjátok, onnan, ahova Dumbledore küldte.

– Ja tényleg... igen, az lehet – bólintott Ron. Őt szemlátomást megnyugtatta a válasz, Hermione viszont az ajkába harapott, és tovább fürkészte a tanárokat, mintha remélné, hogy meglátja köztük Hagrid távollétének valódi okát.

– Az meg kicsoda? – kérdezte hirtelen.

Harry követte a lány tekintetét. Először Dumbledore professzoron akadt meg a pillantása. Az igazgató a hosszú asztal legközepén álló, magas háttámlájú, arany karosszékében ült. Ezüstcsillagokkal díszített, mélyvörös talár és hozzá illő süveg volt rajta. Fejét a mellette ülő boszorkány felé hajtotta, aki épp a fülébe súgott valamit.

A nő vénlánysorban maradt nagynénire emlékeztette Harryt: kövér volt, rövid, göndör, barna hajába harsány rózsaszínű masnis szalagot kötött, talárja fölött pedig szintén rózsaszínű, bolyhos kardigánt viselt. Mikor aztán kissé a diákok felé fordult, hogy igyon egy kortyot kupájából, Harry döbbenten ismert rá a fakó, békaszerű arcra s a dülledt, táskás szemekre.

– Ez Umbridge!

– Kicsoda? – nézett rá Hermione.

– Ott volt a tárgyalásomon. Caramelnek dolgozik!

– Jó kis kardigánja van – vigyorgott Ron.

– Caramelnek dolgozik! – ismételte homlokát ráncolva Hermione. – Akkor meg mi a manót keres itt?

– Nem tom...

Hermione összehúzott szemmel végignézett a tanári asztalon.

– Nem... – motyogta végül. – Nem, biztos nem...

Harry nem értette ugyan, miről beszél Hermione, de nem kérdezett rá, mert figyelmét Suette-Pollts professzor vonta magára. A tanárnő most tűnt csak fel a hosszú asztal mögött. Átsétált az asztal túlsó végére, és leült arra a helyre, ami egyébként Hagridot illette volna. Ez azt jelentette, hogy az elsősök átkeltek a tavon, és megérkeztek a kastélyba – s valóban, néhány másodperc múlva feltárult a bejárati csarnokba nyíló ajtó, és McGalagony professzor vezetésével bevonultak rajta a megszeppenten pislogó elsőévesek. A tanárnő egy támla nélküli kisszéket hozott be magával, s azon egy ősrégi, csupa folt varázslósüveget, amelyen a karima közelében széles szakadás éktelenkedett.

A nagyterem fokozatosan elcsendesedett. Az elsősök felsorakoztak a tanári asztal előtt, arccal a felsőbb évesek felé fordulva.

McGalagony professzor letette eléjük a kisszéket, aztán hátrahúzódott.

A gyertyafényben minden elsős sápadtnak tűnt. Egy alacsony fiúcska, aki a sor kellős közepén állt, még talán remegett is.

Harrynek eszébe jutott, hogy annak idején milyen rémülten állt ott ő maga is, várva a titokzatos megmérettetést, melynek során eldől, hogy ki melyik ház tagja lesz.

Az egész iskola visszafojtott lélegzettel várt. Aztán egyszer csak száj módjára kinyílt a vén fejfedő karimája melletti szakadás, és a Teszlek Süveg dalolni kezdett:

Hajdan, mikor új voltam még,
négy mágus összeállt,

s eldöntötték, létrehoznak
egy varázslótanodát,
hol az ifjak hallgathatják
oktatóik bölcs szavát,
továbbadhatják a vének
tudásuknak legjavát.
Sokan mondták, nemes a cél,
melyért a Négy síkra száll;
nem hitték, hogy valaha is
rút viszály közéjük áll.
Mély barátság fűzte egybe
Griffendélt és Mardekárt;
jóban; rosszban összetartott
Hugrabug és Hollóhát.
De jaj, egységük víg napját
széthúzásnak bús éjje
követte – és erről szól
a Teszlek Süveg meséje.
Szólt Mardekár: "Az jöjjön, ki
mágus szülők gyermeke."
Szólt Hollóhát: "Azt tanítsuk,
kinek éhes az esze."
Szólt Griffendél: "Iskolánkba
bátor ifjak jöjjenek!"
Szólt Hugrabug: "Énelőttem
egyenlő minden gyerek."
Véleményük különbözött,
össze mégse vesztek.
Eldöntötték, mindannyian
felelősek lesznek
egy-egy házért, mely az övék:
így Mardekár, teszem azt,
magához hívhatott minden
tiszta vérűt és ravaszt.
Hollóhátnál az okosok
hasznát látták eszüknek;
bátor lelkű társaik meg
Griffendélhez kerültek.
Hugrabughoz ment a többi.
De akkoriban még
négy hű barát volt a négy ház,
szent volt a szövetség.
Sok-sok évig honolt béke
köztük, s egyetértés;
Mígnem végül kapzsi becsvágy,
sima szó, kísértés
egymás ellen fordította
a négy büszke házat,
és közöttük féltékenység,
gyűlölködés támadt.
Egy ideig már-már úgy tűnt
a Roxfortnak vége – hiszen barát barátnak lett

esküdt ellensége.
Végül aztán egyik reggel
elment a vén Mardekár;
és az ádáz tusa nyomban
véget is ért; haj, de már
nem lett újra egy mi egy volt,
s négy házunk azóta
bús emlékét őrzi annak,
mit elsírt e nóta.
Így eshetett, hogy megkaptam
kényszer szülte posztomat.
Kár, hogy ami egyben teljes,
négybe épp én osztom azt.
Dalomba pár újabb strófát
azért szövök ma bele,
mert, bár elvégzem a munkám,
sejtem, kárt teszek vele.
Régi bűbáj kötelez rá,
hogy betöltsem tisztemet,
de oldom, mit kötni kéne – s ebből, félek, baj lehet.
Éber szemmel lássátok meg
mind a baljós jeleket!
Veszély les ránk! Ártó szándék,
zord ellenség fenyeget!
Egység kell most, összefogás;
ha széthúzunk, elveszünk...
És most jöjjön a beosztás.
Essünk túl rajta, gyerünk!

A süveg elhallgatott, és mozdulatlanná dermedt. A teremben kitört a taps, de ezúttal beszélgetés moraja vegyült bele, ami Harry emlékezete szerint még sosem fordult elő. A diákok szerte a teremben összesúgtak szomszédjaikkal, s Harry sejtette, miféle megjegyzéseket tesznek.

– Bőbeszédű volt az idén – szólt Ron.

– Az biztos – bólintott Harry.

A Teszlek Süveg dalaiban rendszerint az egyes házak jellemzésére és saját szerepének leírására szorítkozott. Harry nem emlékezett rá, hogy valaha is tanácsot adott volna az iskola tanulóinak.

– Kíváncsi lennék rá, hogy máskor is figyelmeztette-e már a roxfortosokat – szólt nyugtalanul Hermione.

– Bizony, előfordult – felelte jól értesülten Félig Fej Nélküli Nick, s Neville-en át Hermione felé hajolt. (Neville felnyögött – rémes érzés, ha egy kísértet áthajol az emberen.) – A Süveg kötelességének érzi, hogy szükség esetén bölcs tanáccsal lássa el az iskola tanulóit...

Azonban McGalagony professzor, aki arra várt, hogy a süveghez szólíthassa az elsősöket, most perzselő pillantást vetett a sugdolózókra, s a hatás nem is maradt el. Félig Fej Nélküli Nick ajkához emelte áttetsző mutatóujját, és kihúzta magát Neville-ből. A diákok elhallgattak. McGalagony szigorú tekintete még egyszer végigsöpört a termen, aztán megállapodott a neveket tartalmazó hosszú pergamenlapon.

– Abercombie, Euan.

A rémült fiúcska, aki már korábban feltűnt Harrynek, most botladozva kilépett a sorból, és a fejére tette a süveget. A fejfedő annyira nagy volt neki, hogy ha elálló fülei nem nyújtanak támaszt, az egész feje eltűnt volna benne. A Teszlek Süveg egy kicsit gondolkodott, aztán kinyílt a szakadás, és elhangzott a döntés:

– Griffendél!

Harry asztalánál tapsvihar tört ki. Euan Abercombie odabotladozott hozzájuk, és leült, de látszott rajta, hogy legszívesebben a föld alá süllyedne.

A beosztás folytatódott, s az elsősök hosszú sora egyre foghíjasabbá vált. A nevek szólítása és a Teszlek Süveg döntése közti szünetekben Harry egyre hangosabb korgást hallott Ron gyomra felől.

Végül, miután "Zeller, Rose" is elfoglalta helyét a Hugrabug asztalánál, McGalagony kivitte a teremből a süveget meg a széket, és Dumbledore professzor emelkedett szólásra.

Bármennyire is neheztelt Harry az utóbbi időben az igazgatóra, valamiért megnyugvással töltötte el a látvány, ahogy Dumbledore ott állt az iskola színe előtt. A kellemetlen meglepetések – a sárkányszerű lovak felbukkanása és Hagrid hiánya – ürömöt kevertek a régen várt visszatérés örömébe, hamis hangok voltak egy jól ismert, gyönyörű dalban. Annál jobban esett látni, hogy legalább ebben nincs változás: az igazgató feláll, hogy köszöntse őket, és jó étvágyat kívánjon az évnyitó lakomához.

– Kedves elsőévesek! – szólalt meg Dumbledore két karját széttárva, sugárzó mosollyal az arcán. – Örülünk, hogy itt vagytok. Kedves felsőbb évesek! Örülünk, hogy újra itt vagytok. Vannak pillanatok, amikor helyénvaló a szónoklat. Ez nem olyan pillanat. Vigyázz, kész, falatozz!

A kellemesen rövid beszédet a diákok hálás nevetéssel és tapssal jutalmazták. Dumbledore komótosan leült, és átdobta vállán hosszú szakállát, hogy az ne lógjon bele a tányérjába – ugyanis az asztalok egy szempillantás alatt roskadásig megteltek húsokkal, zöldségekkel, kenyérrel, mártásokkal és tökleveses csöbrökkel.

– Szuper! – szólt éhes mordulás kíséretében Ron, azzal maga elé húzta a legközelebbi sült húsos tálat, és Félig Fej Nélküli Nick sóvárgó pillantásától kísérve hozzálátott tányérja megpakolásához.

– Mit is kezdtél el mondani a beosztás előtt? – fordult a kísértethez Hermione. – A Teszlek Süveg figyelmeztetéséről volt szó.

– Ó, igen-igen. – Nick szemlátomást örült, hogy nem kell tovább néznie Ront, aki a kulturált étkezés szabályait teljes mértékben figyelmen kívül hagyva esett neki a sült krumplinak. – Igen, nem egy alkalommal voltam már fültanúja, hogy a Süveg figyelmeztetést intézett az iskolához. Mindig olyankor teszi ezt, ha veszélyt sejt, és természetesen mindig ugyanazt a tanácsot adja: fogjatok össze, egységben az erő.

– Homma pubmá ep pübeg, ho vezébe bana zizsgoa? – kérdezte Ron, akinek annyira tele volt a szája, hogy Harry azt is nagy teljesítménynek tartotta, hogy egyáltalán hangokat tudott kiadni.

– Parancsolsz? – kérdezett vissza udvariasan Félig Fej Nélküli Nick. Hermione undorodva nézett Ronra, aki nagy nehezen lenyelte a falat felét, és megismételte a kérdést:

– Honnan tudná egy süveg, hogy veszélyben van az iskola?

– Fogalmam sincs – rázta szellemfejét Nick. – Megjegyzem, Dumbledore irodájában lakik, úgyhogy feltehetőleg hall ezt-azt.

– És azt akarja, hogy a házak jó barátok legyenek? – Harry a mardekáros asztal felé pillantott, ahol Malfoy királyként trónolt udvaroncai körében. – Ahhoz csoda kellene.

– Cseppet sem helyes ez a hozzáállás – szólt szemrehányóan Nick. – A megoldás kulcsa a békés együttműködés. Mi, kísértetek, ház szerinti hovatartozásunkon felülemelkedve baráti kapcsolatot tartunk fenn egymással. A Griffendél és a Mardekár versengése dacára eszem ágában sincs keresni a konfliktust a Véres Báróval.

– De csak mert félsz tőle, mint a tűztől – jegyezte meg Ron.

Félig Fej Nélküli Nick mélységes megütközéssel nézett rá.

– Félek? Engem, Sir Nicholas Mimsy-Porpingtont soha életemben nem ért a gyávaság vádja. A nemes vér, mely ereimben csörgedezik...

– Milyen vér? – szakította félbe Ron. – Azt ne mondd, hogy még most is van...

– Átvitt értelemben mondtam! – csattant fel Nick. Feje az ingerültségtől vészesen inogni kezdett szinte teljesen kettévágott nyakán. – Engedtessék meg, hogy legalább a szavaimat szabadon megválaszthassam, ha már az étel s ital nyújtotta örömök megtagadtatnak tőlem! Mindazonáltal hozzászoktam már, hogy egyes diákok ízetlen tréfák tárgyává teszik halálomat!

– Ron nem nevetett ki téged, Nick – szólt békítően Hermione, és dühös pillantást vetett Ronra.

Sajnos Ron szája épp megint pukkadásig tele volt, s bár annyit sikerült kipréselnie magából, hogy "debagaadalag begzsédeni", Nick ezt a jelek szerint nem volt hajlandó bocsánatkérésként értelmezni. Sértődötten a levegőbe emelkedett, megigazította tollas kalapját, majd elsuhant az asztal végére, s ott helyet foglalt a Creevey fivérek, Colin és Dennis között.

– Ezt jól megcsináltad – korholta Hermione Ront.

– Miért? – méltatlankodott a fiú, miután végre sikerült lenyelnie a falatot. – Már kérdezni se szabad?

– Szörnyű vagy! – zárta le a vitát Hermione, és a vacsora hátralevő részében nem szóltak egymáshoz Ronnal.

Harry már megszokta összezörrenéseiket, úgyhogy meg se próbált békítőként fellépni. Inkább befejezte a marhasültjét, s utána megevett egy teli tányérnyit kedvenc melaszos süteményéből.

Ahogy a diákok jóllaktak, és a zajszint újra emelkedni kezdett, Dumbledore ismét felállt. A teremben azonnal néma csend lett, és minden fej az igazgató felé fordult. Harry a jóllakottságtól kellemesen elálmosodott. Megnyugtató volt tudni, hogy valahol fent vár rá egy meleg, puha ágy...

– Most, hogy megérdemelt helyükre kerültek e csodás lakoma kellékei – fogott mondókájába Dumbledore – kérem, hallgassátok meg szokásos év eleji bejelentéseimet. Az iskola melletti erdő tanulóink számára tiltott terület – az elsőéveseket arra kérem, jegyezzék meg ezt, egyes idősebb diákjainkat pedig arra, hogy ne felejtsék el. (Harry, Ron és Hermione lopva összemosolyogtak.) – Frics úr, iskolánk gondnoka megkért rá – saját becslése szerint a négyszázhatvankettedik alkalommal – hogy emlékeztesselek benneteket: a tanórák közötti szünetben tilos a folyosókon varázsolni. Ezen kívül még jó néhány más dolog is tilos – a teljes lista immár megtekinthető Frics úr szobájának ajtaján.

– Ami a tanári kart illeti, két személyi változásról számolhatok be. Örömmel üdvözöljük újra körünkben Suette-Pollts professzort, aki a legendás lények gondozása órákat tartja majd, s hasonló örömmel mutatom be nektek Umbridge professzort, iskolánk új sötét varázslatok kivédése tanárát.

A diákok udvarias, de lelkesnek nem nevezhető tapsa közben Harry, Ron és Hermione riadt pillantást váltottak. Dumbledore nem szólt róla, meddig marad az iskolában Suette-Pollts.

Mikor újra csönd lett, az igazgató folytatta:

– A házak kviddicscsapatainak válogatásaira a...

Dumbledore váratlanul elhallgatott, és kérdő tekintettel Umbridge professzorra nézett. Mivel a boszorkány nem sokkal volt magasabb állva, mint ülve, az első pillanatban senki nem értette, mi történt. Aztán Umbridge megköszörülte torkát – ehhem, ehhem – világossá téve, hogy felállt és beszélni kíván.

Dumbledore arca csak egy szemvillanásnyi ideig tükrözött meglepetést. Aztán leült, és úgy nézett Umbridge professzorra, mintha leghőbb vágya lenne meghallgatni a boszorkány mondandóját.

Más tanárok nem titkolták ilyen ügyesen megütközésüket. Bimba professzor szemöldöke eltűnt borzas tincsei mögött, McGalagony pedig olyan pengevékony ajkakat produkált, mint még soha. Nem volt még rá példa, hogy egy új tanár belefojtotta volna a szót Dumbledore-ba. A diákok közül sokan somolyogtak az orruk alatt, mintha azt mondanák: ez a nő, úgy látszik, nem tudja, hogy mennek a dolgok a Roxfortban.

– Köszönöm kedves üdvözlő szavait, igazgató úr – szólt kincstári mosollyal Umbridge.

Vékony, magas hangon, kislányosan kényeskedve beszélt, szavai hallatán Harryt újra elfogta az a megmagyarázhatatlanul erős viszolygás, amit a tárgyalóteremben is érzett. A rémes hangjától a bolyhos rózsaszín kardigánjáig mindent utált ebben a nőben.

Umbridge újra megköszörülte a torkát (ehhem, ehhem), és folytatta:

– Csodálatos érzés visszatérni a Roxfortba. – Elmosolyodott, s ettől láthatóvá váltak meghökkentően hegyes fogai. – És még csodálatosabb látni ezt a sok csillogó szemet és mosolygó arcocskát.

Harry körülnézett a teremben. Egyetlen mosolygó arcot se látott, elkerekedett szemet viszont annál többet. Mindenkit megdöbbentett, hogy Umbridge úgy beszél hozzájuk, mintha ötévesek lennének.

– Alig várom, hogy külön-külön is megismerhesselek benneteket. Biztos vagyok benne, hogy nagyon jó barátok leszünk.

A diákok hitetlenkedve összenéztek, és sokan már nem is próbálták elfojtani vigyorukat.

– Leszek én a barátja, csak rám ne adja a kardigánját – súgta Parvati Lavendernek, és mindketten vihogni kezdtek.

Umbridge professzor megint megköszörülte a torkát (ehhem, ehhem), de mikor folytatta, egyszerre komolyabb hangot ütött meg, s beszéde monotonná vált, mintha betanult szöveget mondana fel.

– A Mágiaügyi Minisztérium mindig is kiemelkedő fontosságot tulajdonított az ifjú boszorkányok és varázslók képzésének. A veletek született értékes tehetség kárba vész, ha nem építünk rá, ha nem aknázzuk ki szakszerű oktatással. Nemzedékről nemzedékre tovább kell adnunk a varázslótársadalom ősi örökségét, a tudást, melyet máskülönben mindörökre elveszítenénk. Közös kincsünket, az elődök által felhalmozott mágiai ismereteket őrizniük és gyarapítaniuk kell azoknak, akik e nemes munkát, a tanítást választják hivatásul.

Umbridge professzor itt szünetet tartott, és biccentéssel tisztelgett a tanári kar többi tagja előtt. Egyetlen kollégája se biccentett vissza. McGalagony professzor annyira összehúzta sötét szemöldökét, hogy arca kimondottan sólyomszerű lett, és – Harry ezt tisztán látta – sokatmondó pillantást váltott Bimba professzorral.

Umbridge közben újra megköszörülte a torkát (ehhem, ehhem), és folytatta szónoklatát.

– A Roxfort minden igazgatója és igazgatónője bizonyos mértékig megváltoztatta, megújította e nagy múltú iskolát – s ez így is van rendjén, mert ahol nincs haladás, ott pangás és hanyatlás van. Az öncélú újításnak azonban nem engedhetünk teret, hiszen botorság elvetni az idő próbáját kiállt szokásokat. A régi és az új, az állandóság és a változás, a hagyományőrzés és a hagyományteremtés közötti egyensúly tehát...

Harry figyelme egyre inkább lankadt, s agya már csak foszlányokat fogott fel Umbridge mondataiból. A csend, ami Dumbledore beszédei alatt sosem tört meg, egyre tisztábban hallható alapzajnak adta át a helyét: a diákok összehajoltak, és sugdolózni, majd nevetgélni kezdtek. Odaát a Hollóhát asztalánál Cho Chang élénk társalgásba merült barátaival. Néhány székkel odébb Luna Lovegood elővette a *Hírverő*t, és olvasni kezdett. A hugrabugos Ernie Macmillan azon kevesek közé tartozott, akik még mindig Umbridge-re szögezték a szemüket, de az ő tekintete is merev és üres volt. Harry gyanította, hogy csupán azért színlel figyelmet, mert a mellén csillogó szép új prefektusi jelvény birtokában ezt kötelességének érzi.

Umbridge professzornak szemlátomást nem tűnt fel, hogy hallgatósága nagy részét nem érdekli, amit mond. Harrynek az volt az érzése, hogy ha fegyveres lázadás törne ki a teremben, a boszorkány akkor se zavartatná magát. A tanárok egyébként mind feszült figyelemmel hallgatták a monológot, Hermione pedig egyenesen csüggött Umbridge ajkán, bár arckifejezése arról árulkodott, hogy cseppet sem tetszik neki, amit hall.

– ...mert egyes reformokat igazol az idő, míg mások helytelennek bizonyulnak. A hagyományok egy részét illő és üdvös továbbvinni, de el kell vetni az idejétmúlt szokásokat. Lépjünk hát tovább, hogy beköszönthessen a nyitottság, a hatékonyság, a felelősségteljes munka korszaka, melyben megőrződik az, ami megőrzésre méltó, tökéletesedik, ami tökéletesítést igényel, és szigorú tilalom sújtja mindazt, ami káros.

Umbridge elhallgatott, és leült. Dumbledore tapsolni kezdett. A tanárok követték példáját, de többen közülük csak egyszer vagy kétszer csapták össze a tenyerüket. Néhány diák is tapsolt, a többség viszont csak késve vette észre, hogy véget ért a beszéd, s mire tapsolni kezdtek volna, Dumbledore újra felállt.

– Hálásan köszönjük Umbridge professzornak igen tanulságos felszólalását – szólt, és udvariasan bólintott Umbridge felé. – Nos, mint mondtam, a házak kviddicscsapatainak válogatásaira...

– Az biztos, hogy tanulságos beszéd volt – jegyezte meg fojtott hangon Hermione.

– Csak azt ne mondd, hogy élvezted – felelte faarccal Ron. – legunalmasabb szónoklat volt, amit életemben hallottam, pedig Percy mellett nőttem fel.

– Tanulságos volt, nem élvezetes – suttogta Hermione. – Sok mindent megmagyarázott.

– Igen? – nézett rá csodálkozva Harry. – Nekem egy rakás maszlagnak tűnt.

– De a maszlagban el volt rejtve néhány fontos dolog – felelte komoran Hermione.

– Tényleg?

– Az például, hogy "az öncélú újításnak nem engedhetünk teret", hogy szigorúan tiltani kell mindent, ami káros.

– Jó, és ez miért fontos szerinted? – türelmetlenkedett Ron.

– Azért fontos – válaszolt összeszorított fogakkal Hermione – mert azt jelenti, hogy a minisztérium bele akar szólni a Roxfort életébe.

Egyszerre nagy zsivaj támadt a teremben. Dumbledore a jelek szerint elbocsátotta a társaságot, mert mindenki felállt, és indulni készült. Hermione izgatottan talpra ugrott.

– Gyere gyorsan, Ron, nekünk kell felkísérni az elsősöket!

– Ja, tényleg! – kapott észbe a fiú. – Hé! Hé! Hahó! Tökmagok!

– Ron!

– Mi bajod? Olyan kis törpék...

– Akkor se nevezheted őket tökmagnak! Elsőévesek! – kiáltotta parancsoló hangon Hermione. – Ide hozzám!

Egy csapatnyi gólya bátortalanul elindult a Griffendél és a Hugrabug asztala között. Valóban nagyon kicsinek tűntek. Harry arra gondolt, hogy ő azért nem volt ennyire gyerek elsős korában.

Bátorítóan rámosolygott a gólyákra. Egy szőke fiúcska, aki Euan Abercombie mellett lépkedett, összerezzent, majd megbökte Euant, és valamit a fülébe súgott. Erre Euan is rémült arcot vágott, s a szeme sarkából rápillantott Harryre, aki érezte, hogy arcára fagy a mosoly.

– Majd találkozunk – motyogta oda Ronnak és Hermionénak, azzal elindult kifelé a nagyteremből. Menet közben mereven maga elé nézett, hogy ne kelljen észrevennie az összesúgó, bámuló és mutogató diákokat. Így szelte át a tömeget a bejárati csarnokban; a márványlépcsőn aztán begyorsított, majd rejtett mellékutakra tért, hogy lerázza a tömeget.

Buta voltam, hogy nem készültem fel erre, gondolta mérgesen, mikor már egy néptelenebb, emeleti folyosón haladt. Számítania kellett volna rá, hogy mindenki megbámulja majd; hiszen csak két hónapja történt, hogy egy iskolatársa holttestével a karjában lépett ki a Tirmágus-labirintusból, utána pedig az állította, hogy tanúja volt Voldemort nagyúr visszatérésének. Még ha akart volna, akkor se tarthatott volna nyilvános beszámolót a temetőben történtekről, hiszen év vége volt, mindenki hazautazott...

Közben megérkezett a Griffendél-torony bejáratához vezető folyosó végére, de mikor megállt a Kövér Dáma portréja előtt, rádöbbent, hogy nem tudja a jelszót.

– Öhm... – motyogta tanácstalanul, és felnézett a képre. A festett asszonyság megigazította rózsaszínű szaténruhája redőit, és gőgös pillantást vetett rá.

– Ha nincs jelszó, nincs belépés – jelentette ki.

– Én tudom a jelszót! – csendült egy lelkes hang.

Harry megfordult. Neville kocogott felé a folyosón.

– Képzeld, lehet, hogy az idén meg tudom jegyezni a jelszót! Találd ki, mi az! – Neville meglengette a csúf kis kaktuszt, amivel a vonaton büszkélkedett. – Mimbulus Mimbeltonia!

– Úgy van – bólintott a Kövér Dáma.

A portré ajtó módjára kinyílt, s mögötte láthatóvá vált a falon vágott kerek nyílás. Harry és Neville bemásztak rajta.

A Griffendél klubhelyisége, mint mindig, most is hívogatóan meghitt hangulatot árasztott. A kerek toronyszoba tele volt kopott, puha karosszékekkel és rozoga asztalokkal. A kandallóban lobogó, vidám tűznél néhányan összegyűltek egy kis lefekvés előtti kézmelengetésre. Fred és George is ott volt a helyiségben – épp feltűztek valamit a hirdetőtáblára. Harry nem volt beszélgetős kedvében, úgyhogy épp csak jó éjt intett az ikreknek, és már indult is tovább a fiúk hálószobáihoz vezető ajtó felé. Neville követte.

A hálóterembe lépve ott találták Dean Thomast és Seamus Finnigant. A fiúk nagy munkában voltak: azon fáradoztak, hogy módszeresen kitapétázzák az ágyaik melletti falat poszterekkel és fényképekkel. Közben beszélgettek valamiről, de amint meglátták az érkezőket, egyszerre

elhallgattak. Harry először arra gondolt, hogy bizonyára róla folyt a szó, aztán meg arra, hogy kezeltetnie kellene az üldözési mániáját.

– Sziasztok – szólt, azzal egyenesen a ládájához lépett, és kinyitotta.

– Szia, Harry – köszönt vissza Dean, aki a West Ham futballcsapatának színeiben virító pizsamát viselt. – Milyen volt a vakáció?

– Tűrhető – dörmögte Harry. Nyári élményeinek részletes taglalásába nem akart belefogni, mert az reggelig tartott volna. – És neked?

– Nekem jó nyaram volt – nevetett Dean. – Vagy mindenesetre jobb, mint Seamusnak. Épp az előbb mesélt róla.

– Miért, mi történt? – kérdezte Neville, miután gondosan elhelyezte az éjjeliszekrényen a Mimbulus Mimbeltoniát.

Seamus nem válaszolt rögtön; valamiért borzasztóan fontosnak érezte, hogy előtte még igazítson egyet a Kenmare Kestrels kviddicscsapat poszterén. Harry csak a hátát láthatta, mikor végre megszólalt:

– Anyám nem akarta, hogy visszajöjjek.

Harry épp kibújni készült a talárjából, de megállt a mozdulat közben.

– Micsoda?

– Nem akarta, hogy visszajöjjek a Roxfortba.

Seamus elfordult, és kotorászni kezdett a ládájában – még most sem nézett rá Harryre.

– De hát miért? – kérdezte döbbenten Harry. El se tudta képzelni, hogy Seamus édesanyjának, aki boszorkány, hogyan támadhatott ilyen dursleys ötlete.

Seamus előbb felhúzta és begombolta a pizsamáját, s csak utána Válaszolt.

– Hát... azt hiszem, miattad.

Harry pulzusa egy szempillantás alatt megduplázódott. Úgy érezte, mintha minden oldalról láthatatlan ellenség közeledne felé.

– Hogy érted ezt? – kérdezte gyorsan.

– Hát úgy, hogy anyám... – kezdte Seamus, még mindig kerülve Harry pillantását. – Végül is nem csak miattad, hanem Dumbledore miatt is...

– Beveszi, amit a *Reggeli Próféta* ír? – emelte fel a hangját Harry. – Elhitte az újságnak, hogy hazudok, Dumbledore meg egy vén bolond?

Seamus most végre a szemébe nézett.

– Igen.

Harry nem szólt többet. Az éjjeliszekrényre dobta varázspálcáját, kibújt talárjából, dühösen a ládájába gyűrte, és pizsamát húzott.

Torkig volt az egésszel. Elege volt belőle, hogy megbámulják, és mindenki róla beszél. Ha tudnák, ha csak sejtenék, hogy milyen érzés átélni azt, amit ő átélt... de nem, sejtelmük sincs róla, Mrs Finnigan se tud semmit, és nem is próbálja használni az agyát az az ostoba nő, gondolta dühödten.

Lefeküdt az ágyra, és már nyúlt a függöny után, hogy behúzza, amikor Seamus megszólalt:

– Figyelj... most őszintén... mi történt aznap este, amikor... tudod, amikor... szóval Cedric Diggoryval?

Seamus hangjában szorongás és kíváncsiság keveredett. Dean, aki addig a ládájában kotorászott a papucsa után, most hirtelen mozdulatlanná dermedt – ő is érdeklődve várta a választ.

– Miért engem kérdezel? – felelt gorombán Harry. – Olvasd te is szorgalmasan a *Reggeli Prófétát*! Vagy beszélgess az anyukáddal, ha olyan jól értesült!

– Anyámról szállj le, jó? – fortyant fel Seamus.

– Leszállok róla, ha nem fog hazugnak nevezni! – vágott vissza Harry.

– Hagyd abba, Potter!

– Majd abbahagyom, ha akarom! – Harry dühében felkapta az éjjeliszekrényről a pálcáját. – És ha nem tetszik, hogy egy szobában kell aludnod velem, szólj McGalagonynak, ő majd átköltöztet... hogy ne kelljen aggódnia az anyukádnak...

– Mondtam, hogy szállj le az anyámról!

– Mi van itt?

A kérdést Ron tette fel, aki ebben a pillanatban lépett be a szobába, s most elkerekedett szemmel állt az ajtóban. Először Harryt bámulta meg, aki az ágyán térdelt, és pálcáját Seamusra szegezte, aztán a dühtől remegő Seamusra nézett.

– Potter szidja az anyámat! – kiabálta a szőke fiú.

– Mi? – hitetlenkedett Ron. – De hisz ismerjük az édesanyádat... Nagyon kedves volt...

– Kedves volt addig, amíg nem a *Reggeli Próféta* hazugságait szajkózta! – mordult fel Harry.

– Jaa... – Ron lassan bólintott. – Értem.

– Igaza van – sziszegte Seamus, újabb gyilkos pillantást vetve Harryre. – Tényleg nem akarok egy szobában lakni vele, mert nem normális!

– Hagyd abba! – szólt rá Ron, s füle vészjóslóan vörösödni kezdett. – Megsérted a házirendet...

– Én sértem meg!? – ordított Seamus. – Te elhiszed a sok hülyeséget, amit Tudodkiről összehordott, mi? Szerinted az mind igaz, ugye!?

– Igen! – vágta rá dühösen Ron.

– Akkor te is őrült vagy! – acsargott Seamus.

– Igen? Csak az a baj, öreg, hogy prefektus is vagyok! – felelte Ron, és a mellkasán díszelgő jelvényre bökött. – Úgyhogy ha nem akarsz büntetőfeladatot, vigyázz a szádra!

Seamus arcán látszott, hogy a büntetést nem feltétlenül tartja túl nagy árnak azért, hogy kimondhassa, ami a nyelve hegyén van – de végül mégis beérte egy megvető mordulással. Ledobta magát az ágyára, és behúzta a függönyt – illetve behúzta volna, de a dühös rántástól a függöny leszakadt, és egy kupacban a padlón kötött ki.

Ron még egyszer rávillantotta szemét Seamusra, aztán Deanhez és Neville-hez fordult.

– Másnak is van gondja Harryvel? – kérdezte fenyegetően.

– Az én szüleim muglik, haver – vonta meg a vállát Dean. – Fogalmuk sincs róla, hogy valaki meghalt a Roxfortban, mert nem voltam olyan lökött, hogy elmondjam nekik.

– Te nem ismered anyámat! – fakadt ki Seamus. – Ő bárkiből bármit ki tud szedni! És a te szüleidnek nem jár a *Reggeli Próféta*! Azt se tudják, hogy az igazgatónkat kirúgták a Wizengamotból meg a Mágusok Nemzetközi Szövetségéből, mert már tök szenilis...

– A nagyanyám szerint ez marhaság – szólt közbe Neville. – Azt mondja, nem Dumbledore-nak szállt el az agya, hanem azoknak akik ilyeneket írnak róla az újságban. Le is mondta az előfizetésünket. Mi hiszünk Harrynek – tette hozzá nemes egyszerűséggel, majd bemászott az ágyába, állig betakarózott, fontoskodó pillantást vetve Seamusra, és így folytatta: – A nagymamám mindig is azt mondta, hogy fogunk még hallani Tudodkiről. Szerinte ha Dumbledore azt mondja, hogy visszatért, akkor úgy is van.

Harryt őszinte hálával töltötték el ezek a szavak. A vita ezzel véget is ért. Seamus elővette a pálcáját, visszavarázsolta a helyére a függönyt, majd el is tűnt mögötte. Dean bebújt az ágyába, rögtön az oldalára fordult, és nem szólt többet. Neville holdfényben fürdő kaktuszát nézegette – úgy tűnt, neki sincs több mondanivalója.

Ron csendesen matatott a holmijával, Harry pedig hanyatt dőlt, és a párnára hajtotta fejét. Felkavarta a veszekedés Seamusszal, akit mindig is rokonszenves fiúnak tartott. Hány ember fogja még a fejéhez vágni, hogy hazudik és nem normális?

Vajon Dumbledore is ilyen kínokat állt ki a nyáron, miután előbb a Wizengamotban, aztán a Mágusok Nemzetközi Szövetségében is ajtót mutatták neki? Talán dühös lett rá, Harryre, azért vette semmibe őt két hónapon át? Végül is együtt kerültek ebbe a kutyaszorítóba: Dumbledore hitt neki, lényegében az ő beszámolóját visszhangozta előbb a Roxfort diákjai, majd a szélesebb nyilvánosság előtt. Aki őt, Harryt hazugnak tartja, annak azt kell gondolnia Dumbledore-ról, hogy jó- vagy rosszhiszeműen, de rémhíreket terjeszt...

Ron is ágyba bújt, és elfújta az utolsó gyertyát a szobában.

Egy napon belátják majd, hogy igazunk volt, gondolta keserűen Harry. Csak azt nem tudta, hány hasonló támadást kell még elszenvednie, amíg felvirrad az a nap.

Tizenkettedik fejezet
Umbridge professzor

Seamus másnap reggel rekordgyorsasággal öltözött fel, s már becsukódott mögötte az ajtó, mikor Harry még csak a zokniját húzta.

– Fél, hogy megfertőzi az elmebajom, ha túl sokáig marad velem egy szobában? – szólt mogorván Harry.

– Ne törődj vele! – legyintett Dean, és vállára vetette a táskáját.

– Csak egy kicsit...

De nem tudta megmondani, hogy "csak egy kicsit" mi van Seamusszal. Elhallgatott, majd kínos szünet után kisomfordált a hálóteremből.

Neville és Ron amolyan "ne foglalkozz vele, az ő baja" pillantást vetettek Harryre, akit azonban ez nem igazán nyugtatott meg.

Meddig kell még eltűrnie ezt?

– Mi bajod? – kérdezte öt perccel később Hermione, mikor a klubhelyiségben utolérte a reggelizni induló Harryt és Ront. – Olyan képet vágsz, mintha... Te jó isten!

Hermione a hirdetőtáblára meredt. Azon egy nagy plakát lógott:

GALLEON GALLONSZÁMRA!
Zsebpénzed nem fedezi a kiadásaidat?
Szükséged lenne egy kis mellékes aranyra?
Jelentkezz Fred és George Weasleynél
a Griffendél klubhelyiségében!
Mellékállásban is végezhető, egyszerű,
szinte fájdalommentes munkát ajánlunk.
(A kockázatokat a jelentkező viseli,
a mellékhatásokért felelősséget nem vállalunk.)

– Mindennek van határa... – csóválta a fejét Hermione. Mérgesen letépte a plakátot, így újra láthatóvá vált az első roxmortsi hétvége időpontját közlő hirdetmény. – Beszélnünk kell a fejükkel, Ron!

Ron rémülten pislogott.

– Miért?

– Mert prefektusok vagyunk! – felelte szigorúan Hermione, miközben kimásztak a portrélyukon. – Az a dolgunk, hogy megakadályozzuk az ilyesmit!

Ron nem vitatkozott, de arckifejezése elárulta, hogy vonzóbb feladatot is el tud képzelni Fred és George jobb belátásra térítésénél.

– Szóval mi a baj, Harry? – folytatta a faggatózást Hermione.

A lépcsőt, amin felfelé haladtak, hajdanvolt boszorkányok és varázslók portréi szegélyezték. A festményalakok élénk beszélgetésbe merültek, ügyet sem vetettek Harryékre. – Miért vágsz ilyen bosszús képet?

Harry nem felelt, úgyhogy Ron vázolta a helyzetet:

– Seamus szerint Harry hazudott Tudodkiről.

Harry megrökönyödést várt Hermionétól, de a lány csak sóhajtott, és komoran bólintott.

– Igen, Lavendernek is ez a véleménye – mondta.

– Gondolom, kedvesen elcsevegtetek róla, hogy hazug, feltünősködő alak vagyok-e vagy sem – szólt epésen Harry.

– Tévedsz – felelte higgadtan Hermione. – Azt mondtam neki, hogy fogja be azt az ólajtó száját. Egyébként nagyon örülnék, Harry, ha nem ugranál folyton a torkunknak, ugyanis, ha nem vetted volna észre, a te oldaladon állunk.

Néhány másodperces csend következett.

– Ne haragudjatok – mondta végül Harry.

– Semmi baj. – Hermione méltóságteljesen biccentett, aztán megcsóválta a fejét. – Hát nem emlékeztek, mit mondott Dumbledore az évzáró beszédében?

Harry és Ron válasz helyett üres tekintettel néztek rá. Hermione lemondóan sóhajtott.

– Tudjátokkiről beszélt, és azt mondta: "mesterien ért hozzá, hogyan kell békétlenséget, viszályt szítani. Csak úgy győzhetjük le őt, ha egyetértésünk és barátságunk kiállja a próbát..."

– Hogy bírsz ilyeneket megjegyezni? – kérdezte őszinte csodálattal Ron.

– Úgy, hogy odafigyelek.

– Én is odafigyeltem, mégse jegyeztem meg szó szerint.

– Csak azt akarom mondani – emelte fel a hangját Hermione – hogy Dumbledore pontosan erről a helyzetről beszélt. Tudodki még csak két hónapja tért vissza, de máris elkezdtünk civakodni. A Teszlek Süveg is arra figyelmeztetett minket, hogy tartsunk össze...

– Én meg arra emlékszem, mit mondott tegnap Harry – vágott vissza Ron. – Ha ez azt jelenti, hogy jópofiznunk kell a mardekárosokkal, akkor nem kérek belőle.

– Szerintem pedig igenis jó lenne, ha megpróbálnánk erősíteni a házak közti összefogást – erősködött Hermione.

Közben megérkeztek a márványlépcső aljába. A bejárati csarnokon negyedéves hollóhátasok egy csoportja sétált át. Mikor megpillantották Harryt, sietve közelebb húzódtak egymáshoz, mintha attól félnének, hogy Harry megtámadja a lemaradókat.

– Kellemes lesz ilyen emberekkel barátkozni – jegyezte meg sötéten Harry.

Követték a hollóhátasokat a nagyterembe, de már az ajtóból ösztönösen a tanári asztalt kezdték el fürkészni. Suette-Pollts professzor Sinistra professzorral, az asztronómiatanárral beszélgetett, s Hagrid ezúttal is csak a hiányával tűnt fel. Az elvarázsolt mennyezet Harry hangulatát tükrözte: csúnya esőfelhőszürke volt.

– Dumbledore nem mondta, meddig marad Suette-Pollts – jegyezte meg Harry, miközben a Griffendél asztala felé sétáltak.

– Lehet, hogy... – kezdte tűnődve Hermione.

– Hogy...? – kérdezte kórusban Harry és Ron.

– Hát... Dumbledore talán nem akarta felhívni rá a figyelmet, hogy Hagrid nincs itt.

– Felhívni rá a figyelmet? – ismételte félig nevetve Ron. – Lehet azt nem észrevenni?

Mielőtt Hermione felelhetett volna, egy magas, afrofonatos, fekete bőrű lány lépett oda Harryhez.

– Szia, Angelina.

– Szia – biccentett a lány. – Jó volt a nyár? – Majd választ sem várva folytatta: – Figyelj, én lettem a kviddicscsapat kapitánya.

– Ez tök jó – vigyorodott el Harry. Arra gondolt, hogy Angelina biztosan nem fog olyan terjengős buzdító beszédeket tartani, mint Wood, s ezt nagyra értékelte.

– Most, hogy Oliver elment, szükségünk van egy új őrzőre. Pénteken ötkor próbáljuk ki a jelentkezőket. Azt akarom, hogy az egész csapat ott legyen. Olyan ember kell, akit mindenki elfogad.

– Rendben – bólintott Harry.

Angelina egy mosollyal elköszönt, és már ott se volt.

– Nem is gondoltam rá, hogy Wood elment – jegyezte meg csevegő hangon Hermione, miután leült Ron mellé, és maga elé húzott egy tányér pirítóst. – Gondolom, ez elég nagy érvágás a csapatnak.

– Aha – felelte Harry, és leült barátaival szemben. – Jó őrző volt...

– De azért nem árt a vérfrissítés – vélekedett Ron.

A felső ablakokon át hirtelen baglyok százai röppentek be, hogy aztán hangos szárnycsattogás közepette szétszóródjanak a teremben. Miközben kézbesítették a leveleket és csomagokat a címzetteknek, vízcseppek záporát zúdították a reggeliző diákokra, kézzelfogható bizonyítékkal szolgálva rá, hogy odakint szakad az eső.

Hedvig nem volt a baglyok között, de Harryt ez nem lepte meg: egyetlen levelezőtársától, Siriustól nem sok új hírre számított huszonnégy órával az elválásuk után. Hermionénak viszont gyorsan odébb kellett húznia a narancslevét, hogy helyet csináljon egy ázott gyöngybagolynak, ami a *Reggeli Próféta*val a csőrében ereszkedett felé.

– Minek veszed meg ezt a vacak újságot? – morogta Harry, miután Hermione bedugott egy knútot a madár lábára kötött kis erszénybe, és útjára bocsátotta a baglyot. – Én ugyan bele se nézek. Tele van hazugságokkal.

– Érdemes tudni, mit mond az ellenség – felelte Hermione, azzal széthajtotta a napilapot, és eltűnt mögötte. Csak akkor bukkant fel újra, mikor Ron és Harry már befejezték az evést.

– Üres – foglalta össze a véleményét, azzal összecsavarta az újságot, és letette a tányérja mellé. – Nem írnak rólad, se Dumbledore-ról, se semmiről, ami minket érdekel.

McGalagony professzor közeledett feléjük az órarendekkel.

– Nézzétek a hétfőt! – hördült fel Ron, miután kapott egy példányt az ötödévesekéből. – Mágiatörténet, dupla bájitaltan, jóslástan, dupla sötét varázslatok kivédése... Binns, Piton, Trelawney és az az Umbridge egyetlen napon! Szólok Fredéknek, hogy húzzanak bele azokkal a Maximuláns izékkel...

– Higgyek füleimnek? – szólt közbe Fred, aki épp ebben a pillanatban huppant le George-dzsal együtt Harry mellé. – A nagyságos prefektus úr lógni akar az órákról?

– Nézd meg, mit kell ma végigszenvednünk – dohogott Ron, és bátyja orra alá dugta az órarendet. – Ilyen rémes hétfőnk még sose volt.

– Panaszod nem alaptalan, édes öcsém – bólintott Fred a táblázatot szemlélve. – Ha akarsz, fél áron kaphatsz egy Orvérzés Ostyát.

– Miért fél áron? – kérdezte gyanakodva Ron.

– Mert addig fog vérezni az orrod, amíg ki nem száradsz – felelte Fred, és maga elé emelt egy sózott heringet. – Még nincs készen az ellenszérum.

Ron zsebre dugta az órarendet.

– Köszi – morogta – akkor inkább az órákon aszalódom.

– A Maximuláns dolgaitokról jut eszembe – szólalt meg Hermione, szúrós pillantást vetve az ikrekre. – A Griffendél hirdetőtábláját nem használhatjátok kísérleti nyulak toborzására.

– Ki mondta? – hökkent meg George.

– Én mondom – felelte Hermione. – És Ron.

– Engem hagyj ki ebből – morogta az említett.

Hermione dühösen rámeredt, az ikrek pedig vihogni kezdtek.

– Egykettőre meg fogsz szelídülni, Hermione – szólt kedélyesen Fred, miközben megvajazott egy zsömlét. – Ötödéves vagy... nemsokára könyörögni fogsz, hogy adjunk a Maximuláns desszertekből.

– Attól, hogy ötödéves vagyok, miért szorulnék rá? – kérdezte Hermione.

– Mert az ötödév RBF-év.

– Na és?

– Na és szépen vizsgázni fogtok – vigyorgott Fred. – Addig pedig úgy meghajtanak titeket, hogy bokáig fog lógni a nyelvetek.

– Nálunk a fél osztály enyhébb ideg-összeroppanást kapott az RBF-ek előtt – mesélte George. – Bőgtek, hisztiztek... Patricia Stimpson naponta többször elájult...

– Kenneth Towlernek még kiütései is lettek, emlékszel? – nosztalgiázott Fred.

– Persze, mert beszórtad a pizsamáját Dagadox porral – nevetett George.

– Ja, tényleg... Már el is felejtettem.

– A lényeg az, hogy az ötödév kész rémálom – legyintett George. – Legalábbis ha az ember a jó jegyekre hajt. Mi Freddel azért túléltük valahogy.

– Hát igen... Hány RBF-et is tettetek le? – kérdezte Ron. – Hármat-hármat, nem?

– Aha – bólintott derűsen Fred. – De a mi terveinkben viszonylag kis hangsúlyt kap a tudományos fokozatok megszerzése.

– Arról is komoly vitát folytattunk, hogy egyáltalán elvégezzük-e a hetedik évet – tette hozzá George. – Most, hogy megvan a...

Harry egy szemvillanással elhallgattatta a fiút. Tudta ugyanis, hogy George a tőle kapott pénzt akarja említeni.

– ...hogy megvannak az RBF-eink – vágta ki magát George – minek vacakolnánk a RAVASZ-okkal? De aztán arra gondoltunk, hogy anya szomorú lenne, ha nem járnánk ki a sulit. Főleg azután, hogy Percy megszerezte a világ legnagyobb fafeje címet.

– De azért addig se tétlenkedünk. – Fred kedvtelve végigjáratta tekintetét a reggeliző diákseregen. – Végzünk egy kis piackutatást. Felmérjük, milyen termékeket keres egy varázsviccboltban az átlagos roxforti diák, aztán kielemezzük a kutatási eredményeket, és összeállítjuk a keresletnek megfelelő termékskálát.

– De hát honnan lenne pénzetek egy bolt megnyitására? – kérdezte szkeptikusan Hermione. – Ahhoz rengeteg eszköz meg nyersanyag kell... és, gondolom, egy helyiség is...

Harry nem nézett az ikrekre. Érezte, hogy arca lángvörösre gyullad, ezért "véletlenül" leejtette a villáját, és gyorsan lehajolt érte. Közben hallotta Fred válaszát:

– Ne kérdezz, akkor nem hazudunk, Hermione. Gyere, George, ha sietünk, gyógynövénytan előtt még eladhatunk pár telefület.

Mire Harry felbukkant az asztal alól, az ikrek már el is indultak, kezükben egy-egy rakás pirítóssal.

– Ne kérdezz, akkor nem hazudunk... – ismételte tűnődve Hermione. – Mit jelentsen ez? Lehet, hogy már sikerült is kezdőtőkét szerezniük?

– Ez már nekem is megfordult a fejemben – bólintott szemöldökráncolva Ron. – Nyáron vettek nekem egy dísztalárt, és akkor sem értettem, honnan van ilyesmire pénzük...

Harry úgy vélte, ideje elkormányozni a beszélgetést a veszélyes témáról.

– Mit gondoltok, tényleg olyan nehéz év vár ránk? Mármint a vizsgák miatt?

– Hát, szerintem igen – felelte Ron. – Az RBF-ek nagyon fontosak. Eredményességüktől függ, hogy milyen állásokra jelentkezhet ember. Bill azt mondta, pályaválasztási tanácsot is fogunk kapni az idén, hogy el tudjuk dönteni, mely tárgyakból akarjuk letenni jövőre a RAVASZ-t.

– Ti már tudjátok, mihez akartok kezdeni a Roxfort után? – kérdezte pár perccel később Harry, miután kisétáltak a nagyteremből, és elindultak mágiatörténet-órára.

– Én nem nagyon – felelte lassan Ron, és lesütötte a szemét.

– Habár? – faggatta Harry.

– Hát, tök jó lenne aurornak menni – bökte ki Ron.

Harry lelkesen bólogatott.

– Csak hát az aurorok... az olyan elitcsapat – folytatta Ron. – Aurornak csak a legjobbak mehetnek. Na és te mi akarsz lenni, Hermione?

– Nem tudom – felelte a lány. – Mindenesetre valami értelmes munkát szeretnék végezni.

– Az aurorok értelmes munkát végeznek! – méltatlankodott Harry.

– Persze, de azért más is van a világon. Például ha befolyásos mozgalommá tudnám fejleszteni a MAJOM-ot...

Harry és Ron nagyon vigyáztak, nehogy találkozzon a tekintetük...

A mágiatörténet a diákság egyöntetű véleménye szerint a varázstudományok legunalmasabbika volt. A tárgyért felelős néhai Binns professzor monoton előadásmódja hipnotizáló erővel bírt: tíz, melegben öt perc alatt garantáltan mindenki félálomba bódult tőle. A kísértettanár minden órája egyforma volt: felolvasta a mondókáját, a diákok pedig vagy jegyzeteltek vagy bambán meredtek a semmibe. Harry és Ron csak úgy tudták letenni addigi történelemvizsgáikat, hogy a felkészülési időben lemásolták Hermione jegyzeteit – ő ugyanis csodával határos módon ébren tudta végigülni Binns előadásait.

Ez alkalommal az óriások háborúinak ürügyén unatkoztak másfél órát. Harry az első tíz percben még felfogott valamit az elhangzottakból; utoljára még arra gondolt, hogy a téma más tanár előadásában akár érdekes is lehetne, aztán végérvényesen leállt az agya. A fennmaradó nyolcvan

percben akasztófásat játszott Ronnal a pergamenje sarkán, amiért Hermione megrovó pillantásokkal illette mindkettőjüket.

– Mi lenne – kérdezte a lány, mikor már kifelé mentek a teremből (Binns professzor a táblán át távozott) – ha idén nem adnám oda nektek a jegyzeteimet?

– Akkor a te lelkeden száradna, hogy megbukunk az RBF-vizsgán – felelte Ron.

– Megérdemelnétek! – zsörtölődött Hermione. – Meg se próbáltatok odafigyelni!

– De megpróbáltunk – állította Ron. – Csak nincs annyi eszünk meg olyan memóriánk, mint neked, és nem tudunk olyan jól koncentrálni. Tudjuk, hogy sokkal okosabb vagy nálunk; minek kell még az orrunk alá is dörgölni?

– Jaj, nem kell ez a rossz duma! – legyintett Hermione, de azért szemlátomást hatott rá a hízelgés, mert nem zsörtölődött tovább.

A szünetet az udvaron kellett tölteniük. Odakint finom, ködszerű eső permetezett, úgyhogy az udvar széleinél csoportokban ácsorgó diákokból csak elmosódott körvonalak látszottak. Harry, Ron és Hermione beálltak egy félreeső sarokba, egy csöpögő erkély alá, felhajtották talárjuk gallérját. Épp arról kezdtek el beszélgetni, vajon mit tartogat számukra Piton az év első bájitaltanórájára, amikor észrevették, hogy valaki közeledik feléjük.

– Szia, Harry!

Cho Chang volt az; mi több, teljesen egyedül bukkant fel. Ez igen szokatlan volt nála, mert általában egész csapatnyi viháncoló lány vette körül. Harry jól emlékezett még rá, milyen nehéz volt négyszemközt beszélni vele, mikor negyedévben őt akarta párjának hívni a karácsonyi bálra. – Szia... – köszönt vissza, s érezte, forróság önti el az arcát. Most legalább nem folyik butykor a képemen, gondolta, s úgy tűnt, Chónak ugyanez jutott az eszébe.

– Látom, sikerült leszedni azt a valamit.

– Persze... – bólintott Harry. Igyekezett úgy vigyorogni, mintha találkozásukat a vonaton viccesnek találta volna, nem pedig megalázónak. – Öö... jól telt a nyarad?

Alighogy kimondta a kérdést, már meg is bánta. Cedric Cho barátja volt, úgyhogy a halála Cho nyarát bizonyára éppúgy tönkretette, mint az övét, Harryét.

– Aha... nem volt rossz... – felelte színtelenül Cho.

– Ez a Tornádók jelvénye, nem? – kérdezte Ron, és rámutatott a Cho talárján díszelgő dupla arany T betűs, égszínkék jelvényre. – Nekik drukkolsz?

– Igen – felelte Cho.

– Már régen, vagy csak mióta bajnokok lettek? – kérdezte Ron, olyan gúnyos felhanggal, amit Harry egyáltalán nem érzett helyénvalónak.

– Hatéves korom óta nekik drukkolok – felelte szárazon Cho. – Na szia, Harry.

Azzal otthagyta őket. Hermione megvárta, amíg a lány az udvar közepére ért, s csak akkor vette elő Ront.

– Hogy lehetsz ilyen tapintatlan!?

– Mért? Csak megkérdeztem, hogy...

– Nem vetted észre, hogy Harryvel akart beszélni?

– Na és? Mondtam én, hogy ne beszéljen vele?

– Mért kellett cikizned a csapata miatt?

– Én nem cikiztem, csak...

– Kit érdekel, hogy a Tornádóknak drukkol, vagy sem?

– Figyelj már, minden második ember, aki ilyen jelvényt hord, csak tavaly vette, miután...

– És akkor mi van?

– Az van, hogy azok nem igazi szurkolók. Mindig annak a csapatnak drukkolnak, amelyik éppen felfutott...

– Becsöngettek! – szólt Harry, mivel látta, hogy barátai a nagy vitatkozásban még a csengőszót se hallották meg.

Ezután elindultak Piton alagsori tanterme felé, de Ron és Hermione egész úton folytatták a civakodást, így Harry zavartalanul rágódhatott a történteken. Arra gondolt, hogy Ron és Neville

közelében boldog lehet, ha valaha is lesz olyan találkozása Chóval ami után nem akarja a falba verni a fejét.

Cho mégis odajött hozzá, és beszélgetni akart vele, gondolta miután barátaival beállt a Piton terme előtt kígyózó sorba. Pedig Cedric barátnője volt; gyűlölhetné is őt, amiért élve jött vissza a Trimágus-labirintusból, amikor Cedric meghalt. De nem, Cho kedvesen beszélt vele, nem úgy, mintha őrültnek és hazudozónak tartaná, vagy titkon azzal vádolná, hogy felelős Cedric haláláért... Igen, magától odajött beszélgetni, mégpedig két napon belül már másodszor...

Ez a gondolat felvidította Harryt. Még a pinceterem ajtajának vészjósló nyikorgása se tudta kipukkasztani derűje kis léggömbjét.

Ron és Hermione nyomában besétált Piton termébe, követte őket a megszokott hátsó padhoz, aztán leült barátai közé, akik most már csak dühös mordulásokkal fejezték ki egymás iránti érzelmeiket.

– Csendet kérek! – szólt Piton, miután becsukta az ajtót.

Az utasítás fölösleges volt; amint a diákok meghallották az ajtó döndülését, rögtön abbamaradt a beszélgetés és a mozgolódás: tanáruk puszta jelenléte is elegendő fegyelmező erővel bírt.

Piton elindult a tanári asztal felé, s közben végigjáratta tekintetét a diákokon.

– Mielőtt hozzákezdünk az órai munkához – szólt – emlékeztetnélek rá benneteket, hogy jövő júniusban egy igen fontos vizsgán kell számot adnotok tudásotokról a varázsfőzetek készítése és használata terén. Bár sajnálatos módon a csoport egyes tagjai átlagon aluli szellemi képességekkel rendelkeznek, elvárom, hogy az RBF-vizsgán legalább elégséges szintű teljesítményt nyújtsanak mindazok, akik nem akarják, hogy... megnehezteljek rájuk.

Piton tekintete Neville-en időzött. A fiú keze remegni kezdett.

– A következő tanévben sokan közületek már nem lesznek a tanítványaim – folytatta Piton. – A RAVASZ-ra előkészítő kurzusomon ugyanis csak a legjobbak vehetnek részt, vagyis egyesektől meg kell majd válnunk.

Piton most Harryt nézte, s szája sarka kissé felfelé görbült.

Harry állta a tekintetét; elégtétellel töltötte el őt a gondolat, hogy ötödév után Pitonnak nem lesz alkalma megalázni őt.

– A búcsú boldogító percétől azonban még egy egész tanév választ el minket – folytatta Piton – úgyhogy akár szándékoztok RAVASZ-ra menni, akár nem, azt ajánlom, összpontosítsatok annak a magas szintű tudásnak a megszerzésére, amit a sikeres RBF-vizsga feltételéül támasztok.

– A mai órán egy olyan bájitalt készítünk el, ami gyakran szerepel a Rendes Bűbájos Fokozat vizsgafeladatai között: a béke elixírjét. Ez a főzet a szorongás oldására, az izgalom csillapítására szolgál. De vigyázat! Aki túl bőkezűen adagolja a hozzávalókat, annak bájitala mély, sőt akár örök álmot hozhat elfogyasztójára. Legyetek hát óvatosak munkátok során!

A Harry balján ülő Hermione kihúzta magát, s arca feszült figyelmet tükrözött.

– A hozzávalókat és az elkészítés módját – Piton itt intett egyet a pálcájával – a táblán olvashatjátok. – (A táblán erre feltűnt a recept.) – Mindent, amire szükségetek lesz – Piton megint intett a pálcával – megtaláltok a tároló szekrényben. (Az említett szekrény ajtaja kitárult.) Másfél órátok van a munkára. Lássatok hozzá!

A három jó barát jóslata helyesnek bizonyult: ennél bonyolultabb bájitalt Piton aligha adhatott volna fel nekik. A hozzávalókat szigorú sorrendben és a lehető legpontosabban kimérve kellett az üstbe szórni, s a levet az előírt számú mozdulattal kellett megkeverni, előbb az óramutató járásával megegyező, majd azzal ellentétes irányban. Az utolsó alapanyag hozzáadása előtt egy bizonyos idővel a főzéshez használt tűz lángját a recept szerinti nagyságúra kellett csökkenteni.

– A főzet akkor jó, ha könnyű, ezüstös pára lebeg fölötte – szólt Piton tíz perccel az óra vége előtt.

Harry verejtékben úszó arccal körülnézett a teremben. Az ő üstje sötétszürke gőzt okádott, Ronéból zöld szikrák röppentek fel, Seamus pedig kétségbeesetten élesztgette pálcájával kialudni készülő tüzét. Hermione főzetének felszínét viszont ezüstösen fénylő pára borította – Piton csupán rápillantott görbe orra fölött, aztán szótlanul továbbment – ami nem kevesebbet jelentett, mint hogy

hirtelen nem tud mibe belekötni. Harry üstje mellett viszont megállt, és szája undok mosolyra húzódott.

– Megtudhatnám, mi ez, Potter?

A terem első felében dolgozó mardekárosok kíváncsian felkapták a fejüket. Imádták hallgatni, mikor Piton Harryt gyötörte.

– A béke elixírje – felelte pislogva Harry.

– Mondd csak, Potter, tudsz te olvasni? – kérdezte szinte nyájasan Piton.

Draco Malfoy hangosan felkacagott.

– Igen, tudok – válaszolt Harry. Ujjai ráfeszültek varázspálcájára.

– Akkor olvasd fel az útmutatás harmadik bekezdését!

Harry hunyorogva a táblára nézett. A termet betöltő sokszínű füstködön át nem volt könnyű kibetűzni a receptet.

– "Hozzáadjuk a porított holdkövet, háromszor megkeverjük balra, azután hét percig forraljuk, majd két csepp hunyorszirupot adunk hozzá." – Összeszorult a gyomra. Most döbbent csak rá, hogy a hunyorszirupot nem tette bele a főzetbe: a hétperces főzés után rögtön a következő lépésre ugrott.

– Mindent elvégeztél, ami a harmadik bekezdésben áll, Potter?

– Nem – motyogta Harry.

– Tessék?

– Nem – ismételte hangosabban Harry. – A hunyorszirupot kifelejtettem.

– Kifelejtetted bizony, épp ezért a kotyvalékod használhatatlan. Evapores!

A főzet az utolsó cseppig eltűnt, s Harry úgy állt ott üres üstje mellett, mintha az elmúlt másfél órában semmit se csinált volna.

– Azok, akiknek sikerült elolvasni és felfogni az utasításokat, töltsenek meg egy palackot a főzetükből. Címkézzék fel, írják rá a nevüket, és tegyék le az asztalomra. Házi feladat: negyven centiméter hosszú pergamenen foglaljátok össze a holdkő tulajdonságait és a bájitalfőzésben való használatát. A dolgozatokat csütörtökre várom.

Amíg a többiek a palackjukat töltögették, Harry duzzogva elpakolta a holmiját. A főzete semmivel se volt rosszabb, mint Ron záptojásszagú löttye, vagy mint Neville masszája, amit késsel kellett kikaparni az üstből – mégis egyedül ő kapott elégtelent az órai munkájára. Bedugta a pálcáját a hátizsákjába, aztán lezuttyant a székére, és nézte, ahogy a többiek sorban Piton asztalához ballagtak megtöltött és bedugózott üvegükkel. Mikor végre-valahára megszólalt a csengő, Harry elsőként lépett ki a teremből, s már javában ebédelt, mikor Ron és Hermione rátaláltak. A nagyterem mennyezete a délelőtt folyamán még sötétebb szürkére színeződött, s a magas ablakokon patakokban csorgott le az eső.

– Igazságtalan volt, amit Piton tett – szólt együtt érzőn Hermione, miután leült Harry mellé, és szedett magának a krumplis vagdaltból. – Monstro főzete sokkal rosszabb lett, mint a tiéd: mikor áttöltötte, felrobbant az üveg, és meggyulladt tőle a talárja.

– Miért csodálkozol? – morogta Harry. – Mikor volt Piton igazságos velem?

Erre aztán nehéz volt mit felelni, hiszen a vak is láthatta, hogy Piton az első év első órájától utazik Harryre.

– Reméltem, hogy az idén egy kicsit normálisabb lesz – csóválta a fejét Hermione. – Mivel hogy... – Lopva körülnézett; mellettük kétoldalt hat-hat hely üres volt, és épp senki nem haladt el az asztal mellett. – Mivel hogy benne van a Rendben, meg minden.

– Sárkányból nem lesz golymók – bölcselkedett Ron. – Nekem különben is mindig az volt a véleményem, hogy Dumbledore-nak nem kéne megbíznia Pitonban. Mi bizonyítja, hogy tényleg nem Tudjátokkinek dolgozik?

– Arra még nem gondoltál – szólt bosszúsan Hermione – hogy Dumbledore esetleg több bizonyítékot is tud, csak nem osztja meg veled?

Ronnak már a nyelve hegyén volt a válasz, de Harry megelőzte.

– Hagyjátok már abba, jó? – csattant fel. (Két barátja megütközve nézett rá.) – Öt percig se bírjátok ki veszekedés nélkül. Megőrülök tőletek!

Azzal felpattant félig teli tányérja mellől, vállára vetette táskáját, és faképnél hagyta barátait.

A márványlépcsőn kettesével szedte a fokokat, a lefelé igyekvő diákokat kerülgetve. Hirtelen támadt dühe még mindig nem párolgott el, s ahogy felidézte Ron és Hermione döbbent tekintetét, bosszús elégtételt érzett. Megérdemlik, gondolta. Miért nem tudnak békében maradni? Folyton piszkálják egymást... A falra másznak tőlük az emberek!

Az egyik lépcsőfordulóban elhaladt Sir Cadogan portréja mellett. A lovag fenyegetően rázta felé kardját.

– Gyere ide, nyúlszívű pór! – harsogta sisakrostélya mögül. – Küzdj meg velem!

Harry azonban ügyet se vetett rá. Sir Cadogan átszaladt a szomszéd képbe, hogy üldözőbe vegye. Ám annak lakója, egy dühös farkaskutya rövid úton visszakergette őt a saját keretei közé.

Harry az ebédszünet hátralevő részét magányosan töltötte az északi toronybeli csapóajtó alatt, s mikor becsöngettek, elsőként mászott fel az ezüstlétrán Sybill Trelawney tantermébe.

A jóslástant majdnem annyira utálta, mint a bájitaltant – nem utolsósorban azért, mert Trelawney professzor rendszeresen megjósolta az ő korai halálát. A tarka kendős, gyöngysorokkal teleaggatott nyakú, sovány tanárnő szemüvege mögött a szeme hatalmasnak tűnt, s ettől úgy festett, mint egy óriási rovar. Mikor Harry belépett a terembe, Trelawney az elszórtan álló asztalkák között sétált, karján egy rakás kopott, bőrkötéses könyvvel, s minden asztalra letett egy kötetet. A kendővel letakart lámpák és az illatosítóval meghintett, pislákoló kandallótűz derengő fényében Harrynek sikerült észrevétlenül leülnie az egyik asztalhoz, így köszönnie se kellett. A következő öt percben a csoport többi tagja is befutott.

Ron bedugta a fejét a csapóajtón, megkereste tekintetével Harryt, majd egyenesen felé indult – pontosabban szlalomozni kezdett az asztalok, székek és keményre tömött puffok között.

– Már nem veszekszünk Hermionéval – jelentette.

– Örülök... – motyogta Harry.

– De Hermione azt mondja, jó lenne, ha te se mindig rajtunk töltenéd ki a dühödet – folytatta Ron.

– Nem igaz, hogy... – kezdte ingerülten Harry.

– Én csak átadtam az üzenetet – szakította félbe Ron. – Egyébként egyetértek vele. Nem mi tehetünk róla, hogy Seamus meg Piton felbosszantott.

– Nem mondtam, hogy...

– Köszöntelek benneteket, gyermekeim! – búgta a tőle megszokott, túlvilági stílusban Trelawney. Harry elhallgatott, lenyelve szégyennel keveredő ingerültségét. – Itt vagytok hát az idei első jóslástanórán. Természetesen a szünidőben is figyelemmel kísértem sorsotokat, s örömmel látom, hogy mind épen és egészségesen visszatértetek a Roxfortba – ahogy azt persze előre tudtam.

– Az asztalotokon fekvő könyv Inigo Imago műve, az *Álom a jóslásban*. Az álomfejtésről, mely a jövő kutatásának egyik legkézenfekvőbb módszere, nagy valószínűséggel az RBF-vizsgátokon is szó esik majd – nem mintha én a jóslás szent művészetének terén legcsekélyebb jelentőséget is tulajdonítanám bármiféle vizsgának. Aki a Látó Szem adományát élvezi, nem törődik bizonyítványokkal és érdemjegyekkel. Az igazgató úr azonban ragaszkodik a formaságokhoz, így hát... – harapta el Trelawney a mondatát fensőbbséges sajnálkozással – majd folytatta: – Kérlek, lapozzátok fel a bevezetést, és ismerkedjetek meg Imago álomfejtés-elméletével. Utána alkossatok párokat, és a könyv segítségével értelmezzétek egymás legutóbbi éji látomását.

Harrynek egyetlen dolog tetszett ebben az órában: hogy nem dupla volt. Mire a csoport végzett a könyv bevezetésének elolvasásával, már csak alig tíz perc maradt az álomfejtésre. A szomszéd asztalnál Neville részletesen beszámolt Deannek lidérces álmáról, amiben egy hatalmas olló a nagymamája legszebb kalapját viselte, Harry és Ron viszont csak bámultak egymásra.

– Mondj te egy álmot – szólt végül Ron. – Én mindig elfelejtem őket reggelre.

– Gondolkozz, egyre biztos emlékszel.

Harrynek esze ágában se volt elmesélni az álmait. Azt, hogy mit jelent rendszeresen visszatérő, temetős rémálma, magától is tudta – nem szorult rá, hogy Ron, Trelawney vagy egy ostoba álmoskönyv fejtse meg neki.

Ron homlokát ráncolva kutatott az emlékezetében.

– Na jó... egyik éjjel azt álmodtam, hogy kviddicsezem. Vajon ez mit jelent?

– Biztos valami olyasmit, hogy nemsokára felfal téged egy óriási gumicukor – dörmögte Harry, miközben unottan fellapozta az Álom a jóslásbant.

A legkevésbé se volt szórakoztató álommotívumokat kikeresgélni a könyvben, s az se vidította fel Harryt, hogy Trelawney álomnaptár vezetését adta fel nekik egy hónapra való házi feladat gyanánt. Kicsengetés után Ronnal elsőként másztak le a lépcsőn.

– Észrevetted, máris mennyi leckét kaptunk? – mérgelődött Ron. – Binns félméteres esszét kér az óriások háborúiról, Pitonnak negyven centit kell írnunk a holdkő használatáról, és erre most még álmokat is gyűjtsünk Trelawneynak! Igazuk volt Fredéknek: szörnyű ez az RBF-hiszti! Ha az az Umbridge is felad valamit, megőrülök...

Mikor beléptek a sötét varázslatok kivédése terembe, Umbridge professzor már a tanári asztal mögött ült. Ismerős, rózsaszínű kardigánját viselte, s ott volt a hajában a fekete bársonymasni, amit Harry most is egy hatalmas varangy fején ücsörgő légynek látott.

A csoport viszonylag fegyelmezetten vonult be a terembe. Nem ártott az óvatosság, hisz Umbridge még ismeretlen ellenfél volt.

– Jó napot kívánok mindenkinek! – szólalt meg a tanárnő, miután elfoglalták a helyüket.

Néhányan motyogva visszaköszöntek neki.

– Ajajaj...! – csóválta a fejét Umbridge. – Ez bizony elég sovány ra sikerült. Hangosan és érthetően mondjátok: "Jó napot, Umbridge professzor!" Próbáljuk meg még egyszer, rendben? Jó napot mindenkinek!

– Jó napot, Umbridge professzor! – zengte a kórus.

– Így mindjárt más – bólintott negédes mosollyal Umbridge. – Nem is volt olyan nehéz, ugye? Most pedig pálcát a táskába, és pennát veszünk elő.

A csoportból többen fintorogva összenéztek; sosem fordult még elő, hogy a "pálcát a táskába" parancsot élvezhető óra követte volna. Harry pennát, tintát és pergament bányászott ki a hátizsákjából.

Umbridge kinyitotta kézitáskáját, kivette belőle saját, feltűnően rövid varázspálcáját, és nagyot koppintott vele a táblára. Azon egy szempillantás múlva az alábbi szöveg jelent meg:

Sötét varázslatok kivédése – Visszatérés az alapokhoz

– Ha jól sejtem, a sötét varázslatok kivédéséről szerzett eddigi ismereteitek meglehetősen rendszertelenek és hiányosak. – Umbridge az osztály felé fordult, s összekulcsolta a kezét. – Évenként más tanár foglalkozott veletek, s közülük többen nem tartották magukat a minisztérium által jóváhagyott tantervhez. Ennek sajnálatos következményeként tudásotok messze elmarad az RBF-vizsga évében elvárható szinttől. Bizonyára örömmel halljátok, hogy a problémát orvosolni fogjuk. Idén már egy gondosan felépített, elméletközpontú, a minisztériumi elvekkel összhangban álló tanmenetet követve ismerkedhettek a defenzív mágiával. Kérem, másoljátok le az alábbiakat!

Azzal ismét rákoppintott a táblára. Az első szöveg eltűnt, s a helyén megjelentek a "tantárgyi célkitűzések".

1. A defenzív mágia elméleti alapjainak megismerése.

2. A defenzív mágia jogszerű használatát lehetővé tevő helyzetek felismerésének elsajátítása.

3. A defenzív mágia helyének meghatározása a bűbájhasználatában.

Két percig a pergament kaparó tollhegyek zaja töltötte be a termet. Mikor mindenki végzett a három pont lemásolásával, Umbridge egy kérdéssel folytatta:

– Mindenkinek van példánya Wilbert Fushel *A defenzív mágia elmélete* című könyvéből?

A csoport igenlően morgott.

– Próbáljuk meg újra, rendben? – mondta Umbridge. – Ha felteszek egy eldöntendő kérdést, akkor az "Igen, Umbridge professzor!" és a "Nem, Umbridge professzor!" válaszok egyikét várom. Nos: mindenkinek van példánya Wilbert Fushel A defenzív mágia elmélete című könyvéből?

– Igen, Umbridge professzor! – felelte kórusban a csoport.

– Helyes – bólintott Umbridge. – Nyissátok ki a könyvet az ötödik oldalon, és önállóan olvassátok el "Az alapokról kezdőknek" című fejezetet. Kérem, mellőzzétek a beszélgetést!

Umbridge otthagyta a táblát, leült a tanári asztalhoz, és az osztályra meresztette dülledt, táskás varangyszemét. Harry fellapozta a könyvben az ötödik oldalt, és hozzákezdett az olvasáshoz.

A szöveg kétségbeejtően unalmas volt, vetekedett Binns professzor előadásaival. Harry pár perc alatt eljutott abba az állapotba, mikor már tizedik olvasásra is csak az első néhány szót fogta fel a mondatokból. Telt-múlt az idő, s a teremben néma csend honolt.

Ron a pennájával játszott, és révedő tekintettel bámulta az egyik oldal közepét. Harry most jobbra nézett – és a csodálkozás magához térítette kábulatából. Hermione ki se nyitotta a könyvét; csak ült, és fél kezét a magasba emelve Umbridge-et nézte.

Harry nem emlékezett rá, hogy Hermione valaha is ellenkezett volna, ha olvasásra szólították fel – de még arra se, hogy a lány ne nyitott volna ki egy könyvet, ha az kartávolságon belül került hozzá. Kérdő tekintetére azonban Hermione csak megrázta a fejét, jelezve, hogy nem óhajt magyarázkodni, és tovább fixírozta a tanárnőt, aki viszont tüntetően másfelé nézett.

Jó néhány perc telt el így, s ezalatt a helyzet csak annyiban változott, hogy már nem csak Harry figyelte Hermionét. Szemlátomást egyre többen vélték úgy, hogy a néma párbaj jobb szórakozást ígér, mint az unalmas mondatok végtelen sora.

Mikor a csoportnak már több mint a fele Hermionét nézte, Umbridge rájött, hogy módszere nem vezet eredményre.

– Szeretnél kérdezni valamit az első fejezettel kapcsolatban, kedvesem? – fordult Hermionéhoz, olyan arcot vágva, mintha akkor tűnt volna csak fel neki, hogy a lány jelentkezik.

– Nem, a kérdésem nem a fejezettel kapcsolatos – felelte Hermione.

– Akkor a türelmedet kérem. – Umbridge kivillantotta apró, hegyes fogait. – Most olvasunk, de az óra végén szívesen meghallgatlak.

– A tantárgyi célkitűzésekről szeretnék kérdezni valamit – mondta Hermione.

Umbridge szemöldöke a homloka közepére szaladt.

– Megtudhatnám a neved?

– Hermione Granger.

– Nos, Hermione, úgy vélem, a célok világosak – jelentette ki Umbridge negédesen, de határozottan.

– Nekem sajnos nem – folytatta szemrebbenés nélkül Hermione. – Nem értem, miért nem szerepel köztük a védekező bűbájok használata.

Szavait néhány másodperces csend követte. Ez alatt az idő alatt a csoportból többen is a táblára néztek, és újra elolvasták a tantárgyi célkitűzéseket.

– A védekező bűbájok használata? – ismételte kuncogva Umbridge. – Nos, nem hinném, hogy ebben a teremben bármi ellen is védekezni kellene. Vagy attól tartasz, hogy megtámadnak óra alatt?

– Nem fogunk varázsolni? – kérdezte megrökönyödve Ron.

– Az én órámon a diák jelentkezik, ha szólni szeretne, kedves...

– Ron Weasley – mutatkozott be Ron, immár felemelt kézzel.

Umbridge professzor még szélesebb mosolyra húzta békaszáját, hátat fordított neki. Harry és Hermione keze rögtön a magasba lendült. Umbridge egy hosszú pillanatig Harryre szegezte dülledt szemét, aztán ismét Hermionéra nézett.

– Tessék, kedvesem. Még valamit szeretnél kérdezni?

– Igen – bólintott Hermione. – Mire való a sötét varázslatok kivédése tantárgy, ha nem arra, hogy gyakoroljuk a védekező bűbájokat.

– Te a minisztériumban képzett pedagógiai szakértő vagy? – kérdezett vissza higgadtan Umbridge.

– Nem, de...

– Nos, akkor attól tartok, nem a te dolgod meghatározni, hogy "mire való" valamely tantárgy. Az új tantervünket nálad sokkal öregebb és bölcsebb varázslók dolgozták ki. Biztonságos, veszélytelen módon fogtok megismerkedni a defenzív mágiával...

– Annak mi értelme van? – szólt közbe Harry. – Ha megtámadnak minket, az nem lesz...

– Nem láttam a kezed, Harry Potter! – szakította félbe éneklő hangon Umbridge.

Harry gyorsan felemelte a kezét. Umbridge ezúttal is tüntetően elfordult, de most már mindenfelé feltartott kezeket látott.

– Bemutatkoznál? – nézett rá Deanre.

– Dean Thomas vagyok.

– Tessék, Dean.

– Szerintem Harrynek igaza van. Ha megtámadnak minket, az nem lesz veszélytelen.

– Tőled is megkérdezem – duruzsolta idegesítő mosollyal Umbridge. – Tartasz tőle, hogy támadás ér az órám alatt?

– Nem, de...

Umbridge egy intéssel elhallgattatta.

– Nem kívánom bírálni az iskola vezetését – mondta fanyar mosollyal – de azok közül, akik ezt a tárgyat tanították nektek, ebben igencsak felelőtlenek voltak. Mi több, akadt köztük – itt megengedett magának egy kuncogást – egy rendkívül veszélyes félvér is.

– Ha Lupin professzorról beszél – fortyant fel Dean – ő volt a legjobb...

– Jelentkezünk, Dean! Tehát... eddigi tanáraitok olyan bűbájokkal ismertettek meg benneteket, amelyek a korotoknál fogva túl bonyolultak voltak nektek – sőt, akadtak köztük egyenesen életveszélyesek is. Tanáraitok rátok ijesztettek, elhitették veletek, hogy szinte naponta ér majd benneteket sötét támadás...

– Nem így volt! – fakadt ki Hermione. – Csak azért...

– Nem látom a kezedet!

Hermione feltette a kezét, Umbridge pedig elfordult.

– Úgy tudom, hogy az elődöm nemcsak hogy megismertetett benneteket egyes tiltott átkokkal, de egyenesen rajtatok mutatta be őket.

– De róla kiderült, hogy őrült – mutatott rá Dean. – Egyébként pedig nagyon sokat tanultunk tőle.

– Előbb jelentkezünk, aztán beszélünk, Dean! – énekelte Umbridge. – A minisztérium álláspontja szerint alapos elméleti tudás birtokában le tudjátok tenni a vizsgátokat, s ezzel oktatásotok eléri célját... Mutatkozz be, kérlek – tette hozzá a jelentkező Parvatira nézve.

– Parvati Patil vagyok, és azt szeretném kérdezni, hogy nem lesz-e az RBF-vizsgának gyakorlati része is. Úgy tudom, meg kell majd mutatnunk, hogy tényleg végre tudjuk-e hajtani az ellenátkokat.

Umbridge készen állt a válasszal.

– Ha elsajátítjátok az elméletet, természetesen képesek lesztek elvégezni a varázslatokat a vizsgán biztosított speciális körülmények között.

– Anélkül, hogy előtte gyakoroltunk volna? – hitetlenkedet Parvati.

– Ismétlem, ha elsajátítjátok. az elméletet...

Harry felemelte a kezét, de nem várta meg, hogy szólítsák.

– De hát az iskolán kívül mire megyünk az elmélettel?

Umbridge felszegte a fejét.

– Egyelőre iskolában vagy, Potter – felelte higgadtan.

– Akkor nem is kell felkészülnünk arra, ami odakint vár ránk?

– Semmi nem vár rátok odakint.

– Semmi? – ismételte Harry. Az indulat, ami egész nap feszítette, kitörni készült belőle.

– Véleményed szerint kinek állna szándékában gyerekeket megtámadni? – kérdezte Umbridge hátborzongatóan mézesmázos hangon.

– Kinek is, lássuk csak... – dörmögte töprengő fintorral Harry. – mondjuk... Voldemort nagyúrnak!

Ronnak elakadt a lélegzete; Lavender Brown sikkantott egyet; Neville leesett a székről – Umbridge professzor ellenben meg se rezzent, sőt gonosz elégedettség ült ki az arcára.

– Tíz pont a Griffendéltől, Potter.

A teremben néma csönd lett. Mindenki vagy Umbridge-re vagy Harryre nézett.

– És most szeretnék tisztázni néhány dolgot.

Umbridge felállt, és tömzsi ujjait az asztal lapjára támasztotta.

– Azt mondták nektek, hogy egy bizonyos sötét varázsló feltámadt halottaiból...

– Nem volt halott – javította ki mérgesen Harry.

– De igenis – A viselkedésed máris tíz pontjába került a házadnak, ne feszítsd tovább a húrt! – darálta Umbridge, rá se nézve Harryre. – mint mondtam, úgy informáltak benneteket, hogy egy bizonyos sötét varázsló ismét közöttünk garázdálkodik. Ez az állítás hazug...

– Nem hazugság! – csattant fel Harry. – Láttam őt, megküzdöttem vele!

– Büntetőfeladat, Potter! – vágta rá diadalmasan Umbridge. – holnap délután öt órakor várlak a szobámban. Ismétlem: az állítás hazugság. A Mágiaügyi Minisztérium biztosít benneteket róla, hogy nem kell tartanotok semmilyen sötét varázslótól. Aki mégis nyugtalankodik, az keressen fel engem bizalommal tanítási időn kívül. Ha bárki bármilyen feltámadt sötét varázsló rémképével ijesztget benneteket, csak szóljatok nekem. Azért jöttem, hogy segítsek. A barátotok vagyok. És most, legyetek szívesek folytatni az olvasást. Ötödik oldal, "Az alapokról kezdőknek".

Azzal visszaült az asztala mögé – Harry viszont felállt. Egyszerre minden szem rászegeződött. Seamus félelemmel vegyes ámulattal nézett rá.

– Ne csináld, Harry! – suttogta Hermione. Talárja ujjánál fogva próbálta visszahúzni Harryt a székre, de a fiú elrántotta a kezét, és remegő hangon így szólt:

– Szóval a tanárnő úgy gondolja, hogy Cedric Diggory magától halt meg?

A csoport minden tagjának elakadt a lélegzete. Ronon és Hermionén kívül Harry senkinek nem beszélt közülük róla, hogy pontosan mi történt Cedric halálának estéjén. A tekintetek Umbridge felé fordultak, aki viszont Harryt nézte – immár mosolytalan arccal.

– Cedric Diggory tragikus balesetben vesztette életét – jelentette ki hűvösen.

– Meggyilkolták – felelte Harry. Minden porcikája remegett a dühtől, mégis nehezére esett kimondani ezeket a szavakat harminc kíváncsian fülelő osztálytársa előtt. – Voldemort ölte meg, és ezt maga is tudja.

Umbridge professzor arca kifejezéstelen maradt. Harry arra számított, hogy a tanárnő ráordít, de nem így történt; Umbridge a legsziruposabb kislányhangját vette elő:

– Gyere ide hozzám, Harry drágám!

Harry hátrarúgta székét, megkerülte két barátját, és odacsörtetett a tanári asztalhoz. Érezte, hogy mindenki visszafojtott lélegzettel figyeli őt, de annyira dühös volt, hogy már ez se érdekelte.

Umbridge egy kis tekercs rózsaszín pergament vett elő a retiküljéből. Kiterítette az asztalra, megmártotta pennáját, és írni kezdett.

Egészen közel hajolt a laphoz, így Harry nem láthatta, mit ír. A teremben néma csend volt. Körülbelül egy perc múlva a tanárnő felegyenesedett, összecsavarta a pergament, majd pálcájával megérintette a tekercset. A pergamenlap hengerré zárult, mintha összehegesztették volna a széleit.

– Vidd el ezt McGalagony professzornak, kedvesem – szólt Umbridge, és Harry felé nyújtotta a levelet. Harry szó nélkül átvette, sarkon fordult, barátaira vissza se nézve kiment a teremből, és bevágta maga mögött az ajtót.

Sebes léptekkel indult el a folyosón, dühösen markolva a McGalagonynak szóló levelet. Az első sarkon aztán egyenesen belerohant Hóborcba, a kopogószellembe. A széles szájú emberke háton fekve lebegett a levegőben, és tintásüvegekkel zsonglőrködött.

– Nini! Icipici Pottiputyi! – kornyikálta, s közben elejtett két üveget. Azok összetörtek a kőpadlón, és tintával fröcskölték be a falat. Harry dühös kiáltással félreugrott.

– Hagyd abba, Hóborc!

– Hohó, dúl-fúl a kis bolondgomba! – harsogta a kopogószellem. Hátrálva repült a továbbsiető Harry előtt, s vigyorogva belebámult az arcába. – Mi bántja a lelkecskédet? Hangokat hallasz? Látomásaid vannak? Vagy megint furcsán forog... – itt csúfolódva fújt egyet – ...a nyelved?

– Azt mondtam, hagyj békén! – kiabálta Harry, miközben futva szedte a lépcsőfokokat, de Hóborcot nem tudta lerázni. A szellem a hátára feküdt, leszánkázott mellette a lépcsőkorláton, és közben énekelt:

Hazugnak tartják a Potty fiút!
Játssza a mérgeset, a szomorút!
Csak Hóborcka tudja, hogy megbolondúút!

– Fogd be a szád! – ordította Harry.

A bal oldalon kitárult egy ajtó, és McGalagony lépett ki rajta mogorva s kissé zaklatott arccal.

– Mit ordibál itt, Potter? – dörrent rá Harryre. (Hóborc addigra kéjes kacagással elszelelt.) – Miért nincs órán?

Harry dacosan kihúzta magát.

– A tanárnőhöz küldtek – felelte.

– Mi az, hogy hozzám küldték? Ki küldte hozzám?

Harry átnyújtotta Umbridge levelét. McGalagony szemöldökráncolva elvette, egy pálcamozdulattal kinyitotta, és olvasni kezdte. Szeme sebesen mozgott szögletes szemüvege mögött, és egyre jobban összeszűkült.

– Jöjjön be, Potter!

Harry követte a tanárnőt a dolgozószobába. – Nos? – fordult hozzá McGalagony. – Igaz ez?

– Micsoda? – kérdezett vissza Harry, a kelleténél kicsit mogorvábban. – Mi, tanárnő? – váltott udvariasabb hangra.

– Igaz, hogy kiabált Umbridge professzorral?

– Igen.

– A szemébe mondta, hogy hazudik?

– Igen.

– Megmondta neki, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén visszatért?

– Igen.

McGalagony professzor leült az íróasztalához, s egy darabig némán nézte Harryt. Azután így szólt:

– Egyen egy kekszet, Potter!

– Tessék?

– Egyen egy kekszet! – ismételte türelmetlenül McGalagony, és egy skót kockás fémdobozra mutatott, ami az egyik pergamenhalom tetején állt. – Üljön le!

Harry nem értette a dolgot; ugyanúgy megzavarodott, mint akkor régen, mikor fenyítésre számított, és helyette McGalagony közölte vele, hogy játszhat a Griffendél kviddicscsapatában. Mindenesetre leült a tanárnővel szemben, és vett a dobozból egy gyömbéres gyíkot.

McGalagony letette Umbridge levelét, és Harryre függesztette tekintetét.

– Óvatosnak kell lennie, Potter.

Harry lenyelte a falatot, és csodálkozva a tanárnőre meredt.

McGalagony nem a tőle megszokott, pattogós stílusban beszélt, hanem lágy, kicsit aggódó hangon.

– Ha fegyelmezetlenkedik Dolores Umbridge óráján, annak sokkal súlyosabb következménye is lehet, mint a pontlevonás és a büntetőfeladat.

– Mire gondol, tanárnő?

– Használja a fejét, Potter! – csattant fel McGalagony, visszatérve szokásos stílusához. – Nagyon jól tudja, honnan jött Dolores Umbridge, és tudja, kinek tesz jelentést.

Kicsöngettek. Föntről, lentről és minden irányból elefántcsordát idéző lábdobogás hallatszott – a padokból felálló diákok zaja.

McGalagony ismét a levélbe pillantott.

– Itt az áll, hogy büntetőmunkát kell végeznie a hét minden napján, holnapi kezdettel – mondta.

– A hét minden napján? – ismételte megrökönyödve Harry. – De hát, tanárnő... nem tudná...

– Nem tudnám – felelte kurtán McGalagony.

– De...

– Umbridge professzor a tanára, joga van büntetőfeladatot adni magának. Holnap délután öt órakor jelentkezzen a szobájában. És jegyezze meg: jobb lesz, ha vigyáz Dolores Umbridge-dzsel.

– De hát igazat mondtam! – háborgott Harry. – Voldemort visszatért, ezt a tanárnő is tudja, Dumbledore professzor is tudja...

– Az ég szerelmére, Potter! – sziszegte McGalagony, miután dühösen megigazította a szemüvegét (hátrahőkölt ugyanis Voldemort neve hallatán). – Ne azzal foglalkozzon, hogy mi igaz és mi nem! Húzza meg magát, és tartsa kordában az érzelmeit!

Azzal felpattant a székéből. Orrlyukai kitágultak, száját pengevékonyra szorította. Harry is felállt.

– Egyen még egy kekszet! – szólt ingerülten McGalagony, és Harry felé lökte a dobozt.

– Köszönöm, nem kérek.

– Ne gyerekeskedjen!

Harry kivett egy kekszet.

– Köszönöm... – morogta.

– Az évnyitó lakomán nem figyelt oda Dolores Umbridge beszédére?

– De igen... – felelte bizonytalanul Harry. – Azt mondta... hogy meg fogják tiltani az újításokat... Az volt a lényeg, hogy... hogy a Mágiaügyi Minisztérium bele akar szólni a Roxfort dolgaiba.

McGalagony néhány másodpercig vesébe látó pillantással fürkészte Harryt. Végül szipogott egyet, majd íróasztalát megkerülve az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

– Mindenesetre örülök, hogy legalább Hermione Grangerre odafigyel – mondta, és intett Harrynek, hogy elmehet.

Tizenharmadik fejezet
Béka és büntetés

Az aznapi vacsora a nagyteremben nem volt épp kellemes élmény Harry számára. Umbridge-dzsel vívott szócsatájának híre még roxforti mércével mérve is villámgyorsan elterjedt, s rajta meg a két oldalán ülő Hermionén és Ronon kívül szinte mindenki erről sustorgott a teremben. Furcsamód a legtöbben még titkolni se próbálták Harry előtt, hogy róla beszélnek. Épp ellenkezőleg: mintha remélték volna, hogy Harry feldühödik, megint kiabálni kezd, s így tőle magától hallhatják a sztorit.

– Azt mondta, látta, mikor Cedric Diggoryt megölték...

– Azt állítja, párbajozott Tudjátokkivel...

– Na persze...

– Higgyük is el, mi?

– Szerintem álmodta...

– Csak azt nem értem – morogta dühösen Harry, miután letette kését és villáját (úgyse tudta használni őket, annyira remegett a keze) – hogy két hónapja, amikor Dumbledore mondta, miért hitték el a történetet...

– Az a gond, Harry, hogy szerintem nem hitték el – szólt sötéten Hermione.

Ő is lecsapta kését és villáját; Ron ugyanígy tett, bár előtte vetett még egy vágyakozó pillantást almás lepénye maradékára. Tekintetek százai követték őket, amint kivonultak a nagyteremből.

– Miért mondtad, hogy szerinted nem hittek Dumbledore-nak? – kérdezte Harry, miután maguk mögött hagyták a márványlépcsőt.

– Te nem tudod, milyen volt ez a dolog kívülről nézve – nézett Harry szemébe Hermione. – Egyszer csak megjelentél Cedric holttestével... Senki nem látta, mi történt a labirintusban. Aztán jött Dumbledore, aki azt állította, hogy Tudodki visszatért, megölte Cedricet, és párbajozott veled.

– Így is történt! – csattant fel Harry. – Ez az igazság!

– Tudom, hogy ez az igazság, úgyhogy légy szíves, ne harapd le fejem! – kérte fájdalmas pillantással Hermione. – De gondolj csak bele: mielőtt a diákok megemészthették volna a hírt, hazautaztak, és utána két hónapon át azt olvasták az újságban, hogy te bolond vagy, Dumbledore pedig szenilis.

Üres folyosókon baktattak a Griffendél-torony felé. Harry úgy érezte, mintha a tanév első napja egy hétig tartott volna – és még nem is volt vége: lefekvés előtt házi feladatokat kellett írniuk.

Jobb szeme fölött egyre erősödő, tompa, lüktető fájdalmat érzett.

Kövér Dámához vezető folyosóra érve kinézett az egyik esőverte ablakon: Hagrid kunyhója még mindig sötét és elhagyatott volt.

– Mimbulus mimbeltonia – mondta Hermione, megelőzve a Kövér Dáma kérdését. A festmény ajtó módjára kinyílt, s a három jó barát bemászott a lyukon.

A klubhelyiségben csak néhány ember üldögélt – a griffendélesek többsége még javában vacsorázott. Csámpás, aki addig a karosszékben heverészett, most felkelt, dorombolva gazdája elé kocogott, majd mikor Harryék elfoglalták kedvenc székeiket a kandalló mellett, Hermione ölében ütött tanyát. Harry a kimerültségtől zsibbadt aggyal bámulta a tüzet.

– Hogy engedhette meg ezt Dumbledore!? – fakadt ki váratlanul Hermione. Ron és Harry összerezzentek, Csámpás pedig leugrott az öléből, és szemrehányó pillantást vetett rá. Hermione akkorát csapott a szék karfájára, hogy a kárpit lyukaiból potyogni kezdett a töltés. – Hogy engedheti, hogy az a szörnyű nő tanítson minket? Ráadásul pont az RBF-évben!

– Eddig se voltak túl jó sötét varázslatok kivédése tanáraink – vonta meg a vállát Harry. – Az van, amit Hagrid mondott: senkinek nem kell az az állás, mert azt hiszik, átok ül rajta.

– De akkor is, hogy lehet felvenni valakit, aki egyáltalán nem hagy minket varázsolni? Hogy gondolta ezt Dumbledore?

– Ráadásul Umbridge besúgókat akar szervezni magának – tette hozzá komoran Ron. – Emlékeztek? Azt mondta, jelentsük neki, ha valaki Tudjátokkiről beszél.

– Ugyan, Ron, nyilvánvaló, hogy kémkedni jött! – szólt ingerülten Hermione. – Mi másért küldte volna ide Caramel?

Ron már nyitotta a száját, hogy visszavágjon, de Harry gyorsan közbeszólt:

– Nehogy nekem megint veszekedni kezdjetek! Inkább írjuk meg a leckét, hogy legalább azon túllegyünk...

Közben már kezdtek visszaszállingózni az emberek a nagyteremből. Harry még véletlenül se nézett a portrélyuk felé, de érezte, hogy vonzza a többiek tekintetét.

– Melyikkel kezdjük? Pitonéval? – kérdezte Ron, és megmártotta a pennáját. – "A holdkő... tulajdonságai... és használata... a bájitalfőzésben" – motyogta, miközben leírta a címet. – Így ni! – s aláhúzta a mondatot, majd várakozva nézett Hermionéra.

– Na, melyek a holdkő tulajdonságai, és mire használják a bájitalfőzésben?

Hermione azonban nem figyelt rá; a helyiség egy távolabbi része felé sandított, ahol Fred, George és Lee Jordan ült egy csapatnyi, ártatlan tekintetű elsős társaságában. Utóbbiak mind rágtak valamit, ami kétségkívül a Fred csuklóján lógó nagy papírtáskából került elő.

– Sajnálom, de ez már több a soknál! – szólt kipirult arccal Hermione, és felállt. – Gyerünk, Ron!

– Mi?... Hova...? – Ron megpróbálta az értetlent játszani, de gyorsan belátta, hogy ezzel semmire se megy. – Hagyd, Hermione... Nem szúrhatjuk le őket azért, mert édességet osztanak.

– Nagyon jól tudod, hogy az nem édesség, hanem Orrvérzés Ostya vagy mit tudom én... Rókázó Rágcsa vagy...

– Vagy Tetszhalott Tabletta – tippelt csendesen Harry.

Az elsősök, mintha egy láthatatlan pöröllyel sorban leütötték volna őket, aléltan roskadtak össze a székükön. Volt, aki legurult a földre, mások a karfára dőltek. Volt, akinek még a nyelve is kilógott. Akik figyelték Fredék mesterkedését, többségükben nevettek a dolgon. Hermione ellenben kihúzta magát, és odacsörtetett Fredhez és George-hoz, akik most jegyzettömbbel a kezükben vizsgálgatták az ájult elsősöket.

Ron félig felemelkedett a székében, néhány másodpercig habozott, aztán odadörmögte Harrynek:

– Egyedül is el tudja intézni. – Azzal visszahuppant a karosszékbe és igyekezett minél mélyebbre csúszni benne.

– Elég ebből! – támadt rá Hermione az ikrekre.

Fred és George kissé meghökkenve néztek rá.

– Igen, igazad van – bólintott George. – Ennyi tényleg elég ebből a hatóanyagból.

– Már reggel is megmondtam, hogy nem kísérletezhettek diákokon!

– Rendesen megfizetjük őket! – méltatlankodott Fred.

– Nem érdekel! Veszélyes, amit csináltok!

– Fenét! – foglalta össze a véleményét Fred.

– Nyugi, Hermione, nincs semmi bajuk – szólt csitítóan Lee Jordan, aki feladata szerint egy-egy piros tablettát dugott az alélt lányok szájába.

– Nézd, már ébredeznek is! – mondta George.

Néhány elsős valóban mocorogni kezdett. Egyikük-másikuk döbbenten konstatálta, hogy a földön vagy épp a szék karfáján fekszik, s ebből Harry arra következtetett, hogy az ikrek nem tájékoztatták önkénteseiket a kísérlet mibenlétéről.

– Minden rendben? – kérdezte nyájas mosollyal George a lábánál heverő, fekete hajú kislánytól.

– Igen... azt hiszem... – felelte elhaló hangon a lány.

– Kitűnő! – bólintott elégedetten Fred, de a következő pillanatban Hermione kikapta a kezéből a jegyzettömböt és a Tetszhalott tablettákat tartalmazó táskát.

– Ez egyáltalán nem kitűnő!

– Dehogynem, hisz mind élnek! – vágott vissza Fred.

– És ha valamelyikük komolyan megbetegszik, akkor mi lesz!?

– Tuti, hogy nem lesz bajuk, mert ezeket már kipróbáltuk magunkon. Most csak azt teszteljük, hogy mindenki egyformán reagál-e.

– Ha nem hagyjátok ezt abba, akkor...

– Büntetőmunkára küldesz minket? – kérdezte Fred "na, arra kíváncsi vagyok" hangon.

– Leíratod velünk százszor, hogy jó kisfiúk leszünk? – tódította gúnyos vigyorral George.

A közelben állók harsányan nevettek. Hermione kihúzta magát; szeme összeszűkült, bozontos haja szinte szikrázott.

– Nem – felelte dühtől remegő hangon. – De megírom édesanyátoknak.

George hátrahőkölt.

– Azt nem tennéd meg... – nyögte.

– De megteszem! – nézett rá zordan Hermione. – Tömjétek csak magatokat az ostoba tablettáitokkal, ha jólesik, de azt nem engedem, hogy az elsősöket is mérgezzétek velük!

Az ikrek kővé dermedtek a döbbenettől. A fenyegetés szemlátomást mélyen övön alul érte őket. Hermione egy utolsó lesújtó pillantással odalökte Frednek a jegyzettömböt és a papírtáskát, aztán sarkon fordult, és visszament a kandallóhoz.

Ron olyan mélyre csúszott a székben, hogy az orra nagyjából egy magasságban volt a térdével.

– Kösz a segítséget, Ron! – vetette oda neki fagyosan Hermione.

– Úgy láttam, nélkülem is boldogulsz...

Hermione néhány másodpercig mozdulatlanul meredt üres pergamenjére, aztán megrázta a fejét.

– Nem megy, nem tudok koncentrálni – szólt, és kinyitotta a táskáját. – Megyek, lefekszem.

Harry azt hitte, Hermione a könyveit készül eltenni, de tévedett.

A lány két, gyapjúból kötött, alaktalan valamit húzott elő a táskából. Letette őket a kandalló előtt álló asztalra, rájuk rakott néhány gyűrött pergamenfecnit és egy törött pennát, aztán hátrált egy lépést, és megszemlélte művét.

– Szent szalamandra, mit művelsz? – kérdezte Ron olyan arccal, mintha erősen kételkedne Hermione épelméjűségében.

– Ezek házimanóknak való sapkák – világosította fel mogorván Hermione, miközben gyors mozdulatokkal a táskájába rámolta könyveit. – Nyáron kötöttem őket. Varázslat nélkül csak nagyon lassan tudok kötni, de itt az iskolában majd még csinálok egy csomót.

– Sapkát teszel ki a házimanóknak? – kérdezte Ron, minden egyes szót megnyomva. – És szeméttel takarod el?

– Igen – felelte dacosan Hermione, és a vállára vetette a táskáját.

– De hát ez átverés! – háborgott Ron. – Ezzel az alattomos trükkel ráveszed őket, hogy fogják meg a sapkát! Felszabadítod őket, miközben nem is akarnak szabadok lenni!

– Hogyne akarnának szabadok lenni! – vágta rá elpirulva Hermione. – Nehogy hozzá merj nyúlni a sapkákhoz!

Azzal faképnél hagyta a két fiút. Ron megvárta, amíg becsukódott mögötte a lányok hálói felé vezető ajtó, aztán lesöpörte a szemetet a sapkákról.

– Legalább lássák, hogy mihez nyúlnak hozzá – mondta. – Na jó... – Sóhajtva összetekerte a pergament, amire a Piton-féle dolgozat címét írta. – Ezzel nem érdemes most szenvedni, úgyse tudom megírni Hermione nélkül. Fogalmam sincs, hogy mire való a holdkő. Te tudod?

Harry megrázta a fejét, amitől nyomban felerősödött a lüktetés a jobb halántékában. Mikor aztán eszébe jutott az óriások háborúiról írandó esszé, a fájdalom még tovább fokozódott. Sóhajtott egyet, és elrakta könyveit, bár tudta, hogy reggelre megbánja ezt a döntését.

– Én is megyek lefeküdni.

A hálótermekhez vezető ajtó felé menet Harry elhaladt Seamus mellett, de nem nézett rá a fiúra. Volt egy olyan érzése, hogy Seamus meg akarja szólítani, ezért meg is szaporázta lépteit. A csigalépcsőre érve aztán fellélegzett: ott már nem kellett senkinek a fullánkos megjegyzéseitől tartania.

Másnap reggel még mindig ólomszürke volt az ég, továbbra is esett az eső, és a reggelinél megint hiába keresték Hagridot a tanárok között.

– Jó hír viszont, hogy ma nincs óránk Pitonnal – hangsúlyozta Ron.

Hermione nagyot ásított, és kávét töltött magának. Derűs hangulatban volt, s mikor Ron megkérdezte, minek örül annyira, így felelt:

– Eltűntek a sapkák. Úgy tűnik, a házimanók mégiscsak szabadok akarnak lenni.

Ron fintorogva csóválta a fejét.

– Azért nem vennék rá mérget a helyedben. Lehet, hogy azok az izék nem számítanak ruhának. Jobban hasonlítottak gyapjas hurkákra, mint sapkára.

Hermione egész délelőtt nem állt szóba Ronnal.

Dupla bűbájtannal kezdték a napot, s azt dupla átváltoztatástan követte. Először Flitwicktől aztán McGalagonytól is negyedórás kiselőadást kellett végighallgatniuk az RBF-vizsga fontosságáról.

– Egyvalamit véssetek eszetekbe! – mondta a pöttöm Flitwick professzor, aki, mint mindig, ezúttal is egy könyvkupac tetejére állt fel, hogy kilásson az asztala mögül. – A jövőtök nem kis részben az idei vizsgáitok eredményétől függ. Aki még nem töprengett el azon, hogy mihez akar kezdeni felnőttkorában, most itt az ideje, hogy megtegye. A vizsgákig pedig minden eddiginél keményebben fogunk dolgozni, hogy terveitek meg is valósulhassanak.

Ezután több mint egy órahosszat gyakorolták a begyűjtő bűbájokat amelyekről a professzor azt állította, hogy mindenképp szerepelni fognak az RBF-vizsga feladatai között – kicsöngetés előtt pedig Flitwick annyi házi feladatot adott fel az osztálynak, mint még soha.

Az átváltoztatástan-óra legalább ilyen fárasztó volt.

– Mindenkinek sikertelen lesz az RBF-vizsgája – jelentette ki szigorúan McGalagony – aki nem tanul és gyakorol lankadatlan szorgalommal. De nincs is senki maguk között, aki ne tudná megszerezni a Rendes Bűbájos Fokozatot, amennyiben veszi a fáradságot az alapos felkészülésre. – Ezt hallva Neville szomorúan felnyögött. – Jól hallotta, Longbottom – nézett rá McGalagony. – A maga munkájából egyetlen dolog hiányzik: az önbizalom. Nos... A mai órán hozzálátunk az eltüntető bűbájok elsajátításához. Ezek könnyebbek ugyan a megjelenítő bűbájoknál, amelyekkel csak a RAVASZ-előkészítőn szokás foglalkozni, viszont az RBF-vizsga anyagában a legnehezebb varázslatok közé tartoznak.

Ez nem is volt túlzás; Harry borzalmasan nehéznek találta az eltüntető bűbájokat. A dupla óra végéig se neki, se Ronnak nem sikerült eltüntetnie a csigát, amin gyakoroltak – bár Ron azt állította, hogy az övé a végére egy kicsit halványabb lett. Hermione ellenben már harmadik próbálkozásra sikeresen elvégezte a bűbájt, s ezzel tíz jutalompontot szerzett a Griffendélnek. Ő volt az egyetlen, aki nem kapott házi feladatot; mindenki másnak tovább kellett gyakorolnia az eltüntetést a másnap délutáni óráig.

Harryt és Ront most már valóban megrémítette a felhalmozódott házifeladat-mennyiség, ezért ebéd helyett a könyvtárba mentek, hogy utánanézzenek a holdkő mágikus tulajdonságainak. Hermione nem tartott velük, mert még mindig duzzogott Ronnak a sapkákra tett megjegyzése miatt. Mire aztán elindultak a legendás lények gondozása órára, Harrynek megint megfájdult a feje.

Hűvös, szeles volt a délután, s a füves lejtőn Hagrid erdőszéli kunyhója felé sétálva Harry és Ron néha egy-egy esőcseppet is éreztek az arcukon. Suette-Pollts professzor a kunyhó ajtajától mintegy tíz méterre állt, ott várta a diákokat egy hosszú, kecskelábú asztal mögött, ami gallyakkal volt teleszórva. Mikor Harry és Ron odaértek, egyszerre nevetés harsant fel mögöttük: Draco Malfoy közeledett, elmaradhatatlan mardekáros talpnyalói kíséretében. Draco valami roppantul szórakoztató dolgot mondhatott, mert Crak, Monstro, Pansy Parkinson és a többiek még a kecskelábú asztalhoz érve is rázkódtak a nevetéstől. Harry különösebb nehézség nélkül kitalálta, ki lehetett a remek vicc tárgya, mivel a röhögcsélők újra meg újra felé pislogtak.

– Mindenki itt van? – kérdezte Suette-Pollts, miután a mardekárosok és a griffendélesek egyaránt szép számmal összegyűltek. – Ha igen, akkor lássunk hozzá! Ki tudja megmondani, mik ezek.

Azzal rámutatott az asztalon heverő gallyakra. Hermione keze nyomban a magasba lendült. A háta mögött Malfoy kidugta metszőfogait, és idétlenül ugrálni kezdett, Hermione lelkes jelentkezését parodizálva. Pansy Parkinson erre visítva felnevetett, de a következő pillanatban már nevetés nélkül visított, mivel az asztalon heverő gallyak hirtelen felugrottak, s most már inkább fából tákolt tündérmanóknak tűntek. Bütykös karjuk és lábuk volt, kezüket két, ágacskaszerű ujj alkotta, s furcsán lapos, kéregszerű arcukban apró, barna szempár csillogott.

– Úúúúú! – ámuldozott a Parvati-Lavender páros.

Harry bosszúsan pillantott rájuk. Mintha Hagrid nem mutatott volna nekik érdekes lényeket! Igaz, a futófércek nem voltak valami izgalmasak, a szalamandrák és a hippogriffek viszont annál inkább, a durrfarkú szurcsókok pedig túlságosan is.

– Egy kicsit csendesebben, lányok! – szólt szigorúan Suette-Pollts, s egy marék barna rizsre emlékeztető anyagot szórt az ágacskalények közé, akik mohón rá is vetették magukat a csemegére. – Nos, tudja valaki, miféle teremtmények ezek Granger?

– Bólintérek – mondta Hermione. – Faőrző bestiák, főként varázspálcának való fákon élnek.

– Öt pont a Griffendélnek – biccentett Suette-Pollts. – Ezek valóban bólintérek, s ahogy Hermione is mondta, rendszerint olyan fákon találhatók meg, amelyek varázspálca készítésére alkalmas ágakat adnak. Tudja valaki, mivel táplálkoznak?

– Fatetűvel – felelte gondolkodás nélkül Hermione, s ezzel a tudatlan többség arra is magyarázatot kapott, hogy miért mozognak a barna rizsszemnek tűnő valamik. – De ha tündérmanótojást találnak, azt is megeszik.

– Kitűnő válasz, újabb öt pontot érdemel. Ha tehát leveleket vagy ágat kívántok szerezni egy olyan fáról, amin bólintér lakik, jó, ha van nálatok fatetű. Bár a bólintér ránézésre nem tűnik harciasnak, ha felmérgesítik, megpróbálja kiszúrni az ember szemét az ujjával, amely, mint látjátok, igen éles és hegyes, következésképpen jobb távol tartani a szemgolyótól. Lépjetek az asztalhoz, válasszatok egy bólintért – három emberre jut egy példány – és vizsgáljátok meg alaposabban! Néhány fatetűt is vigyetek magatokkal! Az óra végéig mindenki készítsen rajzot a bestiáról, és tüntesse fel rajta az egyes testrészek nevét.

A diákok a kecskelábú asztalhoz tódultak. Harry átment az asztal túloldalra, és Suette-Pollts professzor mellé somfordált.

– Hol van Hagrid? – kérdezte a tanárnőtől, miközben a többiek a bólintérválasztással voltak elfoglalva.

– Ne törődj vele! – felelte Suette-Pollts, épp olyan kurtán és elutasítóan, mint az előző alkalommal, mikor Hagrid nem jelent meg órát tartani. Malfoy felemelte az asztalról a legnagyobb bólintért, s közben odahajolt Harryhez.

– Könnyen lehet – szólt olyan halkan, hogy csak Harry hallhatta a szavait – hogy a nagy mamlasz csúnyán megjárta.

– Te járod meg, ha nem fogod be a szád! – morogta vissza Harry.

– Lehet, hogy olyan dologba ütötte az orrát, ami túl nagy volt neki, ha érted, mire célzok.

Malfoy elfordult, a válla fölött még hátraküldött egy gonosz vigyort, és odébbállt. Harrynek összeszorult a torka az aggodalomtól. Lehet, hogy Malfoy tud valamit? Elvégre az apja halálfaló; talán eljutott hozzá valami, amiről a Rend még nem szerzett tudomást. Az asztalt megkerülve visszasietett Ronhoz és Hermionéhoz, akik valamivel távolabb a fűben guggoltak, és igyekeztek rávenni bólintérjukat, hogy maradjon nyugton, amíg lerajzolják. Harry pergament és pennát vett elő, lekuporodott barátai mellé, és suttogva beszámolt nekik Malfoy megjegyzéséről.

– Dumbledore tudná, ha Hagriddal történt volna valami – jelentette ki szilárd meggyőződéssel Hermione. – Malfoy kezére játszol, ha elárulod, hogy aggódsz: abból kitalálhatja, hogy nem tudjuk, mi a helyzet. Nem szabad foglalkoznunk vele, miket beszél. Tessék, Harry, fogd meg egy percre a bólintért, hogy lerajzolhassam a fejét...

– Igen – hallatszott Malfoy undok hangja a közelben álló mardekáros csoport felől – apám pár napja beszélt a miniszterrel. A minisztérium most már tényleg színvonalas oktatást akar a Roxfortban. Úgyhogy ha vissza is jön az a nagydarab tahó, szerintem rögtön szedheti a sátorfáját.

– Aúú...!

Harry eldobta a bólintért: miután dühében túl erősen markolta a kis bestiát, az odakapott éles ujjaival, és két mély vágást ejtett a kezén. Crak és Monstro, akik eddig Malfoy szavain nevettek, egyenesen hahotázni kezdtek, mikor a különös lény pálcikalábain eliramodott a Tiltott Rengeteg felé, hogy aztán pillanatok alatt eltűnjön a gyökerek között.

Mikor felcsendült a távoli csengőszó, Harry zsebkendőbe csavart kezével összehajtotta vérfoltos bólintér-rajzát, és Malfoy gúnyos kacajának emlékétől kísérve elindult gyógynövénytanórára.

– Ha még egyszer tahónak meri nevezni Hagridot... – morogta dühösen.

– Ne keresd a bajt, Harry! Ne felejtsd el, hogy Malfoy prefektus, megnehezítheti az életedet...

– Hű, de kíváncsi vagyok, milyen a nehéz élet – dörmögte epésen Harry. Ron nevetett a megjegyzésen, Hermione viszont rosszallóan csóválta a fejét.

Közben libasorban átvágtak a veteményeskerten. A fejük fölött az ég szemlátomást még mindig nem tudta eldönteni, hogy zúdítson-e esőt a földre vagy sem.

– Csak azt szeretném, ha Hagrid végre megérkezne – mondta fojtott hangon Harry, mikor az üvegházakhoz értek. – És nehogy azt mondjátok, hogy ez a Suette-Pollts jobb tanár! – tette hozzá fenyegetően.

– Eszem ágában se volt azt mondani – felelte hűvös nyugalommal Hermione.

– Mert ha megfeszül, akkor se lesz olyan jó, mint Hagrid! – hőbörgött tovább Harry, akit a leginkább az dühített, hogy nagyon jól tudta: Suette-Pollts órája mintaszerű volt.

A legközelebbi üvegházból egy csapatnyi negyedéves vonult ki.

Ginny is közöttük volt.

– Sziasztok! – köszönt vidáman, mikor elhaladt Harryék mellett.

Néhány másodperccel később, társai mögött lemaradva megjelent Luna Lovegood. Haja kontyba volt tűzve a feje búbján, s orrán barna maszat éktelenkedett. Mikor meglátta Harryt, izgatottan kidüllesztette nagy szemét, és egyenesen felé indult. A negyedévesek közül többen kíváncsian odafordultak. Luna nagy levegőt vett, és mindenfajta bevezető udvariaskodást mellőzve elhadarta mondókáját:

– Én elhiszem, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén visszatért. Elhiszem, hogy megvívtál vele, és megszöktél tőle.

– Öö... értem – motyogta zavartan Harry.

Luna két darab narancssárga, reteknek látszó valamit viselt fülbevaló gyanánt, s ezzel felhívta magára Parvati és Lavender figyelmét, akik most vihogva mutogattak a fülcimpájára.

– Nevessetek csak, ha akartok – vetette oda Luna, nyilván abban a hiszemben, hogy Parvati és Lavender a hitvallásán derülnek – de sokáig azt is tagadták az emberek, hogy létezik a Borzalgó Baldavér meg a Morzsás Szarvú Szipirtyó.

– Nem is tévedtek – szólt közbe bosszúsan Hermione. – Képzeld, tényleg nem létezik se a Borzalgó Baldavér, se a Morzsás Szarvú Szipirtyó.

Luna mindössze egy lesújtó pillantással válaszolt, aztán répáit vadul himbálva távozott. Most már nemcsak Parvati és Lavender rázkódott a nevetéstől.

– Ha megkérhetlek, ne sértegesd azokat, akik hisznek nekem! – fordult Hermionéhoz Harry, miután bementek az üvegházba.

– Te jó ég, nehogy már megvédd Luna Lovegoodot! – fintorgott Hermione. – Ginny mesélt róla. Ez a lány csak olyan dolgokban hisz, amelyekre nincs bizonyíték. Mi mást várs attól, akinek az apja a *Hírverő* főszerkesztője?

Harry a fiákereket húzó rémlovakra gondolt, meg arra, hogy Luna is látta őket. Lehetséges volna, hogy a lány hazudott? Mielőtt azonban tovább töprenghetett volna a problémán, odalépett hozzá Ernie Macmillan.

– Azt szeretném mondani, Potter – szólt jó hangosan – hogy nem csak flúgosak állnak melletted. Például én is száz százalékig hiszek neked. Az én családom mindig is Dumbledore-t támogatta.

– Öhm... köszönöm, Ernie – felelte Harry kissé meghökkenve, de azért örömmel. Bár Ernie gyakran tett hangzatos kijelentéseket, Harry pillanatnyilag hálás volt minden olyan ember támogatásáért, akinek nem lóg retek a fülében. Ernie szavai mindenesetre elvették Lavender Brown kedvét a vihogástól, s Harrynek az is feltűnt, hogy Seamus arcán a mogorva dacot a bizonytalanság kifejezése váltotta fel.

Immár senki nem lepődött meg rajta, hogy Bimba professzor az RBF fontosságának taglalásával kezdte az órát. Harrynek már kezdett elege lenni a témából. Ráadásul eszébe jutott róla, hogy mennyi leckét kell megírnia, ettől pedig fájdalmasan ficánkolni kezdett a gyomra. Ez a tünet csak rosszabbodott, mikor Bimba tanárnő is gazdagította a gyűjteményt egy írásbeli házi feladattal.

Másfél órával később a griffendélesek kimerülten és Bimba kedvenc trágyájától, a sárkánykomposzttól bűzölögve indultak vissza a kastélyba. Még beszélgetni se maradt erejük a hosszú, fárasztó nap után.

Harry farkaséhes volt, de nem feledhette el, hogy öt órakor büntetőmunkára kellett mennie Umbridge-hez. Mivel nem akart üres hassal szembenézni a további megpróbáltatásokkal, úgy

döntött, kihagyja a kitérőt a Griffendél-torony felé, és egyenesen vacsorázni megy. Azonban alighogy belépett a nagyterem ajtaján, egy dühös hang rákiáltott:

– Hé, Potter!

– Mi van? – morogta fáradtan Harry, és szembefordult a hang gazdájával, aki nem volt más, mint a szikrázó szemű Angelina Johnson, a kviddicscsapat új főnöke.

– Megmondom, mi van! – harsogta a lány, és mutatóujjával jól mellbe bökte Harryt. – Az van, hogy pénteken délután öt órakor büntetőmunkára kell menned!

– Na és? – értetlenkedett Harry. – Ja tényleg... Az őrzővválogatás!

– Most jut eszébe! – dühöngött Angelina. – Nem megmondtam, hogy együtt akarom látni az egész csapatot, mert olyan embert kell választanunk, aki mindenkinek megfelel!? Külön ezért lefoglaltam a pályát! Erre te nem jössz el!

– Nem tehetek róla! – fortyant fel Harry. – Umbridge megbüntetett, csak mert a szemébe mondtam az igazságot Tudodkiről!

– Akkor most szépen elmész hozzá, és kikönyörgöd, hogy pénteken elengedjen – sziszegte Angelina. – Nem érdekel, mivel puhítod meg. Ha akarsz, esküdj meg neki, hogy Tudodki csak a mesében létezik, mit bánom én, de legyél ott pénteken!

Azzal sarkon fordult, és elviharzott.

– Van egy sanda gyanúm – fordult barátaihoz Harry, miután azok is megérkeztek a vacsoraasztalhoz. – Meg kéne érdeklődni a Porpicy SC-nél, hogy Angelina elődje, Oliver Wood nem szenvedett-e véletlenül halálos balesetet. Az az érzésem, hogy a szelleme megszállta Angelinát.

– Szerinted mekkora az esély rá, hogy Umbridge elengedi a pénteki büntetésedet? – kérdezte kétkedő fintorral Ron.

– Kisebb a nullánál – felelte Harry, és a szájába dugta az első falat báránysültet. – De azért meg kell próbálnom, nem? Majd felajánlom neki, hogy a jövő héten kétszer megyek el. – Lenyelte a falatot, és hozzátette: – Remélem, ma nem tart ott túl sokáig. Meg kell írnunk három dolgozatot, gyakorolnunk kell az eltüntető varázslatot McGalagonynak, ki kell dolgoznunk egy ellenbűbájt Flitwicknek, be kell fejeznünk a rajzot a bólintérről, és el kell kezdenünk azt a nyomorult álomnaplót.

Ron nyögött egyet, és valami okból felnézett a mennyezetre.

– Ráadásul esni fog.

– Mi köze annak a leckéinkhez? – vonta fel a szemöldökét Hermione.

– Semmi... – motyogta elvörösödve Ron.

Öt óra előtt öt perccel Harry búcsút vett barátaitól, és elindult Umbridge harmadik emeleti dolgozószobája felé. Mikor bekopogott az ajtón, egy mézesmázos hang beinvitálta, s ő félszegen belépett, majd körülnézett a szobában.

Ismerte a helyiséget, akkor is járt benne, mikor még Umbridge elődei használták. Gilderoy Lockhart idején a falakat a professzor arcképei borították; mikor Lupin tanította a tárgyat, a látogató mindig számíthatott rá, hogy egy ketrecet vagy akváriumot s benne valamilyen érdekes, sötét bestiát pillant meg; az ál-Mordon ténykedése idején pedig a szoba tele volt zsúfolva a legkülönfélébb bűnhazugság-leleplező eszközökkel, műszerekkel.

A helyiségre most rá se lehetett ismerni. Minden látható felületet csipketerítők és kendők borítottak. Itt is, ott is száraz virágokkal teli vázák álltak (mindegyik külön kis csipkés alátéten), az egyik falon pedig olyan dísztányérsorozat lógott, amelynek minden darabján más és más színű masnival ékesített kismacskaportré volt látható. Harry megbabonázva meredt a szörnyű giccsgyűjteményre, s csak akkor tért magához, mikor Umbridge megszólította:

– Jó estét, Potter!

Harry eddig észre se vette a tanárnőt, aki virágmintás talárjában egybeolvadt a mögötte álló íróasztallal, amit hasonlóan tarka terítő fedett.

– Jó estét, Umbridge professzor.

– Foglalj helyet! – mondta a tanárnő, s egy csipketerítős asztalka mellett álló székre mutatott. Az asztalkán üres pergamenlap feküdt – nyilván Harryre várva.

Harry egyelőre nem mozdult.

– Öhm... tanárnő, mielőtt elkezdjük, szeretnék... szeretnék kérni egy szívességet.

Umbridge dülledő szeme összeszűkült.

– Nocsak...

– Tudja, én... én... benne vagyok a Griffendél kviddicscsapatában. És pénteken öt órakor ott kellene lennem, amikor kiválasztjuk az új őrzőt, ezért... meg szeretném kérdezni, hogy nem tehetnénk-e át az aznapi büntetőmunkát máskorra.

Még be se fejezte a mondatot, máris tudta a választ.

– Ó nem, nem! – felelte a varangyarcú tanárnő olyan széles mosollyal, mintha épp lenyelt volna egy különösen szaftos legyet. – Szó se lehet róla. Büntetést kaptál, mert feltűnési vágyadban csúnya, valótlan meséket terjesztesz. A büntetéseket pedig nem szokás a bűnös igényeihez igazítani. Nem, nem... maradunk az eredeti tervnél: szépen eljössz ide holnap, holnapután és pénteken is. Egyenesen hasznosnak tartom, hogy lemaradsz valamiről, ami fontos neked. Így még nagyobb az esély rá, hogy a büntetés eléri célját.

Harrynek a fejébe szökött a vér, s úgy érezte, mintha valaki dobolni kezdett volna a fülében. Szóval csúnya, valótlan meséket terjeszt, mert feltűnési vágya van!

Umbridge kitartóan mosolygott, és érdeklődő arccal figyelte őt; mintha belelátna a fejébe, és kíváncsian várná, hogy megint dühöngeni kezd-e. Harry minden önfegyelmét latba vetve elfordította a fejét, ledobta a táskáját az egyenes támlájú szék mellé, és leült.

– No lám... – szólt negédesen Umbridge – máris fejlődött egy kicsit az önuralmunk. Most pedig írni fogsz nekem egy kicsit, kedves Harry Potter. Nem, nem a saját pennáddal – tette hozzá, mikor Harry a táskája után nyúlt. – Van egy különleges tollam erre a célra. Tessék!

Azzal átnyújtott Harrynek egy hosszú, vékony, szokatlanul hegyes, fekete pennát.

– Azt fogod leírni: Hazudni bűn.

– Hányszor írjam le? – kérdezte Harry, sikeresen eljátszva a készséges diákot.

– Addig írod, amíg el nem érjük a kívánt hatást – felelte Umbridge. – Kezdheted.

Azzal leült az asztalához, és maga elé húzott egy halom javításra váró dolgozatot. Harry felemelte a hegyes, fekete pennát, de ekkor rájött, hogy hiányzik valami.

– Nem kaptam tintát – szólt.

– Nem lesz szükséged tintára – felelte Umbridge. A hangjában nevetés bujkált.

Harry a pergamenhez érintette a pennát, és leírta: Hazudni bűn.

Felszisszent a fájdalomtól. A penna hegye élénkpiros betűket rajzolt a pergamenre, s egyidejűleg Harry jobb kézfején is megjelent a két szó – kanyargós, véres bemetszés formájában, melyet mintha szike ejtett volna a bőrén. Harry rámeredt a sebre; nem sokáig nézhette, mert az másodpercek alatt begyógyult, s csupán enyhe bőrpír maradt a helyén.

Harry rámeredt Umbridge-re. A nő békaszáját mosolyra húzva nézett vissza rá.

– Mondani akarsz valamit?

– Nem... – motyogta Harry.

Újra a pergamenre helyezte a pennát, és megint leírta: Hazudni bűn. Ezúttal is érezte az égő fájdalmat, a láthatatlan szike ismét a bőrébe metszette a két szót, és a seb most is gyorsan begyógyult.

Ez így ment tovább hosszú-hosszú ideig: Harry újra meg újra leírta a szavakat. Immár tudta, hogy a penna hegye nyomán megjelenő betűket nem tinta, hanem az ő vére színezi pirosra. A két szó mindig újra a kézfejébe metsződött, és a seb újra meg újra begyógyult.

Lassan alkonyi homály borult a dolgozószoba ablakaira. Harry nem kérdezte, meddig kell folytatnia az írást, még csak az óráját se nézte meg. Tudta, hogy Umbridge a gyengeség jeleit várja, s eltökélte, hogy nem szerzi meg ennek a nőnek ezt az örömöt, még akkor sem, ha egész éjjel metélnie kell a kezét ezzel az átkozott pennával...

– Gyere ide! – szólalt meg nagy sokára Umbridge.

Harry felállt. Szúró fájdalom kínozta jobb kezét, s mikor ránézett, látta, hogy azon az utolsó vágás is begyógyult ugyan, de a bőre lángvörös maradt.

– A kezedet!

Harry kinyújtotta jobbját. Umbridge a tenyerébe vette, hogy megvizsgálja. Harry megborzongott a giccses gyűrűkkel ékesített kurta, húsos ujjak érintésétől.

– Ejnye, ejnye... – csóválta a fejét a tanárnő. – Úgy látom, még nem sikerült maradandó nyomot hagynom. Nem baj, majd holnap folytatjuk. Most elmehetsz.

Harry köszönés nélkül ment ki a szobából. A folyosó néptelen volt. Biztosan éjfél is elmúlt már. Harry egy darabig ráérősen baktatott, de mikor úgy vélte, Umbridge már nem hallhatja lépteit, futásnak eredt.

Nem tudta gyakorolni az eltüntető bűbájokat, nem kezdte el az álomnaplót, nem fejezte be a rajzot a bólintérről, és nem írt meg egyetlen dolgozatot se. Másnap reggel kihagyta a reggelit, hogy összehozzon pár kitalált álmot jóslástanra, ami az első órájuk volt.

A klubhelyiségbe érve meglepődve konstatálta, hogy Ron ugyanezzel foglalatoskodik.

– Miért nem írtad meg este? – kérdezte barátját, aki kétségbeesetten pislogott körbe, ötleteket keresve az álomgyártáshoz.

Mikor Harry az éjjel felment a hálóterembe, Ron már mélyen aludt. Most csak annyit motyogott, hogy más dolga volt, aztán a pergamen fölé hajolt, és lefirkantott pár szót.

– Ennyi elég lesz – mondta, és becsukta a naplót. – Azt írtam, hogy álmomban vettem egy új cipőt. Ebből biztos nem tud semmi agylövött dolgot kihozni, ugye?

Nem sokkal később együtt rohantak el az északi toronyba.

– Milyen volt a büntetőmunka Umbridge-nél? Mit kellett csinálnod?

Harry egy pillanatig habozott, aztán csak ennyit felelt:

– Írnom kellett.

– Az nem olyan vészes.

– Nem.

– Most jut eszembe: elenged pénteken?

– Nem.

Ron együtt érzően mordult egyet.

Ez a nap se hozott sok örömöt Harrynek. Átváltoztatástanon pocsékul szerepelt, mivel egy percet se gyakorolta az eltüntető bűbájokat. Az ebédszünetet a bólintérportré befejezésével kellett töltenie, ráadásul McGalagonytól, Suette-Polltstól és Sininstrától újabb házi feladatokat kaptak. Remény se volt rá, hogy este meg tudja írni őket, hiszen megint büntetőmunkára kellett mennie. Mindennek a tetejébe a vacsoránál ismét megtalálta őt Angelina Johnson, aki Umbridge elutasító válaszáról értesülve kijelentette, hogy egyáltalán nem tetszik neki Harry hozzáállása. Azoktól, akik a csapat tagjai kívánnak maradni, mondta, elvárja, hogy a kviddicset egyéb kötelezettségeik elé helyezzék.

– Büntetésben vagyok! – kiáltott a lány után Harry. – Gondolhatod, hogy szívesebben kviddicseznék, mint hogy annak a vén varangynak a szobájában üldögéljek!

– Örülj, hogy legalább csak írnod kell – vigasztalta Hermione, miután Harry visszaroskadt a helyére, és étvágytalanul bámulni kezdte megkezdett marhasültjét. – Sokkal rosszabb büntetést is kitalálhatott volna...

Harry már nyitotta a száját, de aztán mégse szólalt meg. Igazából maga sem értette, miért titkolózik barátai előtt; csak annyit tudott, hogy nem akarja látni megrökönyödött arcukat, mert attól még szörnyűbbnek érezné a büntetést, következésképpen még nehezebb lenne elviselnie azt. Emellett valamiért úgy gondolta, hogy a dolog csak rá meg Umbridge-re tartozik, s ha kívülállóknak panaszkodna megkínzatásáról, azzal elismerné, hogy legyőzték.

– Elképesztő, hogy mennyi leckénk van! – kesergett Ron.

– Tegnap este miért nem írtál meg egyet se? – kérdezte szemrehányóan Hermione. – Nem is tudom, hogy hol voltál.

– Elmentem... sétálni egyet – felelte zavartan fészkelődve Ron.

Barátjára pillantva Harrynek az az érzése támadt, hogy hármuk közül nem ő az egyetlen, aki titkolózik.

A második büntetőmunka épp olyan fájdalmas volt, mint az első.

Harry kézfején már néhány perc után égővörösre gyúlt a megkínzott bőr, s Harry gyanította, hogy a seb már nem sokáig fog olyan tökéletesen begyógyulni: a bemetszés ott marad majd a

bőrében, és akkor Umbridge talán végre elégedett lesz az eredménnyel. Mindazonáltal összeszorította fogát, és egy nyikkanással se árulta el fájdalmát; érkezése és éjfél utáni távozása között csupán kétszer szólalt meg: mikor köszönt és amikor elköszönt.

A házifeladat-helyzet azonban immár egyenesen válságossá vált; Harry, miután visszatért a Griffendél klubhelyiségébe, bár halálosan kimerült volt, nem ment el lefeküdni, hanem elővette könyveit, és elkezdte írni a holdköves dolgozatot. Ha nem akarta, hogy Piton is megbüntesse, be kellett adnia valamit. Fél kettő is elmúlt, mire végzett a munkával. A dolgozat nem sikerült valami fényesre, de a semminél jobb volt. Utána gyorsan megírta a válaszokat McGalagony kérdéseire, összecsapott valamit a bólintérokról Suette-Polltsnak, majd felvonszolta magát a hálóterembe, ruhástól ledőlt az ágyra, és nyomban el is aludt.

A csütörtöki napot Harry szinte bóbiskolva szenvedte végig, s feltűnt neki, hogy Ron is alig tudja nyitva tartani a szemét. A büntetőmunka harmadik felvonása ugyanúgy zajlott, mint az előző kettő, azzal a különbséggel, hogy két óra eltelte után a két szó nem tűnt el többé Harry kézfejéről, hanem nyílt, vérző sebként ott maradt.

Umbridge észrevette, hogy a fekete penna nem serceg már a pergamenen, és felpillantott munkájából.

– Nocsak! – szólt, azzal felállt, és a kis asztalhoz lépett, hogy szemügyre vegye Harry kezét. – Jól van. Reméljük, ez már emlékeztetőül fog szolgálni. Mára elég ennyi.

Harry kissé ügyetlenül emelte fel a táskáját, mivel a bal kezét kellett használnia.

– Azért még holnap is jönnöm kell? – kérdezte.

– De mennyire! – felelte negédesen Umbridge. – Dolgoznunk kell még rajta, hogy elég mélyen bevéső djön ez a fontos igazság.

Harryben addig soha még csak fel sem merült, hogy akadhat olyan tanára, akit jobban fog utálni Pitonnál, de ahogy a Griffendél-torony felé baktatott, érzelmeit vizsgálva el kellett ismernie, hogy a bájitaltantanár komoly vetélytársra talált Umbridge személyében. Gonosz szipirtyó, gondolta, miközben a hetedik emeletre vezető lépcsőket rótta, undok, szadista, őrült, vén...

– Ron?

A lépcsőn felérve jobbra fordult, és majdnem beleütközött Ronba, aki Langaléta Lachlan szobra mögött álldogált, új Jólseprő 11-esével a kezében. Harry láttán összerezzent, és megpróbálta háta mögé rejteni a seprűt.

– Te meg mit csinálsz itt?

– Öö... semmit... És te...?

Harry összevonta a szemöldökét.

– Ugyan már, Ron, nekem elmondhatod. Ki elől bújtál el?

– Fred és George elől, ha annyira érdekel... – hadarta pislogva Ron. – Az előbb erre jöttek egy csomó elsőssel. Biztos megint kísérleteznek rajtuk. A klubhelyiségben már nem csinálhatják Hermione miatt.

– De minek van nálad seprű? – kérdezte Harry. – Csak nem repültél?

– Nem... Na jó, elmondom, de ne nevess ki! – felelte elvörösödve Ron. – Gondoltam, most, hogy van rendes seprűm... és kell egy őrző a csapatba... szóval, gondoltam, én is jelentkezem. Tessék. Nevethetsz.

– Mért nevetnék? – sietett megnyugtatni Harry. – Jó ötlet! Szuper lenne, ha bekerülnél a csapatba! Még sose láttalak védeni. Jó őrző vagy?

Ron szemlátomást megkönnyebbült.

– Nem túl rossz... – felelte vállat vonva. – Charlie, Fred és George mindig engem állítottak be védeni, ha otthon edzettek a szünetben.

– Szóval most este gyakoroltál?

– Meg tegnap és tegnapelőtt is... de csak úgy egyedül. Próbáltam megbűvölni a kvaffokat, hogy repüljenek felém, de elég nehéz volt, és nem tudom, mennyit ért az egész. – Ron arca megint elsötétült. – Fredék betegre fogják röhögni magukat, ha meglátnak a válogatáson. Úgyis folyton cikiznek, mióta prefektus lettem.

– Most már még jobban sajnálom, hogy nem lehetek ott – mondta fejcsóválva Harry, miután elindultak együtt a Griffendél-toronyba.

– Én is sajnálom... Hé, mi az ott a kezeden?

Harry most már bánta, hogy megvakarta az orrát. Igyekezett eldugni a kezét, de ez csak annyira sikerült neki, mint Ronnak a seprű elrejtése.

– Csak megvágtam... semmiség...

Ron azonban elkapta a csuklóját, és magához húzta, hogy jobban lássa. Néhány másodpercig döbbenten meredt a véres feliratra, aztán szörnyülködve megcsóválta a fejét.

– Azt mondtad, csak írnod kellett.

Harry habozott, de aztán arra gondolt, hogy Ron is őszinte volt vele. Vett hát egy nagy levegőt, és elmondta, mivel töltötte az időt Umbridge szobájában.

– Perverz vén banya! – suttogta felháborodva Ron, mikor megálltak a Kövér Dáma előtt, aki fejét a képkeretnek támasztva békésen szunyókált. – Nem normális! Jelentsd McGalagonynak, hogy mit művelt veled!

– Nem jelentem – rázta a fejét Harry. – Nem szerzem meg Umbridge-nek azt az örömet, hogy panaszkodom.

– De hát ezt nem úszhatja meg!

– Különben se tudom, mennyi beleszólása van az ilyesmibe McGalagonynak – mondta Harry.

– Akkor Dumbledore-nak szólj!

– Nem – felelte kurtán Harry.

– Mért nem?

– Mert neki van elég baja e nélkül is.

Harry azt nem tette hozzá, hogy azért sem akarja Dumbledore segítségét kérni, mert az igazgató június óta szóba se állt vele.

– Hát akkor... – kezdte Ron, de a Kövér Dáma, aki már egy ideje álmosan pislogva nézte őket, most rájuk förmedt:

– Megmondjátok a jelszót, vagy virrasszak, amíg kegyeskedtek befejezni a csevegést!?

A péntek ugyanolyan borongós időt hozott, mint a hét addigi napjai. Harry, mikor belépett a nagyterembe, már csak megszokásból nézett a tanári asztal felé – közben nem is Hagridra gondolt, hanem a rá váró hatalmas mennyiségű házi feladatra, no meg az újabb büntetőmunkára Umbridge-nél.

Két dolog tartotta benne aznap a lelket: az egyik a küszöbönálló hétvége volt, a másik az a gondolat, hogy kezének metélése közben esetleg lát majd valamit Ron produkciójából. Umbridge dolgozószobájának ablaka ugyanis a távoli kviddicspályára nézett. Halvány vigaszok voltak ezek, de azért némi fényt csempésztek Harry éjsötét hangulatába. Sosem volt még ilyen szörnyű első hete a Roxfortban.

Délután ötkor – reményei szerint utoljára – bekopogott Umbridge professzorhoz, s engedélyt is kapott a belépésre. Az üres pergamenlap és a tűhegyes fekete penna már ott várta a csipketerítős asztalon.

– Tudod, mi a dolgod, kedvesem – szólt negédes mosollyal Umbridge.

Harry kezébe vette a pennát, és kinézett az ablakon. Ha egy kicsit eltolná jobbra a széket... Úgy tett, mintha közelebb akarna ülni az asztalhoz, így sikerült is feltűnés nélkül odébb húzódnia.

Most már belátta a kviddicspályát. Csapattársai a magasban röpködtek, a karikás póznák tövében pedig fél tucat, fekete taláros alak ácsorgott – nyilván ők voltak az őrzőjelöltek. Ilyen távolságból lehetetlen volt megállapítani, hogy melyik közülük Ron.

Hazudni bűn, írta le Harry. A seb a kézfején felszakadt, és újra vérezni kezdett.

Hazudni bűn. A vágás elmélyült, az égő fájdalom fokozódott.

Hazudni bűn. Harry csuklóján lecsordult a vér.

Megkockáztatott egy újabb pillantást az ablak felé. Nem látta, ki védi éppen a karikákat, de azt igen, hogy nagyon ügyetlenül csinálja. Az alatt a pár másodperc alatt, amíg Harry odanézett, Katie Bell kétszer is bedobta a kvaffot. Harry némán fohászkodott, hogy ne Ron legyen az, és újra a vértől pirosló pergamenlapra fordította tekintetét. Hazudni bűn.

Hazudni bűn.

Mindig kinézett az ablakon, valahányszor úgy érezte, hogy minimális kockázattal megteheti. Olyankor tehát, ha meghallotta Umbridge pennájának sercegését vagy a kinyíló íróasztalfiók zaját.

A harmadik jelölt elég jó volt, a negyedik szörnyű, az ötödik ügyesen kitért egy gurkó elől, de aztán beengedett egy potyagólt. Közben alkonyodni kezdett, s Harry attól tartott, hogy a hatodik és hetedik jelölt bemutatkozását már nem fogja látni.

Hazudni bűn.

Hazudni bűn.

A pergamenlap pöttyös volt a rácsöpögő vértől, s Harry kézfeje már szinte elviselhetetlenül fájt. Mikor legközelebb felnézett, már teljesen sötét volt odakint, és semmi sem látszott a kviddicspályán.

– Lássuk, nyomot hagyott-e rajtad a munka! – búgott fel Umbridge hangja mintegy fél órával később.

A tanárnő odalépett a csipketerítős asztalhoz, és gyűrűs kezével megfogta Harry karját. Ekkor furcsa dolog történt: Harry kínzó fájdalmat érzett – de nem a kezén, hanem a homlokán – s egyidejűleg rángatózni kezdett a rekeszizma.

Kikapta a karját Umbridge kezéből, felpattant, és a tanárnőre meredt. Umbridge széles békamosollyal nézett vissza rá.

– Fáj, igaz?

Harry nem válaszolt. Szaporán, dübörögve vert a szíve. Vajon Umbridge a kezéről beszél, vagy a sebhelyéről?

– Azt hiszem, sikerült megértetnem veled, amit akartam. Most elmehetsz.

Harry felkapta táskáját, és kimenekült a szobából.

– Ne ess pánikba! – nyugtatgatta magát, miközben felfelé szaladt a lépcsőkön. Nem biztos, hogy azt jelenti, amire gondolsz...

– Mimbulus mimbeltonia! – motyogta oda a Kövér Dámának, s a portrélyuk feltárult előtte.

A klubhelyiségben hangos zsibongás fogadta. Ron sugárzó arccal rohant oda hozzá, vajsört loccsintva a talárjára a kezében tartott palackból.

– Sikerült, Harry! Engem választottak! Én vagyok az őrző!

– Mi?... Jaj, de jó! – Harry mosolyogni próbált, bár szíve még mindig vadul kalapált, és vérző jobbja is veszettül sajgott.

– Igyál egy vajsört! – biztatta Ron, és a kezébe nyomott egy palackot. – El se merem hinni... Hol van Hermione?

– Ott – felelte Fred, aki maga is vajsörös üveget szorongatott, és a kandalló előtti karosszékre mutatott. Hermione ott bóbiskolt, félrebillent kupával a kezében.

– Pedig örült, amikor megmondtam neki – jegyezte meg csalódottan Ron.

– Hagyjátok, hadd aludjon – mondta gyorsan George. Harry gyanakodva körülnézett, s feltűnt neki, hogy több elsősnek is vérfoltos az orra.

– Gyere, Ron, próbáld fel Oliver régi kviddicstalárját! – kiáltott oda Katie Bell. – Majd leszedjük róla a nevét, és ráírjuk helyette a tiédet...

Miután Ron elment, Angelina lépett oda Harryhez.

– Ne haragudj, hogy veszekedtem veled, Potter – szólt. – Fárasztó dolog kordában tartani ezt a bandát. Kezdem úgy érezni, hogy néha igazságtalan voltam Wooddal.

Angelina Ronra pillantott a kupája fölött, és kissé összevonta a szemöldökét.

– Tudom, hogy Weasley a legjobb haverod, de az a helyzet, hogy egyáltalán nem olyan szuper őrző – jelentette ki nyers őszinteséggel. – Persze; ha rendesen edz, nem lesz vele nagy gond. Mivel a testvérei között sok a jó játékos, elképzelhető, hogy tehetségesebb, mint amilyennek ma mutatta magát. Vicky Frobisher és Geoffrey Hooper is jobban repült nála, de Hooper egy nyafogógép, folyton kiakad valamin, Vicky meg egy csomó más dologban is aktív. Meg is mondta, hogy ha a kviddics ütközik a bűbájszakkörrel, akkor nem minket választ. Jut eszembe! Holnap délután kettőkor tartunk egy kis csapatedzést. Ha lehet, most már te is legyél ott. És tedd meg, hogy a hóna alá nyúlsz Ronnak, rendben?

Harry bólintott, majd miután Angelina visszament Alicia Spinnethez, leült Hermione mellé. Ahogy letette a táskáját, a lány felriadt.

– Jaj, Harry, te vagy az? – motyogta álmosan. – Ugye, milyen jó? Ron csapattag lett... – Ásított egy nagyot. – Annyira fáradt vagyok. Éjjel egyig sapkákat kötöttem. Viszik őket, mint a cukrot!

Harry körülnézett; szerte a klubhelyiségben gyapjúsapkák voltak elrejtve olyan helyekre, ahol az óvatlan házimanók véletlenül kézbe vehették őket.

– Tök jó... – dörmögte szórakozottan Harry, s közben arra gondolt, hogy megőrül, ha nem mondhatja el gyorsan valakinek... – Figyelj, Hermione, az előbb, amikor büntetőmunkán voltam, Umbridge megfogta a karomat...

A lány feszülten figyelt, majd mikor Harry végzett a beszámolóval, tűnődve így szólt:

– Attól félsz, hogy Tudodki, ugyanúgy irányítja Umbridge-et, ahogy Mógust irányította?

– Végül is lehetséges, nem?

– Lehetséges – hagyta rá Hermione – de nem hiszem, hogy ugyanúgy beleköltözött, mint Mógusba. Most már saját teste van, nincs szüksége rá, hogy más emberekben lakjon. Az persze elképzelhető, hogy az Imperius-átkot használja.

Harry néhány másodpercig töprengve bámulta Fredet, George-ot és Lee Jordant, akik üres vajsörös üvegekkel zsonglőrködtek. Aztán Hermione folytatta:

– De tavaly akkor is fájt a sebhelyed, mikor senki nem ért hozzád, és Dumbledore azt mondta, hogy ez attól van, amit Tudodki éppen akkor érez. Szóval lehet, hogy az egésznek semmi köze Umbridge-hez, és csak véletlen, hogy épp akkor történt, mikor...

– Umbridge gonosz – felelte szimplán Harry. – Egy szadista.

– Persze, szörnyű nőszemély, de... Szerintem szólnod kellene Dumbledore-nak, hogy fájt a sebhelyed.

Harry két napon belül már másodszor kapta ezt a tanácsot, s Hermionénak ugyanazt válaszolta, amit Ronnak:

– Nem akarom ilyesmivel zavarni. Te magad mondtad, hogy ez nem olyan fontos dolog. Egész nyáron voltak ilyen fájdalmaim. Ez mai épp csak egy kicsit volt erősebb amazoknál...

– Harry, biztos, hogy Dumbledore-t érdekelné ez a dolog...

– No persze! – fakadt ki Harry, egy pillanatra megfeledkezve magáról. – A sebhelyem az egyetlen dolog bennem, ami még érdekli őt!

– Ugyan, Harry, tudod, hogy ez nem igaz.

– Megírom Siriusnak, megkérdezem, mi a véleménye...

– Ilyesmit nem írhatsz meg levélben! – rémüldözött Hermione. – Nem emlékszel, mit mondott Mordon? Nagyon kell vigyáznunk, hogy mit írunk le! Lehet, hogy elfogják a baglyainkat...

– Jó, elég, értem! Nem írom meg – vágott a szavába ingerülten Harry, azzal felállt. – Megyek, lefekszem. Mondd meg Ronnak, hogy fáradt voltam, jó?

– Nem, nem, nem! – rázta a fejét Hermione. – Ha te elmész, akkor én is elmehetek anélkül, hogy megsérteném. Teljesen kivagyok, és holnap megint akarok kötni néhány sapkát. Tényleg, segíthetnél, ha van kedved. Kezdek belejönni a kötésbe, most már mintákat is tudok.

Hermione lelkesedését látva Harry igyekezett úgy tenni, mintha csábítaná az ajánlat.

– Hát... nem. Igazán sajnálom, de nem lesz időm holnap – felelte. – Nagyon le vagyok maradva a leckékkel...

Azzal elsietett a fiúk lépcsője felé, faképnél hagyva a csalódott Hermionét.

Tizennegyedik fejezet
Percy és Tapmancs

Másnap reggel Harry elsőként ébredt. Miután kinyitotta a szemét, percig még mozdulatlanul feküdt; nézte az ágyfüggöny résén beszökő napfénycsíkban kavargó porszemeket, és élvezte a gondolatot, hogy szombat van. Így visszatekintve, a tanév első hete végtelenül hosszúnak tűnt, akár ezer összevont mágiatörténet. A szoba csöndjéből és a kinti fényekből ítélve nagyon korán lehetett. Harry széthúzta a függönyt, felült az ágy szélén, és öltözködni kezdett. Odakintről madárcsicsergés hallatszott, a griffendéles fiúk lassan, egyenletesen szuszogtak. Harry pergament és pennát vett magához, aztán kiment a hálóból, és elindult lefelé a lépcsőn. A klubhelyiségbe érve egyenesen a kihűlt kandalló felé vette az irányt. Kényelmesen elhelyezkedett kedvenc kopott karosszékében, aztán körülnézett. A gyűrött pergamenfecnik, régi köpkövek, fiolák és cukrospapírok, melyekkel este még tele volt szórva a helyiség, mostanra eltűntek – csakúgy mint Hermione manósapkái.

Harry, miközben kihúzta a dugót tintásüvegéből, futólag eltűnődött rajta, vajon hány iskolai manó szabadulhatott fel már akarata ellenére. Aztán megmártotta pennáját, a sima, sárgás pergamenlap fölé emelte, és homlokát ráncolva töprengeni kezdett. Egy perc múlva már az üres kandallóba meredt, de még mindig fogalma sem volt róla, mit írjon.

Most már át tudta érezni, milyen nehéz dolguk volt barátainak, mikor a nyáron leveleket írtak neki. Hogyan tájékoztathatja Siriust az elmúlt öt nap eseményeiről, hogyan teheti fel a kérdéseit anélkül, hogy elárulna egy csomó titkot az esetleges levéltolvajoknak?

Egy darabig még bámulta a kihunyt tüzet, aztán hirtelen elhatározással újra megmártotta pennáját, és egy lendülettel megírta a levelet.

Kedves Szipák!

Remélem, jól vagy. Az első hetem borzalmas volt, nagyon örülök, hogy itt a hétvége.

Új sötét varázslatok kivédése tanárt kaptunk, Umbridge-nek hívják. Majdnem olyan kedves, mint az édesanyád.

Azért írok, mert az a dolog, amiről tavaly nyáron meséltem, megint megtörtént. Mégpedig tegnap este, amikor Umbridge-nél voltam büntetőmunkán.

Nagyon hiányzik legnagyobb barátunk, reméljük, nemsokára visszatér.

Kérlek, válaszolj hamar!

Minden jót: Harry

Többször is újraolvasta a levelet, s igyekezett a kívülálló szemével nézni. Arra jutott, hogy a szövegből nem lehet kitalálni, mire célozgat, és azt se, hogy kinek szól a levél. Remélte, hogy Sirius megérti az utalást Hagridra is, és válaszában megírja, mikor tér vissza a vadőr. Harry gondosan lepecsételte a levelet, majd kimászott a portrélyukon, és elindult a bagolyház felé.

– A helyedben nem mennék arra... – szólította meg Félig Fej Nélküli Nick. A kísértet zavarba ejtő módon az egyik falból bukkant elő. – A mi Hóborcunk a fejébe vette, hogy megtréfálja azt, aki legközelebb elhalad Paracelsus mellszobra előtt.

– A tréfa lényege az, hogy Paracelsus az illető fejére esik? – kérdezte Harry.

– Bármilyen furcsa: igen – felelte unottan Nick. – Hóborc ötleteit mindig is a végtelen egyszerűség jellemezte. Megyek, megkeresem a Véres Bárót... Majd ő a körmére néz annak a csibésznek. Viszlát, Harry!

– Viszlát – biccentett Harry.

A sarokra érve balra fordult, a hosszabb, de biztonságosabb utat választva a bagolyház felé. Ahogy az ablakok előtt elhaladva újra meg újra kinézett a sugárzóan kék égre, egyre derűsebb színben látta a világot. Még néhány óra, és kezdődik az első edzés... Végre visszatérhet a kviddicspályára!

Egyszer csak valami puhán nekiütközött a lábszárának. Lenézett, és megállapította, hogy Mrs Norris, a gondnok sovány, szürke macskája sompolygott el mellette. Az állat sandán ránézett lámpaként világító, sárga szemével, aztán eltűnt Sóvárgó Simon szobra mögött.

– Nem csinálok semmi rosszat! – kiáltott utána Harry. A macskáról lerítt, hogy első dolga lesz jelentést tenni gazdájának. Harry épp csak azt nem értette, miért. Egyetlen szabály se tiltotta, hogy szombat reggel felmenjen a bagolyházba.

A nap már magasan járt, s mikor Harry belépett a madarak szállóhelyére, megszédítette az üvegezetlen ablakokon beáradó fény.

A kerek termet vastag, ezüstös napsugárnyalábok szabdalták át, nyugtalan fészkelődésre késztetve a szarufákon gubbasztó baglyokat, melyek közül sok szemlátomást nemrég tért vissza éjjeli portyázásáról. Harry elindult a szalmával borított padlón – talpa alatt meg-megroppant egy-egy kis rágcsálócsontváz – és tekintetével keresni kezdte Hedviget.

– Ott vagy! – dörmögte, mikor megpillantotta baglyát, aki magasan fent, a boltozatos mennyezet csúcsa alatt üldögélt. – Gyere volna valami kézbesítendő!

Hedvig halk huhogással kiterjesztette nagy, fehér szárnyait, és gazdája vállára röppent.

– Szipák van ráírva – magyarázta Harry, miközben a bagoly csőrébe dugta a levelet – de Siriusnak szól. Érted?

Hedvig pislogott egyet borostyánsárga szemével, s Harry ezt igenlő válaszként értelmezte.

– Hát akkor jó utat! – mondta, és az egyik ablakhoz lépett a madárral. Hedvig lökött egyet a vállán, ahogy elrugaszkodott, s a következő pillanatban már szárnyalt is a vakítón kék ég felé. Harry követte tekintetével, majd miután a madár alakja beleveszett a végtelenbe, Hagrid kunyhója felé fordította pillantását. A toronyból jól látszott a kis épület, s az is, hogy lakója még mindig nem tért haza. A kémény hidegen, feketén ásított, a függönyöket senki nem húzta el.

Könnyű szél lengette a Tiltott Rengeteg fáinak csúcsát. Harry elnézte a hajladozó ágakat, élvezte a friss reggeli levegő simogatását az arcán, a kviddicsre gondolt... és akkor meglátta: az erdő fölött, akár egy groteszk óriásmadár, felbukkant egy nagy, bőrredős szárnyú, iszonyú ló, a roxforti fiákereket húzó rémállatok szakasztott mása.

Az állat fekete szárnyát szélesre tárva leírt egy nagy kört a fák fölött, aztán a mélybe bukott, és eltűnt. Az egész olyan hirtelen, oly gyorsan történt, akár egy felvillanó látomás.

Ajtónyikorgás hangzott fel. Harry összerezzent, és gyorsan hátrafordult. Cho Chang lépett be a bagolyházba, egy levéllel és egy csomaggal a kezében.

– Szia – köszönt Harry.

– Ó... szia – zihálta a lány. – Nem gondoltam, hogy ilyen korán itt találok valakit... Öt perce jutott eszembe, hogy ma van édesanyám születésnapja.

Azzal felmutatta a csomagot.

– Aha... – motyogta után Harry. Szeretett volna valami érdekeset vagy vicceset mondani, de még nem tért egészen magához a szárnyas rémló okozta megdöbbenéséből.

– Szép idő van... – szólt az ablak felé mutatva, de mikor tudatosult benne, hogy az időjárásról kezdett el beszélni, azt kívánta, bár inkább meg se szólalt volna.

– Igen – hagyta rá Cho, s körülnézett egy alkalmas bagoly után. – Ilyenkor jó kviddicsezni. Én a héten egyszer se voltam kint. És te?

– Én sem.

Cho kiválasztotta és magához szólította az egyik iskolai gyöngybaglyot. A madár a karjára röppent, majd szolgálatkészen felemelte fél lábát, hogy Cho rákötthesse a küldeményt.

– Tényleg, van már a Griffendélnek új őrzője? – kérdezte a lány.

– Igen – válaszolt Harry. – A barátomat, Ron Weasleyt választották. Ismered?

– Ő az, aki utálja a Tornádókat, nem?... Jó játékos?

– Aha – bólintott Harry. – Asszem, igen. Nem láttam, amikor kipróbálták, mert büntetőmunkán voltam.

Cho abbahagyta a kötözést, és Harryre nézett.

– Undorító egy nő az az Umbridge – mondta, halkabbra fogva hangját. – Büntetőfeladatot adni, csak mert megmondtad, hogy... hogy hogyan halt meg Cedric. Az egész suli erről beszélt. Nagyon szép és bátor dolog volt, hogy kiálltál az igazság mellett.

Harry önkéntelenül kihúzta magát; úgy érezte, mintha a talpa a bagolypotyadékkal megszórt padló fölött lebegne. Kit érdekel egy vacak repülő ló... Cho szerint szép és bátor dolog volt, amit tett!

Átfutott a fején, hogy segít a lánynak felkötni a csomagot, és közben csak úgy véletlenül megmutatja neki sebes kezét... de tervét nem valósíthatta meg, mert ekkor újra kinyílt a bagolyház ajtaja, és átrontott rajta Frics úr.

A gondnok nyilván futva tette meg az utat a bagolyházig, mert zihált, ritkás haja az égnek meredt, beesett, kékeres arcán két piros folt égett. A nyomában Mrs Norris is besétált; éhes nyávogással bámulni kezdte a baglyokat, akik fészkelődve néztek vissza rá.

Egy nagy barna példány fenyegetően csattintott a csőrével.

– Megvagy! – sziszegte a dühtől és a kifulladástól remegő állal Frics, s egy döngő lépést tett Harry felé. – Tudok róla, hogy egy szállítmány trágyagránátot akarsz rendelni!

Harry karba fonta a kezét, és a gondnok szemébe nézett.

– Ezt meg ki mondta magának?

Cho lesajnálóan nézett Fricsre; a gyöngybagoly huhogott egyet, éreztetve, hogy belefáradt a fél lábon állásba, de a lány nem törődött vele.

– Megbízható forrásból tudom – felelte gonosz önelégültséggel Frics. – Na gyerünk, add ide, amit el akartál küldeni!

Harry némán gratulált magának, amiért nem halogatta Hedvig útnak indítását.

– Nem tudom odaadni, már elküldtem.

Frics arca eltorzult a dühtől.

– Elküldted?

– Elküldtem.

Frics néhány másodpercig csak tátogott, aztán pillantása Harry talárjára tévedt.

– Honnan tudjam, hogy nincs a zsebedben?

– Onnan, hogy...

– Láttam, mikor elküldte – szólt közbe Cho.

Frics a lányra pillantott.

– Láttad...?

– Igen, láttam – ismételte higgadtan Cho.

Frics és Cho egy darabig farkasszemet néztek; aztán a gondnok sarkon fordult, az ajtóhoz lépett, majd miután megfogta a kilincset, még egyszer visszanézett Harryre.

– Ha megérzem rajtad a trágyagránát szagát...

Azzal ledöcögött a lépcsőn. Mrs Norris még egy utolsó, sóvárgó pillantást vetett a baglyokra, majd követte.

Harry és Cho egymásra néztek.

– Kösz – mondta Harry.

– Nincs mit – felelte kissé elpirulva a lány, és gyorsan befejezte a csomag felkötését. – Nem rendeltél trágyagránátot, ugye?

– Nem.

– Akkor meg honnan vette Frics? – tette fel a kézenfekvő kérdést Cho, s közben az ablakhoz lépett a madárral.

Harry vállat vont. Nem tudta a választ, de e pillanatban nem is izgatta különösebben a probléma.

Együtt mentek ki a bagolyházból. A kastély nyugati szárnyába vezető folyosóhoz érve aztán Cho megtorpant.

– Én arra megyek... Majd találkozunk, Harry.

– Aha... szia.

Cho rámosolygott, és elment. Harry lelkét csendes derű árasztotta el. Túl van hát az első olyan beszélgetésén Chóval, ami után nem kell szégyellnie magát... Nagyon szép és bátor dolog volt,

hogy kiálltál az igazság mellett... Cho bátornak nevezte őt... nem utálja, amiért életben van... Persze annak idején Cho Cedricet választotta... de talán csak mert Cedric előbb hívta meg őt a bálba... végül is úgy tűnt, Cho őszintén sajnálja, hogy nem fogadhatja el az ő meghívását...

– Jó reggelt! – köszönt vidáman Harry, mikor csatlakozott Ronhoz és Hermionéhoz a reggelizőasztalnál.

– Minek örülsz annyira? – csodálkozott Ron.

– A... a kviddicsedzésnek – felelte könnyeden Harry, és maga elé húzott egy nagy tál szalonnás tojást.

– Aha... – Ron letette a pirítósát, és nagyot kortyolt a töklevéből, mielőtt folytatta: – Figyelj... Nincs kedved kijönni velem egy kicsit korábban? Gondoltam, gyakorolhatnánk edzés előtt. Csak hogy... hogy... belejöjjek egy kicsit.

– Persze, szívesen – bólintott Harry.

– Szerintem ez nem túl jó ötlet – csóválta a fejét Hermione. – Mindketten le vagytok maradva a házi feladatokkal, és...

Nem folytatta, mert ekkor megérkezett a posta. A *Reggeli Próféta*t kézbesítő kuvik, miután majdnem beleröpült a cukortartóba, Hermione felé nyújtotta lábát. A lány gyorsan beledugta a knútot az erszénybe, és átvette az újságot, s mire a bagoly tovaröppent, ő a címoldalt nézte.

– Írnak valami érdekeset? – érdeklődött Ron. Harry elmosolyodott: tudta, hogy Ron bármiről szívesebben beszél, mint a házi feladatról.

– Semmit – sóhajtott Hermione. – Azon csámcsognak, hogy házasodik a Walpurgis Lányainak a basszusgitárosa.

Azzal fellapozta az újságot, és beletemetkezett. Harry szedett még egy adag szalonnás tojást, Ron pedig a magas ablakokra meredve tűnődött valamin.

– Egy pillanat – szólalt meg hirtelen Hermione. – Te jó ég...Sirius!

– Mi történt? – Harry olyan erővel rántotta ki a *Reggeli Próféta*t Hermione kezéből, hogy az újság kettészakadt.

– A Mágiaügyi Minisztérium megbízható forrásból azt az információt kapta, hogy Sirius Black, a megrögzött tömeggyilkos, bla-bla-bla, jelenleg Londonban rejtőzik! – olvasta fel fojtott hangon Hermione a saját félújságjából.

– Bármiben fogadok, hogy Lucius Malfoy az a forrás – suttogta dühösen Harry. – Felismerte Siriust a pályaudvaron!

– Micsoda? – horkant fel Ron. – Nem mondtad, hogy...

– Csss! – pisszegte le két barátja.

– A minisztérium közleményben figyelmeztette a varázslótársadalmat, hogy Black rendkívül veszélyes... megölt tizenhárom embert... megszökött az Azkabanból... a többi a szokásos szöveg – fejezte be a felolvasást Hermione. Letette a fél újságot, és aggodalmas arccal barátaira nézett. – Most aztán végképp nem jöhet ki a házból – suttogta. – Ez az eredménye annak, hogy nem hallgatott Dumledore-ra.

Harry magába roskadva meredt letépett újságdarabjára. Az oldal egy részét Madam Malkin Talárszabászatának árleszállítással kecsegtető hirdetése foglalta el.

– Hé! – szólalt meg hirtelen felélénkülve, s leterítette az asztalra a szakadt újságot, hogy Ron és Hermione is láthassák. – Ezt nézzétek meg!

– Nekem most nem kell talár – rázta a fejét Ron.

– Nem az az érdekes – legyintett Harry. – Azt nézd... azt a rövid kis hírt!

Ron és Hermione közelebb hajoltak az újsághoz. A nyúlfarknyi cikket az oldal alján rejtették el.

BEHATOLÁS A MINISZTÉRIUMBAN

A Wizengamot ma tárgyalta Sturgis Podmore, Clapham, Laburnum Gardens 38. alatti lakos ügyét, akit azzal vádoltak, hogy augusztus 31-én behatolt a Mágiaügyi Minisztérium épületébe, és ott lopást kísérelt meg.

A Mágiaügyi Minisztérium őrvarázslója, Eric Munch éjjel egy órakor tartóztatta le Podmore-t, miután rajtakapta, amint az belépést kísérelt meg egy, csak külön engedéllyel használható ajtónál.

Podmore-t, aki a tárgyaláson semmit sem hozott fel mentségére, mindkét vádpontban bűnösnek találták, és a bíróság hat hónapi azkabani fogságra ítélte.

– Sturgis Podmore? – dörmögte homlokát ráncolva Ron. – Nem ő az a szénakazalfejű pasas? Benne van a rend...

– Csss, Ron! – Hermione riadtan nézett körül.

– Fél év Azkaban! – suttogta döbbenten Harry. – Azért, mert be akart menni egy ajtón!

– Ugyan már, nem azért csukják le, mert be akart menni egy ajtón! – suttogta Hermione. – Az a kérdés, mit keresett az éjszaka közepén a Mágiaügyi Minisztériumban.

– Lehet, hogy a Rend megbízásából ment oda? – találgatott Ron.

– Várjatok csak... – szólt töprengő arccal Harry. – Sturgisnek ki kellett volna kísérnie minket a King's Crossra, nem?

Két barátja várakozva nézett rá.

– Nem emlékeztek? Úgy volt, hogy ő is benne lesz a testőrgárdában. Mordon dühös is volt, mert Sturgis nem érkezett meg. Tehát nem lehetett olyan küldetésen, amivel a Rend bízta meg.

– Vagy senki nem számított rá, hogy elkapják – mutatott rá Hermione.

– Lehet, hogy tőrbe csalták! – emelte fel a hangját Ron, majd Hermione szigorú pillantására jóval halkabban folytatta: – Figyeljetek! Mondjuk, Caramelék gyanították, hogy Podmore Dumbledore-nak dolgozik, ezért becsalták a minisztériumba, és nem volt semmiféle ajtó meg behatolás, hanem koholt vád az egész!

Harry és Hermione végiggondolták az elméletet. Harry kissé nyakatekertnek tartotta, Hermionénak viszont szemlátomást tetszett – Nem csodálkoznék rajta, ha így lenne – mondta a lány, és tűnődő arccal összehajtotta megcsonkított újságját. Egy ideig gondolataiba mélyedt, de mikor Harry letette a villáját, egyszerre magához tért révületéből. – Na jó, szerintem először írjuk meg Bimbának a dolgozatot az öntrágyázó bokrokról, aztán ha marad időnk, még ebéd előtt elkezdhetjük McGalagonynak az Exnihil objectum bűbájt is...

Harryt kicsit furdalta a lelkiismeret a rá váró házifeladat-mennyiség miatt, de hát az ég szikrázóan kék volt, és ő már egy hete nem ült a Tűzvillámon...

– Majd este nekiállunk a leckének – mondta Ron Harrynek, mikor seprűvel a vállukon elindultak a kviddicspálya felé vezető füves lejtőn. Fülükben még ott csengett Hermione jóslata, hogy ha így folytatják, meg fognak bukni az összes RBF-vizsgán. – És ott van az egész vasárnap is. Az a baj Hermionéval, hogy tanulásfüggő lett... – Ron egy másodpercre elhallgatott, majd homlokát ráncolva hozzátette: – Szerinted komolyan mondta, hogy ezentúl nem másolhatunk róla?

– Asszem, igen – felelte Harry. – De a kviddicsedzés is komoly munka. Ha benne akarunk maradni a csapatban, edzenünk kell.

Ronnak tetszett az érv.

– Így van! – helyeselt. – Tanulni még rengeteg időnk lesz.

Mielőtt beléptek a kviddicspályára, Harry vetett még egy pillantást a Tiltott Rengeteg sötéten hajladozó fái felé. Most semmi nem repült fölöttük. Az ég üres volt, csak a bagolyház gyanánt szolgáló torony körül szárnyalt néhány madár. Harry elhessegette a látomás emlékét; az a repülő rémló nem bántotta őt... Minek törődne vele, hisz van más gondja elég...

Elővették a labdákat az öltözőbeli szekrényből, és munkához láttak. Harry hajtóként támadott a kvaffal, Ron pedig védte a három karikás póznát. Harry elégedett volt barátja teljesítményével: Ron a dobások háromnegyedét sikeresen blokkolta, s szinte percről percre ügyesebben mozgott a posztján.

Két óra gyakorlás után eltették a kvaffot, felmentek a kastélyba ebédelni (és meghallgatni Hermione újabb szemrehányásait), majd visszatértek a kviddicspályára, hogy részt vegyenek a csapatedzésen. Az öltözőbe lépve Angelina kivételével minden csapattársukat ott találták.

– Minden oké? – kérdezte öccsére kacsintva George.

– Aha – motyogta Ron. Mióta elindultak Harryvel a kastélyból, nemigen lehetett szavát venni.

– Mesterkurzust tartasz nekünk, Prefi Roni? – kérdezte gúnyos vigyorral Fred, miután kócos feje kibukkant a kviddicstalár nyakán.

– Dugulj el!

Ron is belebújt a griffendéles mezbe. Egészen jól illett rá a talár ahhoz képest, hogy a sokkal szélesebb vállú Oliver Woodtól örökölte.

Angelina már átöltözve lépett ki a csapatkapitányi szobából.

– Na, gyerünk, essünk neki! – szólt. – Alicia, Fred, hozzátok ki a ládát a labdákkal! Jut eszembe, beültek egypáran a nézőtérre, de nem szeretném, ha foglalkoznátok velük.

A megjátszott könnyedségből, amellyel ezt mondta, Harry megsejtette, kik lehetnek a hívatlan nézők. Nem is tévedett; mikor az öltözőből kiléptek a napfényben fürdő pályára, füttykoncert és pfujolás fogadta őket: az egyik lelátón középtájt ott ült a Mardekár teljes kviddicscsapata, a játékosok barátaival kiegészítve. Hangjuk zengve visszhangzott az üres stadionban.

– Azzal akar Weasley repülni? – kiabálta be Malfoy. – Ki volt az az ütődött, aki röptetőbűbájt tett arra a korhadt husángra?

Crak, Monstro hahotáztak, Pansy Parkinson visítva nevetett.

Ron a lába közé kapta seprűjét, és elrugaszkodott a földtől. Harry követte őt, s látta, hogy Ron füle lángvörösre gyúlt.

– Ne törődj velük! – mondta, mikor utolérte barátját. – Majd meglátjuk, ki fog nevetni, miután játszottunk velük...

– Ez a helyes hozzáállást, Harry! – dicsérte meg Angelina, aki a kvaffal a hóna alatt eléjük vágott, majd befordult, és lebegve megállt a magasban felsorakozott csapat előtt. – Figyelem! Bemelegítésnek passzolgatunk egy kicsit. Mindenki...

– Hé, Johnson, ki átkozta meg a hajadat? – visította odalentről Pansy Parkinson. – Nem zavar, hogy férgek lógnak ki a fejedből?

Angelina a válla mögé dobta hosszú, afrofonott haját, és higgadtan befejezte az eligazítást:

– Szóródjatok szét, és kezdjük!

Harry hátramenetben eltávolodott a többiektől, Ron pedig elrepült a karikák felé. Angelina fél kézzel a magasba emelte a kvaffot, s odahajította Frednek. Fred George-nak adta tovább, George Harrynek, Harry pedig Ronnak, aki kiejtette a kezéből.

A mardekárosok, Malfoyjal az élen, teli torokból röhögtek. Ron lebukott a labda után, és sikerült is még a levegőben elkapnia, de ügyetlenül jött ki a bukórepülésből, és félig lecsúszott a seprűjéről.

Mikor felért a többiekhez, lángolt az arca a szégyentől. Harry látta, hogy Fred és George összenéznek – azonban rájuk oly kevéssé jellemző módon egyikük sem kommentálta a hibát, s ezért Harry roppant hálás volt nekik.

Angelina se tette szóvá a dolgot.

– Passzold tovább! – utasította Ront.

Ron Aliciának dobta a labdát, a lány visszapasszolta Harrynek, aki George-nak továbbított...

– Hogy van a homlokod, Potter? – kiabált fel Malfoy. – Nem kéne lefeküdnöd egy kicsit? Már egy hete itt vagyunk, de még nem voltál a gyengélkedőn! Ez nálad egyéni csúcs, nem?

George Angelinának passzolt, aki a háta mögött továbbított Harrynek. Harryt váratlanul érte a passz, de az ujja hegyével sikerült elkapnia a kvaffot, amit aztán gyorsan továbbdobott Ron felé.

Ron a labda után kapott, de nem érte el.

– Szedd össze magad! – csattant fel Angelina, miközben Ron a kvaff után iramodott. – Koncentrálj!

A visszatérő Ron arca legalább olyan vörös volt, mint a kezében tartott labda. Malfoy és társai harsogva nevettek rajta.

Harmadik próbálkozásra Ronnak sikerült elkapni a kvaffot, de aztán – talán a megkönnyebbüléstől – olyan erővel passzolta tovább, hogy a labda félrelökte Katie kinyújtott kezét, és a lány arcába csapódott.

Ron sűrű bocsánatkérések közepette odarepült a lányhoz, hogy megnézze, nem esett-e baja.

– Menj vissza a helyedre, túléli! – kiáltott rá Angelina. – De ha csapattársnak passzolsz, nem az a cél, hogy lelökd a seprűjéről. Az a gurkók dolga!

Katie-nek eleredt az orra vére. Miközben odalent a mardekárosok dobogtak és pfujoltak, az ikrek odarepültek a lányhoz.

– Vedd be ezt! – szólt Fred, és Katie kezébe nyomott egy kis piros valamit, amit a zsebéből halászott elő. – Fél perc alatt rendbe hoz.

– Figyelem! – harsogta Angelina. – Fred, George, hozzátok az ütőiteket és az egyik gurkót! Ron, indulj a karikákhoz! Harry, ha szólok, elengeded a cikeszt. Gondolom, kitaláltátok, mi a feladat.

Harry az ikrek nyomába eredt, hogy magához vegye az aranylabdácskát.

– Ron olyan béna, hogy nézni is rossz – jegyezte meg George, miután mindhárman földet értek, és kinyitották a labdás ládát.

– Csak azért, mert izgul – kelt barátja védelmére Harry. – Délelőtt, mikor gyakoroltunk, nagyon ügyes volt.

– Ha csak kettesben tud villogni, nem sokra megyünk vele – morogta Fred.

Visszatértek a csapat többi tagjához, s Angelina sípszavára Harry szabadon engedte a cikeszt. Fred és George ugyanígy tettek a gurkóval. Ettől a pillanattól fogva Harry csak a szeme sarkából látta, mit csinálnak a többiek. Az volt a dolga, hogy elkapja a fürge, szárnyas kis labdát, ami a mérkőzésen százötven pontot ért a csapatnak – s hogy ez sikerüljön, minden ügyességét latba kellett vetnie. Szédítő sebességgel cikázott a hajtók között; a langyos őszi levegő az arcába csapott, s már nem hallotta a mardekárosok kurjantásait... De mikor épp belemelegedett volna a hajszába, a csapatkapitány sípszava megállította.

– Állj! Állj! – kiabálta Angelina. – Ron! Ne hagyd ott a középső póznát!

Harry barátja felé pillantott. Ron a bal oldali karika előtt lebegett, védtelenül hagyva a másik kettőt.

– Jaj... bocsánat...

– Figyeltelek: miközben a hajtókat nézed, folyton elvándorolsz oldalra. Vagy maradj középen, amíg ki nem kell ugranod védeni, vagy körözz a póznák körül, de ne sodródj céltalanul ide-oda! Az utolsó három gólt ezért kaptad!

– Bocsánat – ismételte Ron. Arca olyan volt, akár egy lebegő tűzgolyó.

– Katie, te meg nem tudnád elállítani azt az orrvérzést?

– Nem, sőt egyre rosszabb! – panaszolta Katie, talárja ujját az orra alá szorítva.

Harry megkereste tekintetével Fredet. A fiú nyugtalanul kotorászott a zsebében, elővett valami pirosat, megvizsgálta, aztán rémült arccal Katie-re bámult.

– Jól van, folytassuk! – adta ki a parancsot Angelina. A szokásosnál kicsit merevebben ült a seprűjén, bár úgy tett, mintha meg se hallaná a mardekárosokat, akik most skandálni kezdték, hogy Bénák, bénák!

Ezúttal majdnem három percig sikerült egyhuzamban játszaniuk – akkor megint leállította őket Angelina sípszava. Harry, aki épp megpillantotta a cikeszt a túloldali karikáknál, most már kezdte elveszíteni a türelmét.

– Mi van már megint? – fordult Aliciához, aki a legközelebb volt hozzá a csapat tagjai közül.

– Katie – hangzott a tömör válasz.

Harry megfordult, és látta, hogy Angelina, Fred és George szélsebesen repülnek Katie felé. Erre ő is elindult Aliciával. Angelina még épp időben fújta le az edzést: Katie arca falfehér volt, s talárja úszott a vérben.

– Gyengélkedő – szólt fejcsóválva Angelina.

– Majd mi elkísérjük – bólintott Fred, majd hozzátette: – Elképzelhető, hogy tévedésből egy vérhúzó varázsfruttit kapott be...

– Hiányos terelő- és hajtósorral nincs értelme folytatni – szólt csüggedten Angelina, miután az ikrek lassú repülésben elindultak a kastély felé, két oldalról támogatva Katie-t. – Menjünk átöltözni!

A mardekárosok gúnyos skandálása az öltözőig kísérte a megfogyatkozott csapatot.

– Hogy ment a kviddicsedzés? – kérdezte kissé hűvösen Hermione, miután Harry és Ron fél órával később bemásztak a portrélyukon.

– Hát... – kezdte Harry.

– Rosszul – mondta fásultan Ron, és lezuttyant egy székre.

Hermione arca megenyhült.

– Biztos bele fogsz jönni... – mondta vigasztalóan.

– Ki mondta, hogy miattam ment rosszul az edzés? – fortyant fel Ron.

– Senki – visszakozott meghökkenve a lány. – Csak arra gondoltam...

– ...hogy biztos bénáztam, mi?

– Dehogyis! De mivel azt mondtad, rosszul ment...

– Leckét kell írnom – prüszkölte dühösen Ron, és elcsörtetett.

Miután eltűnt a fiúk hálótermeihez vezető lépcsőn, Hermione Harryhez fordult:

– Bénázott?

– Nem – felelte Harry.

Hermione felvonta a szemöldökét.

– Na jó, nem volt csúcsformában – ismerte be Harry. – De hát ez csak az első edzése volt...

Aznap este se Harry, se Ron nem jutott túl sokra a házi feladatokkal. Harry sejtette, hogy Ron még mindig a délutáni edzésen rágódik, hiszen az ő fejében is ott visszhangoztak még a mardekárosok "Bénák, bénák!" kiáltásai.

Az egész vasárnapot a toronyban töltötték, könyveik társaságában. Körülöttük előbb megtelt, majd kiürült a klubhelyiség. Aznap is kellemes, derült idő volt, s rajtuk kívül mindenki a szabadban élvezte az év talán utolsó nyárias vasárnapját. Estére Harry már úgy érezte, mintha manók labdáznának az agyával.

– Azt hiszem, többet kellene foglalkoznunk a leckékkel hét közben – dörmögte oda Ronnak, miután késznek nyilvánították az Exnihil Objectum bűbájról szóló átváltoztatástan-dolgozatot, és cseppet sem lelkesen elkezdték gyűjteni a Jupiter tucatnyi holdjának tulajdonságait Sinistra professzor számára.

– Ahaaa... – ásította Ron, majd megdörzsölte vörös szemét, és a kandalló felé hajította az ötödik gombócba gyűrt pergamenlapot is.

– Figyelj... szerintem kérdezzük meg Hermionét, hogy nem nézhetnénk-e meg mégis, amit írt.

Harry a lány felé pillantott. Hermione Csámpással az ölében üldögélt, és vidáman csevegett Ginnyvel. Előtte a levegőben egypár szorgalmasan dolgozó kötőtű és egy alaktalan manózoknikezdemény lebegett.

– Nem érdemes – mondta csüggedten Harry. – Úgyse engedi meg.

Így aztán az este is a pergamen fölé görnyedve találta őket. Aztán a zsúfolt klubhelyiség ürülni kezdett, s fél tizenegy tájban Hermione ásítozva odasétált hozzájuk.

– Na mi lesz? Elkészültök lassan?

– Nem – felelte mogorván Ron.

– A Jupiter legnagyobb holdja a Ganymedes, nem a Kallisto – jegyezte meg Hermione, és Ron válla fölött átnyúlva a készülő asztronómiadolgozat egyik sorára mutatott. – És az Ión vannak vulkánok.

– Kösz...! – morogta inkább vádlón, semmint hálásan Ron, és kihúzta a hibás mondatokat.

– Bocsánat, én csak...

– Ha azért jöttél, hogy cikizd a dolgozatomat...

– Ron...

– Nincs időm prédikációt hallgatni, Hermione. Ha nem tűnt volna fel, nyakig vagyok a...

– Nem-nem-nem! Odanézz!

Hermione a legközelebbi ablak felé mutatott. Harry és Ron odafordultak. Az ablakpárkányról egy szép kuvik pislogott Ronra.

– Ez Hermész, nem? – szólt Hermione.

– Tényleg! – Ron letette a pennát, és felállt. – De hát miért írna nekem Percy?

Odasietett az ablakhoz, és kinyitotta. Hermész beröppent a klubhelyiségbe, leszállt Ron dolgozatára, és felemelte fél lábát. Miután Ron megszabadította a levéltől, azonnal ismét szárnyra kapott, otthagyva maszatos lábnyomát az Iót ábrázoló rajzon.

– Márpedig ez Percy kézírása – állapította meg Ron. Visszaült a székébe, és rámeredt a címzésre: Ronald Weasley, Roxfort, Griffendél-ház. Utána barátaira emelte pillantását. – Mit szóltok ehhez?

– Nyisd ki! – sürgette Hermione. Ron kibontotta a pergamentekercset, és olvasni kezdte a levelet. Arca híven tükrözte érzelmeinek változását: kezdeti kíváncsiságát megrökönyödés váltotta

fel, azt rosszallás követte, s mikor befejezte az olvasást, már undor ült az arcára. Odalökte a levelet Harrynek és Hermionénak, akik fejüket összedugva olvasni kezdtek:

Kedves Ron!

Nemrég értesültem róla (nem kisebb személyiségtől, mint magától a mágiaügyi miniszter úrtól, aki új tanárotok, Umbridge professzor közlésére hivatkozott), hogy roxforti prefektus lettél.

A hír őszinte örömmel töltött el, s mindenekelőtt gratulálni szeretnék Neked. Bevallom, tartottam tőle, hogy inkább Fred és George példáját fogod követni ahelyett, hogy az én nyomdokaimba lépnél. Kellemesen csalódtam hát, mikor megtudtam, hogy méltónak találtattál a felelős beosztásra.

A gratuláció mellett azonban jó tanácsokkal is szeretnék szolgálni Neked, ezért is küldöm jelen soraimat a szokásos reggeli posta helyett ezen az esti órán. Remélem, lehetőséget találsz rá, hogy egyedül olvasd el levelemet, s így elkerüld a kellemetlen kérdéseket.

A miniszter úr, mikor közölte velem a jó hírt, elejtett egy megjegyzést, amiből arra kellett következtetnem, hogy még mindig sok időt töltesz együtt Harry Potterrel. Meg kell mondanom, Ron, semmi sem veszélyezteti jobban újonnan megszerzett jelvényedet, mint az, ha továbbra is bizalmas viszonyban maradsz azzal a fiúval. Tudom, meglep ez a kijelentés – bizonyára azt felelnéd rá, hogy Potter mindig is Dumbledore kegyeltje volt – de kötelességemnek érzem közölni veled, hogy Dumbledore már nem sokáig marad a Roxfort élén, s azok az emberek, akik számítanak, egészen máshogy – vélhetően helyesebben – ítélik meg Potter viselkedését. Ezt most nem kívánom bővebben kifejteni, de ha holnap belenézel a Reggeli Prófétába, megtudod, mi a helyzet- és talán bátyád nevén is megakad a szemed!

Komolyra fordítva a szót, nem volna szerencsés, ha az a kép maradna meg rólad, hogy egy húron pendülsz Potterrel. Értsd meg: a jövőd forog kockán, s ez alatt nemcsak az iskolai karrieredet értem. Mivel apánk kísérte el Pottert a minisztériumba, felteszem, tudsz róla, hogy a nyáron fegyelmi eljárást folytattak le Potter ellen. A Wizengamot előtti tárgyaláson sem tudta tisztázni magát. Csupán egy apró formai problémának köszönheti, hogy büntetés nélkül megúszta a dolgot, s többen azok közül, akikkel beszéltem, helytelennek tartják a felmentését.

El tudom képzelni, hogy félsz egyik napról a másikra megszakítani a kapcsolatot Potterrel – hisz a fiú közismerten kiszámíthatatlan, s tudtommal az erőszaktól se riad vissza. Ha efféle aggályaid vannak, vagy más nyugtalanító dolgot fedezel fel Potter viselkedésében, fordulj bizalommal Dolores Umbridge-hez, akit végtelenül jóindulatú hölgynek ismerek, s aki örömmel ad majd tanácsot Neked.

Ehhez kapcsolódik a másik dolog, amire szeretném felhívni a figyelmedet. Mint már említettem, a Roxfort a jelek szerint hamarosan kikerül Dumbledore vezetése alól. Kérlek, Ron, vésd eszedbe: nem az igazgatónak tartozol hűséggel, hanem az iskolának és a minisztériumnak. Megrökönyödéssel hallottam, hogy Umbridge professzor mindeddig igen kevés támogatást kapott a tanári kartól a nagyon is időszerű s a minisztérium által szorgalmazott reformok bevezetéséhez (bár a jövő héttől bizonyára könnyebb dolga lesz – lásd a holnapi Reggeli Prófétát!). Summa summarum: ha egy diák most segítőkészségéről biztosítja Umbridge professzort, két év múlva jó eséllyel indulhat az iskolaelső címért!

Sajnálom, hogy a nyáron olyan keveset találkoztunk. Fáj, hogy bírálnom kell szüleinket, de mindaddig képtelen vagyok egy fedél alatt lakni velük, amíg kapcsolatban állnak a Dumbledore köré verbuválódott gyanús népséggel. (Ha írsz anyánknak, kérlek, említsd meg, hogy egy bizonyos Sturgis Podmore-t, aki Dumbledore nagy barátja, nemrég fél évre az Azkabanba küldtek, mert engedély nélkül behatolt a minisztériumba. Talán felnyitja szüleink szemét, ha megtudják, hogy miféle kisstílű bűnözők vannak az úgynevezett barátaik között.) Jómagam is csak a szerencsémnek és a miniszter úr kegyes bizalmának köszönhetem, hogy nem sütötték rám a kétes elemek pártolásának bélyegét. Bízom benne, hogy Téged sem köt a tévesen értelmezett családi összetartás, és helyesen ítéled meg félrevezetett szüleink nézeteit és tetteit. Remélem, anyáék időben belátják tévedésüket – ha erre sor kerül, természetesen kész leszek megbocsátani nekik.

Kérlek, alaposan gondold végig mindezt, különösen a Harry Potterre vonatkozó tanácsomat! Még egyszer gratulálok prefektusi kinevezésedhez.

Ölel bátyád:

Harry felpillantott barátjára.

– Figyelj, Ron – szólt tettetett derűvel – ha gondolod, nyugodtan szakítsd meg velem a kapcsolatot. Ígérem, nem maradok erőszakkal a barátod.

Ron a levélért nyúlt.

– Adjátok ide! – morogta. – Hogy lehet... – kezdte dühösen, és kettétépte a levelet. – ...valaki... – Négyfelé tépte. – ...ilyen... – Nyolcfelé tépte. – ...surmó!? – Azzal bedobta a fecniket a tűzbe, majd maga elé húzta a Sinistra számára készülő dolgozatot. – Na gyerünk, dolgozzunk, mert reggelre se leszünk készen.

Hermione egy darabig nézte a fiúkat, majd hirtelen így szólt:

– Na jó, adjátok ide!

– Mi...?! – kapta fel a fejét Ron.

– Adjátok ide a munkátokat! Átnézem és kijavítom.

– Komolyan? – élénkült fel Ron. – Az életünket mented meg, Hermione! Nem is tudom, hogy köszönjem meg...

– Köszönet helyett ígérjétek meg, hogy ezentúl nem hagyjátok a munkát az utolsó pillanatra – felelté bujkáló mosollyal a lány, és a kezét nyújtotta a dolgozatokért.

– Örök hála, Hermione – motyogta kimerülten Harry. Miután átadta a pergamenlapot, visszaroskadt a székbe, és megdörzsölte a szemét.

Már elmúlt éjfél. A klubhelyiségben hármukon és Csámpáson kívül egy lélek sem volt. Nem hallatszott más zaj, csak a mondatokba belejavító Hermione pennájának sercegése, amit időnként lapok zizegése váltott fel, mikor a lány kikeresett egy-egy adatot valamelyik szakkönyvből. Harry halálosan fáradt volt, s a tetejében enyhe émelygés is gyötörte – de ez utóbbi tünetet nem a kimerültség okozta, hanem az időközben elhamvadt levél.

Hiába volt eddig is tisztában vele, hogy a Roxfortban minden második ember nagyotmondónak vagy féleszűnek tartja, hiába tudta, hogy a *Reggeli Próféta* hónapok óta csak rosszat ír róla, mégis csak most, Percy levelét olvasva fogta fel igazán a helyzetét.

Valami okból döbbenetes volt leírva látni, hogy Percy szerint Ronnak meg kellene szakítania vele a kapcsolatot, sőt be kellene árulnia őt Umbridge-nél. Az a Percy, akit négy éve ismer, akinek a családjánál hetekig vendégeskedett a nyári szünetekben, akivel egy sátorban lakott a Kviddics Világkupa döntőjekor, és akitől a legmagasabb pontszámot kapta a Trimágus Tusa második próbáján – az a Percy most kiszámíthatatlan, erőszakra hajlamos embernek tartja őt.

Hirtelen mély együttérzéssel gondolt keresztapjára, mint az egyetlen emberre, aki meg tudná érteni, amit most érez, mert ő is hasonló helyzetben van. Siriusnak tizennégy éve kell azzal a tudattal élnie, hogy a varázsvilágban szinte mindenki megátalkodott gyilkosnak és Voldemort hívének tartja...

Harry pislogni kezdett. Miközben a tűzbe meredt, egy szemvillanásnyi ideig látott a lángok között valamit, ami nem lehetett ott... Képtelenség, gondolta. A képzeletem játszik velem...

– Jól van, tisztázd le! – szólt Hermione, Ron felé nyújtva a kijavított dolgozatot. – Írtam hozzá egy összefoglalást.

– Hermione, te vagy a legjobb ember a világon! – hálálkodott fáradtan Ron. – Ha még egyszer csúnyán beszélek veled...

– Az jelzi majd, hogy újra normális vagy – nevetett Hermione. – Harry, a tied nagyjából rendben volt, csak ez nem stimmel itt a vége felé. Biztos rosszul értetted, amit Sinistra mondott: az Európa felszínét jégpáncél borítja, nem kék páclé... Harry...?

Harry időközben lecsúszott a karosszékéről, és a fakó, kiégett kandallószőnyegen térdepelve meredt a tűzbe.

– Öhm... Harry...? – szólította meg tétován Ron. – Mit csinálsz a földön?

– Sirius fejét láttam a tűzben – felelte Harry.

Hangjában nem volt döbbenet vagy izgalom. Elvégre Sirius feje az előző tanévben is feltűnt a kandallóban, még beszélgettek is. De azért nem volt biztos benne, hogy most is tényleg látta... olyan gyorsan eltűnt...

– Sirius fejét? – ismételte Hermione. – Mármint úgy, mint amikor beszélt veled a Trimágus Tusa alatt? Azt most biztos nem csinálná meg, ő is tudja, hogy túl... Sirius...!!!

Hermione elkerekedett szemmel meredt a tűzbe. Ron kezéből kiesett a penna. A táncoló lángok között jól kivehetően felbukkant Sirius fekete tincsekkel keretezett, vigyorgó arca.

– Attól féltem, lefeküdtök, mielőtt kiürül a terem – szólt a varázsló. – Óránként ellenőriztem, mi a helyzet.

– Minden órában megjelentél a tűzben? – kérdezte döbbenten Harry.

– Csak pár másodpercre, amíg körülnéztem.

– És mi lett volna, ha meglátnak? – aggodalmaskodott Hermione.

– Hát, azt hiszem, egy lány – olyan elsősforma – tényleg észrevett... de semmi vész – tette hozzá sietve Sirius, miután Hermione a szája elé kapta a kezét rémületében. – Eltűntem, mire másodszor is rám nézhetett volna, úgyhogy biztos azt hiszi, káprázott a szeme.

– De Sirius, ez nagyon kockázatos... – sopánkodott Hermione.

– Úgy beszélsz, mint Molly – vágott a szavába a varázsló.

– Mindenképp válaszolni akartam Harry levelére, és ez tűnt egyetlen használható megoldásnak. Persze rejtjeles levelet is írhattam volna, de a kódokat meg lehet fejteni.

A levél említésére Ron és Hermione Harryre meresztették a szemüket.

– Nem is tudtuk, hogy írtál Siriusnak – szólt szemrehányóan Hermione.

– Elfelejtettem mondani – felelte Harry, s nem is hazudott: a találkozás Chóval minden mást kitörölt az agyából. – Ne nézz így rám, Hermione! A levelemből semmilyen titkos információt nem lehetett kiolvasni. Ugye, Sirius?

– Nem, nagyon jó levél volt – erősítette meg mosolyogva a varázsló. – De térjünk gyorsan a tárgyra, mert bármikor megzavarhatnak minket. Ami a sebhelyedet illeti...

– Miért, mi van a... – kotyogott közbe Ron, de Hermione leintette.

– Majd utána elmondjuk. Folytasd, Sirius!

– Tudom, hogy nem túl jó érzés, mikor fáj a sebhelyed, de gondoljuk, nem kell túl nagy jelentőséget tulajdonítani a dolognak. Tavaly is sokat fájt, nem?

– Igen, és Dumbledore azt mondta, olyankor jön rám, ha Voldemorton valamilyen erős érzelem lesz úrrá – felelte Harry, nem törődve Ron és Hermione ijedt nyögésével. – Lehet, hogy csak... nem tudom... talán épp nagyon dühös volt aznap este, mikor büntetőmunkán voltam.

– Most, hogy visszatért, nem csoda, ha gyakrabban jön a fájdalom – mutatott rá Sirius.

– Szóval szerinted csak véletlen egybeesés, hogy akkor fájdul meg, mikor Umbridge hozzám ért?

– Igen – bólintott Sirius feje. – Hallottam hírét annak a nőnek. Biztos vagyok benne, hogy nem halálfaló.

– Pedig elég gonosz hozzá – dörmögte sötéten Harry. Barátai hevesen bólogattak.

– Az lehet, de a világ nem csak jó emberekből meg halálfalókból áll – mondta fanyar mosollyal Sirius. – Tudom, hogy undok szipirtyó – Remus tudna mesélni róla.

– Lupin ismeri? – kérdezte Harry. Emlékezett még Umbridge megjegyzésére arról a bizonyos "rendkívül veszélyes félvérről".

– Nem – rázta a fejét Sirius – viszont két éve Umbridge fogalmazta meg azt a vérfarkasellenes törvényt, ami miatt Remus sehol nem kap munkát.

Harrynek eszébe jutott Lupin folt hátán folt talárja, és ettől fogva még jobban utálta Umbridge-et.

– Mi baja a vérfarkasokkal? – fortyant fel Hermione.

– Gondolom, fél tőlük – felelte Sirius, megmosolyogva a lány ingerültségét. – De úgy tűnik, minden félember ellenszenves neki. Tavaly azt találta ki, hogy fogják be és gyűrűzzék meg a sellőket. Pedig micsoda időpazarlás sellőket hajkurászni, amíg olyan kis mocsok, mint Sipor, szabadon garázdálkodnak.

Ron jót nevetett, Hermione viszont szörnyülködve nézett.

– De Sirius! – szólt szemrehányóan. – Biztos vagyok benne, hogy Sipor megszelídülne, ha foglalkoznál vele egy kicsit. Te vagy a család utolsó sarja, és Dumbledore professzor azt mondta...

– Na és milyen órákat tart Umbridge? – vágott a szavába Sirius. – Megtanuljátok nála, hogyan kell kinyírni a félvéreket?

– Nem – felelte Harry, ügyet sem vetve Hermionéra, akit szemlátomást szíven ütött, hogy nem mondhatta végig védőbeszédét. – Egyáltalán nem enged minket varázsolni.

– Egész órán egy unalmas tankönyvet olvasunk – tette hozzá.

– Ez beleillik a képbe – bólintott Sirius. – Minisztériumi forrásaink szerint Caramel nem akarja, hogy harci kiképzést kapjatok.

– Harci kiképzést? – hüledezett Harry. – Miért, mit képzel? Egy varázslóhadsereget szervezünk az iskolában?

– Eltaláltad – felelte Sirius. – Pontosabban attól tart, hogy Dumbledore szervez magánhadsereget, amivel aztán megtámadhatja a minisztériumot.

Eltartott egy darabig, amíg Harryék megemésztették ezeket a szavakat. Végül Ron szólalt meg először:

– Ekkora sületlenséget még Luna Lovegoodtól se hallottam.

– Caramel azért nem enged minket sötét varázslatok kivédését tanulni, mert attól fél, hogy a minisztérium ellen fordítjuk az átkokat? – hitetlenkedett Hermione.

– Bizony – bólintott Sirius. – Caramel szerint Dumbledore bármi áron meg akarja szerezni a hatalmat. Napról napra súlyosabb a miniszter üldözési mániája. Előbb-utóbb elő fog rukkolni valami mondvacsinált váddal, és letartóztatja Dumbledore-t.

Ez eszébe juttatta Harrynek Percy levelét.

– Nem tudod, lesz valami Dumbledore-ról a holnapi *Reggeli Próféta*ban? Ron bátyja, Percy valami ilyesmire célozgatott.

– Nem tudom – felelte Sirius. – Egész hétvégén senkivel nem találkoztam a Rendből. Nagyon elfoglaltak. – Keserű gúnnyal hozzátette: – Itt ülök édes kettesben Siporral...

– Akkor Hagridról se tudsz semmi újat?

– Nem... Már meg kellett volna érkeznie. Senki nem tudja, miért késik. – Harryék rémült arcát látva Sirius gyorsan hozzátette: – De Dumbledore szerint nincs semmi gond, úgyhogy ne essetek pánikba. Hagrid jól van, ez biztos.

– De hát ha már meg kellett volna érkeznie... – motyogta aggódva Hermione.

– Madame Maxime vele volt, és jelentette nekünk, hogy a visszaúton el kellett válniuk... De semmi okunk feltételezni, hogy Hagrid megsérült vagy... Szóval semmi nem utal rá, hogy bármi baja lenne.

Harryék arcáról azonban továbbra se tűnt el az aggodalom.

– Idefigyeljetek: ne nagyon kérdezősködjetek Hagridról! – folytatta sietve Sirius. – Azzal csak felhívnátok a figyelmet a távolmaradására, annak pedig Dumbledore nem örülne. Hagrid kemény legény, tud vigyázni magára. – S mikor a három jó barát ettől se derült fel, hozzátette: – Mikor lesz a következő roxmortsi hétvégétek? Arra gondoltam, hogy ha már a pályaudvaron bejött a kutyajelmez, akkor esetleg...

– Ne!!! – vágta rá Harry és Hermione, a kelleténél kicsit hangosabban.

– Nem olvastad a *Reggeli Próféta*t, Sirius? – sopánkodott Hermione.

– Ja, hogy az... – Sirius szája gúnyos mosolyra húzódott. – Folyton találgatnak, hogy hol lehetek. Valójában fogalmuk sincs...

– Szerintünk most tényleg szimatot fogtak – erősködött Harry. – Malfoy mondott valamit a vonaton, ami utalhatott arra, hogy felismertek. Ha nem ő, akkor az apja, Lucius Malfoy. Ő is kint volt a pályaudvaron. Szóval semmiképp ne gyere ide. Ha Malfoy megint kiszúr téged...

– Jól van, jól van, megértettem – morogta bosszúsan Sirius. – csak egy ötlet volt. Azt hittem, örülnél neki, ha találkoznánk.

– Persze, de annak nem örülnék, ha visszaküldenének az Azkabanba!

Sirius néhány másodpercig némán fürkészte Harry arcát. Mélyen ülő szemei között függőleges ránc jelent meg.

– Kevésbé hasonlítasz apádra, mint hittem – szólt végül szárazon. – Jamesnek épp a kockázat miatt tetszett volna az ötlet.

– Én csak...

– Jobb lesz, ha elbúcsúzom; Sipor megint a lépcsőn ólálkodik – vágott a szavába Sirius. Harry biztosra vette, hogy keresztapja nem mond igazat. – Majd megírom, hogy mikor tudok megint bemenni a tűzbe. Persze csak ha nem tartod túl kockázatosnak.

Halk pukkanás hallatszott, és Sirius feje párává hullott szét a táncoló lángnyelvek között.

Tizenötödik fejezet
A roxforti főinspektor

Harryék azt hitték, végig kell majd böngészniük Hermione *Reggeli Próféta*ját, ha meg akarják találni benne a cikket, amire Percy utalt.

Ehhez képest alig röppent fel a távozó kézbesítő bagoly a tejeskancsó pereméről, Hermione máris felsikkantott, és leterítette az újságot az asztalra. A szalagcím alatti jókora fotóról Umbridge virította rájuk békamosolyát.

A MINISZTÉRIUM OKTATÁSI REFORMOT SÜRGET,
DOLORES UMBRIDGE TÖLTI BE
A ROXFORTI FŐINSPEKTOR ÚJ TISZTJÉT

Harry kezéből kiesett a félig megevett pirítós.

– Umbridge? Roxforti főinspektor? Mi ez már megint?

Hermione felolvasta a cikket:

– "A mágiaügyi miniszter tegnap este váratlanul közzétett rendeletével példátlanul széles ellenőrzési jogkört biztosított a minisztérium számára a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola fölött.

A miniszter úr már egy ideje növekvő aggodalommal figyeli a Roxfort működésének zavarait – nyilatkozta lapunknak Percy Weasley miniszteri almunkatárs. – Ezzel a rendelkezésével azoknak a szülőknek az aggályaira reagál, akik szerint az iskola az oktatás terén rossz irányba halad.

Az utóbbi hetekben volt már rá példa, hogy Cornelius Caramel miniszter új jogszabály bevezetésével pótolta a varázslóképző működésében tapasztalható hiányosságokat. Az augusztus 30-án életbe lépett 22-es számú oktatásügyi rendelet kimondja, hogy ha a mindenkori igazgató nem talál alkalmas jelöltet az iskolában megüresedő tanári állás betöltésére, akkor a minisztérium által kiválasztott személy kerül a posztra.

Ennek köszönhető, hogy Dolores Umbridge ma a Roxfort tanári karának tagja – hangsúlyozta Weasley. – Dumbledore nem talált senkit, ezért a miniszter úr delegálta Umbridge-et, aki természetesen közmegelégedésre végzi munkáját..."

– Micsoda? – horkant fel Harry.

– Várj, még nincs vége – intette le Hermione.

– "...közmegelégedésre végzi munkáját, forradalmasította a sötét varázslatok kivédése tantárgy oktatását, és közvetlen, hiteles módon informálja a miniszter urat a Roxfortban folyó munkáról.

Umbridge ez utóbbi tevékenységének ad formális keretet a most kihirdetett, a roxforti főinspektor új tisztségéről szóló 23-as számú oktatásügyi rendelet.

Ezzel a rendelkezéssel új, izgalmas szakaszába lépett a miniszter úr programja, amellyel azt a folyamatot igyekszik megállítani, amit sokan a roxforti színvonal hanyatlásaként írnak le – mutatott rá Weasley. – A főinspektor, azaz minisztériumi vizsgálóbiztos ellenőrzi pedagóguskollégái munkáját, meggyőződik róla, hogy azok az elvárható színvonalon teljesítenek. A tisztséget Dolores Umbridge-nek ajánlottuk fel, aki nagy örömünkre tanári kötelezettségei mellett is vállalta a feladatot. A minisztérium lépése lelkes fogadtatásra talált a roxforti diákok szüleinek körében.

Megkönnyebbüléssel tölt el a tudat, hogy objektív szakmai ellenőrzés alá vonják Dumbledore-t – nyilatkozta wiltshire-i kúriájában Lucius Malfoy (41). – Minket, szülőket, akik elsősorban gyermekeink érdekeit tartjuk szem előtt, az elmúlt években aggodalommal töltöttek el Dumbledore egyes bizarr döntései, és megnyugtatónak tartjuk, hogy a minisztérium lépéseket tesz a probléma orvoslására. Kétségkívül az említett bizarr döntések közé tartoznak azok a tanári kinevezések, melyekről annak idején lapunk is beszámolt – így Remus Lupin vérfarkas, Rubeus Hagrid félóriás és a paranoiás exauror, Rémszem Mordon szerződtetése.

A fenti okokból közkeletű a vélekedés, hogy Albus Dumbledore, a Mágusok Nemzetközi Szövetségének egykori elnökhelyettese és a Wizengamot exfőmágusa már nem képes felelősen irányítani a nagy múltú Roxfortot.

A vizsgálóbiztos kinevezése az első lépés afelé, hogy olyan igazgató kerüljön a Roxfort élére, akiben fenntartások nélkül megbízhatunk – jelentette ki egy magát megnevezni nem kívánó minisztériumi illetékes.

A Wizengamot két tagja, Griselda Marchbanks és Tiberius Ogden a főinspektori tisztség bevezetése elleni tiltakozás gyanánt kivált a bírói testületből.

A Roxfort egy iskola, nem pedig Cornelius Caramel koronagyarmata – jelentette ki Madam Marchbanks. – Ez a gusztustalan akció is csak Dumbledore lejáratását szolgálja. (Beszámolónk Madam Marchbanks feltételezhető kapcsolatáról bizonyos felforgató goblincsoportokkal a 17. oldalon olvasható.)"

Hermione felpillantott az újságból.

– Most már legalább tudjuk, hogyan került ide Umbridge. Caramel kiadta azt az úgynevezett oktatásügyi rendeletet, és szépen a nyakunkra ültette őt! Most pedig még arra is feljogosítja őt, hogy piszkálja a tanárainkat! – Hermione zihált az indulattól. – Ez egyszerűen hihetetlen! Felháborító!

– Persze hogy az – bólintott Harry, sötét pillantást vetve az asztalon pihenő jobb kezére, melyen még mindig kirajzolódtak az Umbridge-féle szavak.

Ron szája viszont kaján vigyorra húzódott. Két barátja megütközve nézett rá.

– Minek örülsz annyira?

– Alig várom, hogy bejöjjön McGalagony órájára szemlét tartani – felelte a kezét dörzsölgetve Ron. – Akkor majd megkapja a magáét.

– Na gyerünk, indulás! – pattant fel Hermione. – Ha bejön Binns órájára, nem kéne elkésnünk.

Umbridge professzor azonban nem látogatta meg a mágiatörténet-órát, így az pontosan olyan unalmas volt, mint előző hétfőn, és nem volt ott Piton pincetermében sem, mikor Harryék megérkeztek dupla bájitaltanra. Harry visszakapta holdkődolgozatát; a lap jobb felső sarkában nagy, fekete B betű sötétlett.

– Azt a jegyet írtam a dolgozataitokra, amit az RBF-vizsgán kapnátok rájuk – szólt sötét félmosollyal Piton, miközben az asztalok között sétálva kiosztotta a munkákat. – Azt akartam, hogy lássátok, mire számíthattok.

Mikor kiért a padsorok közül, hirtelen hátraarccal szembefordult diákokkal.

– Házi feladataitok átlagos színvonala kritikán aluli volt. Ha ezt vizsgán produkáljátok, a többség megbukott volna. Az e heti dolgozatot a kígyóméreg-ellenszérumok változatairól gondosabban készítsétek el, különben kénytelen leszek a jövőben büntetőfeladattal párosítani a B érdemjegyet.

– Vannak, akik B-t kaptak? Haha! – suttogta jó hangosan Malfoy.

Piton nem szólt rá, csak somolygott.

Harry észrevette, hogy Hermione kíváncsi oldalpillantásokat vet dolgozatára – bizonyára a jegyét akarta kilesni. Harry jobbnak látta bizalmasan kezelni ezt az információt, gyorsan a táskájába süllyesztette hát a pergamenlapot.

Eltökélte, hogy ezen az órán nem ad alkalmat Pitonnak a megszégyenítésére, úgyhogy minden lépés előtt háromszor is elolvasta a táblára írt recept megfelelő sorát. Erősítő energiafőzete nem lett ugyan tiszta türkizkék, mint Hermionéé, de legalább kék volt és nem rózsaszínű, mint Neville-é. Az óra végén dacos arccal, de valójában inkább megkönnyebbülten tette le a mintát Piton asztalára.

– Ez most nem volt olyan nehéz, mint a múlt heti – jegyezte meg Hermione, mikor felértek a pincelépcsőn a bejárati csarnokba. – És a dolgozat is egész tűrhetően sikerült, nem?

Miután se Harry, se Ron nem válaszolt, Hermione tovább ütötte a vasat:

– Persze nem számíthatunk a legjobb jegyre, ha RBF-szinten osztályoz, de így az év elején már az elégséges szint is biztató, nem?

Harry megköszörülte a torkát, de esze ágában sem volt megszólalni.

– A vizsgáig még rengeteg időnk van – folytatta kitartóan Hermione. – Addig még sokat tanulhatunk, és ezek a jegyek nagyon jó viszonyítási alapot adnak. Lemérhetjük róluk, hogy mennyit fejlődtünk...

Közben besétáltak a nagyterembe, és leültek a Griffendél asztalához.

– Persze boldog lettem volna, ha K-t kapok, de...

Ronnak elfogyott s türelme.

– Hermione – szólt élesen – ha annyira érdekel, hogy milyen jegyet kaptunk, mért nem kérdezed meg?

– Én nem... nem azért... de ha meg akarjátok mondani...

– Én H-t kaptam – mondta Ron, miközben levest mert magának. – Most elégedett vagy?

– Nem kell azt szégyellni – szólt közbe Fred, aki épp akkor ült le Harry jobbjára George és Lee Jordan társaságában. – Nincs semmi baj egy jó erős H-val.

– De hát a H... – kezdte Hermione.

– Azt jelenti: "hitvány" – bólintott Lee Jordan. – Viszont még mindig jobb, mint a B vagyis a "borzalmas".

Harry érezte, hogy elvörösödik, úgyhogy enyhe köhögési rohamot színlelve elfordult az asztaltól. Nagy bosszúságára azonban Hermione továbbra se szállt le a témáról.

– Szóval a legjobb jegy a K, azaz a "kiváló" – csicseregte. – Utána jön az E...

– Nem, a V jön utána – javította ki George. – "Várkozáson felüli". Szerintem nekünk Freddel mindenből V-t kellett volna kapnunk, hiszen már azzal felülmúltuk a várakozásokat, hogy beültünk vizsgázni.

Ezen mindenki nevetett, kivéve Hermionét, aki tovább lovagolt a témán:

– Jó, akkor a V után következik az E, ami "elfogadható"-t jelent. Aki annál rosszabbat kap, az megbukik, igaz?

– Aha – felelte Fred, és belemártott egy zsömlét a levesébe, hogy aztán egészben a szájába tömje.

– Az E alatt már csak a hitvány H van... – Ron széttárta karját, mintha ünnepeltetné magát. – ...meg a borzalmas B.

– És a T – szólt George.

– T? – csodálkozott Hermione. – Az még rosszabb, mint a B? Mi a jelentése?

– Troll – felelte gondolkozás nélkül George.

Harry megint nevetett, bár nem volt benne biztos, hogy George viccelt. Elképzelte, milyen lesz, ha az RBF-vizsgákon szerzett T-it kell majd rejtegetnie Hermione elől – és szentül megfogadta, hogy ezentúl gőzerővel fog tanulni.

– Nektek volt már olyan órátok, amire bement Umbridge? – kérdezte Fred.

– Nem – felelte Hermione. – És nektek?

– Épp most, ebéd előtt – mondta George. – Bűbájtan.

– És mi volt? – kérdezte kórusban Harry és Hermione.

Fred vállat vont.

– Semmi különös. Umbridge végig a sarokban álldogált és jegyzetelt. Tudjátok, milyen Flitwick; nem zavartatta magát, úgy kezelte, mint egy vendéget. Umbridge nem nagyon szólt bele semmibe. Aliciát kérdezgette róla, hogy általában milyenek Flitwick órái, Alicia meg mondta, hogy nagyon jók. Ennyi volt.

– Nem hiszem, hogy kicikizi Flitwicket – vélekedett George. – Az öreg vizsgáján mindenki simán át szokott menni.

– Kivel lesz órátok délután? – fordult Harryhez Fred.

– Trelawneyval...

– Nagy-nagy T betű...

– ...és Umbridge-dzsel is.

– Akkor fékezd a nyelved, és legyél jó kisfiú – csóválta a fejét George. – Angelina leharapja a fejed, ha még egy edzésről lemaradsz.

Harrynek azonban nem kellett a sötét varázslatok kivédése óráig várnia rá, hogy találkozzon Umbridge-dzsel. Épp elővette álomnaplóját a jóslástanterem egyik homályos zugában ülve, mikor Ron oldalba bökte. A helyiségbe vezető csapóajtó nyílásában Umbridge alakja jelent meg. Az addig

vidáman cseverésző diákok egy csapásra elnémultak. Trelawney, aki épp akkor osztotta ki Az álom a jóslásban példányait, felkapta a fejét a hirtelen támadt csendre, és körülnézett.

– Jó napot, Trelawney professzor – köszönt széles mosollyal Umbridge. – Remélem, megkapta az üzenetet, amiben jeleztem óralátogatásomat.

Trelawney tartózkodóan bólintott, majd hátat fordított Umbridge-nek, és folytatta a könyvek kiosztását. Umbridge – továbbra is mosolyogva – megfogta a legközelebbi üres karosszéket, és odahúzta Trelawney széke mellé. Leült, elővette virágmintás táskájából a jegyzettömbjét, majd felnézett, és várta, hogy elkezdődjön az óra.

Trelawney professzor kissé remegő kézzel megigazította kendőjét.

– A mai órán folytatjuk a profetikus álmok tanulmányozását – fogott bele a mondókájába. Bár igyekezett hozni a tőle megszokott, sejtelmes duruzsolást, egy kicsit remegett a hangja. – Alkossatok párokat, gyermekeim, és Az álom a jóslásban segítségével értelmezzétek egymás legutóbbi éji látomásait!

Megfordult, hogy leüljön, de mikor látta, hogy székét már elfoglalta Umbridge, inkább Parvati és Lavender mellé lépett, akik már elmélyülten vitatkoztak Parvati legújabb álmáról.

Harry kinyitotta az Álom a jóslásbant, de titkon Umbridge-et figyelte. Az néhány percig jegyzetelt, aztán felállt, és Trelawney nyomába szegődött. Hallgatta a diákokkal folytatott beszélgetését, s néha közbe is szúrt egy-egy kérdést. Harry gyorsan a könyv fölé hajolt.

– Mondj egy álmot! – morogta oda Ronnak. – Lehet, hogy idejön a vén varangy...

– Én a múltkor már mondtam – tiltakozott Ron. – Most te jössz!

– Nem tudok... – Harry nem emlékezett rá, hogy az elmúlt pár napban bármit is álmodott volna. – Na jó, mondjuk, hogy... mondjuk, hogy álmomban belefojtottam Pitont egy üstbe.

Ron prüszkölve belenevetett a könyvébe.

– Jól van, hozzáadjuk a korodat az álomlátás dátumához... Hány betűből is áll az álom tárgya? Mi a tárgy? "Belefojtani", "üst" vagy "Piton"?

– Tökmindegy, amelyik szimpatikus – felelte Harry, és lopva hátrapillantott a válla fölött. Umbridge szorosan Trelawney mellett állt és jegyzetelt. Közben a jóstanárnő kikérdezte Neville-t az álomnaplójáról.

– Melyik éjjel álmodtad ezt? – kérdezte nagy számolgatásba merülve Ron.

– Nem tom. Tegnap vagy amikor akarod – felelte szórakozottan Harry. Fülét hegyezve próbálta kihallgatni, mit mond Umbridge Trelawney professzornak. A két nő most a szomszédos asztalnál állt. Umbridge megint felírt valamit, Trelawney pedig felháborodott arcot vágott.

– Nos... – Umbridge felpillantott a tanárnőre. – Pontosan hány éve is tölti be ezt az állást?

Trelawney összevonta a szemöldökét, karba fonta a kezét, és még a vállát is összehúzta, mintha így próbálna védekezni a büszkeségét sértő kérdezősködéssel szemben. Néhány másodpercig hallgatott – ezalatt valószínűleg belátta, hogy a kérdés nem volt olyan vérlázítóan szemtelen, hogy el kelljen eresztenie a füle mellett – majd bosszúsan így felelt:

– Lassan tizenhat éve.

– Az hosszú idő – bólintott Umbridge, és megint feljegyzett valamit. – Dumbledore professzor szerződtette, igaz?

– Igen – felelte kurtán Trelawney.

Umbridge felírt valamit.

– És maga a híres látó, Cassandra Trelawney ükunokája?

– Úgy van – válaszolt Trelawney, kissé kihúzva magát.

Újabb feljegyzés.

– De úgy tudom – javítson ki, ha tévedek – hogy Cassandra óta maga az első a családban, aki rendelkezik a másik látás képességével.

– Gyakori, hogy ez a tehetség lappang öhm... három nemzedéken át.

Umbridge szája még szélesebbre húzódott.

– Hát persze – mondta, és megint felírt valamit. – Akkor hát hallhatnék egy jóslatot? – És várakozó mosollyal nézett Trelawneyre. A tanárnő döbbenten pislogott, és megmarkolta a nyaka alatt összehúzott kendőt.

– Nem értem a kérést – felelte.

– Azt szeretném, ha jósolna nekem valamit – ismételte hangosan érthetően Umbridge.

Már nemcsak Harry és Ron lestek a két nő felé a könyvük mögül. A diákok többsége várakozva meredt Trelawneyra, aki most gyöngysorait csörgetve kihúzta magát.

– A benső szemnek nem lehet megparancsolni, hogy lásson! – jelentette ki a mélységes felháborodás hangján.

Umbridge lassan bólintott.

– Értem – szólt szelíden, és felírt valamit a pergamentömbjébe.

– Ez... nem... de... Várjon! – hebegte Trelawney. Megpróbált titokzatos csengést adni szavainak, de a hatást nem kis mértékben rontotta, hogy hangja remegett a dühtől. – Azt hiszem, mégiscsak tudok valamit... Ez magáról szól... Valami közeleg... valami sötét dolog... halálos veszély...

Remegő kézzel Umbridge-re mutatott, aki szemöldökét felvonva, érdeklődő mosollyal nézett rá.

– Ó, fájdalom... szörnyű veszély fenyegeti magát! – fejezte be színpadiasan Trelawney.

A beálló csendben Umbridge egy hosszú pillanatig a jósnő arcát fürkészte.

– Értem – szólt végül, s megint lejegyzett valamit. – Nos, ha mindössze ennyit tud mondani...

Azzal elfordult, faképnél hagyva a megrökönyödött Trelawneyt.

Harry elkapta Ron pillantását, s rögtön tudta, hogy barátja ugyanazt gondolja, amit ő. Mindketten tisztában voltak vele, hogy Trelawney csaló, ugyanakkor annyira gyűlölték Umbridge-et; hogy most részvétet éreztek tanárnőjük iránt. Sajnálkozásuk azonban csak addig tartott, amíg Trelawney oda nem lépett hozzájuk.

– Na gyerünk! – ripakodott rájuk tőle szokatlan nyerseséggel a jósnő. – Hadd lássam azt az álomnaplót!

Trelawney ezután fennhangon értelmezte a Harry naplójában feljegyzett álálmokat (melyek mindegyike, még a zabkásaevés is a korai kínhalál ígéretét hordozta), s mire végzett, Harry már a legkevésbé sem sajnálta őt. Umbridge ezalatt szorgalmasan jegyzetelt, s mikor megszólalt a csengő, elsőként ereszkedett le az ezüstlétrán, hogy tíz perccel később már a saját termében fogadja a sötét varázslatok kivédése órára érkező ötödéveseket.

Dudorászva, csöndesen mosolyogva várta tanítványait. Harry és Ron, miközben előbányászták A defenzív mágia elméletét a táskájukból, gyorsan beszámoltak az előző órán történtekről Hermionénak, aki jóslástan helyett számmisztikára járt. Mielőtt azonban a lány rákérdezhetett volna a részletekre, Umbridge csöndet kért, és az osztály elnémult.

– Pálcát a táskába! – adta ki mosolyogva az utasítást a tanárnő, s azok, akik voltak olyan optimisták, hogy elővették varázspálcájukat, lelombozódva engedelmeskedtek. – A múlt órán az első fejezettel foglalkoztunk. Most lapozzatok a tizenkilencedik oldalra, és folytassátok az olvasást "A főbb defenzív elméletek és azok eredete" című fejezettel. Kérem, mellőzzétek a beszélgetést!

Ezután széles, önelégült mosollyal helyet foglalt a tanári asztal mögött. Az ötödévesek egy emberként sóhajtottak, és megadóan fellapozták a tizenkilencedik oldalt. Harry fásultan eltűnődött, vajon van-e elég fejezet a könyvben ahhoz, hogy Umbridge a tanév összes óráját végigolvastathassa velük. Épp készült megnézni a tartalomjegyzéket, mikor észrevette, hogy Hermione keze megint a magasban van.

Umbridge is látta, hogy Hermione jelentkezik, s úgy tűnt, időközben új stratégiát dolgozott ki az ilyen helyzetek kezelésére.

Nem próbált úgy tenni, mintha nem látná Hermionét, hanem felállt, odasétált a lány padjához, és suttogva így szólt:

– Tessék, Granger, hallgatlak.

– Már olvastam a második fejezetet – mondta Hermione.

– Helyes, akkor folytasd a harmadikkal.

– Azon is túl vagyok. Elolvastam az egész könyvet.

Umbridge pislogott néhányat, de gyorsan feltalálta magát.

– Nos, akkor bizonyára tudod, mit mond Fushel az ellenrontásokról a tizenötödik fejezetben.

Hermione kész volt a válasszal:

– Azt írja, hogy az ellenrontásokat nem így kellene nevezni. Szerinte csak azért hívnak az emberek egyes rontásokat ellenrontásnak, hogy jobb színben tüntessék fel őket.

Umbridge felvonta a szemöldökét, és majdhogynem elismerően nézett a lányra.

– De én nem értek egyet ezzel – tette hozzá Hermione.

Umbridge szemöldöke most még magasabbra szaladt, s az arca elkomorult.

– Nem értesz egyet ezzel? – ismételte hűvösen.

– Nem – rázta a fejét Hermione, aki Umbridge-dzsel ellentétben nem suttogott, hanem fennhangon beszélt, magára vonva az egész osztály figyelmét. – Mr. Fushel bizonyára nem szereti a rontásokat. Pedig azok szerintem nagyon hasznosak lehetnek, ha védekezésre használjuk őket.

Umbridge felegyenesedett, és most már ő se suttogott.

– Szóval ez a véleményed... Nos, sajnálom, de az órámon Mr. Fushel véleményét tekintjük mérvadónak, nem a tiédet.

– De... – kezdte Hermione.

– Elég! – hallgattatta el Umbridge, azzal sarkon fordult, visszament a padsorok elé, és szembefordult az osztállyal. Derűs hangulatának már nyoma se volt. – Öt pontot levonok a Griffendél-től, Granger.

Az osztály felmorajlott.

– Miért? – kérdezte dühösen Harry.

– Ne avatkozz bele! – szólt rá suttogva Hermione.

– Granger nem idetartozó megjegyzésével megzavarta az órát – válaszolt higgadtan Umbridge. – A minisztérium által jóváhagyott módszer, amit követek, nem ad rá lehetőséget, hogy a diákok véleményt nyilvánítsanak olyan kérdésekben, amelyekről vajmi keveset tudnak. Lehet, hogy az előző tanáraitok szántak időt az ilyesmire, de ők egy minisztériumi felülvizsgálat esetén mind elmarasztaló értékelést kaptak volna – talán Mógus professzor kivételével, aki legalább a korosztályotoknak megfelelő témákra szorítkozott...

– Persze, Mógus szuper tanár volt! – szólt közbe fennhangon Harry. – Kár, hogy Voldemort nagyúr feje lógott ki a tarkójából!

E szavakat a legmélyebb csend követte, amit Harry tanteremben valaha is hallott. Aztán...

– Azt hiszem, jót fog tenni neked még egy hét büntetőmunka, Potter – mondta mosolyogva Umbridge.

Harry kézfején a frissen begyógyult seb másnap reggel már megint vérzett. Az esti büntetést egyetlen pisszenés nélkül szenvedte végig, hogy Umbridge ne találjon annyi élvezetet a kínzásában. Újra meg újra leírta, hogy hazudni bűn, s bár a seb minden egyes betűvel mélyebb lett a kezén, egy árva hang se hagyta el az ajkát.

George-nak igaza lett: a második heti adag büntetőmunkában a legrosszabb Angelina reakciója volt. A csapatkapitány kedden a reggelinél vette elő Harryt, és olyan hangosan kiabált vele, hogy McGalagony professzor felállt a tanári asztaltól, és suhogó talárral odasietett hozzájuk.

– Johnson kisasszony, hogy merészel ilyen patáliát csapni a nagyteremben!? Öt pont a Griffendéltől!

– De tanárnő... Potter megint összehozta, hogy megbüntessék!

McGalagony Harryre szegezte a szemét.

– Mi ez már megint, Potter? – kérdezte vészjóslóan. – Ki büntette meg?

– Umbridge professzor – felelte szemlesütve Harry.

– Értsem úgy... – McGalagony halkabbra fogta hangját, hogy a kíváncsiskodó hollóhátasok a szomszéd asztalnál ne hallják; amit mond. – Értsem úgy, hogy a múlt heti figyelmeztetésem ellenére megint nem volt képes fékezni magát Umbridge professzor óráján?

– Igen – felelte a padlónak Harry.

– Össze kell szednie magát, Potter, különben nagyon ráfizet! Még öt pont a Griffendéltől!

– De... miért? Tanárnő! – Harrynek a fejébe szökött a vér. – Umbridge már megbüntetett, miért kell még pontot is levonnia!?

– Mert úgy tűnik, a büntetőmunka nincs semmiféle hatással magára – felelte szigorúan McGalagony. – Nem, Potter, egy szót se többet! Maga pedig, Johnson kisasszony, a jövőben a kviddicspályán rendezze a jeleneteit, különben lemondhat a csapatkapitányi karszalagról!

Azzal faképnél hagyta őket. Angelina vetett még egy lesújtó pillantást Harryre, aztán ő is elment, Harry pedig mérgesen ledobta magát Ron mellé.

– Öt pontot veszít a Griffendél, mert én minden este véresre metélem a kezem! Hol igazságos ez, hol?

Ron együtt érzőn csóválta a fejét.

– Teljesen igazad van. McGalagony se normális.

Hermione viszont csak megrázta újságját, és hallgatott.

– Szerinted McGalagonynak igaza volt, mi? – mordult rá Harry Cornelius Caramel fényképére, ami mögött a lány arcát sejtette.

– Nem örülök, hogy levont öt pontot, de abban igaza van, hogy fékezned kell magad Umbridge óráján – felelte Hermione, miközben Caramel vadul gesztikulálva szónokolt a címoldalon.

Harry egész bűbájtan alatt nem szólt Hermionéhoz, de mikor beléptek az átváltoztatástan-terembe, egy szempillantás alatt elfelejtette neheztelését. Az egyik sarokban ott ült Umbridge professzor a füzettömbjével, és a nő látványa minden egyebet kiűzött Harry fejéből.

– Szuper! – suttogta Ron, mikor elfoglalták szokásos helyüket. – Lássuk, hogyan kapja meg Umbridge a magáét.

A terembe lépő McGalagony professzor a legkisebb jelét se mutatta, hogy észrevette volna Umbridge jelenlétét.

– Csendet kérek! – szólt, mire az egész osztály elnémult. – Mr. Finnigan, legyen szíves, ossza ki ezeket a házi feladatokat! Miss Brown, itt ez a doboz egér – ne butáskodjon, nem bántanak – adjon mindenkinek egyet-egyet!

– Ehhem, ehhem – köhintett Umbridge, újra bevetve a módszert, amit Dumbledore beszéde közben alkalmazott az évnyitó lakomán.

McGalagony nem nézett rá. Seamus átadta Harrynek a házifeladatát. Harry fel se pillantva elvette, és megkönnyebbülten konstatálta, hogy E-t kapott rá.

– Továbbra is figyelmet kérek! Dean Thomas, ha még egyszer ezt csinálja azzal az egérrel, büntetőfeladatot kap. A többségnek most már sikerült eltüntetnie a csigát, s akinél meg is maradt a csiga egy része, az is ráérzett a bűbáj lényegére. A mai órán...

– Ehhem, ehhem.

– Tessék – fordult Umbridge felé McGalagony. Két szemöldökét annyira összehúzta, hogy azok egyetlen, vízszintes vonalban egyesültek.

– Csupán arra lennék kíváncsi, professzor, hogy megkapta-e az üzenetet, amiben közöltem az óralátogatásom...

– Természetesen megkaptam, máskülönben megkérdeztem volna, hogy mit keres a tantermemben – felelte McGalagony, és tüntetően hátat fordított Umbridge-nek. A diákok közül többen vigyorogva összenéztek. – Tehát: a mai órán továbblépünk egy nehezebb feladatra, az egér eltüntetésére. Az eltüntető bűbáj...

– Ehhem, ehhem.

– Nem egészen értem – szólt fagyos dühvel McGalagony – hogyan kíván képet alkotni a tanítási módszereimről, ha ismételt közbeszólásokkal zavarja a munkámat. Tudja, általában elvárom, hogy mindenki csöndben maradjon, amikor beszélek.

Umbridge olyan arcot vágott, mintha pofon csapták volna. Nem felelt, de megigazította a jegyzettömbjét, és vadul körmölni kezdett.

McGalagony közben ismét az osztályhoz fordult, és higgadtan folytatta:

– Tehát: az eltüntető bűbáj végrehajtása annál nehezebb, minél magasabb rendű állatot kívánunk eltüntetni. A csigával, gerinctelen állat lévén, viszonylag könnyű dolgunk volt. Az egér viszont emlős, következésképpen sokkal nagyobb kihívást jelent. Ezt a varázslatot nem tudják úgy végrehajtani, hogy közben az ebéden jár az eszük. Nos, a varázsigét ismerik, lássanak hozzá a gyakorláshoz...

– És még ő papol nekem arról, hogy fékezzem magam! – suttogta Harry, de vigyora elárulta, hogy valójában cseppet sem mérges.

Umbridge nem szegődött McGalagony nyomába úgy, ahogy Trelawneyval tette – talán mert sejtette, hogy McGalagony úgyis visszaparancsolná a sarokba. Helyette viszont rengeteget jegyzetelt, és mikor McGalagony végül elengedte az osztályt, komor arccal állt fel a székéről.

– Kezdetnek végül is nem rossz – mondta Ron, a kezében tartott, ficánkoló egérfarkat szemlélve. A farok végül a dobozban landolt, amit Lavender hordott körbe.

Már indultak volna kifelé a teremből, amikor Harry észrevette, hogy Umbridge a tanári asztal felé tart. Megbökte Ront, aki ugyanígy tett Hermionéval, és mindhárman megálltak hallgatózni.

– Mióta tanít a Roxfortban? – kérdezte Umbridge.

– Decemberben lesz harminckilenc éve – válaszolt szárazon McGalagony, és becsapta táskáját.

Umbridge feljegyzett valamit.

– Rendben – szólt – tíz nap múlva megkapja a felülvizsgálat eredményét.

– Kíváncsian várom – felelte gúnyos közönnyel McGalagony, és indult az ajtó felé. – Menjenek, menjenek! – szólt rá Harryékre, kiterelve őket az ajtón.

Harry önkéntelenül megeresztett egy villanásnyi mosolyt a tanárnő felé, és meg mert volna esküdni rá, hogy McGalagony hasonlóval válaszolt.

Azt hitte, legközelebb az esti büntetőmunkán találkozik Umbige-dzsel, de tévedett. Mikor barátaival megérkeztek legendás lények gondozása órára, Suette-Pollts professzor oldalán ott találták a főinspektort és jegyzettömbjét.

– Magát csak helyettesítésre szerződtették, igaz? – hallotta Umbridge kérdését Harry, mikor Ronnal és Hermionéval megálltak a kecskelábú asztalnál, melyen a befogott bólintérek, mint megannyi életre kelt gallyacska, ide-oda mászkáltak fatetvek után kutatva.

– Úgy van – felelte Suette-Pollts hátratett kézzel, előre-hátra hintázva sarka és lábujjhegye között. – Hagrid professzort helyettesítem a távollétében.

Malfoy, Crak és Monstro sutyorogni kezdtek. Harry nyugtalan pillantást váltott barátaival. Mindhárman tisztában voltak vele, hogy Draco örömmel mesélne rémtörténeteket Hagridról a minisztériumi főinspektornak.

– Hmmm... – Umbridge halkabbra fogta hangját, de azért Harry hallotta a folytatást. – Az igazgatótól nem kaptam erre választ... de talán maga is fel tud világosítani... Érdekelne, hol késik ilyen sokáig Hagrid professzor.

Harry a mardekárosok felé sandított. Látta, hogy Malfoy érdeklődve felkapta a fejét, s tekintete a két tanárnő között ingázik.

– Sajnos nem tudom – felelte könnyedén Suette-Pollts. – Kaptam egy baglyot Dumbledore-tól, hogy volna-e kedvem néhány hétig tanítani. Igent mondtam. Akkor hát... Elkezdhetem az órát?

– Igen, legyen szíves – bólintott Umbridge, s közben feljegyzett valamit.

Ezen az órán Umbridge új módszerrel gyűjtötte az információkat: a tanulók között sétált, és kérdéseket tett fel nekik a varázslényekről. Legtöbbször helyes válaszokat kapott, s ettől Harry kicsit jobb kedvre derült: a diákok nem hoztak szégyent Hagridra.

Umbridge, miután hosszasan faggatta Dean Thomast, végül visszatért Suette-Polltshoz.

– Megkérdezhetném, hogy magának, aki csak átmenetileg dolgozik itt – tehát bizonyos mértékig kívülálló – mi a véleménye a Roxfortról? Elegendő támogatást kap az iskolavezetéstől?

– Ó igen, Dumbledore kitűnő igazgató – felelte derűsen Suette-Pollts. – Elégedett vagyok a munkahelyi környezettel. Tökéletesen elégedett.

Umbridge udvariasan kétkedő arcot vágott. Apró jelet biggyesztett a jegyzetlapjára, majd folytatta:

– Milyen anyagot készül leadni a tanév során? – feltéve persze, hogy Hagrid professzor nem tér vissza.

– Azokra a lényekre összpontosítunk, amelyekről gyakran esik szó az RBF-vizsgán – felelte Suette-Pollts. – Nem sok dolgunk maradt – az unikornist meg az orrontó furkászt már tanulták, de esetleg foglalkozhatunk a porlokkal és a murmánccal, szót ejthetünk a krupról és az acsarkáról...

– Nos, úgy látom, maga érti a dolgát – mondta Umbridge, és látványosan kipipált valamit a pergamenjén. Az erős hangsúly a maga szón nem tetszett Harrynek, az pedig még kevésbé, hogy következő kérdését Umbridge Monstróhoz intézte.

– Igaz az, hogy a múltban történtek balesetek a legendás lények gondozása órán?

Monstro után elvigyorodott. Malfoy sietve megválaszolta helyette a kérdést.

– Igen, például én is megsérültem egyszer. Megtámadott egy hippogriff.

– Egy hippogriff? – ismételte Umbridge, és sebesen írni kezdett.

– Mert nem volt annyi esze, hogy betartsa Hagrid utasításait! – szólt közbe dühösen Harry.

Ron és Hermione felnyögtek. Umbridge lassan Harry felé fordította a fejét.

– Még egy esti büntetőmunka – szólt szelíden. – Nos, nagyon köszönöm, Suette-Pollts professzor. Azt hiszem, nincs is több dolgom itt. A felülvizsgálat eredményét tíz nap múlva kapja meg.

– Remek – bólintott Suette-Pollts, s Umbridge elindult a kastély felé.

Aznap este Harry nem sokkal éjfél előtt szabadult ki Umbridge dolgozószobájából. A keze olyan erősen vérzett, hogy teljesen eláztatta a kötésként használt kendőt. Azt hitte, ilyen késői órán már senkit nem talál a klubhelyiségben, de tévedett. Két barátja megvárta őt. Örült a gesztusnak, főként mivel Hermione szokatlan módon nem rosszalló, hanem együtt érző arccal fogadta.

– Tessék! – szólt a lány, és egy kis edényben valamilyen sárga folyadékot nyújtott felé – áztasd bele a kezdet. Pácolt futkárloboncoldat, biztosan segíteni fog.

Harry belemártotta sebes kezét a folyadékba, és fájdalma azon nyomban enyhülni kezdett. Csámpás dorombolva odadörgölőzött a lábához, majd felugrott az ölébe, s ott összegömbölyödött. Harry baljával megvakarta a macska fülét, és hálás pillantást vetett Hermionéra.

– Köszönöm.

– Még mindig azt mondom, hogy panaszt kéne tenned Umbridge-re – szólt fejcsóválva Ron.

– Nem – felelte makacsul Harry.

– McGalagony akkora botrányt csinálna...

– Biztos – dörmögte Harry. – És szerinted meddig tartana Umbridge-nek rendeletet hozatni arról, hogy aki kritizálja a főinspektort, azt rögtön kirúgják?

Ron kinyitotta a száját, hogy ellenkezzen, aztán újra becsukta, mert nem jutott az eszébe ellenérv.

– Szörnyű egy némber... – füstölgött Hermione. – Szörnyű! Amikor jöttél, épp arról beszéltünk Ronnal, hogy ez nem mehet így tovább.

– Javasoltam, hogy mérgezzük meg – morogta Ron.

– Nem... Úgy értem, nem törődhetünk bele, hogy ilyen rossz sötét varázslatok kivédése tanárunk van.

– Mit tehetnénk ellene? – Ron ásítva vállat vont. – Ez már így marad. Megkapta az állást, és Caramel úgy bebetonozta, hogy nem szabadulunk meg tőle.

– Az igaz, de... – kezdte óvatosan Hermione. – Arra gondoltam... – Tétovázva rápillantott Harryre, aztán még egyszer belevágott: – Arra gondoltam, hogy ideje lenne... önállósítani magunkat.

Harry felpillantott futkárloboncoldatban ázó kezéről.

– Mire gondolsz? – kérdezte rosszat sejtve.

– Úgy értem, tanuljuk önállóan a sötét varázslatok kivédését – bökte ki Hermione.

– Na ne! – hördült fel Ron. – Azt akarod, hogy még különmunkát vállaljunk? Harry meg én már megint el vagyunk maradva a leckéinkkel! Pedig ez még csak a második hét!

– Ez sokkal fontosabb a házi feladatoknál! – jelentette ki Hermione.

A két fiú elhűlve meredt rá.

– Azt hittem, a házi feladatoknál semmi nem fontosabb – mondta Ron.

– Ugyan már, dehogynem! – vágta rá Hermione. Arca – Harry nem kis aggodalmára – azt a fanatikus lelkesedést tükrözte, amit addig csak a házimanók felszabadításának témája tudott felszítani benne. – Ahogy Harry Umbridge első óráján mondta: fel kell készülnünk arra, ami az

iskolán kívül vár ránk. Gyakorolnunk kell az önvédelmet! Ha egy egész évig semmit sem tanulunk...

– Tanár nélkül nem jutunk semmire – legyintett borúlátóan Ron.

– Jó, persze, kinézhetünk a könyvekből egypár rontást, és megpróbálhatjuk gyakorolni őket...

– Nem, igazad van, ezen a szintem már nem lehet csak könyvekből tanulni – folytatta Hermione. – Rendes tanárra van szükségünk, aki megmutatja, hogyan kell használni a bűbájokat, és segít a gyakorlásban.

– Ha Lupinra gondolsz... – kezdte Harry.

– Nem, nem Lupinra gondolok – rázta a fejét Hermione. – Neki épp elég dolga van a Rendben, és különben is, vele legfeljebb a roxmortsi hétvégéken találkozhatnánk.

– Hát akkor ki tanítson minket? – kérdezte Harry.

Hermione mélyet sóhajtott.

– Szerintem egyértelmű – mondta. – Te vagy az alkalmas ember, Harry.

A kijelentést néhány másodperces csend követte. A tűz halkan ropogott, s Ron háta mögött egy fuvallat megzörgette az ablak üvegét.

– Mire vagyok én alkalmas...? – kérdezte pislogva Harry.

– Arra, hogy sötét varázslatok kivédésére taníts minket.

Harry rábámult Hermionéra. Utána Ronra nézett, készen arra, hogy fájdalmas pillantást váltson vele, ahogy azt a lány valóságtól elrugaszkodott ötletei hallatán mindig szokták. Ron azonban, nagy ijedségére, nem fintorodott el, hanem töprengve ráncolta a homlokát, majd így szólt:

– Nem is rossz ötlet...

– Mi nem rossz ötlet...?! – kérdezte Harry.

– Hát az, hogy te taníts minket.

– Na ne...

Harry elvigyorodott; most már biztos volt benne, hogy barátai csak ugratják.

– Én nem vagyok tanár, nem tudok...

– Harry, te vagy a legjobb az évfolyamunkban sötét varázslatok kivédéséből – szögezte le Hermione.

– Én? – Harry még szélesebb vigyorra húzta a száját. – Hiszen minden vizsgán jobb voltál nálam...

– Még ez se stimmel – rázta a fejét a lány. – Harmadikban te voltál a jobb – és az volt az egyetlen év, amikor mindketten vizsgáztunk és normális tanárunk volt. De most nem vizsgaeredményekről beszélek, hanem mindarról, amit tettél!

– Miért, mit csináltam?

Ron Hermionéhoz fordult.

– Lehet, hogy tényleg nem sokra megyünk egy ilyen tespedt agyú tanárral – mondta huncut mosollyal, aztán a töprengő Monstrót utánozva összeráncolta arcát. – Hogy is volt... elsős korunkban... megakadályoztad, hogy Tudodki megkaparintsa a bölcsek kövét.

– Az nem a tudásomon múlott – vetette ellen Harry. – Szerencsém volt...

– Másodikban – vágott a szavába Ron – megölted a Baziliskust és végeztél Denemmel.

– Igen, de Fawkes segített...

– Harmadikban – emelte fel a hangját Ron – elkergettél vagy száz dementort...

– Tudod, hogy akkor is mázlim volt. Ha nincs az időnyerő...

– Tavaly – harsogta Ron – megint megvédted magad Tudodkivel szemben!

– Hallgassatok már végig! – csattant fel Harry. – Ez nagyon jól hangzik így felsorolva, de minden esetben szerencsém volt! Csak sodródtam az eseményekkel, nem volt tervem, azt tettem, ami ép eszembe jutott, és majdnem mindig segített valaki vagy valami.

Ron és Hermione somolyogtak. Harryt egyre jobban elfutotta méreg, bár nem is igazán tudta, miért.

– Ne vigyorogjatok úgy, mintha jobban tudnátok! Én voltam ott, nem ti! Én tudom, hogy történtek ezek a dolgok! Egyszer sem azért menekültem meg, mert olyan jól értek az önvédelemhez,

hanem azért, mert a megfelelő pillanatban segítséget kaptam, vagy mert ráhibáztam valamire – az események irányítottak engem, nem én irányítottam az eseményeket... Ne nevessetek!

A futkároldatos edény a padlóra zuhant, és összetört. Harry azon kapta magát, hogy áll, de nem emlékezett rá, mikor pattant fel. Csámpás bemenekült egy kanapé alá, Ron és Hermione arcáról pedig most már eltűnt a mosoly.

– Fogalmatok sincs, milyen érzés életveszélyben lenni! Egyikőtöknek se kellett még soha szembenézni Voldemorttal! Azt hiszitek annyi az egész, hogy bemagolunk egy csomó átkot, aztán a képébe szórjuk? Az nem olyan, mint az órán! Ott állsz, és tudod, hogy semmi más nem választ el a haláltól, csak a... csak az eszed vagy a lélekjelenléted vagy mit tudom én! Még gondolkozni se tud rendesen az ember, amikor fél másodpercre van attól, hogy megöljék vagy megkínozzák, vagy a szeme láttára meggyilkolják a barátait! Arra senki nem tanít meg minket, hogy mit kell tennünk ilyen helyzetben! Szó sincs róla, hogy Diggory béna volt, én meg ügyes voltam, és azért maradtam életben. Értsétek már meg, fordítva is történhetett volna! Rám még szüksége volt Voldemortnak, azért nem ölt meg rögtön...

– Egy szót se szóltunk Diggoryról – védekezett Ron. – Nem mondtunk semmi ilyesmit, Harry... Teljesen félreérted!

Segélykérően pillantott Hermionéra, aki viszont elkerekedett szemmel nézte Harryt.

– Hát nem érted? – szólt az őszinte tisztelet hangján. – Pontosan ezért van szükségünk rád... Azt akarjuk tudni, hogy valójában milyen szembenézni... V... Voldemorttal.

Hermione talán életében először mondta ki a gonosz varázsló nevét, s ha más nem, ez lecsillapította Harryt. Zihálva visszaroskadt a székére. Most jutott csak el a tudatáig, hogy jobb keze megint rettenetesen fáj. Már bánta, hogy dühében kiöntötte a futkárloboncoldatot.

– Szóval... kérlek, gondolkodj a dolgon – mondta csendesen Hermione. – Megteszed?

Harry most már szégyellte magát kirohanása miatt. Rábólintott a kérésre, bár szinte fel se fogta, mibe egyezett bele.

Hermione felállt.

– Megyek lefeküdni – szólt megjátszott könnyedséggel. – Hát... Jó éjt!

Ron is kikászálódott a karosszékéből.

– Te nem jössz? – kérdezte félszegen.

– De – felelte Harry. – Majd mindjárt... Ezt még feltakarítom.

Rámutatott az összetört edényre. Ron bólintott, és elindult.

– Reparo! – motyogta Harry, pálcájával a porceláncserepek felé bökve. Azok egy szempillantás alatt összeálltak edénnyé. A kiömlött futkárloboncoldatot viszont már semmilyen varázslat nem gyűjthette össze.

Harry egyszerre halálosan kimerültnek érezte magát. Erős kísértést érzett, hogy egyszerűen hátradőljön a székében, és lehunyja a szemét. Végül mégis összeszedte magát, feltápászkodott, és követte Ront a hálóterembe. Ezen az éjszakán is hosszú folyosókról és zárt ajtókról álmodott, s reggel arra ébredt, hogy megint sajog a feje.

Tizenhatodik fejezet

A Szárnyas Vadkanban

A következő két hétben Hermione nem hozta újra szóba ötletét, hogy Harry sötét varázslatok kivédése órákat tartson nekik. Harrynek közben végre-valahára lejárt a büntetőmunkája (de félő volt, hogy a bekarcolt felirat most már élete végéig ott marad a kézfején). Ron részt vett további négy kviddicsedzésen, és a második kettőn már egyszer se kiabáltak vele. Idővel mindhárman megtanulták bűbáj segítségével eltüntetni az egeret (Hermionénak pedig már kismacskával is sikerült a mutatvány). Aztán egy csúnya, szeles, szeptember végi estén, mikor mindhárman a könyvtárban ültek, és bájital-hozzávalók leírását tanulmányozták Piton órájára, újra szóba került a téma.

– Mondd csak, Harry – szólalt meg váratlanul Hermione – gondolkoztál a dolgon? A sötét varázslatok kivédésén?

– Persze... – morogta Harry – az a banya tesz róla, hogy minden óráját megemlegessük.

– Nem, én arra a dologra gondolok, amit Ronnal mondtunk...

Ron riadt-fenyegető pillantást vetett Hermionéra, de a lány csak legyintett.

– Jó, amit én mondtam... hogy taníthatnál minket.

Harry nem válaszolt rögtön. Úgy tett, mintha egy nagyon érdekes bekezdésre bukkant volna az Ázsiai ellenszérumok című könyvben, mert nem akarta hangosan kimondani, ami most átfutott a fején.

Az elmúlt két hétben nagyon is sokat rágódott Hermione javaslatán. Néha, csakúgy mint első hallásra, képtelen ötletnek érezte, máskor viszont azon kapta magát, hogy gondolatban gyűjtögeti azokat a varázslatokat, amelyek jó szolgálatot tettek neki a sötét bestiákkal és halálfalókkal való találkozásai során – vagyis elkezdett órákat tervezgetni...

– Igen... – szólalt meg vonakodva, mikor már nem tudott tovább úgy tenni, mintha érdekesnek találná az *Ázsiai ellenszérumok*at – igen, gondolkodtam rajta.

– És?

– Nem tom.

Harry Ronra pillantott.

– Én mindig is jó ötletnek tartottam – jelentette ki Ron. Látva, hogy Harry nem készül ordibálni, most már hajlandó volt részt venni a beszélgetésben.

Harry nyugtalanul fészkelődni kezdett.

– Ugye, megértettétek, amit akkor mondtam? Hogy nagyrészt a szerencsén múltak ezek a dolgok?

– Persze, Harry – hagyta rá szelíden Hermione – de akkor sincs értelme tagadni, hogy jó vagy a sötét varázslatok kivédésében. Tavaly te voltál az egyetlen, akinek sikerül teljesen leküzdeni az Imperius-átkot. Patrónust tudsz megidézni, képes vagy egy csomó olyan dologra, amire a felnőtt varázslók közül se mindenki... Viktor is azt mondta, hogy...

Ron olyan hirtelen fordította a fejét Hermione felé, hogy beleroppant a nyaka.

– Igen? – kérdezte a tarkóját masszírozva. – Mit mondott Vikike?

– Kac-kac! Jaj de vicces! – vágott egy mérges fintort Hermione – azt mondta, Harry olyanokat tud, amit még ő se. Pedig ő végzős volt a Durmstrangban.

Ron gyanakodva fürkészte a lányt.

– Nehogy azt mondd, hogy még mindig tartod vele a kapcsolatot!

– És ha igen, akkor mi van? – Hermione hangja hűvös-dacos volt, de az arcán piros foltocska jelent meg. – Azzal levelezem, akivel akarok...

– De ő nem csak levelezni akart veled – mondta szemrehányóan Ron.

Hermione sóhajtva megcsóválta a fejét, majd ismét Harryhez fordult:

– Na, mi a válaszod? Tanítasz minket?

– Csak téged meg Ront, igaz?

– Hát... – Hermione megint zavarba jött egy kicsit. – Légy szíves, ne kezdj megint tombolni... de szerintem mindenkit tanítanod kéne, akit érdekel a dolog. Végül is arról van szó, hogy megtanulnánk védekezni Vo-Voldemorttal szemben... Szóval nem lenne igazságos elzárni mások elől ezt a lehetőséget.

Harry eltöprengett a dolgon, aztán így felelt:

– Nem hiszem, hogy rajtatok kívül bárki is kíváncsi lenne rám. Ha nem tudnád, dilis vagyok.

– El se hinnéd, hány embert érdekelnek a tapasztalataid – mondta komolyan Hermione. – Figyelj... – Odahajolt Harryhez. Ron, aki még mindig gyanakodva figyelte őt, most szintén közelebb húzódott, hogy hallja a folytatást. – Október első hétvégéjén lemehetünk Roxmortsba. Mit szólnál, ha a faluban összeülnénk az érdeklődőkkel, és megbeszélnénk a részleteket?

– Miért nem lehet itt az iskolában összeülni? – kérdezte Ron.

– Azért – felelte Hermione, miközben újra a kínai falókáposzta rajza fölé hajolt – mert Umbridge nem lelkesedne, ha megtudná, mire készülünk.

Harry örömmel várta a roxmortsi hétvégét, bár egy dolog aggasztotta. Sirius a szeptember eleji kandallós beszélgetés óta nem hallatott magáról – bizonyára megsértődött, amiért szinte megtiltották, hogy elmenjen Roxmortsba – de Harry tartott tőle, hogy keresztapja a veszélyre fittyet hányva mégiscsak tiszteletét teszi majd a faluban. Mihez kezdenek, ha mint nagy fekete kutya egyszer csak szembejön velük Roxmorts főutcáján, talán épp Draco Malfoy szeme láttára?

– Végül is normális, hogy néha ki akar szabadulni abból a házból – mondta Ron, mikor Harry megosztotta aggodalmát barátaival. – Bujdosnia sem lehetett valami kellemes, de akkor legalább szabad volt. Most meg ott kuksolhat egy házban, összezárva azzal a lökött manóval.

Hermione csupán egy rosszalló pillantással reagált a Siport becsmérlő jelzőre.

– Az a gond – fordult Harryhez – hogy amíg V-Voldemort... Jaj, Ron, maradj már! Szóval amíg le nem leplezi magát, addig Siriusnak lapítania kell. Azok az ostobák a minisztériumban nem fogják elismerni az ártatlanságát, amíg be nem látják, hogy Dumbledore végig igazat mondott. De amint elkezdenek az igazi halálfalókra vadászni, rögtön kiderül, hogy Sirius nem tartozik közéjük... Hiszen például nincs rajta a Jegy.

– Sirius nem olyan bolond, hogy ekkorát kockáztasson – vélekedett Ron. – Különben is, Dumbledore nagyon bepöccenne, ha eljönne, és Sirius hallgat Dumbledore-ra, még ha bosszantja is, hogy utasításokat kap.

Harry továbbra is aggódó arcot vágott, úgyhogy Hermione témát váltott. – Figyelj, Ronnal puhatolóztunk azoknál, akikről úgy gondoltuk, hogy szívesen tanulnának önvédelmet, és egypár ember tényleg érdeklődött. Azt mondtuk nekik, hogy Roxmortsban találkozunk.

– Aha – felelte szórakozottan Harry, akinek még mindig Siriuson járt az esze.

– Ne aggódj érte, Harry – mondta csendesen Hermione. – Van elég gondod Sirius nélkül is.

Hermionénak ebben teljesen igaza volt. Harry még mindig nem érte utol magát a házi feladatokkal, bár mióta nem kellett minden estéjét Umbridge-nél töltenie, sokat ledolgozott a lemaradásból.

Most Ron volt állandó időzavarban, hiszen neki a heti kétszeri kviddicsedzés mellett még prefektusi feladatait is el kellett látnia.

Viszont Hermione, aki több órára járt, mint a fiúk, nemcsak hogy mindig elkészült a házi feladataival, de arra is maradt ideje, hogy további manóruhákat kössön. Harrynek el kellett ismernie, hogy a lány kézimunkatudása fejlődik: egyre több elkészült művéről lehetett megállapítani hogy sapka-e vagy zokni.

A roxmortsi kirándulás napja derült, de szeles idővel köszöntött rájuk. Reggeli után sorba álltak Frics előtt, aki ellenőrizte, hogy rajta van-e a nevük azoknak a diákoknak a listáján, akiknek valamelyik szülőjük vagy a gondviselőjük írásban engedélyezte Roxmorts meglátogatását. Harry némi bűntudattal gondolt rá, hogy ha nincs Sirius most nem mehetne le a faluba.

Amikor ő lépett Frics elé, a gondnok mélyet szippantott a levegőből, mintha valamiféle szagot keresne. Aztán mogorván biccentett – pofazacskói beleremegtek – és Harry kisétált a napsütötte bejárati kőlépcsőre.

– Öhm... miért szagolt meg téged Frics? – kérdezte Ron, miután a három jó barát sietős léptekkel elindult a roxforti birtok kapuja felé vezető széles úton.

– Ellenőrizte, hogy nincs-e trágyaszagom – felelte nevetve Harry. – Nem is meséltem nektek...

Azzal beszámolt róla, hogyan támadt rá Frics a bagolyházban, az állítólagos trágyagránát-rendelést keresve rajta. Meglepetésére Hermione kifejezetten érdekesnek találta a történetet.

– Azt mondta, fülest kapott róla, hogy trágyagránátokat rendelsz? De hát ki mondhatta neki ezt?

– Nem tom – vonta meg a vállát Harry. – Lehet, hogy az a mókamester Malfoy.

Áthaladtak a szárnyas vadkanszobrokkal díszített kapuoszlopok között, majd rákanyarodtak a faluba vezető útra.

– Malfoy? – ismételte kétkedve Hermione. – Hát... igen... lehet...

Ezután gondolataiba merült, és az út hátralevő részében egy szót se szólt.

– Hova megyünk? – kérdezte Harry, mikor beértek a faluba. – A Három Seprűbe?

– Öhm... nem – felelte felocsúdva Hermione. – Nem, az mindig tele van, és nagyon zajos. Azt beszéltem meg a többiekkel, hogy a Szárnyas Vadkanban találkozunk. Tudjátok, a másik kocsmában, ami egy mellékutcában van. Elég ócska hely, a diákok nem nagyon járnak oda, szóval nem kell félni, hogy kihallgatnak minket.

Végigsétáltak a főutcán; elhagyták Zonko Csodabazárát, ahol – cseppet sem meglepő módon – megpillantották Fredet, George-ot és Lee Jordant, elhaladtak a postahivatal mellett, ahonnan szabályos időközönként baglyok röppentek ki. Végül befordultak egy kis zsákutcába, s hamarosan megérkeztek a keresett fogadó elé.

A kocsma ajtaja fölött rozsdás vasrúd állt ki a falból; azon viharvert facégér lógott, egy elejtett szárnyas vadkan képével. A disznó sebéből szivárgott a vér. A három jó barát habozva megállt az ajtó előtt.

– Hát akkor... menjünk be – szólt kissé megszeppenve Hermione.

Harry kinyitotta az ajtót, és belépett rajta.

A kocsma a legkevésbé sem hasonlított a tágas, csillogóan tiszta és hívogatóan világos Három Seprűhöz. A Szárnyas Vadkant egyetlen szűk, barátságtalan és rémesen piszkos helyiség alkotta, amiben ráadásul átható kecskeszag terjengett. Az ablakok olyan koszosak voltak, hogy csak halvány derengés hatolt be rajtuk.

A kocsmát így elsősorban a durva faasztalokon égő gyertyacsonkok világították meg. A padló ránézésre egyszerű döngölt földnek tűnt, de belépve Harry érezte, hogy kőlapokon jár – pontosabban a követ borító, évszázadosnak tűnő koszrétegen.

Harry emlékezett rá elsős korából, hogy Hagrid említette neki ezt a helyet. "Sok fura figura fordul meg a Szárnyas Vadkanban" – mondta a vadőr, mikor arról mesélt, hogyan nyert itt egy sárkánytojást egy kámzsás idegentől. Harry annak idején nem értette, miért nem furcsállta Hagrid, hogy az idegen egész idő alatt nem mutatta meg neki az arcát. Most viszont látta, hogy a Szárnyas Vadkanban divat az arc elrejtése. Az italmérő pultnál állt egy férfi, akinek az egész feje piszkos, szürke pólyába volt csavarva – igaz, a szája előtt volt egy rés, s azon át megszámlálhatatlan pohárnyit töltött magába valamilyen füstölgő, tüzes folyadékból. Az egyik ablakfülkében álló asztalnál két csuklyás alak gubbasztott; Harry dementoroknak vélte volna őket, ha nem hallja erős yorkshire-i tájszólásukat. Egy női vendég pedig, aki a kandalló melletti sötét sarokban ült, földig érő, vastag, fekete fátylat viselt. Csak az orra hegye látszott, s az is csak azért, mert ott kissé kidudorodott a fátyol.

– Hát, nem tudom, Hermione... – dörmögte Harry, miközben átvágtak a helyiségen. A sok furcsa alak közül neki a lefátyolozott boszorkány volt a leggyanúsabb. – Nem gondolod, hogy az alatt akár Umbridge is rejtőzhet?

Hermione szemügyre vette a boszorkányt.

– Umbridge alacsonyabb, mint az a nő – felelte halkan. – De még ha ő lenne is az, akkor se tehetne semmit. Többször elolvastam az iskola házirendjét. Egy: nem vagyunk területen kívül. Kettő: direkt megkérdeztem Flitwick professzort, hogy diákok látogathatják-e a Szárnyas Vadkant. Azt mondta, nyugodtan, csak vigyünk saját poharat. Három: utánanéztem, hogy szabad-e tanulókört

alakítani meg közösen dolgozni a házi feladaton, és egyértelműen szabad. Épp csak úgy gondolom, hogy nem kell nagydobra verni, mit csinálunk.

– Nem – felelte szárazon Harry – főleg mivel nem leckeírásra készülünk.

A kocsmáros kioldalazott egy hátsó szobából, és a pult mögött feléjük indult. Magas, sovány, mogorva képű öregember volt, hosszú szürke hajjal és szakállal. Harrynek az volt az érzése, hogy találkozott már vele valahol.

– No...? – morogta az öreg.

– Három vajsört kérünk – rendelt Hermione.

A kocsmáros benyúlt a söntés alá, kiemelt három nagyon poros és koszos palackot, és lecsapta őket Harryék elé.

– Hat sarló – vetette oda.

– Én fizetek – mondta gyorsan Harry, és leszámolta az ezüstöket.

A kocsmáros végigmérte őt – tekintete egy fél másodpercig elidőzött a villám alakú sebhelyen – aztán elfordult, és betette a pénzt egy ősrégi, fadobozos pénztárgépbe, aminek automatikusan kinyílt a fiókja. Harry, Ron és Hermione fogták a vajsörüket, leültek a söntéstől legtávolabb álló asztalhoz, és körülnéztek. A bepólyált fejű férfi a pultra koppintott, mire a kocsmáros lerakott elé egy újabb pohár füstölgő italt.

Ron izgatottan pislogott a söntés felé.

– Figyeljetek! – suttogta. – Itt azt rendelhetnénk, amit csak akarunk! Az öreg biztos kiszolgálna minket. Végre megkóstolhatnám a Lángnyelv whiskyt...

– Prefektus vagy, Ron! – pirított rá Hermione.

Ron csalódottan legyintett.

– Szóval kiket is várunk? – kérdezte Harry, miután eltávolította vajsörös palackja rozsdás kupakját, és megkóstolta az italt.

– Csak pár embert. – Hermione az órájára nézett, majd aggódó pillantásokat vetett az ajtó felé. – Mostanra beszéltük meg velük, és biztos, hogy mind tudják, hol van ez a hely... Na, ezek ők lesznek!

A kocsmaajtó kitárult. Egy másodpercig porral teli, széles napfénynyaláb szelte át a helyiséget – aztán a fény útját állta az ajtón betóduló csapatnyi ember.

Elsőként Neville lépett be, oldalán Deannel és Lavenderrel; őket Parvati és Padma Patil követte, valamint (Harry gyomra csinált egy hátraszaltót) Cho és az egyik vihogós barátnője. Aztán jöttek a többiek: Luna Lovegood (egyedül és olyan álmodozó arccal, mintha véletlenül vetődött volna oda), Katie Bell, Alicia Spinnet és Angelina Johnson, Colin és Dennis Creevey, Ernie Macmillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, egy hosszú, fonott copfos hugrabugos lány, három hollóhátas fiú, akiket Harry emlékezete szerint Anthony Goldsteinnek, Michael Cornernek és Terry Bootnak hívtak; utánuk Ginny lépett be, szorosan a sarkában egy magas, sovány, szőke hajú és pisze orrú fiúval, akiben Harry a Hugrabug kviddicscsapatának egyik tagját vélte felismerni. A sort Fred, George és Lee Jordan zárták – mindhárman csodabazárbeli árukkal megtömött, nagy papírtáskákkal érkeztek.

– Pár ember? – hüledezett Harry. – Ez neked pár ember!?

– Hát igen, elég nagy sikert aratott az ötlet – felelte elégedett mosollyal Hermione. – Hoznál még néhány széket, Ron?

A kocsmáros, aki épp egy poharat készült szárazra törölni egy évek óta mosásra váró ronggyal, félbehagyta a mozdulatot, és az újonnan érkezettekre bámult. Valószínűleg még sose látott egyszerre ennyi embert a kocsmájában.

– Jó napot! – köszönt neki Fred, aki elsőként ért a söntéshez.

Gyorsan megszámolta társait. – Huszonöt üveg vajsört kérnénk szépen.

A kocsmáros gyilkos pillantást vetett rá, aztán mérgesen eldobta a rongyot – mintha igen fontos munkában zavarták volna meg – és előbányászott a pult alól huszonöt poros palackot.

– Egészségetekre! – mondta Fred, miközben kiosztotta az italokat. – Adakozzatok, mert ennyi ezüstöm nincsen...

Az újonnan érkezettek cseverésztek, a sörüket bontogatták, és pénz után kotorásztak a zsebükben. Harry a döbbenettől némán meredt rájuk. El se tudta képzelni, minek jött ez a sok ember – aztán az a szörnyű gyanúja támadt, hogy valamiféle beszédet várnak tőle, és akkor gyorsan Hermionéhoz fordult.

– Mit mondtál nekik? – kérdezte fojtott hangon. – Mire számítanak?

– Mondtam már, a tapasztalataidra kíváncsiak – felelte Hermione, majd mikor Harry továbbra is mérgesen nézett rá, sietve hozzátette: – De egyelőre semmit nem kell csinálnod. Először én beszélek hozzájuk.

– Szia, Harry! – köszönt Neville, és leült Harryvel szemben.

Harry suta mosollyal válaszolt. Megszólalni sem tudott, annyira kiszáradt a szája. Cho ugyanis rámosolygott, mielőtt leült Ron mellé. A barátnője viszont, akinek vörösesszőke, göndör haja volt, mélységes bizalmatlansággal nézett Harryre, jelezve, hogy nem saját jószántából jött el.

Az újonnan érkezettek két-három fős fürtökben elhelyezkedtek Harry, Ron és Hermione körül. Egyesek arca izgalmat tükrözött, másoké kíváncsiságot, Luna Lovegood pedig merengve bámult a semmibe. Miután az utolsó ember is megtalálta a helyét, a társaság elcsendesedett, és mindenki Harryre függesztette a tekintetét.

– Hát akkor... – szólalt meg Hermione, a lámpaláztól kicsit cincogó hangon – sziasztok.

A hallgatóság figyelme most őrá fordult, bár a tekintetek rendszeresen visszatértek Harryre.

– Hát... öhm... Tudjátok, miért vagyunk itt. Öhm... öö... Harry arra gondolt... (Harry csúnyán nézett rá.) pontosabban eredetileg én gondoltam rá... hogy jó lenne, ha azok, akik sötét varázslatok kivédését akarnak tanulni – mármint akik rendesen akarják tanulni, nem úgy, ahogy Umbridge gondolja... – Hermione hangja egyszerre sokkal erősebben és magabiztosabban csengett – ...mert amit ő tart, az nem nevezhető sötét varázslatok kivédése órának...

– Úgy van! – helyeselt Anthony Goldstein, amire Hermione még jobban kihúzta magát.

– Szóval arra gondoltam, jó lenne, ha önállósítanánk magunkat.

Szünetet tartott, váltott egy pillantást Harryvel, majd folytatta:

– Ez alatt azt értem, hogy szervezzünk magunknak önvédelmi tanfolyamot. Nem elméletit, hanem olyat, ahol gyakoroljuk az igazi varázslatokat...

– De azért az RBF-et is meg akarjátok szerezni sötét varázslatok kivédéséből, ugye? – kérdezte Michael Corner.

– Persze – vágta rá a lány. – De szerintem annál most több kell nekünk. Valóban képesnek kell lennünk rá, hogy megvédjük magunkat, mert... – Itt nagy levegőt vett. – ...mert Voldemort nagyúr visszatért.

A reakció azonnali volt és cseppet sem meglepő. Cho barátnője felsikoltott, és leöntötte magát a vajsörével, Terry Boot egész testében összerándult; Padma Patil megborzongott, Neville pedig fura nyikkanást hallatott, amit aztán köhögésnek próbált álcázni: Közben mindenki állhatatosan és szinte éhes tekintettel Harryre meredt.

– Szóval ez a terv – folytatta Hermione. – Ha benneteket is érdekel a dolog, meg kell beszélnünk, hogyan fogunk...

– Mi bizonyítja, hogy Tudodki visszatért? – kérdezte meglehetősen barátságtalanul a szőke hugrabugos kviddicsező.

– Dumbledore hisz benne... – kezdte Hermione.

– Mármint Dumbledore hisz neki – vágta rá a szőke fiú, Harry felé biccentve.

– Ki vagy? – mordult rá gorombán Ron.

– Zacharias Smith – felelte a fiú – és szerintem jogunk van tudni, miből gondolja Potter, hogy Tudodki visszatért.

– Várjatok! – avatkozott közbe sietve Hermione. – Most nem ezt kell megbeszélnünk...

– Semmi baj, Hermione – szólalt meg Harry.

Lassan derengeni kezdett neki, miért sereglett oda annyi ember.

Hermionénak számítania kellett volna erre: sok diákot – talán a többséget – az csábította a kocsmába, hogy első kézből hallhatják Harry történetét.

– Azt kérded, miből gondolom, hogy Tudodki visszatért? – ismételte Zacharias szemébe nézve. – Abból, hogy találkoztam vele. Dumbledore tavaly az egész iskolának elmondta, mi történt. Ha neki nem hittetek, nekem sem fogtok, és nem akarom azzal tölteni a napomat, hogy győzködjelek titeket.

Mindenki visszafojtott lélegzettel hallgatta őt. Harrynek az volt a benyomása, hogy a kocsmáros is fülel, ugyanis már jó ideje ugyanazt a poharat törölgette a koszos ruhával – amitől a pohár csak egyre piszkosabb lett.

Zacharias nem szeppent meg.

– Dumbledore tavaly csak annyit mondott, hogy Tudodki megölte Cedric Diggoryt, és te visszahoztad Diggory holttestét a Roxfortba. Nem árult el részleteket, nem derült ki, pontosan hogyan halt meg Diggory, pedig szerintem mindenkit érdekelt volna...

– Akit csak az érdekel, milyen, mikor Voldemort megöl valakit, az hiába jött ide – felelte Harry. Kezdett kijönni a béketűrésből, ami mostanában nem volt szokatlan nála. – Nem fogok Cedric Diggoryról beszélni. Érthető? Úgyhogy nyugodtan elmehetsz, ha akarsz.

Harry dühös pillantást vetett Hermione felé. Úgy érezte, a lány közszemlére tette őt, mint valami furcsa torzszülöttet – és persze mindenki eljött, hátha a bolond előadja a meséjét.

Zacharias Smith nem állt fel, de azért továbbra is szúrós szemmel nézte Harryt.

– Hát akkor... – vette ismét magához a szót Hermione (s hangja megint elvékonyodott egy kissé) – ...ahogy mondtam... ha akartok rendes önvédelmet tanulni, akkor meg kell beszélnünk, hogyan csináljuk, milyen gyakran találkozunk, és hol legyen a...

– Igaz az – szakította félbe Hermionét a hosszú copfos lány Harryre nézve – hogy tudsz patrónust megidézni?

A csoporton az érdeklődés moraja futott végig.

– Igen – felelte tartózkodóan Harry.

– Inkarnálódott patrónust?

A szó egy emléket ébresztett Harryben.

– Öhm... nem ismered te véletlenül Madam Bonest? – kérdezte a lánytól.

A lány elmosolyodott.

– Ő a nagynéném – felelte. – Susan Bones vagyok. Mesélt nekem a tárgyalásodról. Szóval... tényleg igaz? Szarvas alakú a patrónusod?

– Igen.

– Tyű, Harry! – álmélkodott Lee Jordan. – Nem is tudtam!

– Anya azt mondta Ronnak, hogy ne terjesszük – magyarázta vigyorogva Fred. – Szerinte így is épp eléggé reflektorfényben vagy.

– Jól mondta – dörmögte Harry, mire néhányan felnevettek.

A lefátyolozott boszorkány kicsit fészkelődni kezdett.

– És tényleg te ölted meg a Baziliskust? Azzal a karddal, ami Dumbledore szobájában van? – folytatta Harry faggatását Terry Boot. – Az egyik festmény mesélte nekem még tavaly...

– Igen – felelte zavartan Harry.

Justin Finch-Fletchley elismerően füttyentett, a Creevey fivérek ámulva összenéztek, Lavender Brown pedig eltátotta a száját.

Harrynek kezdett melege lenni a gallérja alatt; eltökélte, hogy még véletlenül se néz Cho felé.

– És mikor elsősök voltunk – tódította Neville – megmentette azt a bölcs követ...

– A bölcsek kövét – javította ki Hermione.

– Igen, azt... Megmentette Tudjátokkitől – fejezte be Neville.

Hannah Abbott szeme akkora lett, mint egy aranygalleon.

– És azt se felejtsük el – szólalt meg Cho Chan, Harry azonnal felé fordult; a lány mosolyogva nézett rá, (amitől neki újabb szaltót ugrott a gyomra) – hogy kiállta a Trimágus Tusa próbáit. Kijátszotta a sárkányokat, a sellőket, az akromantulát...

A diákok elismerően sustorogtak és bólogattak. Harry igyekezett szerényen mosolyogni, de közben minden belső szerve ficánkolt az örömtől. Cho dicsérő szavai után egyenesen nehezére esett elmondani azt, amit megfogadott, hogy mindenképp tisztázni fog:

– Figyeljetek! – szólt, mire a társaság nyomban elcsendesedett – nem akarom, hogy álszerénynek tartsatok, de... minden esetben kaptam valamilyen segítséget...

– A sárkánynál nem – vágta rá Michael Corner. – Az káprázatos repülés volt...

– És idén nyáron se segített neked senki elkergetni a dementorokat – jegyezte meg Susan Bones.

– Nem – ismerte el Harry. – Jól van, tudom, hogy bizonyos dolgok segítség nélkül sikerültek. Csak azt akarom mondani...

– Kimagyarázod magad, hogy ne kelljen semmit megmutatnod nekünk? – vágott a szavába Zacharias Smith.

– Van egy ötletem – szólalt meg Ron, mielőtt Harry válaszolhatott volna. – Mi lenne, ha befognád végre a szádat?

Úgy nézett a fiúra, mintha legszívesebben páros lábbal ugrálna a fején. Zacharias elvörösödött.

– Azért jöttünk, hogy tanuljunk tőle, erre most azt mondja, hogy nem is tud semmit – felelte.

– Nem azt mondta! – mordult rá Fred.

– Szeretnéd, ha kipucolnánk a füledet? – kérdezte George, és az egyik csodabazáros táskából előhúzott egy hosszú, vékony szerszámot.

– Ha kéred, máshova is szívesen bedugjuk, nekünk mindegy – tódította Fred.

– Haladjunk tovább! – szólt közbe gyorsan Hermione. – Először is: egyetértünk abban, hogy tanulni akarunk Harrytől?

A társaság igenlő morajjal felelt. Zacharias összefonta a karját, és konokul hallgatott, de talán csak mert túlzottan lekötötte a figyelmét a veszedelmesnek tűnő szerszám Fred kezében.

– Helyes – bólintott megkönnyebbülten Hermione. Szemlátomást örült, hogy végre valamiben sikerült megegyezniük. – A következő kérdés az, hogy milyen gyakran találkozzunk. Szerintem úgy van értelme, ha legalább heti egy közös gyakorlást tartunk.

– Egy pillanat! – szólt közbe Angelina. – Úgy kell intézni, hogy; ne ütközzön a kviddicsedzéseinkkel.

– Meg a miénkkel se – mondta Cho.

– A miénkkel se – tette hozzá Zacharias Smith.

– Biztosan találunk olyan estét, ami mindenkinek megfelel – mondta kissé türelmetlenül Hermione. – De szerintem kevés fontosabb dolog van, mint az, hogy megtanuljunk védekezni Voldemorttal meg a halálfalókkal szemben...

– Úgy van! – harsogta Ernie Macmillan, akinek Harry várakozása szerint már sokkal korábban meg kellett volna szólalnia. – Szerintem is nagyon fontos dolog, talán a legfontosabb minden idei feladatunk közül, az RBF-vizsgákat is beleértve!

Kihívóan körülnézett, de mivel senki nem szállt vitába vele, folytatta:

– A magam részéről érthetetlennek tartom, hogy a minisztérium ebben a válságos helyzetben ilyen lehetetlen tanárt ültetett a nyakunkra. Ők persze tagadják, hogy Tudjátokki visszatért, na de mégis, olyan tanárt küldeni nekünk, aki egyenesen meg akarja akadályozni, hogy védekező bűbájokat használjunk...

– Úgy tudjuk, Umbridge azért nem akarja, hogy önvédelmet tanuljunk – szólt Hermione – mert az a rögeszméje, hogy Dumbledore magánhadsereget szervez az iskola diákjaiból, vagyis mozgósítani akar minket a minisztérium ellen.

Ettől a hírtől mindenkinek elállt a szava – kivéve Luna Lovegoodot, aki cseppet sem lepődött meg.

– Hát igen, ez logikus. Végül is Cornelius Caramelnek is van magánhadserege.

– Mi? – nyögte Harry, akit teljesen letaglózott a váratlan információ.

– Van egy héliopátokból álló serege – jelentette ki ünnepélyes komolysággal Luna.

– Nincs – vágta rá Hermione.

– De van! – mondta Luna.

– Mik azok a héliopátok? – kérdezte pislogva Neville.

– Tűzszellemek – felelte Luna. Szeme a szokásosnál is jobban dülledt, s arcán a megszállottság egyértelmű jelei mutatkoztak. – Hatalmas, lángoló lények, amelyek mindent felégetnek maguk körül, amerre csak...

– Héliopátok nem léteznek, Neville – jelentette ki Hermione.

– De igenis léteznek! – méltatlankodott Luna.

– Hol a bizonyíték? – kérdezte ingerülten Hermione.

– Rengeteg szemtanú számol be róluk. Csak azért, mert te olyan szűkült vagy, hogy mindent az orrod alá kell dugni...

– Ehhem, ehhem. – Ginny olyan jól utánozta Umbridge professzort, hogy többen riadtan körülnéztek – aztán persze jót nevettek. – Nem azt akartuk megbeszélni, hogy milyen gyakran tartsunk..

– De igen! – kapott a szaván Hermione. – Igen, Ginny, teljesen igazad van.

– Hetente egyszer oké – mondta Lee Jordan.

– De csak ha... – kezdte Angelina.

– Igen, tudjuk, csak ha nem ütközik a kviddicsedzéssel – legyintett Hermione. – Akkor most azt döntsük el, hogy hol találkozunk.

Ez már nehezebb kérdés volt. Mindenki néma töprengésbe merült.

– A könyvtár nem jó? – kérdezte nagy sokára Katie Bell.

– Madam Cvikker nem repesne az örömtől, ha rontásokat szórnánk egymásra a könyvtárban – felelte Harry.

– Használjunk egy üres tantermet – indítványozta Dean.

– Az jó ötlet – bólogatott Ron. – McGalagony biztos beenged a termébe. Harrynek is kölcsönadta, mikor a Trimágus Tusára edzett.

Harry azonban sejtette, hogy McGalagony ezúttal nem lenne olyan készséges. Hiába mondta Hermione, hogy szabad tanulókört meg leckeíró csoportot szervezni, Harry gyanította, hogy amire ők készülnek, azt senki nem sorolná ezekbe kategóriákba.

– Jól van, majd megpróbálunk termet szerezni – zárta le a témát Hermione. – Ha meglesz az első találkozónk helye és időpontja, mindenkit értesítünk.

Pergament és pennát kotort elő a táskájából, aztán egy pillanatig habozott, mintha kellemetlen bejelentést készülne tenni.

– Arra gondoltam, írja fel mindenki a nevét erre a lapra, hogy tudjuk, ki volt itt. És szerintem... – Itt nagy levegőt vett. – nem kéne szétkürtölni, hogy mit csinálunk. Úgyhogy aki feliratkozik, egyben megígéri, hogy nem szól a dologról se Umbridge-nek senkinek.

Fred magához ragadta a lapot, és vidáman ráfirkantotta a nevét. Az arcokat figyelve Harry észrevette, hogy nem mindenki lelkesedik az ötletért. Zacharias nem vette át George-tól a felé nyújtott lapot.

– Öhm... Ernie majd szól nekem, hogy mikor találkozunk.

Csakhogy szemlátomást Ernie-nek se akaródzott feliratkoznia:, Hermione szúrós pillantással nézett rá.

– Mi... mi prefektusok vagyunk – bökte ki Ernie. – És ha valaki megszerzi ezt a listát... szóval... Ti is mondtátok, hogy Umbridge-nek nem kéne megtudnia...

– Te meg azt mondtad, hogy ez a dolog a legfontosabb feladatunk – emlékeztette Harry.

– Persze, az is, csak...

– Ernie, komolyan azt hiszed, hogy kiadom a kezemből a listát? – méltatlankodott Hermione.

– Nem... dehogy. – Ernie összeszedte magát. – Aláírom.

Ezután már senki nem emelt kifogást, bár Harry elkapta a szemrehányó pillantást, amit a vihogós barátnő vetett Chóra, mikor aláírta az ívet. Miután az utolsó ember – Zacharias – neve is felkerült a listára, Hermione gondosan összecsavarta és a táskájába süllyesztette a pergament. A csoporton sajátos hangulat lett úrrá: valamennyien úgy érezték, hogy titkos szövetséget kötöttek.

– Ketyeg az óra – jegyezte meg Fred, és felállt. – George-dzsal meg Lee-vel még be kell szereznünk néhány kényesebb természetű cikket, úgyhogy mi most lelépünk.

A társaság kettes-hármas csoportokban szállingózni kezdett kifelé a kocsmából. Cho fekete hajának függönye mögé rejtette arcát, és hosszasan bíbelődött táskája csatjával. Mivel azonban barátnője megállt mellette, karba tette a kezét, és türelmetlenül ciccegett, Cho végül kénytelen volt elindulni vele. Az ajtóból azonban még visszafordult, és integetett Harrynek.

– Ez egészen jól ment – szólt elégedetten Hermione, mikor pár perc múltán két barátjával az oldalán kilépett a napsütötte utcára.

Harry és Ron a vajsörüket is magukkal vitték.

– Micsoda egy patkány az a Zacharias Smith! – füstölgött Ron, sötét pillantást küldve a távolodó fiú után.

– Nekem se túl szimpatikus – ismerte el Hermione – de ő is ott volt a hugrabugos asztalnál, mikor Ernie-vel és Hannah-val beszéltem, és nagyon érdekelte a dolog. Mit mondhattam volna neki? Végül is minél többen vagyunk, annál jobb... Michael Corner is csak azért jött el a barátaival együtt, mert Ginnyvel jár...

Ron, aki épp szájához emelte a palackot, hogy megigya utolsó korty vajsörét, most az egészet a talárjára köpte, a füle pedig a nyers marhahús színét öltötte.

– Micsoda!? – hördült fel. – A húgom... Ginny... jár... mi van Michael Cornerrel!?

– Szerintem Michael és a barátai azért jöttek el, mert Ginny elmondta nekik – ismételte türelmesen Hermione. – Persze azért valamennyire biztos érdekli is őket a dolog...

– Mióta... mikor...? – hüledezett tovább Ron.

– A karácsonyi bálon ismerkedtek meg, és tavaly év végén jöttek össze.

Időközben kiértek a főutcára, és Hermione megállt a Calamus Pennabolt kirakata előtt, hogy megszemléljen néhány fácántollból készült, szép írószerszámot. – Hm... kellene már egy új penna.

Azzal bement a boltba. Harry és Ron követték.

– Melyik volt az a Michael Corner? – kérdezte feldúltan Ron.

– Az a fekete hajú fiú – felelte Hermione.

– Annak nem tetszett a képe – vágta rá Ron.

– Nahát, ki hitte volna? – dörmögte Hermione.

Ron kiskutyaként követte a lányt a réztartókba dugott tollak sora mentén.

– De hát azt hittem, Ginny bele van zúgva Harrybe! – mondta szinte kétségbeesetten.

Hermione lesajnáló pillantást vetett rá, és megcsóválta a fejét, aztán tovább vizsgálgatott egy hosszú, fekete-arany pennát.

– Az régen volt – mondta, majd Harrynek címezve hozzátette – Persze most is kedvel téged.

Harry lelki szemei előtt még mindig az integető Cho képe lebegett, úgyhogy közel sem találta olyan érdekesnek a témát, mint a felháborodott barátja. Rádöbbent viszont valamire, ami addig fel se tűnt neki.

– Szóval ezért hallom a hangját – fordult Hermionéhoz. – Azelőtt soha nem szólalt meg, ha én is jelen voltam.

– Aha – felelte szórakozottan a lány. – Igen, azt hiszem, ezt veszem meg...

A pénztárhoz lépett, és leszámolt tizenöt sarlót meg két knútot.

Ron még mindig ott lihegett a sarkában.

– Ron! – szólt szigorúan Hermione, miután megfordult, és rálépett a fiú lábára – Ginny pont azért nem mondta el neked, hogy jóban van Michaellel, mert tudta, hogy jelenetet fogsz rendezni. Nagyon kérlek, hagyd abba végre a sápítozást. Nem tudom, miért kell ezen kiakadni.

– Mi az, hogy... Ki sápítozik? Miért lennék kiakadva...

Időközben ismét kiléptek az utcára. Ron menet közben is kitartóan motyogta átkait Michael Cornerre. Hermione megcsóválta a fejét, és Harryhez fordult:

– Ginnyékről jut eszembe... Mi van veled és Chóval?

– Hogyhogy mi van? – kérdezett vissza gyorsan Harry. Olyan érzése támadt, mintha forró víz zubogna fel a tagjaiban, s arcát egyszerre szúrni kezdte a hideg levegő – hát ennyire látszik rajta, mit érez?

Hermione finoman elmosolyodott.

– Cho le se tudja venni rólad a szemét.

Harry még soha nem látta ilyen gyönyörűnek Roxmorts falut...

Tizenhetedik fejezet

A 24-es számú oktatásügyi rendelet

Harrynek év eleje óta nem volt ilyen vidám hétvégéje. Jóllehet a vasárnap nagy része arra ment rá, hogy Ronnal házi feladatokat körmöltek – ami nem volt túl szívderítő elfoglaltság – de mivel a napos idő kitartott, ahelyett, hogy a klubhelyiségben gubbasztottak volna, kiköltöztek a tó partjára egy árnyas bükkfa alá. Hermione, akinek természetesen nem volt lemaradása a házi feladatokkal, egy gombolyag gyapjúfonalat vitt ki magával, s megbűvölt kötőtűi egész idő alatt ott csattogtak mellette, újabb és újabb sapkákat meg sálakat gyártva.

Harryt most már határozottan elégtétellel töltötte el a tudat, hogy kulcsszerepet játszik egy olyan akcióban, amivel borsot törnek Umbridge és a minisztérium orra alá. Újra meg újra felidézte magában a szombati megbeszélés képeit: a kocsmába besereglő diákokat, akik mind tanáruknak akarták őt; a bámulatot, ami kiült az arcokra, mikor szóba kerültek a kalandjai... Chót, amint a Trimágus Tusán nyújtott teljesítményét méltatta... Vannak hát emberek, nem is kevesen, akik nem nagyotmondó félnótásnak, hanem igazi hősnek tartják őt! Ez a gondolat annyira fellelkesítette Harryt, hogy még a rémesnek ígérkező hétfői nap reggelén is virágos hangulatban ébredt.

Együtt indultak el Ronnal reggelizni. A csigalépcsőn lefelé baktatva az esti kviddicsedzésről beszélgettek, amelyen Angelina egy új trükköt, a lajhárlendülést készült gyakoroltatni velük.

Annyira elmerültek a témában, hogy csak a napsütötte klubhelyiség közepére érve tűnt fel nekik a hirdetőtáblánál összeverődött csoport.

A táblán egy új pergamenlap függött, de akkora, hogy eltakart minden korábban kitűzött hirdetményt: az eladó használt tankönyvek címeit, Árgus Frics intelmeit, a kviddicsedzések rendjét, a cserére felkínált csokibékás kártyák listáját, a Weasley ikrek legújabb ajánlatát a pénzhiányban szenvedőknek, a roxmortsi hétvégék dátumait és az elveszett, illetve talált tárgyak listáját. Az új hirdetményt nagy fekete betűkkel nyomtatták, s az alján a cikornyás írás mellett hivatalosnak tűnő pecsét díszelgett.

A ROXFORTI FŐINSPEKTOR RENDELKEZÉSE

A Roxfort tanulóinak körében működő minden szervezet, egyesület, egylet, társaság, csapat és kör ezennel feloszlatásra kerül.

Szervezet, egyesület, egylet, társaság, csapat és kör alatt jelen rendelkezés szempontjából három vagy több diák rendszeres találkozása értendő.

A fenti egyesülések újbóli megszervezésére a főinspektor (Umbridge professzor) adhat engedélyt.

Az iskolában nem működhet semmiféle szervezet, egyesület, egylet, társaság, csapat vagy kör a főinspektor tudta és beleegyezése nélkül.

Az a tanuló, aki a főinspektor engedélye nélkül szervezetet, egyesületet, egyletet, társaságot, csapatot vagy kört alakít, illetve ilyenbe tagként belép, eltanácsoltatik az iskolából.

Jelen intézkedés alapját a 24-es számú oktatásügyi rendelet képezi.

Dolores Jane Umbridge
főinspektor s. k.

Harry és Ron néhány megszeppent másodéves feje fölött olvasták el a hirdetményt.

– Ez azt jelenti, hogy megszűnik a köpkőklub? – kérdezte az egyik másodikos a barátjától.

– A köpkövezést talán nem fogják betiltani – morogta sötéten Ron, a kérdező nagy ijedségére. – De asszem, nekünk nem sietnek engedélyt adni – tette hozzá Harryhez fordulva, miután a másodikosok elmentek.

Harry újra elolvasta a rendelkezést. Jókedve nyomtalanul eltűnt, és már remegett a gyomra a dühtől.

– Ez nem véletlen – morogta ökölbe szorult kézzel. – Umbridge tudja.

– Kizárt dolog – vágta rá Ron. – Más vendégek is voltak a kocsmában rajtunk kívül. És akik eljöttek a megbeszélésre... Honnan tudhatnánk, hogy megbízhatók? Bármelyik elmehetett Umbridge-hez beköpni minket.

Hogy is ringathatta magát abba a hitbe, hogy az a sok ember mind kedveli őt és felnéz rá...?

Ron öklével a tenyerébe csapott.

– Zacharias Smith! – sziszegte. – De annak a Michael Cornernek is olyan alattomos képe volt...

Harry a lányok hálói felé vezető ajtóra pillantott.

– Hermione vajon már látta ezt?

– Gyerünk, beszéljünk vele! – vágta rá Ron, azzal az ajtóhoz ugrott, kinyitotta, és elindult felfelé a csigalépcsőn.

Már a hatodik fokon járt, mikor egyszerre vijjogó szirénaszó harsant fel, és a lépcső egy szempillantás alatt meredek, sima kőcsúszdává változott. Ron még egy-két másodpercig kézzel-lábbal kapálózva küzdött, aztán hanyatt esett, lecsúszott, és háton fekve csúszott Harry lába előtt.

– Öhm... úgy rémlik, nekünk nem szabad felmenni a lányok szobáiba – szólt Harry, és nevetését visszafojtva talpra segítette barátját.

A kőcsúszdán két negyedéves lány szánkázott le kacagva.

– Ki próbált meg feljönni? – kérdezték, miután talpra szökkentek.

– Én – felelte a még mindig kissé zilált Ron. – Nem tudtam, hogy ez a lépcső ilyen... Ez felháborító! – tette hozzá, miután a két lány vihogva továbbment a portrélyuk felé. – Ha Hermione feljöhet a mi hálótermünkbe, akkor mi miért nem...

– Hát igen, kissé idejétmúlt szabály – szólt Hermione, aki épp akkor csusszant le Harryék mellé. – A Roxfort története szerint az alapítók a lányokat megbízhatóbbnak tartották, mint a fiúkat. Egyébként miért akartatok feljönni?

– Hogy szóljunk neked... Ezt nézd meg! – Ron a hirdetőtáblához vonszolta Hermionét.

Hermione átfutotta a szöveget, s közben egyre jobban elkomorodott.

– Valaki köpött Umbridge-nek! – dühöngött Ron.

– Az ki van zárva – felelte halkan Hermione.

– Ne légy már ilyen naiv! Csak mert te becsületes és szavatartó vagy...

– Nem arról van szó – rázta a fejét Hermione. – Rontást tettem a pergamenre, amit aláírtunk. Higgyétek el, ha a társaságból valaki feljelentett minket Umbridge-nél, látni fogjuk, ki volt az, és nagyon megbánja.

– Miért, mi lesz vele? – kérdezte felcsillanó szemmel Ron.

– Fogalmazzunk úgy, hogy Eloise Midgeon legnagyobb pattanása is bájos kis szeplő ahhoz képes, ami az ő arcára kerül. Gyertek, menjünk le reggelizni, és derítsük ki, mit szólnak a többiek. Vajon mindegyik házban kitették a rendeletet?

Mikor beléptek a nagyterembe, azonnal rájöttek, hogy a hirdetmény nemcsak a Griffendél-toronyban volt olvasható. A teremben a szokásosnál is nagyobb volt a hangzavar. A diákok csoportokba verődve beszélgettek az asztalok mellett, és a téma mindenhol a rendelet volt. Alighogy Harryék leültek, máris odasietett hozzájuk Neville, Dean, Fred, George és Ginny.

– Olvastátok?

– Szerintetek megtudta?

– Most mit lesz?

Mindannyian Harrytől várták a választ. Ő körülnézett, hogy nincs-e tanár a közelben, majd csendesen így szólt:

– Akkor is csináljuk.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani – vigyorgott George, és vállon veregette Harryt.

– A prefektusok is benne vannak? – kérdezte Fred, Ronra és Hermionéra pillantva.

– Persze – felelte higgadtan a lány.

– Jön Ernie és Hannah Abbott – szólt hátrapillantva Ron. – Plusz azok a hollóhátasok meg Smith... de egyikük se túl pattanásos.

Hermione riadtan nézte a közeledőket.

– Nem a pattanás az érdekes! Tiszta bolondok! Most nem jöhetnek ide, az nagyon gyanús lenne!... Üljetek le! – Hermione ezt már csak hangtalanul tátogta, és közben vadul integetett Ernienek és Hannah-nak, hogy maradjanak a Hugrabug asztalánál. – Később! Majd... később... beszélünk!

– Szólok Michaelnek – pattant fel Ginny. – Nem normális!

Azzal elsietett a Hollóhát asztala felé. Harry is arra nézett. Cho nem messze ült, és azzal a göndör hajú barátnőjével beszélgetett, akit a Szárnyas Vadkanba is magával hozott. Vajon Cho mer-e még találkozni velük ezek után?

A rendelet valódi súlyára azonban csak reggeli után döbbentek rá, mikor elindultak mágiatörténet-órára.

– Harry! Ron!

Angelina szaladt feléjük, kétségbeesett arccal.

– Semmi baj – szólt fojtott hangon Harry, mikor a lány a közelükbe ért. – Akkor is találkozunk...

– Felfogtátok, hogy ebbe a kviddics is beletartozik? – vágott a szavába Angelina. – Külön engedélyt kell kérnünk, hogy újra összeállhasson a Griffendél kviddicscsapata!

– Micsoda...?! – hüledezett Harry.

– Az nem lehet... – mondta döbbenten Ron.

– Olvastátok a hirdetményt, nem? A csapatokat is írja! Harry... kérlek, könyörgök, ne feleselj Umbridge-dzsel, különben soha többet nem enged minket játszani!

– Jól van, jól van... – csitította Harry a lányt, aki szemlátomást a könnyeivel küszködött. – Ne félj, nem csinálok semmit...

– Fogadjunk, hogy Umbridge bejön mágiatörténetre! – mondta mogorván Ron, mikor elindultak felfelé a márványlépcsőn. – Binnst még nem ellenőrizte. Tuti, hogy ma bejön.

De tévedett. Mikor beléptek a mágiatörténet terembe, egyetlen tanárt találtak ott: Binns professzort, aki szokása szerint néhány centivel a széke fölött lebegett, és már várta, hogy folytathassa altató hatású monológját az óriások háborúiról. Ez alkalommal Harry meg se próbált figyelni, csak szórakozottan firkálgatott a pergamenjére. Mit sem törődött Hermione szemrehányó pillantásaival és bökdösésével, mígnem végül egy különösen fájdalmas bökés után dühösen felpillantott.

– Mit akarsz!?

Hermione az ablak felé mutatott. Harry odanézett, és megpillantotta Hedviget, aki a keskeny ablakpárkányon üldögélt, lábán egy levéllel, és őt nézte. Harry nem értette a dolgot. Nemrég volt reggelizni. Miért nem akkor, a szokásos időben kézbesítette Hedvig a levelet? A teremben már többen is észrevették, és egymásnak mutogatták a madarat.

– Úgy szeretem ezt a baglyot, olyan gyönyörű – hallotta Harry Lavender sóhaját.

Rápillantott Binns professzorra, aki kitartóan folytatta végtelennek tűnő felolvasását. Nem tűnt fel neki, hogy a szokásosnál is kevesebben figyelnek rá. Harry zajtalanul felállt, legörnyedve az ablakhoz osont, és óvatosan kinyitotta.

Arra számított, hogy Hedvig odanyújtja majd neki a lábát, hogy aztán a levéltől megszabadulva továbbrepüljön a bagolyházba. De nem így történt. Amint az ablak elég szélesre nyílt, a bagoly panaszosan huhogva beugrott rajta. Harry újra Binns felé pillantott – a professzor nem nézett fel, aztán becsukta az ablakot, és Hedviggel a vállán visszaosont a helyére. Ott aztán az ölébe vette madarát, és hozzálátott, hogy leoldozza lábáról a levelet.

Ekkor vette csak észre, hogy Hedvig kissé lógatja az egyik szárnyát, és a tollazata is borzas, rendezetlen.

– Megsérült! – súgta oda barátainak.

Hermione és Ron közelebb hajoltak. Hermione még a pennáját is letette.

– Nézzétek... valami történt a szárnyával.

Hedvig reszketett, s mikor Harry megérintette beteg szárnyát, összerándult, és szemrehányóan nézett gazdájára.

– Binns professzor úr – szólalt meg fennhangon Harry. A teremben mindenki felé fordult. – Nem érzem jól magam.

Binns felnézett a jegyzeteiből, és mint mindig, csodálkozva konstatálta, hogy a terem tele van emberekkel.

– Nem érzed jól magad? – ismételte értetlenül.

– Egyáltalán nem – bizonygatta Harry, és Hedviget a háta mögé rejtve felállt. – Szeretnék elmenni a gyengélkedőre.

– Hogyne – bólogatott szórakozottan Binns. – Hogyne... hogyne, a gyengélkedőre... persze, menj csak, menj csak, Perkins...

Harry kisietett a teremből. Miután becsukta maga mögött az ajtót, visszaültette a baglyot a vállára, aztán gyorsan elindult a folyosón, és csak akkor állt meg gondolkozni, miután befordult az első sarkon. Ha teheti, természetesen Hagridhoz vitte volna Hedviget, de mivel a vadőr nem volt elérhető közelségben, jobb híján Suette-Polltstól kellett segítséget kérnie.

A egyik ablakon át kinézett a széljárta parkba. A tanárnőnek nyoma sem volt Hagrid kunyhója környékén. Ha nem volt órája, a tanári szobában kellett lennie. Harry elindult lefelé az erőtlenül huhogó s kissé szédelgő Hedviggel a vállán.

A tanári szoba ajtaját két oldalról egy-egy szárnyas kőszörny őrizte. A közeledő Harry láttán az egyik károgó hangon megszólalt:

– Nem kellene órán lenned, kis barátom?

– Sürgős ügyben jöttem – felelte kurtán Harry.

– Hohó, sürgős ügyben – sipította a másik szörny. – Hogy oda ne rohanjunk!

Harry bekopogott a tanáriba. Közeledő léptek zaját hallotta, majd kinyílt az ajtó, és szemben találta magát McGalagony professzorral.

– Már megint büntetést kapott!? – csattant fel a tanárnő, s szögletes szemüvege vészesen megvillant.

– Nem, nem kaptam – sietett leszögezni Harry.

– Akkor miért nincs órán?

– Sürgős ügyben jött – kotyogott közbe az egyik szörny.

– Suette-Pollts professzort keresem – mondta Harry. – A baglyom miatt. Azt hiszem, megsérült.

– Jól hallom, megsérült egy bagoly?

McGalagony válla mögött feltűnt Suette-Pollts, szájában pipával, kezében a *Reggeli Próféta*val.

– Igen – bólintott Harry, és óvatosan leemelte a válláról Hedviget. – A többi postabagoly után érkezett meg, és olyan furcsa a szárnya, nézze...

Suette-Pollts a foga közé szorította pipáját, és átvette a baglyot.

– Hmm... úgy tűnik, valami megtámadta – szólt. A pipa kissé remegett a szájában, ahogy beszélt. – El se tudom képzelni, mi lehetett. A thesztrálok ugyan elejtenek néha madarakat, de a roxfortiakat Hagrid kiképezte rá, hogy ne bántsák a baglyokat.

Harry nem tudta, mik azok a thesztrálok, de nem is törődött vele.

Pillanatnyilag csak az érdekelte, milyen súlyos Hedvig sérülése.

McGalagony viszont szúrós pillantással így szólt:

– Tudja, hogy milyen messziről jött ez a bagoly, Potter?

– Hát... azt hiszem, Londonból.

McGalagony két szemöldöke összetalálkozott az orra fölött. Ebből Harry kitalálta, hogy a tanárnő a Londont Grimmauld 12-ként értelmezte.

Suette-Pollts professzor előhúzott egy monoklit valahonnan a talárja alól, a szemére illesztette, és vizsgálgatni kezdte Hedvig szárnyát.

– Azt hiszem, rendbe tudom hozni, de itt kell hagynod nálam – jelentette ki végül. – Néhány napig nem szabad hosszabb távra repülnie.

– Öhm... értem – bólintott Harry. Ekkor felhangzott az óra végét jelző csengő. – Köszönöm.

– Nincs mit – morogta Suette-Pollts, és visszaindult a tanári szobába.

– Egy pillanat, Wilhelmina! – szólt utána McGalagony. – Potter levele!

– Jaj, persze! – kapott észbe Harry. Teljesen elfeledkezett a bagoly lábára erősített kis pergamentekercsről. Suette-Pollts átadta neki a levelet, aztán eltűnt Hedviggel a tanáriban. Távolodtában a bagoly csalódottan nézett Harryre: nyilván fájt neki, hogy gazdája ilyen könnyen

lemondott róla. Harry enyhe lelkifurdalással elfordult, és már menni készült, de McGalagony megállította.

– Potter!

– Tessék, tanárnő.

McGalagony körülnézett a folyosón. Mindkét irányból diákok közeledtek.

– Ne felejtse el – szólt sietve – hogy az információs csatornákat figyelhetik.

– Én... – kezdte Harry, de a gyorsan közeledő diákok miatt inkább elhallgatott. McGalagony kimért biccentéssel elköszönt tőle, és visszament a tanáriba, Harry pedig hagyta, hogy az emberáradat magával sodorja a udvarra. Odakint hamar észrevette Ront és Hermionét, akik gallérjukat fázósan felhajtva álldogáltak egy többé-kevésbé szélvédett sarokban. Harry feléjük vette az irányt, és menet közben kibontotta a pergamentekercset. A levelet Sirius írta, s az mindössze három szóból állt:

Ma, ugyanott, ugyanakkor.

– Hogy van Hedvig? – érdeklődött aggódva Hermione, mikor Harry odaért hozzájuk.

– Hova vitted? – kérdezte Ron.

– Suette-Polltshoz – felelte Harry. – És találkoztam McGalagonnyal is. Azt mondta...

Azzal beszámolt McGalagony figyelmeztetéséről. Meglepetésére Ront és Hermionét nem döbbentette meg a hír, sőt sokatmondó pillantást váltottak.

– Mi van? – csodálkozott Harry, egyik barátjáról a másikra nézve.

– Épp azt mondtam Ronnak, hogy talán valaki megpróbálta elfogni Hedviget. Még soha nem fordult elő, hogy útközben megsérült volna.

– Ki írt neked? – kérdezte Ron, és kivette Harry kezéből a levelet.

– Szipák – felelte halkan Harry.

– Ugyanott, ugyanakkor? A kandallóra gondol a klubhelyiségben?

– Nyilván – bólintott Hermione, miután ő is rápillantott a szűkszavú üzenetre. – Nagyon remélem, hogy más nem olvasta ezt...

– Le volt pecsételve meg minden – mondta Harry, önmaga megnyugtatására is. – És egyébként is csak annak mond valamit a levél, aki tudja, hol beszéltünk vele legutóbb.

– Hát, nem is tudom – csóválta a fejét Hermione. Közben a vállára vetette táskáját, mert megszólalt a csengő. – Nem túl nehéz bájjal visszazárni egy levelet... És ha valaki figyeli a Hop Hálózatot... Viszont fogalmam sincs, hogyan figyelmeztethetnénk Szipákot anélkül, hogy azt is megtudnák.

Gondolataikba merülve indultak el bájitaltanórára. Mikor azonban a pincelépcső aljába értek, kizökkentette őket töprengésükből Draco Malfoy hangja. A mardekáros fiú Piton termének ajtaja előtt állt, és egy hivatalos iratnak tűnő pergament lobogtatott. Olyan harsány hangon beszélt, hogy Harryék a távolból is minden szavát hallották.

– Igen, reggel rögtön elmentem Umbridge-hez, és a Mardekár csapata gond nélkül meg is kapta az engedélyt. Apám sokat jár be a minisztériumba, és jól ismeri Umbridge-et. Majd meglátjuk, hogy Griffendél is alakíthat-e csapatot...

– Ne guruljatok be! – figyelmeztette Hermione a két fiút, akik ölbe szorult kézzel, fogcsikorgatva meredtek Malfoyra. – Pont ezt akarja.

– Ha azon múlik – folytatta Malfoy, még jobban felemelve hangját, és gonosz pillantásokat vetve Harryék felé – hogy van elég támogatójuk a minisztériumban, akkor szerintem nincs sok esélyük. Apám azt mondja, Arthur Weasleyt évek óta ki akarják rúgni. Pottert meg apám szerint előbb-utóbb el fogják szállítani Szent Mungóba... Úgy hallottam, van ott egy külön osztály azoknak, akiknek valamilyen varázslattól megzápult az agyuk.

Malfoy ernyedten eltátotta a száját, és bamba, bámulós képet vágott. Crak és Monstro szokásuk szerint engedelmesen röhögtek főkolomposuk viccén, s Pansy Parkinson is visítva nevetett.

Harry megtántorodott: valami nekiütközött a vállának. Mikor felocsúdott meglepetéséből, látta, hogy Neville robogott el mellette, egyenesen Malfoy felé tartva.

– Neville, ne!

Harry a fiú után ugrott, és elkapta a talárját. Neville hadonászva kapálózott – szemlátomást iszonyatosan dühös volt Malfoyra, aki ijedten hőkölt hátra.

– Segítsetek! – kiáltott barátainak Harry, miközben hátulról átkarolta Neville nyakát, hogy elhúzza őt a mardekárosok közeléből.

Crak és Monstro Malfoy elé léptek, és harcra készen feszegették izmaikat. Ron elkapta Neville mindkét karját, s Harryvel sikerült is visszavonszolniuk őt a griffendélesek közé. Neville arca rákvörös volt; Harry karja elszorította a torkát, így szinte csak hörögni tudott.

– Nem... vicces... ne... Mungo... majd én... megkeserülöd...

Az alagsori tanterem ajtaja kinyílt, és megjelent Piton. Fekete szeme végigsiklott a griffendélesek során, és megállt a Neville-lel birkózó Harryn és Ronon.

– Potter, Weasley, Longbottom? Verekedtek? – szólt, száját gonosz félmosolyra húzva. – Tíz pont a Griffendéltől. Ereszd el Longbottomot, Potter, különben büntetőfeladatot is kapsz. Befelé, mindenki!

Harry elengedte Neville-t, aki zihálva, dühösen meredt rá.

– Nem engedhettelek oda – magyarázta halkan Harry, miközben felemelte a földről a táskáját. – Crak és Monstro széttéptek volna.

Neville nem válaszolt; fogta a táskáját, és Harryt faképnél hagyva becsörtetett a terembe.

– Merlin szent szakálla! – szólt hüledezve Ron, miközben barátaival Neville után indultak. – Mi a fene volt ez?

Harry nem felelt. Nagyon jól tudta, miért érintette érzékenyen Neville-t, hogy Malfoy kigúnyolta a Szent Mungónak azokat a betegeit, akik mágikus eredetű agykárosodásban szenvednek. Megesküdött azonban Dumbledore-nak, hogy senkinek nem árulja el Neville titkát – maga Neville se sejthette, hogy mindent tud.

Harry, Ron és Hermione elfoglalták szokásos helyüket a terem hátuljában. Pennát és pergament vettek elő, s a padra készítették bűvös fű és gomba című tankönyvüket. Az osztály suttogva tárgyalta Neville dühkitörését, mikor azonban Piton döngve becsukta a terem ajtaját, azonnal csend lett.

– Amint látjátok – szólalt meg halk, gunyoros hangon a tanár – vendégünk van a mai órán.

Azzal a terem egyik homályba burkolózó sarka felé mutatott.

Ott ült Umbridge, jegyzettömbbel az ölében. Harry felvonta szemöldökét, s rápillantott barátaira. Piton és Umbridge: egy teremben a két tanár, akiket a legjobban utál. Nehezen tudta eldönteni, melyiknek drukkoljon.

– Folytatjuk az erősítő energiafőzet elkészítését. Keverékeiteket úgy találjátok, ahogy a múlt óra végén hagytátok őket. Aki jól dolgozott, annak a főzete összeért az elmúlt napok alatt. A további tudnivalókat... – Meglegyintette a pálcáját. – ...a táblán olvashatjátok. Lássatok munkához!

Az első félórában Umbridge fel se állt a helyéről, csak szorgalmasan jegyzetelt. Harryt nagyon érdekelte, milyen kérdéseket tesz fel Pitonnak – olyan nagyon, hogy megint figyelmetlenül bánt a főzetével.

– Szalamandravért, Harry! – Hermione elkapta Harry csuklóját, nehogy harmadszor is rossz anyagot öntsön az üstjébe. – Szalamandravér kell bele, nem gránátalmalé!

– Ja, persze – bólintott szórakozottan Harry. Letette a gyümölcsleves palackot, de tekintete továbbra is a sötét sarkot fürkészte.

Umbridge épp akkor állt fel.

– Na most – morogta, mikor a tanárnő megcélozta Pitont, aki éppen Dean Thomas üstje fölé hajolt.

– A tanítványai elismerésre méltó tudással rendelkeznek – szólította meg Piton hátát Umbridge. – Mindazonáltal nem feltétlenül látom jónak, hogy épp az erősítő energiafőzet elkészítését tanulják. A minisztériumi irányelvek szellemében ezt a bájitalt törölni kellene a tananyagból.

Piton lassan felegyenesedett, és Umbridge felé fordult.

– Nos... mióta is tanít a Roxfortban? – kérdezte Umbridge pergamenre támasztva pennáját.

– Tizennégy éve – válaszolta kifürkészhetetlen arccal Piton.

Harry feszülten figyelte őt, s közben belecsöpögtetett valamit az üstjébe. A főzet vészjóslóan sziszegett, és türkizkékből narancssárgára színeződött.

– Maga eredetileg a sötét varázslatok kivédését szerette volna tanítani, igaz? – folytatta a kérdezősködést Umbridge.

– Igen – felelte csendesen Piton.

– De nem kapta meg a tantárgyat, ugye?

Piton szája széle megrándult.

– Amint látja, nem.

Umbridge felírt valamit a pergamenjére.

– De mióta itt tanít, ha jól tudom, újra meg újra megpályázta a posztot.

– Igen – válaszolt halkan, s szinte mozdulatlan szájjal Piton.

Most már nagyon dühösnek tűnt.

– Dumbledore azonban következetesen elutasította a kérését. Sejti, hogy minek köszönhető ez?

– Erről nála kellene érdeklődnie – felelte ingerülten Piton.

– Fogok is – bólintott negédes mosollyal Umbridge.

Piton szeme összeszűkült.

– Lényeges kérdésnek tartja ezt? – kérdezte.

– De még mennyire! – felelte Umbridge. – A minisztérium alaposan meg kívánja ismerni a tanárok... öhm... személyes és szakmai hátterét.

Azzal Umbridge elfordult, odalépett Pansy Parkinsonhoz, és kezdte kérdezgetni a lányt a bájitaltanórákról. Piton szintén megfordult, s egy pillanatra találkozott a tekintete Harryével. Harry gyorsan lesütötte a szemét, és belebámult főzetébe, ami időközben zselés állagúvá vált, és orrfacsaró égettgumi-bűzt árasztott.

– Ez a munkája is értékelhetetlen, Potter – förmedt rá Piton, egy pálcalegyintéssel kiürítette az üstöt. – A következő órára ír nekem egy dolgozatot a főzet helyes elkészítéséről és a hibákról, amelyeket elkövetett. Megértette?

– Igen – morogta dühösen Harry. Piton más leckét is adott fel nekik, és este kviddicsedzése volt, tehát ez a pluszmunka újabb átvirrasztott éjszakákat jelentett. – Lehet, hogy lógni fogok jóslástanról – dörmögte csüggedten, mikor barátaival ebéd után megálltak az udvaron. Élénk, hideg szél cibálta talárjuk szegélyét és süvegük karimáját. – Majd azt mondom, rosszul vagyok. Inkább megírom Pitonnak a dolgozatot, akkor nem kell megint reggelig ott lennem.

– Nem lóghatsz jóslástanról – jelentette ki szigorúan Hermione.

– Pont te beszélsz, aki le is adtad a jóslástant, mert utálod Trelawneyt! – támadt rá Ron.

– Nem utálom – felelte méltóságteljesen Hermione. – Csak rémesen rossz tanárnak és persze csalónak tartom. De Harry már mágiatörténetről is kiment, úgyhogy ma már több órát nem kellene leadnia.

Ebben sok igazság volt, így hát fél órával később Harry – az egész világra dühösen – elfoglalta helyét a fülledt és túlillatosított jóslástanteremben. Trelawney professzor ezúttal is kiosztotta az Álom a jóslásbant. Harry még mindig úgy vélte, értelmesebb elfoglaltság lenne Piton büntetődolgozatát írni, mint kitalált álmok kitalált jelentésén törni a fejét.

Úgy tűnt azonban, nem ő a jóslástan óra egyetlen zaklatott kedélyű résztvevője. Trelawney professzor lecsapta Az álom a jóslásbant Harry és Ron asztalára, majd dühösen összeszorított szájjal továbbcsörtetett. Seamus és Dean elé is ledobott egy könyvet – majdnem eltalálta vele Seamus fejét – az utolsó példányt pedig olyan erővel vágta Neville-hez, hogy a fiú leesett a puffjáról.

– Folytassátok a munkát! – parancsolta Trelawney visító, kissé hisztérikus hangon. – Tudjátok, mi a dolgotok! Vagy olyan csapnivaló tanár vagyok, hogy egy könyvet se tanultatok meg kinyitni!?

A csoportból mindenki döbbenten rámeredt, aztán egymásra néztek. Harry ekkor már sejtette, mi lehet a baj. Mikor Trelawney szemében óriás könnycseppekkel – visszarohant magas támlájú tanári székéhez, Harry közelebb hajolt Ronhoz, és odasúgta neki:

– Szerintem megkapta a felülvizsgálat eredményét.

– Tanárnő – szólalt meg fojtott hangon Parvati Patil (ő és Lavender már kezdettől fogva Trelawney csodálói voltak). – Tanárnő, valami... valami baj van?

– Baj! – fakadt ki a felindultságtól remegő hangon a jósnő. – Már hogy lenne baj!? Igaz, hogy megsértettek... jogtalan kritikával illettek... alaptalanul megvádoltak... de nem, nincs semmi baj, dehogyis van!

Trelawney nagy, szaggatott lélegzetet vett, és elfordult Parvatitól. Könnyei kicsordultak a szemüvege alól.

– Nem fogom felemlegetni – folytatta elfúló hangon – tizenöt év odaadó munkáját... látszólag úgysem érdekel senkit... Nem fogok megsértődni, nem és nem!

– De hát ki akarja megsérteni a tanárnőt? – kérdezte félénken Parvati.

– A hatalmaskodók! – felelte drámaian mély, zengő hangon Trelawney. – Azok, akik nem látnak úgy, ahogy én, akik nem tudják, amit én, mert szemüket elhomályosítja az evilági lét múló káprázata... De hát ez sosem volt másként, tőlünk, látóktól mindig féltek a tudatlanok, mindig üldöztek minket... ó fájdalom, ez a sorsunk!

Trelawney nyelt egy nagyot, hímzett kendője sarkával felitatta könnyeket arcáról, majd trombitálva kifújta az orrát.

Ron kuncogott, amiért Lavender lesújtó pillantással büntette.

– Tanárnő... – szólt Parvati – talán arról van szó... hogy Umbridge professzor...

– Ne mondd ki előttem annak a nőnek a nevét! – Trelawney megcsörrenő gyöngysorokkal és villogó szemüveggel felpattant. – Folytassátok a munkát!

Az óra fennmaradó részében a jósnő az asztalok között járkált; félig érthetetlen fenyegetéseket motyogott, és néha megtörölte a szemét.

– ...itt kellene hagynom őket... megérdemelnék... felháborító. Próbaidőre, engem... arcátlan nőszemély...

– Úgy tűnik, egy dologban egyetértetek Umbridge-dzsel – mondta Harry Hermionénak, mikor megint találkoztak sötét varázslatok kivédése óra előtt. – Trelawney szerinte is csaló... próbaidőre tette.

Miközben beszélt, Umbridge belépett a terembe. A fekete masnija volt rajta, és roppant önelégült arcot vágott.

– Jó napot mindenkinek!

– Jó napot, Umbridge professzor! – válaszolt unottan a kórus.

– Pálcát a táskába!

Az utasítást ezúttal nem követte mocorgás, mivel már senki nem vette elő a pálcáját.

– Lapozzatok A defenzív mágia elmélete harmincnegyedik oldalára, és olvassátok el a harmadik fejezetet! A címe: "Mágikus támadások békés kivédése". Kérem...

– ...mellőzzétek a beszélgetést – motyogta kórusban a három jó barát.

– A kviddicsedzés elmarad – mondta csüggedten Angelina, mikor Harry, Ron és Hermione vacsora után beléptek a klubhelyiségbe.

– De hát nem feleseltem! – védekezett Harry. – Esküszöm, Angelina, egész órán egy szót se szóltam...

– Tudom, tudom – legyintett fásultan a lány. – Umbridge azt mondta, meg kell fontolnia a dolgot.

– Mit kell megfontolnia? – dühöngött Ron. – A mardekárosok megkapták az engedélyt! Mi miért nem?

Harry átlátott a szitán. El tudta képzelni, mennyire élvezi Umbridge, hogy a végleges tilalom rémével ijesztgetheti a Griffendél csapatát, így hát értette, miért nem akar a tanárnő első kérésre lemondani erről a fegyverről.

– Tudod mit? – szólt Hermione. – Nézd a dolog jó oldalát: lesz időd megírni a dolgozatot Pitonnak.

– Ez a jó oldala!? – csattant fel Harry, és Ron is elborzadva nézett Hermionéra. – Hogy kviddicsedzés helyett büntetődolgozatot írhatok?

Harry lezuttyant egy székre, undorodva elővette a pergamenjét, és munkához látott. Nehezére esett összpontosítania. Bár tudta jól, hogy Sirius csak jóval később fog megjelenni, akaratlanul is újra meg újra a kandalló felé pillantott. Emellett jó nagy zsivaj is volt a helyiségben: Fred és George

nyilván elkészültek valamelyik Maximuláns termékükkel, mert most felváltva mutatták be a hatását a lelkes közönségnek.

Fred leharapta egy puha valami narancssárga felét, majd látványosan belehányt az elé állított vödörbe. Utána nagy nehezen legyűrte a piros színű részt, amitől azonnal abbahagyta a hányást.

Lee Jordan, aki segédként vett részt a bemutatón, időről időre kiürítette a vödröt, ugyanazt a bűbájt használva, amivel Piton főzeteit tüntette el.

Az ismétlődő öklendezéssel, a közönség ujjongásával és az előrendeléseket felvevő Fred és George hangjával a fülében Harry igencsak nehezen tudott az erősítő energiafőzet elkészítésének helyes módjára koncentrálni. Hermione se könnyítette meg a dolgát: rosszalló hümmögései még az előbbi zajoknál is jobban zavarták Harryt.

– Miért nem mész és szólsz rájuk? – fakadt ki ingerülten, miután negyedszerre is rosszul írta le a szárított griffkarom szükséges mennyiségét.

– Azért, mert nem sértik meg a házirendet! – felelte tehetetlen dühvel Hermione. – Joguk van hozzá, hogy egyék azt a vacakot, és azt sem tiltja semmiféle szabály, hogy megvegye tőlük a többi ütődött. Veszélyes anyagot persze nem árulhatnának, de ez látszólag nem az.

A három jó barát némán végignézte, amint George sugárban belehányt a vödörbe, majd lenyelte az ellenmérget, felegyenesedett, és kitárt karokkal, vigyorogva meghajolt.

– Nem is értem, miért csak három RBF-et szereztek az ikrek – jegyezte meg Harry, miközben Fred, George és Lee begyűjtötték vevőik aranyait. – Végül is nagyon jól értik a dolgukat.

– Amit tudnak, az csak szemfényvesztés, senkinek nincs hasznára – jelentette ki becsmérlően Hermione.

– Nincs senkinek hasznára? – ismételte fájdalmasan Ron. – Hermione, már eddig összeszedtek vagy huszonhat galleont!

Sok idő telt el, mire feloszlott a Weasley ikreket körülvevő tömeg.

Fred, George és Lee ezután még hosszasan számolták a bevételt, így aztán a három jó barát csak jóval éjfél után maradt magára a klubhelyiségben. Fred ment el utolsóként, büszkén zörgetve galleonokkal teli pénzesdobozát, amivel rosszalló szemöldökráncolásra késztette Hermionét. Harry, aki alig haladt a dolgozatával, úgy döntött, aznapra feladja. Miközben elrakta könyveit, a bóbiskoló Ron egy mordulással felébredt, és pislogva belebámult a kandallóba.

– Sirius! – nyögött fel.

Harry azonnal megfordult. A tűz közepén ismét ott állt Sirius fésületlen üstöke.

– Szervusztok! – szólt szélesen mosolyogva a varázsló.

– Szervusz – köszönt kórusban Harry, Ron és Hermione, s mindhárman letérdeltek a kandalló előtti szőnyegre. Csámpás hangosan dorombolt, a tűzhöz sétált, s a forróság ellenére megpróbálta odadugni a fejét a varázslóéhoz.

– Hogy vagytok? – kérdezte Sirius.

– Nem túl jól – felelte Harry, miközben Hermione visszahúzta a megpörkölődött bajszú macskát. – A miniszter megint hozott egy rendeletet, úgyhogy már kviddicscsapatunk se lehet...

– Se titkos önvédelmi szakkörötök? – kérdezte Sirius.

A mondatot döbbent csend fogadta.

– Honnan tudsz róla? – kérdezte riadtan Harry.

– Legközelebb ügyesebben válasszátok meg a találkozóhelyeteket – felelte széles vigyorral Sirius. – Hogy jutott eszetekbe pont a Szárnyas Vadkanba menni?

– Még mindig jobb volt, mint a Három Seprű! – védekezett Hermione. – Az mindig zsúfolva van...

– Vagyis ott nehezebb lett volna kihallgatni benneteket – nézett rá Sirius feje. – Sokat kell még tanulnod, Hermione.

– Ki hallgatott ki minket? – kérdezte Harry.

– Hát Mundungus – felelte csevegő hangon Sirius, majd Harryék meghökkent arcát látva elnevette magát. – Mondjam úgy, hogy a fátylas boszorkány?

– Az Mundungus volt? – hüledezett Harry. – Mit keresett a Szárnyas Vadkanban?

– Hármat találhatsz! – mordult fel türelmetlenül Sirius. – Téged figyelt, mi mást csinált volna?

– Hát még mindig megfigyelés alatt állok? – mérgelődött Harry.

– Úgy bizony. De ne is csodálkozz rajta, ha te az első szabad hétvégéden rögtön illegális önvédelmi tanfolyamot indítasz.

Sirius ezt nem szemrehányóan, még csak nem is aggódva mondta. Ellenkezőleg, látható büszkeséggel nézett Harryre.

– Miért nem fedte fel magát Dung? – kérdezte csalódottan Ron. – Szívesen beszéltünk volna vele.

– Húsz éve kitiltották a Szárnyas Vadkanból – felelte Sirius – és a kocsmárosnak jó a memóriája. Mordon tartalék láthatatlanná tévő köpenyét elvesztettük, mikor Sturgist letartóztatták, úgyhogy Dung az utóbbi időben boszorkányjelmezben jár... de nem ez a fontos... először is, Ron: szavamat adtam édesanyádnak, hogy átadom az üzenetét.

– Igen? – fintorodott el Ron.

– Azt mondta, semmi esetre se járj illegálisan szervezett önvédelmi tanfolyamra, mert ki fognak csapni az iskolából, és akkor minden kapu bezárul előtted. Lesz még elég alkalmad rá, hogy védekező bűbájokat tanulj, most még korai ezzel foglalkoznod. Mellesleg – itt Harryhez és Hermionéhoz fordult – nektek is azt tanácsolja, hogy mondjatok le a csoportról. Tudja, hogy titeket nem utasíthat semmire, de kéri, higgyétek el, hogy a javatokat akarja. Mindezt meg is írná nektek, de ha a baglyát elfognák, még nagyobb bajba kerülnétek. Személyesen pedig nem mondhatja el, mert ma éjjel szolgálatban van.

– Miféle szolgálatban? – kérdezte gyorsan Ron.

– Az ne érdekeljen, a Rend ügye – felelte Sirius. – Szóval rám hárult a feladat, hogy mindezt közöljem veletek. Ron, értesítsd majd édesanyádat, hogy megtettem, amire kért, mert nemigen bízik bennem.

Ismét szünet következett. Csámpás nyávogva nyújtogatta a mancsát Sirius feje felé, Ron pedig a kandallószőnyeg egyik lyukát babrálta.

– Szóval ígérjem meg neked, hogy kiszállok az önvédelmi csoportból? – dörmögte végül. – Azt akarod?

– Dehogyis! – méltatlankodott Sirius. – Kitűnő ötletnek tartom!

– Tényleg? – kapta fel a fejét Harry.

– Hát persze! – bólogatott Sirius. – Azt hiszed, apád behúzta volna a nyakát, és hagyta volna, hogy egy olyan banya, mint Umbridge, parancsolgasson neki?

– De hát tavaly mást se mondtál nekem, csak hogy legyek óvatos és ne kockáztassak...

– Tavaly biztosra vettük, hogy valaki a Roxfortban az életedre tör – hadarta türelmetlenül Sirius. – Idén az a helyzet, hogy valaki a Roxforton kívül tör mindnyájunk életére, úgyhogy nagyon is jó ötlet felkészülni a védekezésre.

– Nem félsz, hogy tényleg kicsapnak minket? – kérdezte fürkésző pillantással Hermione.

– De hisz az egész a te ötleted volt! – csattant fel Harry.

– Tudom, csak kíváncsi vagyok Sirius véleményére – felelte vállat vonva a lány.

– Inkább csapjanak ki, és legyél képes megvédeni magad, mint hogy tudatlanul üldögélj az iskolában – mondta Sirius.

– Így van! Így van! – helyeselt a két fiú.

– Na és hogy működik a csoport? – érdeklődött Sirius. – Hol találkoztok?

– Azt még nem sikerült kitalálnunk – válaszolt Harry. – Fogalmunk sincs, hova menjünk.

– Mit szóltok a Szellemszálláshoz? – vetette fel Sirius.

– De jó ötlet! – kapott a szaván Ron. Hermione viszont tagadóan hümmögött, mire mindhárman ránéztek.

– Mikor ide jártál, Sirius, négyen találkoztatok a Szellemszálláson. Mind a négyen át tudtatok alakulni állattá, és gondolom, szükség esetén befértetek egyetlen láthatatlanná tévő köpeny alá. Mi viszont huszonnyolcan vagyunk, és egyetlen animágus sincs köztünk. Nemhogy egy láthatatlanná tévő köpeny, de egy láthatatlanná tévő sátor is kicsi lenne nekünk...

– Ez igaz – bólintott lelombozódva Sirius. – De majd csak kitaláltok valamit. Volt egy elég tágas titkos folyosó a negyedik emeleten, a nagy tükör mögött. Abban talán lenne elég hely a gyakorláshoz.

– Az ikrek szerint az már nincs meg – rázta a fejét Harry. – Beomlott, vagy ilyesmi.

– Aha. – Sirius töprengő arcot vágott. – Jó, gondolkodom a problémán, aztán...

Hirtelen elhallgatott; riadt kifejezés jelent meg rajta, és oldalt fordult, mintha belenézne a kandalló téglafalába.

– Sirius? – szólt aggódva Harry.

A varázsló azonban már eltűnt. Harry egy pillanatig döbbenten bámult az üres lángokba, aztán barátaihoz fordult.

– Miért...

Hermione rémülten felsikkantott, és szemét a kandallóra szögezve felpattant a szőnyegről.

A lángnyelvek között egy tapogatózó kéz jelent meg – egy húsos kéz, kurta ujjain ósdi, giccses gyűrűkkel.

A három jó barát egy szempillantás alatt eliszkolt a kandalló elől. Harry még visszanézett a hálószobák felé vezető ajtóból. Umbridge keze akkor is ott tapogatózott a lángok között, vakon kutatva Sirius feje után.

Tizennyolcadik fejezet
Dumbledore serege

– Umbridge elolvasta Sirius levelét. Más magyarázat nincs.

– Szerinted ő támadta meg Hedviget? – kérdezte Harry.

– Szinte biztos vagyok benne – felelte komoran Hermione. – Vigyázz a békádra, megszökik.

Harry az asztal széle felé ugráló kecskebékára szegezte pálcáját.

– Invito! – szólt, mire a béka búsan visszaröppent a kezébe.

A bűbájtanóra volt az egyik legalkalmasabb időpont bizalmas beszélgetések folytatására. A nagy zsivajban és nyüzsgésben Harryéknek nem kellett attól tartaniuk, hogy kihallgatják őket. Ez alkalommal kecskebékák brekegésétől és hollók károgásától visszhangzott a terem, s az ablakokon hangosan dobolt az eső – úgyhogy Harry, Ron és Hermione veszélytelenül megtárgyalhatták Umbridge tűzbeli rajtaütését.

– Akkor fogtam gyanút, mikor mesélted azt a dolgot Friccsel meg a trágyagránátokkal – suttogta Hermione. – Rosszindulatú tréfának túl ügyetlen volt, hiszen ha elolvassák a leveledet, rögtön kiderül, hogy nem rendeltél semmit, tehát meg se büntettek volna. Akkor meg hol a vicc? Aztán eszembe jutott, hogy bizonyára arra ment ki a játék, hogy valaki el akarja olvasni a leveledet. Umbridge ilyen módon könnyedén megtehette volna: rád uszítja Fricset, az elvégzi a piszkos munkát, elkobozza a levelet, aztán Umbridge vagy ellopja tőle, vagy egyszerűen szól, hogy ő is látni akarja – Frics biztos nem ellenkezett volna, nem szokása kiállni a diákjogok mellett. Vigyázz, Harry, agyonnyomod a békádat!

Harry lenézett. Valóban olyan erősen markolta szegény állatot, hogy annak majdnem kiugrott a szeme. Gyorsan letette hát a békát az asztalra.

– Ez a kandallós dolog nagyon meleg helyzet volt – folytatta Hermione. – Kíváncsi lennék, Umbridge sejti-e, milyen közel járt sikerhez. Silencio!

A kecskebékának, amin a némító bűbájt gyakorolta, a torkára forrott a brekegés.

– Ha elkapta volna Szipákot...

Harry befejezte helyette a mondatot.

– Akkor Szipák már az Azkabanban lenne. – Oda se figyelve meglendítette pálcáját. A békája felfúvódott, akár egy kis zöld léggömb, majd magas, fütyülő hang tört ki belőle.

– Silencio! – szólt gyorsan Hermione, s a béka most már némán eresztette ki a levegőt. – Szipák többé nem próbálkozhat ezzel. Csak azt nem tudom, hogyan értesítsük. Baglyot nem küldhetünk.

– Szerintem enélkül sem kockáztatja meg újra. – rázta a fejét Ron – Neki is van esze, tudja, hogy kis híján lebukott. Silencio!

Az előtte álldogáló nagy, csúnya holló megvetően tovább károgott.

– Silencio! Silencio!

A holló még hangosabban károgott.

– A pálcamozdulatoddal van baj – szólt Hermione, kritikus szemmel figyelve Ron próbálkozásait. – Nem inteni kell vele, hanem döfni egyet.

– A hollóval nehezebb, mint a békával – felelte sértődötten Ron.

– Jó, akkor cseréljünk! – bólintott Hermione, és Ron elé rakta a békáját. – Silencio!

A holló továbbra is nyitogatta a csőrét, de hangot már nem tudott kiadni.

– Nagyon szép, Granger kisasszony! – sipította Flitwick professzor. A három jó barát összerezzent. – És most lássuk, mit tud Mr. Weasley!

– Hogy...? Ja... igen – hebegte elpirulva Ron. – Öhm... Silencio!

Akkorát bökött a pálcájával, hogy belekapott vele a béka szemébe. Az állat fájdalmas brekegéssel leugrott az asztalról.

Egyikük sem csodálkozott rajta, hogy Harry és Ron a némító bűbáj további gyakorlását kapta kiegészítő házi feladat gyanánt.

Az eső miatt a tanulóknak nem kellett kimenniük a szünetben az udvarra. Némi téblábolás után Harryék beültek egy első emeleti zajos és zsúfolt tanterembe, ahol a zsibongó diákokon kívül ott

volt Hóborc is. A kopogószellem révedező arccal lebegett a csillár mellett, és időnként kilőtt egy-egy tintás galacsint a diákok felé.

Alighogy Harryék leültek, megpillantották Angelinát, aki a beszélgető csoportok között oldalazva feléjük közeledett.

– Megvan az engedély! – újságolta a lány. – Újra összeállhat csapat!

– Szuper! – ujjongott a két fiú.

– Aha! – bólogatott sugárzó arccal Angelina. – Szóltam McGalagonynak, ő meg szerintem jelentette a dolgot Dumbledore-nak.

A lényeg az, hogy Umbridge beadta a derekát. Haha! Figyeljetek; szorít minket az idő, úgyhogy este hétkor legyetek a pályán! Gondoljatok bele: csak három hetünk van az első meccsig!

Azzal Angelina sarkon fordult, félrehajolt Hóborc tintás galacsinja elől – ami így egy elsőst talált el – és eltűnt a tömegben.

Ron a kívül vizes, belül párás ablak felé nézett, és mosolya kissé elhalványodott.

– Remélem, estére jobb idő lesz. Mi van, Hermione?

A lány is az ablak felé nézett, de nem úgy, mintha látna is valamit. Tekintete ködös volt, s arcára aggodalmas kifejezés ült ki.

– Csak elgondolkoztam... – szólt.

– Siri... Szipákról? – kérdezte Harry.

– Nem... illetve: is – felelte bizonytalanul Hermione. – Nem vagyok biztos benne... Ugye, jó, amit csinálunk? Mert talán... Hát, nem tudom.

Harry és Ron egymásra néztek.

– Köszönjük! – szólt gúnyosan Ron. – Rendes tőled, hogy ilyen értelmesen elmagyaráztad a problémát.

Hermione úgy nézett rá, mintha most venné csak észre, hogy ott van.

– Azon gondolkoztam – ismételte, már összeszedettebben – hogy tényleg jó ötlet-e elkezdeni ezt a defenzív mágiai szakkört.

– Micsoda?! – hüledezett kórusban a két fiú.

– A te ötleted volt, Hermione! – csattant fel Ron.

– Tudom – bólintott kezeit tördelve a lány – de most, hogy beszéltünk Szipákkal...

– Ő is támogatta! – szólt közbe Harry.

– Igen. – Hermione tekintete megint az ablakra vándorolt. – Éppen azért jutott eszembe, hogy talán mégsem kellene csinálnunk...

Hóborc hason fekve, lövésre kész fúvócsővel beúszott föléjük.

Mindhárman automatikusan a fejük fölé emelték a táskájukat, úgy várták, hogy a kopogószellem lőtávolságon kívülre érjen.

– Tisztázzuk ezt a dolgot! – szólt mérgesen Harry, miután a táskák visszakerültek a padlóra. – Sirius egyetért velünk, ezért azt mondod, hogy mégse csináljuk?

Hermione arca kínzó tanácstalanságot tükrözött. Két kezére meredt, úgy kérdezett vissza:

– Szerinted lehet az ő véleményére hagyatkozni ilyen dolgokban?

– Igen! – vágta rá Harry. – Mindig nagyon jó tanácsokat kaptunk tőle!

Elröppent mellettük egy galacsin, hogy aztán Katie Bell fülében érjen célt. Hermione odafordult, és szórakozottan bámulta Katie-t, aki felpattant, és Hóborc felé hajigált mindent, ami a keze ügyébe került. Így telt el néhány másodperc. Amikor Hermione újra megszólalt, nagyon óvatosan válogatta meg a szavait:

– Szerintem Szipák... eléggé... meggondolatlan lett, mióta be van zárva az anyja házába. Nem érzed úgy, hogy... szeretné, ha egy kicsit... helyette élnénk?

– Mi az, hogy szeretné, ha helyette élnénk? – kérdezett vissza ingerülten Harry.

– Úgy értem... nagyon örülne, ha ő alapíthatna titkos önvédelmi köröket egy minisztériumi ember bosszantására. Megviseli őt, hogy tétlenül kell ülnie... és ezért minket próbál mindenfélére...

Ron megütközve pislogott a lányra.

– Jól mondta Sirius: tényleg úgy beszélsz, mint az anyám.

Hermione az ajkába harapott, és nem felelt. Hamarosan megszólalt a csengő – épp mikor Hóborc besuhant Katie fölé, és ráöntött egy egész üveg tintát a lány fejére.

Az idő a nap hátralevő részében se lett jobb, így Harry és Ron egykettőre bőrig áztak, ahogy hét óra előtt nem sokkal elindultak az ázott füvön a kviddicspálya felé. A égbolt haragosszürkén terpeszkedett fölöttük, s ők fellélegeztek, mikor végre beértek a meleg, világos öltözőbe, bár tudták, hogy nem sokáig maradhatnak e menedékhelyen. Odabent Fred és George épp azon tanakodtak, bevessék-e valamelyik Maximuláns terméküket az edzés szabotálására.

– Nem tudnánk átverni Angelinát – súgta ikertestvérének Fred – Tegnap neki is felkínáltam a Rókázó Rágcsát.

– De Lázralobbantót bevehetnénk – motyogta George. – Azt még senki se ismeri.

– És működik? – kérdezte reménykedve Ron. A tetőn még szaporább dobolásba kezdett az eső, és a szél viharosan zúgott odakint.

– Hát persze! – felelte Fred. – Egy perc alatt felmegy tőle a lázad – És pluszban még szép gennyes keléseid is lesznek – tette hozzá George. – Most épp azoknak az eltüntetésén dolgozunk.

Ron megbámulta az ikreket.

– Nem látok rajtatok keléseket.

– Persze hogy nem látod őket – morogta sötéten Fred. – Olyan helyen vannak, amit nem szoktunk mutogatni társaságban.

– Viszont a seprűlovaglást elég fájdalmassá teszik...

– Figyelem, játékosok! – csendült fel Angelina hangja. A lány a csapatkapitányi szobából lépett az öltözőbe. – Tudom, hogy a körülmények nem épp ideálisak, de mivel elképzelhető, hogy a Mardekár ellen is rossz időben kell játszanunk, használjuk ki az alkalmat, és dolgozzuk ki a stratégiát erre az esetre. Harry, ha jól emlékszem, annak idején, mikor viharban játszottunk a Hugrabug ellen, csináltál valamit a szemüvegeddel.

– Az Hermione műve volt – pontosított Harry. Elővette a pálcáját, megkoccintotta vele szemüvegét, és így szól: – Leperex!

– Jó lesz, ha mindnyájan alkalmazzuk a bűbájt – mondta Angelina. – Ha csak az arcunkat meg tudjuk védeni az esőtől, már akkor is jobban fogunk látni. Na gyerünk, mondjuk együtt... Leperex! Jól van, indulás kifelé!

A csapat tagjai visszadugták varázspálcájukat talárjuk belső zsebébe, vállukra vetették a seprűt, és Angelina nyomában kivonultak az öltözőből.

A mély sárban cuppogó cipővel a pálya közepére baktattak.

Leperex-bűbáj ide vagy oda, a látási viszonyok rémesek voltak. Gyorsan alkonyodott, és az eső sűrű, szürke függönyt eresztett a horizont elé.

– Sípszóra felszállunk! – kiáltotta Angelina.

Harry sarat fröcskölve elrúgta magát a talajtól, és a szélben kissé imbolyogva a magasba röppent. Fogalma sem volt, hogyan fogja ilyen időben megtalálni a cikeszt; az edzéshez használt egyetlen gurkót is alig látta – az már a második percben majdnem fejbe kólintotta – csak lajhárlendüléssel tudott az utolsó pillanatban kitérni. Az ügyes mutatványnak sajnos egyetlen tanúja sem volt – mivel a játékosok nem látták egymást az esőben. A szél megint viharossá erősödött, s Harry a jelentős távolság ellenére is hallotta a tó hullámzó vizébe csapódó esőcseppek zaját.

Angelina közel egyórás szenvedés után végre feladta az elemekkel vívott kilátástalan harcot, és mikor az öltözőbe vezette ázott, zúgolódó játékosait, már csak félhangosan merte megjegyezni, hogy szerinte az edzés nem volt haszontalan. Fred és George különösen ingerültek voltak. Mindketten terpeszben jártak, és minden lépéshez fájdalmasan nyögtek egyet. – Nekem néhány ki is fakadt siránkozott Fred.

– Nekem nem – felelte összeszorított fogakkal George – de lüktetnek, mint a fene... és szerintem meg is nőttek.

– Au! – jajdult fel Harry.

Arcára nyomta a törülközőt, s alatta összeszorította a szemét kínjában. Megint belehasított a fájdalom a sebhelyébe – élesebben, mint az elmúlt hetekben bármikor.

– Mi baj? – kérdezte több hang is.

Harry leeresztette a törülközőt. Csak homályosan látta az öltözőt maga körül, mert nem volt rajta a szemüvege, de annyit így is ki tudott venni, hogy minden arc felé fordul.

– Semmi... – motyogta. – Csak belekaptam a szemembe.

Ronra azonban vetett egy jelentőségteljes pillantást, s mikor a többiek köpenybe burkolózva, mélyen az arcukba húzott süvegben kisorjáztak az öltözőből, Ron hátramaradt vele.

– Mi történt? – kérdezte Ron, miután a sereghajtó Alicia is eltűnt az ajtóban. – A sebhelyed volt?

Harry bólintott.

– De hát... – Ron homlokát ráncolva az ablakhoz lépett, és kipislogott az esőbe – most nem lehet itt a közelünkben. Vagy igen?!

– Nem – motyogta Harry. Visszaroskadt az öltözőpadra, és megdörzsölte homlokát. – Valószínűleg messze jár. Azért fájt a homlokom, mert... mert... dühös.

Gépiesen mondta ki ezeket a szavakat, s maga is elcsodálkozott rajtuk: mintha valaki más beszélt volna helyette. Ugyanakkor tudta, hogy amit mondott, igaz: Voldemort dühös, borzalmasan dühös. Fogalma sem volt, honnan tudja, de tudta.

– Láttad őt? – kérdezte rémülten Ron. – Látomásod volt, vagy valami ilyesmi?

Harry mozdulatlanul meredt maga elé. Várta, hogy elméje és emlékezete kiheverje a sokkoló fájdalmat. Egymásba folyó alakok, hangok zúgó összevisszasága...

– Valamit nagyon akar, és az nem teljesül elég gyorsan... – válaszolt.

Ismét meglepődött saját szavain, és megint érezte, hogy igaz amit mondott.

– De hát... honnan tudod? – értetlenkedett Ron.

Harry megrázta a fejét, és tenyerét az arcára szorította. A nyomástól káprázni kezdett a szeme. Nem látta, csak érezte, hogy Ron leül mellé a padra, és aggódva nézi őt.

– A múltkori is ugyanez volt? – kérdezte fojtott hangon Ron. – Amikor Umbridge szobájában megfájdult a homlokod? Tudodki akkor is dühös volt?

Harry a fejét rázta.

– Hát akkor?

Harry megpróbálta felidézni azt a jelenetet. Ránézett Umbridge-re... megfájdult a sebhelye... és furcsa érzése támadt a gyomra alatt... mintha csuklott volna... Örült... – akkor azért nem jött rá erre, mert közben rémesen érezte magát...

– Voldemort legutóbb örült – felelte Ronnak. – Nagyon örült valaminek. Azt gondolta, hogy valami jó fog történni. És mielőtt visszajöttünk a Roxfortba, az utolsó este – visszagondolt rá, hogyan fájdult meg a sebhelye a Grimmauld téri házban – akkor is dühöngött.

Felemelte a fejét, és ránézett Ronra, aki tátott szájjal bámulta őt.

– Megpályázhatod Trelawney állását, barátom.

– Ez nem jóslás.

– Valóban nem. Tudod, mit csinálsz? – Ron hangjában félelemmel vegyes ámulat csendült. – Olvasol Tudodki gondolataiban!

– Nem, nem – rázta a fejét Harry. – Ezek csak az érzelmei. Időnként megérzem, milyen hangulatban van. Dumbledore szerint tavaly is valami ilyesmi történt. Azt mondta, az hat rám, ha Voldemort a közelemben van, vagy ha fellángol benne a gyűlölet. Hát most már azt is érzem, amikor örül.

Néhány másodpercig mindketten hallgattak. Az eső szaporán kopogott az öltöző tetején.

– El kéne mondanod valakinek – szólalt meg végül Ron.

– A múltkor elmondtam Siriusnak.

– Hát mondd el neki ezt is!

– Hogyan? – morogta bosszúsan Harry. – Umbridge figyeli a baglyokat meg a tüzet is.

– Akkor szólj Dumbledore-nak!

– Mondom, hogy ő úgyis tudja – utasította el az ötletet Harry, azzal felállt, és a vállára kanyarította köpenyét. Ron is felöltözött, s közben tűnődve nézte Harryt.

– Hidd el, Dumbledore-t érdekelné ez a dolog – jegyezte meg.

Harry vállat vont.

– Gyere, menjünk. Még gyakorolnunk kell a némító bűbájt.

Kisiettek a stadionból, és botladozva, csúszkálva elindultak felfelé a füves, sártengerré változott domboldalon. Útközben nem esett több szó köztük. Harry azon töprengett, vajon mi lehet az, amit Voldemort annyira akar, s ami nem történik meg elég gyorsan.

Vannak olyan tervei, amelyeket feltűnés nélkül, egyedül is meg tud valósítani... Olyasmi, amit csak lopással szerezhet meg... Egy fegyverre gondolok. Olyan fegyverre, ami legutóbb nem volt a birtokában. – Harry hosszú idő óta most először gondolkozott el azon, amit a Grimmauld téri házban hallott. Az elmúlt hetekben a roxforti események kötötték le minden figyelmét: Umbridge-dzsel vívott csatája, a minisztérium övön aluli húzásai... De most újra eszébe jutottak Sirius szavai, és eltöprengett rajtuk. Voldemort dühe érthető, ha még mindig nem sikerült megszereznie, amit akart. Talán a Rend meghiúsította a terveit? Megakadályozták, hogy rátegye a kezét a titokzatos fegyverre? De hol lehet az a fegyver? Ki őrzi?

– Mimbulus mimbeltonia – szólalt meg Ron. Harry felocsúdott mély töprengéséből, és gyorsan bemászott a portrélyukon.

A jelek szerint Hermione korán lefeküdt: Csámpás magányosan hevert egy karosszékben, s a kandalló előtti asztalon csinosnak még mindig nem mondható, kötött manósapkák sorakoztak. Harry örült, hogy nincs ott a lány. Így nem kellett se újra beszélnie fájós sebhelyéről, se újra meghallgatnia a tanácsot, hogy forduljon Dumbledore-hoz. Ron, nyugtalan pillantásaiból ítélve, még mindig nem tért napirendre a dolog fölött, ezért Harry gyorsan elővette bájitaltankönyveit. Hozzálátott, hogy befejezze dolgozatát, de csak tettette, hogy a munkára koncentrál: mikor Ron szólt, hogy felmegy lefeküdni, még mindig az első mondatnál tartott.

Eljött és elmúlt az éjfél, s Harry változatlanul a kalánfű, a lestyán és a cickafark felhasználásáról szóló bekezdést olvasta újra meg újra.

– Ezen növények kiváltképpen alkalmasok az agynak gyullasztására, ennek okán gyakorta használtatnak az elmét megbomlasztó vagy zavarossá tévő főzetekben, mikoron a bűbájos vágya nem más, mint forrófejűséget kelteni s meggondolatlanságot... – olvasta a régi-régi szöveget.

...Hermione azt mondta, Sirius meggondolatlan lett, mióta be van zárva a Grimmauld téri házba...

...kiváltképpen alkalmasok az agynak gyullasztására, ennek okán gyakorta használtatnak...

De a *Reggeli Próféta* azt írná, agygyulladása van, ha hírét vennék, hogy tudja, mit érez Voldemort...

...az elmét megbomlasztó vagy zavarossá tévő főzetekben...

...igen, zavaros ez az egész. Miért tudja, mit érez Voldemort?

Mi köti össze kettejüket? Mi ez a furcsa kapcsolat, amit Dumbledore se tudott igazán megmagyarázni?

...mikoron a bűbájos vágya nem más...

...nincs más vágya, csak aludni egy kicsit...

...mint forrófejűséget kelteni...

...jó meleg és kényelmes ez a karosszék. A eső dobol az ablakon, Csámpás dorombol, a kandallóban pattog a tűz...

A könyv kicsúszott Harry kezéből, és tompa puffanással a kandalló előtti szőnyegre esett. Harry feje oldalra billent...

Megint egy ablaktalan folyosón sétált. A csöndet csak lépéseik visszhangzó zaja törte meg. Ahogy közeledett az ajtóhoz, szíve egyre szaporábban dobogott... ha ki tudná nyitni... ha beléphet rajta...

Kinyújtotta a kezét... ujjai csak centiméterekre voltak az ajtótól...

– Harry Potter, uram!

Harry felriadt álmából. A klubhelyiségben már egyetlen gyertya égett, a tűz is csak pislákolt, de a homályban mozgott valami.

Harry ijedten kihúzta magát.

– Ki az?

– Dobby elhozta a baglyodat, uram! – felelte egy sipító hang.

Harry a hang forrása felé pislogott. A kandalló előtti asztalnál ott állt Dobby, a házimanó. Nagy, hegyes fülei között egész sapkahegy tornyosult – ránézésre az összes kötött fejfedő rajta volt, amit Hermione a hetek során a klubhelyiségben hagyott. Egymásra húzva viselte őket – úgyhogy a feje vagy egy méterrel hosszabbnak tűnt – s a legfelső sapka tetején ott üldögélt a derűsen huhogó, szemlátomást gyógyult Hedvig.

– Dobby önként jelentkezett, hogy visszahozza Harry Potter baglyát – magyarázta csillogó szemmel a manó. – Suette-Pollts professzor azt üzeni, uram, hogy a madár teljesen egészséges.

Azzal mélyen meghajolt, úgyhogy ceruzaszerű orra a kopott kandallószőnyeget súrolta. Hedvig méltatlankodó huhogással leröppent a billenő sapkatoronyról, és átszállt Harry székének karfájára.

– Köszönöm, Dobby.

Harry megcirógatta baglyát, s közben pislogva igyekezett megszabadulni az álombeli ajtó kellemetlen emlékétől. Mikor valamennyire kitisztult a feje, jobban szemügyre vette Dobbyt, és látta, hogy a manó a sapkákon kívül jó pár sálat és számtalan zoknit is visel. Ez utóbbiaktól a lábfeje aránytalanul nagynak tűnt a testéhez képest.

– Öhm... nálad van az összes holmi, amit Hermione kitett?

– Nem, uram, nem – felelte vidáman a manó. – Dobby adott belőlük Winkynek is.

– Tényleg, hogy van Winky? – kérdezte Harry.

Dobby lesütötte teniszlabda méretű, zöld szemeit, s a fülei is lekonyultak kissé.

– Winky még mindig sokat iszik, uram – válaszolta szomorúan. – És még mindig nem akar ruhát. Ahogy a többi házimanó se. Egyikük se akar már a Griffendél-toronyban takarítani, az eldugott sapkák meg zoknik miatt. Sértésnek érzik, hogy ruhákat tukmálnak rájuk. Dobby egyedül végez itt minden munkát, uram, de nem bánja, mert mindig reméli, hogy találkozik Harry Potterrel, és ma éjjel teljesült is a vágya! – Újra meghajolt, aztán félénken pislogva folytatta: – De Dobby úgy látja, Harry Potternek nincs jó kedve. Motyogtál álmodban, uram. Harry Potter talán rosszat álmodott?

– Nem érdekes – felelte ásítva Harry, és megdörzsölte a szemét.

– Volt már rosszabb álmom is.

A manó néhány másodpercig fürkészve nézett rá óriási szemével, aztán lelógatta a fülét, és nagyon komolyan így szólt:

– Dobby azt kívánja, bár segíthetne Harry Potteren, mert Harry Potter felszabadította Dobbyt, és Dobby azóta nagyon boldog.

Harry elmosolyodott.

– Nem tudsz segíteni rajtam, Dobby, de azért köszönöm.

Lehajolt, felvette a szőnyegről a bájitaltankönyvet, és arra gondolt, hogy a dolgozat befejezését most már másnapra hagyja.

Ahogy becsukta a könyvet, a pislákoló tűz megvilágította kézfejét, s rajta a vékony, fehér forradásokat – az Umbridge-nél végzett büntetőmunka emlékét...

– Várj csak, Dobby! – szólt tűnődve. – Mégiscsak tehetnél értem valamit.

A manó arca felderült.

– Mondd, hogy mit, uram, mondd!

– Kellene egy olyan hely, ahol huszonnyolc ember titokban gyakorolhatja a sötét varázslatok kivédését. Egy olyan hely, ahol nem talál meg minket senki... – Harry erősen megmarkolta a könyvet, amitől még jobban kirajzolódtak kezén a forradások – ...a legkevésbé Umbridge professzor.

Arra számított, hogy Dobby elkomorodik, lelógatja a fülét, és azt feleli, hogy nem tud segíteni, vagy hogy majd körülnéz, de nem hiszi, hogy talál megfelelő helyet. Ezzel szemben az történt, hogy a manó ugrott egyet, vidáman meglengette a fülét, és összecsapta kezeit.

– Dobby tudja a legjobb helyet, uram! – sipította boldogan. – Dobby hallott róla a többi házimanótól, mikor a Roxfortba jött! Jössz és Mész Szobának hívják, vagy más néven a Szükség Szobája.

– Miért ez a neve? – kérdezte kíváncsian Harry.

– Mert olyan szoba – felelte nagy komolyan Dobby – amibe csak akkor tudunk belépni, ha igazán szükségünk van rá. Egyszer a helyén van, máskor nincs ott, de ha megjelenik, mindig az van benne amire a keresgélőnek épp szüksége van. Dobby is használta már, uram. – A manó lehalkította hangját, és bűntudatosan pislogott. – Mikor Winky egyszer nagyon részeg volt, Dobby a Szükség szobájában rejtette el őt. Volt ott vajsörre való gyógyszer meg egy szép, manónak való ágy, amin Winky kialudhatta a mámorát... és Dobby tudja, hogy egyszer Frics úr is talált ott tisztítószereket, mikor kifogyott a készletből, uram...

– És ha épp vécét keres az ember – szólt közbe Harry, felidézve a történetet, amit Dumbledore mesélt az előző tanévben a karácsonyi bálon – akkor a Szükség Szobája megtelik éjjeliedényekkel?

– Biztosan, uram – bólintott Dobby. – Csodálatos szoba az, Harry feljebb csúszott a széken.

– Hányan tudnak róla? – kérdezte.

– Nagyon kevesen, uram. A legtöbben csak betévednek, mikor szükségük van rá, de aztán soha többet nem találják meg, mert nem tudják, hogy mindig készen áll, s csak arra vár, hogy segítségül hívják.

– Ez nagyon jól hangzik – mondta izgatottan Harry. – Mikor tudnád megmutatni, hol van?

– Bármikor, uram! – felelte a manó, Harry örömén fellelkesülve. – Ha kívánod, akár most azonnal!

Harry erős kísértést érzett, hogy nyomban a csodás szobához siessen. Felállt, és már indult volna a láthatatlanná tévő köpenyéért, mikor egy hang, ami nagyon hasonlított Hermionééra, a fülébe vágta: meggondolatlan vagy. És hát valóban: későre járt, kimerült volt, és a Pitonnak írandó dolgozatot se fejezte be.

– Inkább majd máskor, Dobby – felelte kissé kedveszegetten, visszaült a székbe. – Ez nagyon fontos dolog, rendesen meg kell tervezni, nehogy elszúrjak valamit. Nem tudnád inkább elmondani, pontosan hol van ez a Szükség Szobája, és hogyan lehet eljutni oda?

A szél vadul tépkedte a három jó barát talárját, mikor a sarat dagasztva átkeltek a zöldségeskerten dupla gyógynövénytanórára menet. Az órán alig értettek valamit Bimba professzor magyarázatából, olyan hangosan verte az eső az üvegház tetejét. A délutáni legendás lények gondozása órát a parkból áthelyezték egy szabad földszinti tanterembe, s a kviddicscsapat tagjainak nagy megkönnyebbülésére Angelina az ebédnél bejelentette, hogy az aznapi edzés elmarad.

– Helyes – felelte halkan Harry a lánynak – ugyanis találtam egy helyet, ahol megtarthatjuk az első önvédelmi foglalkozás Este nyolckor találkozunk a hetediken, annál a gobelinnél, amin A trollok Badar Barnabást verik. Értesítsd Katie-t és Aliciát, jó?

Angelinát kissé meghökkentette a hír, de azért megígérte, hogy szól a két lánynak. Harry ismét a kolbásszal és krumplipürével megrakott tányérja fölé hajolt. Mikor újra felpillantott, hogy igyon egy korty töklevet, észrevette, hogy Hermione homlokráncolva nézi őt.

– Mi van? – kérdezte tele szájjal.

– Semmi... csak arra gondoltam, hogy én nem bíznék Dobby ötleteiben. Egyszer a fél karod összes csontját elvesztetted miatta, nem emlékszel?

– Ez a szoba nem Dobby fejéből pattant ki. Dumbledore is ismeri – mesélt róla a karácsonyi bálon.

Hermione arca felderült.

– Dumbledore mesélt róla neked?

– Említette – felelte vállvonogatva Harry.

– Akkor jó – bólintott Hermione, s több fenntartást nem fogalmazott meg a tervvel szemben.

A nap további része javarészt azzal telt, hogy Harryék megkeresték a listára feliratkozott embereket, és szóltak nekik az esti találkozóról. Cho Changot és barátnőjét Ginny találta meg előbb – ennek Harry nem örült annyira, annak viszont annak igen, hogy a vacsora végére mind a huszonöt embert sikerült értesíteniük.

Fél nyolckor Harry, Ron és Hermione elhagyta a Griffendél klubhelyiségét – Harry egy bizonyos régi pergamennel a kezében. Mint ötödévesek, kilenc óráig a folyosókon tartózkodhattak, most mégis nyugtalanul nézelődve indultak céljuk felé.

A hetedik emeletre vezető lépcső tetejére érve Harry egyszerre megállt. – Egy pillanat – szólt, és lekuporodott. Kiterítette a régi pergament a legfelső lépcsőfokra, megérintette pálcájával, és ezt motyogta: – Esküszöm, hogy rosszban sántikálok!

Erre az üres pergamenen kirajzolódott a Roxfort különleges térképe. Névvel ellátott apró, fekete, mozgó pöttyök jelölték rajta különböző emberek tartózkodási helyét.

– Frics a másodikon van – jelentette a térkép fölé hajolva Harry. – Mrs. Norris pedig a negyediken.

– És Umbridge? – kérdezte aggódva Hermione.

– A szobájában – mutatta Harry. – Jól van, mehetünk.

Elindultak a folyosón, s hamarosan megtalálták a helyet, amit Dobby leírt: egy üres falszakaszt azzal a jókora falikárpittal szemben, amin a trollokat balettozni tanító Badar Barnabás megpróbáltatásait örökítették meg.

– Jól van – szólt halkan Harry. Az egyik molyrágta troll a jövevényeket észrevéve felfüggesztette a botcsinálta balett-tanár kitartó püfölését. – Dobby azt mondta, menjünk el háromszor ez előtt a fal előtt, s közben koncentráljunk arra, amire szükségünk van.

Így is tettek. Az üres falszakaszt egyik végén egy ablak, a másikon egy embermagasságú váza határolta; ezek között járkáltak fel-alá. Ron összehúzott szemmel koncentrált, Hermione folyamatosan motyogott valamit, Harry ökölbe szorította a kezét, és leszegte a fejét.

Kell egy hely, ahol gyakorolhatjuk a harcot, gondolta. Gyakorolnunk kell valahol... ahol nem találnak meg minket...

– Harry! – szólalt meg a harmadik forduló után Hermione.

A falban gyönyörű, míves ajtó jelent meg. Ron kissé tartózkodóan bámult rá, Harry ellenben habozás nélkül megfogta a rézkilincset, kinyitotta az ajtót, és bevezette rajta barátait.

Fáklyákkal megvilágított, tágas terembe értek. A falakat könyvespolcok szegélyezték, a padlón – székek helyett – nagy selyempárnák feküdtek, a terem távoli végében pedig egy polcos szekrényen különös műszerek sorakoztak: gyanúszkópok, Subrosaszenzorok és egy megrepedt malíciamutató tükör – az vagy annak szakasztott mása, amit Harry előző évben az ál-Mordon szobájában látott.

– Ezek jól jönnek majd, mikor a kábító átkot gyakoroljuk – szólt örvendezve Ron, és lábával megbökte az egyik selyempárnát.

– És nézzétek ezt a sok könyvet! – lelkendezett Hermione, végigfuttatva ujjait a nagy, bőrkötésű kötetek gerincén. – *Az alap átkok és ellenvarázsaik kompendiuma*... *A feketemágia megszelídítése*... *A varázsló önvédelme*... Nahát! – Sugárzó arccal nézett körül.

Úgy tűnt, hogy a több száz könyv végleg eloszlatta Hermione minden kételyét. – Ez csodálatos, Harry! Itt minden megvan, amire szükségünk lehet!

Azzal levette a polcról *Az ártásokról ártatlanoknak* című kötetet, leült az egyik párnára, és olvasni kezdett.

Halkan kopogtattak az ajtón. Harry odafordult: Ginny, Neville, Lavender, Parvati és Dean léptek a terembe.

– Tyűha! – álmélkodott Dean. – Miféle hely ez?

Harry belekezdett a magyarázatba, de mielőtt a végére ért volna, további emberek érkeztek, és elölről kellett kezdenie. Nyolc órakor már minden párnán ült valaki. Harry az ajtóhoz lépett, és elfordította a kulcsot. A zár jó hangosan kattant – erre a zajra mindenki elhallgatott, és Harryre nézett. Hermione megjelölte, hol tart *Az ártásokról ártatlanoknak*-ban, és félretette a könyvet.

– Hát szóval... – kezdte kicsit lámpalázasan Harry – ez volna az a hely, amit a gyakorláshoz találtunk, és hát... úgy látom, nektek is tetszik.

– Fantasztikus! – mondta Cho, s a többiek bólogatva helyeseltek.

– Hát ez fura! – csóválta a fejét Fred. – Egyszer elbújtunk itt Frics elől, emlékszel, George? De akkor csak egy kis kamra volt.

– Azok micsodák, Harry? – kérdezte Dean, a gyanúszkópok meg a malíciamutató felé bökve.

– Álságdetektorok – felelte Harry, és a párnák között a műszerekhez sétált. – Elméletileg jelzik, ha sötét varázsló vagy ellenség van a közelben, de nem szabad feltétlenül megbízni bennük, mert manipulálhatók.

Futólag belepillantott a megrepedt malíciamutatóba – abban felismerhetetlen árnyalakok mozogtak – aztán hátat fordított a tükörnek.

– Gondolkoztam rajta, hogy mivel kellene kezdenünk, és hát... – Észrevett egy magasba emelt kezet. – Tessék, Hermione.

– Vezetőt kellene választanunk – mondta a lány.

– Harry a vezetőnk – jelentette ki Cho, s úgy nézett Hermionéra, mint egy ütődöttre. Hermione azonban nem adta meg magát ilyen könnyen.

– Rendben, de ezt rendesen meg is kell szavaznunk – folytatta. – Attól határozattá válik, és tekintélyt ad Harrynek. Jelentkezzen, aki Harryre szavaz!

Mindenki feltette a kezét, még Zacharias Smith is, bár ő nem túl magasra.

– Öhm... köszönöm – motyogta elpirulva Harry. – Akkor hát... tessék, Hermione.

– Szerintem név is kellene a csoportnak – mondta vidoran a lány, le se eresztve a kezét. – Az erősítené az összetartást és a csapatszellemet, nem gondoljátok? Lehetnénk Umbridge-ellenes Liga? – kérdezte reménykedve

– Vagy legyünk Mulya a Mágiaügyi Minisztérium Csoport – javasolta Fred.

– Inkább olyan név kellene – szólt Hermione, miközben lesajnáló pillantást vetett Fredre – amit mások előtt is nyugodtan kimondhatunk, mert nem árulja el, hogy mit csinálunk.

– Akkor legyünk Defenzív Szakkör – mondta Cho. – Vagy csak röviden DS, és akkor senki nem értheti, miről beszélünk.

– Igen, a DS jó – szólt Ginny. – De a jelentése Dumbledore Serege legyen, hiszen attól fél a legjobban a minisztérium, nem?

A javaslatot nevetés és helyeslő, egyetértő moraj fogadta.

– Ki támogatja a DS-t? – kérdezte Hermione, és feltérdelt a párnákra, hogy megszámolja a kezeket. – Ez a többség – indítvány elfogadva!

Hermione felállt, a falhoz lépett, és kitűzte rá az aláírásokkal teli pergament. Aztán felírta a lap tetejére:

DUMBLEDORE SEREGE

– Jól van – szólt Harry, miután Hermione visszaült a helyére. – most már munkához láthatunk, ugye? Arra gondoltam, hogy a capitulatusszal kellene kezdenünk, tudjátok, a lefegyverző bűbáj. Tudom, hogy alapvarázslat, de én nagyon hasznosnak talál...

– Jaj, nee...! – szólt közbe Zacharias Smith. Karba tette a kezét, és elfintorodott. – Szerinted a Capitulatusszal meg tudjuk védeni magunkat Tudodkivel szemben?

– Használtam ellene – felelte csendesen Harry. – Júniusban megmentette az életemet.

Smith némán hápogott. A többiek meg se pisszentek.

– De ha alacsonynak találod a színvonalat, nyugodtan elmehetsz – tette hozzá Harry.

Smith nem mozdult.

– Jól van – folytatta Harry. Egy kicsit kiszáradt a szája a szereplés izgalmától. – Akkor hát álljatok fel párokban, és gyakoroljatok.

Furcsa érzés volt utasításokat adni, de még furcsább volt látni, hogy az emberek engedelmeskednek. Mindenki habozás nélkül felállt, és párt keresett magának. Amint az megjósolható volt, Neville maradt egyedül.

– Te majd velem gyakorolsz – szólt oda neki Harry, majd ismét a társasághoz fordult. – Rendben, akkor háromra kezdjétek! Egy, kettő, három!

A következő másodpercben huszonnyolc szájból hangzott el varázsige. A teremben pálcák röpködtek szanaszét, és a célt tévesztett átkok nyomán könyvek bucskáztak le a polcokról. Harry fürgébb volt, mint Neville, így a fiú pálcája felrepült a magasba, szikrát hányva visszapattant a mennyezetről, és egy könyvszekrény tetején landolt. Harry begyűjtő bűbájjal magához hívta, és visszaadta Neville-nek.

A teremben körülpillantva Harry megállapította, hogy valóban célszerű volt az alapokkal kezdeni a gyakorlást. Nem egy "tanítványa" kimondottan ügyetlen volt: többen lefegyverzés helyett csupán meglökték vagy épp csak súrolták ellenfelüket bágyadt bűbájukkal.

– Capitulatus! – kiáltotta Neville, s Harry, akit váratlanul ért a támadás, érezte, hogy a pálca kiröppen a kezéből.

– Sikerült! – ujjongott Neville. – Életemben először... sikerült!

– Ügyes vagy! – dicsérte mosolyogva Harry, s úgy döntött, eltekint annak megemlítésétől, hogy igazi párbajban az ellenfél valószínűleg nem háttal és nem leeresztett pálcával fog állni. – Figyelj; Neville, most egy pár percig Ronnal és Hermionéval gyakorolj! Én körüljárok, megnézem, hogy megy a többieknek.

Elindult a terem közepe felé. Az első ember, akin megakadt a tekintete, Zacharias Smith volt. A fiúval igen furcsa dolog történt: Amikor kinyitotta a száját, hogy kimondja Anthony Goldsteinre a lefegyverző bűbájt, az ő kezéből röppent ki a pálca, és Anthony nem csinált semmit. Harrynek nem kellett sokáig küzdenie, hogy megtalálja a rejtély megoldását: Fred és George egy méterre álltak Smithtől, és felváltva a fiú hátára szegezték tekintetüket.

– Bocs, Harry! – szabadkozott George, mikor Harry elkapta a pillantását. – Túl nagy volt a kísértés.

Harry sorban megszemlélte a többi páros munkáját is, és tanácsokat adott azoknak, akik rosszul hajtották végre a bűbájt. Ginny Michael Cornerrel gyakorolt; ő maga jól csinálta a lefegyverzést, Michael viszont vagy nagyon ügyetlen volt, vagy nem akarta eltalálni Ginnyt. Ernie Macmillan látványosan, de feleslegesen nagyot lendített a pálcáján, így partnere könnyedén meg tudta előzni.

Creevey fivérek lelkesen, de igen pontatlanul szórták a bűbájokat, a legtöbb könyv az ő jóvoltukból röppent le a polcokról. Luna Lovegood is ingadozó teljesítményt nyújtott: néha szépen lefegyverezte Justin Finch-Fletchleyt, máskor épp csak megremegett a pálca a fiú kezében.

– Jól van, elég! – kiáltotta Harry. – Állj! Állj!

Kellene egy síp, gondolta, és azonnal meg is pillantott egyet a közelebbi könyvespolcon. Felkapta, és jó erősen belefújt. Ők azonnal leeresztették pálcájukat.

– Kezdetnek nem volt rossz – szólt Harry – de azért van még mit fejlődnötök. – Zacharias Smith mérgesen rámeresztette a szemét. – Folytassátok a gyakorlást!

Újabb körútra indult a teremben. Itt-ott megállt, tanácsokat osztott, s ahogy múlt az idő, az általános színvonal észrevehetően javulni kezdett. Harry sokáig szándékosan nem ment Cho és barátnője közelébe, de miután már kétszer elhaladt az összes többi pár mellett, úgy érezte, nem kerülgetheti őket tovább.

– Jajistenem... – motyogta Cho, mikor észrevette a közeledő Harryt. – Capitulus! Vagyis capitullatius! Nem... jaj, bocsánat, Marietta!

A göndör barátnő talárjának ujja lángra lobbant. A lány eloltotta a tüzet pálcájával, aztán dühösen Harryre nézett, mintha ő okozta volna a balesetet.

– Izgultam, mert néztél – magyarázkodott Cho. – Eddig nagyon jól ment.

– Ez se volt rossz – mondta Harry, de mikor a lány felvonta szemöldökét, visszavonta a suta hazugságot. – Na jó, ez rossz volt, de láttam, hogy meg tudod csinálni. Figyeltelek távolabbról.

Cho nevetett. Marietta sértődött pillantást vetett kettejükre, tüntetően hátat fordított nekik.

– Ne törődj vele! – mondta halkan Cho. – Csak azért van, mert elráncigáltam. A szülei ráparancsoltak, hogy legyen jó Umbridge-dzsel. Az édesanyja a minisztériumban dolgozik.

– És a te szüleid? – érdeklődött Harry.

– Ők is ugyanazt mondták nekem – felelte Cho, és büszkén kihúzta magát. – De ha azt képzelik, hogy nem fogok harcolni tudodki ellen azután, amit Cedrickel tett...

Cho zavartan elhallgatott. Kínos csend következett. Közben Terry Boot pálcája elsuhant Harry füle mellett, és orron találta Alicia Spinnetet.

– Az én apám támogat mindenféle minisztériumellenes akciót. – csendült Luna Lovegood dicsekvő hangja Harry háta mögött. – A lány ezek szerint hallgatózásra használta fel a kényszerszünetet, amíg Justin Finch-Fletchley összegabalyodott talárját igyekezett lehúzni a fejéről. – Mindig azt mondja, hogy Caramelről bármit el tud képzelni. Milyen ember az, aki ennyi koboldot meggyilkol? Mindenki tudja, hogy a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályon borzalmas mérgeket kevernek a miniszter úr számára, hogy titokban eltehessen láb alól mindenkit, aki ellentmond neki. És persze ott van a Mordacsargi Gulubánc is...

– Ne kérdezd meg! – súgta oda Chónak Harry, mikor a lány már nyitotta volna a száját. Cho észbe kapott, és kuncogott.

– Harry! – kiáltott át Hermione a terem túlsó végéből. – Tudod, mennyi az idő?

Harry az órájára nézett, és döbbenten látta, hogy tíz perccel elmúlt kilenc – vagyis azonnal vissza kellett indulniuk a hálókörleteikbe, ha nem akarták, hogy Frics elkapja és megbüntesse őket a késői kószálásért. Harry megfújta sípját, mire néhány másodperc múlva az utolsó Capitulatus-kiáltás is elhalt, és zörögve a padlóra esett az utolsó néhány pálca.

– Jól ment a gyakorlás – szólította meg a társaságot Harry – de kifutottunk az időből, úgyhogy most abba kell hagynunk. A jövő héten ugyanebben az időben ugyanitt?

– Előbb! – kiáltotta lelkesen Dean Thomas. Többen szaporán tapsoltak.

Angelina azonban gyorsan közbeszólt:

– Kezdődik a kviddicsidény, edzenünk is kell!

– Akkor maradjunk a jövő szerda estében – döntött Harry. – további időpontokat majd akkor megbeszéljük. És most menjünk, mert késő van.

Újra elővette a Tekergők Térképét, és ellenőrizte, hogy tartózkodik-e tanár a hetediken. Hármas-négyes csoportokban engedte ki az embereket, s a térképen figyelte, hogy pöttyeik baj nélkül elérik-e a hálókörleteket: a hugrabugosok a konyha felé vezető folyosót, a hollóhátasok a kastély nyugati oldalán emelkedő tornyot, griffendélesek pedig a Kövér Dáma portréját.

– Ez nagyon-nagyon jó volt, Harry – szólt Hermione, mikor már csak ő, Ron és Harry maradtak a Szükség Szobájában.

– Igen, szuper! – bólogatott lelkesen Ron. Kisurrantak a teremből, s megnézték, hogyan változik vissza az ajtó tömör kőfallá. – Láttad, milyen gyönyörűen lefegyvereztem Hermionét?

– Egyszer – felelte Hermione. – Én sokkal többször találtalak el, mint te engem.

– Mi az, hogy egyszer? Legalább háromszor lefegyvereztelek...

– Persze, ha azt is beleszámoljuk, amikor elbotlottál a saját lábadban, és kiütötted a kezemből a pálcát...

Egész úton vitatkoztak, de Harry nem figyelt rájuk: egyrészt, mert a Tekergők Térképét nézte, másrészt mert végig Cho egy mondata járt a fejében: Izgultam, mert néztél...

Tizenkilencedik fejezet
Az oroszlán és a kígyó

A következő két hétben Harry úgy érezte, csodás talizmán rejtőzi a lelkében – egy gyógyerejű titok, ami tartja benne a lelket Umbridge óráin, s még arra is képessé teszi, hogy udvariasan mosolyogjon, mikor a tanárnő csúf, dülledt szemébe néz. Ő és a DS többi tagja kijátszották Umbridge-et, s megtették azt, amitől a miniszter a legjobban félt. Mikor a sötét varázslatok kivédése órákon az osztály Wilbert Fushel könyve fölé görnyedt, Harry olvasás helyett a DS edzéseiről őrzött kellemes emlékeken merengett: felidézte, hogyan fegyverezte le Neville Hermionét; Colin Creevey-re gondolt, aki három edzést végiggyakorolt, és végül a hátráltató rontás mestere lett; maga előtt látta a jelenetet, mikor Parvati Patil a poroló átokkal porszemmé zsugorította az összes gyanúszkópot...

A DS közös gyakorlásaihoz továbbra sem sikerült állandó időpontot találniuk, mivel a három kviddicscsapat, melyekhez alkalmazkodniuk kellett, a gyakori rossz idő miatt változó napokon edzett. Harry ezt nem is bánta: úgy okoskodott, hogy könnyebb megőrizni az ellenség előtt titkukat, ha nem mindig ugyanabban időpontban találkoznak.

Hermione arra is kidolgozott egy agyafúrt módszert, hogy gyorsan értesíteni tudják a tagokat, ha a gyakorlás tervezett időpontja megváltozik. Feltűnő lett volna ugyanis, ha a különböző házakhoz tartozó DS-tagok túl gyakran átmennek egymás asztalához a nagyteremben. Hermione a negyedik közös gyakorlás végén minden résztvevőnek adott egy hamis galleont (Ron nagyon izgatott lett, amikor meglátta a kosárnyi pénzt – azt hitte, Hermione igazi aranyat készül osztogatni).

– Látjátok a számokat az érme széle mentén? – Hermione mutatta az egyik álaranyat. Az sárgán csillogott a fáklyák fényében. – Az igazi galleonokon ez annak a koboldnak az azonosító száma, aki a pénzt öntötte. A mi aranyainkon viszont a számok mindig a következő találkozásunk napját és óráját jelzik majd. Az érme felforrósodik, mikor megváltoznak rajta a számok, úgyhogy akkor is észreveszitek majd, ha a pénz a zsebetekben van. Mikor Harry kitalál egy új időpontot, átírja a számot a saját érméjén, és mivel Próteusz-bűbájjal kezeltem az összes aranyat, a többi utánozni fogja a változást.

Szavait furcsa csend fogadta. Hermione végignézett a felé forduló arcokon.

– Nekem jó ötletnek tűnt – szólt elbizonytalanodva. – Gondoltam, ha Umbridge kipakoltatja a zsebünket, akkor se bukunk le, hiszen lehet az embernél egy galleon, nem? De ha... ha nem akarjátok használni őket...

– Te el tudod végezni a Próteusz-bűbájt? – kérdezte Terry Boot.

– Igen – felelte Hermione.

– De hát... az RAVASZ-szintű varázslat – pislogott a fiú.

– Ó... igen? – szerénykedett Hermione. – Igen... tényleg.

Harry csodálattal nézett Hermionéra.

– Miért nem vagy te hollóhátas, ha ilyen agyad van?

– Hát, négy éve a Teszlek Süveg is fontolgatta, hogy a Hollóháthoz oszt be – válaszolt felderülve Hermione. – De aztán mégis a Griffendél mellett döntött. Szóval akkor használjuk a galleonokat?

A többiek bólogattak, és mindenki odalépett a kosárhoz, hogy vegyen magának egy érmét. Harry a szeme sarkából Hermionéra pillantott.

– Tudod, mire emlékeztetnek ezek engem?

– Nem. Mire?

– A halálfalók Sötét Jegyére. Ha Voldemort megérinti az egyiket, mindegyikük jegye égni kezd. Abból tudják, hogy a főnökük hívja őket.

– Hát igen – válaszolt csendesen Hermione. – Onnan van az ötlet... De fontos különbség, hogy én fémbe karcoltam a számokat, nem pedig emberek bőrébe.

– Aha... ez szimpatikusabb megoldás – vigyorodott el Harry, és zsebébe süllyesztette az álaranyat. – Csak nehogy véletlenül elcseréljem.

– Én nem fogom – szólt savanyú képpel Ron. – Nincs igazi galleonom, amivel összetéveszthetném.

Az idény első kviddicsmérkőzése, a Griffendél-Mardekár találkozó közeledtével fel kellett függeszteni a DS közös gyakorlását, mert Angelina ragaszkodott hozzá, hogy a csapat szinte naponta eddzen. A mérkőzés iránti érdeklődést jócskán fokozta a tény, hogy a kviddicskupát már rég nem nyerte el senki. A hugrabugosoknak és a hollóhátasoknak se volt közömbös a találkozó kimenetele, hiszen az év folyamán mindkét csapattal meg kellett küzdeniük. Az ellenfelek házvezető tanárai – bár a higgadt sportszerűség álarca mögé rejtőztek – mindenáron a maguk csapatának győzelmét akarták látni. Harryt az döbbentette rá, milyen fontosnak tartja McGalagony a Mardekár feletti diadalt, hogy a tanárnő a meccs előtti héten nem adott fel leckét nekik.

– Tudtommal most amúgy is épp elég elfoglaltak vagytok mondta szigorú képpel McGalagony. Senki nem akart hinni a fülnek, amíg a tanárnő rá nem nézett Harryre és Ronra, s hozzá nem tette: – Hozzászoktam, hogy a kviddicskupa a szobámban áll, igen rosszul esne, ha át kellene adnom Piton professzornak. Úgyhogy, ha lehet, felkészülésre használják az ajándékba kapott szabadidejüket.

Piton sem volt kevésbé részrehajló; csak hogy a Griffendél felkészülését megnehezítse, szinte minden szóba jöhető időpontban lefoglalta csapata számára a kviddicspályát. Emellett következetesen eleresztette a füle mellett a gyakori panaszokat, amelyek a Griffendél játékosait a folyosókon rontásokkal támadó mardekárosokról érkeztek. Mikor Alicia Spinnet a gyengélkedőn kötött ki, mert olyan bozontosra nőtt a szemöldöke, hogy ki se látott mögüle, Piton kijelentette, hogy a lány bizonyára hajdúsító bűbájjal próbálkozott, és válaszra se méltatta a tizennégy szemtanú állítását, miszerint a Mardekár őrzője, Miles Bletchley hátulról rontást küldött Aliciára, mikor a lány a könyvtárban ült.

Harry derűlátóan ítélte meg a Griffendél esélyeit, elvégre Malfoy csapata ellen még sosem veszítettek. Ron ugyan még mindig nem nyújtott olyan teljesítményt, mint elődje, Wood, de nagyon keményen dolgozott, és folyamatosan fejlődött. Legnagyobb hibája az volt, hogy ha elkövetett egy baklövést, elveszítette az önbizalmát: az első beengedett góltól zavarba jött, s utána hibát hibára halmozott. Ha viszont formában volt, néha egyenesen káprázatos megmozdulásokat produkált. Az egyik edzésen fél kézzel a seprűjén lógva lábbal védett ki egy támadást, s olyan jól találta el a kvaffot, hogy gólt rúgott vele. A csapat tagjai egyetértettek abban, hogy a lövés vetekedett azzal, amit az Ír Nemzeti Klub őrzője, Barry mutatott be a lengyel sztárhajtó, Ladislaw Zamojski egyik támadásakor. Fred odáig ment, hogy megjegyezte: George és ő egyszer talán még büszkék is lesznek öccsükre, ennélfogva fontolóra veszik, hogy a jövőben elismerjék, amit négy éve kitartóan tagadnak, nevezetesen hogy rokonságban állnak Ronnal.

Ron várható teljesítményével kapcsolatban Harry egyedül attól tartott, hogy barátjánál túl jól beválik az ellenfél puhító taktikája, s Ron hagyja magát felidegesíteni a meccs előtt. Neki négy év alatt sikerült felvérteznie magát a mardekárosok piszkálódásával szemben, így mikor azt hallotta, hogy: "Hé, Potty, Warrington megesküdött, hogy szombaton legurkóz a seprűdről!", csak nevetett egy jót. "Warrington olyan vacak terelő, hogy jobban félnék, ha két méterrel mellém célozna" – felelte, mire Pansy Parkinson képéről lehervadt a vigyor, Ron és Hermione pedig nevettek.

Ron viszont kimondottan rosszul tűrte a sértő, gúnyos és fenyegető megjegyzések áradatát. Mikor egy csapat mardekáros, akik között nagydarab hetedévesek is voltak, a folyosón odamorogta neki: "Foglaltál már magadnak ágyat a gyengélkedőn, Weasley?", Ron nem nevetett, hanem látványosan elzöldült. Valahányszor Draco Malfoy utánozta, hogyan csúszik ki a kvaff Ron kezéből (amit egyetlen találkozásukkor sem mulasztott el megtenni), Ronnak mindig lángvörösre gyúlt a füle, és olyan remegés fogta el, hogy félő volt, azt is elejti, ami épp a kezében van.

Az október szélviharokkal és heves esőkkel búcsúzott, az érkező november pedig meghozta a reggeli fagyokat, s jeges szélrohamai alaposan próbára tették a kviddicsezők csupasz kezét és arcát. Az ég és a nagyterem mennyezete fényesszürkére változott, a Roxfort körüli hegyek hósipkát öltöttek, s a kastélyban olyan hideg lett, hogy sok diák az órák között sárkánybőr védőkesztyűjében közlekedett a folyosón.

A mérkőzés napja derűs, hideg idővel köszöntött rájuk. Mikor ébredés után körülnézett a hálóteremben, meglepődve látta, hogy Ron térdét átölelve ül az ágyán, és a semmibe mered.

– Jól vagy? – kérdezte.

Ron némán bólintott. Harrynek eszébe jutott az a régi eset, amikor barátja véletlenül csigahányás-rontást küldött saját magára. Ron akkor pontosan ilyen tüneteket mutatott: falfehér volt, kiverte a verejték, és nem akarta kinyitni a száját.

– Ha eszel valamit, jobban leszel – szólt Harry. – Gyere, menjünk le!

A nagyteremben a szokásosnál pezsgőbb hangulat fogadta őket, Ahogy elhaladtak a Mardekár asztala mellett, ott egyszerre megélénkült a zsivaj. Harry a szeme sarkából odapillantva észrevette, hogy a mardekárosok az elmaradhatatlan zöld-ezüst sálon és süvegen kívül egy-egy korona alakú ezüstjelvényt is viselnek. Valami okból többen közülük vigyorogva integettek Ronnak, s ezen a többiek jót derültek. Harry megszaporázta lépteit, hogy minél előbb biztos távolságban tudja barátját az ellenfél szurkolóitól, úgyhogy az ezüstjelvények feliratát már nem sikerült kibetűznie.

A piros-aranyban feszítő griffendélesek ujjongva üdvözölték őket, de Ron ebből se tudott erőt meríteni. Épp ellenkezőleg. A lelkes fogadtatástól mintha maradék önbizalma is szertefoszlott volna; olyan arccal huppant le az asztalhoz, mintha élete utolsó reggelijét készülne elfogyasztani.

– Nem vagyok normális, hogy belementem ebbe – suttogta rekedten. – Nem vagyok normális.

– Az nem normális, hogy ilyeneket beszélsz – pirított rá Harry, és Ron elé tolta a gabonapelyhes tálat. – Az viszont normális, hogy izgulsz. Nagyon jó leszel a pályán, meglátod.

– Dehogy leszek – morogta Ron. – Béna vagyok. Akkor se tudnék rendesen játszani, ha az életem függne tőle. Hogy lehettem ilyen idióta!?

– Szedd már össze magad! – mérgelődött Harry. – Gondolj a múltkori védésedre, amikor gólt rúgtál. Arra még az ikrek is azt mondták, hogy profi volt.

Ron megkínzott arccal nézett rá.

– Az is bénázás volt – suttogta megsemmisülten. – Lecsúsztam seprűről, és véletlenül rúgtam bele a kvaffba, amikor vissza akartam mászni.

Harrynek többé-kevésbé sikerült eltitkolnia meghökkenését, sietve válaszolt:

– Még néhány ilyen véletlen, és a miénk a meccs.

Megérkezett az asztalhoz Hermione és Ginny. Mindketten piros-arany sálat, kesztyűt és kokárdát viseltek.

– Hogy vagy? – kérdezte Ginny a bátyjától, aki úgy meredt a gabonapelyhes tálka alján maradt kevéske tejre, mintha bele akarná fojtani magát.

– Eléggé izgul – vázolta a helyzetet Harry.

– Az biztató jel – szólt vidáman Hermione. – Vizsgán is jobban teljesít az ember, ha előtte izgul egy kicsit.

– Sziasztok! – köszönt rájuk egy réveteg hang.

Harry hátranézett: Luna Lovegood sétált át hozzájuk a Hollóhát asztalától. Jó páran megbámulták a lányt, sőt sokan nevettek rajta ami nem is volt csoda, Luna ugyanis életnagyságú oroszlánfejet formáló díszsüveget viselt.

– A Griffendélnek szurkolok – jelentette ki bizarr fejdíszére bökve. – Megmutatom, mit tud...

Pálcájával rákoppintott az oroszlánfejre, mire az kitátotta a száját, és rémisztően életszerű bömbölést hallatott.

– Ugye, milyen jó? – mosolygott Luna. – Akartam egy félig felfújt Mardekár-kígyót is a szájába, de azt már nem volt időm megcsinálni... Hát akkor... sok sikert, Ronald!

Azzal ellibegett. Harryék szinte még magukhoz se tértek megrökönyödésükből, mikor odasietett hozzájuk Angelina, Katie és a szemöldökburjánzásból immár kigyógyított Alicia.

– Ha végeztetek – szólt a csapatkapitány – azonnal gyertek le a pályára. Átöltözünk, és felmérjük a körülményeket.

– Mindjárt megyünk – bólintott Harry. – Csak Ronnak még ennie kéne valamit.

Mivel azonban Ron a következő tíz percben se mutatott hajlandóságot az evésre, Harry úgy döntött, jobb lesz, ha elindulnak. Velük együtt Hermione is felállt az asztaltól, s egy alkalmas pillanatban félrevonta Harryt.

– Ne engedd, hogy Ron meglássa, mi van a mardekárosok jelvényén – suttogta komoran.

Harry értetlenül nézett a lányra, de Hermione figyelmeztetően megrázta a fejét: közeledett feléjük lógó orrú barátjuk.

– Kéz- és lábtörést, Ron! – mondta Hermione, azzal lábujjhegyre állt, és egy puszit nyomott a fiú arcára. – Neked is, Harry...

A váratlan gesztus egy kissé magához térítette Ront. Miközben kifelé mentek a nagyteremből, csodálkozva tapogatta arcát, mintha bizonyítékot keresne rá, hogy Hermione valóban megpuszilta. Ez a probléma annyira lekötötte a figyelmét, hogy nem nézett se jobbra, se balra. Harry viszont ezúttal alaposabban szemügyre vette a mardekárosok korona alakú jelvényét, és most sikerült is elolvasnia annak feliratát:

Weasley a gólkirály.

Sejtve, hogy ez nem jelenthet jót, Harry gyorsan kiterelte Ront a nagyteremből. Átvágtak a bejárati csarnokon, majd a tölgyajtón át kiléptek a metsző hidegbe.

Talpuk alatt ropogott a zúzmarás fű, ahogy a lejtős pázsiton a stadion felé siettek. Teljes szélcsend volt, s a napot gyöngyházfehér égi fátyol takarta el, vagyis a látási viszonyok ideálisnak ígérkeztek. Harry biztatásképpen fel is hívta erre Ron figyelmét, de mintha egy süketnek beszélt volna.

Mikor beléptek az öltözőbe, Angelina már javában beszélt a többiekhez. Harry és Ron átöltöztek (Ron hosszú percekig próbált fordítva belebújni a talárjába, míg végül Alicia megsajnálta, és segített neki), aztán leültek hallgatni az eligazítást. Eközben odakintről egyre hangosabb zsibongás szűrődött be, jelezve, hogy az első nézők is megérkeztek.

– Végre sikerült megtudnom az ellenfél összeállítását – mondta Angelina, s egy pergamenlapot vett elő. – A tavalyi terelők, Derrick és Bole elmentek, de úgy tűnik, Montague mardekáros szokás szerint nem jó repülőket, hanem megint két gorillát állított be. Crak és Monstro a nevük, nem sokat tudok róluk...

– Mi igen – mondta kórusban Harry és Ron.

– Ahogy elnéztem őket, a seprű két végét se tudják megkülönböztetni – folytatta Angelina, és zsebre tette a pergament. – Persze én már azon is csodálkoztam, hogy Derrick és Bole felismerték a stadiont.

– Crak és Monstro ugyanaz a kategória – bólogatott Harry.

Odakint a lelátókon most már cipők százai dübörögtek. Énekszó is behallatszott, de Harry nem ismerte fel a dalt. Ő maga is izgulni kezdett, de tudta, hogy szapora szívdobogása semmi ahhoz képest, amit barátja érez: Ron halványszürke arccal markolta a gyomrát, összepréselte ajkait, és maga elé meredt.

– Idő van – szólt csendesen Angelina, miután megnézte az óráját. – Indulás... és mindent bele.

A játékosok felálltak, vállukra vették seprűjüket, és egyes oszlopban kivonultak a fényben fürdő pályára. Robajló hangorkán fogadta őket; Harry most is hallotta az énekszót, de már csak a füttyögés és kurjongatás tompa háttérzajaként.

A mardekáros játékosok már a pályán álltak. Az ő talárjukon is ott csillogott a korona alakú ezüstjelvény. Új csapatkapitányuk, Montague, Dudley Dursley alkati jegyeit viselte; olyan alkarjai voltak, akár egy-egy szőrös sonka. Mögötte két, szintén tagbaszakadt figura ácsorgott bambán hunyorogva, ütővel a kezében: Crak és Monstro. Malfoy a csapatkapitány mellett állt – tejfölszőke haja csillogott a napfényben. Mikor tekintete találkozott Harryével, elvigyorodott, és megtapogatta jelvényét.

– Kapitányok, fogjatok kezet! – rendelkezett a játékvezető, Madam Hooch. Angelina Montague elé lépett. Harry látta, hogy a mardekáros kapitány teljes erőből megszorítja a lány ujjait, de Angelina meg se nyikkant. – Csapatok, seprűre!

Madam Hooch megfújta sípját, majd kiengedte ládájukból a labdákat. Ezzel egyidejűleg a tizennégy játékos elrugaszkodott a földtől. Harry a szeme sarkából látta, hogy Ron elrepül a karikák felé.

Ő maga a magasba tartott. Kitért egy gurkó elől, aztán nagy ívű körbe kezdett, tekintetével a cikesz aranyló foltja után kutatva.

A stadion túlsó végében Draco Malfoy ugyanezt tette.

– Johnson mutatkozik be... – hallatszott a közvetítés – megszerezte a kvaffot. Csodás hajtó ez a lány, évek óta mondom neki, mégse akar járni velem...

– Jordan! – csattant fel McGalagony.

– Csak érdekességnek szántam, tanárnő... Johnson kicselezi Warringtont, elhalad Montague mellett is, és... juj, hátba találja Crak gurkója... Montague elkapja a kvaffot, gyorsan ellentámadást indít... szép gurkóütést látunk George Weasleytől, sikerült fejbe találnia Montague-t. Megint gazdátlan a kvaff, nem, már Katie Bellnél van. A griffendéles hajtólány a háta mögött lepasszolja Alicia Spinnetnek, Spinnet továbbviszi...

Lee Jordan kommentárja zengve visszhangzott a stadionban. Harry igyekezett odafigyelni rá, de a fülében fütyülő menetszél, meg a szurkolók kiabálása, füttyögése és éneke miatt csak mind második mondatot értette.

– ...kijátssza Warringtont, kitér egy gurkó elől – hű, de szép volt, Alicia! Ez tetszik a közönségnek! Hallgassuk csak meg, mit énekelnek!

Lee szünetet tartott, hogy meghallgassa a dalt, ami most tisztán és érthetően zengett fel a mardekárosok zöld-ezüst tengeréből:

Weasleyt nézni szinte fáj!
Lyukas kéz és málé száj!
Béna, mint egy vak sirály a gólkapó király!
Weasley a mi emberünk!
velünk van, nem ellenünk!
Ha itt van, csak nyerhetünk!
Ő a gólkirály!

– Alicia visszapasszolja a kvaffot Angelinának! – harsogta Lee Jordan, s Harry, akiben fortyogott a düh a gonosz gúnydal hallatán, tudta, hogy Lee igyekszik elnyomni mágikusan felerősített hangjával az éneket. – Gyerünk, Angelina... úgy látom, már csak az őrző áll az útjában! És lő! És... úúúú...

Bletchley, a mardekárosok őrzője kivédte a lövést. Előredobta a labdát Warringtonnak, aki elszlalomozott vele Alicia és Katie mellett. Ahogy közeledett Ron felé, odalent egyre hangosabban harsogta a mardekáros tábor:

Ő a gólkirály!
Ő a gólkirály!
Béna, mint egy vak sirály a gólkapó király!

Harry, bár tudta, hogy nem volna szabad, felhagyott a cikesz keresésével, és Ront kezdte figyelni. Barátja magányosan lebegett a pálya távoli végében a karikák előtt, farkasszemet nézve a felé száguldó, nagydarab Warringtonnal.

– ...még mindig Warringtonnál a kvaff, lassan eléri a büntetőzónát, gurkók nem fenyegetik, csak az őrző állíthatja meg...

A mardekárosok ordítva zengték:

Weasleyt nézni szinte fáj!
Lyukas kéz és málé száj!

– ...első komoly megmérettetése előtt áll a Griffendél őrzője, Ron Weasley, Fred és George terelők öccse, aki ígéretes új tehetségként került a csapatba. Hajrá, Ron!

Az örömujjongás azonban végül a mardekárosok soraiból hangzott fel: Ron széttárt karokkal vetődött, és a kvaff a két keze között zuhanva berepült a középső karikába.

– Gólt szerzett a Mardekár! – kiáltotta Lee a közönség ujjongása illetve pfujolása közepette. – Tíz null a Mardekár javára. Hát, ez nem jött össze, Ron.

Odalent ismét felharsant a gúnydal:

Weasley a mi emberünk!
velünk van, nem ellenünk!

– ...és megint a Griffendélnél a kvaff, Katie Bell száguld vele előre. – harsogta elszántan Lee, de már alig-alig tudta túlkiabálni a Mardekárosok mennydörgő kórusát:

Ha itt van, csak nyerhetünk!
Ő a gólkirály!

– Mi van veled!? – kiabált rá Harryre Angelina, mikor Katie nyomában elszáguldott mellette. – Csináld a dolgod!

Harry mintha kábulatból tért volna magához; egyszerre rádöbbent, hogy már több mint egy perce egy helyben lebeg, és ahelyett, hogy a cikesz után kutatna, megbabonázva nézi a pályán zajló eseményeket. Gyorsan lebukott, és folytatta a körözést. A cikesznek nyoma se volt; Malfoy is cél nélkül rótta a köröket. Ellenkező irányban repültek Harryvel, s mikor elhaladtak egymás mellett, Harry fülét megütötte a mardekáros fiú éneke:

Weasley a mi emberünk!

– ...és megint Warringtont látjuk a kvaffal! – bömbölte torkaszakadtából Lee. – Lepasszolja Puceynak, Pucey elhúz Spinnet mellett! Gyerünk, Angelina, szerelni tudod!... Mégse tudod... de érkezik egy gurkó Fred Weasleytől, nem, George Weasleytől... mindegy, szóval valamelyik Weasleytől, és Warrington elejti kvaffot. Katie Bell... hopp, ő is elejti, most Montague-nál van kvaff, a Mardekár csapatkapitánya szerezte meg, és már repül vele... Gyerünk, Griffendél, állítsátok meg!

Harry nagy ívben visszakanyarodott a Mardekár karikái mögött. Ezúttal sikerült erőt vennie magán, és nem nézett a griffendéles karikák felé. Mikor elsuhant Bletchley mellett, hallotta, hogy mardekáros őrző is zengi a dalt:

Weasleyt nézni szinte fáj!

– ...Pucey megint kicselezi Aliciát, és továbbrepül a karikák felé; Védj, Ron!

Harrynek nem kellett odanéznie, hogy megtudja, mi lett a támadás kimenetele. A Griffendél szurkolói bosszúsan felhördültek, a mardekárosok pedig ismét éljeneztek és tapsoltak. Harry lenézett rájuk, és megpillantotta a rókaképű Pansy Parkinsont, aki a lelátó előtt állt, és a pályának hátat fordítva vezényelte a mardekáros kórust.

Ha itt van, csak nyerhetünk!
Ő a gólkirály!

De a húsz nulla nevetséges hátrány volt; a Griffendél könnyűszerrel behozhatta. Néhány gól, és vezetni fogunk, mint mindig... Így biztatta magát Harry, miközben a játékosok között cikázva üldözőbe vett egy csillogó tárgyat, ami aztán Montague fémszíjas órájának bizonyult.

Ron azonban ezután még két gólt beengedett. Harry ekkor már riadtabban kutatott a cikesz után: szeretett volna minél előbb véget vetni a mérkőzésnek.

– ...a griffendéles Katie Bell elhúz Pucey mellett, kicselezi Montague-t, szép csavar volt, Katie! Passzol Johnsonnak, Angelina Johnson átveszi a kvaffot, túljut Warringtonon, közeledik a karikákhoz, gyerünk, Angelina!... És gólt szerez a Griffendél! Negyven tízre módosult az állás! Negyven tíz a Mardekár javára, Puceynál van a kvaff...

A Griffendél szurkolótábora ujjongott, s ott bömbölt köztük Luna oroszlánfej sapkája. Harry megint egy kicsit derűlátóbban élte meg a helyzetet. Már csak harminc pont a hátrányuk, az semmi, könnyen behozható. Kitért egy gurkó elől, amit Crak küldött felé, aztán folytatta a kutatást a cikesz után. Közben időnként Malfoyra nézett, hogy észrevegye, ha ellenlábasa üldözni kezdi az aranylabdát. Malfoy azonban ugyanolyan céltalanul keringett, mint ő...

– ...Pucey továbbít Warringtonnak, Warrington Montague-nak, Montague vissza Puceynak – Johnson elfogja a passzt, megszerzi a kvaffot, átadja Bellnek. Ebből lehet valami! Már nem, Bellt eltalálja a mardekáros Monstro gurkója, és a kvaff megint Puceyhoz kerül.

Weasley a mi emberünk!
Velünk van, nem ellenünk!
Ha itt van, csak nyerhetünk!

És ekkor Harry végre meglátta a cikeszt! Az apró, szárnyas labdácska a Mardekár térfelének végén lebegett, harminc centivel a föld fölött.

Harry bukórepülésbe kezdett...

Két másodperc múlva megjelent balján a seprűjére dőlő Malfoy zöld-ezüst alakja...

A cikesz körberepülte az egyik gólpóznát, aztán eliramodott a túloldali lelátók felé. Ez az irány kedvezett Malfoynak, aki így be tudott előzni. Harry éles kanyart írt le, és máris fej fej mellett suhantak Malfoyjal...

Földközelbe érve Harry bal kezével elengedte a seprűt, és a cikesz után nyúlt... tőle jobbra Malfoy szintén kinyújtotta a kezét...

Két vad és viharos másodperc múlva a versenyfutás véget ért: Harry ujjai összezáródtak a csapkodó szárnyú kis labda körül – Malfoy már csak az ő kézfejébe mélyeszthette a körmét – aztán Harry felhúzta seprűjét, és a griffendéles szurkolótábor ujjongani kezdett...

Megmenekültek – már nem számított, hogy Ron beengedte azokat a gólokat. Arra senki nem fog emlékezni, hiszen győzött a Griffendél...

Bamm!

Az egyik gurkó Harry háta közepének ütközött, és ő orral előre lebukfencezett a seprűjéről. Szerencsére csak két méter magasan repült, de azért elakadt a lélegzete, mikor háta a fagyos földnek ütközött. Ezután egy ideig csak a hangokat hallotta: Madam Hooch sípszavát, a griffendéles szurkolók felháborodott moraját, dühös kiáltásokat, majd egy dobbanást és végül Angelina rémült hangját.

– Jól vagy?

– Persze – nyögte Harry, és megfogta Angelina felé nyújtott kezét, hagyva, hogy a lány felsegítse. Madam Hooch odarepült az egyik mardekáros játékoshoz – abból a távolságból nem látszott, kihez.

– Az a disznó Crak volt! – dühöngött Angelina. – Feléd ütötte a gurkót, mikor látta, hogy elkaptad a cikeszt – de győztünk, Harry, győztünk!

Harry gúnyos horkantást hallott. Markában a cikesszel megfordult, és látta, hogy Draco Malfoy szállt le a háta. mögött. A fiú most is sötéten vigyorgott, pedig sápadt volt a dühtől.

– Örülsz, hogy megmentetted Weasley barátodat? – sziszegte. – Sose láttam még ilyen rossz őrzőt... Tudtam én, hogy lyukas a keze... Tényleg, Potter, tetszett a dalom?

Harry nem válaszolt. Hátat fordított Malfoynak, és fogadta csapattársait, akik egymás után landoltak a közelben, és kurjongatva bokszolták a levegőt. Mind ott voltak, kivéve Ront, aki a karikáknál szállt le a földre, és magányosan elkullogott az öltöző felé.

– Irtunk volna még egy pár strófát – kiáltotta oda Malfoy, mikor Katie és Alicia Harry nyakába borultak. – Csak nem találtunk rímet a "ronda kövér"-re. Merthogy az anyjáról is akartunk énekelni...

– Savanyú neki a szőlő – mondta Angelina, undorodó pillantást vetve Malfoyra.

– És az se fért bele, hogy "vén balek", azért maradt ki az apja is...

Fred és George most jöttek rá, miről beszél a mardekáros fiú.

Miközben gratuláltak Harrynek, egyszerre mindketten elkomorodtak, és Malfoy felé fordultak.

– Ne törődj vele! – szólt közbe gyorsan Angelina, és megfogta Fred karját. – Hagyd, hadd óbégasson. Nem tud veszteni a nagyszájú kis...

– ...de te imádod Weasleyéket, mi, Potter? – folytatta vicsorogva Malfoy. – Náluk szoktál nyaralni, mint hallom. Nem is értem, hogy bírod azt a szagot. Persze akit muglik nevelnek fel, annak a Weasley-putri bűze meg se kottyan...

Harry gyorsan elkapta George-ot. Közben Angelina, Alicia és Katie már csak együttes erővel tudták megakadályozni, hogy Fred rávesse magát Malfoyra, aki harsogva kacagott rajtuk. Harry körülnézett, hogy segítségül hívja Madam Hoochot, de a tanárnő még mindig Crakot szapulta fent a magasban.

Malfoy hátrálni kezdett, de közben tovább járt a szája:

– Vagy talán még emlékszel rá, milyen büdös volt otthon az anyádnál, és Weasleyék óla arra emlékeztet...

Harry azon kapta magát, hogy elengedte George-ot, és mindketten Malfoy felé rohannak. Teljesen megfeledkezett róla, hogy az összes tanár őket nézi; egyetlen cél vezérelte: annyi fájdalmat okozni Malfoynak, amennyit csak tud. A pálcáját nem volt ideje elővenni, egyszerűen hátralendítette hát a cikeszt szorongató öklét, és teljes erőből gyomorszájon vágta Malfoyt...

– Harry! George! Neee!

Mindent hallott: a lányok sikoltozását, Malfoy jajgatását, George szitkozódását, a sípszót és a tömeg üvöltését – de semmi nem érdekelte. Csak akkor hagyott fel Malfoy püfölésével, mikor valaki a közelében elkiáltotta magát: "Obstructo!" – és az ártás ereje hanyatt lökte őt.

– Meg vagytok őrülve!? – harsogta Madam Hooch, miközben Harry feltápászkodott. Úgy tűnt, ő szórta a hátráltató ártást: egyik kezében a sípját tartotta, a másikban a varázspálcáját. Seprűje néhány méterrel odébb hevert. Malfoy nyöszörögve, véres orral feküdt a földön. George-nak feldagadt a szája, Fredet pedig még mindig erővel tartotta vissza a három hajtólány. Crak a háttérben heherészett.

– Miféle minősíthetetlen viselkedés ez!? Mind a ketten felmentek a kastélyba, és jelentkeztek a házvezető tanárotoknál! Indulás!

Harry és George nyomban sarkon fordultak, és zihálva levonultak a pályáról. Egyikük se szólt a másikhoz. A tömeg moraja egyre halkult, ahogy közeledtek kastély felé, s a bejárati csarnokba érve már csak saját lépteik zaját hallották. Harry ekkor érzékelte csak hogy jobbjában – ami a Malfoy állkapcsával való találkozás látható nyomait viselte – mozog valami. Lenézett, és ujjai között megpillantotta a cikesz kilógó ezüstszárnyacskáját.

Alighogy megérkeztek McGalagony dolgozószobája elé, fel is tűnt mögöttük a folyosón a tanárnő. Szeme szikrát szórt, s kezében remegett a griffendéles sál, amit menet közben lerántott nyakáról.

– Befelé! – parancsolta haragosan, és az ajtóra mutatott.

Harry és George engedelmeskedtek. McGalagony becsörtetett íróasztala mögé, dühösen a padlóra hajította a sálat, és szembefordult a fiúkkal.

– Ketten egy ellen! – förmedt rájuk. – Undorító! Magyarázatot várok!

– Malfoy provokált minket – mondta dacosan Harry.

– Provokálta magukat! – kiabálta McGalagony, s öklével akkorát csapott az íróasztalra, hogy a skót kockás doboz a padlóra bucskázott, kinyílt, és kiszóródtak belőle a Gyömbéres Gyíkok. – Malfoy elvesztette a mérkőzést! Persze, hogy provokálni akarta magukat! De mi olyat mondhatott, ami feljogosítja magukat rá, hogy...

– Kigúnyolta a szüleimet! – csattant fel George. – És Harry édesanyját!

– És maguk ahelyett, hogy Madam Hoochra bízták volna a dolgot, úgy döntöttek, hogy nyilvános bemutatót rendeznek muglipárbajozásból, igaz!? – tajtékzott McGalagony. – Van fogalmunk róla, hogy...

– Ehhem, ehhem.

Harry és George megpördültek a tengelyük körül. Az ajtóban ott állt Dolores Umbridge. Zöld szövetből készült köpenyt viselt – ezáltal még inkább hasonlított egy óriás varangyhoz – és az az

émelyítő, undok mosoly ült az arcán, amit Harry már reflexszerűen a várható kínszenvedéssel társított.

– Segíthetek, McGalagony professzor? – kérdezte legszörnyűbb mézesmázos modorában a főinspektor.

McGalagonynak az arcába szökött a vér.

– Hogy segíthet-e? – kérdezett vissza indulattól remegő hangon. – Elárulná, miben óhajt segíteni?

– Gondoltam, szívesen fogad némi felsőbb támogatást.

Harry nem csodálkozott volna, ha McGalagony orrából lángnyelvek törnek elő.

– Rosszul gondolta – sziszegte a tanárnő, és újra Harryékhez fordult. – Jól figyeljenek rám: nem érdekel, mivel provokálta magukat Malfoy; az se érdekel, ha a teljes rokonságukat kigúnyolta. Akkor is visszataszító, amit csináltak! Egy hét büntetőmunka mindkettejüknek. Ne nézzen így rám, Potter, mert megérdemli! És valamelyikük még egyszer...

– Ehhem, ehhem.

McGalagony behunyta szemét, mintha az égiekhez fohászkodna béketűrésért, s ismét Umbridge felé fordult.

– Tessék.

– Úgy gondolom, ennél szigorúbb büntetést érdemelnek – mondta fülig érő szájjal Umbridge.

McGalagony szeme felpattant. Megpróbálkozott valamiféle elnéző mosollyal, amitől aztán úgy festett, mintha szájzára lenne.

– Attól tartok, Dolores – felelte – hogy ez esetben az számít, amit én gondolok, mivel a házamba tartozó tanulókról van szó.

– Nos, Minerva – mosolygott Umbridge – be fogja látni, hogy igenis számít a véleményem. Hova is tettem? Nemrég érkezett Corneliustól, akarom mondani... – Itt beiktatott egy kis kuncogást, s közben a táskájában kotorászott – ...nemrég érkezett a minisztertől... Á, meg is van.

Elővett egy pergamentekercset, kibontotta, majd körülményesen megköszörülte a torkát, és hangosan olvasni kezdett.

– Ehhem, ehhem... "25-ös számú oktatásügyi rendelet."

–Már megint egy!? – fakadt ki dühösen McGalagony.

– Hát igen – bólintott mosolyogva Umbridge. – Őszintén szólva épp maga döbbentett rá, hogy szükség van még egy kiegészítő rendelkezésre... Felülbírált engem, mikor nem akartam játékengedélyt adni a Griffendél kviddicscsapatának. Dumbledore elé vitte az ügyet, és az igazgató ragaszkodott hozzá, hogy a csapat játszhasson. Nos ebbe nem nyugodhattam bele. Azonnal kapcsolatba léptem a miniszter úrral, aki egyetértett velem abban, hogy ha a főinspektornak nincs joga kedvezményeket megvonni a diákoktól, akkor annyi hatalma sincs, mint az egyszerű tanároknak. És ugye most már belátja, Minerva, hogy igazam volt, mikor elleneztem a griffendéles csapat újjáalakítását. Szörnyen erőszakosak... No, de térjünk vissza a rendeletre... ehhem, ehhem... "A főinspektor legfelsőbb döntési joggal rendelkezik a Roxfort diákjait érintő büntetések, megtorló intézkedések és kedvezménymegvonások terén; így jogában áll megváltoztatni az iskola más tanárai által előírt büntetéseket, megtorló intézkedéseket és kedvezménymegvonásokat." Aláírás: "Cornelius Caramel mágiaügyi miniszter, aranyfokozatú Merlin-díjas" satöbbi, satöbbi.

Umbridge összecsavarta a pergament, és mosolyogva visszadugta a kézitáskájába.

– Nos... úgy vélem, örökre el kell tiltanunk ezt a két fiút a kviddicsezéstől – jelentette ki Harryre, George-ra majd megint Harryre nézve.

A cikesz kétségbeesett ficánkolásba kezdett Harry markában.

– Örökre... eltilt... a kviddicsezéstől?

Harry távoli motyogásként hallotta saját hangját.

– Úgy van, Potter, az örökös eltiltást tartom célravezetőnek. – Umbridge még szélesebbre húzta a száját, úgy figyelte a hatást, amit ítéletével Harryre gyakorolt. – Weasley, esetedben úgyszintén. Továbbá megelőző jelleggel a fiatalember ikertestvére is ezt a büntetést kapja. Ha a csapattársai nem tartják vissza, bizonyára ő is rátámadt volna az ifjú Malfoyra. Természetesen mindhármuk seprűjét elkobzom. A szobámban fogom őrizni őket, nehogy megszeghessék a tilalmamat. – Most

újra McGalagonyhoz fordult, aki olyan dermedten meredt rá, akár egy jégszobor. – De mivel az ésszerű büntetések híve vagyok, Minerva, a csapat többi tagjának engedélyezem a további játékot. Az ő részükről nem tapasztaltam erőszakos viselkedést. Nos... minden jót.

Umbridge elégedett mosollyal sarkon fordult, és távozott, a döbbenet mély csendjét hagyva maga után.

– Eltiltás...

Este a klubhelyiségben Angelina megrökönyödve ismételgette a szörnyű szót.

– Eltiltás. Nincs fogónk, nincsenek terelőink... Mi a ménkűt fogunk csinálni?

A hangulat mindent tükrözött, csak azt nem, hogy aznap meccset nyert a Griffendél. Bármerre nézett Harry, csak szomorú dühös arcokat látott. A csapat tagjai a kandalló előtt gubbasztottak, kivéve Ront, aki a mérkőzés vége óta nem került elő.

– Ilyen igazságtalanságot... – Alicia megrendülten csóválta a fejét. – És Crak, aki a sípszó után még Harryre küldte azt a gurkót? Umbridge őt is eltiltotta?

– Nem – motyogta Ginny. Ő és Hermione Harry két oldalán ültek. – Neki csak írnia kell. Hallottam, mikor Montague röhögve mesélte a vacsoránál.

Alicia saját térdét püfölte tehetetlen dühében.

– De Fredet, aki nem is csinált semmit, bezzeg eltiltotta!

– Nem rajtam múlott, hogy nem csináltam semmit – vicsorgott Fred. – Ha nem fogtok le, ízekre szedtem volna azt az undorító kis szemétládát.

Harry csüggedten meredt a sötét ablakra. Odakint nagy pelyhekben hullott a hó. A cikesz, amit magával hozott a meccsről, most ott röpködött a klubhelyiségben. Többen bambán követték a tekintetükkel, mintha hipnotizálta volna őket a kis labda, Csámpás pedig székről székre ugrálva vadászott rá.

– Megyek lefeküdni – motyogta Angelina, és lassan felállt. – Talán lidérces álom ez az egész... Remélem, holnap arra ébredek, hogy még nem is játszottunk.

Alicia és Katie követte Angelina példáját, majd valamivel később Fred és George is elindult – gyilkos pillantást vetettek mindenkire, aki mellett elhaladtak – a következő távozó pedig Ginny volt. Harry és Hermione ketten maradtak a kandallónál.

– Nem tudod, hol van Ron? – kérdezte csendesen Hermione.

Harry a fejét rázta.

– Szerintem bujkál előlünk – folytatta a lány. – De most már...

Ebben a pillanatban megnyikordult a hátuk mögött a Kövér Dáma festménye, és a portrélyukban megjelent Ron. Feltűnően sápadt volt, és hópelyhek ültek a haján. Mikor megpillantotta Harryéket, megtorpant.

Hermione felpattant a székből.

– Hol voltál? – kérdezte aggódva.

– Sétálni – motyogta Ron. Még mindig a kviddicstalárja volt rajta.

– Teljesen át vagy fagyva! – sopánkodott Hermione. – Gyere, ide a tűzhöz!

Ron odaballagott. Kerülte Harry pillantását, s a legtávolabbi székre ült le. Közben a fejük fölött ott körözött az ellopott cikesz.

– Bocsánatot kérek – dörmögte a cipőjét bámulva Ron.

– Miért? – kérdezte Harry.

– Amiért azt hittem, hogy tudok kviddicsezni. Holnap kilépek a csapatból.

– Ha kilépsz – mondta hangsúlyosan Harry – akkor csak hárman maradnak. – Megvárta Ron értetlenkedő pillantását, és csak akkor tette hozzá: – Fredet, George-ot és engem örökre eltiltottak a játéktól.

– Micsoda!? – köhögte Ron.

Harry nem volt hajlandó még egyszer elmondani büntetésük történetét, úgyhogy a feladat Hermionéra hárult. Mikor befejezte, Ron az addiginál is keserűbb képet vágott.

– Erről is én tehetek...

– Ugyan már, nem te uszítottál rá Malfoyra! – csattant fel Harry.

– Ha nem játszottam volna olyan rosszul...

– Ennek ahhoz semmi köze!

– Attól a daltól készültem ki...

– Más is kikészült volna tőle.

Hermione felállt, a vitatkozókat hátrahagyva az ablakhoz lépett, és bámulni kezdte a kavargó hópelyheket.

– Könyörgök, Ron, hagyd abba! – fakadt ki Harry. – Elég rossz ez anélkül is, hogy te itt a bűnbakot játszanád!

Ron nem felelt, csak bámulta talárja átnedvesedett szegélyét.

– Ez életem legszörnyűbb napja- dörmögte hosszú szünet után.

– Ezt más is mondta már ma – felelte keserűen Harry.

– Elhiszitek – szólalt meg kissé remegő hangon Hermione – hogy tudok olyat mondani, amitől jobb kedvetek lesz?

– Nem – morogta Harry.

Hermione elfordult a sötét, hófoltos ablaktól, és fülig érő vigyorra húzta a száját.

– Megérkezett Hagrid.

Huszadik fejezet
Hagrid története

Harry felrohant a láthatatlanná tévő köpenyért és a Tekergők Térképéért. Olyan gyorsan megjárta a fiúhálót, hogy ő és Ron már öt perce készen álltak az indulásra, mikor Hermione sálban, kesztyűben, s az egyik maga kötötte manósapkával a fején visszaért a klub elé.

– Hideg van odakint! – védekezett a lány, mikor Ron türelmetlenül csettintgetni kezdett neki.

Kimásztak a portrélyukon, sietve magukra kanyarították a láthatatlanná tévő köpenyt – a langaléta Ronnak le kellett görnyednie, hogy ne látsszon ki alóla a lába – és elindultak. Lassú, óvatos léptekkel haladtak lefelé a számos lépcsőn, s időről időre megálltak, hogy ellenőrizzék a térképen Frics és Mrs. Norris tartózkodási helyét. Szerencséjük volt: egész úton csak Félig Fej Nélküli Nickkel találkoztak. A kísértet lassan siklott az egyik folyosón, és közben dudorászott valamit, ami ijesztően emlékeztetett a "Weasleyt nézni szinte fáj..." kezdetű dalra.

A jó barátok végül elérték a tölgyajtót, és kiléptek a néma, hófödte parkba. Harry szíve nagyot dobbant, mikor megpillantotta a kicsi, aranyló fénykockákat és a vadőrkunyhó kéményéből felszálló füstöt. Gyorsan továbbindult, magával vonszolva botladozó barátait. Talpukkal a friss havat ropogtatva lesiettek a lejtőn, és hamarosan megérkeztek a kunyhóhoz. Harry hármat koppintott az ajtóra. Odabent nyomban kutyaugatás hangzott fel.

– Mi vagyunk, Hagrid! – szólt be Harry a kulcslyukon.

– Gondolhattam volna! – felelte egy brummogó hang.

Harryék egymásra nevettek a köpeny alatt. A válaszból érezték, hogy Hagrid örül nekik.

– Egy perce érkeztem meg. Menj már az utamból, bolond kutya. Nem hallod, Agyar? Nyughass!

Csattant a retesz, az ajtó félig kinyílt, és megjelent benne Hagrid feje.

Hermione felsikoltott.

– Szent szalamandra, csendesebben! – szólt rá ijedten Hagrid, kémlelni kezdte a sötétséget a gyerekek feje fölött. – A trükkös köpeny van rajtatok, mi? Na gyertek befelé, szaporán!

– Ne haragudj! – suttogta Hermione, miután beoldalaztak Hagrid mellett a házba, és ledobták magukról a láthatatlanná tévő köpenyt. – De hát... jaj, Hagrid!

– Semmiség ez, semmiség – legyintett a vadőr. Becsukta az ajtót, majd sietve összehúzta a függönyöket. Hermione még mindig borzadva meredt rá.

Hagrid haja csatakos volt az alvadt vértől, s a bal szeme vízszintes réssel kettéosztott lila-fekete dudorrá változott. Arcát és kezeit sebek tömkelege borította el – némelyik még mindig vérzett. Néhány bordája is eltörhetett – Harry legalábbis erre következtetett óvatos mozgásából. Minden arról árulkodott, hogy a vadőr nemrég érkezett meg: vastag, fekete utazóköpenye az egyik szék támláján lógott, az ajtó mellett a fal tövében pedig egy tarisznya hevert – de akkora, hogy egy teljes óvodáscsoport elfért volna benne. Maga Hagrid, aki kétszer olyan magas volt, mint egy átlagos ember, most a tűzhöz bicegett, és vízzel teli rézkannát akasztott fölé.

– Mi történt veled? – kérdezte aggódva Harry, miközben eltolta magától Agyart, aki Ron és Hermione után az ő arcát is mindenáron meg akarta nyalni.

– Mondom, hogy semmi – felelte nyomatékosan Hagrid. – Kértek teát?

– Mi az, hogy semmi!? – háborgott Ron. – Egy merő seb vagy!

– Jól vagyok, no, higgyétek el! – Hagrid kihúzta magát, és vigyorogni próbált, de felszisszent a fájdalomtól. – A mindenit, de jó látni titeket! Hogy telt a nyár?

– Téged megtámadtak, Hagrid! – erőltette a témát Ron.

– Utoljára mondom: nem történt semmi! – mordult rá a vadőr.

– Akkor is ezt mondanád, ha közülünk látnál valakit darált hússal az arca helyén? – kérdezte Ron.

– El kell menned Madam Pomfreyhoz, Hagrid – szólt fejcsóválva Hermione. – Némelyik sebed elég csúnya.

– Kikúrálom én magamat.

Hagrid odacammogott a szoba közepén álló hatalmas asztalhoz, és elemelt róla egy konyharuhát, ami alól autókeréknél valamivel nagyobb, zöldes árnyalatú, véres hússzelet bukkant elő.

– Ugye, nem akarod ezt megenni, Hagrid? – kérdezte Ron, közelebb hajolva a húshoz. – Ételmérgezést kapnál tőle.

– Nem azért zöld, mert romlott, hanem mert sárkányhús – felelte a vadőr. – És nem megenni vettem.

Azzal felemelte a húst, és rácsapta arca bal felére. Zöldes vér csordult le a szakállán.

– Így ni – szólt jóleső morgással. – Mindjárt nem szúr annyira.

– Elmondanád végre, hogy mi történt veled? – kérdezte Harry.

– Nem lehet, Harry. Hétpecsétes titok. Egy szót sem szólhatok.

– Az óriások vertek meg? – kérdezte csendesen Hermione.

A hús kicsúszott Hagrid keze alól, és elindult lefelé a mellkasán.

– Óriások? – A vadőr még a derékszíja fölött elkapta a hússzeletet, és visszacsapta az arcára. – Szóltam én egy szót is óriásokról? Honnan veszitek ezt? Ki mondta nektek, hogy én... Ki mondta meg, hogy hova... He?

– Kitaláltuk – felelte bocsánatkérő mosollyal Hermione.

Hagrid gyanakodva méregette őt azzal a szemével, amit nem takart sárkányhús.

– Szóval kitaláltátok...

– Eléggé... nyilvánvaló volt – mondta óvatosan Ron. Harry rábólintott.

Hagrid a fiúkra fordította a szemét, majd egy horkantás kíséretében visszadobta a húst az asztalra, és odament a kannához, ami időközben fütyülni kezdett.

– Ti mindig többet tudtok, mint kéne – morogta, miközben forró vizet töltött négy vödörszerű bögrébe. – És ezt nem azért mondom hogy dicsérjelek benneteket. Minden lében kanál – másutt így nevezik az ilyen kölyköket. – De azért mosolyra rándult a szakálla.

– Szóval tényleg az óriásokhoz mentél? – kérdezte Harry, és leült az asztalhoz.

Hagrid kiosztotta a bögréket, majd leült, és visszatette arcára sárkányhús pakolást.

– Jól van: igen – morogta.

– És megtaláltad őket? – kérdezte fojtott hangon Hermione.

– Az nem túl nehéz feladat – válaszolt Hagrid – mivelhogy nagyok.

– És hol vannak? – kíváncsiskodott Ron.

– A hegyekben – felelte kurtán a vadőr.

– Akkor a muglik miért nem...

– Páran találkoznak velük – komorodott el Hagrid. – De azokról mindenki azt hiszi, hogy leestek hegymászás közben, és szörnyethaltak.

– Jaj, Hagrid, mondd már el, hogy mi volt! – türelmetlenkedett Ron. – Ha mesélsz az óriásokról, akkor Harry is elmondja, hogyan támadták meg a dementorok.

Hagrid beleköhögött a bögréjébe, és elengedte a hússzeletet.

A következő másodpercekben tekintélyes mennyiségű nyál, tea és sárkányvér spriccelt az asztalra: Hagrid prüszkölt és krákogott, a hús pedig nedves csattanással szétterült a padlón.

– Micsoda? – hüledezett a vadőr. – Megtámadtak a dementorok!?

– Nem is hallottál róla? – csodálkozott Hermione.

– Nem hallottam én semmiről, mióta útnak indultam. Titkos küldetésen voltam, nem hagyhattam, hogy baglyok röpködjenek utánam... Dementorok, a hitvány mindenségüket! Komolyan mondod, hogy próbálkoztak veled?

– Igen. Egyszer csak megjelentek Little Whingingben, és megtámadtak engem meg Dudleyt. Aztán a minisztérium kicsapott az iskolából...

– Micsoda!?

– És fegyelmi tárgyalás is volt meg minden, de előbb mesélj az óriásokról.

– Kicsaptak az iskolából?

– Mondd el a kalandjaidat, akkor én is elmondom az enyémeket.

Hagrid bosszúsan meredt a fiúra épen maradt szemével. Harry ártatlanul, mégis elszántan nézett farkasszemet vele.

– Jó, nem bánom – adta be a derekát Hagrid.

Lehajolt, és kirángatta Agyar szájából a sárkányszeletet.

– Jaj, Hagrid, ne csináld, ez nem higiéni... – kezdte Hermione, a vadőr addigra már vissza is tette feldagadt szemére a húst.

Hagrid belekortyolt a teájába, hogy erőt merítsen, aztán belefogott az elbeszélésébe:

– Rögtön azután indultunk, hogy véget ért a tanév...

– Szóval Madame Maxime is veled ment? – vágott közbe Hermione.

– Igen, együtt mentünk – felelte Hagrid, s nosztalgikus kifejezés jelent meg arcának azon a kis részén, amit nem takart szakáll vagy zöld hús. – Kettesben. És annyit mondhatok nektek, hogy Olympe nem ijedt meg a rögös úttól. Pedig finom úrinő, szép ruhákban ...hisz ismeritek. Féltem, hogy mit fog szólni hozzá, ha majd hegyeken mászunk át meg barlangokban alszunk, de nem, soha szóval se panaszkodott.

– Pontosan tudtátok, hova kell mennetek? – kérdezte Harry. – Tudtátok, hol vannak az óriások?

– Dumbledore tudta, és megmondta nekünk.

– Bujdosniuk kell? – érdeklődött Ron. – Titok, hogy hol élnek?

– Titoknak épp nem titok – felelte Hagrid. – De a legtöbb varázsló úgy van vele, hogy mindegy neki, hol vannak az óriások, csak jó messze legyenek tőle. Olyan helyen élnek, ahova elég nehéz eljutni, legalábbis embereknek, azért kellett Dumbledore tanácsa. Egy hónapig utaztunk...

– Egy hónapig? – hüledezett Ron, mintha nem értené, hogy tarthat egy utazás ilyen nevetségesen hosszú ideig. – De hát... miért nem használtatok zsupszkulcsot vagy valamit?

Hagrid ép szemében furcsa, szánakozásféle kifejezés jelent meg.

– Figyelnek minket, Ron – dörmögte.

– Hogyhogy?

– Te nem tudhatod, de a minisztérium szemmel tartja Dumbledore-t meg mindenkit, akiről tudják, hogy vele tart...

– Igen, igen, tudjuk – vágott Hagrid szavába Harry, aki inkább a történet folytatását akarta hallani. – Tudjuk, hogy a minisztérium figyeli Dumbledore-t...

– Szóval nem használhattatok varázslatot? – kérdezte elborzadva Ron. – Egész úton el kellett játszanotok, hogy muglik vagytok?

– Az túlzás, hogy egész úton – felelte Hagrid. – De óvatosnak kellett lennünk, mert hát minket Olympe-pal azért megnéznek emberek...

Ron a horkantás és a szipogás közé eső hangot hallatott, és gyorsan ivott egy korty teát.

– ...szóval könnyű észrevenni minket. Az volt a mesénk, hogy nyaralni megyünk. Átkeltünk Franciaországba, és úgy tettünk, mintha Olympe iskolája felé készülnénk, mert tudtuk, hogy a minisztérium embere követ minket. Lassan utaztunk, mert ugye én nem varázsolhatok, és nem akartunk ürügyet adni rá Caramelnek, hogy lecsukathasson. De aztán sikerült lerázni a minisztérium kopóját valahol Di-Zsanban...

– Ó, Dijonban? – csicseregte lelkesen Hermione. – Voltam ott nyaralni! Láttátok a...

Ron egy pillantással elhallgattatta a lányt.

– Utána már megreszkíroztunk néha egy kis mágiát, és nem is volt rossz utunk. A lengyel határon összefutottunk pár bolond trollal, egy minszki kocsmában volt egy kis nézeteltérésem egy vámpírral, de különben simán ment minden. Szépen megérkeztünk oda, ahova kellett és kutatni kezdtünk utánuk a hegyekben...

– Mikor már a közelükben jártunk, megint nem varázsolhattunk, Azért sem, mert az óriások nem szeretik a varázslókat, meg azért se, mert Dumbledore figyelmeztetett, hogy Tudjátokki is biztos elküldte a maga követeit az óriásokhoz. Vigyáznunk kellett, hogy ha halálfalók vannak arrafelé, ne vegyenek észre minket.

Hagrid szüntetet tartott, és kortyolgatni kezdte a teáját.

– Mondd tovább! – sürgette Harry.

– Meg is találtuk őket – folytatta higgadtan Hagrid. – Egyik este, mikor felértünk egy hegygerincre, egyszer csak ott voltak alattunk. Kis tüzek és körülöttük hatalmas árnyékok... olyan volt, mintha a sziklák mozognának odalent.

– Mekkorák az óriások? – kérdezte suttogva Ron.

– Átlag hat méter magasak – felelte Hagrid. – De volt köztük hét és fél méteres is.

– És hányan voltak? – kérdezte Harry.

– Olyan hetven-nyolcvanan.

– Többen nincsenek is? – kérdezte Hermione.

Hagrid szomorúan rázta a fejét.

– Nincsenek... Ennyien maradtak, pedig valamikor régen vagy száz törzsük volt szerte a világon. De már hosszú ideje több hal meg, mint születik. A varázslók is megöltek párat, de főként egymást gyilkolták le. Most meg aztán még gyorsabban fogynak. Nem bírják, hogy így egy kupacban kell élniük. Dumbledore azt mondta mi tehetünk róla. A varázslók üldözték el őket oda a világ végére, nekik meg ha tetszik, ha nem, össze kellett állniuk a maguk védelmére.

– Szóval megtaláltátok őket – bólintott Harry. – És aztán mi történt?

– Először is vártunk reggelig. Volt annyi sütnivalónk, hogy nem mentünk oda hozzájuk sötét éjjel. Hajnali három körül aludtak el, mindegyik ott, ahol éppen ült. Mi nem mertünk aludni. Egyrészt féltünk, hogy valamelyik följön, és megtalál minket, másrészt meg olyan hangosan horkoltak, hogy hajnalban még egy lavina is elindult tőle. Aztán mikor felkelt a nap, lementünk hozzájuk.

– Csak úgy? – álmélkodott Ron. – Csak úgy besétáltatok az óriások táborába?

– Dumbledore kiokosított minket – felelte Hagrid. – Mondta, hogy adjunk ajándékot a gurgnak, legyünk tisztelettudóak.

– Kinek adjatok ajándékot? – kérdezte Harry.

– Hát a gurgnak, a főnöküknek.

– És honnan tudtátok, hogy melyik a gurg? – kérdezte Ron.

Hagrid nevetett.

– Azt rögtön láttuk – felelte. – Ő volt a legnagyobb, a legrondább és a leglustább. Fel se emelte a fenekét, a többi óriás hordta neki az ételt. Kecskét meg efféléket. Karkusz volt a neve. Olyan hat és fél, hét méteres lehetett. Biztos nyomott annyit, mint két elefántbika, a bőre meg olyan volt, mint az orrszarvúé.

– És ti odamentetek hozzá? – kérdezte elkerekedett szemmel Hermione.

– Inkább lementünk hozzá, oda, ahol feküdt, a völgybe. Négy jó magas hegy között volt a tábor, egy tó mellett. Karkusz ott hevert a parton, és néha ráordított a többi óriásra, hogy etessék őt meg a feleségét. Olympe-pal leereszkedtünk a hegyoldalon...

– És nem akartak rögtön megölni, amikor megláttak? – kérdezte hitetlenkedve Ron.

Hagrid vállat vont.

– Némelyiknek eszébe jutott, az biztos, de úgy csináltuk, ahogy Dumbledore mondta: magasra emeltük az ajándékot, és csak gurgot néztük, a többivel nem is törődtünk. El is hallgattak, és csak bámultak minket. Karkusz lábánál aztán megálltunk, meghajoltunk, és letettük az ajándékot.

– Mit lehet ajándékozni egy óriásnak? – kérdezte kíváncsi Ron. – Kaját?

– Nem, azt tud szerezni magának eleget. Varázslatot viszek neki. Merthogy magát a mágiát szeretik az óriások, az nem tetszik nekik, ha ellenük fordítják... Na szóval az első napon egy gubraithiai tűzzel égő ágat adtunk neki.

– Ejha! – suttogta Hermione. Harry és Ron ellenben értetlenül pislogtak.

– Mivel égő ágat?

– Soha ki nem alvó tűzzel égőt – hadarta mérgesen Hermione. – Ismernetek kellene a gubraithiai tüzet, Flitwick professzor már legalább kétszer említette órán.

– A lényeg az – folytatta gyorsan Hagrid, megelőzve Ron ingerült visszavágását – hogy Dumbledore megigézte azt az ágat, hogy örökké égjen – ezt nem tudja ám akárki megcsinálni! – én meg le tettem a hóba Karkusz lábához, és azt mondtam: "Ajándékot hoztunk az óriások gurgjának Albus Dumbledore-tól, aki tiszteletteljes üdvözletét küldi."

– És mit felelt erre Karkusz? – kérdezte mohón Harry.

– Semmit – felelte Hagrid. – Egy kukkot sem értett az egészből.

– Na ne!

– Nem volt gond – legyintett Hagrid. – Dumbledore sejtette, hogy ez lesz. Karkusz odakurjantott két óriásnak, akik tudtak a nyelvünkön, és utána azok fordítottak nekünk.

– És tetszett Karkusznak az ajándék? – kérdezte Ron.

– Miután megértette, mi az, nagyon örült neki. – Hagrid megfordította a hússzeletet, s a hűvösebb oldalát nyomta az arcára. – Úgyhogy utána azt mondtam: "Albus Dumbledore arra kéri a nagy gurgot, hallgassa meg követét, mikor az holnap újabb ajándékkal visszatér!

– Miért nem tudtatok már aznap beszélni vele? – kérdezte Hermione.

– Dumbledore azt mondta, szépen, lassan csináljuk. Először is hadd lássák, hogy megtartjuk, amit ígérünk. Holnap visszatérünk egy újabb ajándékkal, és aztán másnap tényleg viszünk neki még egy ajándékot – ez jó benyomást tesz, nem? Meg hát ha van idejük kipróbálni az első ajándékot, és látják, hogy jó, akkor akarnak még. Az ilyen Karkusz-féle behemóthoz meg különben se jó egyszerre túl sokat beszélni, mert akkor megzavarodik, és agyoncsapja az embert, csak hogy egyszerűsítse a helyzetet. Na szóval meghajoltunk, és elhúztuk a csíkot. Kerestünk egy kényelmes kis barlangot éjszakára, aztán másnap megint lementünk a völgybe. Karkusz akkor már fel is ült, és úgy várt minket.

– És akkor beszéltetek vele?

– Bizony. Először is adtunk neki egy szép harci sisakot – koboldok csinálták, szétverhetetlen – aztán leültünk, és mondtuk, amit kellett.

– És mit szólt?

– Szólni nem sokat szólt, inkább csak figyelt. De voltak jó jelek. Hallott már Dumbledore-ról, és emlékezett rá, hogy az igazgató úr ellenezte az utolsó nagy-britanniai óriások lemészárlását. Úgy látszott, érdekli is őt Dumbledore ajánlata. Pár másik óriás is odajött, és hallgatta, amit mondtunk. Szóval a végén reménykedve mentünk el. Megígértük, hogy másnap reggel megint megyünk, és megint viszünk ajándékot. Csak hát aznap este befuccsolt a dolog.

– Hogyhogy? – kérdezte Ron.

– Ahogy már mondtam, az óriások nem szeretnek egy kupacban lenni – folytatta szomorúan Hagrid. – Mármint ilyen sokan. Nem tehetnek róla, olyan a természetük, hogy pár hetente félholtra verik egymást. A férfiak összevesznek a férfiakkal, a nők a nőkkel, a régi törzsek maradékai egymással. Nem is az ételen, a tüzeken vagy a főbb alvóhelyeken, hanem csak úgy, ok nélkül. Azt várná az ember, hogy kímélik egymást, ha már félig kipusztult a fajtájuk. – Hagrid mélyet sóhajtott. – Aznap este is egymásnak estek. A barlangunk szája a völgyre nézett, úgyhogy láttuk az egészet. Órákon át csépelték egymás, olyan zaj volt, hogy el se hinnétek. Aztán mikor felkelt a nap, a hó csupa piros volt a vértől, és a fejét a halak rágták a tó fenekén.

– Kinek a fejét? – kérdezte rémülten Hermione.

– Karkuszét – felelte komoran Hagrid. – Egy Golgomát nevű óriás lett az új gurg. – Sóhajtott egyet, és folytatta: – Az nem volt benne a pakliban, hogy összebarátkozunk a főnökkel, aztán két nap múlva már a következőnek kell udvarolni. Meg valamiért az volt az érzésünk, hogy Golgomát nem fog olyan türelmesen végighallgatni minket. De hát meg kellett próbálnunk.

– Lementetek hozzá? – kérdezte elképedve Ron. – Azok után, hogy a szemetek láttára letépte egy másik óriás fejét?

– Persze hogy lementünk – felelte Hagrid. – Nem azért kutyagoltunk annyit, hogy két nap után feladjuk! Levittük az ajándékot, amit eredetileg Karkusznak szántunk.

– Még ki se nyitottam a számat, már tudtam, hogy baj lesz. Golgomát ott trónolt Karkusz sisakjában, és csak meresztgette ránk a szemét. Szörnyű nagy férfi, az egyik legnagyobb a hordában. Fekete haja van, ugyanolyan színű foga, a nyakában meg zsinórra fűzött csontokat hord. Úgy láttam, embercsont is akad közöttük... Én azért mindenesetre felmutattam a nagy tekercs sárkánybőrt, amit vittünk, és belefogtam a mondókámba: "Ajándékot hoztunk az óriások gurgjának..." Aztán azon kaptam magam, hogy fejjel lefelé lógatnak a lábamnál fogva. A két legénye kapott el.

Hermione felsikkantott.

– Na és ebből hogy vágtad ki magad? – kérdezte Harry.

– Biztos otthagytam volna a fogam, ha Olympe nem segít. De segített: úgy forgatta a pálcáját, hogy olyat még nem is láttam. Mint a villám! Szemen lőtte a két legényt kötőhártyagyújtó átokkal. El is engedtek rögtön. No de akkor már bajban voltunk, hisz varázslatot használtunk ellenük, annál jobban meg semmit nem utálnak az óriások. Nyúlcipőt kellett húznunk, és tudtuk, hogy többet nem sétálhatunk be a táborba.

– Azt a mindenit... – suttogta Ron.

– Három napig voltatok ott, és mégis csak most értél haza? – csodálkozott Hermione.

– Dehogyis jöttünk el három nap után! – fortyant fel Hagrid. – Dumbledore számított ránk!

– De hát most mondtad, hogy nem mehettetek vissza!

– Nappal nem, az igaz. Új tervet kellett kieszelnünk. Pár napig csak figyeltük a gurgot a barlangunkból. És amit láttunk, nem volt szép.

– Még több társával végzett? – kérdezte émelygős hangon Hermione.

– Nem – felelte Hagrid. – Bár azt csinálta volna.

– Hát akkor?

– Kiderült, hogy nem minden varázslót akar kinyuvasztani, csak minket.

– Halálfalók? – kérdezte Harry.

– Bezony – bólintott Hagrid. – Ketten voltak. Minden nap megjelentek a táborban, ajándékot vittek a gurgnak, és őket nem lógatták fel a lábuknál fogva.

– Honnan tudtátok, hogy halálfalók? – kérdezte Ron.

– Onnan, hogy felismertem az egyiket – felelte a vadőr. – Macnair volt. Emlékeztek rá? Őt küldték ide, hogy vágja le Csikócsőrt. Őrült az az ember. Élvezi, ha gyilkolhat, ugyanúgy, mint Golgomát. Nem csoda hát, hogy jól megértették egymást.

– Szóval Macnair rábeszélte az óriásokat, hogy álljanak Tudodki mögé? – kérdezte elkeseredve Hermione.

– Fékezd a futkárt, Hermione, még nincs vége a történetnek! – méltatlankodott Hagrid, aki kezdeti ódzkodásához képest mostanra igencsak belejött a mesélésbe. – Meghánytuk-vetettük a dolgot Olympe-pal, és arra jutottunk, hogy rendben, a gurgnak Tudjátokki kell, de nem biztos, hogy minden óriás így van ezzel. Meg kellett próbálnunk a magunk oldalára állítani azokat, akik nem Golgomátot akarták gurgnak.

– És honnan tudtátok, hogy melyek azok az óriások? – kérdezte.

– Hát onnan, hogy őket verték péppé – válaszolta türelmesen Hagrid. – Akiknek volt egy kis sütnivalójuk, messze elkerülték Golgomátot, elbújtak a völgy körüli barlangokban, akárcsak mi. Elhatároztuk hát, hogy éjjelenként kirándulásokat teszünk a többi barlangba, és legalább néhánynak beszélünk a fejével.

– Éjszakánként óriásokat kerestetek sötét barlangokban? – kérdezte borzongva Ron.

– Nem az óriások aggasztottak minket, hanem a halálfalók. Mielőtt elindultunk, Dumbledore a lelkünkre kötötte, hogy ha el lehet kerülni, ne kerüljünk szembe velük. Csakhogy ezek a halálfalók tudták, hogy a közelben vagyunk. Gondolom, Golgomát mesélt nekik rólunk. Éjjel, mikor az óriások aludtak, és mi elindultunk a barlangokba, Macnair meg a társa utánunk kutattak a hegyekben. Olympe egyszer majdnem nekik ugrott, alig tudtam visszafogni. – Hagrid bozontos bajusza megemelkedett a szája sarkánál. – Remegett érte, hogy elintézhesse őket. Tüzes egy teremtés... hiába, francia vér...

Hagrid fátyolos tekintettel a tűzbe meredt. Harry harminc másodperc nosztalgiázást engedélyezett neki, aztán hangosan megköszörülte a torkát.

– Na és mi lett? Végül találtatok óriásokat?

– Tessék? Ja... igen, igen, találtunk. Három nappal azután, hogy Karkuszt megölték, kiosontunk a barlangunkból, és elindultunk völgy felé. Közben persze nyitva volt a szemünk, nehogy meglepjenek a halálfalók. Bementünk néhány barlangba – semmi. Aztán úgy a hatodikban találtunk három óriást.

– Zsúfolt lehetett az a barlang – jegyezte meg Ron.

– Egy pixi sem fért volna el benne – hagyta rá Hagrid.

– És nem támadtak rátok, amikor bementetek? – kérdezte Hermione.

– Ha van annyi erejük, biztos megtámadtak volna – felelte vadőr. – De Golgomát bandája nagyon csúnyán helybenhagyta mind a hármat. Ájultra verték őket, és miután magukhoz tértek, elmásztak az első barlangba, amit találtak. Az egyik értett valamennyire a nyelvünkön, az fordított a másik kettőnek. Tetszett nekik valamennyire, amit hallottak. Visszajártunk hát hozzájuk, meg találtunk más sebesülteket is... Már úgy volt, hogy hatot vagy hetet is sikerült meggyőzni.

– Hatot vagy hetet? – örvendezett Ron. – Az nem is kevés! És ők el fognak jönni, hogy velünk harcoljanak Tudodki ellen?

Hermione nem várta meg a választ.

– Miért mondtad, hogy úgy volt? – kérdezte.

Hagrid szomorúan nézett rá.

– Golgomát bandája lecsapott a barlangokra. Akik életben maradtak, utána már szóba se álltak velünk.

– Akkor... egy óriás se fog eljönni? – kérdezte csalódottan Ron.

– Nem. – Hagrid bús sóhajjal megfordította a sárkányszeletet. – De amit kellett, megtettük: átadtuk Dumbledore üzenetét. Sok óriás megértette, és szerintem pár nem is felejti el. Lehet, hogy azok, akik nem komálják Golgomátot, lejönnek a hegyekből, és ki tudja; talán eszükbe jut, hogy Dumbledore jót akar nekik... És még az is lehet, hogy eljönnek.

Az ablak alját lassan belepte a hó. Harry most vette csak észre, a térdénél átázott a talárja: a folyamatosan nyáladzó Agyar az ölében nyugtatta a fejét.

– Hagrid? – szólalt meg hosszú szünet után Hermione.

– Mmm?

– Esetleg... nem volt... nem hallottál valamit... az édesanyádról? – Hagrid a lányra szegezte ép szemét, s Hermione ijedten visszakozott – Bocsáss meg... én csak... Nem érdekes.

– Meghalt – dörmögte a vadőr. – Jó pár éve. Elmondták.

– Ó... részvétem, Hagrid – suttogta Hermione. – Ne haragudj, hogy szóba hoztam.

Hagrid vállat vont.

– Semmi baj – felelte közönyösen. – Alig emlékszem rá. Nem volt valami jó anya.

Megint csend ült a szobára. Hermione a fiúkra pislogott, mintegy kérdezésre biztatva őket.

– Még mindig nem tudjuk, mitől kerültél ilyen állapotba – mondta Ron, Hagrid véres arcára mutatva.

– És hogy miért csak most értél haza – tette hozzá Harry. – Sirius azt mondta, Madame Maxime már rég megjött...

– Ki támadott meg? – kérdezte Ron.

– Senki nem támadott meg! – felelte nyomatékosan Hagrid. – A választ erőteljes kopogtatás szakította félbe. Hermione halkan sikkantott, és elejtette bögréjét, ami ripityára tört a padlón. Agyar felnyüszített. Mind a négyen az ablakra meredtek; a vékony függöny mögött egy alacsony, kövér ember árnyéka rajzolódott ki.

– Ez ő! – suttogta Ron.

– Bújjunk el! – Harry felkapta a láthatatlanná tévő köpenyt, és Hermione meg a saját fejére kanyarította. Ron megkerülte az asztalt, és ő is bebújt a köpeny alá. Így együtt aztán a sarokba hátráltak. Agyar dühösen ugatta az ajtót, Hagrid pedig szemlátomást teljesen megzavarodott.

– Tedd el a bögréket, Hagrid!

A vadőr felkapta Harry és Ron bögréjét, és bedugta a kutya kosarába, a párna alá. Agyar közben már az ajtót ostromolta. Hagrid odalépett, félretolta a lábával, és ajtót nyitott.

Umbridge professzor állt ott zöld szövetköpenyében és egy hozzá való fülvédős sapkában. Száját szigorúan csücsörítve hátradőlt kicsit, hogy szemügyre vegye Hagrid arcát. A köldökéig is alig ért a vadőrnek.

– Nocsak! – szólalt meg jó hangosan, mintha sükethez beszélne. – Szóval maga Hagrid.

Választ sem várva besétált az ajtón, és dülledt szemét szaporán forgatva körülnézett.

– Menj innen! – förmedt rá Agyarra, aki odaszaladt hozzá, hogy megnyalja az arcát.

Hagrid meghökkenve bámult Umbridge-re.

– Nem akarok gorombának tűnni – szólt – de ki a rosseb maga?

– Dolores Umbridge a nevem.

A főinspektor szeme továbbra is a kunyhót pásztázta. Kétszer megbámulta azt a sarkot, ahol Harry és két barátja állt.

– Dolores Umbridge? – Hagrid értetlenkedő arcot vágott. – Azt hittem, maga a minisztériumban... Maga nem Caramelnek dolgozik?

– Valóban a Miniszteri Hivatal államtitkára voltam – felelt Umbridge. Járkálni kezdett a kunyhóban, alaposan megszemlélt mindent, a tarisznyától a széken lógó utazóköpenyig. – Most én tanítom a Roxfortban a sötét varázslatok kivédését...

– Az derék – bólogatott Hagrid. – Nem sokan merik elvállalni azt az állást.

– ...valamint roxforti főinspektor vagyok – fejezte be a mondatot Umbridge, eleresztve a füle mellett Hagrid megjegyzését.

– Az meg mi? – húzta össze a szemöldökét a vadőr.

– Én is pontosan ezt akartam kérdezni – felelte Umbridge Hermione bögréjének maradványaira mutatva.

Hagrid vetett egy veszélyes oldalpillantást Harryék felé.

– Az? Hát az... azt Agyar csinálta. Levert egy bögrét. Azért kellett elővennem azt a másikat.

Miközben egyik kezével még mindig az arcára szorította a sárkányhúst, a másikkal saját bögréjére mutatott. Umbridge szembefordult vele, és holmijai helyett őt magát vette szemügyre.

– Hangokat hallottam idebentről.

– Agyarhoz beszéltem – sietett a válasszal Hagrid.

– És a kutya válaszolt magának?

– Hát... úgy a maga módján – pislogott a vadőr. – Mondom is, hogy Agyar szinte ember...

– A kastélytól három pár lábnyom vezet a kunyhó ajtaja elé – folytatta a vallatást Umbridge.

Hermione rémülten megnyikkant; Harry a lány szájára szorította kezét. Szerencsére Agyar épp hangosan szimatolt Umbridge talárszegélyénél. A főinspektor nem mutatta, hogy hallott volna valamit.

– Nemrég értem haza – magyarázta Hagrid, a tarisznya felé bökve.

– Lehet, hogy valaki korábban keresett, de még nem talált itthon.

– Visszafelé nem vezetnek nyomok.

– Hát... akkor én sem értem a dolgot. – Hagrid zavartan húzogatta a szakállát, és megint Harryék búvóhelye felé pillantott, mintha segítséget kérne. – Öhm...

Umbridge sarkon fordult, és újabb szemlekörútra indult a kunyhóban. Benézett az ágy alá, kinyitotta a szekrényt... egy ízben olyan közel haladt el a rejtőzködők előtt, hogy Harrynek be kellett húznia a hasát. Miután a főzőedényül szolgáló hatalmas üstbe is belenézett, a főinspektor megint Hagridhoz fordult:

– Mi történt magával? Hol szerezte ezeket a sérüléseket?

Hagrid gyorsan levette arcáról a sárkányhúst, ami Harry megítélése szerint hiba volt, mivel Umbridge így már a bedagadt szemét láthatta, nem beszélve az arcán elmaszatolódott friss és alvadt vértől.

– Öhm... volt egy kis balesetem – felelte után a vadőr.

– Miféle balesete?

– El... elbotlottam.

– Elbotlott – ismételte szárazon Umbridge.

– Igen... egy barátom seprűjében. Én magam nem szoktam repülni. Látja, mekkora vagyok, nincs az a seprű, ami elbírna. A barátom meg abraxán lovakat tenyészt. Látott már olyat? Hatalmas jószágok. Felültem az egyikre, és hát...

– Merre járt? – szakította félbe higgadtan Umbridge.

– Hogy merre...

– ...járt, igen – bólintott Umbridge. – A tanév két hónapja elkezdődött. Helyettesítő tanárnak kellett megtartania az óráit. Egyetlen kollégája se tudott felvilágosítást adni a maga hollétéről. Értesítési címet nem hagyott. Ezért kérdezem, hogy hol járt.

A beálló csendben Hagrid Umbridge-ra meredt – immár mindkét szemével. Harry szinte hallotta, hogyan zakatolnak a vadőr agyának kerekei.

– Ehm... elutaztam... egészségügyi okokból.

– Egészségügyi okokból – ismételte Umbridge, és megint ránézett Hagrid feldagadt és elszíneződött arcára, amiről még mindig csöpögött a zöld sárkányvér. – Értem.

– Kellett egy kis friss levegő...

– Mint vadőr bizonyára ritkán jut friss levegőhöz – jegyezte meg negédesen Umbridge. Hagrid arcának az a része, ami nem fekete vagy lila volt, most vörösre színeződött.

– Úgy értem levegőváltozás kellett...

– Hegyi levegő, esetleg? – szúrta be a kérdést Umbridge.

Tudja, gondolta megrökönyödve Harry.

– Hegyi? – ismételte Hagrid, és most nem hebegett. – Dehogy mentem én hegyre. Dél-Franciaország, napsütés, tenger...

– Nocsak – vonta fel a szemöldökét Umbridge. – Nem mondhatni, hogy lebarnult.

– Nem, mert... érzékeny a bőröm – vágta ki magát Hagrid, ő megpróbálkozott egy bizalmat ébresztő mosollyal. Harry most látta csak, hogy két foga is hiányzik. Umbridge jeges pillantással válaszolt, s Hagrid arcáról lehervadt a mosoly.

A főinspektor a könyökhajlatába csúsztatta kézitáskája fülét, – Természetesen értesíteni fogom a miniszter urat a késéséről.

– Persze – bólintott Hagrid.

– Tájékoztatnom kell, hogy nekem, mint főinspektornak, kellemetlen, de fontos kötelességem tanártársaim szakmai teljesítményének ellenőrzése. Úgyhogy minden bizonnyal hamarosan ismét találkozunk.

Azzal megfordult, és elindult az ajtó felé.

– Ellenőrzés? – ismételte meghökkenve Hagrid.

Umbridge már fogta a kilincset, úgy nézett vissza a vadőrre.

– Jól hallotta – bólintott negédes mosollyal. – A minisztériumnak feltett szándéka kigyomlálni a tanári karból a szakmailag alkalmatlan kollégákat. Jó éjszakát, Hagrid.

Azzal kiment, és lendületesen becsukta maga mögött az ajtót.

Harry le akarta dobni a láthatatlanná tévő köpenyt, de Hermione elkapta a csuklóját.

– Várj még! Nem biztos, hogy elment.

Hagrid is így vélekedhetett, mert az ablakhoz bicegett, és kissé előrehúzta a függönyt.

– Elindult vissza a kastélyba – szólt halkan. – A ménkűbe... Ellenőrzi a tanárokat?

– Igen – felelte Harry, miközben kibújt a köpeny alól. – Trelawneyt már próbaidőre is tette.

Hermione összehúzott szemmel nézett a vadőrre.

– Mondd csak, Hagrid... Milyen állatokat készülsz bemutatni az órán? – kérdezte.

Hagrid arca nyomban felderült.

– Nem árulom el előre – felelte huncut mosollyal, majd ismét a szemére nyomta a sárkányhúst. – Már jó néhány órát megterveztem. Pár dolgot direkt az RBF-évre tartogattam nektek. Majd megtudjátok! Igazi különlegességek.

– Milyen szempontból különlegesek? – puhatolózott Hermione.

– Nem mondok semmit – rázta a fejét vidáman a vadőr. – Meglepetés!

Hermione belátta, hogy nyíltan kell beszélnie.

– Figyelj, Hagrid... Umbridge-nek nagyon nem fog tetszeni, ha veszélyes állatokat mutatsz be az óráidon.

– Veszélyes állatokat? – nevetett a vadőr. – Már hogy mutatnám meg őket, ha veszélyesek lennének! Na persze meg tudják védeni magukat...

Hermione a fejét csóválta.

– Hagrid, nagyon fontos, hogy megfelelj a felülvizsgálaton. Inkább azt tanítsd nekünk, hogy mit kell csinálni a porlokkal, mi a különbség az acsarka és a sündisznó között, szóval efféléket.

– De hát azok unalmas dolgok, Hermione! – ellenkezett Hagrid. – Amit én mutatok, azt öröm lesz nézni. Évek óta nevelem őket. Az enyém az egyetlen megszelídített állomány egész Nagy-Britanniában.

– Hagrid... – Hermione könyörgőre fogta a dolgot. – Umbridge ügyet keres rá, hogy elküldhesse azokat a tanárokat, akik szerinte egy követ fújnak Dumbledore-ral. Kérlek, Hagrid, taníts nekünk valami unalmas dolgot, amit biztosan kérdeznek majd az RBF vizsgán.

A vadőr azonban csak ásított, és vetett egy vágyakozó pillantást hatalmas ágya felé.

– Hosszú volt a nap, és későre jár – mondta, azzal gyengéden vállon veregette Hermionét, aki nyögve térdre roskadt. – Ó, bocsánat... – Talárja nyakánál fogva felemelte a lányt. – Nem kell aggódnod. Hidd el, nagyon jó kis órákat fogok tartani nektek. Most pedig menjetek szépen vissza a kastélyba, és ne felejtsétek el elsimítani a lábnyomaitokat!

– Nem vagyok biztos benne, hogy felfogta, amit mondtál – jegyezte meg nem sokkal később Ron, mialatt a három jó barát már a kastély felé baktatott. Ezúttal is láthatatlanok voltak, és – Hermione eltörlő bűbájának köszönhetően – nyomokat sem hagytak a mélyülő hóban.

– Akkor holnap is elmegyek hozzá – jelentette ki eltökélten Hermione. – Ha kell, meg is tervezem helyette az óráit. Felőlem Trelawneyval azt csinál Umbridge, amit akar, de Hagridot nem fogja kidobatni, az biztos!

Huszonegyedik fejezet
Kígyószem

Hermione vasárnap reggel félméteres hóban gázolt vissza Hagrid kunyhójához. Harry és Ron szívesen vele mentek volna, de a leküzdésre váró házifeladat-hegy miatt kénytelenek voltak klubhelyiségfogságra ítélni magukat. Legszívesebben betapasztották volna a fülüket, hogy ne hallják a befagyott tavon korcsolyázó s a lejtőn szánkázó roxfortosok vidám zsivaját. A legjobban azonban a Griffendél-torony ablakainak csapódó, távrepülésre bűvölt hógolyók zavarták őket.

– Elég! – kiáltott fel végül türelmét vesztve Ron. Dühösen felhajtotta az egyik ablakot, és kidugta rajta a fejét. – Prefektus vagyok! Ha még egy hógolyót meglátok... Au!

Gyorsan behúzta a fejét, és törölgetni kezdte arcáról a havat.

– Fred és George – morogta keserűen, miután becsapta az ablakot. – Lököttek...

Hermione ebéd előtt ért vissza Hagridtól. Vacogott, és talárja a térdéig csuromvizes volt.

– Na? – nézett rá Ron. – Megtervezted az óráit?

– Megpróbáltam – felelte fásultan a lány, és lehuppant a Harry melletti székre. Elővette a pálcáját, és kacskaringós legyintést mutatott be vele, mire a pálca hegyéből forró levegő tört ki. Hermione talárjára irányította a meleget, s a ruha gőzölögve száradni kezdett. – Nem is volt otthon, amikor leértem. Legalább fél órája kopogtattam már, amikor kisántikált az erdőből...

Harry felmordult. A Tiltott Rengeteg nyüzsgött az olyan lényektől, amelyekkel Hagrid magára haragíthatta Umbridge-et.

– Vajon mit rejteget az erdőben? Nem mondta?

– Nem. – Hermione csüggedten csóválta a fejét. – Kitartott amellett, hogy meglepetésnek szánja. Hiába magyaráztam neki, mit akar Umbridge – mintha meg se hallotta volna. Azt hajtogatta, hogy épeszű ember nem vesződik acsarkákkal, ha kimérája is lehet... Nem, nem hiszem, hogy az van neki – tette hozzá gyorsan Harry és Ron döbbenetét látva. – Ő maga mondta, hogy képtelenség kimératojást szerezni... Kérleltem, hogy inkább Suette-Pollts tantervét kövesse, de szerintem fel se fogta, mit akarok. Nagyon fura hangulatban van, és még mindig nem hajlandó elárulni, hogy sérült meg.

A másnapi reggelinél megjelenő Hagridot nem fogadta osztatlan lelkesedés a diákok részéről. Páran, így Fred, George és Lee, kurjongattak örömükben, és hanyatt-homlok rohantak megszorongatni a vadőr lapátkezét; mások, például Parvati és Lavender, fintorogva összenéztek, és a fejüket csóválták. Az igazság az, hogy pár roxfortos jobban szerette Suette-Pollts óráit, s nem is véletlenül: tanárnőnél ugyanis az "érdekes" tanóra nem volt szükségszerűen életveszélyes is.

Harry, Ron és Hermione kedden kicsit aggódva indultak el mély hóban Hagrid kunyhója felé. Harry nemcsak attól félt, hogy Hagrid esetleg rosszul mutatkozik be, hanem attól is, amit Malfoytól és bandájától számíthattak a főinspektori ellenőrzés során.

Hagrid azonban egy szál magában várta tanítványait az erdő szélen. Még mindig nem volt valami jó bőrben: zúzódásai, amelyek szombat este még lilák voltak, időközben zöldessárgára színeződtek, s egyik-másik sebéből változatlanul szivárgott a vér. Harryt ez különösen nyugtalanította. Talán olyan lény támadta meg Hagridot, aminek a mérge akadályozza a sebek gyógyulását.

A baljós kép kiegészítéseként a vadőr egy tehén vagy valami hasonló állat félbevágott tetemét tartotta a vállán.

– Ma az erdőben tartjuk az órát! – kurjantott oda vidáman a közeledő diákoknak, és fejével a fák sűrűje felé bökött. – Ott kellemesebb az idő. Meg hát a sötétet szeretik...

– Mik szeretik a sötétet? – hallotta Harry Malfoy társaihoz intézett kérdését. A mardekáros fiú hangja kissé riadtan csengett. – Mit mondott, mi szereti a sötétet? Ti hallottátok?

Malfoy egyetlenegyszer járt a Tiltott Rengetegben, és akkkor se viselkedett valami bátran. Harry elmosolyodott magában: a meccs óta ujjongva fogadott mindent, ami Malfoynak rossz.

Hagrid derűs képpel nézett végig tanítványain.

– Készen álltok? – kérdezte. – Helyes... A kirándulást a Tiltott rengetegbe az ötödik évre tartogattam nektek. Legjobb, ha természetes élőhelyükön nézzük meg a kis bestiáinkat. A mai témánk egy igen ritkán látható faj. Úgy tudom, az országban csak nekem sikerült megszelídíteni őket.

– Biztos, hogy szelídek? – kérdezte az előbbinél is riadtabban Malfoy. – Volt már olyan, hogy vérszomjas állatokkal kellett dolgoznunk az órán...

A mardekárosok helyeslően morogtak, és néhány griffendéles arcáról is lerítt, hogy osztja Malfoy aggodalmát. Hagrid összehúzta a szemöldökét, és kicsit feljebb rántotta a fél tehenet a vállán.

– Persze hogy szelídek! – felelte méltatlankodva.

– Akkor meg mitől sebes az arca? – kérdezte szemtelenül.

– Semmi közöd hozzá! – fortyant fel Hagrid. – Elég a buta kérdésekből! Gyertek utánam!

Azzal megfordult, és bevette magát a fák közé. A csoport egyetlen tagja sem sietett követni őt. Harry rápillantott Ronra és Hermionéra, akik sóhajtva bólintottak, és elindultak Hagrid után.

A többiek sorban ugyanígy tettek.

Tíz perc gyaloglás után elértek egy helyre, ahol olyan sűrűn álltak a fák, hogy koronáik felfogták a havat, sőt a fény nagy részét is. Alattuk szinte esti sötétség honolt. Hagrid nyögve ledobta válláról a tehéntetemet, majd néhány lépésnyire eltávolodott tőle, és az érkező diákok felé fordult. Azok fától fáig osonva, riadt arccal követték.

– Gyertek csak, gyertek! – biztatta őket Hagrid. – A hússzag is idecsalogatná őket, de azért szólok nekik, hogy tudják, kik vagyunk.

A vadőr megfordult, loboncos haját hátravetve felszegte fejét, majd különös rikkantást hallatott. A hang úgy szállt a fák között, mint egy hatalmas madár torz éneke. Mégse nevetett rajta senki – a diákok megnyikkanni se mertek a félelemtől.

Hagrid megismételte a rikoltást. A következő egy perc azzal telt, hogy mindenki nyugtalanul pislogott a fák közé, az érkező vadat várva. Aztán – épp mikor Hagrid harmadszor is felszegte fejét, nagy levegőt vett – Harry megbökte Ront, és két göcsörtös fa közé mutatott.

Először két fénylő, fehér szem jelent meg, aztán kibontakozott a sötétből egy nagy, fekete szárnyas ló sárkányfeje, nyaka, csontsovány teste. Az állat néhány másodpercig fekete farkát lengetve fürkészte a diákokat, aztán lehajtotta a fejét, és hegyes fogakkal marcangolni kezdte a fél tehenet.

Harry hatalmas megkönnyebbülést érzett. Végre hát itt volt a bizonyíték, hogy a szárnyas bestiák nem csupán képzeletének szüleményei, hanem valóban léteznek. Izgatottan ránézett Ronra, de barátja még mindig a sötét fák felé tekingetett, és hamarosan oda súgta neki:

– Miért nem hívja őket újra Hagrid?

A diákok többsége Ronhoz hasonlóan értetlenkedő és félős-izgatott arcot vágott, s mindenhova néztek, csak az előttük álló lóra nem. Úgy tűnt, Harryn kívül csak két ember látja az állatot: Monstro mögött álló nyúlánk, mardekáros fiú, aki undorodó arcot vágott, és Neville, aki a bestia lengő farkát követte pillantásával.

– Aha, ott jön egy másik is! – örvendezett Hagrid.

A fák közül újabb fekete ló lépett ki. Menet közben behúzta bőr redős szárnyát, majd fejét leszegve falatozni kezdett.

– Tegye fel a kezét, aki látja őket!

Harry jelentkezett; nagyon örült neki, hogy végre hallhatja a rémlovak rejtélyének megoldását. Hagrid ránézett, és bólintott.

– Igen... igen, tudtam, hogy te látni fogod őket, Harry – szólt komoly arccal. – Te is, Neville? És...

– Elnézést kérek – nyekeregte Malfoy – de megmondaná, hogy mit kell látnunk?

Hagrid válasz helyett a tehénre bökött. A diákok bámulni kezdték a tetemet, majd rémülten felnyögtek, Parvati felsikoltott. Harry sejtette, miért: elég furcsa látvány lehetett, hogy a tehén csontjairól falatnyi adagokban elpárolog a hús.

– Mi csinálja ezt? – kérdezte rémülten Parvati, miután bemenekült a legközelebbi fa mögé.

– Thesztrálok – felelte büszkén Hagrid. A Harry mellett álló Hermione halk "Ó!"-val jelezte, hogy most már érti a dolgot. – Roxfortnak egész ménese van belőlük. Ki tudja megmondani...

– De hát azok szerencsétlenséget hoznak! – vágott a szavába a rettegő Parvati. – Aki látja őket, azt mindenféle szörnyűségek érik! Trelawney professzor mondta egyszer...

– Ugyan, dehogy! – nevetett Hagrid. – Az csak babona! Dehogyis hoznak szerencsétlenséget. Nagyon jó eszű állatok, és hasznosak is! Igaz, ezeknek itt nincs sok munkájuk, csak az iskolai kocsikat húzzák, meg Dumbledore viszi el őket néha, ha messzire utazik, és nem akar hoppanálni... Nézzétek, jön még egy pár...

További két ló lépett ki zajtalanul a fák rejtekéből. Az egyik egészen közel haladt el Parvati mellett – a lány megborzongott, és még jobban a fához lapult.

– Éreztem valamit! Itt van a közelemben!

– Ne félj, nem bánt – nyugtatta meg Hagrid. – Na, ki tudja megmondani, hogy miért csak néhányan látják őket?

Hermione jelentkezett.

– Hadd halljam! – nézett rá mosolyogva a vadőr.

– A thesztrálokat csak azok látják – szólt Hermione – akik találkoztak már a halállal.

Hagrid ünnepélyes komolysággal bólintott.

– Pontosan így van. Tíz pont a Griffendélnek. Nos, a thesztrálokkal végeztünk.

– Ehhem, ehhem.

Harrytől alig két méterre ott állt Umbridge professzor. Már ismert zöld süvege és köpenye volt rajta, s karjában dajkálta szeretett jegyzettömbjét. Hagrid, aki még nem ismerte Umbridge köhécselését, aggódva pillantott a legközelebbi thesztrálra – nyilván azt hitte, a ló kehesedett meg.

– Ehhem, ehhem.

– Á, jó napot! – köszönt mosolyogva a vadőr, miután végre azonosította a hang forrását.

– Megkapta az üzenetet, amit reggel a kunyhójába küldtem? – kérdezte Umbridge. Ezúttal is hangosan és lassan beszélt, mintha nehéz felfogású külföldihez szólna. – Értesítettem benne, hogy ma óralátogatást tartok magánál.

– Hogyne, megkaptam – bólogatott vidáman Hagrid. – Örülök, hogy megtalált minket. Hát, amint látja... vagyis hát, nem tudom... látja? Szóval ma a thesztrálokkal foglalkozunk...

– Tessék? – Umbridge összehúzta a szemöldökét, és a füléhez emelte kezét. – Mit mondott?

Hagrid megzavarodott egy kissé.

– Öhm... Thesztrálok! – ismételte jó hangosan. – Nagy... öhm... szárnyas lovak, tudja!

És biztató mosollyal meglengette hatalmas karjait. Umbridge felvonta a szemöldökét, és hangosan motyogva feljegyezte a pergamenjére: Óráján... primitív... jelbeszéddel... érteti... meg... magát.

Hagrid kissé elpirult, s megint a csoporthoz fordult.

– Na... szóval... Hol is tartottam?

– Rövid... távú... emlékezete... gyenge – motyogta mindezt mindenki számára érthetően Umbridge. Draco Malfoy olyan arcot vágott, mintha előre hozták volna egy hónappal a karácsonyt; Hermione viszont elvörösödött a dühtől.

– Öhm, szóval... – dörmögte Hagrid. Vetett egy nyugtalan pillantást Umbridge jegyzettömbjére, aztán összeszedte magát, és folytatta: – Azt akartam elmondani nektek, hogyan lett az iskolának ménese. Az elején egy csődörünk és öt kancánk volt. Ez Tenebrusz... – Itt megcsapkodta az elsőnek érkezett ló hátát. – Ő a kedvencem, az első thesztrál, amelyik itt született az erdőben.

– Tudatában van annak – szólt közbe harsány hangon Umbridge – hogy a Mágiaügyi Minisztérium a thesztrálokat veszélyes bestiáknak minősítette?

Harrynek elszorult a torka, Hagrid viszont csak kuncogott.

– Dehogy veszélyesek a thesztrálok! Nem mondom, odakapnak ha felbosszantják őket...

– Látható... élvezettel... beszél... az... erőszakról... – motyogta sercegő pennával Umbridge.

– Nem... Ugyan, dehogy! – Hagrid most már tényleg megrémült. – A kutya is harap, ha bántják, nem igaz? A thesztráloknak a haláldolog miatt rossz a hírük... Tudom, hogy sokan baljós előjelnek tartják őket, de ez alaptalan hiedelem!

Umbridge nem válaszolt. Befejezte, amit éppen írt, azután felnézett Hagridra, és hangosan, tagoltan így szólt:

– Folytassa az órát! Én körbejárok... – Két ujjával utánozta a járást. (Malfoy és Pansy Parkinson rázkódtak az elfojtott nevetéstől.) – ...a tanulók között... (Itt rámutatott néhány diákra.) ...és kérdéseket teszek fel nekik. – Azzal a szájára bökött, a beszédre utalva.

Hagrid értetlenül meredt rá – nyilván fogalma se volt, miért beszél vele úgy Umbridge, mintha tökéletesen süket lenne. Hermionénak a könnye is kicsordult dühében.

– Gonosz vén banya! – suttogta, mikor Umbridge elsétált Pansy Parkinson felé. – Tudom, mire készülsz, te alattomos, undok...

– Öhm... na szóval... – Hagrid igyekezett újra felvenni magyarázata fonalát. – Szóval a thesztrálok... Nagyon sok jó tulajdonságuk van...

– Áruld el nekem – szólalt meg zengő hangon Umbridge, Pansy Parkinsonhoz intézve szavait – általában érteni szoktátok Hagrid professzor beszédét?

Hermionéhoz hasonlóan Pansynek is könnyes volt a szeme, de neki a nevetéstől.

– Nem, mert... sokszor... olyan, mintha... csak brummogna... – felelte a vihogástól elcsukló hangon.

Umbridge feljegyzett valamit. Hagrid elvörösödött arcának ép részein, de igyekezett úgy tenni, mintha nem hallotta volna Pansy szavait.

– Öh... szóval... sok jó tulajdonságuk van a thesztráloknak. Ha az ember megszelídíti őket, úgy, mint ezeket, akkor többet biztosan nem téved el utazás közben. Prímán tájékozódnak, csak megmondom nekik, hova akarok menni, és...

– Ha ugyan megértik, amit mond – szólt közbe fennhangon Malfoy. Pansy Parkinson ettől megint nevetőgörcsöt kapott.

Umbridge professzor elnézően rájuk mosolygott, aztán Neville-hez fordult.

– Te látod a thesztrálokat, Longbottom, igaz?

Neville bólintott.

– Kit láttál meghalni? – kérdezte részvétlen közönnyel.

– A... a nagyapámat – felelte Neville.

– És mit szólsz hozzájuk? – A főinspektor húsos ujjával a lovak felé bökött. Azok időközben a tetem nagy részét bekebelezték.

– Hát... – Neville félős pillantást vetett Hagrid felé. – Hát... hm... jók...

– A tanulók... nem merik... bevallani... hogy... félnek. – motyogta Umbridge, miközben jegyzetelt.

– Nem! – méltatlankodott Neville. – Egyáltalán nem félek tőle!

– Nem kell szégyellned. – Umbridge vállon veregette Nevillet, és megnyugtatónak szánt, ám inkább ijesztőre sikeredett mosolyt virított rá. Majd megint Hagridhoz fordult, és hangosan, lassan folytatta: – Azt hiszem, bőven eleget láttam. Tíz nap múlva... (feltartotta tíz kövér ujját) ...megkapja... (Úgy csinált, mintha elvenne valamit a levegőből.) ...a felülvizsgálat eredményét. – Rámutatott a jegyzettömbre, majd legszélesebb varangymosolyával arcán elfordult, és távozott. Malfoy és Pansy Parkinson a hasukat fogva nevettek, Hermione remegett a dühtől, Neville pedig döbbenten pislogott.

– Hazug, álnok, rosszindulatú vén szörnyeteg! – fakadt ki Hermione fél órával később, mikor már a kastély felé taposták a havat. – Tudjátok, miért csinálta ezt? Mert pikkel a félemberekre. Csak mert Hagrid édesanyja óriás volt, úgy akarja beállítani őt, mintha valami iszapagyú troll lenne... Ráadásul ez egyáltalán nem is volt rossz óra! Azt hittem, megint durrfarkú szurcsókokat vagy hasonlókat fog hozni, de a thesztrálokkal nem volt semmi baj. Hagrid tényleg kitett magáért.

– Umbridge azt mondta, veszélyes bestiák. – jegyezte meg Ron.

Hermione türelmetlenül legyintett.

– Meg tudják védeni magukat, ahogy Hagrid is mondta. Persze egy olyan tanár, mint Suette-Pollts biztos csak a RAVASZ előtt mutatná meg őket, de hát tényleg izgalmas állatok, nem? Bár láttam volna őket!

– Tényleg azt kívánod? – kérdezte csendesen Harry.

Hermione észbe kapott, és megborzongott.

– Jaj, Harry... ne haragudj! Nem, dehogy kívánom. Butaságot mondtam.

– Semmi baj – felelte sietve Harry.

– Én azon csodálkozom, hogy ilyen sokan látták őket – mondta Ron. – Hárman a csoportból...

– Ne álmodozz, Weasley – szólt egy undok hang. Harryék most vették csak észre, hogy Malfoy, Crak és Monstro ott lépkednek a nyomukban. – Hiába néznéd végig, ahogy valaki kinyiffan, a kvaffot utána se látnád jobban.

A mardekáros hármas nagyot röhögött, s miután előretolakodtak Harryék között, kórusban zengeni kezdték a *Weasleyt nézni szinte jó!* kezdetű indulót. Ron a füléig elvörösödött.

– Ne foglalkozz velük! – harsogta éneklő hangon Hermione, aztán elővette pálcáját, és újra elvégezte a forró levegőt készítő bűbájt, hogy utat olvasszon hármuknak az üvegházak felé.

A december még több havat hozott, az ötödéveseknek pedig házifeladat-lavinát. Karácsony közeledtével Ron és Hermione prefektusi teendői is megszaporodtak. Nekik kellett felügyelniük a kastély feldíszítését (– Próbáld ki, milyen úgy aranyszalagot aggatni, hogy Hóborc a nyakadra tekeri, és meg akar fojtani vele! – dühöngött Ron.), kordában kellett tartaniuk az első- és másodéveseket, akik a kemény hideg miatt az épületben töltötték a szüneteket (– Ha hallanád, milyen szemtelenek azok a kis taknyosok! – háborgott Ron. – Mi tiszteltük a nagyobbakat elsős korunkban!), és rendszeresen folyosói őrjáratra kellett menniük Árgus Friccsel, akinek rögeszméjévé vált, hogy a karácsonyi hangulat varázslópárbaj-hullámot fog elindítani a diákok között. (– Sárkánytrágya van a fejében, komolyan! – mérgelődött Ron.) Annyi dolguk volt, hogy Hermione felhagyott a manósapkák készítésével, pedig – mint mondta – már csak három darab volt neki raktáron.

– Azok a szerencsétlenek, akiket még nem szabadítottam fel, most itt tölthetik a karácsonyt, mert nincs elég sapka! – sopánkodott Hermione.

Harry, aki azóta se közölte Hermionéval a kiábrándító igazságot a félkész mágiatörténet-dolgozata fölé hajolt. Az egész karácsony téma kellemetlen volt számára. Tanulóévei során most először mindenképp a Roxforttól távol akarta tölteni az ünnepeket.

A kviddicseltiltás és a Hagridot fenyegető intézkedések az egész iskolát ellenszenvessé tették számára. Az egyetlen dolog, aminek őrülni tudott, a DS volt; az önvédelmi edzéseket azonban fel kellett függeszteni a szünet idejére, hiszen szinte minden résztvevő otthon készült tölteni az ünnepnapokat. Hermione bejelentette, hogy síelni megy a szüleivel, Ron az Odúba készült – Harry napokig csak némán irigykedett rá, de mikor végül megkérdezte Ront, hogyan fog hazamenni, barátja így felelt:

– De hiszen te is jössz! Nem mondtam? Anya azt írta, hívjalak meg!

Hermione rosszallóan csóválta a fejét, Harryt viszont egy csapásra felvidította a gondolat, hogy az Odúban karácsonyozhat.

Ugyanakkor némi bűntudata támadt, amiért a szünetben magára hagyja Siriust. Arra gondolt, majd megpróbálja rábeszélni Mrs. Weasleyt, hogy keresztapját is hívja meg az Odúba – bár nemigen bízott a sikerben, hiszen Sirius és Mrs. Weasley kapcsolata nem volt épp felhőtlen. Abban is kételkedett, hogy Dumbledore engedélyezné a kiruccanást Siriusnak. Utolsó tűzbeli megjelenése óta keresztapja nem jelentkezett, s bár Harry tudta, hogy Umbridge miatt mindenfajta kapcsolatfelvételi kísérlet igen kockázatos lenne, mégis fájt arra gondolnia, hogy Sirius karácsonykor egyedül gubbaszt majd anyja régi házában, vagy épp Siporral húzogatja a pukkantós bonbonokat.

A szünet előtti utolsó DS-találkozó előtt Harry korán felment a Szükség Szobájába. Nem is bánta meg, hogy így tett: mikor kigyúltak a fáklyák, döbbenten látta, hogy a terem sajátos karácsonyi díszbe öltözött. A titkos akció elkövetője csak Dobby lehetett: a mennyezetről vagy száz aranygömb lógott alá, s azok mindegyike Harry arcképét, valamint a következő feliratot viselte: "BOLDOG KARÁCSONYT, HARRY POTTER, URAM!" Harry épp végzett a gömbök eltüntetésével, mikor kinyílt az ajtó, és belépett rajta az álmodozó arcú Luna Lovegood.

– Szervusz – szólt, és réveteg lassúsággal végignézett a megmaradt díszeken. – Szépek. Te tetted fel őket?

– Nem – felelte Harry. – Dobby, a házimanó szórakozott.

– Fagyöngy – motyogta Luna, egy csokor fehér bogyós növényre mutatva, ami épp Harry feje fölött lógott. Harrynek eszébe jutott a mondás, miszerint "fagyöngy alatt szabad a csók", és gyorsan kiugrott a növénydísz alól.

– Helyes – bólintott nagy komolyan Luna. – Sokszor laknak bennük narglik.

Harry nem tudta meg, mik azok a narglik, mert ekkor megérkezett Angelina, Katie és Alicia. Mindhárman ziháltak, és szemlátomást át voltak fázva.

– Megvan az utódod – szólt rosszkedvűen Angelina, és a sarokba dobta köpenyét.

– Az utódom? – értetlenkedett Harry.

– Igen, meg Fredé és George-é – magyarázta ingerülten Angelina. – Kiválasztottuk az új fogót!

– Ki lett az? – kérdezte gyorsan Harry.

– Ginny Weasley – válaszolta Katie.

Harry eltátotta a száját.

– Persze, tudom... – legyintett Angelina. Előhúzta varázspálcát, és bemelegítő karhajlításokat végzett. – Különben egyáltalán nem rossz a kislány. Neked persze a nyomodba se ér, de mivel rád nem számíthatunk...

A mondatot lesújtó pillantással fejezte be. Harry lenyelte az ingerült választ, ami már a nyelve hegyén volt, s inkább tovább érdeklődött. – És kik a terelők?

– Andrew Kirke és Jack Sloper – felelte fintorogva Alicia. – Egyik se valami nagy szám, de a többi jelentkezőhöz képest zsenik.

A borús hangulatú beszélgetésnek Ron, Hermione és Neville érkezése vetett véget.

– Jól van, figyeljetek! – szólította meg Harry a zsibongó társaságot. – Arra gondoltam, hogy ma ismételjük át az eddig gyakorolt varázslatokat. Ez az utolsó edzés a szünet előtt. Nincs értelme új dologba kezdenünk, hiszen három hétig nem találkozunk...

– Nem csinálunk semmi újat? – morogta az örökké elégedetlen Zacharias Smith. – Ha ezt tudom, el se jöttem volna.

– Akkor nagyon sajnáljuk, hogy Harry nem értesített előre – felelte neki fennhangon Fred.

Többen kuncogtak a frappáns válaszon. Harry látta, hogy Cho is nevet, és megint olyan érzése támadt, mintha ledöccent volna egy láthatatlan lépcsőn.

– Párokban fogunk dolgozni. Először tíz percig gyakoroljuk a hátráltató ártást, aztán elővesszük a párnákat, és újra megpróbáljuk a kábító átkot.

A társaság párokra oszlott – Harry partnere, mint mindig, Neville lett. Hamarosan felhangzottak az első Obstructo!-kiáltások; akit eltalált az ártás, körülbelül egy percre harcképtelenné vált – addig partnere a többieket nézegette – azután folytathatta a gyakorlást.

Neville-re rá se lehetett ismerni, olyan sokat fejlődött az első edzés óta. Harry, miután háromszor dermedt meg egymás után, átküldte Ronékhoz Neville-t, ő maga pedig ellenőrző körútra indult a teremben. Mikor elhaladt Cho mellett, a lány rámosolygott – Harry ezután alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy még jó párszor arra menjen.

Miután letelt a hátráltató ártásra szánt tíz perc, előkerültek a párnák, és következett a kábítás. Ezt az átkot helyszűke miatt egyszerre csak a csoport fele tudta gyakorolni. Harry dagadt a büszkeségtől, ahogy elnézte tanítványait. Igaz, Neville Deanre célzott, mégis végül Padma Patilt kábította el, de nála ezt is sikerként lehetett elkönyvelni, és a többiek is nagyon sokat fejlődtek.

Egy óra elteltével Harry leállította a gyakorlást.

– Már nagyon jók vagytok – szólt széles mosollyal. – A szünet után megpróbálkozunk pár komolyabb dologgal, esetleg akár a patrónus-bűbájjal is.

A bejelentést izgatott moraj fogadta. Aztán mindenki szedelőzködni kezdett, majd a DS-tagok a szokásos módon, kettes-hármas csoportokban útnak indultak hálókörleteik felé. A legtöbben búcsúzóul boldog karácsonyt kívántak Harrynek, s ő jókedvűen hozzálátott a párnák elpakolásához. Ron és Hermione segítettek neki, aztán elmentek – Harry eltéblábolt még a teremben, remélve, hogy Chótól is kap egy karácsonyi jókívánságot.

– Nem, menj csak – hallotta a lány hangját.

A mondat, bár a Marietta nevű barátnőnek szólt, nagy hatással volt Harryre: szíve egyszerre felugrott az ádámcsutkája mögé. Továbbra is úgy tett, mintha a párnakupacot igazgatná, pedig jól tudta, hogy már csak ketten vannak a teremben. Arra várt, hogy Cho megszólítsa – de helyette hangos szipogást hallott.

Harry megfordult. Cho a terem közepén állt, s könnyek csorogtak le az arcán.

– Mi...

Harrynek fogalma sem volt, mit csináljon a némán zokogó lánnyal.

– Mi baj? – kérdezte szinte suttogva.

Cho a fejét rázta, és megtörölte szemét a talárja ujjával.

– Ne haragudj – szólt rekedten. – Tudod... ezekről a dolgok. amiket tanulunk... mindig az jut az eszembe, hogy... hogy ő is gyakorolta volna ezeket... akkor még ma is élne.

Harry szíve sebesen süllyedni kezdett lefelé, és végül valahol a köldöke tájékán állapodott meg. Tudhatta volna... Cho Cedricről akart beszélni vele.

– Jól tudta ezeket a bűbájokat – felelte sóhajtva. – Nagyon is jól, különben nem jutott volna el a labirintus közepéig. De akit Voldemort meg akar ölni, annak nincs esélye.

Voldemort nevét hallva Cho csuklott egyet, de azért pislogás nélkül nézett Harryre.

– Te is túlélted, kisbaba korodban – mondta csendesen.

– Igen, persze – sóhajtott Harry, és egy lépést tett az ajtó felé. – De hogy miért, azt nem tudom, és más se tudja, úgyhogy nincs mit büszkélkednem vele.

– Jaj, ne menj el! – kiáltott fel sírós hangon Cho. – Ne haragudj, hogy így kiborultam... nem akartam...

Újra csuklott egyet. Még így, vörös és megdagadt szemmel is nagyon szép volt. Harry borzalmasan érezte magát. Mennyivel jobban örült volna egy egyszerű karácsonyi jókívánságnak!

– Tudom, hogy szörnyű lehet neked – folytatta Cho, és megint megtörölte a szemét. – Szörnyű lehet, hogy Cedricről beszélek, hisz láttad, amikor meghalt... Biztosan szeretnéd inkább elfelejteni.

Harry nem válaszolt. Igent kellett volna felelnie erre, de nem akarta megbántani Chót.

– Nagyon jó tanár vagy – mondta könnyes mosollyal a lány. – Eddig soha senkit nem sikerült elkábítanom.

– Köszönöm – motyogta zavartan Harry.

Egy hosszú pillanatig egymás szemébe néztek. Harry égető vágyat érzett, hogy kirohanjon a teremből, ugyanakkor képtelen volt akár csak megmozdítani a lábát.

– Fagyöngy – szólt halkan Cho, és a mennyezet felé mutatott.

– Aha – motyogta kiszáradt szájjal Harry. – Biztos tele van narglikkal.

– Mi az a nargli?

– Fogalmam sincs – felelte Harry. Cho még közelebb ment hozzá, s ő úgy érezte, mintha egy kósza kábító átok fejen találta volna.

– Kérdezd meg Lükét... akarom mondani, Lunát.

Cho egy csuklós-nevetős hangot hallatott. Vészesen fogyott köztük a távolság – Harry már meg tudta volna számolni a szeplőt a lány orrán.

– Nagyon kedves fiú vagy.

Harry fejéből az utolsó gondolat is elszállt. Bizsergés áradt a testében, megbénítva a kezét, a lábát és az agyát. Cho már nagyon közel volt hozzá. Jól látta a lány szempilláján ülő összes kis könnycseppet...

Fél órával később, mikor Harry bemászott a Griffendél-toronyba, a klubhelyiség már szinte üres volt, de Hermionét és Ront még ott találta. Hermione a kandalló előtti asztalnál ült, és hosszú levelet körmölt; a pergamentekercs teleírt része már lelógott az asztalról.

Ron a kandallószőnyegen hasalt, és átváltoztatástan-házifeladatát próbálta befejezni.

– Hol voltál ilyen sokáig? – kérdezte, mikor Harry lehuppant Hermione mellé.

Harry nem felelt. A folyamatos döbbenet állapotában volt. Lényének egyik fele el akarta mondani, hogy mi történt, a másik fele viszont magával akarta vinni a titkot a sírba.

– Jól vagy, Harry? – kérdezte pennája mögül kilesve Hermione.

Harry erőtlenül vállat vont. Igazság szerint fogalma se volt, hogy jól van-e.

– Mi baj? – kérdezte Ron, s feltámaszkodott a könyökére, hogy jobban lássa Harryt. – Mi történt?

Harry nemcsak azt nem tudta, mondjon-e valamit, hanem azt se, hogy ha igen, akkor mit mondjon. Már épp eldöntötte, hogy a hallgatást választja, mikor Hermione átvette a beszélgetés irányítását.

– Chóval voltál? – kérdezte kertelés nélkül. – Odament hozzád az edzés után?

Harry bágyadt csodálkozással bólintott. Ron kuncogni kezdett, de Hermione egy szemvillanással elhallgattatta.

– Na és... mit akart tőled? – kérdezte komolykodva Ron.

– Hát... – kezdte rekedten Harry. Megköszörülte a torkát, aztán újra nekifutott. – Hát... öö...

– Csókolóztatok? – kérdezett rá Hermione.

Ron egy szempillantás alatt felült fektéből. Közben felrúgta a tintásüvegét, de nem törődött vele, csak bámulta Harryt.

– Na?

Harry először barátja izgatott-nevetős arcára pillantott, aztán ránézett Hermionéra – aki szemöldökráncolva fürkészte őt – és végül bólintott.

– Juhéééé!

Ron a levegőbe bokszolt, majd harsogó kacagásban tört ki. Ezzel sikerült alaposan ráijesztenie az ablaknál üldögélő másodévesekre. Harry bizonytalan mosollyal nézte a barátját, aki ezután fetrengeni kezdett a kandallószőnyegen. Hermione mélységesen megvető pillantást küldött Ron felé, aztán folytatta a levélírást.

– Na és? – szólalt meg végül Ron. – Milyen volt?

Harry elgondolkodott.

– Nedves – felelte végül őszintén.

Ron erre olyan hangot hallatott, amiről nem lehetett eldönteni, hogy az tetszés vagy az undor kifejezése-e.

– Mert sírt – magyarázta búsan Harry.

– Igen? – Ron mosolya kissé elhalványult. – Olyan rosszul csókolózol?

– Nem tom – felelte Harry. Erre a lehetőségre eddig nem gondolt, s most nyugtalanság fogta el. – Lehet.

– Dehogy csókolózol rosszul – szólt oda Hermione, fel se pillantva a levélből.

– Azt meg honnan tudod? – kérdezte Harry.

– Onnan, hogy Cho mostanában folyton sír – hangzott a felelet.

– Sír evés közben, sír a vécén, sír mindenhol.

– Azért a csókolózás felvidíthatta volna – jegyezte meg vigyorogva Ron.

– Vedd tudomásul, Ron – szólt Hermione, miközben megmártotta pennáját – hogy te vagy a legérzéketlenebb fafej, akivel valaha összehozott a balsors.

– Ezt most mért mondod? – méltatlankodott Ron. – Mondd meg: kinek jut eszébe sírni, mikor csókolózik valakivel?

– Így van: kinek? – erősítette meg a kérdést Harry.

Hermione sajnálkozva nézett a két fiúra.

– Komolyan fogalmatok sincs róla, mit érez mostanában Cho?

– Nincs – felelték kórusban a fiúk.

Hermione sóhajtott, és letette pennáját.

– Akkor elmondom. Nagyon szomorú, mert Cedric meghal. Plusz meg van zavarodva, mert szerette Cedricet, most pedig Harryt szereti, és nem tudja eldönteni, melyikük a fontosabb neki. Emellett bűntudata is van, mert azt hiszi, megsérti Cedric emlékét, ha csókolózik Harryvel, meg járni kezd vele. És gondolom, attól is fél, hogy mit fognak szólni hozzá a többiek. Egyébként se tudja pontosan, mit érez Harry iránt, mivel Harry volt ott, amikor Cedric meghalt... Úgyhogy az egész dolog nagyon zavaros és fájdalmas neki. Ja, és még attól is fél, hogy kiteszik a Hollóhát kviddics csapatából, mert rosszul játszik.

A monológot néhány másodperces döbbent csend fogadta. Aztán Ron megszólalt:

– Egyszerre ennyi mindent nem érezhet valaki, mert felrobbanna.

– Csak azért, mert te egy teáskanál érzelmi színvonalán állsz, nem kell másokról is ezt feltételezned – válaszolta gonoszul Hermione, és megint kézbe vette a pennáját.

– De hát ő kezdte – védekezett Harry. – Én nem is... Odajött hozzám, és aztán csak sírt... Nem tudtam, mit csináljak vele...

Ron rémült arcot vágott.

– Semmi gond, ne vádold magad – sietett megnyugtatni Harryt.

– Csak kedvességet várt tőled. – Hermione összeráncolta a homlokát. – Kedves voltál vele, ugye?

– Hát... – Harry érezte, hogy kellemetlen forróság önti el az arcát. – Igen... megveregettem a hátát.

Hermione szemlátomást nagyon nehezen tudta fékezni bosszús rángásba kezdő arcizmait.

– Az is valami – felelte. – Találkoztok majd?

– Persze – bólintott Harry. – A DS-edzéseken biztos.

– Tudod, hogy nem úgy gondolom – legyintett türelmetlenül Hermione.

Harry nem válaszolt. Hermione kérdése zavarba ejtő kilátások egész sorát villantotta fel a fejében. Elképzelte, hogy elmegy valahova, például Roxmortsba Chóval, és ott órákig kettesben van vele. Azután, ami történt, Cho biztosan elvár valamilyen meghívást... A gondolattól Harry gyomra öklömnyire zsugorodott.

– Nem baj – szólt szórakozottan Hermione, és megint a levelébe temetkezett – rengeteg lehetőséged lesz még randira hívni őt.

– És mi van, ha nem akarja randira hívni? – kérdezte Ron, szokatlanul ravasz arccal figyelve Harryt.

– Ne beszélj butaságokat! – legyintett Hermione. – Harrynek már nem is tudom, mióta tetszik Cho. Így van?

Harry hallgatott. Igen, régóta tetszik neki a lány, de esetleges együttlétüket mindig úgy képzelte el, hogy Cho jól érzi magát – nem úgy, hogy végig csorognak a könnyei.

– Kinek írod azt a regényt? – kérdezte Ron. Megpróbált belepillantani az immár a földet söprő pergamenbe, de Hermione gyorsan válaszolt.

– Viktornak.

– Krumnak?

– Hány Viktort ismerünk még?

Ron nem felelt, csak duzzogó arcot vágott. A következő húsz percben egyikük sem szólalt meg. Ron hosszú horkantások és gyakori dühös satírozás közepette befejezte az átváltoztatástan-dolgozatát, Hermione pedig a pergamentekercs fennmaradó részét is teleírta. Akkor aztán összecsavarta, és gondosan lepecsételte a levelet. Harry ezalatt a tűzbe bámult; most nagyon örült volna, ha megjelenik Sirius feje, és bölcs tanácsokat ad neki a lányokkal kapcsolatban. A lángnyelvek azonban üresen lobogtak, majd lassan kihunytak. Azután a vöröslő zsarátnokok is hamuvá hűltek.

Megint ők maradtak utolsónak a klubhelyiségben.

– Na, jó éjszakát – szólt nagyot ásítva Hermione, és már indult is a lányok lépcsője felé.

– Szerinted mit eszik Krumban? – fordult Harryhez Ron, mikor már ők is a csigalépcsőt taposták.

– Hát... – Harry elgondolkozott a problémán. – Gondolom, ő már felnőttebb... és hát nemzetközi hírű kviddicsező...

– Jó, de azon kívül – türelmetlenkedett Ron. – Hiszen egy szörnyű, mogorva alak!

– Hát igen, egy kicsit zárkózott – hagyta rá Harry, s közben Chóra gondolt.

Odafent csendben átöltöztek pizsamába. Dean, Seamus és Neville már aludtak. Harry letette a szemüvegét az éjjeliszekrényre, aztán bebújt a takaró alá. Az ágyfüggönyt nem húzta be, inkább kibámult arra a csillagos égdarabra, amit a Neville ágya melletti ablak látni engedett. Ha előző este tudta volna, hogy huszonnégy óra múlva túl lesz az első csókolózáson Cho Changgal...

– Jó éjszakát – morogta Ron a sötétből.

– Jó éjszakát.

Legközelebb... ha ugyan lesz legközelebb... Cho talán vidámabb lesz. Meg kellett volna hívnia őt valahova; Cho biztos el is várta volna, és most nagyon dühös rá... vagy álmatlanul fekszik az ágyában, és Cedricet siratja. Harry nem tudta, mit higgyen, Hermione magyarázata nem segített neki, csak még jobban összekuszált mindent a fejében.

Kéne egy "női észjárás" tantárgy, gondolta Harry, és az oldalára fordult. Sokkal hasznosabb lenne, mint a jóslástan...

Harry álmában újra a DS-teremben állt... Cho a szemére hányta, hogy hazugsággal odacsalta őt: százötven csokibékás kártyát ígért... – Cedrictől ilyen sok csokibékás kártyát kaptam! – kiabálta a lány, és a levegőbe szórt több marék kártyát, amit a talárjából kapkodott elő. Aztán átváltozott Hermionévá, aki azt mondta: – Megígérted, Harry... Adnod kell neki valamit helyette... mondjuk a Tűzvillámodat. – Harry magyarázni kezdte, hogy nem tudja Chónak adni a seprűjét, mert Umbridge elvette, de különben se ígért semmit, és csak azért ment fel a DS-terembe, hogy Dobby fejét mintázó karácsonyi gömböket aggasson fel...

Az álom elúszott, és egy másik jött helyette...

Sima, erős és hajlékony volt a teste... Hason csúszva haladt egy hideg kőpadlón, fényes rácsok között... Sötét volt, mégis látta maga körül a tárgyakat: azok különös, vibráló színekben derengtek... Fejét elfordította, körülnézett... a folyosó üresnek tűnt... de mégsem... a sötétben felsejlettek egy ember körvonalai... a folyosót lezáró ajtó előtt egy férfi ült, mellére bukott fejjel...

Harry kidugta a nyelvét... megérezte az ember szagát... a férfi élt, csak elnyomta az álom...

Jó volna megharapni a férfit... de uralkodnia kell ösztönein... fontosabb dolga van...

A férfi azonban most megmozdult... talpra szökkent, és lábáról ezüstszínű köpönyeg hullott a földre. Harry látta vibráló, elmosódott körvonalú alakját... A férfi fölé tornyosult, és pálcát húzott elő az övéből... most már nem volt választása... villámgyorsan felemelkedett a földről, és odacsapott a fejével... egyszer, kétszer, háromszor... fogai beletéptek a férfi testébe... állkapcsai között bordák ropogtak, szájában érezte a vér ízét...

A férfi ordított kínjában... aztán elcsendesedett... hátratántorodott, és összeroskadt a fal tövében...

Harrynek borzalmasan fájt a homloka... mintha fel akarna robbanni.

– Harry! Harry!

Kinyitotta a szemét. Érezte, hogy arca jeges verejtékben úszik, a lepedő rácsavarodott a testére, akár egy kényszerzubbony, s a homlokához mintha izzó vasat nyomtak volna.

– Harry!

Ron rémült arcát látta maga előtt, s az ágy lábánál is állt két ember. Az arcára szorította a kezét; elvakította a fájdalom... az oldalára fordult, és lehányta az ágy szélét.

– Nagyon rosszul van – csendült egy ijedt hang. – Nem kéne hívni valakit?

– Harry! Harry!

Meg kell mondania Ronnak, nagyon fontos, hogy elmondja neki.

Harry mélyeket lélegzett, s a hányingerrel küszködve, nagy nehezen felült az ágyban. Még mindig káprázott a szeme a fájdalomtól.

– Édesapád... – zihálta elfúló hangon. – Édesapádat... megtámadták.

– Micsoda!?

– Apádat megtámadták, nagyon súlyos a sebe, minden tele volt vérrel...

– Hívok valakit – mondta az előző ijedt hang, és Harry szapora léptek zaját hallotta.

– Harry, figyelj...! – szólt bizonytalanul Ron. – Csak álmodtál...

– Nem! – csattant fel Harry. Nagyon fontos volt, hogy Ron megértse. – Ez nem álom volt... Nem egyszerű álom... Ott voltam, láttam... én tettem...

Hallotta Seamus és Dean sutyorgását, de nem törődött vele.

A homlokát égető fájdalom lassan lohadni kezdett, de a verejtékezés és lázas reszketés nem múlt el. Megint hányt, úgyhogy Ronnak félre kellett ugrania.

– Beteg vagy, Harry... Neville mindjárt hoz segítséget.

– Nem vagyok beteg! – Harry reszkető kézzel megtörölte a száját. – Semmi bajom. Édesapádat kell megmenteni... Meg kell tudnunk, hol van. Iszonyúan vérzik... Egy nagy... egy nagy kígyó voltam.

Megpróbált kimászni az ágyból, de Ron szelíd erőszakkal visszanyomta. Seamus és Dean még mindig ott sugdolóztak valahol a közelben. Harry nem tudta, hogy egy perc telt el, vagy tizenegy, csak ült remegő tagokkal, a múló fájdalomra figyelve. Aztán egyszerre lábdobogás hangzott fel a lépcsőn, majd megint Neville hangja hallatszott.

– Erre, tanárnő!

McGalagony professzor sietett be a hálószobába. Skót kockás pongyola volt rajta, szemüvege csontos orra közepére csúszott.

– Mi baja, Potter? Hol fáj?

Harry még sose örült ennyire McGalagonynak. Éppen rá, a Főnix Rendjének egyik tagjára volt most szüksége, nem valami ápolónőre, aki vacak gyógyitalokat tukmál rá.

– Ron édesapjáról van szó – mondta, és megint felült az ágyban. – Megtámadta egy kígyó, és súlyosan megsérült. Láttam az egészet.

McGalagony összehúzta sötét szemöldökét.

– Mi az, hogy látta?

– Nem tudom... Aludtam, és egyszer csak ott voltam...

– Úgy érti, álmodta?

– Nem! – vágta rá dühösen Harry. Hát senki nem akarja megérteni!? – Előtte álmodtam, valami egészen mást, egy butaságot... aztán ez a dolog félbeszakította az álmot. Ez a valóság volt! Mr. Weasley a földön ülve aludt, és megtámadta egy hatalmas kígyó. Fröcskölt a vér, és ő összeesett... Meg kell tudni, hol van... – McGalagony professzor döbbenten meredt rá ferde szemüvegén át.

– Nem hazudok, és nem vagyok bolond! – Harry már szinte ordított. – Higgye el, tanárnő, hogy láttam, és megtörtént!

– Hiszek magának, Potter – felelte szárazon McGalagony. – Vegye fel a hálóköntösét! Megyünk az igazgató úrhoz.

Huszonkettedik fejezet

A Szent Mungo Varázsnyavalya- és Ragálykúráló Ispotály

Harry nyomban erőre kapott az örömtől, hogy McGalagony komolyan veszi, amit mond. Habozás nélkül kiugrott az ágyból, belebújt köntösébe, és felkapta a szemüvegét.

– Maga is jöjjön, Weasley! – szólt McGalagony.

Harryék követték a tanárnőt. Elhaladtak a némán álldogáló Neville, Dean és Seamus mellett, kimentek a hálószobából, lesiettek a csigalépcsőn a klubhelyiségbe, átkeltek a portrélyukon, és a Kövér Dáma tekintetétől kísérve elindultak a holdfényben fürdő folyosón. Harry úgy érezte, szétrobban a mellkasa a kínzó aggodalomtól: rohanni szeretett volna, és Dumbledore-ért kiáltani. Ráérően sétálnak itt, miközben Mr. Weasley testéből ömlik a vér... És mi van, ha azok a fogak (Nem, nem az én fogaim!, gondolta dühösen) méregfogak voltak?... Elmentek Mrs. Norris mellett; a macska rájuk nézett lámpaszemével, és halkan sziszegett. – Sicc! – szólt rá McGalagony, mire a macska eliszkolt a folyosó sötétjében. Néhány perc múlva aztán megérkeztek a Dumbledore dolgozószobáját őrző kőszörny elé.

– Bűvös Bizsere – mondta McGalagony professzor.

A kőszörny nyomban életre kelt, és félreugrott. Mögötte kinyílt a fal, és láthatóvá vált a kőből épített, mozgó csigalépcső.

McGalagony, Harry és Ron ráléptek egy-egy lépcsőfokra. A fal döngve bezárult mögöttük, ők pedig spirális ívet követve haladtak felfelé, mintha a lépcső egy dugóhúzó szárán siklott volna. Végül megérkeztek egy fényesre csiszolt tölgyfa ajtó elé, amit griffmadár alakú rézkopogtató díszített.

Jóval elmúlt már éjfél, Harry mégis zsivajt hallott kiszűrődni az igazgatói szobából. A hangzavar arra utalt, hogy Dumbledore legalább tucatnyi embert lát vendégül.

McGalagony háromszor az ajtóhoz verte a griffmadaras kopogtatót. Erre odabent nyomban néma csönd lett, mintha valaki varázsszóval elnémította volna a bent lévőket. Az ajtó magától kinyílt, és McGalagony bevezette a két fiút.

A szobában félhomály volt. Az asztalokon sorakozó különleges ezüstszerkezetek nem zümmögtek, ketyegtek és puffogtak, mint rendesen, hanem némán, mozdulatlanul álltak. A falakon lógó festmények lakói – a Roxfort egykori igazgatói és igazgatónői – csendesen szunyókáltak kereteikben. Az ajtó mögötti arany ülőrúdon, szárnya alá dugott fejjel egy hattyú nagyságú, piros-arany madár aludt.

– Á, maga az, McGalagony professzor... és... ah!

Dumbledore az íróasztala mögött ült. Ahogy előredőlt magas támlájú székében, arcát megvilágította az előtte heverő pergamenlapoknak szánt gyertyafény. Hófehér hálóinget, azon pedig pirossal és arannyal átszőtt, díszes mintázatú köntöst viselt, de öltözéke ellenére cseppet sem tűnt álmosnak: elevenen csillogó, világoskék szemét érdeklődve szegezte McGalagonyra.

– Dumbledore professzor, Potternek... nos, rémálma volt – szólt McGalagony. – Azt mondja...

– Nem álom volt – vágott közbe Harry.

McGalagony kissé neheztelve nézett rá.

– Rendben van, Potter, mondja el maga!

– Hát... valóban aludtam... – kezdett bele Harry. Feldúlt volt, és másra se vágyott, csak hogy megértesse Dumbledore-ral, mi történt – mégis bosszantotta, hogy az igazgató nem néz rá, hanem összefűzött ujjait szemléli. – De nem úgy láttam ezt, mint egy álmot... hanem mint a valóságot... Végignéztem, mi történik... – Vett egy nagy levegőt. – Ron édesapját, Mr. Weasleyt... megtámadta egy hatalmas kígyó.

Szavai mintha egy ideig még ott lebegtek volna a levegőben, és így utólag valahogy nevetségesnek tűntek. Dumbledore hátradőlt, s tűnődve a mennyezetre nézett. Ron az igazgató és Harry között kapkodta a tekintetét, arca falfehér volt a döbbenettől.

– Hogyan láttad a történteket? – kérdezte csendesen Dumbledore, s még mindig nem nézett Harryre.

– Hát... nem tudom – felelte alig leplezett ingerültséggel Harry. Mit számít, hogyan látta!? – Úgy a fejemben volt az egész... – Bökte ki végül.

– Félreértetted a kérdést – folytatta higgadtan Dumbledore. – Arra lennék kíváncsi, hogy emlékszel-e, milyen szemszögből láttad az eseményeket. Az áldozat mellett álltál, vagy esetleg felülről nézted a dolgot?

Harrynek egy pillanatra a szava is elállt a meghökkenéstől. Lehetséges, hogy Dumbledore tudja...?

– Én voltam a kígyó – felelte. – A kígyó szemszögéből láttam az egészet.

Csend ült a szobára. Aztán Dumbledore ránézett a még mindig sápadt Ronra, és új, szigorúbb hangon megkérdezte:

– Súlyosan megsebesült Arthur?

– Igen! – felelte dühös nyomatékkal Harry. Miért ilyen lassú mindenkinek a felfogása? Mintha nem tudnák, mennyire vérzik valaki, akinek ujjnyi hosszú fogak hatolnak a testébe! És Dumbledore miért nem képes legalább egyszer a szemébe nézni?

Az öreg varázsló azonban most felállt – olyan hirtelen, hogy Harry összerezzent – és a mennyezet alatt lógó egyik portréhoz lépett.

– Everard? – szólt élesen. – És maga, Dilys!

Egy sárgásfakó arcú, fekete szakállas varázsló és keretszomszédja, egy idősebb, őszes fürtű boszorkány, akik eddig mintha az igazak álmát aludták volna, most azonnal kinyitották a szemüket.

– Hallották? – kérdezte Dumbledore.

A varázsló bólintott, a boszorkány így felelt:

– Természetesen.

– Vörös hajú, szemüveges férfiról van szó – folytatta Dumbledore. – Everard! Riassza a megfelelő embereket, és gondoskodjon róla, hogy rátaláljanak!

A varázsló és a boszorkány bólintottak, majd kicsusszantak a keretükből. Azonban ahelyett, hogy megjelentek volna a szomszédos képben (ahogy az a Roxfortban szokásos volt), egyikük sem bukkant fel újra. Az egyik festményen csupán egy sötét drapéria maradt, a másikon pedig egy üres, bőr karosszék. Harry észrevette, hogy a szorgalmasan horkoló és szuszogó portréalakok közül többnek is résnyire nyitva van a szeme, és őt figyeli. Most már sejtette, hogy kik beszélgettek érkezésük előtt a szobában.

– Everard és Dilys a Roxfort legkiválóbb igazgatói közé tartoznak – magyarázta Dumbledore, miközben vendégeit megkerülve az ajtó mellett alvó madárhoz lépett. – Hírnevüknek köszönhető más fontos varázsvilágbeli intézményekben is őrzik a portréjukat. Mivel saját arcképeik között szabadon mozoghatnak, tájékoztatni tudnak minket másutt lezajló eseményekről...

– De hát Mr. Weasley bárhol lehet! – vetette ellen Harry.

– Kérlek, üljetek le, fiúk, és maga is, McGalagony professzor. – mondta Dumbledore, eleresztve a füle mellett Harry megjegyzését. – Beletelik néhány percbe, amíg Everard és Dilys visszatérnek. Kedves tanárnő, kérem, gondoskodjon székekről.

McGalagony előhúzta pálcáját, és intett egyet vele. Azonnal előtűnt a semmiből három szék: egyszerű, egyenes támlájú, fa ülőalkalmatosságok, nem olyan kényelmes, puha karosszékek, mint amiket Dumbledore varázsolt elő Harry fegyelmi tárgyalásán.

Harry leült, s a válla fölött hátranézve figyelte az igazgatót: Dumbledore mutatóujjával megsimogatta Fawkes aranysárga nyakát. A főnix azonnal felébredt. Büszkén felemelte gyönyörű fejét, és csillogó, fekete szemével Dumbledore-ra nézett.

– Figyelmeztetésre lesz szükségünk – mondta neki halkan az igazgató.

Lángcsóva villant fel, és a madár eltűnt.

Dumbledore most az egyik ismeretlen rendeltetésű ezüstszerkezethez lépett. Felemelte, az íróasztalához vitte, majd miután visszaült a székébe, pálcája hegyével finoman rákoppintott.

A szerkezet ritmikus kattogással beindult, s a tetején kiálló vékony ezüstcsövön apró, halványzöld füstfelhőcskéket kezdett eregetni. Dumbledore szemöldökráncolva figyelte a füstöt. Néhány másodperc múlva a gép már felhőcskék helyett egyenletes füstoszlopot fújt, mely a magasba emelkedve összesűrűsödött, kanyarogni kezdett... és tátott szájú kígyófej alakját öltötte fel.

Harry várakozón nézett Dumbledore-ra, mivel feltételezte, hogy a jelenség valamiképpen kapcsolatban van beszámolójával. Az igazgató azonban egyre csak a kígyózó füstoszlopot figyelte.

– Hát persze, hát persze... – motyogta. – De lényegükben egyek-e?

Harry nem tudta mire vélni a kérdést. A füst most két tekergő kígyóra oszlott. Dumbledore – arcán komor elégedettséggel – felegyenesedett, és ismét rákoppintott a szerkezetre. A kattogás lelassult majd elhalt, s a füstkígyók egykettőre semmivé foszlottak.

Dumbledore visszavitte a szerkezetet eredeti helyére. Harry látta, hogy a portréalakok közül többen tekintetükkel követik őt – de ha észrevették, hogy Harry figyeli őket, gyorsan megint alvást színleltek. Harry meg akarta kérdezni, mire adott választ a kis füstmasina, de mielőtt megtehette volna, kiáltás hangzott fel. Az Everard nevű varázsló visszatért a keretébe. Zihált egy kicsit, és igen zaklatottnak tűnt.

– Dumbledore!

– Mi hír? – kérdezte rögtön az igazgató.

– Addig kiabáltam, amíg oda nem szaladt valaki – felelte Everard, s közben megtörölte izzadt homlokát a mögötte lógó drapériával. – Azt mondtam, lépteket hallottam lentről. Nem nagyon mert hinni nekem, de azért lement körülnézni. Odalent sajnos nincsenek portrék. Aztán pár perc múlva fel is hozták őt. Nagyon rossz bőrben van, mindene csupa vér volt. Átszaladtam Elfrida Cragg portréjába, hogy jobban lássam őket, mikor kimennek.

– Köszönöm – bólintott Dumbledore. Ron arca megrándult a hír hallatán. – Gondolom, Dilys látja majd őket megérkezni...

Néhány másodperc múlva a fürtös hajú, ősz boszorkány is visszatért keretei közé. Köhögve leroskadt karosszékébe, majd így folytatta.

– Igen, Dumbledore, elvitték a Szent Mungóba. A portrém előtt haladtak el vele. Nagyon rossz állapotban van.

– Köszönöm – mondta Dumbledore, és McGalagonyhoz fordult: – Minerva, legyen szíves, keltse fel a többi Weasley gyereket.

– Megyek.

McGalagony felállt, és sebes léptekkel elindult az ajtó felé. Harry vetett egy oldalpillantást Ronra; barátja zihált a rémülettől.

– Mi lesz Mollyval, Dumbledore? – kérdezte az ajtóból visszafordulva McGalagony.

– Fawkes majd értesíti, ha végzett az őrködéssel. De talán már tudja is, mi történt. Van az a remek órája...

Harry tudta, hogy Dumbledore arra az odúbeli órára céloz, ami nem az időt, hanem a Weasley család tagjainak hollétét és állapotát jelzi. Elszorult a szíve, mikor arra gondolt, hogy Mr. Weasley mutatója most bizonyára a "halálos veszély" felirat fölött áll. De Mrs. Weasley ilyen későn feltehetőleg már aludt, és nem nézett az órára.

Harry megborzongott, mert eszébe jutott a jelenet, mikor a mumus a zokogó asszony előtt a halott Arthur Weasleyvé változott: az élettelen test, a félrecsúszott szemüveg, a véres arc... De nem, Mr. Weasley nem halhat meg... Az képtelenség...

Dumbledore most a fiúk mögött álló szekrényben keresgélt. Elvett belőle egy megfeketedett, régi üstöt, letette az íróasztalára, felemelte pálcáját.

– Transportus – dörmögte, mire az üst remegni kezdett, és élénken felizzott. A jelenség csupán néhány másodpercig tartott, utána kihunyt a fény, és az edény nem mozdult többé.

Dumbledore most odalépett egy másik portré elé, aminek hátterén a Mardekár két színe, a zöld és az ezüst dominált. A kép lakója egy hegyes szakállú, ravasz arcú varázsló látszólag olyan mélyen aludt, hogy Dumbledore szólítására se ébredt fel.

– Phineas... Phineas!

A többi portréalak most már nem színlelt alvást: mozgolódni kezdtek vásznaikon, hogy jobban lássák, mi történik. Miután a sunyi képű varázsló továbbra se volt hajlandó kinyitni a szemét, némelyikük segített az ébresztgetésben.

– Phineas! Phineas! Phineas!!!

A portrévarázsló most már nem színlelhetett tovább. Hirtelen kerekre tárta a szemét, mintha felriadt volna.

– Szólított valaki?

– Megint fel kell keresnie a másik képét, Phineas – mondta Dumbledore. – Újabb üzenetem van.

– Menjek el a másik portrémba? – A festett varázsló magas, nyafogó hangon beszélt. Bemutatott egy hosszú műásítást, s közben tekintete végigpásztázta a termet, majd megállapodott Harry arcán.

– Nem, Dumbledore, ma fáradt vagyok a szaladgáláshoz.

Phineas hangja ismerősen csengett Harrynek. Vajon hol hallotta? Nem volt ideje eltűnődni a dolgon, mert a többi portré nyomban felháborodott tiltakozásba kezdett.

– Ez fegyelemsértés, uram! – harsogta az öklét rázva egy festett vörös orrú varázsló. – Tűrhetetlen engedetlenség! Szent kötelességünk a Roxfort jelenlegi igazgatójának rendelkezésére állni! – kiabálta egy törékeny alkatú, öreg varázsló, akiben Harry felismerte Dumbledore elődjét, Armando Dippetet. – Szégyellje magát, Phineas!

– Meggyőzzem őt, Dumbledore? – kérdezte egy szúrós tekintetű boszorkány, felemelve szokatlanul vastag és hosszú, fűzfavesszőhöz hasonlatos varázspálcáját.

– Jól van, na – morogta Phineas, nyugtalan pillantásokat vetve a pálcára. – Bár lehet, hogy már a szemétben van a portrém. A többi felmenőjét is elintézte.

– Sirius nem dobja ki a maga portréját, Phineas – rázta a fejét.

Harry egyszerre rádöbbent, honnan volt ismerős neki Phineas hangja: az szólt a látszólag üres képből a Grimmauld téri hálószoba falán.

– A következő üzenetet adja át neki: Arthur Weasley súlyosan megsebesült. A felesége, a gyermekei és Harry Potter hamarosan megérkeznek a házába. Megértette, Phineas?

– Arthur Weasley megsebesült, feleség, gyerekek és Harry Potter mennek – darálta unottan a portréalak. – Megjegyeztem, átadom.

Azzal kioldalazott a képből, és eltűnt. Ugyanabban a pillanatban nyílt a dolgozószoba ajtaja, és McGalagony kíséretében megérkezett Fred, George és Ginny. Mindhárman hálóruhában voltak, és szemlátomást meg voltak zavarodva.

– Mi történt, Harry? – kérdezte rémülten Ginny. – McGalagony professzor azt mondja, láttad, hogy apa megsebesült...

– Apátok megsérült a Főnix Rendjének végzett szolgálata közben – előzte meg Harryt a válasszal Dumbledore. – Beszállították a Szent Mungo Varázsnyavalya- és Ragálykúráló Ispotályba. Most Sirius házába küldelek benneteket, mert onnan könnyebb elérni a kórházba, mint az Odúból. Édesanyátok is oda érkezik majd.

– Hogyan megyünk? – kérdezte megrendülten Fred. – Hop-porral?

– Nem – felelte Dumbledore. – A Hop Hálózatot figyelik, úgyhogy a por pillanatnyilag nem biztonságos. Zsupszkulccsal utaztok. – Rámutatott az íróasztalán békésen álló, régi üstre. – De még megvárjuk, hogy Phineas Nigellus visszaérjen... Meg akarok bizonyosodni róla, hogy a ház biztonságos, mielőtt útnak indítalak benneteket.

A szoba közepén ekkor lángnyelv villant a levegőben, s nyomban egy arany madártoll hullott lassan a padló felé.

– Ez Fawkes figyelmeztető jelzése – szólt Dumbledore, s röptében elkapta a tollat. – Umbridge professzor megtudta, hogy nem vagytok ágyban... Minerva, menjen, és magyarázza ki a dolgot... Találjon ki valami mesét...

McGalagony egy skót kockás suhanással eltűnt.

– Azt üzeni, szívesen látja őket – csendült egy unott hang Dumbledore háta mögött. Phineas visszatért mardekáros dísze elé. – Az ükunokám mindig is furcsa ízléssel válogatta meg a vendégeit.

– Gyertek hát! – szólította Dumbledore Harryt és a Weasley gyerekeket. – Gyorsan, mielőtt hívatlan látogatónk érkezik.

A gyerekek az íróasztal köré gyűltek.

– Valamennyien használtatok már zsupszkulcsot? – kérdezte Dumbledore. Mindenki bólintott, és kinyújtották kezüket a megfeketedett üst felé. – Helyes. Akkor hát háromra... Egy... kettő...

A dolog a másodperc töredékéig tartott: mielőtt Dumbledore kimondta a hármas számot, Harry felpillantott rá – nagyon közel álltak egymáshoz – az igazgató kék szeme pedig a zsupszkulcstól Harry arcára fordult.

Harry sebhelye azon nyomban tüzesen felizzott, mintha felszakadt volna a régi seb. Lelkében hívatlanul, akaratlanul, mégis rémisztő erővel lángolt fel a gyűlölet. Egy pillanatig nem volt más vágya, csak támadni, harapni...

– ...három.

Harry hatalmas rántást érzett a köldöke mögött. A padló eltűnt a lába alól, s keze mintha hozzánőtt volna az üsthöz. Teste össze-összeütközött a többiekével, ahogy együtt suhant velük a zúgó szélben, elmosódott, kavargó színfoltok között.

Aztán Harry talpa egyszer csak a talajnak ütközött, de olyan keményen, hogy összeroskadt tőle. Az üst zörögve földet ért, és valahol a közelben így szólt egy hang:

– Na tessék, visszajöttek az árulókölykök. Igaz, hogy az apjuk halálán van?

– Kifelé! – csattant egy másik, haragos hang.

Harry feltápászkodott, és körülnézett: a Grimmauld téri ház félhomályos, alagsori konyhájába érkeztek meg. A tűz derengő fénye az egyetlen szál, csöpögő gyertya magányosan elköltött vacsora maradékait világította meg. Sipor már az ajtóban állt; mielőtt kiment, felrántotta ágyékkötőrongyát, és vetett még egy dühös pillantást az érkezőkre. Sirius aggódó arccal sietett feléjük. Borostás képet, hálóruha helyett nappali öltözékét viselte, s némi alkoholszag érződött rajta.

– Mi történt? – kérdezte, miközben felsegítette Ginnyt. – Phineas Nigellus azt mondta, Arthur súlyos sebet szerzett...

– Harryt kérdezd – mondta Fred.

– Igen, én is szeretném végre megtudni, mi ez az egész – bólogatott George.

Az ikrek és Ginny Harryre meredtek. Sipor távolodó lépteinek zaja egyszerre megszűnt odakint.

– Úgy volt, hogy... – fogott bele Harry. Most még rémesebb volt számára felidézni az élményt, mint korábban, amikor McGalagonynak és aztán Dumbledore-nak számolt be róla. – Volt egy... egy látomásom...

Elmondott mindent, de ezúttal úgy adta elő a történetet, mintha valahonnan kívülről nézte volna végig a támadást, nem pedig a kígyó szemszögéből. Ron, aki még mindig falfehér volt, csupán egy pillantással jelezte, hogy észrevette a ferdítést, de nem szólalt meg.

Miután Harry elhallgatott, Fred, George és Ginny egy hosszú pillanatig még rámeredtek. Harry szemrehányást vélt felfedezni a tekintetükben. Ha már azért is hibáztatják, hogy látta a támadást – gondolta – akkor jó ötlet volt nem hangoztatni, hogy látomása során végig a kígyó fejével gondolkodott.

– Anya már itt van? – fordult Siriushoz Fred.

– Valószínűleg még nem is tudja, mi történt – felelte a varázsló. – Mindenekelőtt ki kellett csempészni titeket az iskolából, mielőtt Umbridge közbeléphetett volna. Gondolom, Dumbledore ezekben percekben értesíti Mollyt.

– El kell mennünk a Szent Mungóba – jelentette ki eltökélten Ginny, és pizsamában ácsorgó bátyjaira nézett. – Sirius, kölcsön tudsz adni nekünk egy-egy köpenyt vagy valamit?

– Álljon meg a menet! – emelte fel a kezét a varázsló. – Nem rohanhattok el rögtön a kórházba!

– De igenis elrohanhatunk – felelte komoran Fred. – Ott van az apánk!

– És mit mondtok majd, honnan tudtok az esetről, ha még nem volt idő, hogy a kórház értesítse a beteg feleségét?

– Ki a fene törődik most azzal? – heveskedett George.

– Igenis törődünk vele! – felelte mérgesen Sirius. – Ugyanis nem akarjuk nagydobra verni, hogy Harry több száz mérföldre lezajló eseményeket lát vízió formájában! Van fogalmad róla, mit tenne a miniszter, ha ezt megtudná?

Fred és George arckifejezése elárulta, hogy a legkevésbé sem aggasztja őket, mit csinálna a miniszter. Ron még mindig sápadt volt, és hallgatott. Végül Ginny szólalt meg:

– Mondhatjuk, hogy mástól tudtuk meg... nem Harrytől.

– Igen? És vajon kitől? – Sirius a fejét rázta. – Figyeljetek, apátok a Rendtől kapott feladatát teljesítette, amikor megsebesült A körülmények épp elég gyanúsak anélkül is, hogy a gyerekei másodpercekkel a történtek után odasereglenének a kórházba... nagyon sokat árthattok az ügyünknek...

– Nem érdekel minket a hülye Rendetek! – csattant fel Fred.

– Az apánk érdekel, aki haldoklik! – kiabálta George.

– Apátok tudta, hogy mire vállalkozik, és nem fogja megköszönni nektek, ha tönkreteszitek a munkánkat! – vágott vissza kisebb dühvel Sirius. – Látjátok, pontosan ezért nem léphettek be a Rendbe! Mert nem tudjátok felfogni, hogy bizonyos dolgokért érdemes az életünket adni!

– Te könnyen beszélsz, mikor itt dekkolsz a házadban! – vágott vissza Fred. – Te nem viszed vásárra a bőrödet!

Sirius arcából eltűnt az a kevés vér is, ami még volt benne. Egy pillanatig úgy látszott, legszívesebben felpofozná Fredet, de mikor végül megszólalt, hangja fegyelmezetten, nyugodtan csengett:

– Tudom, hogy nehéz dolgot kérek, de egyelőre úgy kell tennünk, mintha nem tudnánk a dologról. Itt kell maradnunk legalább addig, amíg anyátok jelentkezik.

Fred és George, arckifejezésükből ítélve, még folytatták volna a lázongást, Ginny viszont odament a legközelebbi székhez, és lehuppant rá. Harry ránézett Ronra. Barátja furcsa mozdulatot tett, valahova a vállrándítás és a bólintás közé lehetett sorolni, és ő is leült. Az ikrek még vagy egy percig izzó tekintettel meredtek egymásra, azután letelepedtek Ginny mellé.

– Így van ez jól – bólintott a varázsló. – Addig is... igyunk, hogy gyorsabban teljen az idő. Invito vajsör!

Beszéd közben felemelte a pálcáját, mire fél tucat palack röppent ki a tálalószekrényből. Az üvegek csúszva landoltak az asztalon, félrelökték Sirius vacsorájának romjait, és megálltak hatuk előtt. Ezután ki-ki belekortyolt az italába, s egy ideig nem hallatszott más zaj, csak a tűz ropogása meg a palackok koppanása az asztalon.

Harry csak azért ivott, hogy kezdjen valamit a kezével. A gyomra fortyogó bűntudattal volt tele. Ha ő nincs, most nem itt ülnének, hanem békésen aludnának roxforti ágyukban. Még azzal se vigasztalta magát, hogy a látomása talán megmentette Mr. Weasley életét, hiszen ő maga volt az, aki rátámadt a varázslóra.

Ne légy ostoba, hiszen neked nincs kígyófogad! – vitatkozott saját magával, de hiába igyekezett megnyugodni: a vajsörös palackot tartó keze remegett az idegességtől. Az ágyadban feküdtél, nem rontottál rá senkire...

És amit Dumbledore-ra nézve éreztem? Őt is meg akartam támadni.

Egy kicsit keményebben tette le az üveget, mint akarta, s annak tartalma az asztalra loccsant. Senki nem törődött vele. Aztán egyszerre lángcsóva lobbant a levegőben, s miközben a gyerekek ijedten felkiáltottak, egy pergamentekercs meg egy aranysárga főnix-toll hullott az asztalra.

– Ez Fawkes volt! – szólt izgatottan Sirius, és felkapta a levelet. – Nem Dumbledore írása... akkor biztosan édesanyátoktól jött.

Azzal George kezébe nyomta a pergamentekercset. A fiú gyorsan kibontotta, és felolvasta az üzenetet:

– Apa még életben van. Indulok a Szent Mungóba. Maradjatok ahol vagytok! Amint tehetem, értesítelek benneteket. Anya.

George segélykérő pillantással nézett körül.

– Még életben van – ismételte lassan. – Vagyis akkor...

Nem kellett befejeznie a mondatot. Az üzenetből Harry is azt vette ki, hogy Mr. Weasley állapota még mindig válságos. A sápadt és néma Ron úgy meredt a pergamenlap hátsó oldalára, mintha vigasztaló szavakat remélne találni rajta. Fred kivette a levelet George kezéből, ő is elolvasta, azután Harryre nézett, aki most nagyon erősen markolta a palackot, hogy fékezze kézremegését.

Harry nem emlékezett rá, hogy valaha is lett volna ilyen hosszú éjszakája. Sirius egy ponton felvetette ugyan, hogy talán le kell feküdniük, de a Weasley gyerekek arckifejezését látva nem

erőltette a dolgot. Az idő nagy részében hallgatásba burkolózva nézték a viasztóban úszó gyertyakanócot, s időről időre szájukhoz emelték a vajsörös üveget. Néha egyikük-másikuk megkérdezte, hány óra.

Többször szóba került, hogy vajon mi lehet a helyzet, s olyankor mindig abban maradtak, hogy ha baj lenne, gyorsan megtudnák, hiszen Mrs. Weasley bizonyára már rég megérkezett a Szent Mungóba.

Fred végül oldalra bukott fejjel elbóbiskolt. Ginny mint egy macska összegömbölyödött a székén, de a szemét nem hunyta le. Ron a tenyerébe temette arcát, így nem látszott, hogy alszik-e vagy ébren van. Harry és Sirius, akik kívülállók voltak a családi gyászban, gyakran egymásra néztek, és vártak... vártak...

Ron órája szerint hajnali öt óra tíz perckor kitárult a konyha ajtaja, és belépett Mrs. Weasley. Riasztóan sápadt volt, de mikor a várakozók ránéztek – Fred, Ron és Harry félig fel is emelkedtek székükről – erőtlenül elmosolyodott.

– Fel fog épülni – szólt a kimerültségtől rekedten. – Most alszik. Később mindnyájan bemehetünk hozzá. Bill mellette maradt. Délelőtt nem megy be dolgozni.

Fred az arca elé kapta a tenyerét, és visszahuppant a székére. George és Ginny édesanyjukhoz léptek, és megölelték őt. Ron remegős kis nevetést hallatott, majd egy hajtásra megitta vajsöre maradékát.

– Reggeli! – kurjantotta Sirius, és talpra szökkent. – Hol az átkozott házimanó? Sipor! Sipor!

A manó azonban nem jelentkezett a szólításra.

– Vigye el az ördög – motyogta Sirius, és megszámolta a jelenlévőket. – Akkor hát... reggeli hét személyre. Szalonnás tojás, pirítós...

Harry segítőkészen a tűzhelyhez sietett. Nem akarta jelenlétével megzavarni Weasleyék örömét, és rettegett a pillanattól, mikor Mrs. Weasley megkéri majd, hogy mesélje el a látomást. Azonban, ahogy elővett néhány tányért a tálalószekrényből, Mrs. Weasley odalépett hozzá, és átölelte.

– Nem is tudom, mi történt volna, ha nem segítesz, Harry – szólt elfúló hangon a boszorkány. – Talán csak órák múltán találtak volna rá Arthurra, mikor már elvérzett. De hála neked, él, és Dumbledore-nak is sikerült kimagyaráznia, hogyan került oda, ahol volt. El se tudod képzelni, mekkora baj lehetett volna ebből, gondolj csak szegény Sturgisre...

Harryt szörnyen zavarba hozta a hálálkodás. Mrs. Weasley szerencsére hamar kiengedte őt öleléséből, hogy köszönetet mondjon Siriusnak, amiért egész éjjel vigyázott a gyerekeire. A varázsló azt felelte, örült, hogy segíthet, és reméli, hogy vendégül láthatja valamennyiüket, amíg Mr. Weasley kórházban van.

– Jaj, Sirius, olyan hálás vagyok... Azt mondják, egy darabig bent kell tartaniuk, és olyan jó volna a közelében lenni... Persze akkor a karácsonyt is itt töltenénk.

– Együtt szép az ünnep – felelte Sirius, s látszott rajta, hogy ezt nem udvariaskodásból mondja. Mrs. Weasley hálásan ránevetett, és már kötötte is a kötényét, hogy munkához lásson a konyhában.

Harry úgy érezte, egy percig se bír tovább várni.

– Sirius – dörmögte – beszélhetnék veled... most rögtön?

Behúzódott a sötét kamrába, és Sirius követte. Köntörfalazás nélkül beszámolt keresztapjának a vízió minden egyes részletéről, beleértve azt is, hogy a látomásban ő maga volt a kígyó.

Mikor szünetet tartott, Sirius megkérdezte:

– Elmondtad ezt Dumbledore-nak?

– Persze – felelte kissé ingerülten Harry. – De ő nem árulta el, hogy mit jelent ez. Soha semmit nem mond el nekem.

– Ha bajt jelentene, azt biztosan mondta volna – jelentette ki.

Harry lehalkította hangját.

– De ez még nem minden – folytatta. – Sirius... azt hiszem, kezdek megőrülni. Dumbledore szobájában, mielőtt elindultunk a zsupszkulccsal... egy másodpercig megint azt hittem, hogy kígyó vagyok. Kígyónak éreztem magam... Megfájdult a sebhelyem, mikor ránéztem Dumbledore-ra és... és rá akartam támadni!

Csak egy csíkot látott Sirius arcából; annak többi része árnyékba burkolózott.

– Ez a vízió utóhatása lehetett – felelte a varázsló. – Tele még a fejed az álommal, és...

– Nem, nem azért volt – rázta a fejét Harry. – Feltámadt bennem valami... Mintha tényleg bennem élne egy kígyó.

– Ki kell aludnod magad – jelentette ki határozott hangon Sirius.

– Megreggelizünk, aztán felmész, és lefekszel, ebéd után pedig lemehetsz a többiekkel Arthurhoz. A sokk hatása alatt állsz, ha magadat hibáztatod valamiért, aminek csak a tanúja voltál – nagy szerencse, hogy a tanúja voltál, mert különben Arthur ma már nem élne. Hagyd abba az önmarcangolást!

Azzal Sirius vállon veregette Harryt, és kilépett a kamrából, magára hagyva keresztfiát a sötétben.

Harryn kívül mindenki végigaludta a délelőttöt. Ronnal felmentek a közös hálószobájukba, s Ron néhány perc múlva már húzta is a lóbőrt. Harry viszont felöltözve ült az ágyon, hátát a hideg fémrácsoknak vetve – szándékosan kényelmetlen testhelyzetben, nehogy véletlenül is elbóbiskoljon. Rettegett tőle, hogy álmában újra kígyóvá válik, s megtámadja Ront vagy valaki mást a házban...

Mikor Ron felébredt, Harry igyekezett úgy tenni, mintha ő is kialudta volna magát. Ebéd közben megérkeztek a ládáik a Roxfortból, úgyhogy a kórházi kirándulás előtt át tudtak öltözni mugliruhába. A Weasley gyerekek felszabadult, vidám hangulatban cserélték talárjukat farmernadrágra és pólóra. Hamarosan befutott Tonks és Rémszem is – ők voltak hivatva védőkíséretet biztosítani számukra a városi kiruccanáshoz. A gyerekek kitörő lelkesedés fogadták őket. Nagyot kacagtak Mordon keménykalapján, amit öreg varázsló mágikus szeme elé húzva viselt, és egymás szavába vágva bizonygatták, hogy a virító rózsaszín hajú Tonks sokkal kisebb feltűnést fog kelteni nála a londoni metróban.

Tonks lelkes érdeklődést mutatott Harry látomása iránt, Harry viszont cseppet sem lelkesedett a témáért.

– Nincs véletlenül látó a felmenőid között? – kérdezte kíváncsian a boszorkány, mikor már a metrón ültek.

– Nincs – felelte méltatlankodva Harry, mivel Trelawney jutott eszébe.

– Nincs... – ismételte tűnődve Tonks. – Hát igen, amit te csinálsz, az valójában nem is jóslás. Hiszen nem a jövőt látod, hanem a jelent... Furcsa dolog. Viszont igen hasznos...

Harry nem válaszolt. Szerencsére addigra a belvárosba értek, és a következő megállónál ki kellett szállniuk. A tolongásban Harry úgy intézte, hogy az ikrek legyenek Tonks mögött, aki a menet előtt haladt a mozgólépcső felé. A sereghajtó Mordon volt; keménykalapja ferdén és előrebillentve ült a fején, s fél kezét végig a kabátja gombjai közé dugva tartotta – bizonyára mert varázspálcáját szorongatta vele. Harry folyamatosan magán érezte a mágikus szem tekintetét.

– Hova rejtették a muglik elől a Szent Mungo kórházat? – fordult hátra Harry.

– Itt van a közelben – felelte Rémszem, miután kiléptek egy széles, boltokkal szegélyezett utcára, ami zsúfolva volt karácsonyi bevásárlásaikat intéző emberekkel. Mordon egy szelíd lökéssel elindította Harryt, és maga is tovább bicegett. – Nem volt könnyű megfelelő helyet találni. – magyarázta. – Az Abszol úton nem akadt elég nagy telek, egy kórházat meg nem lehet a földbe süllyeszteni, mert az egészségtelen lenne. Végül aztán sikerült szerezni idefent egy épületet. Úgy okoskodtunk, hogy a beteg varázslók szépen elvegyülnek majd a tömegben.

Mordon megfogta Harry vállát, nehogy elsodorja őket egymástól a vásárlók egy se hall, se lát csapata, akik úgy rohantak a közeli műszaki bolt felé, mintha mágnessel húzták volna őket.

– Helyben vagyunk – szólt nem sokkal később Mordon.

Egy nagy, vöröstéglás épület elé érkeztek, melyen a cégtábla a Purgall Metell Ltd. nevet hirdette. Az áruház vevőcsalogatónak épp nem volt nevezhető: piszkos kirakataiban mindössze néhány félrecsúszott parókájú, ütött-kopott baba állt, évtizednyivel korábbi divatot idéző ruhában. A porlepte bejáraton nagybetűs tábla hirdette: Felújítás miatt zárva.

– Gyerünk... – motyogta Tonks. Intett a fejével, hogy kövessék őt az egyik kirakathoz, amiben egy különösen csúnya női baba állt egy nejlon kötényruhában, félig leszakadt műszempillákkal. – Mindenki készen áll?

A többiek bólogatva összesereglettek a boszorkány körül. Mordon megint lökött egyet Harry vállán, hogy igyekezzen. Tonks egészen közel hajolt a kirakathoz, és felnézett a csúnya babára.

Lélegzete párafoltot hagyott az üvegen.

– Jó napot! – szólt. – Arthur Weasleyhez jöttünk.

Harry eléggé furcsállotta, hogy Tonks a zajos utcán halkan bele beszél egy vastag üvegbe, és elvárja, hogy a baba meghallja, amit mond. Aztán az is eszébe jutott, hogy a kirakati babák egyáltalán nem hallanak. Annál nagyobb volt a csodálkozása, mikor a baba biccentett, és ujját hívogatóan begörbítette. Tonks könyökön fogta Ginnyt és Mrs. Weasleyt, belépett velük a kirakatüvegbe, és eltűnt.

Ezután Fred, George és Ron léptek be a kirakatba. Harry körülnézett a nyüzsgő utcán: úgy vette észre, a járókelők egyetlen pillantást se pazarolnak a Purgall Metell Ltd. csúf kirakataira, ahogy arra se figyelt fel senki, hogy hat ember köddé vált a közvetlen közelükben.

– Menjünk! – morogta Rémszem, és magával húzta Harryt. Harry úgy érezte, mintha hirtelen egy vízesés hűvös függönyén lépne át, – furcsállta is, hogy nem ázott el a ruhája.

Az üveg túloldalán nem volt se baba, se kirakatfülke. Valamiféle bejárati csarnokba vagy váróhelyiségbe kerültek, ahol sorokba rendezett, roskatag székeken megannyi varázsló és boszorkány ült.

Sokan a *Szombati Boszorkány* egy-egy régi, ronggyá olvasott példányát lapozgatták. Némelyikük teljesen egészségesnek tűnt, másoknál szemmel látható volt a kórházi jelenlét oka: elefántormánnyá változott az orruk, harmadik kéz nőtt ki a mellkasukból és így tovább. A váróterembeli zajszint alig maradt el a zsibongó mugliutcáé mögött, mivel a páciensek közül sokan különféle furcsa hangokat adtak ki: az első széksor közepén egy verejtékező arcú boszorkány, aki szorgalmasan legyezte magát a *Reggeli Próféta*val, újra meg újra süvítő füttyszót hallatott, s közben gőzfelhőt eresztett ki a száján. A sarokban egy ápolatlan külsejű varázsló valahányszor megmozdult, megkondult, akár egy harang, és minden kondináskor fülön kellett markolnia magát, olyan hevesen remegni kezdett a feje.

A széksorok között citruszöld taláros boszorkányok és varázslók járkáltak; kérdéseket tettek fel a betegeknek, és feljegyezték a válaszokat a karjukra támasztott, csíptetős írótáblán. Harry megfigyelte, hogy mind ugyanolyan jelvényt viselnek a mellükön: keresztbe tett varázspálcát és lábszárcsontot.

– Ezek orvosok? – kérdezte halkan Rontól.

– Orvosok? – ismételte a fiú. – Azokra a muglikra gondolsz, akik vagdossák az embereket? Á, nem, ezek gyógyítók.

– Erre gyertek! – kiáltotta Mrs. Weasley, túlharsogva a sarokban ülő varázsló kongását.

Weasley-csoport az asszonyt követve beállt egy testes, szőke boszorkány asztala előtt kígyózó sorba. Az asztalon tábla hirdette: INFORMÁCIÓ, a boszorkány mögötti falat pedig különböző nagyságú poszterek borították, efféle feliratokkal:

PISZKOS ÜSTBEN
A BÁJITAL BAJ-ITALLÁ VÁLIK!

AZ ELLENMÉREG IS MÉREG, HA
NEM KÉPZETT GYÓGYÍTÓ ÍRJA ELŐ!

A poszterek között egy fürtös hajú, ősz boszorkány portréja lógott. Alatta egy táblácskán ez állt:

Dilys Derwent
a Szent Mungo gyógyítója 1722-1741
a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző
Szakkollégium igazgatója 1741-1768

A portré-Dilys olyan figyelmesen fürkészte a Weasley-csoportot, mintha számolgatná őket. Mikor tekintete találkozott Harryével, alig észrevehetően kacsintott – azután kioldalazott a képéből,

és eltűnt. Ezalatt a sor elején egy fiatal varázsló rögtönzött törzsitánc-bemutatót tartott, és fájdalmas kiáltásokkal tarkítva a problémáját magyarázta a szőke boszorkánynak.

– Van ez a... Au! Ez a cipő, amit a bátyámtól kaptam... Juj! megeszi a... Áá! ...a lábamat, nézze meg, biztos rontás van rajta... Úúú! És nem tudom levenni!

A fiatal mágus egyik lábáról a másikra ugrált, mintha parázs lenne a talpa alatt.

– De olvasni azért még tud, nem? – pirított rá ingerülten a szőke boszorkány, és az asztaltól balra lógó, nagy táblára mutatott. – Varázslati traumák osztálya, negyedik emelet. Kérem a következőt!

A fiatal varázsló eltáncolt az asztal elől, így a sor haladt egy kicsit, és Harry már el tudta olvasni a tájékoztató táblát:

VARÁZSTÁRGYAK OKOZTA BALESETEK	*Földszint*
Üstrobbanás, pálcavisszasülés, seprűs karambol stb.	
VARÁZSLÉNY OKOZTA SÉRÜLÉSEK	*1. emelet*
Harapások, marások, égések, betokosodott tüskék stb.	
VARÁZSRAGÁLYOK	*2. emelet*
Fertőző betegségek, pl. sárkányhimlő, eltűnési viszketegség, skrofungula stb.	
BÁJITAL- ÉS NÖVÉNYMÉRGEZÉSEK	*3. emelet*
Kiütések, felöklendés, nevetőgörcs stb.	
VARÁZSLATI TRAUMÁK	*4. emelet*
Krónikus rontások, ártások, helytelenül alkalmazott bűbájok stb.	
LÁTOGATÓK TEÁZÓJA, KÓRHÁZI ÜZLET	*5. emelet*

Amennyiben nem tudja eldönteni, melyik osztályra menjen, képtelen érthetően beszélni, vagy nem emlékszik rá, miért kereste fel kórházunkat, kérjen tanácsot recepciós boszorkányunktól!

Az asztalnál most egy görnyedt hátú, hallócsöves, agg varázsló került sorra.

– Broderick O'Menhez jöttem! – sipította.

– Negyvenkilences szoba – felelte unottan a boszorkány. – De azt hiszem, hiába fáradt ide. O'Men úr teljesen megzavarodott; még mindig teáskannának képzeli magát. A következőt! Tessék!

Egy feldúlt arcú varázsló következett. A bokájánál fogva tartotta kétévesforma kislányát, aki a játszóruhája hátából kinyúló, hatalmas, tollas szárnyakkal csapkodva röpködött apja feje körül.

– Negyedik emelet – mondta a boszorkány, meg se hallgatva a kérdést. Az apa és légies lánya már indultak is a jobboldalt nyíló kétszárnyú ajtó felé. – Következő!

Mrs. Weasley az asztalhoz lépett.

– Jó napot. Úgy tudom, a férjemet, Arthur Weasleyt reggel átvitték egy másik kórterembe. Meg tudná mondani...

– Arthur Weasley? – ismételte a szőke boszorkány, és végigfuttatta ujját egy pergamenlapra írt hosszú listán. – Igen, megvan. Első emelet, második ajtó jobbra. Dai Llewellyn Kórterem.

– Köszönjük – bólintott Mrs. Weasley. – Na gyertek, gyertek!

A csapat engedelmesen követte az asszonyt a kétszárnyú ajtón, majd végig egy hosszú folyosón, ahol a mennyezet alatt – belsejükben égő gyertyákkal – üveggömbök lebegtek, akár megannyi jókora szappanbuborék. A falakat híres gyógyítók portréinak sora díszítette. Kétoldalt ajtók nyíltak, melyeken további zöld talárosok járkáltak ki-be. Az egyik ajtón át émelyítő szagú, sárga füst gomolygott ki, más ajtók mögül pedig különféle panaszos hangok hallatszottak. A folyosó végén lépcső indult; azon felsietve a Weasley-csapat megérkezett a varázslény okozta sérülések osztályára. Itt jobbra indultak el, s megálltak a második ajtó előtt, melyen tábla hirdette:

"Durrbele" Dai Llewellyn Kórterem. Súlyos harapások.

A tábla alatt réztokba dugott kis pergamenkártyán, kézírással ez állt:

Felelős gyógyító: HIPPOCRATES SMETHWYCK.

– Mi egyelőre idekint várunk, Molly – szólt Tonks. – Nem kell egyszerre olyan sok látogató Arthurnak... Előbb menjen be a család.

Rémszem egyetértése jeleként mordult egyet, és mágikus szemét jobbra-balra pörgetve nekitámaszkodott a folyosó falának.

Harry is hátrább akart húzódni, de Mrs. Weasley megfogta a karját, és betuszkolta őt az ajtón.

– Ne butáskodj, Harry, Arthur köszönetet akar mondani neked.

A kórterem kicsi volt, és meglehetősen sötét – egyetlen keskeny ablaka nyílt csak az ajtóval szemközti fal felső részén. A világításról jobbára a mennyezet közepe alatt lebegő gyertyás üveggömbök gondoskodtak. A tölgyfa burkolatú falakon egyetlen portré lógott: egy meglehetősen gonosz képű varázslóé, aki a felirat szerint Urguhart Rackharrow (1612-1697), a kizsig átok feltalálója volt.

A kórteremben három beteg feküdt. Mr. Weasley a helyiség végében, a kis ablak alatt álló ágyat foglalta el. Harry megkönnyebbült és megörült, mikor ránézett a varázslóra: Mr. Weasley párnákkal kitámasztva ült az ágyban, és a *Reggeli Próféta*t olvasta az ablakon beeső fénynél. Az ajtó nyílására felpillantott az újságból, és mikor felismerte a látogatókat, szélesen elmosolyodott.

– Szervusztok! – köszönt vidáman, és félredobta a *Reggeli Próféta*t. – Bill nemrég elment, Molly, mert várták a munkahelyén, azt mondta, később majd benéz hozzátok.

– Hogy vagy, Arthur? – kérdezte aggódó arccal Mrs. Weasley, lehajolt, hogy megcsókolja férjét. – Még mindig elég sápadt vagy.

– Remekül! – felelte mosolyogva a varázsló, és ép karjával megölelte Ginnyt. – Ha le lehetne venni a kötéseimet, akár haza is mehetnék.

– És miért nem lehet levenni őket, apa? – kérdezte Fred.

– Mert valahányszor megpróbálják, vérezni kezdenek a sebeim. – válaszolta vidoran Mr. Weasley. Közben felemelte az ágyszekrényről varázspálcáját, és legyintett vele, mire hat szék tűnt fel az ágy mellett. – Valamilyen ritka méreg lehetett annak a kígyónak a fogában, ami nem engedi begyógyulni a sebeket. De megnyugtattak, hogy előbb-utóbb biztosan találnak rá ellenszérumot. Azt mondják, sokkal rosszabb eseteik is voltak már, mint az enyém. Egyelőre óránként vérelfogyásgátló elixírt kell innom. Viszont az a szerencsétlen ott... – Halkabbra fogta hangját, és a szemközti ágy felé biccentett. Abban egy zöldes arcszínű férfi feküdt mozdulatlanul, a mennyezetre meredve. – Megharapta szegényt egy vérfarkas. Őt nem tudják meggyógyítani.

– Egy vérfarkas? – suttogta riadtan Mrs. Weasley. – Akkor nem kellene külön kórteremben feküdnie?

– Két hét van még teliholdig – felelte halkan Mr. Weasley. – Délelőtt beszéltek vele a gyógyítók, magyarázták neki, hogy farkaskórral együtt lehet élni. Én is győzködtem... persze nem mondtam nevet... Szóval mondtam neki, hogy személyesen ismerek egy vérfarkast, aki nagyon szimpatikus ember, és egyáltalán nem okoz gondot neki a betegsége.

– És mit felelt? – kérdezte George.

– Azt, hogy bokán harap, ha nem fogom be a számat – felelte szomorúan Mr. Weasley. – Az a nő meg... – Rámutatott az ajtó melletti ágyban fekvő másik betegre. – ...nem akarja elárulni a gyógyítóknak, mi harapta meg. Biztos valami tiltott bestiája van otthon. Jó nagy darabot kiharapott a lábából az a valami, borzalmas szag van az egész szobában, amikor kötést cserélnek rajta.

– Elmondod, mi történt, apa? – kérdezte Fred, közelebb húzva székét az ágyhoz.

– De hiszen tudjátok, nem? – Mr. Weasley sokatmondó mosolyt pillantott Harryre. – Egyszerű történet: kimerítő napom volt, elbóbiskoltam, az a kígyó meg jött, és megharapott.

– Benne van a Prófétában a hír? – kérdezte Fred, a félredobott újság felé bökve.

– Dehogy van benne! – legyintett keserű mosollyal a varázsló. – a minisztérium nem fogja világgá kürtölni, hogy éjszaka hatalmas kígyók sétálnak a...

– Arthur! – vágott a szavába Mrs. Weasley.

– ...sétálnak a... az emberek között. – Mr. Weasley végül így fejezte be a mondatot, de Harry biztosra vette, hogy eredetileg nem ezt akarta mondani.

– Hol voltál, amikor ez történt, apa? – kérdezte George.

– Az az én dolgom – felelte Mr. Weasley, de a mosoly nem tűnt el az arcáról. Újra a kezébe vette a *Reggeli Próféta*t, és széthajtotta. – Épp Willy Widdershin letartóztatásáról olvastam, mikor megérkeztetek. Tudtátok, hogy Willy keze volt abban a nyári, böfögő wécé-ügyben? Egy alkalommal visszafelé sült el a rontása, a wécé felrobbant, és őt ott találták eszméletlenül, tetőtől talpig beborítva.

– Mikor "szolgálatban" vagy – vágott közbe fojtott hangon Fred – olyankor mit csinálsz?

– Hallottátok, mit mondott apátok – suttogta Mrs. Weasley. – Erről nem beszélünk nyilvános helyen. Mondd tovább, Arthur! Mi van Willy Widdershinnel?

– Ne kérdezzétek, hogyan és miért, de ejtették a vádat ellene. – Mr. Weasley rosszallóan csóválta a fejét. – Csak arra tudok gondolni, hogy valahol arany cserélt gazdát.

– Azt őrizted, igaz? – kérdezte fojtott hangon George. – A fegyvert, amit Tudodki akar, ugye?

– Hallgass, George! – szólt rá Mrs. Weasley.

– Na mindegy – folytatta fennhangon Mr. Weasley – Willy ezúttal harapós ajtógombokat árult a mugliknak. Ezt biztos nem fogja megúszni, mert a cikk szerint két mugli elveszítette az ujját. Behozták őket ide a Szent Mungóba csontnövesztésre és emlékezet-módosításra. Gondoljatok csak bele! Muglik a Szent Mungóban! Csak tudnám, melyik kórteremben vannak...

Mr. Weasley mohó pillantással körülnézett, mintha valami jelet remélne, ami felvilágosítja.

– Nem azt mondtad, hogy Tudodkinek van egy kígyója, Harry? – kérdezte Fred, apja reakcióját figyelve. – Méghozzá nem is kicsi. Láttad aznap este, mikor visszatért, nem?

– Elég ebből! – csattant fel Mrs. Weasley. – Rémszem és Tonks odakint várnak, ők is szeretnének bejönni hozzád. Ti most szépen kimentek – jelentette ki gyerekeihez és Harryhez fordulva. – Utána majd még bejöhettek elbúcsúzni. Na indulás!

A gyerekek libasorban kivonultak a folyosóra. Rémszem és Tonks bementek, és becsukták maguk után a kórterem ajtaját. Fred felvonta a szemöldökét.

– Így is jó – motyogta, és kotorászni kezdett a zsebében. – Ne mondjatok el nekünk semmit.

– Ezeket keresed? – kérdezte George, és felmutatott egy marék hússzínű zsineget.

– Gondolatolvasó vagy – vigyorgott Fred. – Vizsgáljuk meg, van-e a Szent Mungóban páncélozó bűbáj a kórtermek ajtajának.

Az ikrek kibogozták az összegabalyodott telefüleket, majd kiosztották őket. Mind az ötüknek jutott egy-egy zsineg. Harry habozott, mikor Fred odanyújtotta neki az övét.

– Vedd csak el, Harry! Te mentetted meg apa életét. Ha valakinek joga van hallgatózni, az te vagy.

Harry ennek már nem tudott ellenállni. Megfogta a zsinór végét, és beledugta a fülébe, ahogy az ikrek is tették.

– Oké, mehet! – suttogta Fred.

A hússzínű zsinegek férgek módjára tekeregni kezdtek, és bekúsztak az ajtó alatt. Harry eleinte nem hallott semmit, aztán egyszerre ijedten összerezzent: olyan tisztán csengett a fülében Tonks vinnyogása, mintha a boszorkány ott állt volna közvetlenül mellette.

– Mindent átkutattak, de sehol nem találták a kígyót. Mintha elnyelte volna a föld, miután megtámadott téged. De hát Tudodki biztos nem hitte, hogy egy kígyó el tudja hozni...

– Szerintem felderítőnek küldte ki a bestiát – dörmögte Rémszem. – Mivel eddig nem járt sikerrel, alaposabban fel akarta mérni, mivel áll szemben. Ha Arthur nincs ott, a kígyónak bőven lett volna ideje körülnézni. Szóval Potter azt mondja, látta az egészet?

– Igen – felelte nyugtalanul Mrs. Weasley. – Sőt, Dumbledore mintha már várta volna, hogy Harrynek efféle látomása legyen.

– Hát igen – szólt Mordon – mindig is volt valami furcsa a Potter gyerekben, ez nem vitás.

– Hajnalban, mikor beszéltem Dumbledore-ral, úgy éreztem, aggódik Harryért – jegyezte meg Mrs. Weasley.

– Persze hogy aggódik – morogta Rémszem. – A fiú Tudjátokki kígyójának a szemével lát dolgokat. Persze neki fogalma sincs, mit jelent ez, de ha Tudjátokki megszállta őt...

Harry kirántotta a füléből a zsinórt. Szaporán kalapált a szíve, s az arcát elöntötte a forróság. Ránézett a Weasley gyerekekre.

Azok visszabámultak rá, fülükben a zsinórral. A tekintetükben rémület ült.

Huszonharmadik fejezet

Karácsony a zárt osztályon

Ezért kerülte hát Dumbledore a pillantását? Attól tartott, hogy Voldemort nézne vissza rá? Félt, hogy a zöld szemek egyszerre vörösbe váltanak, s a pupilla keskeny réssé szűkül?

Harry a hazafelé robogó metrókocsiban ülve felidézte, hogy a bölcsek kövéért folytatott küzdelem során hogyan préselte ki magát Voldemort kígyóarca, Mógus professzor fejéből. Önkéntelenül végigsimított a tarkóján. Vajon milyen érzés lenne, ha Voldemort az ő koponyájából dugná ki a fejét?

Piszkosnak, fertőzöttnek érezte magát; olyan embernek, aki halálos kórokozót hord a testében, aki nem méltó rá, hogy a metrón együtt utazzon ártatlan, tiszta emberekkel, akiknek az elméje és a teste mentes Voldemort mocskától... Ő, Harry nem csupán látta a kígyót: most már tudta, hogy ő maga volt a kígyó...

És az igazán borzalmas gondolat csak ezután jött. Felszínre bukott az agyában egy emlék, amitől a zsigerei kígyó módjára tekeregni kezdtek.

– Mi más kell neki, mint szövetségesek? – Olyasmi, amit csak lopással szerezhet meg... Egy fegyverre; gondolok. Olyan fegyverre, ami legutóbb nem volt a birtokában.

Én vagyok az a fegyver – gondolta Harry, együtt rázkódva a sötét alagútban sikló metrókocsival. Egyszerre mintha mérget pumpáltak volna az ereibe: teste átfagyott és kiverte a jeges verejték.

Engem akar használni Voldemort... azért járnak őrök a nyomomban. Nem engem akarnak megvédeni, hanem a többi embert tőlem... de hiába, a Roxfortban nem lehet mindig mellettem valaki. Valóban én támadtam meg tegnap éjjel Mr. Weasleyt, én voltam a tettes. Voldemort kényszerített rá. Talán most is itt van bennem, és hallgatja a gondolataimat...

– Jól vagy, Harry drágám? – kérdezte Mrs. Weasley Ginny előtt áthajolva. – Falfehér vagy. Rosszul érzed magad?

A kórházi csapat minden tagja őt nézte. Harry hevesen megrázta fejét, és rámeredt egy biztosítótársaság hirdetésére.

– Biztos, hogy jól vagy, Harry? – kérdezte ismét Mrs. Weasley, mikor már a Grimmauld tér gondozatlan gyepén lépkedtek. – Borzasztóan sápadt vagy. Aludtál délelőtt? Ha hazaértünk, feküdj le, éppen. Vacsoráig még pihenhetsz egy-két órát. Rendben van?

Harry bólintott. Megvolt a jó ürügy rá, hogy senkivel ne kelljen beszélnie. Mikor Mrs. Weasley kinyitotta a bejárati ajtót, ő azonnal bement, a troll-lábból készített esernyőtartó mellett elhaladva végigsietett az előszobán, és felszaladt a lépcsőn Ronnal közös hálószobájukba. Ott aztán elkezdett fel-alá járkálni a két ágy és Phineas Nigellus üres vászna előtt. Agya zúgott és sajgott a rengeteg kérdéstől és a még szörnyűbb sejtésektől.

Hogyan változott kígyóvá? Talán tudtán kívül animágus lett?...

Nem, az nem lehet, arról biztosan tudna. Lehet, hogy Voldemort animágus... igen, az beleillene a képbe: Voldemort az állatok közül biztosan kígyóvá változna... És mikor megszáll engem, mindketten kígyóvá válunk... de ez még mindig nem ad választ rá, hogyan jutottam el öt perc alatt Londonba meg vissza az ágyamba...

Viszont Voldemort Dumbledore után a világ legnagyobb hatalmú varázslója, biztosan nem jelent gondot neki emberek ide-oda röptetése.

És ekkor jött a legrémisztőbb gondolat: Ha Voldemort megszállt engem, akkor általam most belát a Főnix Rendjének főhadiszállására! Megtudja, kik a rend tagjai, és hol van Sirius... és egy csomó dolgot hallottam, amit nem kellett volna, például amit Sirius mesélt aznap este, mikor megérkeztem...

Csak egy megoldás kínálkozott: azonnal el kellett hagynia a Grimmauld téri házat. A Roxfortban tölti majd a karácsonyt, úgy legalább az ünnepek alatt biztonságban lesznek a többiek... de nem, az se jó, hiszen a Roxfort is tele van kínálkozó áldozatokkal.

Mi lesz, ha legközelebb Seamust, Deant vagy Neville-t támadja meg?

Harry abbahagyta a járkálást, és rámeredt Phineas Nigellus üres képkeretére. Úgy érezte, mintha súlyos vasgolyó költözött volna a gyomrába. Nincs más választása, meg kell szakítania a kapcsolatot a varázsvilággal, vissza kell költöznie a Privet Drive-ra.

Ha így kell lennie, gondolta, akkor nincs értelme tovább húzni az időt. Erőnek erejével igyekezett nem gondolni rá, mit fognak szólni Dursleyék, ha a vártnál fél évvel korábban megjelenik a házukban. Odalépett ládájához, és lehajtotta a tetejét. Megszokásból körülnézett Hedvig után, aztán eszében jutott, hogy baglya még a Roxfortban van. Mindegy, gondolta, legalább a kalitkát nem kell cipelnie. Megfogta a láda végét, és húzni kezdte az ajtó felé. Már félúton járt, mikor egy gúnyos hang megszólította:

– Lám csak, szökni készülünk?

Harry hátranézett. Phineas Nigellus megjelent képe vásznán; lazán a keretnek támaszkodott, és enyhe fintorral az arcán figyelte őt.

– Nem, nem készülök szökni – felelte mogorván Harry, és továbbindult a ládával.

– Úgy tudom – folytatta Phineas hegyes szakállát simogatva – hogy a Griffendél-házba a bátrak kerülnek. Az az érzésem, te jobb helyen lettél volna az én házamban. Persze belőlünk, mardekárosokból se hiányzik a bátorság, de mi nem vagyunk ostobák. Teszem azt, ha egy mód van rá, mindenekelőtt a saját bőrünket mentjük.

– Én nem a bőrömet mentem – morogta Harry, miközben igyekezett átrángatni ládáját az ajtó előtt fekvő vastag, molyrágta szőnyegen.

– Ó, értem már! – mondta Phineas, még mindig a szakállát simogatva. – Szóval nem gyáván menekülsz, hanem önfeláldozóan.

Harry most már válaszra se méltatta a portréalakot. A keze már az ajtógombon volt, mikor Phineas Nigellus unottan utánaszólt:

– Üzenetet hoztam neked Albus Dumbledore-tól.

Harry megpördült a tengelye körül.

– Mit üzen?

– Maradj ott, ahol vagy!

– Meg se mozdultam! – felelte ingerülten Harry, kezét még mindig az ajtógombon tartva. – Mi az üzenet?

– Épp most adtam át, lomha agyú barátom. Maradj ott, ahol vagy!

– Miért? – kapott a szón Harry. – Miért akarja, hogy itt maradjak? Mit mondott még?

– Semmit – felelte Phineas, és felvonta fél szemöldökét, mintha indiszkrétnek tartaná a kérdést.

A Harry lelkében összegyűlt feszültség úgy bukott felszínre, akár a magas fűből kiemelkedő kígyó. Kimerült volt és teljesen megzavarodott az elmúlt tizenkét órától, amelyben a rettegést megkönnyebbülés s azt újra rettegés követte. Dumbledore még mindig nem hajlandó szóba állni vele!

– Szóval ennyi! – szólt emelt hangon. – Maradj ott, ahol vagy! Ennyit bírtak mondani nekem azután is, hogy a dementorok megtámadtak! Maradj a fenekeden, Harry, az okos felnőttek majd mindent elintéznek! Inkább nem mondunk el neked semmit, mert úgyse férne bele a kicsi agyadba!

– Na látod, ez az! – csattant fel Phineas, még a Harryénél is emeltebb hangon. – Pontosan ezért gyűlöltem a tanári munkát! A kamaszok mindig mindent jobban tudnak, mindig mindenben nekik van igazuk! Kongó kobakú fiacskám, fel se merült benned, hogy az igazgatónak, uram bocsá, nyomós oka lehet rá, hogy ne siessen részletekbe menő beszámolót tartani neked a terveiről? Nagy önsajnálatodban nem tűnt fel, hogy sose volt még bajod belőle, ha Dumbledore utasítását követted? Nem. Nem, mert mint minden korodbeli kölyök, te is rendíthetetlenül hiszed, hogy kizárólag neked vannak érzéseid és gondolataid, kizárólag te ismered fel a veszélyt, te vagy az egyetlen, aki képes átlátni a Sötét Nagyúr tervein...

– Szóval tervei vannak velem? – kérdezte csendesen Harry.

– Mondtam ilyet? – Phineas szórakozottan nézegette selyemkesztyűjét. – És most bocsáss meg, de jobb dolgom is van, mint az önsajnálatodat hallgatni... Minden jót!

Azzal könnyedén kisétált keretéből.

– Menjen csak, menjen! – kiabált bele Harry az üres képbe. – És mondja meg Dumbledore-nak, hogy köszönöm a nagy semmit!

A vászon nem felelt. Harry dühöngve visszarángatta ládáját az ágy lábához, aztán hasra vetette magát a molyrágta ágyterítőn. Teste ólomsúlyú volt, és fájt minden porcikája. Úgy érezte, végtelenül hosszú utat tett meg az elmúlt huszon-egynéhány órában azóta, hogy Cho Chang odalépett hozzá a fagyöngy alatt. Nagyon elfáradt... nem alhat... de nem tudta, meddig bírja még ébren...

Dumbledore azt üzente, ne menjen el. Akkor viszont aludnia is szabad. De mi lesz, ha a dolog megismétlődik?

Árnyék ereszkedett a szemére...

Olyan volt, mintha egy vetítésre kész mozigép a fejében csak erre a pillanatra várt volna. Kihalt folyosón, fáklyákkal megvilágított, durva kőfalak között lépkedett egy egyszerű, fekete ajtó felé.

Balra egy nyitott ajtón túl kőlépcső vezetett a mélybe. Odaért a fekete ajtóhoz, de nem tudta kinyitni. Csak állt hát, és bámulta sóvárogva... Az ajtón túl ott van, amire vágyik... a kincs... Csak a sebhelye ne sajogna annyira... Akkor végig tudná gondolni a dolgot...

– Harry! – csendült valahol a távolban Ron hangja. – Anya üzeni, hogy kész a vacsora, de félreteszi a részedet, ha nem akarsz lejönni.

Harry kinyitotta a szemét, de Ron addigra kiment a szobából.

Nem akar kettesben maradni velem. Fél, mióta hallotta, amit Mordon mondott. Most, hogy tudják, mi lakik benne, bizonyára senki nem örül a jelenlétének.

Nem megy le vacsorázni. Nem kényszeríti rájuk a társaságát. Átfordult a másik oldalára, és néhány perc múlva újra elaludt.

Hajnalban farkaséhesen ébredt. Ron ott horkolt a másik ágyon. Harry hunyorogva körülnézett, s látta, hogy Phineas Nigellus ott áll a portréjában. Dumbledore bizonyára megbízta Phineast, gondolta, hogy figyelje őt, nehogy megtámadhasson valakit álmában.

Felerősödött benne a tisztátalanság érzése. Szembe kellett volna szegülnie Dumbledore utasításával. Ha mostantól ilyen élete lesz a Grimmauld téri házban, akkor talán még a Privet Drive-val is jobban járna.

A délelőttöt Harryn kívül mindenki a ház feldíszítésével töltötte.

Sirius karácsonyi dalokat énekelt, annyira boldoggá tette, hogy nem kell egyedül töltenie az ünnepeket. Hangja bezengte az egész házat, s beszűrődött a szalonba is – oda, ahol Harry magányosan üldögélt az ablak előtt, s a fehér, havazást ígérő eget bámulta. Fájdalmas elégedettséggel töltötte el a tudat, hogy távollétében a többiek nyugodtan kibeszélhetik őt. Hogy ezt meg is teszik, afelől nem volt kétsége. Déltájban, mikor hallotta, hogy Mrs. Weasley a lépcső aljából szólítja őt, nem válaszolt, inkább még egy emelettel feljebb menekült.

Este hat óra körül megszólalt az ajtócsengő, és Mrs. Black szokás szerint visítozni kezdett. Harry feltételezte, hogy Mundungus vagy a Rend valamely másik tagja érkezett. Tovább kuporgott hát Csikócsőr szobájában, amit rejtekhelyül választott, és az éhségtől nagyot nyelve dobott még egy döglött patkányt a hippogriffnek.

Néhány perc múlva azonban meglepetésére valaki dörömbölni kezdett a szoba ajtaján.

– Tudom, hogy odabent vagy! – hallatszott Hermione hangja. – Gyere ki, légy szíves! Beszélni akarok veled!

– Hogy kerülsz te ide? – kérdezte csodálkozva Harry, és kinyitotta az ajtót. – Azt hittem, síelni mentél a szüleiddel.

– Az az igazság, hogy nem vagyok oda a síelésért – felelte Hermione – úgyhogy inkább ide jöttem karácsonyozni. – A lány haja csupa hó volt, arca kipirult a hidegtől. – De Ronnak ezt nem kell mondani. Azért bizonygattam neki, hogy a síelés jó dolog, mert kinevetett. Anyáék egy kicsit szomorúak voltak, de azt mondtam nekik, hogy mindenki, aki komolyan veszi a vizsgákat, a Roxfortban marad tanulni. Azt akarják, hogy jó jegyeket kapjak, úgyhogy végül is nem ellenkeztek... Na gyere – folytatta sürgetően – menjünk le a szobádba! Ron anyukája begyújtott, és küldött fel szendvicset.

Harry követte Hermionét a második emeletre. A hálószobába lépve meglepetten látta, hogy Ron és Ginny is ott vannak.

– A Kóbor Grimbusszal jöttem – folytatta csevegő hangon Hermione, és lehúzta kabátját. – Dumbledore már reggel elmondta, mi történt, de meg kellett várnom, hogy hivatalosan is véget érjen a tanítás, csak utána indulhattam el. Umbridge teljesen kiakadt tőle, hogy eltüntetek, pedig Dumbledore mondta neki, hogy Mr. Weasley a Szent Mungóban van, és ő engedélyezte, hogy meglátogassátok.

Hermione leült Ron és Ginny mellé az ágy szélére. Mindhárman Harryre függesztették tekintetüket.

– Hogy vagy? – kérdezte Hermione.

– Jól.

– Ne hazudj, Harry! – mérgelődött a lány. – Ron és Ginny azt mondják, mióta hazajöttetek a Szent Mungóból, bujkálsz mindenki elől.

– Igen? Azt mondják? – Harry dühös pillantást vetett a két említettre. Ron nyomban a cipője orrára fordította tekintetét – Ginnynek viszont a szeme se rebbent.

– Mert úgy is volt! – mondta. – Ránk se akartál nézni!

– Ti nem akartok énrám nézni! – vágott vissza Harry.

– Lehet, hogy felváltva néztek egymásra, soha nem egyszerre. – mondta bujkáló mosollyal Hermione.

– Nagyon vicces! – morogta Harry, és elfordult.

– Hagyd már abba ezt a duzzogást! – szólt rá bosszúsan Hermione. – A többiek mesélték, mit hallottatok tegnap a telefüllel...

– Igen? – Harry zsebre dugott kézzel az ablakhoz lépett, és kibámult a sűrűn hulló hópelyhekre. – Jót beszélgettetek rólam a hátam mögött, mi? De nem baj, már kezdem megszokni.

– Veled akartunk beszélgetni, Harry! – bizonygatta Ginny. – De mivel bujkálsz előlünk...

– Mert nem akartam, hogy beszélgessenek velem! – csattant fel Harry.

– Akkor elég buta vagy – vágta rá Ginny – mivel az ismerőseid közül én vagyok az egyetlen, akit egyszer már megszállt Tudodki, és akitől megtudhatnád, hogy milyen érzés az!

Harry megdermedt a súlyos szavaktól. Azután gyorsan barátai felé fordult.

– Erről elfeledkeztem – mondta.

– Jó neked – felelte szárazon Ginny.

– Ne haragudj – nézett rá Harry. – Szóval szerinted... megszállt engem?

– Pontosan emlékszel mindenre, amit csináltál – kérdezte Ginny – vagy vannak az emlékezetedben nagy fehér foltok?

Harry eltöprengett.

– Nincsenek – felelte végül.

– Akkor Tudodki nem szállt meg téged – jelentette ki határozottan Ginny. – Miután belém költözött, nekem hosszú órák estek ki emlékezetemből. Többször is előfordult, hogy ott találtam magam valahol, és nem tudtam, hogyan kerültem oda.

Harry ellenkezni akart, ragaszkodott volna rémisztő gyanújához, mégis érezte, hogy megkönnyebbül.

– De hát a látomás édesapádról meg a kígyóról...

– Korábban is voltak már ilyen álmaid, Harry – rázta a fejét Hermione. – Tavaly is megérezted néha, hogy mire készül Voldemort.

– Az más volt – ellenkezett Harry. – Most benne voltam abban a kígyóban... Lehet, hogy Voldemort valahogy elvitt Londonba...

– Remélem – szólt fáradt-lemondóan Hermione – hogy egyszer, egy szép napon majd elolvasod *A Roxfort történetét*, és akkor talán megjegyzed, hogy az iskolában nem lehet se hoppanálni, se dehoppanálni. Arra még Voldemort se képes, hogy kilopjon téged a hálóteremből...

– Az ágyadban voltál – erősítette meg Ron. – Ott dobáltad magad, és legalább egy percbe telt, mire fel tudtunk ébreszteni.

Harry megint elkezdett fel-alá járkálni a szobában. El kellett ismernie, hogy amit barátaitól hallott, nem üres vigasztalás volt, hanem logikus érvelés. Gépiesen elvett egy szendvicset az ágyon heverő tálról, és a szájába tömte.

– Szóval mégsem én vagyok a fegyver. – Erre a gondolatra olyan mérhetetlen öröm és megkönnyebbülés öntötte el a szívét, hogy mikor Sirius énekelve elhaladt az ajtó előtt, kedve lett volna vele zengeni a *Jó hippogriffem, szállj az égbe* kezdetű dalt.

Hogy is juthatott az eszébe olyan őrültség, hogy a Privet Drive-on töltse a karácsonyt?

Sirius öröme az egész társaságra átragadt. A varázslót boldoggá tette, hogy vendégei vannak s még inkább, hogy Harry visszatért. Immár nem az a mogorva házigazda volt, aki nyáron: szemlátomást célul tűzte ki, hogy vendégei legalább olyan jól, de ha lehet, még jobban érezzék magukat, mint ha a Roxfortban maradtak volna. Fáradhatatlan buzgalommal vett részt a karácsonyi előkészületekben, a díszítésben, a takarításban, úgyhogy szenteste már rá se lehetett ismerni a házra. A csillárokon immár nem pókháló lógott, hanem magyalkoszorú és ezüst meg arany szalagdíszek; a foszló szőnyegeken kupacokban állt a mágikus hó; Sirius családfáját eltakarta egy élő tündérmanókkal feldíszített karácsonyfa (Mundugus szerzeménye), a kitömött házimanófejek pedig mikulássapkában és -szakállban pompáztak.

Mikor karácsony reggelén Harry felébredt, egy halom ajándékot talált a lába mellett az ágyon. Ron akkor már javában bontogatta saját csomagjait.

– Jó az idei termés – szólt ki a csomagolópapír-hegy mögül. – Kösz a seprűiránytűt, szuper darab. Sokkal jobb, mint a házifeladat-naptár amit Hermionétól kaptam...

Harry keresgélni kezdett ajándékai között, és kibontotta amelyiken Hermione kézírását találta. Ő is egy határidőnaplóra hasonlító könyvet kapott, ami, ha kinyitották, efféle bölcsességeket mondott fennhangon: Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.

Sirius és Lupin ajándéka egy gyönyörű, többkötetes könyv volt. A defenzív mágia gyakorlata és használata a sötét varázslatokkal szemben – ezt a címet viselte, és szép színes, mozgó ábrák illusztrálták benne a leírt ellenrontásokat és ártásokat. Harry izgatottan belelapozott az első kötetbe, s rögtön látta, hogy a mű nagy hasznára lesz a DS-edzések előkészítésében. Hagrid szőrös, barna erszényt küldött neki, aminek az volt az érdekessége, hogy hegyes fogai voltak, és harapott. Ez a tulajdonsága bizonyára a tolvajok távol tartására szolgált – de sajnos Harry se tudott pénzt tenni a tárcába anélkül, hogy ujjainak épségét kockáztatta volna. Tonks ajándéka a Tűzvillám kisméretű, működő modellje volt; Harry vágyakozva gondolt saját, igazi Tűzvillámára, ahogy elnézte a röpködő kis seprűt. Rontól egy hatalmas doboz mindenízű drazsét kapott, a Weasley házaspártól a szokásos kötött pulóvert és néhány gyümölcskosarat, Dobbytól pedig egy rettenetesen csúf festményt, ami gyaníthatóan a manó saját kezű alkotása volt. Harry épp megfordította a képet, hátha az fejjel lefelé elviselhetőbben néz ki, amikor hangos pukkanás hallatszott, és megjelentek az ágy lábánál az ikrek.

– Boldog karácsonyt! – köszönt George. – Egy darabig ne menjetek le a földszintre.

– Miért? – kérdezte Ron.

– Mert anya megint zokog – felelte Fred. – Percy visszaküldte a karácsonyi pulcsit.

– Még levelet se mellékelt – tette hozzá George. – Nem kérdezte, hogy van apa, be se ment hozzá, semmi.

– Próbáltuk megvigasztalni anyát – folytatta Fred, s közben megkerülte az ágyat, hogy szemügyre vegye Dobby festményét. – Mondtuk, hogy Percy egy büdös rakás denevértrágya, és nem kell törődni vele.

– De nem hatott – csóválta a fejét George, azzal bekapott egy csokibékát. – Most Lupin vigasztalja. Szerintem jobb, ha idefent várunk, amíg összeszedi magát.

– Ez egyébként micsoda? – kérdezte a festményt szemlélve Fred. – Bevert képű pávián?

– Dehogyis, ez maga Harry! – George a kép hátára mutatott. – Rá van írva!

– A megszólalásig hasonlít – vigyorgott Fred, mire Harry hozzávágta házifeladat-naptárát. A könyv a földre esve kinyílt, és vidáman harsogta: Munka után édes a pihenés!

Harry és Ron kikászálódtak az ágyból. Öltözködés közben hallották, amint a ház lakói boldog karácsonyt kívánnak egymásnak odakint. A lépcsőn lefelé menet aztán összetalálkoztak Hermionéval.

– Köszönöm a könyvet, Harry! – szólt lelkesen a lány. – Már mióta vágytam *A numerológia új elméleté*re! Neked meg köszönöm a parfümöt, Ron. Nagyon érdekes illata van.

– Szívesen – felelte Ron, majd rámutatott a csinos csomagra, amit Hermione a kezében tartott. – Azt kinek szánod?

– Sipornak – felelte vidáman a lány.

– Nehogy ruhát adj neki! – figyelmeztette Ron. – Sirius azt mondta, nem engedhetjük el Siport, mert túl sokat tud.

– Nem ruha – rázta a fejét Hermione. – Bár ha rajtam múlna, adnék neki valami normális öltözéket a koszos rongya helyett... Nem, ez egy foltmintás takaró. Gondoltam, felvidítom vele egy kicsit a hálószobáját.

– Van neki hálószobája? – kérdezte Harry. Suttogóra fogta hangját, mert épp Mrs. Black portréja előtt haladtak el.

– Hát, Sirius szerint nem szoba, inkább csak odú – felelte Hermione. – Úgy tudom, a vízmelegítő alatt alszik, a konyhából nyíló kis kamrában.

Az alagsorban csak Mrs. Weasleyt találták. A boszorkány a tűzhely előtt állt, és olyan hangon kívánt boldog karácsonyt, mintha súlyos megfázás gyötörné. A gyerekek tapintatosan elfordultak, és nem néztek az arcába.

– Ez lenne Sipor hálószobája? – kérdezte Ron az éléskamrával szemközti sarokban nyíló, kopott ajtóhoz sétálva. Harry még sose látta nyitva azt az ajtót.

– Igen – felelte Hermione, most már némi félsszel a hangjában.

– Öhm... szerintem kopogjunk.

Ron rákoppantott párat az ajtóra. Odabentről nem érkezett válasz.

– Biztos odafent ólálkodik – mondta Ron, és további teketóriázás nélkül kinyitotta az ajtót. – Úúh!

Harry belesett barátja mellett. A kamra nagy részét egy ósdi vízmelegítő foglalta el. Sipor a csövek alatti harminc centis helyen rendezte be vackát, ami gyűrött rongyokból és rossz szagú, ócska takarókból állt. A kupac közepén bemélyedés jelezte, hova szokta befészkelni magát a házimanó éjszakára. A rongyok között száraz kenyérhéjak és penészes sajtdarabok hevertek, a sarokban pedig pénzdarabok és különféle kisebb tárgyak csillantak meg – Harry gyanította, hogy az Sipor kincseskamrája: azok a tárgyak, amelyeket sikerült megmentenie Sirius lomtalanító akciója idején. A gyűjtemény részét képezték az ezüstkeretes családi fotók is. Üvegük összetört ugyan, de fekete-fehér lakóik még mindig dölyfösen néztek a világba. Harry gyomra összeszorult, mikor felfedezte köztük Bellatrix Lestrange-et, azt a fényes fekete hajú, seprűs pillájú nőt, akinek a tárgyalását végignézte Dumbledore merengőjében. Sipor szemlátomást különösen nagy becsben tartotta ezt a képet: Magifix-csíkkal úgy-ahogy összeragasztotta törött üvegét, s az összes többi fotó elé állította.

– Itt hagyom neki az ajándékát – szólt Hermione, azzal letette a csomagot a rongykupac kifeküdt részére. Ezután óvatosan becsukta a kamra ajtaját. – Majd megtalálja, ha lejön.

Az éléskamrából ekkor lépett ki Sirius, kezében szép nagy karácsonyi pulykával.

– Jut eszembe – szólt – találkozott valamelyikőtök mostanában Siporral?

– Én utoljára akkor láttam, amikor megérkeztünk – felelte Harry. – Amikor kiparancsoltad a konyhából.

– Igen... – Sirius tűnődve bólintott. – Azt hiszem, én is akkor láttam utoljára... Biztosan elbújt valahol.

– De nem mehetett el, ugye? – kérdezte Harry. – Mikor azt mondtad neki, hogy "kifelé", nem érthette úgy, hogy menjen el a házból?

– Nem, a manók csak akkor mehetnek el, ha ruhát kapnak – rázta a fejét Sirius. – Addig a gazdáik házában kell maradniuk.

– Ha nagyon akarják, el tudják hagyni a házat – vetette ellen Harry. – Két éve Dobby elszökött Malfoyéktól, hogy figyelmeztessen engem. Utána meg kellett büntetnie magát érte, de azért megtette.

Sirius erre kissé összevonta a szemöldökét, de aztán így felelt:

– Majd később megkeresem. Biztos fent van valahol, és bőgve ölelgeti anyám valamelyik régi rongyát. Vagy lehet, hogy beszorult a szellőzőbe, és elpusztult... de nem, nincs nekem olyan szerencsém.

Fred, George és Ron nevettek, Hermione pedig rosszallóan megcsóválta a fejét.

Úgy tervezték, hogy ebéd után ismét bemennek a kórházba, ezúttal Rémszem és Lupin kíséretében. Már a desszertnél tartottak, mikor befutott Mundungus, akinek sikerült "kölcsönöznie" egy autót erre az alkalomra. Szükség is volt a járműre, hiszen karácsonykor nem közlekedett a metró. A kocsit – amiről Harry gyanította, hogy tulajdonosának tudta és beleegyezése nélkül került a Grimmauld térre – ugyanazzal a tágító bűbájjal kezelték, ami Weasleyék régi Ford Angliájánál is olyan jól bevált: az autó kívülről nézve normális nagyságú maradt, mégis kényelmesen elfért benne tíz személy plusz Mundungus, a sofőr. Mrs. Weasley kezdetben vonakodott beülni a járműbe – Harry sejtette, hogy viaskodnak benne a Mundungusszal és a mágiamentes közlekedéssel szembeni ellenérzései – de a zimankós hideg és gyerekeinek rimánkodása végül megtette hatását, úgyhogy nagy kegyesen helyet foglalt Fred és Bill között.

A városban nem volt nagy forgalom, így gyorsan elértek a Szent Mungóhoz. Az egyébként néptelen bevásárlóutcán csupán néhány boszorkány és varázsló lopakodott a kórház felé. Miután a tíz utas kiszállt, Mundungus elhajtott, hogy egy sarokkal odébb leparkoljon, Harryék pedig ráérősen odasétáltak a nejlonruhás baba kirakatához, majd egyenként átléptek az üvegen.

Az előcsarnokban kellemes, ünnepi hangulat fogadta őket.

A lámpa gyanánt szolgáló üveggömböket pirosra és aranysárgára színezték, így azok hatalmas karácsonyfadíszekre hasonlítottak. Minden ajtót magyalfüzér keretezett, s minden sarokban mágikus hótól és jégcsapoktól fehérlő, aranycsillag csúcsdíszes fenyőfa állt. A kórházban nem volt akkora tömeg, mint legutóbb, Harryt mégis majdnem fellökte egy boszorkány, akinek mandarin volt a bal orrlyukában.

– Családi veszekedés, mi? – kérdezte kissé gúnyosan a szőke recepciós boszorkány. – Maga már a harmadik ma... Varázslati traumák osztálya, negyedik emelet.

Mr. Weasley az ágyán ült, ölében a pulykaebéd maradékával, és egy kicsit szégyenlős arcot vágott.

– Minden rendben, Arthur? – kérdezte Mrs. Weasley, miután valamennyien köszöntötték a varázslót, és átadták neki az ajándékokat.

– Persze, persze – felelte feltűnő sietséggel Mr. Weasley. – Öhm... nem találkoztatok véletlenül Smethwyck gyógyítóval?

– Nem – Mrs. Weasley gyanakodva nézett férjére. – Miért?

– Nem érdekes – legyintett Mr. Weasley, és gyorsan hozzálátott ajándékai kibontásához. – Mindenkinek szép napja volt? Miket kaptatok karácsonyra? Nahát, Harry! Ez gyönyörű! – Épp kibontotta ugyanis Harry ajándékát, ami nem volt más, mint néhány olvadóbiztosíték és egy csavarhúzókészlet.

Mrs. Weasleyt szemlátomást nem elégítette ki férje kitérő válasza. Mikor Mr. Weasley előredőlt, hogy kezet rázzon Harryvel, az asszony vetett egy pillantást a hálóinge alá.

– Arthur! – Mrs. Weasley hangja úgy csattant, mint egy egérfogó. – Neked kicserélték a kötésedet! Miért cserélték ki egy nappal előbb? Azt mondták, csak holnap kapsz új kötést!

Mr. Weasley az álláig rántotta a takarót.

– Te-te-tessék? – hebegte megszeppenve. – Nem érdekes... semmiség... nem fontos...

Felesége szúrós tekintetétől aztán leeresztett, akár egy kilyukadt lufi.

– Jól van... De légy szíves, ne izgasd fel magad, Molly... Augustus Pye-nak volt egy ötlete... Tudod, ő itt a gyógyítóinas, szimpatikus fiatalember... a hobbija az... az alternatív gyógyászat... a hagyományos muglimódszerek... És hát van az úgynevezett sebvarrás, ami nagyon jól működik... muglisebeknél...

Mrs. Weasley a visítás és a hörgés érdekes elegyét produkálta.

Lupin elfordult az ágytól, és odasétált a vérfarkashoz. Annak nem volt látogatója, és vágyakozva pislogott a Mr. Weasley ágyát körülálló csoport felé. Bill azt motyogta, hogy elmegy inni egy teát, az ikrek pedig nyomban felpattantak, hogy vele tartsanak. Mrs. Weasley nem vett róla tudomást, hogy többen menekülőre fogták a dolgot, s mikor beszélni kezdett, hangja minden szóval fenyegetőbben zengett:

– Azt akarod mondani, hogy muglimódszerekkel kísérletezgettek rajtad?

– Nem kuruzslás ez, Molly drágám – próbált védekezni Mr. Weasley. – Csak Pye-jal gondoltuk, hogy kipróbálunk valamit... de sajnos pont az ilyen sebeknél... nem működik olyan jól a dolog, mint hittük...

– Vagyis?

– Hát... mondom, van egy módszer, amit sebvarrásnak neveznek...

– Ez úgy hangzik, mintha megpróbáltátok volna tűvel és cérnával összeférc elni a bőrödet. – Mrs. Weasley vészjóslóan felnevetett. – De nem, ilyen ostoba még te se lehetsz, Arthur...

– Én is innék egy teát – pattant fel Harry.

Hermione, Ron és Ginny futólépésben követték őt. Miután becsukták maguk mögött az ajtót, odabent felharsant Mrs. Weasley hangja:

– Mi az, hogy körülbelül ilyesmit csináltatok!?

– Ez jellemző apára – csóválta a fejét Ginny. – Bevarrni egy sebet... Megáll az eszem.

Közben a négyes fogat elindult a folyosón.

– Mágiamentes sebeknél a varrás jól bevált módszer – jegyezte meg Hermione. – De annak a kígyónak a mérge valószínűleg oldja a cérnát. Merre lehet a teázó?

– Az ötödiken – felelte Harry, felidézve az eligazító táblán olvasott információt.

A folyosó végén nyíló lengőajtón kilépve egy lépcsőházban találták magukat, ahol a falon további ijesztő arcú gyógyítók portréinak sora függött. Miközben Harryék felfelé lépkedtek a recsegő fa lépcsőfokokon, több festményalak is megszólította őket: sajátos tüneteket diagnosztizáltak náluk, és rémisztő kúrákat ajánlgattak.

Ron felettébb megütközött, mikor egy középkori varázsló drámai hangon kijelentette, hogy súlyos ragyaszóródása van.

– Az meg micsoda? – kérdezte mérgesen, mikor a gyógyító már vagy hat kép óta szaladt mellette, félrelökdösve az útjába álló portrélakókat.

– Haj, úrfi, az bizony a bőrnek egy rettenetes elfajzása. Idő múltával talán még a mostaninál is csúfabb s torzabb lesz tőle az orcád...

– Nem csúf és torz az arcom! – csattant fel lángoló füllel Ron.

– Az egyetlen gyógyír rá a varangyos béka mája, azt kötözd szorosan a torkodra, s állj holdtölte idején mezítelenül angolnahalak kivájt szemével teli hordóba...

– Nincs ragyaszóródásom!

– De hát orcád teli van undok foltokkal, úrfi...

– Azok szeplők! – dühöngött Ron. – Menjen vissza a képébe, és hagyjon engem békén! – A többiek felé fordult, akik gondosan ügyeltek rá, hogy komoly arcot vágjanak. – Hányadik emelet ez?

– Az ötödik, azt hiszem – felelte Hermione.

– Nem, ez a negyedik – rázta a fejét Harry. – Még egyet megyünk...

A lépcsőpihenőre érve azonban Harry egyszerre megtorpant.

A varázslati traumák osztályára nyíló ajtó kis ablaka mögül az üvegnek préselt orral egy varázsló nézett rájuk. Göndör szőke hajú, kék szemű férfi volt; széles, bárgyú mosolyra húzott szájából vakítóan fehér fogak villantak ki.

– Azt a...! – suttogta a varázslóra meredve Ron.

– Te jó ég! – sikkantott Hermione – Lockhart professzor!

A volt sötét varázslatok kivédése tanár kinyitotta az ajtót, és hosszú, lila hálóköntösében odalépett hozzájuk.

– Szívélyes üdvözletem! – szólt. – Autogramot szeretnétek kérni tőlem, igaz?

– Semmit nem változott – súgta oda Harry Ginnynek, aki elvigyorodott.

– Öhm... Hogy van, tanár úr? – kérdezte kissé bűntudatosan Ron. Az ő repedt varázspálcája okozta ugyanis Lockhartnál a súlyos emléktörlődést, ami miatt a Szent Mungóba került. Igaz, Lockhart magának köszönhette a balesetet, mert rátámadt Harryre és Ronra. Harry nem is sajnálta olyan nagyon a professzort.

– Kitűnően vagyok, kitűnően! – felelte túláradó vidámsággal Lockhart, és előhúzott köpenye zsebéből egy meglehetősen kopott pávatoll pennát. – Akkor hát, hány autogramot parancsoltok? Képzeljétek, már tudok folyóírással írni!

– Öhm... köszönjük, de most egyet se kérünk – felelte Ron.

Megrökönyödve nézett Harryre, aki viszont a professzorhoz fordult:

– Szabad a tanár úrnak a folyosón sétálnia? Nem a kórteremben kellene lennie?

Lockhart arcáról leolvadt a mosoly. Néhány másodpercig töprengve nézte Harryt, aztán megkérdezte:

– Nem találkoztunk mi már valahol?

– De... de igen – felelte Harry. – Maga tanított minket a Roxfortban, nem emlékszik?

– Tanítottam? Én? – pislogott Lockhart. – Tényleg?

Aztán ijesztő hirtelenséggel visszatért a mosoly az arcára.

– Gondolom, mindenre én tanítottalak meg benneteket, amit csak tudtok! Így van? Na, mi lesz akkor az autogramokkal? Kaptok egy kerek tucattal, hogy a kis barátaitoknak is adhassatok!

Ekkor azonban egy fej jelent meg a folyosó túlsó végén nyíló ajtóban.

– Enyje-ejnye, Gilderoy, hát már megint elkószált?

Az ajtó kinyílt, és egy pirospozsgás, kövér gyógyítónő döcögött a folyosóra. Hajában kis aranykoszorút viselt, és kedves mosollyal köszöntötte Harryéket.

– Nahát, Gilderoy, látogatói jöttek? És épp karácsony napján! Milyen kedvesek! Tudjátok, szegénykét nem látogatja soha senki, pedig olyan egy drága jó lélek! Ugye, Gilderoy?

– Autogramokat kérnek tőlem! – újságolta sugárzó arccal Lockhart. – Úgy könyörögnek, hogy nem lehet nemet mondani nekik! Csak legyen elég fényképem!

– Mit szóltok hozzá? – A gyógyító belekarolt Lockhartba, s úgy nézett rá, ahogy koraérett kétévesekre szokás. – Tudjátok, ő valamikor híres ember volt. Reméljük, ez az autogram-osztogatás jelzi, hogy lassan kezd visszatérni az emlékezete. Gyertek velünk kérlek! Gilderoynak a zárt részlegben van a helye. Biztos akkor osont ki, amikor bevittem a karácsonyi ajándékokat. Egyébként zárva tartjuk az ajtót. Nem bánt ő senkit, de... – itt suttogóra fogta a hangját – ...félünk, hogy baja esik szegénynek. Elkóborol, aztán nem talál vissza... Kedves tőletek, hogy bejöttetek hozzá.

Ron bizonytalanul felfelé mutogatott.

– Hát... mi igazából...

A gyógyító azonban olyan hívogatóan mosolygott, hogy a mondat végét Ron már csak elmotyogta:

– ...teázni indultunk.

Harry, Ron, Hermione és Ginny összenéztek, aztán kelletlen elindultak Lockhart és a gyógyító nyomában a folyosón.

– Ne maradjunk sokáig! – suttogta Ron.

A boszorkány rámutatott pálcájával a Janus Cooka Kórterem ajtajára.

– Alohomora – motyogta, s miután az ajtó kinyílt, karon fogva, odavezette Gilderoyt az ágya mellett álló karosszékhez.

– Ebben a szobában laknak a tartós ápolást igénylő betegeink – magyarázta suttogva Harryéknek. – Azok, akiknél egy varázslat maradandó károsodást okozott. Ők többé-kevésbé gyógyíthatatlanok, bár bájitalkúrákkal, bűbájokkal és némi szerencsével el lehet érni náluk bizonyos javulást. Gilderoy például már kezdi visszanyerni az öntudatát, O'Men úr pedig már szavakat is ki tud mondani, csak épp senki nem érti, milyen nyelven beszél... Hát akkor; beszélgessetek vele, én befejezem az ajándékosztást.

Harry körülnézett. Mr. Weasley kórtermével ellentétben ez a helyiség tele volt a betegek személyes tárgyaival. Ebből is látni lehetett, hogy a lakók hosszabb időre költöztek be. Gilderoy ágyának feje körül fotók borították a falat – mindegyikben Lockhart egy-egy mosolygó, integető képmása lakott. Több fényképet girbegurba, gyerekes nyomtatott betűk szeltek át – azokat Lockhart magának szignálta.

Miután a gyógyító leültette őt székébe, Gilderoy nyomban elővett egy újabb csomag fotót, pennát ragadott, és lázas dedikálásba fogott.

– Tedd borítékba őket! – utasította Ginnyt, miközben sorban a az ölébe dobálta az aláírt képeket. – Nem felejtettek ám el az emberek! Még mindig rengeteg rajongói levelet kapok. Gladys Ladgeon például hetente ír. Csak tudnám, miért.

Egy pillanatra megállt, tekintete a semmibe révedt – aztán megint szélesre húzta a száját, és új lendülettel folytatta a dedikálást.

– Biztos azért, mert olyan jóképű vagyok!

A szemközti ágy lakója, egy fakósárga arcú, gyászos tekintetű varázsló láthatóan nem érzékelte a körülötte zajló eseményeket. Szüntelenül motyogott magában, s közben a plafont bámulta. Két ággyal odébb egy boszorkány feküdt, akinek az egész fejét sűrű szőr nőtte be. Harrynek eszébe jutott, hogy három éve Hermionéval valami hasonló történt, de az ő esetében az elváltozás szerencsére nem bizonyult maradandónak. A kórterem távoli végében az utolsó két ágyat virágmintás függöny takarta el.

A gyógyító boszorkány a szőrös arcú nőhöz lépett, és néhány ajándékot adott át neki.

– Tessék, Ágnes – szólt. – Látja, nem feledkeztek meg magáról. A fia baglyot is küldött: azt írta, este bejön magához. Örül neki?

Ágnes négyet vakkantott.

– Nézze csak, Broderick! Kapott egy szép cserepes virágot meg egy naptárat tizenkét gyönyörű hippogriff fotóval. Ettől majd felvidul, kedvesem! – A gyógyító boszorkány letett egy meglehetősen csúnya, lengő polipkaros növényt az éjjeliszekrényre, majd a naptárat egy pálcaintéssel a falra erősítette. – És... ó, Mrs. Longbottom, hát már mennek is?

Harry úgy fordult oda, mintha dróton rántották volna. A kórterem végében széthúzták a függönyt, és két látogató lépett ki az ágysorok közti folyosóra. Egyikük egy öntudatos tartású, idősebb boszorkány volt; hosszú, zöld ruhát viselt, hozzá kissé viseltes rókaprémet, fején pedig kitömött keselyűvel díszített, hegyes süveg tornyosult. – Mögötte egy fiú kullogott búsan leszegett fejjel: Neville.

Harry azonnal rádöbbent, hogy kik fekszenek a legtávolabbi két ágyban. Kétségbeesetten körülnézett; keresni akart valamit, amivel el tudja terelni barátai figyelmét, amíg Neville elhagyja a kórtermet. A Longbottom névre azonban Ron is felkapta a fejét, és mielőtt Harry megakadályozhatta volna, elrikkantotta magát:

– Neville!

A fiú összerezzent, és úgy behúzta a nyakát, mintha puskagolyó fütyült volna el a füle mellett.

– Láttad? Itt van Lockhart! Te kinél voltál?

– Ők a barátaid, Neville drágám? – kérdezte Neville nagyanyja, és fensőbbséges pillantással végignézett Harryéken.

Neville-en látszott, hogy a pokolban is jobban érezné magát. Nem nézett Harryék szemébe, s kövérkés arca lassan lilára színeződött.

– Á, látom már – folytatta a nagyanyja, és Harry felé nyújtotta aszott, madárlábszerű jobbját. – Téged természetesen megismerlek. Neville mindig rajongással emleget téged.

– Öhm... köszönöm – motyogta zavartan Harry, és kezet fogott a boszorkánnyal. Neville a lábára meredt, s folyamatosan lilult az arca.

– Ti ketten bizonyára Weasleyk vagytok. – Neville nagyanyja most Ronnal és Ginnyvel is kezet fogott. – Ismerem a szüleiteket, ha csak futólag is. Kiváló emberek, kiválóak... Te pedig Hermione Granger vagy, nemde?

Hermionét szemlátomást meglepte, hogy Mrs. Longbottom felismerte, de megfogta a felé nyújtott kezet.

– Neville sokat mesélt rólad. Tudom, hogy nemegyszer segítettél neki... Rendes fiúcska az én Neville-em – tette hozzá, csontos orra mentén gyengédnek épp nem nevezhető pillantást vetve a fiúra – de sajnos nem örökölte az apja tehetségét.

E szavakkal fejét a kórterem végében álló ágyak felé fordította, de olyan hirtelen, hogy süvegén vészesen inogni kezdett a kitömött keselyű.

– Micsoda? – motyogta döbbenten Ron. Harry legszívesebben rátaposott volna a lábára, de ezt farmernadrágban nem lehetett olyan észrevétlenül megtenni, mint talárban. – Az apád fekszik itt, Neville?

Mrs. Longbottom felkapta a fejét.

– Mire véljem ezt, Neville? A barátaid semmit nem tudnak a szüleidről?

Neville nagy levegőt vett, felnézett a plafonra, és megrázta a fejét. Harry soha senkit nem sajnált még ennyire, de ötlete sem volt, hogyan segíthetné ki Neville-t kínos helyzetéből.

– Mi szégyellnivaló van ezen? – csattant fel Mrs. Longbottom. – Büszke lehetsz a szüleidre, büszke! Azt hiszed, azért áldozták fel az egészségüket, az elméjük épségét, hogy a tulajdon gyermekük szégyellje őket!?

– Nem szégyellem őket – felelte elhaló hangon Neville, még mindig kerülve Harryék tekintetét. Ron lábujjhegyen ágaskodva meresztette a szemét a távoli két ágy felé.

– A viselkedésed nem azt mutatja! – korholta unokáját Mrs. Longbottom, majd felszegett fejjel Harryékhez fordult, s úgy folytatta: – A fiamat és a menyemet Tudjukki csatlósai juttatták ide.

Hermione és Ginny a szájuk elé kapták a kezüket. Ron visszaereszkedett a talpára, és döbbenten pislogott.

– Mindketten aurorok voltak, a varázslótársadalom köztiszteletben álló tagjai – folytatta Mrs. Longbottom. – Kimagaslóan tehetségesek, mind a ketten... Tessék, Alice drágám, mit szeretnél?

A ágyak közti folyosón hálóinges nő csoszogott feléjük. Neville édesanyja volt – de nem az a pirospozsgás, mosolygós boszorkány, akire Harry a Főnix Rendjének egykori tagjait ábrázoló csoportképről emlékezett, hanem egy sovány, beesett arcú, aránytalanul nagy szemű, színtelenre őszült hajú asszony. Nem akart beszélni – talán nem is tudott – csupán bizonytalanul felemelte a kezét, Neville felé nyújtva valamit, amit a markában tartott.

– Már megint... – Mrs. Longbottom fáradtan megcsóválta a fejét. – Jól van, Alice drágám, jól van... Vedd el, Neville, hadd örüljön.

Neville addigra már nyújtotta is a kezét, s anyja a markába ejtett egy összegyűrt Drubli Legjobb Fúvógumija csomagolópapírt.

– Jól van, drágám – szólt színlelt derűvel Mrs. Longbottom, és vállon veregette a beteg asszonyt.

– Köszönöm, anya – szólt csendesen Neville.

Alice Longbottom megfordult, és halkan dúdolva elcsoszogott az ágya felé. Neville dacosan végignézett Harryéken. Bizonyára arra számított, hogy nevetni fognak, de tévedett.

Mrs. Longbottom sóhajtott.

– Ideje indulnunk – szólt, és felhúzta hosszú, zöld selyemkesztyűjét. – Örülök, hogy megismerhettelek benneteket. Neville, dobd ki azt a cukrospapírt! Már annyi van otthon, hogy kitapétázhatnád vele a szobádat.

Harry azonban látta, hogy Neville kifelé menet titkon a zsebébe csúsztatja édesanyja kis ajándékát. Aztán becsukódott az ajtó az öreg hölgy és unokája mögött.

– Sejtelmem se volt róla – szólt könnyeivel küszködve Hermione.

– Nekem se – mondta rekedten Ron.

– Nekem se – suttogta Ginny.

Mindhárman Harryre néztek.

– Én tudtam – szólt csüggedten Harry. – Dumbledore-tól... De megígértem, hogy nem mondom el senkinek. Ezért került Bellatrix Lestrange az Azkabanba: a Cruciatus-átokkal kínozta Neville szüleit.

– Bellatrix Lestrange tette ezt velük? – szörnyülködött Hermione. – Az a nő, akinek a képét Sipor a fészkében őrzi?

A döbbenet csöndjét néhány másodperc után Lockhart bosszús hangja törte meg:

– Ejnye, hát ezért tanultam meg folyóírással írni!?

Huszonnegyedik fejezet
Okklumencia

Sipor végül a padlásszobából került elő, fülig porosan. Sirius, aki megtalálta, nem tulajdonított túl nagy jelentőséget az ügynek – úgy vélte, Sipor régi kacatok után kutatott családi ereklye-gyűjteményének gazdagítása céljából. Harryt azonban nyugtalanította a dolog.

Megkerülése óta a manó jobb hangulatban volt, ritkábban lehetett dühös motyogását hallani, és az addiginál készségesebben teljesítette az utasításokat. Harry egyszer-kétszer észrevette, hogy Sipor gyűlölködve mered rá, de olyankor a manó mindig gyorsan lesütötte a szemét.

Harry nem osztotta meg aggodalmát keresztapjával, akinek a jókedve karácsony után gyorsan apadni kezdett. Ahogy közeledett Harryék indulásának napja, Sirius egyre gyakrabban kapott "búrohamot", ahogy Mrs. Weasley nevezte. Olyankor magába fordult vagy zsémbeskedett, s gyakran hosszú órákra bezárkózott Csikócsőr szobájába. Keserűsége átjárta a házat, beszivárgott az ajtók alatt, mint holmi mérges gáz, és egykettőre mindenkit megfertőzött.

Harry – öt éve most először – nem örült közelgő visszatérésének a Roxfortba. Egyrészt nem szívesen hagyta ott keresztapját Siporral összezárva, másrészt az iskolakezdés azt jelentette, hogy megint el kell viselnie a zsarnokoskodó Dolores Umbridge-et, aki időközben bizonyára újabb tucatnyi rendeletet eszelt ki. A kviddics vigasztalást jelentett volna számára – de attól meg eltiltották. Arra is jó esélyt látott, hogy a vizsgák közeledtével a házifeladat-terhelés még tovább növekszik majd; és mindennek a tetejébe ott volt Dumbledore, aki változatlanul nem állt szóba vele. Ha nincs a DS, gondolta Harry, kikönyörögné Siriustól, hogy otthagyhassa az iskolát, és a Grimmauld téri házban maradhasson.

Aztán a szünet utolsó napján történt valami, ami egyenesen rémisztővé tette Harry számára a visszatérést a Roxfortba.

Harry és Ron épp varázslósakkot játszottak Hermione, Ginny és Csámpás kibicelése mellett, mikor Mrs. Weasley bedugta a fejét a hálószoba ajtaján.

– Harry drágám, lejönnél, kérlek, a konyhába? Piton tanár úr szeretne beszélni veled.

Harry először fel se fogta a hallottakat, mert épp lelkesen biztatta bástyáját, ami Ron egyik gyalogjával viaskodott.

– Üsd ki! Üsd már ki, az csak egy gyalog, te szerencsétlen! Bocsánat, Mrs. Weasley, nem figyeltem.

– Piton tanár úr lent vár a konyhában. Szeretne beszélni veled.

Harrynek leesett az álla a megrökönyödéstől. Ránézett Ronra, majd Hermionéra, aztán Ginnyre, de azok szintén csak tátogni tudtak. Csámpás, akit Hermione az utolsó negyedórában alig bírt féken tartani, rögtön kihasználta az alkalmat, és ráugrott a sakktáblára. A figurák rémülten visítozva menekültek előle.

– Piton vár... engem? – kérdezett vissza Harry.

– Piton tanár úr – javította ki szemrehányó hangsúllyal Mrs. Weasley. – Na, gyere, gyere, gyorsan! Azt mondta, sietnie kell.

– Mit akarhat tőled? – kérdezte riadtan Ron, miután anyja visszahúzta a fejét az ajtóból. – Volt valami balhéd nála?

– Dehogyis! – méltatlankodott Harry. Elképzelni se tudta, mi késztethette rá Pitont, hogy utána jöjjön a Grimmauld térre. Talán T-t kapott az utolsó házi feladatára?

Másfél perccel később, mikor benyitott a konyhába, ott találta Siriust és Pitont, akik a hosszú asztalnál ültek, és mereven elnéztek egymás mellett. Egyikük sem szólt, de a levegő szinte vibrált kölcsönös utálatuktól. Sirius előtt az asztalon nyitott levél hevert.

– Öhhm – köhintett Harry, hogy felhívja a figyelmet jelenlétére.

Piton felé fordította zsíros fekete hajjal keretezett arcát.

– Ülj le, Potter!

Sirius hátradőlt, úgyhogy széke két első lába felemelkedett a padlóról, és emelt hangon megszólította a plafont:

– Örülnék, ha nem parancsolgatnál a házamban, Piton.

A bájitaltantanár fakó arca csúnya szürkés-rózsaszínűre vált. Harry leült vele szemben, Sirius mellé.

– Négyszemközt kellene beszélnem veled, Potter – szólt Piton, arcán a jól ismert gúnyos félmosollyal – de Black...

– A keresztapja vagyok – mondta az előbbinél is hangosabban Sirius.

– Dumbledore utasítására vagyok itt – folytatta Piton. Ő viszont egyre halkabban és sziszegőbben beszélt. – De felőlem itt maradhatsz, Black. Felteszem, rosszul esne, ha ebből is kimaradnál.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? – csattant fel Sirius, és zajosan visszabillentette székét.

– Bizonyára bosszant, hogy nem lehetsz hasznos tagja a Rendnek – felelte Piton, finoman megnyomva a jelzőt.

Most Siriuson volt a pirulás sora. Piton félmosollyal nyugtázta a bevitt találatot, és ismét Harryhez fordult:

– Az igazgató úr óhaja szerint a következő félévben okklumenciát fogsz tanulni.

– Mit fogok tanulni? – pislogott Harry.

Piton feljebb görbítette szája sarkát.

– Okklumenciát, Potter. Az elme mágikus védelmét külső behatolással szemben. Kevéssé ismert mágiaág, de felettébb hasznos.

Harry szíve vadul kalapálni kezdett. Védekezés külső behatolással szemben? De hát mind azt mondták, hogy nem költözött belé Voldemort...

– Miért kell ezt az okklu... dolgot tanulnom? – bukott ki belőle a kérdés.

– Mert az igazgató úr jónak látja – felelte közönyösen Piton. – Hetente egyszer különórán veszel majd részt, de nem mondhatod el senkinek, mit tanulsz. A legkevésbé Dolores Umbridge-nek. Megértetted?

– Igen – bólintott Harry. – És ki lesz a tanárom?

Piton felvonta fél szemöldökét.

– Én.

Harrynek olyan érzése támadt, mintha a nyakától lefelé olvadni kezdett volna a teste. Különórák Pitonnal – mivel érdemelte ezt ki? Segélykérően pillantott keresztapjára.

– Miért te tanítod Harryt? – kérdezte ellenségesen Sirius. – Miért nem Dumbledore?

– Mert mint igazgató megteheti, hogy másokra bízza a kellemetlen feladatokat – felelte nyájasan Piton. – Biztosíthatlak, hogy nem önként jelentkeztem. – Felállt, és láthatóan indulni készült. – Hétfő délután hat órakor várlak a dolgozószobámban, Potter. Ha bárki kérdezi, bájitaltan-korrepetáláson veszel részt. Aki látott már az órámon, nem fogja kétségbe vonni, hogy rászorulsz.

Azzal meglebbentette fekete köpenyét, és elindult az ajtó felé.

– Egy pillanat! – szólt utána Sirius, és kihúzta magát a széken.

Piton undok mosollyal nézett vissza rá.

– Szívesen társalognék még, Black, de sajnos nincs annyi szabad időm, mint neked.

– Akkor rögtön a lényegre térek – felelte Sirius, és felállt. Jóval magasabb volt Pitonnál, aki most köpenye zsebébe dugott jobbjával szorosan megmarkolt valamit – Harry gyanította, hogy a pálcáját. – Ha megtudom, hogy az okklumenciaórák ürügyén gorombáskodsz Harryvel, velem gyűlik meg a bajod.

– Megható az aggodalmad – felelte sötét mosollyal Piton – de bizonyára észrevetted, hogy Potter az apjára üt.

– Igen, észrevettem – vágta rá büszkén Sirius.

– Vagyis olyan öntelt, hogy lepereg róla minden kritika – vitte be a találatot Piton.

Sirius félrelökte székét, s az asztalt megkerülve elindult a bájitaltantanár felé. Menet közben előhúzta varázspálcáját – mire Piton ugyanígy tett. Megálltak szemben egymással. Sirius sápadt volt a dühtől. Piton arca nem árult el indulatot, de látszott, hogy ellenfele minden rezdülését figyeli.

– Sirius! – szólt ijedten Harry.

Keresztapja ügyet se vetett rá.

– Vigyázz magadra, Pipogyusz – sziszegte. Arca harminc centire se volt Pitonétól. – Hiába mondja Dumbledore, hogy megváltoztál, én átlátok rajtad...

– Akkor miért nem figyelmezteted? – suttogta Piton. – Talán félsz, hogy nem veszi komolyan egy olyan ember véleményét, aki fél éve az anyja házában bujkál?

– Meséld el, hogy van mostanság Lucius Malfoy? Gondolom, boldog, hogy az ölebe a Roxfortban dolgozik.

– Apropó, kutya – duruzsolta Piton – tudtál róla, hogy Lucius Malfoy felismert a legutóbbi kis kiruccanásodon? Ravasz ötlet volt, hogy megmutattad magad egy biztonságos pályaudvari peronon. Pompás ürügyet szereztél rá, hogy még sokáig lapulhass a kis búvóhelyeden.

Sirius felemelte a pálcáját.

– Ne! – kiáltotta Harry, és átszökkent az asztal fölött, hogy a két varázsló közé álljon. – Sirius! Ne csináld!

– Azt mondod, gyáva vagyok!? – harsogta Sirius. Megpróbálta félretolni Harryt, de ő jól megvetette a lábát.

– Igen, ilyesmire céloztam – susogta Piton.

– Ne avatkozz bele, Harry! – sziszegte Sirius, és szabad kezével ellökte keresztfiát.

Ekkor kitárult a konyhaajtó, és vidám zsivajjal betódult rajta a Weasley család, Hermionéval. A népes csapat közepén Mr. Weasley lépkedett, csíkos pizsamában és esőkabátban.

– Meggyógyultam! – jelentette be nagy büszkén. – Makkegészséges vagyok!

A következő pillanatban aztán az egész Weasley família megtorpant. Megrökönyödve bámulták a szemük elé táruló, élőképszerű jelenetet: Sirius és Piton az ajtó felé néztek, s közben egymás arcára szegezték pálcáikat; Harry ott állt közöttük, s kinyújtott karral igyekezett eltolni őket egymástól.

– Merlin szent szakálla! – fakadt ki Mr. Weasley. – Mi folyik itt?

Sirius és Piton leeresztették pálcájukat. Harry az egyikre, majd a másikra nézett: mindkettőjük arca mélységes utálatot tükrözött, de a csapatnyi tanú váratlan megjelenése szemlátomást észhez térítette őket. Piton zsebre dugta pálcáját, hosszú léptekkel átvágott a konyhán, és megkerülte Weasleyéket. Az ajtóból még visszanézett.

– Hétfőn este hat órakor, Potter.

Azzal kiment a konyhából. Sirius gyilkos pillantással nézett utána.

– Mi történt? – kérdezte Mr. Weasley.

– Semmi, Arthur – felelte Sirius. Úgy zihált, mintha futott volna. – Csak elcsevegtünk, ahogy régi iskolatársak szoktak. – Mosolyt erőltetett az arcára. – Szóval... meggyógyultál. Ez ám az örömhír!

– Ugye? – Mrs. Weasley az egyik székhez vezette férjét. – Smethwyck gyógyító addig bűbájoskodott, míg végül megtalálta a kígyóméreg ellenszerét, Arthur pedig egyszer és mindenkorra megtanulta, hogy mit érnek a mugli kuruzslók módszerei. Így van, Arthur? – kérdezte fenyegetően.

– I-igen, Molly drágám – felelte alázatosan a varázsló.

Mr. Weasley szerencsés felépülése okán a vacsoraasztalnál vidám volt a hangulat. Harry megfigyelte, hogy Sirius is igyekszik úrrá lenni rosszkedvén: mosolygott az ikrek viccein, szorgalmasan kínálgatta vendégeit – igaz, néha megfeledkezett magáról, s olyankor kiült arcára a búskomorság. Harry nem ülhetett keresztapja mellett – őt Mundungus és Rémszem fogta közre, akik szintén betoppantak, hogy gratuláljanak Mr. Weasleynek – pedig szeretett volna beszélni Siriusszal. Meg akarta mondani neki, hogy ne törődjön Piton gúnyolódásával, mert senki nem tartja gyávának, amiért Dumbledore utasítását követve meghúzza magát a Grimmauld téri házban. Sirius arckifejezését látva azonban Harry nem volt biztos benne, hogy tanácsos volna bármit is mondania. Helyette inkább elmesélte Ronnak és Hermionénak, hogy okklumenciát kell tanulnia Pitontól.

– Dumbledore azt akarja, hogy többet ne álmodj Voldemortról – állapította meg tárgyilagosan Hermione. – Gondolom, te se bánnád, ha végre nyugodt éjszakáid lennének.

– Különórák Pitonnal!? – szörnyülködött Ron. – Én inkább a rémálmokat választanám!

A tervek szerint másnap a Kóbor Grimbusszal kellett visszautazniuk a Roxfortba. Reggel, mikor Harry, Ron és Hermione a konyhába léptek, már az asztalnál találták két kijelölt kísérőjüket, Lupint és Tonksot. Azok fojtott hangú beszélgetésbe merültek, de Harry láttán nyomban elhallgattak.

A sietve elfogyasztott reggeli után valamennyien kabátot húztak, és sálat kanyarítottak a nyakukba. A gondolatra, hogy el kell búcsúznia Siriustól, Harrynek kellemetlen szorító érzés támadt a mellkasában. Aggodalommal töltötte el ez az elválás; nem tudta, mikor láthatja viszont keresztapját, s kötelességének érezte, hogy visszatartsa Siriust a meggondolatlan cselekedetektől. Könnyen el tudta képzelni, hogy keresztapját annyira felpaprikázta Piton sértő vádja, hogy máris tervezi következő vakmerő kiruccanását a Grimmauld téri házból. Mielőtt azonban kitalálhatta volna, pontosan mit mondjon, Sirius odaintette magához.

– Vidd ezt magaddal! – szólt halkan a varázsló, s egy hevenyében becsomagolt, zsebkönyv méretű tárgyat nyomott Harry kezébe.

– Mi ez?

– Eszköz arra, hogy értesíthess, ha Piton rosszul bánik veled. Nem, ne nyisd most ki! – tette hozzá Sirius, gyors pillantást vetve Mrs. Weasley felé, aki épp arra próbálta rávenni az ikreket, hogy húzzanak fel egy-egy pár egyujjas, kötött kesztyűt. – Molly nem helyeselné... De kérlek, használd, ha szükséged lesz rám. Rendben?

– Rendben – bólintott Harry, és kabátja belső zsebébe dugta a csomagot. Ugyanakkor szilárdan eltökélte, hogy nem fogja használni az eszközt, bármi legyen is az – nem rángatja ki Siriust biztonságos rejtekhelyéről, még ha Piton pokollá teszi is számára az okklumenciaórákat.

– Hát akkor... – Sirius komor mosollyal vállon veregette keresztfiát, s mielőtt Harry egy szót is szólhatott volna, már indultak is a reteszekkel és láncokkal lezárt bejárati ajtó felé. Ott aztán a Weasley gyerekekkel körülvéve még megálltak egy percre.

Mrs. Weasley magához ölelte Harryt.

– Az ég óvjon, kis drágám!

– Minden jót, Harry, és kérlek, ezentúl is védj meg a kígyóktól! – búcsúzott Mr. Weasley, és mosolyogva kezet rázott Harryvel.

– Jó... rendben – motyogta Harry. Ha óvatosságra akarta inteni Siriust, most kellett megtennie. Megfordult, keresztapja szemébe nézett, és már nyitotta a száját – de ekkor Sirius fél karral, esetlenül magához ölelte őt, és ezt dörmögte: – Vigyázz magadra! – A következő pillanatban pedig Harry már azon kapta magát, hogy arcába csap a hideg téli szél, és Tonks (aki ezúttal magas, fémszürke hajú, tweedruhás nőként jelent meg) tereli őt lefelé a bejárati lépcsőn.

A Grimmauld tér 12. ajtaja becsapódott mögöttük. Mikor Harry a lépcső aljából hátranézett, a ház már laposra zsugorodott – mintha két szomszédja összenyomta volna – s egy szempillantással később teljesen eltűnt.

– Gyertek! – sürgette a gyerekeket Tonks. Harry a szokottnál nyugtalanabbnak érezte a boszorkány hangját. – Minél gyorsabban felszállunk a buszra, annál jobb!

Lupin felemelte a jobb kezét.

Bamm!

A következő pillanatban egy kétemeletes, harsánypiros busz fékezett le az orruk előtt, elfoglalva a közeli lámpaoszlop helyét is, ami az utolsó pillanatban félreugrott az útjából.

A jármű lépcsőjéről piros egyenruhás, sovány, szeplős, elálló fülű fiatalember szökkent a járdára.

– Üdvözöljük a Kóbor... – harsogta.

– Igen, köszönjük, tudjuk – fojtotta belé a szót Tonks. – Gyerünk, szaporán, szálljatok fel...

Azzal már terelte is Harryt a busz lépcsője felé. Mikor elhaladtak a kalauzfiú előtt, annak elkerekedett a szeme.

– Né má! Herri...

– Ha ordibálni kezded a nevét, úgy megátkozlak, hogy attól koldulsz! – mordult rá fenyegetően Tonks, miközben már Ginnyt és Hermionét tuszkolta felfelé a lépcsőn.

Ron csillogó szemmel nézett körül a buszon.

– Végre kipróbálhatom ezt az izét! – örvendezett.

Harry legutóbb éjszaka utazott a Kóbor Grimbusszal, s akkor a busz utastere rézkeretes ágyakkal volt tele. Most ellenben szedett-vedett székek alkották a berendezést. A hirtelen fékezés következtében az ülőalkalmatosságok egy része felborult, s több varázsló- és boszorkányutas is a padlón kötött ki. Ők most tápászkodtak fel, dühös morgolódás közepette. Valakinek a bevásárlókosara előreszánkázott a jármű orrába, s ott kiborult, aminek következtében békapetében és krémpudingban fuldokló csótányok ropogtak a felszállók talpa alatt.

– Úgy tűnik, külön fogunk ülni – állapította meg Tonks, miután felmérte a helykínálatot. – Fred, George, Ginny, ti üljetek le ott hátul... Remus veletek marad.

Tonks, Harry, Ron és Hermione felmentek a második emeletre ahol találtak is négy szabad széket: kettőt elöl, kettőt pedig a busz farában. Stan Shunkpike, a kalauz kutyamód követte Ront és Harryt a hátsó két helyhez. Az utasok tekintetükkel követték az elhaladó Harryt, de mikor a fiú leült, minden fej előrefordult.

Miközben a fiúk kiguberálták a tizenegy sarlós viteldíjat, a Kóbor Grimbusz vészesen inogva továbbindult. A járda és az úttest között bukdácsolva megkerülték a Grimmauld teret, majd a busz – bamm! – hatalmasat zökkent, úgyhogy valamennyien hátraestek.

Ron székestül felborult, s elejtette Pulipinty kalitkáját. A madár kiszabadult, vad csicsergés közepette előrerepült az utasok között, és letelepedett Hermione vállára. Miközben Ron feltápászkodott, Harry, akit egy falra szerelt gyertyatartó megmentett a hanyatt eséstől, kinézett az ablakon. Úgy tűnt, a busz épp egy autópályán halad.

– Birminghamnél járunk – válaszolta meg kimondatlan kérdését a mindig vidor Stan. – Aztán mondd, hogy vagy, Herri? Sokat voltál az újságban nyáron, de nem nagyon írtak jókat rólad. Mondtam is Ernie-nek, hogy mondom: Nem is látszott pedig dilisnek, mikor velünk utazott.

Stan átadta a jegyeket, és tovább bámulta Harryt. Szemlátomást cseppet sem érdekelte, hogy valaki dilis-e vagy sem, ha híres annyira, hogy benne legyen a neve az újságban. Közben a Kóbor Grimbusz riasztóan kilengve előzgetni kezdte az autókat. Harry a busz orra felé nézett, s látta, hogy Hermione eltakarja a szemét. Pulipinty pedig jókedvűen egyensúlyozott a lány vállán.

Bamm!

A székek megint hátracsúsztak, a busz ugyanis leugrott az autópályáról, hogy rátérjen egy hajtűkanyarokkal teli mellékútra. Padkától padkáig kacsáztak, az utat szegélyező élősövénynek többször is félre kellett húzódnia. Hamarosan egy kisváros forgalmas főutcájára értek, aztán végigszáguldottak egy magas hegyek ölelte viadukton, majd egy széles, szélfútta fennsík következett. Minden váltást újabb robaj és zuttyanás jelzett.

– Most, hogy kipróbáltam – motyogta Ron, miután hatodszor is feltápászkodott a padlóról – többet nem is akarok ezen az izén utazni.

– Még egy megálló, aztán a Roxfort következik – jelentette vidáman Stan, miután odabotorkált Harryékhez. – A parancsolgatós nő, aki veletek szállt fel, adott egy kis vajsörre valót, hogy vegyük előre a megállótokat a sorban. De azért Madam Marshot még letesszük, mert nincs nagyon jól... Az alsó szintről öklendezés majd undok loccsanás hallatszott fel.

Pár perccel ezután a Kóbor Grimbusz zajosan lefékezett egy kocsmában – illetve egy kocsma előtt, mert az épület idejében félreugrott. Stan lesegítette a buszbeteg Madam Marshot, s ezt az alsó szinten utazók a hangokból ítélve megkönnyebbüléssel nyugtázták. A busz továbbindult, egyre gyorsított, azután...

Bamm!

A hóborította Roxmorts főutcáján robogtak. Harry kinézett a hópelyhek pöttyözte ablakon, és megpillantotta a Szárnyas Vadkant – a kocsma cégére nyikorogva lengett a téli szélben. Végül aztán a Kóbor Grimbusz megállt a roxforti birtok kapuja előtt.

Lupin és Tonks leadogatták a gyerekek csomagjait, majd maguk is leszálltak elbúcsúzni. Harry vetett még egy utolsó pillantást a kétemeletes buszra. Az utasok az ablaknak nyomott orral bámulták őket.

– A birtokon már biztonságban lesztek – mondta Tonks, a néptelen utat fürkészve. – Jó tanulást, fiúk-lányok!

– Vigyázzatok magatokra! – búcsúzott Lupin, és mindenkivel kezet rázott. Harryt hagyta utoljára. – Figyelj rám... – fordult hozzá, amíg a többiek Tonkstól búcsúzkodtak. – Tudom, hogy nem kedveled Perselust... De hidd el, kiváló okklumentor, és mindannyian – Siriusszal egyetemben – azt akarjuk, hogy meg tudd védeni magad. Úgyhogy vedd komolyan a dolgot, rendben?

– Rendben – sóhajtotta Harry, Lupin koravén arcába nézve. – Hát akkor: viszlát.

A gyerekek ládáikat vonszolva elindultak a csúszós úton a kastély felé. Hermione arról csacsogott, hogy lefekvés előtt köt még néhány manósapkát. Mikor végre-valahára a tölgyajtó elé értek, Harry még egyszer hátrafordult. Eszébe jutott, milyen megpróbáltatások várnak rá, s azt kívánta, bár a Kóbor Grimbuszon maradt volna.

Harry hétfője a szorongás jegyében telt. A reggeli dupla bájitaltan a legkevésbé se csökkentette félelmét, mivel Piton pontosan olyan undok volt vele, mint máskor. Az is csak rontott a hangulatán, hogy a szünetekben egyre-másra megszólították a DS lelkes tagjai: érdeklődtek, hogy tervez-e aznap estére edzést.

– Ha meglesz az időpont, a szokásos módon értesítek mindenkit – ismételgette egyre fáradtabban Harry. – Ma este nem érek rá, mert... bájitaltan-korrepetálásra megyek.

– Bájitaltan-korrepetálásra? – ismételte gúnyosan Zacharias Smith, aki ebéd után akaszkodott rá Harryre a bejárati csarnokban. – Akkor iszonyúan rossz lehetsz. Piton nem szokott különórákat adni.

Ron gyilkos pillantást küldött a vigyorogva távozó Smith után.

– Mehet egy jó kis ártás? – kérdezte, s pálcájával becélzott Smith két lapockája közé. – Még eltalálnám...

– Hagyd – legyintett Harry. – Mások ugyanígy azt fogják gondolni, hogy teljesen hüly...

– Szia, Harry! – csendült egy hang a háta mögött. Harry megfordult, és szemben találta magát Chóval.

– Á... – nyögte bukfencező gyomorral. – Szia.

– A könyvtárban leszünk, Harry – szólt nyomatékosan Hermione, s a karjánál fogva elvonszolta Ront a márványlépcső felé.

– Jól telt a karácsony? – kérdezte Cho.

– Aha... jól.

– Nekem elég csendesen. – A lány valamilyen rejtélyes okból zavarban volt. – Öh... a jövő hónapban is lesz roxmortsi hétvége. Láttad a kiírást?

– Tessék? Ja... nem, még nem néztem meg hirdetőtáblát.

– Valentin-napon lesz...

– Aha. – Harry nemigen értette, miért olyan fontos információ ez. – Gondolom, azt szeretnéd...

– Csak ha te is akarod – vetette közbe a lány.

Harry a homlokát ráncolta. Azt akarta mondani: Gondolom, azt szeretnéd kérdezni, hogy lesz-e este DS-edzés. Csakhogy ehhez nem illett a lány válasza.

– Hát... öh... – motyogta tanácstalanul.

– Nem baj, ha nem akarsz – visszakozott ijedten Cho. – Semmi gond. Szia.

Azzal elsietett. Harry kétségbeesetten töprengve nézett utána – s egyszerre beugrott neki a megfejtés.

– Cho! Várj! Cho!

A lány után szaladt, s a márványlépcső közepén utol is érte.

– Öh... nincs kedved eljönni velem Roxmortsba Valentin-napon?

– De van! – felelte pirulva, de boldog mosollyal a lány.

– Jó... akkor ezt... megbeszéltük – búcsúzott Harry. Örömmel nyugtázta, hogy mégiscsak tartogatott számára valami jót ez a nap, s miután elvált Chótól, szinte a lépcsőfokok fölött lebegve szaladt fel a könyvtárba, hogy csatlakozzon barátaihoz.

Végül elérkezett a hat óra. Egyre erősödő szorongása kikergette a Piton dolgozószobája felé közeledő Harry fejéből a sikeres randevúkérés örömteli emlékét.

Az alagsori szoba ajtaja elé érve egy pillanatra megállt. Kevés helyet tudott, ahol ne lett volna szívesebben ebben a percben.

Összeszedte magát, vett egy nagy levegőt, kopogtatott, és belépett az ajtón.

Ismerte a homályos helyiséget; nem jelentettek újdonságot számára a polcokon százával sorakozó üvegedények, melyekben elkocsonyásodott állati és növényi részek úszkáltak színes oldatokban.

Jól emlékezett a sarokban álló tárolószekrényre is, aminek a kifosztásával Piton egyszer meggyanúsította őt – nem is teljesen alaptalanul. Volt azonban a szobában egy új tárgy is: a gyertyafénnyel megvilágított íróasztalon egy rúnákkal és szimbolikus rajzokkal díszített, sekély kőmedence feküdt. Harry nyomban ráismert benne Dumbledore merengőjére. Azon már nem volt ideje eltöprengeni, hogy vajon mit keres a merengő Pitonnál, mert ekkor a szoba sötétjében felcsendült a bájitaltantanár hangja:

– Csukd be az ajtót magad után, Potter!

Harry engedelmeskedett, leküzdve azt a szörnyű érzést, hogy a börtön ajtaját zárja magára. Piton eközben az íróasztala mögé lépett, s mikor Harry újra a szoba belseje felé fordult, némán rámutatott az asztal előtt álló székre. Harry leült, s úgy tett a tanár is. Fekete szemét Harryre szegezte, arca komor és megvető volt.

– Nos, Potter, tudod, hogy miért vagy itt – szólt. – Az igazgató úr megbízott vele, hogy okklumenciára tanítsalak. Merem remélni, hogy ehhez több tehetséget mutatsz majd, mint a bájitalfőzéshez.

– Igyekezni fogok – felelte Harry.

– Amire készülünk, nem a szokásos értelemben vett tanóra, mégse feledd el, hogy a tanárod vagyok. Elvárom a tanár úr vagy a Piton professzor úr megszólítást.

– Értem... tanár úr.

Piton egy percig összehúzott szemmel fürkészte Harryt, azután folytatta:

– Amint azt drágalátos keresztapád konyhájában már mondtam, az okklumencia az elme lezárását teszi lehetővé a mágikus behatolás és befolyásolás előtt.

Harry dacosan Piton szemébe nézett.

– És miért gondolja úgy Dumbledore professzor, hogy nekem szükségem van erre, tanár úr? – kérdezte. Kíváncsian várta, hogy választ kap-e erre a kérdésre.

Piton megint csak nézte őt egy darabig, majd megvetően így felelt:

– Erre még neked is rég rá kellett volna jönnöd, Potter. A Sötét Nagyúr mesterien ért a legilimenciához...

– Az micsoda... tanár úr?

– Hozzáférés egy másik ember elméjében lakó érzésekhez és emlékekhez...

– Gondolatolvasás? – vágta rá Harry, legszörnyűbb gyanúját sejtve igazolódni.

– Nincs érzéked a finomságokhoz, Potter – susogta villogó szemmel Piton. – Többek között ezért vagy tökéletesen alkalmatlan a bájitalfőzés elsajátítására.

Szünetet tartott, nyilván hogy kiélvezze a sértést, majd folytatta:

– A gondolatolvasás nevetséges muglifogalom. Az elme nem könyv, amit kedvére lapozgathat és tanulmányozhat az ember. A gondolatok nincsenek felvésve a koponya falára, hogy a behatoló megszemlélhesse őket. Az elme összetett, sokrétegű dolog – legalábbis a legtöbb ember elméje az. – Piton szája gúnyos mosolyra görbült. – Mindazonáltal tény, hogy a legilimencia művelője a megfelelő feltételek mellett képes áldozata elméjének mélyébe hatolni, és értelmezni tudja az ott találtakat. A Sötét Nagyúr például szinte mindig rájön, ha valaki hazudik neki. Csak aki ért az okklumenciához, az tudja elzárni, hozzáférhetetlenné tenni a hazugságát cáfoló érzéseit és emlékeit, csak az tud a leleplezés veszélye nélkül valótlant állítani a Nagyúr előtt.

Piton meghatározása ide vagy oda, Harry továbbra is úgy sejtette, hogy a legilimencia nem más, mint gondolatolvasás.

– Szóval tudhatja, hogy most mit gondolunk... tanár úr?

– A Sötét Nagyúr távol van – felelte Piton – emellett a Roxfortban ősi bűbájok sora biztosítja az itt tartózkodók testének és elméjének védelmét. A tér és az idő fontos faktorok a mágiában, Potter. A legilimenciához sok esetben szembenézés szükséges.

– Akkor viszont miért kell okklumenciát tanulnom?

Piton végighúzta hosszú ujját a száján, s közben mereven nézte Harryt.

– Minden arra utal, hogy a te esetedben nem érvényesek a szokásos szabályok. Az átok, ami nem tudott megölni téged, a jelek szerint valamiféle kapcsolatot teremtett közted és a Sötét Nagyúr között. Úgy tűnik, időnként, mikor az elméd a legernyedtebb, a legvédtelenebb – például mikor alszol – osztozol a Sötét Nagyúr gondolataiban és érzéseiben. Az igazgató ezt nem tartja kívánatosnak, ezért kérte, hogy tanítsalak meg rá, miképp tudod elválasztani az elmédet a Sötét Nagyúrétól.

Harry szívverése megint felgyorsult. Még mindig zavarosnak érezte a magyarázatot.

– De hát miért mondja Dumbledore professzor, hogy ez nem kívánatos? – bukott ki belőle a kérdés. – Nem kellemes érzés, az biztos, de eddig hasznos volt, nem? Hiszen... ha nem néztem volna végig, hogyan támadja meg a kígyó Mr. Weasleyt, akkor Dumbledore professzor nem menthette volna meg őt. Nem így van, tanár úr?

Piton tovább simogatta ujjával a száját, és csak nézte Harryt. Mikor megint megszólalt, lassan beszélt, gondosan mérlegelve minden szót.

– Úgy tűnik, a Sötét Nagyúrnak a legutóbbi időkig nem volt tudomása a köztetek lévő sajátos kapcsolatról. Nem tudta, hogy tükröződnek benned az érzelmei, hogy osztozol a gondolataiban. A karácsony előtti látomásod azonban...

– Amelyikben Mr. Weasley és a kígyó szerepelt?

– Ne vágj a szavamba, Potter! – förmedt rá Piton. – A karácsony előtti látomásod olyan mélységű behatolás volt a Sötét Nagyúr gondolataiba...

– A kígyó fejében voltam, nem az övében!

– Azt mondtam, ne vágj a szavamba!

Harryt azonban nem érdekelte, hogy Piton dühös-e rá vagy sem.

Végre közel került a nagy rejtély megoldásához. Izgalmában előrecsúszott egészen a szék szélére, s úgy ült ott megfeszült izmokkal, mintha futásnak akarna eredni.

– Miért a kígyó szemével láttam, ha Voldemort gondolataiban osztozom?

– Ne mondd ki a Sötét Nagyúr nevét! – sziszegte dühösen Piton.

Feszült csönd következett. Harry és a bájitaltantanár farkasszemet néztek a merengő fölött.

– Dumbledore professzor is kimondja a nevét – szólt csendesen Harry.

– Dumbledore kivételes hatalmú varázsló – felelte Piton. – Rá nem feltétlenül jelent veszélyt a név... de ránk...

Önkéntelenül megdörzsölte bal alkarját. Harry tudta, hogy ott hordozza a bőrébe égetett Sötét Jegyet.

– Csak azt szerettem volna megtudni – kezdte újra Harry, ismét udvarias hangot ütve meg – hogy miért...

– Bizonyára azért kerültél a kígyó elméjébe, mert a Sötét Nagyúr éppen ott tartózkodott – válaszolta türelmetlenül Piton. – Átmenetileg megszállta a kígyót, így hát azt álmodtad, hogy te is az állatban vagy.

– És Vol... rájött, hogy ott voltam?

– Úgy tűnik, igen – felelte higgadtan Piton.

– Honnan lehet azt tudni? – faggatta Harry. – Csak Dumbledore professzor feltételezi, vagy...

– Mint mondtam, elvárom, hogy "tanár úrnak" szólíts – szólt rá Piton.

– Elnézést, tanár úr – hadarta Harry. – Szóval honnan lehet tudni...

– Elégedj meg annyival, hogy tudjuk – hangzott a felelet. – Tehát: a Sötét Nagyúr előtt immár nem titok, hogy hozzáférsz a gondolataihoz és az érzéseihez. Kikövetkeztette, hogy ez valószínűleg az ellenkező irányban is működik, más szóval rájött, hogy ő is megismerheti a te gondolataidat és érzéseidet.

– És megpróbál majd rákényszeríteni dolgokra? – kérdezte Harry, majd gyorsan hozzátette – tanár úr?

– Elképzelhető – válaszolta jeges nyugalommal Piton. – És ezzel vissza is kanyarodtunk az okklumenciához.

Azzal előhúzta talárja belső zsebéből varázspálcáját. Harry ijedten hátrahőkölt – Piton azonban nem őt célozta meg, hanem saját halántéka felé fordította a pálcát. Hegyét zsíros hajának tövéhez érintette, s mikor elhúzta, a pálca és a feje között nyúlékony, ezüstös szál jelent meg. Az ökörnyálszerű anyag végül elvált a halántékától, a merengőbe hullott, s ott meghatározhatatlan halmazállapotban ezüstös-fehéren kavarogni kezdett. Piton még kétszer megismételte a műveletet, aztán – minden magyarázat nélkül – felemelte a merengőt, és egy félreeső polcra helyezte. Utána visszatért az íróasztalhoz, és felemelt pálcával Harryhez fordult.

– Állj fel, és vedd elő a pálcádat, Potter!

Harry szorongva engedelmeskedett. Ott álltak egymással szemben az asztal két oldalán.

– Megpróbálhatsz lefegyverezni, vagy bármely más módon védekezni – mondta Piton.

– És maga mit fog csinálni? – kérdezte Harry, nyugtalan pillantást vetve Piton pálcájára.

– Megpróbálok behatolni az elmédbe – duruzsolta Piton. – Megnézzük, mekkora ellenállásba ütközöm. Úgy tudom, az Imperius-átokkal szemben képes vagy bizonyos fokú védekezésre... Készülj fel! Legilimens!

Harryt meglepetésként érte Piton támadása. Arra se volt ideje, hogy elkezdjen erőt gyűjteni. A dolgozószoba képe elmosódott majd eltűnt a szeme elől, s vakítóan élénk képek villogó, filmszerű sorozata kezdett peregni az agyában.

Ötéves önmaga irigykedve nézi, ahogy Dudley felül az új piros biciklijére... kilencévesen Marcang, a buldog felkergeti őt egy fára, Dursleyék pedig lent állnak a fűben, és nevetnek... a Teszlek Süveg azt mondja neki, sokra vihetné a Mardekárban... Hermione fekete szőrrel benőtt arccal fekszik a gyengélkedőn... száz dementor keríti be a tó sötét vize mellett... Cho Chang közeledik felé a fagyöngy alatt...

Nem!, tiltakozott egy hang a fejében. Ezt nem nézheted meg, nem nézheted meg, ez nem tartozik rád...

Szúró fájdalmat érzett a térdében. Szeme előtt újra feltűnt Piton dolgozószobája, s rádöbbent, hogy a padlón fekszik. Az egyik térdét csúnyán beverte az íróasztal lábába. Felnézett Pitonra, aki kipirosodott csuklóját dörzsölgette.

– Szándékosan küldted rám a csalánártást? – kérdezte egykedvűen a tanár.

– Nem – morogta Harry, és feltápászkodott a földről.

– Sejtettem.

Piton szúrós szemmel nézett rá.

– Túl mélyre beengedtél. Elhagytad magad.

– Mindent látott, amit én? – kérdezte Harry, de nem volt biztos benne, hogy hallani akarja a választ.

– Csak villanásnyi képeket – felelte gonosz mosollyal Piton. – Kié volt az a kutya?

– Marge nénikémé – motyogta bosszúsan Harry.

– Nos, elsőre nem is volt olyan rossz. – Piton megint felemelte a pálcáját. – A végén sikerült visszaverned engem, bár időt és energiát pazaroltál a kiabálásra: Összpontosíts! A tudatoddal védekezz, akkor nem kell a pálcádat használnod.

– Szívesen csinálnám – fortyant fel Harry – ha végre megmondaná, hogyan kell!

– Udvariasabban, Potter – sziszegte Piton. – Gyerünk, hunyd be a szemed!

Harry még vetett egy dühös pillantást a tanárra, aztán engedelmeskedett, bár nemigen fűlött hozzá a foga, hogy csukott szemmel álljon a felfegyverzett Piton előtt.

– Ürítsd ki az elméd, Potter! – zendült a tanár barátságtalan hangja. – Szabadulj meg minden érzelmedtől...

De hiába, Harryben továbbra is ott lüktetett az indulat, amit Pitonnal szemben érzett. Szabaduljon meg az érzelmeitől? A lábát is könnyebb lenne eldobnia...

– Nem csinálod, amit mondtam, Potter. Uralkodnod kell magadon. Koncentrálj...

Harry megpróbálta kiüríteni az agyát; nem gondolkodni, nem emlékezni, nem érezni...

– Próbáljuk meg újra! Háromra... Egy – kettő – három – legilimens!

Egy nagy fekete sárkány hátrál előle... az édesanyja és az édesapja integetnek neki egy elvarázsolt tükörből... Cedric Diggory üveges szemmel fekszik a földön...

– Neeeeem!

Harry megint a padlón térdelt, kezébe temette az arcát, és úgy fájt a feje, mintha valaki ki akarta volna tépni az agyát.

– Állj fel! – szólt rá szigorúan Piton. – Állj fel! Nem koncentrálsz! Nem védekezel! Engeded, hogy hozzáférjek a rettegett emlékeidhez, fegyvereket adsz a kezembe!

Harry megint feltápászkodott. Úgy kalapált a szíve, mintha most látta volna először a halott Cedricet. Piton sápadtabb volt és még dühösebbnek tűnt, bár közel sem lehetett olyan dühös, mint Harry.

– Igyekszem védekezni!

– Azt mondtam, szabadulj meg az érzelmeidtől!

– Igen, de ez most nem olyan egyszerű!

– Akkor bizony könnyű préda leszel – susogta gonoszul Piton. – A bolondok, akik büszkén a világ elé tárják szívüket, akik nem tudnak uralkodni az érzelmeik felett, gyötrő emlékeken rágódnak, és hagyják, hogy bárki feldühítse őket – más szóval a gyenge emberek – mind esélytelenek a Sötét Nagyúrral szemben! Játszi könnyedséggel fog behatolni az elmédbe, Potter!

– Nem vagyok gyenge – felelte halkan Harry. Olyan dühös volt, hogy attól félt, mindjárt rátámad Pitonra.

– Bizonyítsd be! – rivallt rá a tanár. – Uralkodj magadon! Fékezd a dühödet, fegyelmezd az elméd! Újra megpróbáljuk! Készülj fel! Legilimens!

Vernon bácsi beszögezi az ajtót... Száz dementor siklik a tó vize fölött... Mr. Weasleyvel egy ablaktalan folyosón sietnek... közelednek a fekete ajtóhoz... ő arra számít, hogy bemennek rajta... de Mr. Weasley befordul balra, a lefelé vezető kőlépcsőre...

– Tudom! Tudom!

Ezúttal is négykézlábra rogyott, s a sebhelye is fájt, de a torkából feltörő kiáltás diadalmas volt. Felpattant a földről, és látta, hogy Piton pálcáját függőlegesen tartva mered rá. Olyan volt, mintha a tanár ezúttal magától megszüntette volna a bűbájt, mielőtt Harry védekezni kezdett volna.

– Mi történt, Potter?

– Láttam... emlékeztem... – zihálta Harry. – Most jöttem rá...

– Mire jöttél rá? – kérdezte élesen Piton.

Harry nem válaszolt rögtön. Megdörzsölte a homlokát, és közben még néhány másodpercre átadta magát a felismerés szédítő örömének.

Hónapok óta álmodott az ablaktalan folyosóról és a zárt ajtóról de mindeddig meg se fordult a fejében, hogy az létező hely lehet. Most, az emlék láttán rádöbbent, hogy mindvégig arról a folyosóról álmodott, amin augusztus tizenkettedikén, a minisztériumi tárgyalóterem felé menet végigsiettek Mr. Weasleyvel. És ugyanazon, Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályra vezető folyosón tartózkodott Mr. Weasley akkor éjjel, mikor a kígyó megtámadta.

Harry felpillantott Pitonra.

– Mi van a Misztériumügyi Főosztályon?

– Tessék?

Harry elégedetten látta, hogy a Piton arca nyugtalanul megrándult.

– Mi van a Misztériumügyi Főosztályon, tanár úr?

– Mire véljem ezt a kérdést, Potter? – kérdezte halkan Piton.

– Az előbb láttam egy folyosót – felelte Harry, a tanár arcát fürkészve. – Hónapok óta újra és újra álmodom róla. És most felismertem... a minisztériumban van, a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályra vezet... és szerintem Voldemort onnan akar...

– Ne mondd ki a Sötét Nagyúr nevét!

Néhány másodpercig farkasszemet néztek egymással. Harrynek megint fájt a sebhelye, de nem törődött vele. Piton kizökkent hűvös nyugalmából, de erről csak arckifejezése árulkodott; ahogy megszólalt, hangja higgadtan csengett:

– Sok dolgot őriznek a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályon, Potter. Kevés olyat, amit megértenél, és egyet se, ami rád tartozik. Elég világosan fogalmaztam?

– Igen – felelte Harry, egyre erősebben sajgó sebhelyét dörzsölgetve.

– Szerda délután ugyanebben az időpontban folytatjuk a munkát.

– Értem – motyogta Harry. Nem volt más vágya, csak kiszabadulni végre Piton szobájából, s megkeresni barátait.

– Esténként, elalvás előtt csitítsd el minden érzelmedet. Legyen üres, tiszta és nyugodt az elméd, megértetted?

– Igen – felelte oda se figyelve Harry.

– Figyelmeztetlek! Megtudom, ha nem gyakorolsz.

– Értem. – Harry a vállára vetette táskáját, az ajtóhoz sietett, majd még egyszer visszanézett a bájitaltantanárra. Piton addigra hátat fordított neki, s már a merengőnél állt. Pálcája hegyével sorra kiemelte gondolatait a kőtálból, és visszahelyezte őket a fejébe.

Harry kiment, és halkan behúzta maga mögött az ajtót.

Barátaira a könyvtárban talált rá, ahol azok az Umbridge-től kapott legújabb házifeladat-halommal viaskodtak. A környező asztalok is foglaltak voltak: a lámpák világánál többnyire ötödévese ültek, egy-egy vaskos kötet vagy félig teleírt pergamenlap fölé görnyedve. Közben az ablakokon túl egyre sötétedett az ég. A papír zörgésen és pennasercegésen kívül az egyetlen zaj Madam Cvikker cipőjének halk nyikorgása volt: a könyvtárosnő az asztalok között járőrözött, s egy anyatigris éberségével figyelte, elég gyengéden bánnak-e a diákok imádott könyveivel.

Harrynek még mindig lüktetett a homloka, s úgy rázta a hideg, mintha láza volna. Mikor leült Ronnal és Hermionéval szemben, megpillantotta tükörképét a szemközti ablakban. Arca falfehér volt, s homlokán a szokásosnál is tisztábban kirajzolódott a villám alakú sebhely.

– Na, milyen volt? – kérdezte suttogva Hermione, majd aggodalmas arccal hozzátette: – Jól vagy, Harry?

– Igen... jól... nem tudom... – Harry türelmetlenül legyintett, majd felnyögött a homlokába fúródó újabb fájdalomtőrtől. – Figyeljetek... rájöttem valamire...

Azzal elmondta barátainak, mire jött rá az emlékek felidézése közben.

– Szóval – suttogta Ron, miközben Madam Cvikker nyikorgó cipőben elsétált mellettük – szerinted a fegyver, amit Tudodki meg akar szerezni, a Mágiaügyi Minisztériumban van?

– Igen, méghozzá a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályon – bólintott Harry. – Láttam az ajtót, amikor apukád elkísért a fegyelmi tárgyalásra. Ugyanaz volt, mint amit akkor őrzött, amikor a kígyó megharapta.

– Hát persze – szólt mély sóhajtással Hermione.

– Persze mi? – kérdezte mohón Ron.

– Gondolkodj... Sturgis Podmore is be akart menni egy ajtón a Mágiaügyi Minisztériumban... Ez nem lehet véletlen egybeesés!

– Miért akart volna Sturgis betörni oda, ha a mi oldalunkon állt?

– Azt nem tudom – ismerte be Hermione. – Elég zavaros...

– Mi van a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályon? – fordult Ronhoz Harry. – Nem mesélt róla apukád?

– Azt tudom, hogy hallhatatlanoknak nevezik azokat, akik ott dolgoznak – felelte homlokráncolva Ron. – Mivel nem nagyon beszélnek róla, hogy mit csinálnak... Elég furcsa, hogy éppen ott tárolnak egy fegyvert...

– Egyáltalán nem furcsa, nagyon is logikus – vélekedett Hermione. – Biztos egy szupertitkos dologról van szó, amit a Minisztériumban fejlesztettek ki. Biztos, hogy jól vagy, Harry?

Harry már két kézzel dörzsölte a homlokát, mintha ki akarná vasalni.

– Persze... igen... – Leeresztette remegő kezét. – Csak egy kicsit... Nem valami kellemes dolog ez az okklumencia.

– Mindenki kikészülne tőle, ha sorozatosan megtámadnák az agyát – felelte együtt érző fejcsóválással Hermione. – Gyertek, menjünk fel a klubhelyiségbe, ott nyugodtabban beszélgethetünk.

A klubhelyiség azonban zsúfolva volt diákokkal, és fülsiketítő zsivaj töltötte be. Fred és George ugyanis épp legújabb csodabazár-portékájuk bemutatóját tartották.

– Íme a fejnyelő fejfedő! – harsogta George, miközben Fred egy bolyhos rózsaszín tollal díszített hegyes süveget mutatott körbe a nézősereg előtt. – Bevezető ár! Csak két galleon darabja! Figyeljétek Fredet!

Fred vigyorogva a fejébe nyomta a süveget. Elég nevetségesen festett benne – aztán feje a süveggel együtt eltűnt.

Néhány lány felsikoltott, de mindenki más harsányan kacagott-a mutatványon.

– És leveszi! – rikkantotta George, mire Fred megmarkolta a válla fölött a levegőt, s a következő pillanatban feltűnt a kezében a süveg, a nyakán pedig a feje.

Hermione is megfeledkezett a házi feladatáról, és tűnődve figyelte az ikreket.

– Vajon hogy működik ez a süveg? – töprengett hangosan. – Jó, persze, nyilván valamelyik láthatatlanná tévő bűbáj az alapja... Az az érdekes, hogy nem csak maga a megbűvölt tárgy válik láthatatlanná, a feje is... Gondolom, nem valami tartós hatású varázslat...

Harryt nem érdekelte a téma, ugyanis rosszulléttel küszködött.

– Majd holnap megírom – motyogta, és visszadugta nemrég elővett könyveit a táskájába.

– Írd be a házifeladat-naptárodba! – unszolta Hermione. – Akkor nem fogod elfelejteni.

Harry lemondó pillantást váltott Ronnal, aztán elővette a határidőnaplót, és vonakodva kinyitotta.

– Jobb a most, mint a majd, mert távol tart bút és bajt! – harsogta a könyv. Hermione kedvtelve nézett rá.

Harry felírta az Umbridge-féle feladat címét, s magában elhatározta, hogy az első adandó alkalommal tűzre veti az okoskodó határidőnaplót.

– Megyek, lefekszem...

Keresztülsétált a helyiségen, s közben elhajolt George elől, aki a fejébe akarta nyomni a fejnyelő fejfedőt. Megkönnyebbülten lépett ki a meleg és zajos klubhelyiségből. Bár még mindig a hányinger környékezte, akárcsak a kígyó támadásának éjjelén, de valamiért úgy érezte, jobban lesz, ha lefekszik az ágyába.

Kinyitotta a hálóterem ajtaját, belépett rajta – ám ekkor olyan iszonyatos fájdalom hasított belé, mintha baltát vágtak volna a fejébe. Egy szempillantás alatt elfelejtette, hol van; azt se tudta, áll-e vagy fekszik, még a saját nevére se emlékezett...

Tébolyult kacagás csengett a fülében... nagyon rég nem volt ilyen jókedvű... túláradó, fékezhetetlen örömöt, diadalmámort érzett... csodálatos, csodálatos dolog történt...

– Harry? Harry!

Valaki pofon csapta. A nevetést fájdalmas kiáltás szakította meg.

A jókedve elszállt, de a kacagás tovább zengett a fülében...

Kinyitotta a szemét, és rádöbbent, hogy ő maga nevet. Azonnal a elhallgatott, és csak feküdt zihálva a földön. A plafonra meredt, homloka lüktetett az iszonyatos fájdalomtól.

Ron aggódó arccal hajolt fölé.

– Mi történt?

– Nem tudom – motyogta Harry, és nagy nehezen felült. – Jókedve van... nagyon örül...

– Mármint Tudodki?

– Valami jó dolog történt – suttogta Harry. Rázta a hideg, s ugyanolyan erős hányingere volt, mint a kígyós látomás után. – Bekövetkezett, amit remélt.

Akárcsak a stadion öltözőjében, ezúttal is úgy érezte, mintha valaki más adná a szájába a szavakat, és most is meggyőződése volt, hogy igaz, amit mond. Sóhajtozni kezdett, hogy leküzdje hányingerét; örült, hogy Ron ott van, és annak is, hogy Dean és Seamus ezúttal nem nézik végig kínlódását.

– Hermione kért meg, hogy jöjjek fel utánad – magyarázta fojtott hangon Ron, miközben talpra segítette Harryt. – Azt mondta, biztos nagyon védtelen vagy most, hogy Piton beleturkált a fejedbe, gondolom, hosszú távon azért hasznos lesz, amit tanulsz, nem?

Ron megerősítést várva rápislogott Harryre, s közben odakísérte az ágyához. Harry fáradtan bólintott, és lehuppant a párnákra. Tagjai sajogtak a sok eséstől, és a sebhelye is lüktetett még. Meg

kellett állapítania, hogy első találkozása az okklumenciával inkább csökkentette, semmint növelte teste és elméje ellenálló képességét.

A tetejébe ott lüktetett a fejében az újabb aggasztó kérdés: vajon hol lehet az, ami tizennégy év után először diadalittas örömmel töltötte el Voldemort nagyurat?

Huszonötödik fejezet
Csodabogár csapda

Hermione oldalba bökte Harryt, és rámutatott a képek fölötti címre

CSOPORTOS KITÖRÉS AZ AZKABANBÓL
Csodabogár csapda
A minisztérium szerint Black maga köré gyűjti a régi halálfalókat

– Black? – hüledezett Harry. – Nem...?

– Csss! – szólt rá rémülten Hermione. – Ne olyan hangosan! Csak olvasd el a cikket!

Harry már másnap reggel választ kapott a kérdésére. A reggelin Hermione, miután kibontotta frissen érkezett *Reggeli Próféta*ját, és rápillantott az első oldalra, olyan hangosan sikoltott fel, hogy a közelben ülők mind felé fordultak.

– Mi van? – kérdezte kórusban Ron és Harry.

Hermione válasz helyett kiterítette eléjük az újságot. Az első oldalt teljes egészében tíz fekete-fehér fotó foglalta el: kilenc varázsló és egy boszorkány egész alakos fotója. A fényképalakok némelyike gúnyosan vigyorgott, mások gőgös unalommal doboltak fotójuk szélén. Mindegyik kép alatt ott állt az illető neve és a bűn, amiért az Azkabanba zárták.

Antonyin Dolohov – a névhez tartozó, megnyúlt arcú, sápadt varázsló sötét vigyorral nézett Harryre – különös kegyetlenséggel meggyilkolta Gideon és Fabian Prewettet.

Algernon Rookwood – a himlőhelyes arcú, zsíros hajú férfi egykedvűen nekidőlt képe keretének – kiszolgáltatta a Mágiaügyi Minisztérium titkait Tudjukkinek.

Harry tekintetét azonban már az első pillanatban a boszorkány fotója vonta magára. A nő hosszú, fekete haja – amit Harry dúsnak és fényesnek ismert – a képen piszkos és gubancos volt. Szeme összeszűkült hosszú szempillái alatt, s pengevékony ajkain fölényes, megvető mosoly ült. Akárcsak Siriusnál, nála is érezhető volt az egykori vonzó külső, amitől valami – bizonyára az Azkaban – idő előtt megfosztotta.

Bellatrix Lestrange, megkínozta és a tébolyba kergette Frank és Alice Longbottomot.

A Mágiaügyi Minisztérium tegnap késő este bejelentette, hogy elítéltek egy csoportja szökést hajtott végre az Azkabanból.

Cornelius Caramel a miniszteri dolgozószobában tartott sajtótájékoztatón megerősítette, hogy tegnap a kora esti órákban tíz szigorúan őrzött bűnöző kitört a varázslóbörtönből. A miniszter hozzáfűzte, hogy a szökevények jelentette rendkívüli veszély miatt tájékoztatta a mugli miniszterelnököt a történtekről.

"Sajnálatos módon hasonló helyzetbe kerültünk, mint két és fél éve, s tömeggyilkos Sirius Black szökésekor – nyilatkozta tegnap este Caramel. – A két esemény gyaníthatóan összefügg egymással. Effajta tömeges kitörés csak külső segítséggel hajtható végre. Felhívnám rá a figyelmet, hogy Black, akinek az Azkaban történetében elsőként sikerült szökést végrehajtania, ideális helyzetben volt hozzá, hogy egy ilyen akciót megszervezzen. Valószínűsíthető, hogy a szökevények, akik között ott van Black unokahúga, Bellatrix Lestrange is, bandába gyűlnek Black vezetésével. Természetesen minden erőnkkel azon leszünk, hogy kézre kerítsük a bűnözőket. Ezúton szeretném fokozott éberségre és óvatosságra inteni a varázslóközösség tagjait. Kérem, semmi esetre se próbálkozzanak a veszélyes szökevények feltartóztatásával"

– Tessék, Harry! – szólt borzongva Ron. – Most már tudod, miért volt olyan boldog tegnap este.

– Ez nem lehet igaz! – sziszegte Harry. – Caramel még ezt is Siriusra akarja kenni!

– Szerinted van más lehetősége? – kérdezte keserűen Hermione. – Nem mondhatja, hogy: Elnézést kérek mindenkitől, Dumbledore megmondta, hogy ez lesz a vége. Az Azkaban őrei csatlakoztak Voldemorthoz... Ne vinnyogj már, Ron! Így hát most már Voldemort

legveszedelmesebb csatlósai is szabadok. Caramel nem gondolhatja meg magát hirtelen, miután fél évig azt sulykolta az emberekbe, hogy te bolond vagy, Dumbledore meg hazudik.

Hermione kinyitotta az újságot, és olvasni kezdte a részletes beszámolót. Harry körülnézett a nagyteremben. A többiek nem tűntek rémültnek, de még csak izgatottnak se – bizonyára Hermionén kívül nagyon kevesen járatták naponta az újságot.

Csak zsibongnak, gondolta Harry, házi feladatokról, kviddicsről meg ki tudja, miféle butaságokról beszélgetnek, miközben Voldemort serege megint erősebb lett tíz halálfalóval!

Harry a tanári asztal felé pillantott. Ott egészen más volt a helyzet. Dumbledore és McGalagony professzor komor arccal, összehajolva beszélgettek. Bimba professzor egy ketchupos üvegnek támasztotta a *Reggeli Próféta*t, és feszült figyelemmel olvasta az első oldalt; még azt se vette észre, hogy a szája elé emelt kanálból tojássárgája csöpög az ölébe. Az asztal végén ülő Umbridge egy tányér zabkása fölé hajolt. Táskás varangyszeme most az egyszer nem pásztázta a termet rendetlenkedő diákok után kutatva; mogorván kanalazta az ételét, s csak azért pillantott fel néha, hogy dülledt pillantást vessen az élénk beszélgetésbe merülő Dumbledore és McGalagony felé.

– Te jó ég! – motyogta Hermione az újságra meredve.

Harry olyan zaklatott volt, hogy ettől is összerezzent.

– Mi van? – kérdezte gyorsan.

– Ez... rettenetes – suttogta döbbenten Hermione. Kétrét hajtotta a tizedik oldalon kinyitott újságot, és letette Harryék elé.

A MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM DOLGOZÓJÁNAK TRAGIKUS HALÁLA

A Szent Mungo Varázsnyavalya- és Ragálykúráló Ispotályban alapos vizsgálat kezdődött, miután tegnap este egy cserepes növény megfojtotta betegágyában Broderick O'Ment (49), a Mágiaügyi Minisztérium munkatársát. Mr. O'Ment, aki néhány héttel korábbi munkahelyi balesete következtében szorult kórházi kezelésre, a gyógyítók erőfeszítései ellenére nem sikerült újraéleszteni.

Mindeddig nem tudtuk elérni Miriam Strout gyógyítót, aki a kérdéses időpontban ügyeleti szolgálatot teljesített az osztályon, s akit az esetet követően az intézmény vezetése kényszerszabadságra küldött.

Az ügyről a kórház szóvivője nyilatkozott lapunknak:

"A Szent Mungó vezetése mély sajnálatát fejezi ki az eset kapcsán. Ami történt, annál is elszomorítóbb, mivel Mr. O'Men állapota a tragikus balesetet megelőző időszakban örvendetes javulásnak indult.

Intézményünkben szigorú előírások határozzák meg a kórtermekben tartható személyes tárgyak körét. Strout gyógyítónak a karácsonyi időszakban megszaporodott teendői közepette elkerülte a figyelmét a veszély, amit a Mr. O'Men éjjeliszekrényén álló növény jelentett. Mr. O'Men beszéd- és mozgáskészségének javulását látva Strout gyógyító arra biztatta a beteget, hogy maga gondoskodjon a virágról, amit ártalmatlan sóháncfűnek vélt. A növény, mely valójában ördöghurok volt, az első érintést követően megfojtotta a lábadozó Mr. O'Ment.

A kórház vezetése mindeddig nem talált magyarázatot arra, miként került a veszedelmes növény a kórterembe, s kéri, azok jelentkezését, akik ezzel kapcsolatos információval tudnak szolgálni."

– O'Men – motyogta Ron. – O'Men. Ismerős ez a név...

– Láttuk őt – suttogta Hermione. – A Szent Mungóban. Nem emlékszel? Lockhartéval szemben volt az ágya. Ő volt az, aki csak bámulta a mennyezetet. Azt is láttuk, mikor behozták az ördöghúrt. A gyógyító azt mondta, karácsonyi ajándék.

Harry újra belepillantott a cikkbe. Elszorult a torka az iszonyattól.

– Hogyhogy nem ismertük fel az ördöghurkot? Mindhárman láttunk már olyat. Megmenthettük volna Mr. O'Ment!

– Ki kezdene el szobanövénynek álcázott ördöghurkokat keresni egy kórházban!? – mérgelődött Ron. – Nem mi vagyunk a hunyók, hanem az, aki a növényt küldte! Hogy lehet valaki olyan lökött, hogy meg se nézi, mit vásárol?

– Ugyan már, Ron! – Hermionénak remegett a hangja. – El tudod képzelni, hogy valaki véletlenül cserépbe ültet egy olyan növényt, ami megöli, aki csak hozzáér? Ez... ez gyilkosság volt... méghozzá agyafúrt gyilkosság... ha a virágot név nélkül küldték, és ha nem fog kiderülni, ki volt a tettes.

Harry már nem az ördöghurok rejtélyén gondolkodott. Eszébe ugrott a beteges arcú férfi, aki a minisztériumi tárgyalás napján az atriumnál beszállt a liftbe, szintén a kilences szintre tartva.

– Én találkoztam O'Mennel – szólt csendesen. – A minisztériumban, mikor apukáddal ott jártam.

Ronnak leesett az álla.

– Tényleg, most jut eszembe, apa mesélt is róla! Hallhatatlan volt – a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályon dolgozott!

A három jó barát néma pillantásokat váltott, azután Hermione maga elé húzta az újságot, és becsukta. Ismét rámeredt a tíz szökött halálfaló fényképére a címlapon, aztán egyszerre felugrott.

– Hova mész? – nézett rá csodálkozva Ron.

– Levelet írni – felelte Hermione, és a vállára vetette táskáját. – Nem tudom, hogy... De miért ne próbálnám meg? Csak nekem van rá esélyem.

– Utálom, mikor ezt csinálja – mondta bosszúsan Ron, miután Harryvel felálltak az asztaltól, és Hermionénál komótosabb tempóban elindultak kifelé a nagyteremből. – Belehalt volna, ha kivételesen elmondja, mit tervez? Kábé tíz másodpercébe került volna.

– Szia, Hagrid!

A vadőr a bejárati csarnokba nyíló ajtó előtt állt, egy csapatnyi; kifelé tartó hollóhátas mögött. Ugyanolyan megviselt állapotba volt, mint mikor visszatért az óriásoktól, sőt időközben egy friss sebet is szerzett az orrnyergére.

– Jól vagytok, fiúk? – kérdezte. Megpróbált mosolyogni, de csak fájdalmas grimaszra futotta az erejéből.

– És te? Te jól vagy? – kérdezett vissza Harry, követve a hollóhátasok nyomában sántikáló vadőrt.

– Persze, jól, jól – felelte könnyednek szánt hangon Hagrid. Legyintett egyet – keze szerencsére csak súrolta a szembejövő Vector professzort, így a dologból nem lett súlyosabb baleset – és így folytatta: – Nincs semmi különös, csinálom a dolgom... készülök az órákra... pár szalamandra pikkelypenészt kapott... És próbaidőn vagyok – tette hozzá végül.

– Próbaidőn vagy!? – harsogta Ron, kíváncsi pillantásokat aratva a közelükben elhaladó diákoktól. – Bocsánat... Próbaidő vagy? – suttogta.

– Igen – bólintott búsan Hagrid. – Nem is számítottam jobbra, megmondom nektek őszintén. Talán ti nem vettétek észre, de az óra, mikor Umbridge ott volt, nem sikerült valami jól. Na mindegy... – Mélyet sóhajtott. – Megyek, szórok egy kis erős paprikát a szalamandrákra, mielőtt még leesik nekem a farkuk. Szervusztok...

A vadőr kilépett a tölgyajtón, lebicegett a lépcsőn, és elindult vizes füvén. Harry utána nézett, és arra gondolt, vajon hány szörnyű hírt lesz még képes ép ésszel elviselni.

A hír, hogy Hagridot próbaidőre tették, néhány nap alatt elterjedt iskolában. Harry őszinte felháborodására azonban szinte senki sem döbbent meg tőle, mi több, egyesek – Draco Malfoyjal az élen kitörő örömmel fogadták. Arról, hogy a Szent Mungóban furcsa körülmények között meghalt a Misztériumügyi Főosztály egy dolgozója, Harryn, Ronon és Hermionén kívül látszólag senki nem tudott. Viszont azon kevesek, akik olvastak újságot, szétkürtölték a halálfalók szökésének hírét, s a folyosói beszélgetések immár kizárólag e téma körül forogtak. Az iskolában olyan pletykák keltek szárnyra, hogy a szökevények némelyikét látták Roxmortsban; hogy az egész banda a Szellemszálláson tanyázik, s hogy be akarnak törni a Roxfortba, ahogy egykor Sirius Black tette.

A varázslócsaládból származó diákok mind hallottak már a tíz halálfalóról; tudták, hogy szüleik majdnem akkora félelemmel ejtik ki ezeket a neveket, mint Voldemortét, s ismerték a legendássá vált bűnöket, amelyeket a gonosztevők a Sötét Nagyúr rémuralmának idején elkövettek. Azokra a diákokra, akik rokonságban álltak valamelyik áldozattal, most rávetült a gyilkosok hírnevének fénye, így akaratlanul és morbid módon afféle pótsztárokká váltak. Susan Bones, akinek

nagybátyja, nagynénje és unokatestvérei a tízek egyikének estek áldozatul, gyógynövénytanórán szenvedő arccal megsúgta Harrynek: sejti már, milyen érzés lehet a "híres" Harry Potternek lenni.

– Nem is értem, hogy bírod ki – ez borzalmas! – sopánkodott a lány, s figyelmetlenségében annyi tömény sárkánytrágyát szórt a gongárpalántákra, hogy azok cincogva vergődni kezdtek ágyásaikban.

Ezekben a napokban Harry iránt is újra megélénkült az érdeklődés, vagyis a diákok megint összesúgtak a háta mögött, és ujjal mutogattak rá, de Harry e mögött most inkább kíváncsiságot, nem pedig ellenséges érzületet sejtett. Még olyan megnyilvánulásokat is hallott, amelyekből az derült ki, hogy a beszélő nem elégedett a halálfalók szökésére a Prófétában olvasható magyarázattal.

A kétkedők tanácstalanságukban és szorongásukban elővették az egyetlen rendelkezésre álló alternatív magyarázatot: azt, amit Harry és Dumbledore hirdettek az előző tanév vége óta.

Az új fejlemények nemcsak a diákok hangulatát változtatták meg. A félreesőbb folyosókon gyakran lehetett látni suttogva beszélgető tanárokat, akik nyomban elhallgattak, amint diákok közeledtek feléjük.

– A tanári szobában már biztos nem tudnak nyugodtan beszélgetni – jegyezte meg halkan Hermione, miután Harryvel és Ronnal elhaladtak a bűbájtanterem előtt álldogáló McGalagony, Flitwitck és Bimba mellett. – Ott a falnak is Umbridge-füle van.

– Vajon tudnak valamit, amit mi nem? – találgatott Ron, a válla fölött hátrapillantva a három tanárra.

– Ha igen, akkor sem fogják elmondani – morogta dühösen Harry. – Hiszen az tilos, a nemtudomhányas számú oktatásügyi rendelet értelmében.

Az azkabani kitörés utáni második nap reggelén ugyanis újabb plakát bukkant fel a házak hirdetőtábláin:

A ROXFORTI FŐINSPEKTOR RENDELKEZÉSE

A mai naptól fogva a tanárok kizárólag olyan információkat közölhetnek a tanulókkal, amelyek szorosan kötődnek a munkaszerződésükben megjelölt tantárgyhoz.

Jelen rendelkezés alapját a 26-os számú oktatásügyi rendelet képezi.

Dolores Jane Umbridge főinspektor sk.

A legújabb rendelet a tréfák kedvelt tárgyává vált a diákok körében. Lee Jordan kifejtette Umbridge-nek, hogy az új szabály szerint nem szidhatja le Fredet és George-ot, amiért robbantós snapszlit játszanak a hátsó padban.

– A robbantós snapszlinak semmi köze a sötét varázslatok kivédéséhez, tanárnő! Ez az információ nem kötődik a tantárgyához!

Mikor Harry legközelebb találkozott Lee-vel, a fiúnak csúnyán vérzett a keze. Harry futkárlobonc-kivonatot ajánlott neki.

Harry arra számított, hogy az azkabani fogolykitörés hírétől Umbridge egy kicsit magába száll majd; azt hitte, a főinspektor szégyellni fogja, hogy ilyen katasztrofális esemény következhetett be imádott Carameljének uralma alatt. Sajnos ennek épp az ellenkezője történt: a rossz hír szemlátomást csak még inkább felkorbácsolta Umbridge beteges vágyát, hogy az iskolai élet minden mozzanatát személyes irányítása alá vonja. Nyilvánvalóvá vált, hogy inkább előbb, mint utóbb szerét ejti egy tanár elbocsátásának, s csak az volt a kérdés, hogy Trelawney vagy Hagrid lesz-e az illető.

Immár minden egyes jóslástan- és legendás lények gondozása óra a főinspektor és jegyzettömbje jelenlétében zajlott. Umbridge állandó vendég lett a túlillatosított toronyszobában, folytonos közbeszólásokkal zavarta Trelawney egyre hisztérikusabb hangú magyarázatait, körmönfont kérdéseket tett fel neki a madár- és zsigerjóslásról, elvárta, hogy a jósnő előre megmondja, mit fognak a diákok válaszolni a kérdéseire, és ötletszerűen követelte, hogy a tanárnő jövendöljön kristálygömbből, teafűből vagy épp rúnakövekből. Trelawney jó úton haladt az ideg-összeroppanás felé: míg korábban szinte soha nem hagyta el az Északi Tornyot, Harry most rendszeresen

találkozott vele a kastély különböző részein: a jósnő kezeit tördelve, magában motyogva rótta a folyosókat, és minden alkalommal átható sherryszagot árasztott. Ha nem kell Hagridért aggódnia, Harry bizonyára megsajnálta volna őt – de így, hogy választania kellett, kénytelen volt a jósnő ellen drukkolni.

Még nagyobb baj volt, hogy Hagrid teljesítménye nem sokkal múlta felül Trelawneyét. Jóllehet a vadőr újabban megszívlelni látszott Hermione tanácsát – a legveszélyesebb állat, amit karácsony óta bemutatott, a villás farkú, kiskutyaforma krup volt – de az állandó stressz az ő idegeit is megviselte. Az órákon szórakozott volt, gyakran elvesztette mondókája fonalát, rosszul válaszolt a kérdésekre, és állandóan Umbridge felé pislogott. Harryékkel tartózkodóbban viselkedett, mint korábban bármikor; például szigorúan megtiltotta nekik, hogy sötétedés után felkeressék őt a kunyhójában.

– Ha Umbridge elkap titeket, mind a négyünknek lőttek – jelentette ki mogorván. Harryék, mivel nem akartak ürügyet adni a főinspektornak Hagrid eltávolítására, lemondtak az esti látogatásokról.

Harry csüggedten állapította meg, hogy Umbridge-nek immár szinte minden örömforrástól sikerült megfosztania őt: elválasztotta Hagridtól és Siriustól, elkobozta Tűzvillámát, és megtiltotta neki a kviddicsedzést. Keserűségét és bosszúvágyát Harry csak egy módon tudta levezetni: még több energiát fordított a DS-edzések előkészítésére és levezetésére.

Elégedetten tapasztalta, hogy a DS tagjait, így Zacharias Smith-t is, elszántabb gyakorlásra sarkallta a halálfalók szökésének híre. Ez a jelenség Neville esetében volt a legszembetűnőbb.

Az, hogy szüleinek megkínzója kiszabadult rabságából, furcsa, sőt kissé riasztó változást hozott a fiú viselkedésében. Neville a szünet óta egyszer se említette kórházi találkozását Harryékkel – a három jó barát ezt látva szintén hallgatott a dologról – és Bellatrix Lestrange szökéséhez sem fűzött kommentárt. Általában véve hallgatagabb lett, ugyanakkor feltűnő szorgalommal gyakorolta az újabb és újabb rontásokat. Kerek arca az edzések során megfeszült az összpontosítástól; fel se vette a kisebb-nagyobb baleseteket, sérüléseket, és keményebben dolgozott, mint bárki más a teremben. Tudása olyan gyorsan fejlődött, hogy az már egyenesen riasztó volt, s a rontások visszaverését szolgáló pajzsbűbáj gyakorlásakor az egész társaságból csak Hermione bizonyult ügyesebbnek nála.

Harry sokért nem adta volna, ha olyan eredményeket tud produkálni az okklumencia terén, mint Neville a DS-edzéseken. A további különórák Pitonnal semmivel sem voltak sikeresebbek az elsőnél, sőt, Harry úgy érezte, egyre romlik a teljesítménye.

Mielőtt elkezdett okklumenciát tanulni, a sebhelye csak hébe-hóba fájt – többnyire éjjel, valamint azon ritka alkalmakkor, ha Voldemort gondolatait vagy hangulatát érzékelte. Mostanában viszont jóformán szüntelenül sajgott a homloka, s gyakran tört rá indokolatlan ingerültség vagy épp megmagyarázhatatlan jókedv – különösen éles fájdalommal kísérve. Az a rémisztő benyomása támadt, hogy elméje egyre inkább afféle antennává válik, amit Voldemort hangulatváltozásaira hangoltak, s ennek a fokozott érzékenységnek a kezdetét egyértelműen az első okklumenciaórához kapcsolta. A tetejébe már szinte minden éjjel végigment álmában a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztály előtti folyosón, hogy aztán vágyakozva megálljon a fekete ajtó előtt.

– Lehet, hogy úgy van, mint a betegségeknél – fejtette ki véleményét Hermione, miután Harry beszámolt neki és Ronnak a tüneteiről. – Talán olyan ez, mint mikor belázasodsz. Átmenetileg súlyosbodik az állapotod, aztán hirtelen meggyógyulsz.

– Az órák Pitonnal csak rontanak rajta – jelentette ki makacs pesszimizmussal Harry. – Elegem van belőle, hogy folyton fáj a sebhelyem, és hogy minden éjjel ott kell ácsorognom azon a folyosón. – Mérgesen megdörzsölte a homlokát. – Ha legalább kinyílna végre az ajtó! Unom már, hogy csak állok és bámulok rá...

– Ezzel ne viccelj! – pirított rá Hermione. – Dumbledore azt akarja, hogy egyáltalán ne álmodj arról a folyosóról, különben nem bízta volna meg Pitont, hogy tanítson téged okklumenciára. Egyszerűen arról van szó, hogy többet kell dolgoznod a sikerért!

– Mégis, mit tehetek még!? – csattant fel Harry. – Próbáld ki egyszer, milyen érzés, amikor Piton belemászik a fejedbe! Hidd el, hogy nem túl kellemes!

– Lehet, hogy... – dünnyögte Ron.

– Lehet, hogy mi? – mordult rá Hermione.

– Lehet, hogy nem Harry hibája, ha nem tudja bezárni az agyát – bökte ki Ron.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy Piton talán nem is akar igazán segíteni neki...

Harry és Hermione rámeredtek barátjukra. Ron jelentőségteljes, komor pillantással válaszolt.

– Elképzelhető – folytatta szinte suttogva – hogy Piton igazából még jobban ki akarja nyitni Harry agyát... hogy Tudjátokki könnyebben belemászhasson...

– Ugyan már, Ron! – legyintett mérgesen Hermione. – Számtalanszor meggyanúsítottad már Pitont, de mindig tévedtél. Dumbledore bízik Pitonban, és Piton igenis a Főnix Rendjét szolgálja. Mért nem tudsz ebbe belenyugodni?

Ron azonban makacsul rázta a fejét.

– Piton valamikor halálfaló volt. Mi bizonyítja, hogy tényleg átállt?

– Dumbledore bízik benne – ismételte Hermione. – Nekünk pedig Dumbledore-ban kell megbíznunk.

A megannyi teendő – éjszakába nyúló házifeladat-írások, titkos DS-edzések, rendszeres különórák Pitonnal – és a sok aggódás közepette gyorsan teltek a napok, s mire Harry észbe kapott, már a január is tovatűnt. Az új hónap nedvesebb, de enyhébb időt hozott valamint felcsillantotta a tanév második roxmortsi kirándulásának szívderítő ígéretét. Harry legutóbb akkor beszélgetett hosszabban Chóval, mikor megállapodtak, hogy együtt mennek le a faluba annál furcsább érzés volt, mikor tudatosult benne, hogy nemsokára egy egész napot kettesben fog tölteni a lánnyal.

Február tizennegyedikén reggel különös gondossággal öltözött fel. Ronnal a postabaglyok érkezésének pillanatában léptek be nagyterembe. Hedvignek nyoma sem volt a madarak között Harry nem is számított az érkezésére – Hermione viszont épp levelet húzott ki egy ismeretlen, barna bagoly csőréből, mikor a fiúk leültek vele szemben.

– Na végre! Ha ma sem jött volna meg... – motyogta izgatottan a lány. Gyorsan feltépte a borítékot, s szeletnyi kis pergament húzott ki belőle. Miközben átfutotta az üzenetet, komor elégedettség ült ki az arcára.

– Figyelj, Harry – szólt, felpillantva a levélből. – Ez most nagyon fontos. El tudsz jönni dél körül a Három Seprűbe?

– Hát... nem biztos – felelte Harry. – Nem beszéltük meg Chóval, hogy pontosan mi lesz a programunk... de szerintem arra számít, hogy az egész napot vele töltöm.

Hermione türelmetlenül legyintett.

– Mindegy, felőlem ő is eljöhet. De te mindenképp legyél ott délben, oké?

– Jó... de miért?

– Most nincs időm elmondani, gyorsan válaszolnom kell erre levélre.

Azzal Hermione kisietett a nagyteremből – egyik kezében a levéllel, a másikban egy pirítóssal.

– Megyünk együtt a faluba? – fordult Ronhoz Harry.

Ron csüggedten rázta a fejét.

– Én egyáltalán nem megyek Roxmortsba – felelte. – Angelina kitalálta, hogy tartsunk egész napos edzést. Mintha bármi értelme lenne... Soha életemben nem láttam ilyen vacak csapatot, mint a miénk. Sloper és Kirke egyszerűen borzalmasak, még nálam is bénábbak. – Ron szomorúan sóhajtott. – Nem tudom, miért ragaszkodik hozzám Angelina.

– Azért, mert ha formában vagy, akkor jól védsz! – vágta rá ingerülten Harry.

Pillanatnyilag a legkevésbé se tudott együtt érezni Ronnal, hiszen ő maga bármit megadott volna érte, hogy seprűre ülhessen a Hugrabug elleni meccsen. Ron valószínűleg észbe kapott a mérges választól, mert nem említette többet a kviddicset. Reggeli után kissé hűvösen köszöntek el egymástól. Ron elindult a kviddicspályára, Harry viszont még egy percig az asztalnál maradt. Egy teáskanalat használva tükör gyanánt megpróbálta lelapítani rakoncátlanul égnek meredő haját; miután ezzel kudarcot vallott, lámpalázasan elindult a bejárati csarnok felé, s menet közben azon töprengett, vajon miről fog egész nap beszélgetni Chóval.

A lány a tölgyajtó mellett várt rá. Harry megállapította, hogy nagyon csinos a lófarokba kötött hosszú hajával. Ahogy közeledett Cho, érthetetlen okból egyszerre túl nagynak érezte a saját lábát, és hirtelen zavarni kezdte, hogy menet közben olyan esetlenül lengeti a karját.

– Szia – köszönt megszeppent egérhangon Cho.

– Szia.

Pár másodpercig némán nézték egymást. Végül Harry szólalt meg:

– Hát akkor... indulunk?

– Hm?... Aha, persze...

Beálltak a Frics előtt sorakozó diákok közé. Néha találkozott a tekintetük, olyankor zavartan mosolyogtak, de egyikük se szólalt meg. Harry megkönnyebbült, mikor végre kiléptek a szabadba: úgy vélte, szótlanul sétálni nem olyan kínos, mint kukán ácsorogni egymás mellett. Kellemesen friss, kissé szeles nap volt; a kviddicsstadion mellett elhaladva Harry megpillantotta a lelátók fölött röpködő Ginnyt és Ront – s fájó szívvel arra gondolt, mennyivel jobb nekik.

– Nagyon hiányzik, igaz? – kérdezte Cho.

Harry ránézett, s tekintete találkozott a lány fürkésző pillantásával.

– Igen... Nagyon.

– Emlékszel arra a meccsre, mikor először játszottunk egymás ellen? Harmadéves voltál.

– Aha – mosolyodott el Harry. – Folyton berepültél elém.

– És Wood rád szólt, hogy ne játszd meg az úriembert, hanem lökj le a seprűről – folytatta nosztalgikus mosollyal Cho. – Úgy hallottam, ő most a Pride of Portree-ben véd.

– Nem, nem ott, hanem a Porpicy SC-ben. Találkoztam vele tavaly a világkupa döntőjén.

– Mi is találkoztunk, nem emlékszel? Ugyanott sátoroztunk. Nagyon izgalmas meccs volt, igaz?

Egészen a vadkanos kapuig a világkupáról folyt köztük a szó. Harry nem győzött csodálkozni rajta, hogy ilyen jól el tud beszélgetni Chóval – Ronnal vagy Hermionéval se tudott volna jobban.

Önbizalma és jókedve egyre fokozódott – egészen addig, amíg meg nem előzte őket egy csapat mardekáros lány, élükön Pansy Parkinsonnal.

– Potter és Chang! – visította oda Pansy kórusban vihogó társainak. – Pfuj, Chang, már nem is válogatsz? Diggory legalább jól nézett ki!

A lányok beszélgetve és vihorászva továbbsiettek, de még jó párszor hátrafordultak megbámulni Harryt és Chót. Harrynek ezután már semmi érdekes nem jutott az eszébe a kviddicsről, s ezzel Cho is így lehetett, mert attól fogva csak a lábát nézte. Szótlanul tették meg az utat Roxmorts határáig.

– Na és... hova szeretnél menni? – kérdezte Harry, mikor feltűntek előttük az első házak. A főutca tele volt kirakatokat nézegető és csoportokban sétáló diákokkal.

– Nekem mindegy – felelte vállat vonva Cho. – Ha akarod, nézzük meg az üzleteket.

Elsétáltak a Dervish és Durran felé. A bolt kirakata előtt néhány roxmortsi lakos ácsorgott; nem az árukat nézegették, hanem az üvegre kiragasztott plakátot. Harry és Cho közeledtére félrehúzódtak, s Harry ismét szembe találta magát a tíz szökött halálfaló képével. A szöveg szerint a Mágiaügyi Minisztérium ezer galleon jutalmat ajánlott fel azoknak, akik információval szolgálnak a szökevények hollétéről.

– Milyen furcsa – jegyezte meg a fotókat nézegetve Cho. – Mikor az a Sirius Black lelépett, Roxmortsban nyüzsögtek a dementorok. Most tíz halálfaló szökött meg, de egyetlen dementor sincs sehol...

– Aha. – Harry levette tekintetét Bellatrix Lestrange arcáról, és végignézett a főutcán. – Igen, ez tényleg furcsa.

Egyáltalán nem hiányoztak neki a dementorok, de most, hogy belegondolt, rádöbbent, milyen riasztó jel a hiányuk. Nem elég, hogy hagyták megszökni a tíz halálfalót, de meg se próbálnak úgy tenni, mintha keresnék őket. Vagyis nyíltan szembefordultak a minisztériummal.

Minden kirakatból, ami előtt Chóval elhaladtak, a tíz halálfaló nézett rájuk. Mikor a Calamus Pennabolthoz értek, eleredt az eső; nagy, hideg vízcseppek hullottak a fiatalok arcára és nyakára.

– Öhm... nincs kedved inni egy kávét? – kérdezte félszegen Cho, ahogy az eső komolyabban rákezdett.

– De van – felelte Harry, és körülnézett. – Hova menjünk?

– Nem messze van egy nagyon kellemes hely. Sose jártál még Madam Puddifoot kávézójában?

Cho bevezette Harryt az egyik mellékutcába, ahol valóban megbújt egy Harry számára mindaddig ismeretlen kávéház. A szűk, fülledt helyiségben szinte minden tenyérnyi helyet fodrok

és szalagcsokrok díszítettek. Harry borzongva nézett körül: a kávézó Umbridge dolgozószobájára emlékeztette.

– Szép, ugye? – kérdezte vidáman Cho.

– Öh... igen – hazudta Harry.

– Nézd, külön feldíszítették Valentin-napra!

A kis kerek kávéházi asztalok mindegyike fölött egy-egy szárnyas aranyangyalka lebegett. Arra programozták őket, hogy időnként konfettit szórjanak a vendégekre.

Harry és Cho helyet foglaltak az egyetlen üres asztalnál, ami az egyik bepárásodott ablaknál állt. Tőlük alig fél méterre Roger Davies, a Hollóhát kviddicscsapatának kapitánya ült, kéz a kézben egy csinos szőke lánnyal. Harryt kellemetlen érzés fogta el, mert mikor figyelmesebben körülnézett, látta, hogy kivétel nélkül minden asztalnál párocskák ülnek, és mind fogják egymás kezét.

Lehet, hogy Cho is elvárja majd...

– Mit hozhatok, drágáim? – kérdezte a kövér, fekete kontyos Madam Puddifoot, miután nagy nehezen átpréselte magát Harry és Daviesék asztala között.

– Két kávét kérünk – felelte Cho.

Amíg Harryék a kávéjukat várták, Roger Davies és barátnője összehajoltak a cukortartó fölött, és csókolózni kezdtek. Harry ettől még inkább zavarba jött, mert tartott tőle, hogy Cho ebben is a szomszédokhoz igazítja majd elvárásait. Égett az arca a fülledt melegben; ki akart nézni az ablakon, de a párás üvegen át semmi nem látszott az utcából. Hogy tovább késleltesse a pillanatot, mikor rá kell néznie Chóra, a magasba bámult, mintha a mennyezet állapotát vizsgálná – mire kapott az arcába egy marék rózsaszínű konfettit a felette lebegő angyalkától.

További néhány kínos csendben telt perc után Cho megemlítette Umbridge-et. Ezután egy darabig a főinspektort ócsárolták, de a kellemes téma nem tartott ki túl sokáig, mivel a DS-edzéseken már többé-kevésbé kimerítették. Újabb hallgatás következett. Harryt borzalmasan zavarták a szomszéd asztal felől érkező cuppogó hangok, és kétségbeesetten töprengeni kezdett, hogy mit mondhatna.

– Öhm... figyelj – szólalt meg végül. – Nincs kedved dél felé átjönni velem a Három Seprűbe? Hermione Grangerrel találkozom.

Cho szeme elkerekedett.

– Hermione Grangerrel találkozol? Ma?

– Igen, ő kérte. De azt mondta, nem baj, ha te is eljössz.

– Aha... Ez nagyon kedves tőle – felelte kimérten Cho.

További néhány perc telt el néma csendben. Harry olyan gyorsan itta a kávéját, hogy úgy tűnt, hamarosan újat kell rendelnie.

Roger Daviest és barátnőjét mintha összeragasztották volna a szájuknál fogva.

Cho az asztalon nyugtatta a kezét, a kávéja mellett, s Harry egyre sürgetőbb kötelességének érezte, hogy megfogja. Tedd meg!, unszolta magát. Lelkét a félelem és az izgalom másodpercenként változó arányú keveréke töltötte el. Egyszerűen nyúlj oda! Érthetetlen okból sokkal nehezebb feladatnak érezte megfogni a lány kezét, mint elkapni egy repülő cikeszt...

Mikor azonban végre elszánta magát a cselekvésre, és felemelte karját, Cho hirtelen levette kezét az asztalról.

– Roger pár hete randit kért tőlem – szólt fojtott hangon, miután diszkréten hosszú pillantást vetett a csókolózó Roger Daviesre és barátnőjére. – De nemet mondtam neki.

Harry (aki közben megfogta a cukortartót, hogy értelmet adjon célt tévesztett mozdulatának) nem tudta mire vélni ezt a közlést. Ha Cho szívesebben ülne a szomszéd asztalnál és tapadna Roger Davies szájához, akkor miért vele, Harryvel jött el Roxmortsba?

Nem tudta, mit feleljen, hát hallgatott. A lebegő angyalka újabb adag konfettit szórt rájuk – néhány darab Harry kihűlt kávémaradékában landolt.

– Tavaly Cedrickel voltam itt – jegyezte meg Cho.

Beletelt egy hosszú pillanatba, mire Harry felfogta a mondatot, s ezalatt egész bensője jéggé fagyott. Hogy juthat eszébe Chónak Cedricről beszélni egy csókolózó párokkal teli kávéházban?

A lány hangja magas és vékony volt, mikor újra megszólalt:

– Már nagyon régen meg akartalak kérdezni... Említett... említett engem Cedric... mielőtt meghalt?

Ha Cho azt a témát kereste, amiről Harry a legkevésbé akart beszélgetni vele, akkor most ráhibázott.

– Nem – felelte csendesen Harry. – Nem mondott semmit, nem volt rá ideje. – Szünetet tartott, majd könnyednek szánt hangon megpróbált témát váltani. – Na és... szoktál kviddicset nézni az iskolai szünetekben? A Tornádóknak szurkolsz, igaz?

Döbbenten látta, hogy Cho szemét megint elöntik a könnyek – csakúgy, mint a karácsony előtti utolsó DS-edzés után. Közelebb hajolt a lányhoz, hogy senki ne hallja, amit mond.

– Figyelj... ne Cedricről beszéljünk most... inkább valami másról...

Sajnos úgy tűnt, nem éppen ezt kellett volna mondania.

– Azt hittem... – Cho könnyei az asztalra csöppentek. – Azt hittem, te... te megérted! Kell beszélnem róla! És... neked is... biztos... el kell mondanod valakinek! Hiszen... hiszen láttad, amikor megölték!

Rémisztően rossz irányba haladt a dolog. Roger Davies barátnője abbahagyta a szájragasztást, és a síró Chóra meredt.

– De hát... már elmondtam – suttogta Harry. – Ronnak Hermionénak...

– Hermione Grangerrel tudsz beszélni róla, igaz? – csattant fel zokogva Cho. Patakokban csorogtak arcán a könnyek. Körülöttük további párok hagyták abba a csókolózást, hogy a jelenetet figyeljék. – De nekem nem mondod el! Akkor inkább... fizessünk, és menj, találkozz Hermione Grangerrel! Úgyis csak arra vársz tudom!

Harry megrökönyödve meredt a lányra. Cho felkapott egy fodros asztalkendőt, és megtörölte vele az arcát.

– Cho...

Harry hálás lett volna Rogernek, ha bámészkodás helyett inkább megint rátapasztotta volna a száját a barátnőjére.

– Mire vársz? Menj! – zokogta Cho, az asztalkendőbe rejtve arcát. – Azért hívtál el, hogy utána más lányokkal találkozz!? Hányan várnak még rád Hermione után?

– Félreérted! – rázta a fejét Harry. Annyira megkönnyebbült, hogy végre megértette, mi bántja Chót, hogy elnevette magát – de rögtön rájött, hogy ezzel is hibát követett el.

A kávézóban most már mindenki őket nézte. Cho felpattant az asztaltól.

– További jó szórakozást, Harry!

És sírós csuklások közepette az ajtóhoz rohant, feltépte, s eltűnt az esőben. Az ajtó csilingelve becsapódott mögötte.

– Cho! – kiáltott utána Harry.

Dermedt csend ült a kávézóra. Minden szem Harryre szegeződött. Harry egy galleont dobott az asztalra, kirázta hajából a rózsaszínű konfettit, és Cho után indult.

Odakint szakadt az eső, és a lány már sehol se volt. Harry képtelen volt felocsúdni döbbenetéből: hiszen fél órája még olyan jól elvoltak egymással!

– Ennyit a lányokról! – morogta, azzal dühösen zsebre dugta a kezét, és csattogó léptekkel elindult az esőmosta utcán. Minek kellett Chónak szóba hoznia Cedricet!? Miért kell mindig olyan dolgokról beszélnie, amitől elbőgi magát?

Miután befordult a sarkon, futásnak eredt, és alig két perc múlva belépett a Három Seprű ajtaján. Ahhoz még korán volt, hogy Hermionét ott találja; úgy tervezte, keres egy ismerőst a vendégek között, hogy addig se üldögéljen egyedül, amíg a lány megérkezik.

Kirázta csapzott haját a szeméből, körülnézett – és megakadt a tekintete Hagridon. A vadőr bús arccal, magányosan ült az egyik félreeső asztalnál.

– Szia, Hagrid! – köszönt rá Harry, miután átverekedte magát a zsúfolt termen, és odahúzott egy széket a vadőr asztalához.

Hagrid összerezzent, és olyan ködös tekintettel nézett fel Harryre, mintha meg se ismerné őt. Arcát két friss vágás és számos új zúzódás csúfította el.

– Nocsak... Harry – morogta. – Hogy vagy?

– Jól – felelte Harry. A testileg és lelkileg egyaránt igencsak megviselt Hagridot elnézve valóban úgy érezte, nincs oka panaszra. – Na és... te hogy vagy?

– Én? – kérdezett vissza révedten a vadőr. – Ja, hogy én... Pompásan vagyok, Harry. Remekül.

Belebámult vödör méretű fedeles önkupájába, és nagyot sóhajtott. Harry hirtelen nem tudta, mit mondjon, így hát egy percig némán üldögéltek egymás mellett. Aztán Hagrid megszólalt:

– Mi ketten egy cipőben járunk, nem igaz, Harry?

– Hát...

– Úgy bizony – dörmögte bölcsen bólogatva Hagrid. – Megmondtam én már régen... mások vagyunk, mint a többi... és árvák... bizony, mindketten árvák vagyunk.

Jó nagyot húzott a kupájából, majd folytatta:

– Mennyire más az, ha rendes családja van az embernek... Apám jóravaló ember volt... A te édesanyád és édesapád is... mindketten jóravaló emberek voltak. Mennyire más lenne minden, ha élnének, igaz?

– Igen... gondolom – felelte óvatosan Harry. Úgy vette észre, Hagrid nagyon furcsa hangulatban van.

– Család – motyogta elmerengve a vadőr. – Mondhatsz, amit akarsz, bizony fontos a vér...

És elkent egy cseppet a fontos nedvből a szeme alatti seben.

Harry nem bírta fékezni aggódó kíváncsiságát.

– Hagrid, mondd meg végre: hol szerzed ezeket a sebeket?

A vadőr felkapta a fejét, és pislogni kezdett.

– Heh? Milyen sebeket?

– Hát ezeket! – felelte Harry, Hagrid arcára mutatva.

– Ja... ezek csak horzsolások, Harry. Ez a munkámmal jár, – Hagrid felhajtotta maradék italát, visszatette a kupát az asztalra, és felállt. – Minden jót, Harry... Vigyázz magadra!

Azzal kiballagott a kocsmából, és eltűnt a szakadó esőben. Harry elszorult szívvel nézett utána. Hagrid szenved és titkol valamit, de nem fogadja el a segítséget. Mi ez az egész? Mielőtt azonban tovább töprenghetett volna a kérdésen, valaki a nevén szólította.

– Harry! Gyere!

Hermione integetett felé a helyiség túlsó végéből. Harry felállt, és megindult az asztalok között. Félúton járt, mikor észrevette, hogy Hermione többedmagával érkezett – mi több, a lehető legfurcsább partnereket hozta magával: Luna Lovegoodot és nem mást, mint a *Reggeli Próféta* egykori munkatársát, Rita Vitrolt, akinél bevallottan kevés embert utált jobban.

– Milyen korán jöttél! – szólt Hermione, miközben félrehúzódott, hogy helyet szorítson Harry székének. – Azt hittem, Chóval vagy. Csak egy óra múlva számítottam rád.

– Chóval? – kapott a szón Rita, és Harryre meredt. – Egy lánnyal?

Közben felkapta a krokodilbőr táskáját, és kotorászni kezdett benne.

– Ha Harrynek száz barátnője lenne, magának ahhoz se volna köze! – ripakodott rá Hermione. – Úgyhogy rakja el azt a vacakot, de rögtön!

Az említett vacak egy méregzöld penna volt. Rita olyan arcot vágott, mintha butykornyálat nyelt volna, eltette az írószerszámot; és csattintva becsukta táskáját.

– Miről van szó? – kérdezte a székére zuttyanva Harry, és végignézett az asztaltársaságon.

– A prefektus kisasszony épp készült elmondani, amikor megérkeztél – mondta Rita, és belekortyolt az italába. – Beszélnem azért szabad a fiatalemberhez, ugye? – tette hozzá, Hermionénak címezve.

– Azt szabad – felelte higgadtan a lány.

Rita Vitrolt szemlátomást megviselte a kényszerű munkanélküliség. Egykor gondosan becsavart haja most fésületlenül lógott le szögletes arca két oldalán. Ötcentis körmeiről lepattogzott a lakk, és csillogó-villogó szemüvegén foghíjas volt a műdrágakő-berakás. Megint ivott egy nagy kortyot, majd a szája sarkából odamorogta Harrynek:

– És mondd, csinos a lány?

– Még egy szó Harry szerelmi életéről, és lőttek a megállapodásunknak! – förmedt rá Hermione.

Rita megtörölte száját a kézfejével.

– Milyen megállapodásról beszélsz, Fontoska kisasszony? Ha jól emlékszem, egyszerűen iderendeltél engem. De ne félj, eljön még a nap...

Mély, borzongós sóhajjal elhallgatott.

– Persze, eljön a nap, mikor majd megint hazugságokat írhat Harryről meg rólam – felelte közönyösen Hermione. – Csakhogy az minket már nem fog érdekelni.

– Az utóbbi időben a segítségem nélkül is sok szörnyű dolgot írnak Harryről – jegyezte meg Rita, a fiúra pillantva a pohara fölött. Ezután rekedten suttogva hozzátette: – Milyen érzés ezeket olvasni, Harry? Fáj? Kétségbeejt? Dühít?

– Természetesen dühíti a dolog – felelte Harry helyett Hermione. – Elmondta a miniszternek az igazságot, de az olyan ostoba, hogy nem hajlandó elhinni.

– Szóval továbbra is azt állítod, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén visszatért? – Rita letette poharát, s keze megint a krokodilbőr táskára vándorolt. – Kitartasz a mese mellett, amit Dumbledore terjeszt? Hogy Tudodki visszatért, és te vagy az egyetlen tanú?

– Nem én vagyok az egyetlen tanú – morogta dühösen Harry. – Több mint egy tucat halálfaló is látta. Soroljam a nevüket?

– Boldoggá tennél – susogta Rita. A keze már a táskájában volt, és úgy nézett Harryre, mintha a világ nyolcadik csodáját látná. – Öles szalagcím: "Potter neveket mond"... Alcím: "Harry Potter azt állítja: a halálfalók ma is köztünk járnak". Alatta egy szép nagy fotó rólad. "Tudjukki támadásának zavart elméjű túlélője, a tizenöt éves Harry Potter tegnap közfelháborodást keltve halálfalónak nevezte a varázslótársadalom több köztiszteletben álló és prominens tagját"...

Rita a szájához emelte a purlicerpennát... aztán egyszerre kihunyt a mohó csillogás a szemében, és leeresztette a bűvös tollat.

– De persze – folytatta, szúrós pillantást vetve Hermionéra – a prefektus kisasszony nem óhajtja, hogy ez a sztori napvilágot lásson.

– Ami azt illeti – felelte nyájas mosollyal Hermione – a prefektus kisasszony pontosan azt óhajtja.

Rita szeme elkerekedett. Harryé úgyszintén. Luna ellenben álmatagon dúdolta a Weasleyt nézni szinte fájt, és a koktélját kevergette egy pálcára szúrt gyöngyhagymával.

– Azt akarod, hogy megírjam, amit Tudjukkiről mond? – kérdezte fojtott hangon Rita.

– Igen, azt akarom – bólintott Hermione. – Írja meg a teljes igazságot! Pontosan úgy, ahogy Harrytől hallja. Harry elmond minden részletet: felsorolja, kik azok a halálfalók, akik ott voltak, leírja Voldemort jelenlegi külsejét... Szedje már össze magát! – tette hozzá megvetően, miután Rita Voldemort nevének hallatán úgy összerándult, hogy magára loccsantotta Lángnyelv whiskyje felét.

Az újságírónő letörölte kopott esőkabátjáról az italt, de közben egy pillanatra se vette le a szemét Hermionéról. Azután megrázta a fejét.

– A Próféta nem fogja lehozni – szólt. – Ha nem vetted volna észre, senki nem hiszi el ezt a légből kapott mesét. Harryt rögeszmés bolondnak tartják. Persze ha ebből kiindulva írnám meg a cikket...

– Az úgynevezett eszelős Harryről már épp elég cikket olvashattunk – vágott a szavába Hermione. – Abból, köszönjük szépen, nem kérünk többet! Azt akarom, hogy Harrynek lehetősége legyen elmondani az igazságot!

– Ilyen sztorira senki nem vevő – legyintett Rita.

– Csak a *Próféta* nem vevő rá, mert az Caramel szócsöve! – csattant fel Hermione.

Rita összehúzott szemmel vizsgálgatta a lányt. Aztán az asztal fölé hajolt, és tárgyilagosan így szólt:

– Tény, hogy Caramel elvár dolgokat a *Próféta*tól, de nem ez a lényeg. Azért nem hoznak le olyan cikket, ami jó színben tünteti fel Harryt, mert senki nem akar ilyesmit olvasni. A közhangulat mást diktál. Az azkabani fogolyszökés épp elég most az embereknek. Mindenki tiltakozik a gondolat ellen, hogy Tudjukki visszatért.

– Szóval a *Reggeli Próféta*nak nincs más dolga, mint azt mondani, amit a nép hallani akar – csattant Hermione válasza.

Rita megitta Lángnyelv whiskyje maradékát, majd kihúzta magát, és szemöldökét felhúzva így felelt:

– A *Próféta*nak az a dolga, hogy eladja magát, te ostoba.

– Apám szerint borzalmas újság – szólalt meg váratlanul Luna.

Dülledő szemét Ritára emelte, s a szájába dugta a gyöngyhagymát.

– Apám fontos híreket közöl, amelyekről mindenkinek tudni kell. Őt nem érdekli a pénz.

Rita úgy nézett rá, mint elefánt a hangyára.

– Felteszem, apád valami ócska kis falusi hírmondót szerkeszt... "Hasznos tippek muglik közt lakóknak"... "Bolhapiaci hírek"...

– Nem – felelte higgadtan Luna, és visszadugta a gyöngyhagymát a violalikőrbe. – Apám a *Hírverő* szerkesztője.

Rita akkorát horkantott, hogy a közeli asztaloknál ülők ijedten összerezzentek.

– Fontos híreket közöl, amelyekről mindenkinek tudni kell! – prüszkölte undorodva. – Kertet lehet trágyázni azzal a szennylappal!

– Nos, Rita, itt a nagy lehetőség, hogy emelje a *Hírverő* színvonalát – szólt negédes mosollyal Hermione. – Luna azt mondja, az apja szívesen lehozza az interjút Harryvel. Úgyhogy a publikálás nem gond.

Rita pár másodpercig szóhoz se jutott az elképedéstől. Aztán harsányan felnevetett.

– A *Hírverő*ben!? – kacagta. – Azt hiszitek, lesz ember, aki komolyan veszi, ha a *Hírverő*ben jelenik meg!?

– Mondjuk úgy, hogy lesznek, akik nem veszik komolyan – felelte rendíthetetlen nyugalommal Hermione. – De mivel a kommentár, amit a *Próféta* az azkabani foglyok szökéséhez fűzött, nem volt túl meggyőző, sok ember elgondolkodik majd, hogy nincs-e más magyarázat is a történtekre. Ha pedig kínálnak nekik más magyarázatot, igenis kíváncsiak lesznek rá, még ha csak... – Gyors oldalpillantást vetett Lunára. – ...szóval, még ha csak egy ilyen különös magazinban olvasható is.

Rita kissé oldalra billentette a fejét, és hosszasan fürkészte Hermione arcát. Aztán hirtelen így szólt:

– Rendben, tegyük fel, hogy vállalom a munkát. Mennyit kapok érte?

– Apa nem szokott fizetni a cikkekért – válaszolta révetegen Luna. – A magazinunkba írni megtiszteltetés, meg hát az emberek örülnek, ha nyomtatásban látják a nevüket.

Rita Vitrol olyan arccal fordult Hermionéhoz, mintha megérezné a butykornyál ízét a szájában.

– Azt várod tőlem, hogy ingyen írjam meg?

– Azt bizony – felelte Hermione, és belekortyolt az italába. – Mert ha nem teszi meg, értesítem a hatóságokat, hogy maga bejegyzetlen animágus. Aztán a *Próféta* jól megfizeti majd a helyszíni beszámolóit az Azkabanból.

Rita arckifejezése elárulta, hogy legszívesebben Hermione orrába dugná a színes papírernyőt, ami a lány koktélját díszítette.

– Szóval nincs választásom – szólt kissé remegő hangon. Ismét kinyitotta krokodilbőr táskáját, kivett belőle egy pergamenlapot, és szájához emelte a purlicerpennát.

– Apa nagyon fog örülni – szólt vidáman Luna, mire Rita állkapcsán megrándult egy izom.

– Mehet? – fordult Harryhez Hermione. – Készen állsz rá, hogy elmondd a világnak az igazságot?

– Azt hiszem – felelte Harry, a pergamenen egyensúlyozó purlicerpennára pillantva.

– Akkor kezdheti, Rita – biccentett komoly képpel Hermione, és kihalászott egy szem meggyet koktélospohara aljából.

Huszonhatodik fejezet
Látó és látomás

Luna a maga álmatag módján kifejtette, hogy nem tudja, mikor jelenik meg a Harryvel készült interjú, mert az apja vár valakitől egy szép hosszú írást az utóbbi időben látott morzsás szarvú szipirtyókról.

– ...és az nagyon fontos cikk, úgyhogy Harry sztorija talán csak a következő számba fér bele...

Harrynek eléggé nehezére esett felidézni az éjszakát, amikor Voldemort visszatért. Rita a legapróbb részletekről is kifaggatta, s ő el is mondott mindent, amire csak emlékezett. Tudta, komolyan kell vennie az alkalmat, hogy a világ elé tárhatja az igazságot.

Ugyanakkor gyanította, hogy beszámolójában sokan csak újabb bizonyítékot látnak majd arra, hogy ő, Harry komplett elmebeteg – főleg mivel az interjú a morzsás szarvú szipirtyókról szóló cikkek és egyéb badarságok között jelenik majd meg. Bellatrix Lestrange és a többi halálfaló szökése után azonban Harry úgy érezte, mindenképp hallatnia kell a hangját, akár elér vele valamit, akár nem.

– Kíváncsi vagyok, mit fog szólni a cikkhez Umbridge – mondta hétfő este, a vacsoránál Dean. A mellette ülő Seamus szorgalmasan lapátolta magába a csirkés-sonkás tésztát, de Harry tudta, hogy ő is fülel.

A feltűnően sápadt Neville felpillantott tányérjáról.

– Nagyon jól tetted, hogy mindent. elmondtál, Harry – szólt, majd akadozva hozzátette: – Nehéz volt... beszélni róla... ugye?

– Igen – felelte csendesen Harry. – De az embereknek meg kell tudniuk, milyen szörnyűségekre képes Voldemort.

– Így igaz – bólintott Neville. – És hogy mire képesek a halálfalói. Igen, meg kell tudniuk.

Lesütötte a szemét, és folytatta az evést. Seamus felpillantott, de amint tekintete találkozott Harryével, gyorsan elfordult. Nem sokkal később Dean, Seamus és Neville elindultak a klubhelyiségbe, így Harry és Hermione magukra maradtak az asztalnál. Meg akarták várni Ront, aki a kviddicsedzés miatt késett a vacsoráról.

Hamarosan feltűnt a teremben Cho Chang, barátnője, Marietta társaságában. Harrynek elszorult a torka, mikor meglátta – a lány azonban nem nézett rá, s ültében is a hátát mutatta neki.

– Tényleg, még nem is kérdeztem – szólalt meg vidáman Hermione, a Hollóhát asztala felé pillantva. – Milyen volt a randevúd Chóval? Hogyhogy olyan korán elváltatok?

– Öhm... hát... – fogott a válaszba Harry, miközben maga elé húzta a rebarbarás morzsát, hogy repetát szedjen magának. – Röviden összefoglalva: kész katasztrófa volt.

És elmondta, mi történt Madam Puddifoot kávézójában.

– ...aztán felpattant, további jó szórakozást kívánt, és sírva kirohant az utcára – fejezte be néhány perccel később, miután az utolsó falatot is eltakarította a tányérjáról. Letette a kanalat, és Hermionéra nézett. – Fogalmam sem volt, mi ütött belé. Még most sem tudom.

Hermione vetett egy pillantást Cho hátára, és sóhajtott.

– Ne haragudj, hogy ezt mondom, Harry, – szólt szomorúan – de egy kicsit tapintatlan voltál.

– Tapintatlan? – Harry őszintén felháborodott. – Én? Teljesen jól elvoltunk, és akkor egyszer csak elkezdi mesélni, hogy Roger Davies randit kért tőle, meg hogy Cedrickel ott falták egymást abban a hülye kávéházban. Szerinted ez normális dolog?

– Figyelj rám! – szólt Hermione olyan angyali türelemmel, mintha egy hisztis óvodásnak próbálná a fejébe verni, hogy egy meg egy az kettő. – Akkor hibáztál, mikor a randitok közepén bejelentetted, hogy találkozni akarsz velem.

– De-de hát... – dadogta Harry – de hát te mondtad, hogy találkozzunk délben, és hogy vigyem őt magammal! Úgy kellett volna odavinnem, hogy nem mondok neki semmit?

– Nem lett volna semmi baj, ha máshogy tálalod a dolgot. Azt kellett volna mondanod, hogy téged is nagyon bosszant, de addig nyaggattalak, amíg megígértettem veled, hogy elmész a Három Seprűbe. Persze semmi kedved hozzá, mert inkább egész nap vele lennél, de sajnos muszáj, és

könyörögsz, hogy kísérjen el, és akkor talán gyorsabban el is szabadulsz. És hát az se ártott volna, ha elmondod neki, hogy milyen csúnyának tartasz engem – tette hozzá kiegészítésképpen Hermione.

– De hát nem tartalak csúnyának! – pislogott Harry.

Hermione felnevetett.

– Esküszöm, Harry, te rosszabb vagy, mint Ron... Nem, az túlzás... – sóhajtotta, mivel ekkor feltűnt a nagyterem ajtajában a fülig sáros és igencsak mogorva Ron. – Értsd meg: megbántottad Chót, mikor elmondtad, hogy találkozni akarsz velem. Utána féltékennyé akart tenni, hogy megtudja, mennyire szereted őt.

– Erre ment ki az egész? – fintorgott Harry. Közben Ron lehuppant melléjük, és maga elé húzott minden elérhető tálat. – Nem lett volna egyszerűbb, ha megkérdezi, hogy jobban szeretem-e őt, mint téged?

– A lányok nem tesznek fel ilyen kérdéseket – mondta Hermione.

– De tegyenek fel! – heveskedett Harry. – Akkor megmondhattam volna, hogy ő tetszik nekem, és nem kellett, volna megint előhoznia a Cedric-ügyet!

Ekkor csatlakozott hozzájuk Ginny, aki ugyanolyan sáros és rosszkedvű volt, mint Ron.

– Egy szóval se mondtam, hogy értelmesen viselkedett – rázta a fejét Hermione. – Csak próbálom megértetni veled, hogy mit érzett.

– Ki kéne adnod egy könyvet – szólt közbe a krumpliját trancsírozva Ron – amiben leírod a fiúknak, hogy mit jelentenek a lányok lökött dolgai.

– Ez remek ötlet! – vágta rá Harry, s a hollóhátasok asztala felé nézett. Cho felállt, és hátra se pillantva kiment a nagyteremből.

Harry csüggedten visszafordult.

– Milyen volt az edzés? – kérdezte.

– Borzalmas – felelte komoran Ron.

– Jaj, ne mondd már! – szólt Hermione, és Ginnyre nézett. – Biztos nem volt olyan...

– De igen – vágott a szavába Ginny. – Tragikus volt. Angelina majdnem elsírta magát.

Vacsora után Ron és Ginny fürödni mentek, Harry és Hermione pedig visszatértek a zsúfolt klubhelyiségbe, hogy fejest ugorjanak a házifeladat-tengerbe. Harry már fél órája szenvedett egy csillagtérképpel, mikor odaléptek hozzájuk a Weasley ikrek.

– Ron és Ginny nincsenek itt? – kérdezte körülpillantva Fred, miközben odahúzott egy széket az asztalhoz. Harry a fejét rázta. – Akkor jó. Megnéztük az edzést. A földbe fogják döngölni őket. Borzalmas a csapat nélkülünk.

– Ginny nem olyan rossz – szólt George, és leült Fred mellé. – Fura is, hogy ilyen ügyes. Mi sose engedtük játszani.

– Hatéves kora óta rendszeresen bejárt a kerti seprűtárolótokba, és felváltva gyakorolt a seprűiteken, mikor nem láttátok – szólt ki Hermione az ősi rúnákról szóló könyvek ingatag tornya mögül.

– Nocsak – morogta meglepetten George. – Akkor nincs több kérdésem.

– Hogy megy Ronnak a védés? – kérdezte Hermione a Mágikus hieroglifák és logogramok mögül kipillantva.

– Ha nem látja senki, remekül – felelte fejcsóválva Fred. – Szombaton meg kell beszélni a közönséggel, hogy ha a térfelünkre kerül a kvaff, fordítsanak hátat és dudorásszanak.

Fred felállt, és nyugtalanul járkálni kezdett. Végül megállt az ablak előtt, és kinézett a sötét parkra.

– A kviddics volt az egyetlen dolog, amiért érdemes volt itt dekkolni.

Hermione rosszalló pillantás vetett rá.

– És a vizsgáitok?

– Mondtuk már, hogy minket nem érdekelnek a RAVASZ-ok – legyintett Fred. – A Maximuláns nyalánkságok sorozatgyártásra készek. Már a Lázralobbantót is tökéletesítettük. Kiderült, hogy a keléseket pár csepp futkárlobonc-kivonattal el lehet tüntetni. Lee ötlete volt.

George nagyot ásított, és unottan kinézett a felhős, éjszakai égre.

– Nem is tudom, megnézem-e a szombati meccset. Ha Zacharias Smithék legyőznek minket, kénytelen leszek a tóba vetni magam.

– Kénytelen leszel a tóba vetni Zacharias Smitht – javította ki mogorván Fred.

– Látjátok, ez a baj a kviddiccsel! – jegyezte meg Hermione, fel se pillantva rúnafordításából. – Kiélezi a házak közötti feszültséget.

Mikor felnézett megkeresni a Spellman Szótagképtárat, észrevette, hogy Fred, George és Harry szörnyülködve bámulnak rá.

– Miért, nem így van? – csattant fel ingerülten. – Szerintetek ér ennyit egy játék?

– Hermione! – szólalt meg fejcsóválva Harry – az érzelmekhez nagyon jól értesz, de a kviddicsről fogalmad sincs.

– Az lehet, de nekem legalább nem függ a boldogságom Ron őrzői teljesítményétől – felelte egykedvűen a lány, és újra a fordítása fölé hajolt.

Harry inkább leugrott volna a csillagvizsgáló toronyból, semmint hogy ezt bevallja Hermionénak, de miután végignézte a szombati mérkőzést, bármilyen összeget megadott volna érte, hogy többé őt se érdekelje a kviddics.

A legjobb dolog, amit a meccsről el lehetett mondani, az volt, hogy csupán huszonkét percig tartott. A Griffendél szurkolóinak azonban ennyi is bőven elég volt a lidércnyomásból. Harry nem is tudta eldönteni, melyik volt a meccs legborzalmasabb pillanata, erre a címre ugyanis három megmozdulás is pályázhatott: Ron tizennegyedik sikertelen védése; vagy az, amikor Sloper a gurkó helyett Angelina száját találta el az ütőjével; talán az, amikor Kirke rémült sikollyal hanyatt dobta magát a kvaffal közeledő Zacharias Smith láttán. Az volt a csoda, hogy a Griffendél ezek után csak tíz ponttal veszített: Ginnynek sikerült elhalásznia a cikeszt a hugrabugos fogó, Summerby orra elől, így a végeredmény 240:230 lett.

– Szépen csináltad! – dicsérte meg Harry Ginnyt, miután felkullogtak a Griffendél-toronyba. A klubhelyiségben olyan volt a hangulat, mintha a társaság egy temetésről érkezett volna haza.

Ginny mogorván vállat vont.

– Szerencsém volt – felelte. – Elég lomha cikeszt kaptunk, Summerby pedig náthás, és pont rosszkor tüsszentette el magát. De mindegy, ha majd visszajössz a csapatba...

– Örökre eltiltottak, Ginny.

A lány a fejét rázta.

– Az örök eltiltásod addig tart, amíg Umbridge itt van a suliban: Nagy különbség. Szóval, ha majd visszajössz a csapatba, átjelentkezem hajtónak. Angelina és Alicia jövőre elmennek, én meg úgyis jobban szeretek gólt dobni, mint a cikeszt lesni.

Harry Ron felé pillantott. Barátja a sarokban gubbasztott egy üveg vajsörrel a kezében, és a térdét bámulta.

– Angelina még mindig nem engedi kiszállni – szólt Ginny, mintha kitalálta volna Harry gondolatát. – Azt mondja, érzi, hogy Ron többre képes.

Harrynek tetszett Angelina kitartó bizalma, mégis úgy gondolta, ha másért nem, könyörületből el kellene engednie Ront. A mardekárosok, akiknek most már jó esélyük volt a Kviddicskupa elnyerésére, a meccs után ismét a *Weasleyt nézni szinte fáj!*-jal búcsúztatták a pályáról lekullogó fiút.

Fred és George sétáltak oda hozzájuk.

– Már cikizni sincs kedvem – szólt Fred, a magába roskadt Ron felé pillantva. – De azért az a tizennegyedik nem volt semmi...

Azzal kapálózni kezdett, mintha függőleges kutyaúszást mutatna be.

– ...ezt megjegyzem, és majd elsütöm valamelyik bulin.

Ron nem sokkal később felállt, és elkullogott a csigalépcső felé. Harry várt néhány percig, s csak azután követte: időt hagyott Ronnak, hogy alvást színlelhessen, ha akar. És valóban, mikor belépett a hálóterembe, barátja feltűnően hangos horkolásba kezdett.

Harry csendben levetkőzött, s közben újra eltöprengett a meccs tanulságain. Nagyon megviselte, hogy tehetetlen kívülállóként kell néznie a játékot. Elégedett volt ugyan Ginny teljesítményével, de biztosra vette, hogy ő maga jóval korábban el tudta volna kapni a cikeszt. Emlékezett a pillanatra,

mikor az aranylabda Kirke bokája mellett lebegett – ha Ginny akkor habozás nélkül odakap, kicsikarhatta volna a győzelmet a Griffendél számára.

Umbridge, aki néhány sorral lejjebb, előtte ült a lelátón, a meccs alatt kétszer is hátrafordult, hogy kárörvendően rávigyorogjon. Az emlék feldühítette Harryt, de aztán eszébe jutott az utasítás, amit Piton minden okklumenciaóra végén megismételt: hogy elalvás előtt csitítsa el érzelmeit, és ürítse ki az elméjét.

Harry egy-két percig próbálkozott is a dologgal, de most, hogy Umbridge után Piton is eszébe jutott, dühe csak még jobban felizzott. Ron tüntető horkolása időközben már átment egyenletes, lassú szuszogásba. Harry annál nehezebben tudott elaludni. Teste kimerült volt, de agya még sokáig nem talált nyugalmat.

Azt álmodta, hogy Neville Bimba professzorral keringőzik a Szükség Szobájában, és McGalagony skót dudán játszik nekik.

Ő egy darabig nevetve nézte a táncot, azután elindult, hogy megkeresse a DS többi tagját.

A teremből kilépve azonban nem Badar Barnabást és a trollokat pillantotta meg, mint máskor, hanem fáklyafényben derengő, csupasz kőfallal találta szemben magát. Lassan balra fordította a fejét: ablaktalan folyosót látott, és a távolban egy dísztelen, fekete ajtót.

Izgatottság fogta el, s elindult az ajtó felé. Érezte, hogy most végre sikerülni fog, ezúttal ki tudja nyitni... Már csak fél méterre volt a céltól, mikor szíve nagyot dobbant: keskeny kék fénycsíkot pillantott meg az ajtó jobb oldalán... Az ajtó résnyire nyitva volt...

Felemelte a kezét...

Ron nagyot horkantott álmában, s Harry felriadva azon kapta magát, hogy a semmiben tapogatózik, egy ajtót keresve, ami több száz kilométerre van tőle. Csalódottan és szégyenkezve leeresztette a kezét. Tudta, hogy megint tilosban járt, de olyan égető kíváncsiság vonzotta ahhoz, ami az ajtón túl vár rá, hogy jobb belátása ellenére is azt kívánta, bár várt volna Ron még egy percet azzal a horkantással...

Hétfő reggel Harryék a postabaglyok érkezésének pillanatában léptek be a nagyterembe. Ezen a napon nemcsak Hermione várta izgatottan a *Reggeli Próféta*t kézbesítő madarat – szinte mindenki kíváncsi volt rá, vannak-e újabb fejlemények a halálfalók ügyében.

Köztudott volt ugyanis, hogy a szökevényeket még mindig nem sikerült kézre keríteni – bár sok szemtanú állította, hogy látta őket.

Miközben Hermione az újságot bontogatta, Harry narancslevet töltött magának. Ő maga egyetlenegy levelet kapott év eleje óta, így aztán mikor egy bagoly huppant le elé az asztalra, első gondolata az volt, hogy tévedés történt.

– Kit keresel? – kérdezte a madártól, majd miután kivette narancsleves poharát a bagoly csőre alól, előredőlt, hogy elolvassa a küldemény címzését: Harry Potter Roxfort, nagyterem. Harry csodálkozva nekilátott, hogy kioldja a levelet rögzítő bőrszíj csomóját, de még mielőtt végzett volna vele, három, négy, öt további bagoly landolt az első mellett. A madarak tülekedni kezdtek – egyik se akarta kivárni a sorát – így aztán pillanatok alatt feldöntötték a sót, és beletapostak a vajtartóba.

– Mi van itt? – álmélkodott Ron.

A griffendélesek kíváncsian pislogtak Harryre, akit addigra már újabb hét vijjogó, huhogó, csapkodó bagoly próbált megközelíteni.

– Harry! – szólt izgatottan Hermione, és kihúzott egy kuvikot a tolltömeg közepéből. A madár lábára hosszú, hengeres csomag volt kötve. – Azt hiszem, tudom, mit történt... Ezt nyisd ki elsőnek!

Harry letépte a barna papírt – a csomag a *Hírverő* márciusi kiadásának egy összecsavart példánya volt. Mikor kisimította a magazint, saját, bárgyún vigyorgó arcát pillantotta meg a címlapon.

A fotóra keresztben piros betűkkel ezt nyomtatták:

Harry Potter végre mindent elmond!
Ez történt aznap éjjel, mikor Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén, visszatért

– Na mit szólsz? – kérdezte Luna, aki időközben odasétált a Griffendél asztalához, és befurakodott Fred és George közé. – Tegnap jelent meg. Én kértem meg apát, hogy küldjön neked egy tiszteletpéldányt. Azok meg, gondolom – a Harry előtt tolongó bagolyseregre mutatott – az olvasók levelei.

– Én is arra tippeltem – bólogatott Hermione. – Harry, nem bánod, ha...

– Dehogyis, csak nyugodtan! – felelte kissé kábán Harry.

Ron és Hermione lelkesen rávetették magukat a levelekre.

– Ez azt írja, meg vagy kattanva – foglalta össze az első levél tartalmát Ron. – Na, jól van...

– Ezt egy nő írta... Azt ajánlja, menj el a Szent Mungóba sokkbűbáj-terápiára – olvasta fintorogva Hermione, és gombócba gyűrte a kérdéses levelet.

– Ez egy kicsit kedvesebb – szólt bizonytalanul Harry, egy Paisleyből érkezett hosszú levelet böngészve. – Hé, ez a nő azt írja, hisz nekem!

– Ez meg nem tudja, mit higgyen – jelentette Fred, aki közben szintén belevetette magát a levélszüretbe. – Azt írja, nem tűnsz őrültnek, de nem tudja elhinni, hogy Tudodki visszatért, szóval teljesen tanácstalan. Erre pocsékolni a jó pergament!

– Itt is van egy, akit meggyőztél! – szólt izgatottan Hermione, s olvasni kezdte: Most, hogy megismertem az Ön verzióját is, azt kell mondanom, a *Reggeli Próféta* felettébb igazságtalanul bánt Önnel. Bár nehéz szembenézni a ténnyel, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén visszatért, kénytelen vagyok belátni, hogy Ön igazat mond. – Ez fantasztikus!

– Még egy, aki szerint futóbolond vagy – dörmögte Ron, és hátradobott a válla fölött egy összegyűrt levelet. – Ez viszont azt írja, meggyőzted, és most igazi hősnek tart – fú, még a fényképét is elküldte!

– Ti meg mit csináltok? – csendült egy kislányosan affektáló hang.

Harry felpillantott az előtte heverő levélhalomból. Fred és Luna mögött ott állt Umbridge professzor, dülledt varangyszemét a bagoly- és levélrengetegre szegezve. A háta mögül egész seregnyi diák pislogott Harry felé.

– Miért kaptál ennyi levelet, Potter?

– Miért, már levelet kapni se szabad? – szájaskodott Fred.

– Fékezd magad, Weasley, mert büntetőmunka lesz a vége. Nos, Potter?

Harry először tétovázott, aztán belátta, hogy úgyse tudja titokban tartani a dolgot. Csak idő kérdése volt, hogy a *Hírverő* egy példánya Umbridge-hez is eljusson.

– Adtam egy interjút arról, ami tavaly júniusban történt velem – felelte. – És az olvasók írtak nekem.

Miközben beszélt, vetett egy futó pillantást a tanári asztal felé.

Dumbledore Flitwick professzorral beszélgetett, neki mégis az volt az érzése, hogy egy másodperccel korábban az igazgató még őt nézte.

– Interjút adtál? – ismételte Umbridge, még tőle is szokatlanul magas és vékony hangon. – Mi az, hogy interjút adtál?

– Válaszoltam egy újságíró kérdéseire – felelte Harry. – Tessék...

Azzal a főinspektor elé dobta a *Hírverő*t. Umbridge felemelte a magazint, rámeredt a címlapra, és sápadt, tésztás arca másodpercek alatt csúf, foltos lilára sötétedett.

– Mégis, mikor...? – kérdezte elfúló hangon.

– A legutóbbi roxmortsi hétvégén.

Umbridge szeme villámokat szórt, s úgy remegett a keze, hogy zörögni kezdett benne az újság.

– Soha többet nem mehetsz le Roxmortsba, Potter – sziszegte. – Hogy voltál képes... hogy merészeltél... – Kihúzta magát, és sóhajtott egyet. – Szomorúan látom, hogy még mindig nem sikerült leszoktatnom téged a hazudozásról. Ötven pontot levonok a Griffendéltől, te pedig még egy hét büntetőmunkát kapsz.

Azzal a hóna alá csapta a *Hírverő*t, és számos diák tekintetétől kísérve eldöcögött.

Késő délelőtt hatalmas plakátok tűntek fel kastélyszerte – nemcsak a házak hirdetőtábláin, hanem a folyosókon és a tantermekben is:

A ROXFORTI FŐINSPEKTOR RENDELKEZÉSE

A Roxfort tanulói számára a Hírverő című sajtótermék birtoklása eltanácsolás terhe mellett tilos. Jelen rendelkezés alapját a 27-es számú oktatásügyi rendelet képezi.

Dolores Jane Umbridge főinspektor s. k.

Hermione valami okból mindig boldogan elmosolyodott, valahányszor elhaladt a plakát egy-egy példánya előtt.

– Megtudhatnám, mi tetszik ezen annyira? – kérdezte tőle Harry.

– Jaj, hát nem érted? – suttogta Hermione. – Azzal hogy Umbridge indexre tette az interjút, gondoskodott róla, hogy kivétel nélkül mindenki elolvassa!

Ebben nem is tévedett. Estére a Roxfort összes tanulója fejből idézte a cikket, pedig Harry a nap folyamán a *Hírverő* egyetlen példányát se látta senkinél. A diákok az interjúról suttogtak az osztálytermek előtt sorban állva, ebéd közben, sőt az órák alatt is.

Hermione rúnatanra menet rövid látogatást tett a lányvécében, s utána beszámolt róla, hogy ott is minden fülkében a cikkről folyt a szó.

– Nyilván mindenki tudja, hogy ismerlek, mert miután észrevettek, elkezdtek kérdésekkel bombázni – mesélte csillogó szemmel. – És képzeld, úgy tűnt, hogy a lányok hisznek neked! Végre sikerült meggyőznöd őket!

Umbridge professzor egész nap a folyosókon cirkált. Szúrópróbaszerűen megállította a diákokat, és rájuk parancsolt, hogy ürítsék ki táskájukat és zsebeiket. Nyilván az újságot kereste náluk, de a diákok túljártak az eszén: az interjút tartalmazó oldalakat megbűvölték, hogy az illetéktelen szem tankönyvlapoknak vagy egyszerűen üres pergamennek lássa őket.

A tanárok a 26-os számú oktatásügyi rendelet értelmében nem beszélhettek a cikkről, de azért megtalálták a módját, hogy kifejezésre juttassák véleményüket. Bimba professzor húsz ponttal jutalmazta a Griffendélt, miután Harry odavitt neki egy locsolókannát; Flitwick professzor bűbájtanóra után titkon Harry kezébe nyomott egy doboz cincogó cukoregeret; Trelawney pedig a jóslástanóra közepén hisztérikus zokogásban tört ki, és Umbridge nagy bosszúságára közölte az elképedt diákokkal, hogy Harry mégsem fog fiatalon kínhalált halni, hanem megéri az aggastyánkort, kinevezik mágiaügyi miniszternek, és tizenkét gyereke lesz.

A legnagyobb örömöt mégis az okozta Harrynek, hogy másnap, mikor épp átváltoztatástan-órára sietett, odalépett hozzá Cho. Mire észbe kapott, a lány megfogta a kezét, és belesúgta a fülébe:

– Bocsáss meg, Harry! Nagyon bátor vagy, hogy mindent elmondtál... Sírtam, amikor olvastam.

Harry sajnálta, hogy ismét megríkatta Chót, annak viszont örült, hogy megint beszélő viszonyban vannak. A lány búcsúzóul még egy gyors puszit is nyomott az arcára. Az átváltoztatástan-terem előtt aztán újabb kellemes meglepetés érte Harryt: Seamus kilépett a sorból, és odament hozzá.

– Csak azt akarom mondani – motyogta a fiú, Harry bal térdét fixírozva – hogy most már hiszek neked. Elküldtem az anyukámnak egy példányt a magazinból.

Harry boldogságát ezek után már csak Malfoy, Crak és Monstro reakciója tudta fokozni. Aznap délután a könyvtárban látta a mardekáros hármast. Egy negyedik, cingár fiú is volt velük, akit Hermione elsuttogott tájékoztatása szerint Theodore Nottnak hívtak. Harry egy könyvet keresett a részleges eltüntetésről, s a fiúk egy emberként felé fordultak: Monstro fenyegetően ropogtatta az ujjait, Malfoy pedig odasúgott valamit Craknak. Harry pontosan tudta, miért viselkednek így: az interjúban mind a négyük apját megnevezte mint halálfalót.

– És az a legjobb – suttogta örvendezve Hermione, mikor kiléptek a könyvtárból – hogy még csak nem is tiltakozhatnak, mert azzal beismernék, hogy olvasták az interjút!

Mindennek tetejébe Luna a vacsoránál beszámolt róla, hogy a *Hírverő* összes példánya rekordsebességgel elkelt.

– Utánnyomást kellett rendelni! – mesélte az izgalomtól kidülledő szemmel. – Apa teljesen el van ájulva! Azt mondja, ez még a morzsás szarvú szipirtyónál is jobban érdekli az embereket!

Harryt aznap este hősként ünnepelték a Griffendél-toronyban.

A Weasley ikrek a veszélyre fittyet hányva nagyító bűbáj segítségével óriásplakátot csináltak a *Hírverő* címlapjából, és kiakasztották a klubhelyiség falára. A hatalmas Harry-arc időnként mennydörgő hangon megszólalt, és efféléket harsogott: *Marhák minisztériuma! Most vigyorogj, Umbridge!*

Hermione ezt nem találta túlzottan szórakoztatónak; azt mondta, zavarja a koncentrálásban, s végül korán el is ment lefeküdni. Egy-két óra múltán Harry is belátta, hogy az óriásplakát hosszú távon nem olyan vicces. Ráadásul múlni kezdett a beszéltető bűbáj hatása, úgyhogy a kép már csak összefüggéstelen szavakat kiabált:

Marhák!... Umbridge! – azt viszont egyre gyakrabban és egyre visítóbb hangon tette. Harrynek végül belefájdult a feje a rikácsolásba, s mivel egyidejűleg a sebhelye is égni kezdett, bejelentette, hogy elmegy lefeküdni – nagy bánatot okozva a körülötte ülő griffendéleseknek, akik századszorra is szerették volna meghallgatni a történet izgalmasabb részeit.

Odafent az üres hálóteremben első útja az ágya melletti ablakhoz vezetett. Nekinyomta homlokát az üvegnek, s a hűvös érintés átmenetileg tompította fájdalmát. Aztán levetkőzött, és bebújt az ágyba. Fejfájása nem akart szűnni, sőt most már enyhe hányingerrel párosult. Az oldalára fordult, behunyta szemét, és szinte azonnal elaludt...

Álmában ott állt egy gyertyákkal gyéren megvilágított, lefüggönyözött ablakú szobában. Egy szék magas támláján pihentette kezét, mely olyan fehér volt, mintha évek óta nem látott volna napot.

Hosszú ujjai sápadt póklábaknak tűntek a sötét bársonykárpiton.

A szék előtt, a gyertyák fénykörében fekete taláros férfi térdepelt.

– Úgy tűnik, rossz tanácsot kaptam – sziszegte dühösen Harry.

– Bocsáss meg nekem, kegyelmes úr – felelte a földön térdelő férfi. Lehajtott feje remegni látszott a gyertyafényben.

– Nem téged hibáztatlak, Rookwood – mondta éles, gonosz hangján Harry. Elengedte a széket, és elindult a földön kuporgó alak felé. Közvetlenül mellette megállt, és lenézett rá – magasnak érezte magát, sokkal magasabbnak, mint máskor. – Biztos vagy abban, amit mondtál, Rookwood? – kérdezte.

– Igen, nagyúr, igen... Hiszen ott dolgoztam a főosztályon...

– Avery azt mondta, O'Men el tudja hozni.

– Nem, kegyelmes uram, O'Men nem hozhatta el... Ezt ő maga is tudta... Bizonyára azért küzdött olyan kitartóan Malfoy Imperius-átka ellen...

– Állj fel, Rookwood! – suttogta Harry.

A férfi kis híján hasra esett, úgy sietett engedelmeskedni. Himlőhelyes arca volt; a hegek mély krátereknek tűntek a gyertyafényben. Kissé görnyedten állt, mintha egyfolytában meghajolni készülne, s csak időnként mert felpillantani Harry arcára.

– Jól tetted, hogy ezt elmondtad nekem – szólt Harry. – Nagyon jól... Lám, hónapokat vesztegettem el hasztalan próbálkozásokkal... De nem baj... Elölről kezdjük. Voldemort nagyúr hálás neked, Rookwood...

– Köszönöm... kegyelmes uram – nyögte Rookwood a megkönnyebbüléstől elcsukló hangon.

– A segítségedre lesz szükségem. El kell mondanod mindent, amit tudsz.

– Készséggel, nagyúr... amit csak kívánsz...

– Jól van... most elmehetsz. Küldd hozzám Averyt!

Rookwood hajlongva kihátrált a szobából.

Az egyik falon törött, félig vak tükör lógott. Harry lassan elindult felé. Homályba burkolózó tükörképe egyre nőtt, és egyre tisztábban kivehetővé vált... halálfejnél is fehérebb arc... vörös szem hosszúkás, szűk pupillaréssel...

– Neeeeeeem!

– Mi van? – kiáltott fel valaki a közelében.

Harry kétségbeesetten csapkodott maga körül, belegabalyodott az ágy függönyébe, és végül a padlón kötött ki. Hosszú másodpercekig fogalma sem volt, hol van. Arra számított, hogy megint feltűnik előtte a fehér, halálfejszerű arc – aztán Ron hangja magához térítette.

– Nyugton maradnál egy pillanatra, hogy kiszabadíthassalak?

Ron szétráncigálta a függönyöket. Harrynek izzott a sebhelye a fájdalomtól. Hanyatt feküdt, úgy nézett fel barátja holdfényben fürdő arcára. Ron szemlátomást épp akkor kezdett vetkőzni: talárja felgyűrve lógott a nyakában.

– Megint megtámadtak valakit? – kérdezte, s kíméletesnek épp nem nevezhető mozdulattal felrántotta a földről Harryt. – Apát? Megint a kígyó?

Harry erőtlenül megrázta a fejét.

– Nem... semmi baj... – felelte rekedten. A sebhelye mintha lánggal égett volna. – Illetve... Avery félhet... ő bajban van... Rossz tanácsot adott neki... Voldemort nagyon dühös rá...

Nagyot nyögött, remegve leroskadt az ágyára, és megdörzsölte a sebhelyét.

– De Rookwood segít neki... Most újra jó nyomon jár...

– Miket beszélsz? – kérdezte ijedten Ron. – Úgy érted, az előbb... Tudodkit láttad?

– Én magam voltam Tudodki – válaszolta Harry, és gyorsan rápillantott a kezére. Meg akart bizonyosodni róla, hogy már nincsenek hosszú, hullaszínű ujjai. – Rookwooddal beszélt, az egyik azkabani szökevénnyel. És Rookwood elmondta neki, hogy O'Men nem volt képes rá.

– Mire nem volt képes?

– Nem tudott elhozni valamit... Azt mondta, O'Men tudta is, hogy nem képes rá... Az Imperius-átokkal irányították... Malfoy apja átkozta meg.

– O'Ment kényszeríteni akarták, hogy hozzon el valamit? De hát... az csak a...

– Csak a fegyver lehet – bólintott Harry. – Igen.

A hálószoba ajtaja kinyílt, s belépett Dean és Seamus. Harry gyorsan felhúzta a lábát az ágyra. Titkolni akarta, mi történt, nehogy Seamus meggondolja magát, és megint bolondnak tartsa őt.

Ron vizet töltött magának az éjjeliszekrényen álló kancsóból, s közben odahajolt Harryhez.

– Jól értettem? – suttogta. – Te voltál Tudodki?

– Igen – felelte halkan Harry.

Ron túl nagyot kortyolt a pohárból. A víz lecsordult az állán, és a mellkasára folyt.

– Harry! – szólt, mikor Dean és Seamus beszélgetve vetkőzni kezdtek – ezt el kell mondanod...

– Nem kell senkinek elmondanom! – vágott a szavába Harry. – Nem is láttam volna, ha menne az okklumencia. Azt akarják, hogy zárjam ki a fejemből az ilyen dolgokat.

Az oldalára fordult, a hátát mutatva Ronnak. Egy idő múlva hallotta, hogy Ron matraca is megnyikordul. Közben megint égni kezdett a sebhelye, beleharapott hát a párnájába, hogy elfojtsa fájdalmas nyögéseit. Tudta, hogy valahol egy messzi szobában Avery pokoli kínokat áll ki...

Harry és Ron másnap megvárták az első szünetet, csak akkor mesélték el Hermionénak, mi történt az este. Semmiképp sem akarták kockáztatni, hogy valaki kihallgatja őket. Mikor aztán már a szokásos sarokban álltak a hideg, széljárta udvaron, Harry részletesen beszámolt a lánynak látomásáról. Hermione végighallgatta, s utána még hosszú másodpercekig némán meredt Fredre és George-ra, akik fej nélkül álltak az udvar túlsó végében, vevőik gyűrűjében.

– Szóval ezért ölték meg! – szólalt meg végül Hermione, levéve tekintetét az ikrekről. – O'Men attól készült ki, hogy megpróbálta ellopni azt a fegyvert. Gondolom, valamilyen védővarázs van rajta, és veszélyes megérinteni. Tudjuk, hogy O'Men azért került a Szent Mungóba, mert valami történt az agyával, még beszélni is elfelejtett. De emlékeztek, mit mondott róla a gyógyító? Hogy javul az állapota. Azt pedig nem engedhették, hogy meggyógyuljon. Gondoljatok csak bele: mikor megfogta a fegyvert, a sokktól vagy nem tudom, mitől, kikerült az Imperius-átok hatása alól. Ha visszanyerte volna a beszélőképességét, el tudta volna mondani, hogy Lucius Malfoy odaküldte ellopni a fegyvert. Malfoy könnyen találhatott alkalmat rá, hogy megátkozza, hisz mindennapos vendég a minisztériumban.

– Aznap is ott ólálkodott, mikor a tárgyalásom volt – bólintott Harry – lent a... Várjunk csak! Aznap lent volt a Misztériumügyi Főosztályra vezető folyosón! Mr. Weasley azt mondta, biztos arra volt kíváncsi, mi történik a tárgyalásomon. De lehet, hogy...

– Sturgis! – kiáltott fel Hermione.

Ron elképedve nézett rá.

– Tessék?

– Sturgis Podmore-t azért tartóztatták le, mert megpróbált bemenni egy ajtón! – hadarta Hermione. – Lehet, hogy Malfoy őt is elkapta! Talán épp aznap, amikor találkoztál vele odalent, Harry! Sturgis Mordon köpenyét viselte, igaz? Lehet, hogy láthatatlanul őrt állt az ajtónál, és Malfoy hallotta, ahogy megmozdult. Vagy egyszerűen kitalálta, hogy van ott valaki. Mondjuk, feltételezte, hogy áll egy őr az ajtó előtt, és vaktában odaküldött egy Imperius-átkot. És Sturgis, mikor legközelebb alkalma volt rá – gondolom, mikor megint ő volt őrszolgálatban – megpróbált bemenni a Misztériumügyi Főosztályra, hogy ellopja a fegyvert Voldemortnak... Maradj már, Ron...! De elkapták, és az Azkabanba küldték!

Hermione Harryre nézett.

– És most Rookwood elmondta Voldemortnak, hogyan szerezheti meg a fegyvert?

– Csak a beszélgetés végét hallottam, de úgy tűnt, hogy igen – felelte Harry. – Rookwood ott dolgozott. Lehet, hogy Voldemort most őt fogja elküldeni a fegyverért.

Hermione bólogatott, de szemlátomást máshol járt az esze. Aztán hirtelen így szólt:

– De neked ezt nem lett volna szabad látnod.

Harry megrökönyödve nézett rá.

– Micsoda?

– Meg kell tanulnod kizárni a fejedből az ilyesmit.

– Tudom, de...

– El kell felejtenünk, amit láttál! – jelentette ki határozottan Hermione. – És mostantól fogva vedd komolyabban az okklumenciát!

Harry olyan dühös lett Hermionéra, hogy egészen estig nem állt szóba vele – és nem is ez volt az egyetlen bosszúsága aznap. A szünetekben a diákok, ha nem a szökött halálfalókról beszélgettek, nevetve emlegették a Griffendél csapatának szombati lebőgését.

A mardekárosok olyan hangosan és olyan gyakran zengték el a Weasleyt nézni szinte fáj!-t, hogy Frics végül megtiltotta a folyosói éneklést.

A hét többi napja se alakult sokkal jobban. Harry kapott még két B-t bájitaltanból, továbbra is aggódnia kellett Hagridért, s a tetejébe kényszeresen újra meg újra felidézte a látomást, amiben Voldemort testébe búj t – bár barátai előtt mélyen hallgatott erről, mert nem akart újabb fejmosást kapni Hermionétól. Szívesen megbeszélte volna a dolgot Siriusszal, de mivel erről szó se lehetett, igyekezett elásni az emléket valahova az agya legmélyére.

Sajnos az agya legmélye már nem volt olyan jó rejtekhely, mint egykor.

– Állj fel, Potter!

Egyik este, néhány héttel a látomásos este után, Harry ismét a bájitaltantanár dolgozószobájának padlóján térdelt, elméje kiürítésén fáradozva. Piton varázslata megint rákényszerítette, hogy felelevenítsen egy sor régi, elfeledett élményt – többségében megaláztatásokat, melyeket Dudley és bandája jóvoltából szenvedett el még kisiskolás korában.

– Mi volt az utolsó emlék? – kérdezte Piton.

– Nem tudom – felelte fásultan Harry. Egyre nehezebben tudta különálló emlékekre bontani a kép- és hangegyveleget, amit Piton bűbája kavart a fejében. – Arra gondol, amikor az unokatestvérem rám támadt a vécében?

– Nem – felelte Piton. – Arra gondolok, amelyikben egy férfi térdel egy elsötétített szoba közepén...

– Az... nem érdekes – motyogta Harry.

A bájitaltantanár Harry szemébe fúrta a tekintetét. Harrynek eszébe jutott, amit épp Pitontól hallott: hogy a szembenézés a legilimencia fontos feltétele – gyorsan elfordította hát a fejét.

– Hogy kerül az a férfi és az a szoba a fejedbe, Potter?

– Ez csak... – Harry mindenfelé nézett, csak Pitonra nem. – Ez csak egy álom volt.

– Álom?

A beálló csöndben Harry kitartóan bámult egy piros folyadékban ázó döglött varangyot.

– Emlékszel még rá, hogy miért vagyunk itt, Potter? – kérdezte fenyegető-halkan Piton. – Tisztában vagy vele, miért áldozom az estéimet erre a kimerítő elfoglaltságra?

– Igen – felelte kelletlenül Harry.

– Tehát miért is vagyunk itt?

Harry most egy döglött angolnát vett szemügyre.

– Hogy megtanuljam az okklumenciát.

– Így van, Potter. Tudom, hogy nem erősséged a tanulás...

Harry Pitonra nézett, de csak egy gyűlölködő pillantás erejéig – ...de mertem remélni, hogy két hónap alatt azért rád ragadt valami.

– Hány hasonló álmod volt még a Sötét Nagyúrról?

– Nem volt több – felelte Harry.

– Ugyanakkor azt sem tartom kizártnak... – Piton fekete szeme kissé összeszűkült – ...hogy egyenesen élvezed ezeket a látomásokat. Különleges és fontos embernek érzed magad tőlük. Így van?

– Nem, nincs így – sziszegte Harry, és ökölbe szorította pálcát tartó kezét.

– Nagyon helyes! – susogta Piton. – Ugyanis nem vagy se különleges, se fontos. És nem a te dolgod kihallgatni, miről beszél a Sötét Nagyúr a halálfalóival.

– Hanem a magáé, igaz? – csattant fel Harry.

Végig se gondolta, mit mond, csak dühében vetette oda a mondatot. Egy hosszú pillanatig egymásra meredtek; Harry biztosra vette, hogy ezúttal túllőtt a célon. Piton azonban nem dühödött fel, sőt, elégedettség ült ki az arcára.

– Úgy bizony, Potter – felelte megcsillanó szemmel. – Az az én dolgom. Most pedig, ha készen állsz, próbáljuk meg újra.

Felemelte a pálcáját.

– Egy... kettő... három. Legilimens!

Száz dementor suhant a tó fölött... Harry minden izmát megfeszítette, úgy koncentrált... a dementorok egyre közeledtek... üres szemüregük sötéten ásított kámzsájuk alatt... ugyanakkor Harry azt is látta, hogy Piton ott áll szemben vele, az arcára szegezi szemét és motyog... sőt, Piton képe egyre tisztább lett, a dementoroké pedig lassan elhalványult...

Harry felemelte a pálcáját.

– Protego!

Piton megtántorodott, a pálca kirepült a kezéből – és Harry agya egyszerre megtelt olyan emlékekkel, amelyek nem az övéi voltak: egy horgas orrú férfi egy kuporgó nővel ordítozik, miközben egy fekete hajú kisgyerek a sarokban sír... Egy zsíros hajú kamasz egyedül ül sötét szobájában, pálcáját a plafonra szegezi, és legyekre lövöldöz... Egy lány kacagva nézi, hogyan próbál egy cingár fiú megülni egy zabolátlan seprűt...

– Elég!

Harry úgy érezte, mintha mellbe vágták volna. Hátratántorodott, és nekiütközött a polcnak. Üvegcsörömpölést hallott. A vele szemben álló Piton keze kissé remegett, és falfehér volt az arca.

Harry nedvességet érzett a talárja hátán. Az egyik üvegedény elrepedt, mikor nekiesett a polcnak, s lakója, egy nyálkás valami, forogni kezdett az elfolyó tárolóoldat örvényében.

– Reparo – sziszegte Piton, s az üvegedény nyomban összeforrott. – Lám csak, Potter... végre mutattál valamit...

Piton elfordult, és kissé zihálva megigazította a merengőt, mintha ellenőrizni akarná, hogy még mindig benne vannak a foglalkozás előtt áttöltött gondolatai.

– Nem mondtam, hogy használj pajzsbűbájt. De kétségtelenül hatásosan alkalmaztad.

Harry hallgatott; érezte, hogy veszélyes lenne most bármit is mondania. Tisztában volt vele, hogy az imént betört Piton emlékezetébe – a bájitaltantanár gyermekkori emlékeit látta. Megijedt, ha belegondolt, hogy a kisfiú, aki sírva nézte veszekedő szüleit, azonos az előtte álló, sötét tekintetű férfival.

– Akkor hát próbáljuk meg újra! – mondta Piton.

Harry szívét átjárta a rémület. Biztosra vette, hogy most fizetni fog azért, amit az imént látott. Újra felvették a kiindulóhelyzetet az íróasztal két oldalán. Harry érezte, hogy ezúttal nagyon nehéz lesz kiüríteni az elméjét.

– Háromra – szólt Piton, és ismét felemelte pálcáját. – Egy... kettő...

Harry még el se kezdte a felkészülést, mikor Piton már kiáltotta is:

– Legilimens!

Csupasz kőfalak között rohant a Misztériumügyi Főosztály felé vezető folyosón. A fáklyák sorban suhantak el mellette, s a fekete ajtó egyre nagyobb lett. Olyan sebesen haladt, hogy félő volt, beleütközik az ajtóba... már csak fél méter... meglátta a kiszűrődő kék fényt...

Az ajtó kitárult! Végre beléphetett rajta!

Fekete falú és padlójú, kék lángú gyertyákkal megvilágított, kerek helyiségbe került. A falon körös-körül számos ajtó nyílt – tovább kell mennie, de melyik ajtót válassza?

– Potter!

Harry kinyitotta a szemét. Megint a hátán feküdt, és megint nem emlékezett rá, hogyan került a földre. Még zihált is, mintha tényleg végigfutott volna folyosón, tényleg beszaladt volna a fekete ajtón át a kör alakú terembe.

Piton dühtől eltorzult arccal magasodott fölé.

– Magyarázatot várok! – mennydörögte.

– Nem... nem tudom, mi történt – felelte őszintén Harry, és felállt. A tarkóján púp nőtt az eséstől, és tagjai úgy remegtek, mintha láza lenne. – Ezt még sose álmodtam... Illetve az ajtóról álmodtam már máskor is, de még sohase nyílt ki...

– Nem veszed komolyan a munkánkat, Potter!

Piton furcsamód sokkal ingerültebbnek tűnt, mint két perccel korábban, mikor Harry belenézett az emlékeibe.

– Lusta és hanyag vagy! Nem csoda, hogy a Sötét Nagyúr...

– Kérdezhetek valamit, tanár úr? – szólt közbe fellobbanó dühvel Harry. – Miért hívja Voldemortot Sötét Nagyúrnak? Csak a halálfalók szokták így nevezni!

Piton nyitotta a száját, mint az acsargó kutya – és akkor egy nő sikolya hallatszott valahonnan kintről. Piton felkapta a fejét, és a mennyezetre nézett.

– Mi a...? – morogta.

Harry tompa dobogást hallott odafentről – a zaj minden bizonnyal a bejárati csarnokból szűrődött le. Piton most ismét ránézett, és összeráncolta a szemöldökét.

– Láttál valami szokatlant lefelé jövet, Potter?

Harry a fejét rázta. Odafent a nő újra sikoltott. Piton felemelt pálcával az ajtóhoz sietett, és kiment. Harry egy másodpercig habozott, majd követte.

A sikolyok valóban a bejárati csarnokból érkeztek. Harry egyre tisztábban hallotta őket, ahogy felfelé szaladt a lépcsőn. Mikor felért, a csarnok már tele volt: a vacsorára összegyűlt diákok tömegével tódultak ki a nagyteremből, hogy megnézzék, mi történt, s a márványlépcsőn is jó pár ember állt. Harry utat tört magának egy csapat termetes mardekáros között. Látta, hogy a bámészkodók első sora tágas körben állt fel. A legtöbb arcon döbbenet ült, de néhányan egyenesen rémültnek tűntek. Harry megpillantotta McGalagonyt a csarnok túloldalán tolongó diákok között: a tanárnő olyan arcot vágott, mintha a rosszullét kerülgetné.

A bejárati csarnok közepén Trelawney professzor állt, egyik kezében pálcájával, a másikban egy üres sherrysüveggel. Leírhatatlan állapotban volt: a haja égnek állt, lecsúszott szemüvege egyik szemét nagyobbnak mutatta, mint a másikat, s számtalan kendője összevissza lógott a vállán, azt a benyomást keltve, hogy teste darabokra akar szakadni a varrások mentén. Mellette két jókora láda hevert a kövön, az egyik az oldalára borulva, mintha legurították volna a lépcsőn. A jósnő a rettenettől eltorzult arccal meredt valamire, ami az irányból ítélve a márványlépcső aljában állt.

– Nem! – visította Trelawney. – Nem! Ez nem teheti... Nem nyugszom bele!

– Pedig számíthatott rá – felelte egy magas, kislányos hang.

Harry kissé jobbra húzódott, s most már látta, hogy Trelawney szörnyülködő pillantásának tárgya nem más, mint a kéjesen mosolygó Umbridge. – Bár tisztában vagyok vele, hogy a holnapi időjárást se tudja megjósolni, azt azért előre láthatta, hogy a szánalmas és fikarcnyit sem javuló teljesítmény, amit az órákon sorozatosan nyújtott, előbb-utóbb az elbocsátásához vezet majd.

– Nem... nem és nem! – kiabálta zokogva Trelawney. Könnyei patakokban csordultak ki hatalmas szemüvege alól. – Nem... nem küldhet el! Tizenhat éve élek itt! A Roxfort... az otthonom!

– Csak volt az otthona – felelte Umbridge. Kárörömtől csillogó szemmel nézte Trelawneyt, aki most zokogva leroskadt az egyik utazóládára. – Egy órával ezelőttig, amikor is a mágiaügyi miniszter úr aláírta a felmondólevelét. Most pedig, keljen fel, és hordja magát! Kíméljen meg minket a további jelenlététől!

Trelawney panaszosan nyögdécselt, és görcsös rángások közepette előre-hátra hajlongott ültében. Umbridge kaján élvezettel nézte kínlódását. Harry elfojtott zokogást hallott valahonnan bal felől. Odanézett: Lavender és Parvati egymás vállára borulva sírtak. Ezután léptek koppantak a kőpadlón: McGalagony professzor kivált a bámészkodók gyűrűjéből, és odasietett Trelawneyhoz. Aztán megveregette a jósnő hátát, s közben jókora zsebkendőt húzott elő talárja zsebéből.

– Tessék, Sybill... nyugodjon meg... fújja ki az orrát... nem olyan nagy a baj... nem kell elmennie a Roxfortból...

– Úgy véli McGalagony professzor? – szólt élesen Umbridge, és néhány lépést tett Trelawney felé. – Megtudhatnám, milyen felhatalmazás alapján állítja ezt?

– Én hatalmaztam fel rá – zengte egy mély hang.

A tölgyfa ajtó kinyílt, s a szétrebbenő diákok között megjelent Dumbledore professzor. Igen hatásos volt, ahogy kibukkant a sejtelmesen fénylő ködből, bár Harry el se tudta képzelni, mit keresett az igazgató alkonyatkor a parkban.

Dumbledore nyitva hagyta maga mögött az ajtót, és hosszú léptekkel elindult a könnyáztatta arcú, reszkető Trelawney felé.

– Maga hatalmazta fel, Dumbledore professzor? – Umbridge szemtelen kis nevetést hallatott. – Attól tartok, nincs tisztában a helyzettel. Itt van nálam... – pergamentekercset húzott elő a talárjából – ...a mágiaügyi miniszter úr által aláírt felmondólevél. A 23-as számú oktatásügyi rendelet értelmében a roxforti főinspektornak jogában áll szakmailag ellenőrizni, próbaidőre tenni és elbocsátani minden olyan tanárt, akiről úgy véli, hogy munkáját nem a Mágiaügyi Minisztérium által elvárt színvonalon végzi. Mivel Trelawney professzor megítélésem szerint rosszul dolgozik, felmondtam neki.

Harry meglepetésére Dumbledore továbbra is mosolygott. Tekintetét a ládáján kuporgó Trelawneyra függesztette, és így válaszolt:

– Vitathatatlanul igaza van, Umbridge professzor. Mint főinspektornak joga van felmondani a tanáraimnak. Arra azonban nem terjed ki a felhatalmazása, hogy elküldje őket a kastélyból. Attól tartok – folytatta udvarias kis főhajtással – hogy ez a jog változatlanul az iskola igazgatóját illeti meg. Az én kívánságom pedig az, hogy Trelawney professzor a Roxfortban maradjon.

Trelawney erre csuklásba hajló, keserű kis kacajt hallatott.

– Nem... nem... elmegyek, Dumbledore! Elhagyom a Roxfortot... máshol keresek boldogulást...

– Nem – felelte élesen Dumbledore. – Határozott kívánságom, hogy a Roxfortban maradjon, tanárnő.

Azzal McGalagonyhoz fordult.

– Felkísérné a lépcsőn Sybillt, McGalagony professzor?

– Hogyne – bólintott McGalagony. – Jöjjön, Sybill...

Bimba professzor kiverekedte magát a bámészkodók közül, és odasietett, hogy segítsen McGalagonynak. Ketten közrefogták Trelawneyt, és Umbridge-et kikerülve elindultak vele a márványlépcsőn.

Flitwick professzor felemelte pálcáját.

– Locomotor ládák! – sipította, mire a poggyász a levegőbe emelkedett, és követte gazdáját. Ezután Flitwick professzor is csatlakozott a menethez.

Umbridge mozdulatlanul állt, és a derűsen mosolygó Dumbledore-ra meredt.

– Megkérdezhetem – szólt hangosan suttogva – hogy mihez kezd, ha kinevezem az új jóslástantanárt, aki esetleg igényt tart majd Sybill Trelawney szálláshelyére?

– Amiatt ne aggódjon, Umbridge professzor! – felelte mosolyogva Dumbledore. – Már találtam új jóslástantanárt, és ő nem óhajt a toronyban megszállni.

– Talált? – rikoltotta Umbridge. – Maga talált? Emlékeztetném rá, Dumbledore, hogy a 22-es számú oktatásügyi rendelet értelmében...

Dumbledore befejezte helyette a mondatot:

– A minisztérium által kiválasztott személy kerül a megüresedett posztra, ha – hangsúlyozom: ha – az igazgató nem talál alkalmas jelöltet. Nos, örömmel közölhetem, hogy ezúttal találtam. Ha megengedi, be is mutatnám.

Azzal az esti ködre nyíló tölgyajtó felé fordult. Harry patadobogást hallott. A bámészkodók tömegén nyugtalan moraj futott végig, s az ajtó közelében állók hátrább húzódtak. Néhányan majdnem hanyatt estek, olyan sietve igyekeztek helyet biztosítani az érkezőnek.

A ködből egy kék szempár s a hozzá tartozó, szőke hajjal keretezett arc bukkant elő. Harry nyomban felismerte a jövevényt, pedig csak egyszer találkozott vele: egy vészterhes éjszakán a Tiltott Rengetegben. A fejhez meztelen váll, emberi törzs és aranysárga szőrrel borított lótest tartozott.

– Íme Firenze professzor! – fordult Dumbledore a döbbenettől dermedt Umbridge-hez. – Az ő munkájával bizonyára elégedett lesz, Dolores.

Huszonhetedik fejezet
A kentaur és az áruló

– Most már bánod, hogy leadtad a jóslástant, igaz, Hermione? – kérdezte kaján vigyorral Parvati.

Két nap telt el Trelawney elbocsátása óta. A griffendélesek a reggelizőasztalnál ültek a nagyteremben. Parvati egy kanál domború oldalára pislogott, hogy ellenőrizze, sikerült-e megfelelő ívbe hajlítania szempilláját. Néhány perc múlva indulniuk kellett az első órájukra Firenzével.

– Nem igazán – felelte közönyösen Hermione, fel se pillantva a *Reggeli Próféta*ból. – Nem rajongok a lovakért.

Azzal lapozott egyet, és végigfuttatta tekintetét a hasábokon.

– Ő nem ló, hanem kentaur! – tiltakozott Lavender.

– Méghozzá gyönyörű kentaur – sóhajtott Parvati.

– Akkor is négylábú – felelte hűvösen Hermione. – Különben is, eddig azt hittem, sajnáljátok, hogy Trelawneyt kirúgták.

– Sajnáljuk is! – sietett a válasszal Lavender. – Voltunk is nála odafent. Vittünk neki nárciszt – nem olyan tülkölőset, amilyen Bimbának van, hanem igazán szépet.

– Hogy van Trelawney? – érdeklődött Harry.

– Nem túl jól – felelte szomorúan Lavender. – Nagyon sírt, és azt mondta, ha soha többé nem láthatná a Roxfortot, az is jobb lenne, mint egy fedél alatt lakni Umbridge-dzsel. Meg is értem szegényt. Borzalmas volt, amit Umbridge tett vele.

– Van egy olyan érzésem – jegyezte meg komoran Hermione – hogy Umbridge ennél borzalmasabb dolgokat is fog még művelni.

– Kizárt dolog – szólt Ron, egy tál sonkás tojásból felpillantva. – Ennél mélyebbre már nem süllyedhet.

– Figyeljétek csak meg, bosszút fog állni Dumbledore-on, amiért a megkérdezése nélkül felvette Firenzét – mondta Hermione, és becsukta az újságot. – A félemberekre egyébként is pikkel. Ti is láttátok, milyen képet vágott, mikor a kentaur megjelent.

Reggeli után Hermione elment számmisztika-órára, Harry Ron pedig Parvatit és Lavendert követve jóslástanra indultak. Ron csodálkozva nézett a két lány után, mikor azok a bejárati csarnokba érve nem a márványlépcső felé vették az irányt.

– Nem az Északi Toronyba megyünk? – kérdezte.

Parvati megrovó pillantást vetett rá a válla fölött.

– Hogy várhatod el Firenzétől, hogy felmásszon azon a létrán? Az óra a tizenegyes teremben lesz. Ha megnézted volna a hirdetőtáblát, tudnád.

A tizenegyes a nagyteremmel szemközt induló földszinti folyosóról nyílt. Harry tudta, hogy azok közé a tantermek közé tartozik, amelyeket csak szükség esetén használnak, s így egy poros, raktárhangulatú helyiségre számított. Annál nagyobb volt a csodálkozása, mikor terembe lépve erdei tisztáson találta magát.

– Mi van itt?

A terem padlóját puha moha borította, és fák nőttek ki belőle. Lombkoronájuk félig eltakarta a mennyezetet és az ablakokat, lágy, zöldes derengéssé tompítva a meredeken beeső napsugarakat.

A korábban érkezett diákok karba tett kézzel vagy térdüket ölelve ücsörögtek a hűvös talajon, egy-egy fatörzsnek vagy sziklának támaszkodva, s többségük igencsak megszeppent arcot vágott.

A tisztás közepén ott állt Firenze.

– Á, Harry Potter...! – szólt, és Harry felé nyújtotta jobbját.

– Öhm... jó napot – köszönt zavartan Harry, és kezet rázott a kentaurral. Az mosolytalan arccal, pislogás nélkül fürkészte őt valószínűtlenül kék szemével. – Nagyon örülök... Rég nem találkoztunk.

– Én is örülök – felelte kis főhajtással a kentaur. – A csillagokban állt, hogy látjuk még egymást.

Harry halvány, pata alakú zúzódást pillantott meg Firenze mellkasán. Mikor sarkon fordult, hogy leüljön a többiek közé, észrevette, hogy társai elkerekedett szemmel néznek rá – nyilván elámultak rajta, hogy a félelmetes megjelenésű kentaur ismerőseként köszöntötte őt.

Miután becsukódott az ajtó és az utolsóként érkezett diák elfoglalta helyét a papírkosár melletti fatuskón, Firenze körbemutatott a teremben.

– Dumbledore professzor úr volt olyan kedves, és természetes élőhelyem képére alakította ezt a termet. Szívesebben tartanám az órákat a Tiltott Rengetegben – ami hétfőig az otthonom volt – de ez sajnos lehetetlen.

– Bocsánat, öhm... tanár úr – cincogta bátortalanul Parvati, és felemelte a kezét. – Miért nem mehetünk az erdőbe? Jártunk már ott Hagrid tanár úrral, és nem félünk.

– Nem is nektek kell félnetek, hanem nekem – felelte Firenze. – Nem mehetek be az erdőbe. Száműzött a csordám.

– A csordája? – ismételte megrökönyödve Parvati mivel a szó legelő tehenek képét idézte fel a lányban. – Ja... Vagy úgy! – Parvati lassan felfogta a dolgot.

– Hát többen vannak kentaurok az erdőben? – kérdezte őszinte csodálkozással.

– Hagrid tenyésztette magukat, mint a thesztrálokat? – kíváncsiskodott Dean.

Firenze lassan felé fordította a fejét. Dean arca elárulta, hogy már maga is rádöbbent, micsoda sértés szaladt ki a száján.

– Nem úgy értettem... bocsánat – motyogta.

– Sem szolgái, sem játékszerei nem vagyunk az embereknek – mondta Firenze. Szavait csend követte, majd Parvati ismét jelentkezett.

– Megkérdezhetem, hogy... miért száműzték önt a társai, tanár úr?

– Mert igent mondtam, mikor Dumbledore professzor úr arra kért, tanítsalak benneteket – felelte Firenze. – Szerintük ezzel árulást követek el.

Harrynek eszébe jutott az a négy év előtti jelenet, mikor a Goron nevű kentaur leszidta Firenzét, amiért az a hátára vette őt, Harryt. Goron azt mondta, csak egy "közönséges öszvér" tesz ilyet. Harry arra gondolt, hogy a zúzódás Firenze mellkasán Goron patájának nyoma.

– Kezdjünk hát hozzá! – szólt a kentaur, s meglendítette hosszú, aranysárga farkát. Két kezét a lombsátor felé emelte, majd lassan leeresztette. Miközben így tett, a teremben halványulni kezdett a fény: az erdei tisztáson bealkonyult, s az ég-mennyezeten kigyúltak a csillagok. A csoport ámulva felmorajlott.

– Azannya! – suttogta Ron.

– Feküdjetek hanyatt! – zendült Firenze hangja – és nézzetek fel a magasba. Az értő szem, ha a csillagokra tekint, kiolvashatja belőlük a Föld lakóinak jövendő sorsát.

Harry leheveredett a mohos földre, és szemlélni kezdte az esti eget. Épp a feje fölött egy vörös csillag égett.

– Tudom, hogy asztronómiaórán megtanultátok a bolygók és s holdjaik nevét – folytatta Firenze – és feltérképeztétek az égitestek útját. Mi, kentaurok az évszázadok során a mozgásukban rejlő titkokat is megfejtettük, s rájöttünk, hogy az égből kiolvasható a jövő...

– Trelawney professzortól is tanultunk erről! – kotyogott közbe Parvati, és háton fektében maga elé nyújtotta a karját, úgyhogy az a mennyezet felé meredt. – A Mars baleseteket meg égési sérüléseket okoz, és ha derékszögben áll a Szaturnusszal, ahogy most is... – ujjával mutatta a derékszöget – ...akkor az embereknek nagyon kell vigyázniuk a forró dolgokkal...

– Ez – szólt higgadtan Firenze – az emberi ész badar szüleménye.

Parvati keze lehanyatlott.

– Az emberiség nyüzsgő hangyaboly csupán az univerzum végtelenjében. Apró sérüléseik, jelentéktelen baleseteik nem függnek a bolygók mozgásától.

– De hát Trelawney professzor... – kezdte méltatlankodva Parvati.

– Trelawney professzor ember – vágott a szavába Firenze. – Ennélfogva tudata is korlátolt, emberi.

Harry fektében Parvati felé sandított. A lány felháborodott arcot vágott, s ezzel nem volt egyedül a csoportban.

– Hogy Sybill Trelawney látó-e, nem tudom – folytatta a fekvő diákok között sétálva Firenze. Harry hallotta farkának halk suhogását. – Mindenesetre ideje nagy részét arra a hivalkodó, oktalan praktikára fecsérli, amit az emberek jövendőmondásnak neveznek. Amiről én beszélek, az a kentaurok érzelmektől és elfogultságtól mentes bölcsessége. Mi az égre tekintve a gonosz erejének hullámzását figyeljük, a nagy változások jeleit kutatjuk, s gyakran tíz évbe is beletelik, mire bizonyosságot nyerünk a látottak értelméről.

Firenze felnézett a Harry fölött égő vörös csillagra.

– A jelek immár egy évtizede arra mutatnak, hogy a békés jelen átmeneti időszak csupán két háború között. A Mars, csaták hozója, fényesen ragyog fölöttünk: ebből tudjuk, hogy hamarosan újra fellángol a harc. Hogy mennyire hamar, azt is megpróbálhatjuk kifürkészni: elégetünk bizonyos füveket és leveleket, s megfigyeljük a füstöt, a lángot...

Az ifjú hallgatóság sosem vett még részt ennél furcsább tanórán.

Valóban zsályát és mályvalevelet égettek a teremben – Firenze arra biztatta őket, hogy keressenek bizonyos formákat, szimbólumokat a gomolygó, csípős füstben, de mikor kiderült, hogy senki nem lát egyetlenegyet sem a leírt alakzatok közül, a kentaur a legkevésbé sem háborodott fel. Kijelentette, hogy csak elvétve akad olyan ember, akinek van szeme az ilyesmihez, s hogy maguk a kentaurok is hosszú évekig tanulják a jelek olvasásának művészetet. Egyébként is, mondta, botorság vakon bízni a jövendölésekben, mert néha a kentaurok is félreértik a jeleket. Harry nem győzött csodálkozni rajta, mekkora a különbség Firenze és az embertanárok között: a kentaur nyilvánvalóan nem arra törekedett, hogy megtanítsa a diákoknak, amit ő maga tud, hanem arról igyekezett meggyőzni őket, hogy minden tudás hiányos, bizonytalan, s még a kentaurok se tévedhetetlenek.

– Elég ködösen adja elő a dolgokat – jegyezte meg halkan Ron, miután eloltották a mályvatüzet. – Egy kicsit bővebben is mesélhetett volna arról a háborúról.

Mikor megszólalt odakint a csengő, mindenki összerezzent.

Harry teljesen megfeledkezett róla, hogy a kastélyban van, annyira megszokta az erdei környezetet. A többiek is kissé megzavarodva léptek ki a folyosóra.

Harry és Ron utolsóként indultak el az ajtó felé. Mikor már csak ők voltak a teremben, Firenze megszólalt:

– Harry Potter, egy szóra, kérlek.

Harry megfordult, s a kentaur tett néhány lépést felé. Ron habozva megállt.

– Te is maradhatsz – fordult hozzá Firenze. – De csukd be az ajtót.

Ron sietve engedelmeskedett.

– Harry Potter, te Hagrid barátja vagy, igaz? – kérdezte Firenze.

– Igen – felelte Harry.

– Akkor arra kérlek, add át neki az üzenetemet. A kísérlete csak kudarccal végződhet. Jobban tenné, ha felhagyna vele.

– A kísérlete csak kudarccal végződhet? – ismételte értetlenül Harry.

– És jobban tenné, ha felhagyna vele – bólintott Firenze. – Magam figyelmeztetném Hagridot, de száműzöttként nem tanácsos az erdő közelébe mennem. Hagridnak épp elég gondja van, nincs szüksége még egy kentaurcsatára is.

– De hát... mivel próbálkozik Hagrid? – kérdezte aggódva Harry.

Firenze kifejezéstelen arccal nézett rá.

– Hagrid nemrég nagy szívességet tett nekem – felelte – s én éppúgy tisztelem őt, ahogy ő tisztel minden élőt. Nem fecseghetem ki a titkát. De észhez kell téríteni őt, mert a kísérlete csak kudarccal végződhet. Mondd ezt meg neki, Harry Potter. És most menj, ég veled.

A *Hírverő*-beli cikk megjelenését követő öröm réges-régen elszállt, s a felhős márciust követő szeles április megint gondok és bajok végtelen sorát hozta Harry számára.

Umbridge továbbra is ott volt minden legendás lények gondozása órán, így Harry sokáig nem talált alkalmat rá, hogy átadja Hagridnak Firenze üzenetét. Végül az egyik óra után szándékosan elhagyta a Legendás állatok és megfigyelésük című tankönyvét, s ennek ürügyén visszament a vadőrhöz. Miután elismételte neki a kentaur szavait, Hagrid egy percig meghökkenve bámult rá monoklis szemével. Aztán mordult egyet, és megrázta bozontos üstökét.

– Rendes patás az a Firenze – szólt – de most az egyszer téved. A kísérlet nagyon jól halad.

– Mire készülsz, Hagrid? – aggodalmaskodott Harry. – Ne felejtsd el, óvatosnak kell lenned! Trelawneyt már kirúgta Umbridge, és az az érzésem, vannak még tervei. Ha valami tiltott dolgot teszel...

– Vannak fontosabb dolgok is, mint az ember állása – felelte Hagrid, de közben annyira remegett a keze, hogy elejtett egy vödör acsarkatrágyát. – Ne fájjon a fejed miattam, Harry. És most menj... Menj már, fogadj szót...

Harry nem tehetett mást, otthagyta a trágyát söprögető Hagridot, és nehéz szívvel visszaballagott a kastélyba.

Amint arra a tanárok és Hermione gyakran figyelmeztették őket, vészesen közeledtek az RBF-vizsgák. Nagyjából minden ötödévesen mutatkozni kezdtek a stressz hatásai. Hannah Abbott volt az első, aki nyugtató elixírt kapott Madam Pomfreytól, miután gyógynövénytanórán sírva fakadt, és zokogva közölte, hogy abba akarja hagyni az iskolát, mert úgyis minden vizsgán meg fog bukni.

Harry csakis a DS-nek köszönhette, hogy többé-kevésbé meg tudta őrizni önbizalmát. Néha úgy érezte, nincs is más értelmes része az életének, mint az a néhány óra, amit a Szükség Szobájában tölt. Az edzések levezetése kemény, fárasztó munka volt, számára mégis csodálatos élményt jelentett minden alkalom. Dagadt a büszkeségtől, ha végignézett társain, és belegondolt, hogy mennyit fejlődtek. Néha megpróbálta elképzelni, milyen arcot vág majd Umbridge, ha a DS minden tagja kitűnőre teszi le az RBF-et sötét varázslatok kivédéséből.

Számos védekező varázslat elsajátítása után végül eljött a nap, mikor elkezdtek foglalkozni a várva várt patrónus-bűbájjal – bár Harry nem győzte hangsúlyozni, hogy egy nappali fényben fürdő teremben patrónust megidézni egészen más dolog, mint például egy dementor jelenlétében tenni ugyanezt.

– Ne rontsd már el az örömünket! – korholta őt Cho, csillogó szemmel figyelve a teremben szárnyaló, hattyú alakú patrónusát. – Nézd, milyen szép!

– Nem az a dolga, hogy szép legyen, hanem hogy megvédjen téged – magyarázta fejcsóválva Harry. – Kellene egy mumus vagy valami... én is azon tanultam. Meg kellett idéznem a patrónust, miközben a mumus dementor alakját öltötte...

– Juj, de hát az nagyon félelmetes lenne! – mondta borzongva Lavender, akinek a pálcájából ezüstös felhőcskéken kívül semmi nem volt hajlandó előbújni. – Ez nem igaz! Miért nem sikerül!?

Neville-nek se ment valami jól a bűbáj. Minden izma megfeszült, úgy koncentrált, de ő is csak ezüstfelhőket gyártott.

– Valami örömteli dologra kell gondolnod – emlékeztette Harry.

– Próbálok – felelte keserűen Neville, s letörölte a verejtéket kerek arcáról.

– Harry, nézd, azt hiszem, sikerült! – kiáltotta Seamus, akinek ez volt az első DS-edzése. – Nézd csak... áá, már eltűnt... de ez meg valami szőrös volt, tényleg!

Hermione kedvtelve nézegette fürgén futkosó patrónusát, egy fényes, ezüstös vidrát.

– Akárhogy is, tényleg szép egy ilyen – jegyezte meg.

Ekkor kinyílt, majd becsukódott a Szükség Szobájának ajtaja. Harry odafordult, hogy megnézze, ki érkezett, de nem látott senkit.

Beletelt néhány másodpercbe, mire észrevette, hogy az ajtó közelében állók elhallgattak. Aztán egyszer csak érezte, hogy valami húzogatja a talárját a térde magasságában. Lenézett, s meglepődve látta, hogy Dobby, a házimanó bámul fel rá szokásos nyolc gyapjúsapkája alól.

– Szia, Dobby! – köszöntötte a manót. – Mi újság? Mi a baj?

A manó egész testében remegett, és szörnyen rémült képet vágott. Most már a Harry közelében álló DS-tagok is elhallgattak: a teremben mindenki Dobbyt nézte. A néhány megidézett patrónus ezüstös köddé foszlott szét, s a helyiség alkonyi homályba borult.

– Harry Potter, uram... – sipította a reszkető manó. – Harry Potter... Dobby eljött, hogy figyelmeztessen... de a házimanókra ráparancsoltak, hogy hallgassanak...

Azzal fejjel nekirohant a falnak. Harry ismerte Dobby hajlamát az önfenyítésre, így hát gyorsan utána szaladt. Az ütközést már nem sikerült megakadályoznia, de Dobby szerencsére rugalmasan

visszapattant a kőfalról, hála nyolc puha sapkájának. Hermione és néhány másik lány ijedten felsikkantott.

– Mi történt, Dobby? – kérdezte Harry. Közben megragadta a manó fél karját, hogy meggátolja őt a fal vagy más öncsonkításra alkalmas eszköz elérésében.

– Harry Potter... a fő... a fő...

Dobby szabadon maradt kezével orrba bokszolta magát. Harry gyorsan elkapta azt is.

– Fő micsoda, Dobby?

De mire kimondta a kérdést, már sejtette a választ. Egyetlen fővalakit ismert, aki ilyen páni félelmet kelthetett Dobbyban.

A manó kissé kancsalítva felnézett rá, és némán eltátogta a nevet.

– Umbridge? – kérdezte rémülten Harry.

Dobby bólintott, majd megpróbálta beleverni az arcát Harry térdébe. Harry eltartotta őt magától.

– Mi van vele? Dobby, csak nem azt akarod mondani, hogy... hogy tud rólunk... hogy tud a DS-ről?

A választ kiolvasta a manó fájdalmas arcából. Dobby ezután feléken rúgta magát, és hanyatt esett.

– És jön? – kérdezte rekedten Harry.

Dobby felvonyított, majd a padlóhoz csapkodta a sarkát.

– Igen, Harry Potter, igen!

Harry felegyenesedett, és körülnézett. A többiek földbe gyökerezett lábbal meredtek a tomboló manóra.

– Mire vártok!? – harsogta Harry. – Futás!

A DS-tagok a kijárat felé rohantak, de mivel az ajtón csak egyesével tudtak kimenni, ott feltorlódott a tömeg. Harry hallotta az elsők távolodó lépteinek zaját. Remélte, hogy társainak van annyi eszük, és nem próbálnak meg egyenesen a hálókörletükbe szaladni. Még csak nyolc óra ötven perc volt; ha bemenekülnek a könyvtárba vagy a bagolyházba...

– Gyere már, Harry! – kiáltott oda neki Hermione az ajtónál várakozók közül.

Harry felkapta az önveszélyessé vált manót, és beállt vele a sor végére.

– Jól figyelj, Dobby! – szólt szigorúan. – Ez parancs! Visszamész a konyhába a többi manóhoz, és ha Umbridge kérdezi, hogy szóltál-e nekem, azt hazudod, hogy nem! És megtiltom, hogy kárt tegyél magadban! – tette hozzá, mikor végre kijutott a teremből.

Gyorsan letette a manót, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Köszönöm, Harry Potter! – sipította Dobby, és már ott se volt.

Harry körülnézett. Még épp látta az utolsó DS-tagokat befordulni a folyosó két végén. Ő maga jobbra indult el. Tudott arrafelé egy fiúvécét – ha sikerül oda beiszkolnia, azt mondhatja, hogy réges-régen ott van...

– Ááá!

Valami elkapta a bokáját, s ő mintaszerű hasra esést mutatott be, másfél méteres csúszással kiegészítve. Mögötte felnevetett valaki.

Gyorsan a hátára fordult, és látta, amint Malfoy előlép egy csúnya, sárkány alakú váza mögül.

– Gáncsrontás, Potter! – kacagta Draco. – Tanárnő! Tanárnő! Elkaptam egyet!

A sarkon Umbridge döcögő alakja tűnt fel. A főinspektor erősen zihált, de a szeme csillogott az elégedettségtől.

– Ő az! – harsogta diadalmasan, mikor megpillantotta a földön heverő Harryt. – Kitűnő, Draco, kitűnő! Csodás... ötven pont a Mardekárnak! Jól van, most már átveszem... Állj fel, Potter!

Harry feltápászkodott, és dühösen rámeredt az utálatos párosra.

Még sose látta Umbridge-et ilyen vidámnak. A főinspektor odalépett hozzá, és szorosan megragadta a karját, majd fülig érő szájjal Malfoyhoz fordult:

– Szaladj, Draco, hátha sikerül összeszedned még egypárat! Szólj a többieknek, hogy a könyvtárban is nézzenek körül. Mindenki bűnös, aki liheg. A vécékbe is nézzetek be! A lányvécékbe Parkinson menjen be! Na, eredj már, indulj!

– Te pedig, Potter – folytatta, miután Malfoy elsietett – szépen velem jössz az igazgatóhoz.

A kőszörny felé tartva Harry azon gondolkodott, vajon hány társát kapták még el. Ronra gondolt – Mrs. Weasley kitekeri a nyakát – és arra, milyen szörnyű csapásnak érezné Hermione, ha az RBF-vizsgái előtt kicsapnák. Seamus, akinek ez volt az első edzése... Neville is olyan szépen fejlődött...

– Bűvös Bizsere – mondta Umbridge.

A kőszörny félreugrott. Mögötte megnyílt a fal, és feltűnt a mozgó kőlépcső. Hamarosan megérkeztek a szép, griffkopogtatós ajtó elé. Umbridge nem vesztegette kopogtatással az időt; habozás nélkül lenyomta a kilincset, és már vonszolta is befelé Harryt.

Az igazgatói szobában csapatnyi ember gyűlt össze. Dumbledore az íróasztala mögött ült; arca nyugodt, szinte derűs volt, és szokása szerint egymásnak támasztotta hosszú ujjait. McGalagony professzor mellette állt – szobormereven, szemlátomást pattanásig feszült idegekkel. Ott volt Cornelius Caramel, a mágiaügyi miniszter is: ő a kandalló előtt ácsorgott, a lábujjain hintázva. Kingsley Shacklebolt és egy rövidre nyírt hajú, izmos varázsló, akit Harry nem ismert, őrökként álltak az ajtó két oldalán, a fal mellett pedig ott toporgott a szeplős, szemüveges Percy Weasley: pennát és vaskos pergamentekercset szorongatott, s látható izgalommal várta, hogy történjen valami feljegyeznivaló.

A régi igazgatók és igazgatónők portréi most nem színleltek alvást. Valamennyien éber, komor arccal figyelték az alattuk zajló eseményeket. Mikor Harry belépett a szobába, néhány portréalak átosont keretszomszédjához, és izgatott sugdolózásba kezdett vele.

Miután becsukódott mögöttük az ajtó, Harry kiszabadította karját Umbridge szorításából, és viszonozta Cornelius Caramel pillantását. A miniszter gonosz elégedettséggel meredt rá.

– Lám csak... – szólt. – Lám, lám, lám...

Harry olyan utálkozó arcot vágott, amilyet csak tudott. Szíve szaporán kalapált, de az agya furcsamód tiszta és nyugodt volt.

– A Griffendél-torony felé tartott – jelentette Umbridge. Hangjában perverz élvezet csengett, ugyanúgy, mint mikor a kínlódó Trelawney professzort nézte a bejárati csarnokban. – A Malfoy fiú kapta el.

– Á, csakugyan? – bólogatott elismerően Caramel. – Ne felejtsem el majd mondani Luciusnak. Nos, Potter... felteszem, tudod, miért vagy itt.

Harry dacos igennel akart válaszolni, s már nyitotta is a száját, amikor elkapta Dumbledore pillantását. Az igazgató nem az arcára nézett, csupán valahova a válla fölé – s finoman rezgette a fejét.

Harry irányt váltott a szó közepén.

– Ig... nem.

– Tessék? – vonta fel a szemöldökét Caramel.

– Nem – jelentette ki határozottan Harry.

– Nem tudod, miért vagy itt?

– Nem, nem tudom.

Caramel hitetlenkedve nézett rá, majd Umbridge-re pillantott.

Harry kihasználta az alkalmat, és lopva ismét Dumbledore-ra nézett. Az igazgató alig láthatóan rábólintott a szőnyegre, s mintha a szeme is kacsintásra rándult volna.

– Szóval fogalmad sincs róla – folytatta maróan gúnyos hangon Caramel – hogy Umbridge professzor miért kísért ide téged. Nem tudsz róla, hogy megszegted az iskola házirendjét?

– A házirendet? – ismételte Harry. – Nem, nem tudok róla.

– Vagy a minisztérium rendeleteit – prüszkölte dühösen Caramel.

– Nem tudok róla – ismételte közönyösen Harry.

Szíve még mindig szaporán kalapált. Élvezte, hogy végignézheti, hogyan szökik az égbe Caramel vérnyomása, s már ezért is megérte hazudnia, de sejtelme sem volt, mi egyéb értelme van a tagadásnak. Ha valaki besúgta őket Umbridge-nál, ő, a DS vezetője akár már indulhat is csomagolni.

– Szóval újdonság számodra – folytatta dühtől elfúló hangon Caramel – hogy lelepleztek egy engedély nélkül működő diákszervezetet az iskolában?

– Igen, az – felelte Harry, hűen utánozva a világra rácsodálkozó kisded arckifejezését.

– Úgy vélem, miniszter úr – szólt selymes hangon Umbridge – gyorsabban végezhetünk, ha idehívom az informátorunkat.

– Helyes, helyes, hívja csak – bólogatott Caramel, majd miután Umbridge kidöcögött, gonosz pillantással Dumbledore felé fordult. – Egy szavahihető tanúnál nem is kívánhatunk jobbat, igaz-e, Dumbledore?

– De még mennyire igaz, Cornelius – felelete ünnepélyes bólintással az igazgató.

A várakozás hosszú percei alatt mindenki maga elé meredt. Aztán Harry hallotta, hogy a háta mögött nyílik az ajtó, majd elhaladt mellette Umbridge. A főinspektor a vállánál fogva maga előtt kormányozta Cho göndör hajú barátnőjét, Mariettát, aki a tenyerébe rejtette arcát.

– Nem kell félned, kedvesem! – nyugtatgatta Umbridge a lányt. – Semmi baj... A miniszter úr nagyon örül, hogy ilyen okosan viselkedtél. El fogja mondani édesanyádnak, milyen jó kislány voltál. Marietta anyja, miniszter úr – fűzte hozzá Caramelre pillantva – Madam Edgecombe, a Mágikus Közlekedésügyi Főosztályon, ott is a Hop Rendszerfelügyeleten dolgozik. Ő segített nekünk megfigyelés alatt tartani a roxforti tüzeket.

– Kitűnő, kitűnő! – örvendezett Caramel. – Amilyen az anya, olyan a lánya! No gyere, kis drágám, nézz rám, ne légy olyan szégyellős. Halljuk, mit... szentséges szalamandra!!!

Marietta felemelte a fejét, és leeresztette a kezét arca elől.

Caramel hátratántorodott rémületében, és kis híján beleült a begyújtott kandallóba. Mikor visszanyerte egyensúlyát, szitkozódva rátaposott köpenye füstölgő szegélyére. Marietta keservesen feljajdult, és a szeméig felrántotta talárja nyakát – de addigra már mindenki láthatta a két orcáját és orrát keresztben átszelő, gennyes pattanások sűrű sorából összeálló feliratot: ÁRULÓ.

– Ne törődj most az arcoddal, kis drágám! – szólt rá türelmetlenül Umbridge. – Ereszd le a talárt a szád elől, és mondd el a miniszter úrnak...

Marietta azonban nyüszített egyet, és hevesen megrázta a fejét.

– Jól van, kis ostoba, akkor majd elmondom én! – sziszegte, Umbridge, majd ismét felvette émelyítő mosolyát, és belefogott: – Edgecombe kisasszony ma este nem sokkal vacsora után felkeresett a szobámban, és elmondta, hogy ha felmegyek a hetedik emeletre, egy titkos helyiségbe, amit a Szükség Szobája néven szoktak emlegetni, ott érdekes dologra bukkanhatok. További kérdéseimre közölte, hogy odafent egyesek valamiféle gyűlést készülnek tartani. Sajnos ezen a ponton működésbe lépett ez a rontás... – Ingerülten Marietta eltakart arca felé bökött. – ...s miután a kislány meglátta az arcát a tükörben, nem volt hajlandó folytatni a beszélgetést.

– Jól van, jól van... – dörmögte Caramel, atyainak szánt pillantással nézve Mariettára. – Nagyon szép és bátor dolog volt, hogy Umbridge professzorhoz fordultál. Dicséretet érdemelsz. És most mondd el szépen, hogy mi történt azon a gyűlésen. Mi volt a célja? Kik vettek részt rajta?

Marietta azonban konokul hallgatott. Szeme kerekre nyílt a rémülettől, és csak rázta a fejét.

– Nem tudnak valami ellenrontást erre? – csattant fel türelmét vesztve Caramel. – Tisztítsák meg az arcát, hogy merjen beszélni!

– Sajnos mindeddig nem sikerült megtalálnom az ellenrontást – ismerte be bosszúsan Umbridge. Harry néma elismeréssel adózott Hermione tudományának. – De az se baj, ha a kislány nem beszél. Magam is rekonstruálni tudom a történetet.

– Még októberben jelentettem a miniszter úrnak – bizonyára emlékszik rá – hogy Potter és néhány diáktársa gyűlést tartottak a roxmortsi Szárnyas Vadkanban...

– Mi bizonyítja, hogy ez megtörtént? – vágott a szavába McGalagony.

– Tanúnk van rá, Minerva – felelte negédesen Umbridge. – Willy Widdershin a kérdéses időpontban épp az ivóban tartózkodott. Jóllehet teste nagy részét kötözőpólya borította, a fülét jól tudta használni: hallott minden szót, amit Potter mondott, és a történtek után egyenesen az iskolába sietett, hogy beszámoljon nekem a dologról.

McGalagony professzor felvonta a szemöldökét.

– Aha, szóval ezért nem kapott büntetést a muglivécék megbűvöléséért! – jegyezte meg élesen. – Ez valóban tanulságos információ igazságszolgáltatási rendszerünk működéséről!

– Arcátlan korrupció! – harsogta a Dumbledore asztala mögötti falon lógó egyik portréból a piros orrú, testes varázsló. – Az én időmben a minisztérium nem paktált le hitvány bűnözőkkel! De nem ám, tisztelt hölgyek és urak!

– Köszönjük, Fortescue – szólt rá szelíden Dumbledore.

– Potter a gyűlésen arra igyekezett rávenni diáktársait – folytatta Umbridge – hogy lépjenek be a minisztérium által az iskolai tananyagból eltávolított bűbájok és átkok közös gyakorlásával foglalkozó, illegális egyletbe.

– Attól tartok, ezen a ponton téved, Dolores – szólt csendesen Dumbledore, Umbridge-re emelve tekintetét az orra közepén ülő félhold alakú szemüveg fölött.

Harry rámeredt az igazgatóra. Fogalma sem volt, hogy akarja Dumbledore kimagyarázni a dolgot – hiszen Willy Widdershin valóban minden szót hallott, ami a Szárnyas Vadkanban elhangzott.

– Hohó! – huhogta Caramel, ismét lendületes lábfejhintáztatásba kezdve. – Helyes, halljuk az újabb Potter-mentő dajkamesét! Beszéljen csak, Dumbledore, kíváncsian hallgatjuk! Willy Widdershin hazudott, igaz? Vagy esetleg Potter eddig ismeretlen ikertestvére szervezkedett aznap a Szárnyas Vadkanban? Vagy a szokásos mesét fogjuk hallani visszaforgatott időről, feltámadt sötét varázslókról meg láthatatlan dementorseregekről?

Percy Weasley harsányan felkacagott:

– Nagyon jó, miniszter úr, nagyon jó!

Harry legszívesebben belerúgott volna Percybe. Aztán, nagy meglepetésére, látta, hogy Dumbledore elmosolyodik.

– Ugyan, Cornelius... eszemben sincs kétségbe vonni – és bizonyára Harry sem tagadja – hogy aznap a Szárnyas Vadkanban tagokat toborzott egy defenzív mágiai önképzőkörhöz. Csupán arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy Dolores tévesen minősíti illegálisnak az aznap megalakított csoportot. A diákok egyesülési jogát korlátozó rendelet emlékezetem szerint a roxmortsi találkozó után két nappal lépett életbe, vagyis Harry ott és akkor nem szegett meg semmiféle szabályt.

Percy olyan arcot vágott, mintha orrba dobták volna egy nehéz és kemény tárggyal. Caramel lábujjhegyen állva megdermedt, és eltátotta a száját.

Umbridge ocsúdott fel a leggyorsabban.

– Ez mind nagyon szép, igazgató úr – szólt széles mosollyal – de immár hat hónap telt el a 24-es számú oktatásügyi rendelet hatálybalépése óta. Ha az első gyűlés nem is volt törvényellenes, minden további az volt.

Dumbledore udvarias érdeklődéssel pillantott a főinspektorra összetámasztott ujjai fölött.

– Valóban – felelte. – Minden további találkozó kétségkívül törvényellenes lett volna. Bizonyítani tudja, hogy sor került ilyenekre?

Miközben Dumbledore beszélt, Harry halk suhanást vélt hallani, s egyidejűleg úgy rémlett neki, mintha Kingsley Shacklebolt motyogna valamit a háta mögött. Emellett meg mert volna esküdni rá, hogy valami finoman súrolta az oldalát – de mikor lenézett, semmit se látott.

– Hogy bizonyítani tudom-e? – kérdezett vissza undok varangymosollyal Umbridge. – Talán nem figyelt ide, Dumbledore? Mit gondol, mit keres itt Edgecombe kisasszony?

– Vagy úgy! – vonta fel a szemöldökét Dumbledore. – Szóval Marietta tanúsítani tudja, hogy ezek a találkozók fél éve sorozatosan megrendezésre kerültek? Eddig azt hittem, csak a mai esti gyűlésről tett jelentést.

Umbridge nyomban Mariettához fordult.

– Kedvesem, mondd meg nekünk, mióta tartanak ezek a gyűlések! Elég, ha bólintasz vagy rázod a fejed. Attól biztosan nem nőnek meg a pattanásaid. Az elkövetők rendszeresen találkoztak az elmúlt hat hónapban?

Harry gyomra vad rángásba kezdett. Itt a vége, gondolta, most meglesz a perdöntő bizonyíték, ami lesöpri az asztalról Dumbledore érveit.

– Bólints vagy rázd a fejed, kedvesem! – unszolta Umbridge a lányt. – Ne félj, nem indul be tőle a rontás.

A szobában mindenki Marietta arcát nézte – pontosabban a szemét, mert csak az látszott ki felhúzott talárja és a homlokába lógó göndör fürtök közül. Talán csak a tűz fénye miatt, de a lány tekintete furcsán üresnek tűnt. És megtörtént, amire Harry a legkevésbé se számított: Marietta megrázta a fejét.

Umbridge Caramelre majd megint a lányra nézett.

– Úgy látom, nem értetted a kérdést, kedvesem. Arra vagyok kíváncsi, jártál-e az illegális találkozókra az elmúlt fél évben. Jártál, igaz?

Ismét nemleges választ kapott.

– Ezt meg hogy értsem? – kérdezte, most már élesebben, Umbridge. – Miért rázod a fejed?

– Számomra tökéletesen világos Edgecombe kisasszony válasza – emelte fel a hangját McGalagony professzor. – Az elmúlt hat hónapban nem került sor titkos találkozókra. Jól mondom, Edgecombe kisasszony?

Marietta bólintott.

– De ma este volt találkozó! – csattant fel dühösen Umbridge.

– Volt találkozó, a Szükség Szobájában, te magad mondtad, Edgecombe! Potter volt a vezető, Potter szervezte meg, Potter... Miért rázod a fejed, te szerencsétlen!?

– Ha valaki rázza a fejét – szólt fagyosan McGalagony – az nagy valószínűséggel nemet jelent. Lehet, persze, hogy Edgecombe kisasszony valamely ismeretlen gesztusnyelvet használ...

Umbridge megragadta Mariettát, maga elé rántotta, és irgalmatlanul rázni kezdte. Dumbledore egy szempillantás alatt felpattant, és előrántotta pálcáját. Kingsley előreszökkent, Umbridge pedig hátraugrott, és rázni kezdte a kezét, mintha forró sütőhöz nyúlt volna.

– Nem tűröm, hogy bántalmazza a diákjaimat, Dolores! – szólt Dumbledore, s most először düh villant a szemében.

– Csillapodjon, Madam Umbridge! – zendült Kingsley mély hangja. – Ne tegyen olyat, amit később megbánna.

– Nem – zihálta Umbridge, a fölé tornyosuló Kingsleyre pislogva. – Dehogy... Igaza van, Shacklebolt... egy kissé elragadtattam magam.

Marietta pontosan úgy állt, ahogy Umbridge hagyta. Nem látszott rajta se a hirtelen támadás keltette ijedség, se megkönnyebbülés, hogy Umbridge elengedte. Továbbra is az arca elé tartotta talárja nyakát, és furcsán üres tekintettel maga elé meredt.

Harry gondolatban összekötötte Marietta állapotát Kingsley motyogásával meg az oldala mellett elsuhanó láthatatlan dologgal, és gyanítani kezdett valamit.

– Dolores! – szólalt meg türelmetlen szigorral Caramel – a mai találkozó – amiről biztosan tudjuk, hogy lezajlott...

– Hogyne... – Umbridge gyorsan összeszedte gondolatait. – Igen... nos, az Edgecombe kisasszonnyal folytatott beszélgetés után azonnal elindultam a hetedik emeletre, mégpedig egy csapat megbízható diák kíséretében, hogy a segítségükkel tetten érjem a találkozó résztvevőit. A jelek szerint azonban valaki figyelmeztette Potteréket, mert mire a hetedik emeletre értünk, a gyűlést feloszlatták, és elmenekültek a helyszínről. Azonban ez sem jelent gondot, mert a birtokunkba jutott az érintettek névsora. Parkinson kisasszony utasításomra bement a Szükség Szobájába, hogy hátrahagyott bizonyítékokat keressen. Ily módon szereztük meg ezt. – Umbridge előhúzta zsebéből a Szükség Szobájának falára tűzött listát, és átadta Caramelnek. – Amint megpillantottam Potter nevét a lapon, nyomban tudtam, miféle társasággal van dolgunk – fejezte be negédesen.

Caramel szája elégedett mosolyra húzódott.

– Pompás, Dolores, pompás. És... szentséges ég!

A miniszter hüledezve nézett fel Dumbledore-ra, aki még mindig Marietta mellett állt, pálcával a kezében.

– Nézze meg, milyen nevet választottak... – Caramel szinte suttogott. – Dumbledore Serege.

Az igazgató átvette Carameltől a pergament. Rápillantott a két szóra, amit Hermione hónapokkal azelőtt a lap tetejére firkantott – s egy hosszú pillanatig úgy tűnt, nem tudja, mit mondjon. Azután mosolyogva felpillantott a lapról.

– Hát igen: a játéknak vége – szólt higgadt derűvel. – Írásos vallomást vár tőlem, Cornelius, vagy megelégszik a jelenlévő tanúkkal?

Harry észrevette, hogy McGalagony és Kingsley egymásra pillantanak. Mindkettőjük szemében félelem csillant. Ő maga nem tudta mire vélni Dumbledore szavait, ahogy szemlátomást Caramel sem.

– Vallomást? – ismételte lassan a miniszter. – Miről... mit...?

– Dumbledore Serege, Cornelius. – Az igazgató meglengette a pergamenlapot Caramel előtt. – Nem Potter Serege. Dumbledore Serege.

– De hát... de hát...

Caramel szeme elkerekedett. Döbbenetében hátrált egy lépést, majd felkiáltott, és megint elugrott a kandallótól.

– Maga? – suttogta, füstölgő köpenyére taposva.

– Úgy van – bólintott mosolyogva Dumbledore.

– Ezt maga szervezte?

– Én.

– Sereget toborzott... a diákokból?

– Ma este volt az első megbeszélés. Csak azért hívtam össze, hogy lássam, érdekli-e a diákokat dolog. Most már természetesen belátom, hogy hiba volt meghívni Edgecombe kisasszonyt.

Marietta bólintott. Caramel hullámzó mellkassal nézett rá. Aztán Dumbledore-ra ugrott a szeme.

– Maga összeesküvést szőtt ellenem! – bődült fel.

– Úgy van! – felelte derűsen Dumbledore.

– Nem! – kiáltotta Harry.

Kingsley figyelmeztető pillantást villantott rá, és McGalagony szeme is fenyegetően kitágult, de Harry egyszerre felfogta, mire készül Dumbledore, s úgy érezte, meg kell akadályoznia.

– Nem! Dumbledore professzor...

– Hallgass, Harry, különben kiküldelek a szobából! – szólt rá higgadtan Dumbledore.

– Úgy van! Fogd be a szád, Potter! – harsogta Caramel, borzadó örömmel bámulva Dumbledore-ra. – Ezt nevezem! Úgy jöttem ide, hogy azt hittem, Potternek mondunk búcsút, és lám, helyette...

– Helyette letartóztathat engem – mosolygott Dumbledore. – Elvesztett egy knútot, de talált egy galleont, ahogy mondani szokás.

– Weasley! – Caramel valósággal reszketett az örömtől. – Leírt mindent, ami elhangzott? Feljegyezte a vallomást?

– Igen, uram, feljegyeztem! – bólogatott lelkesen Percy, akinek még az orra is tintafoltos lett a szorgalmas körmölésben.

– Az is megvan, hogy hadsereget akar szervezni? Hogy meg akarta támadni a minisztériumot, összeesküvést szőtt ellenem?

– Igen, uram, az is megvan – felelte jegyzetei fölé hajolva Percy.

– Nagyon jó – bólintott sugárzó arccal Caramel. – Másolja le az anyagot, Weasley, és küldje el a *Reggeli Próféta*nak, de tüstént! Ha gyors baglyot használunk, még belekerülhet a holnapi számba!

Percy kirohant a szobából, és becsapta maga mögött az ajtót.

Caramel ismét Dumbledore-hoz fordult.

– Magát most a minisztériumba kísérik, ott sor kerül a hivatalos vádemelésre, aztán az Azkabanban várja meg a tárgyalását.

– Hát igen – sóhajtott Dumbledore. – Számítottam erre. Csakhogy van egy bökkenő.

– Bökkenő? – ismételte Caramel, még mindig örömtől remegő hangon. – Nincs itt semmiféle bökkenő, Dumbledore!

– De igen, attól tartok, van – mondta sajnálkozva az igazgató.

– Úgy gondolja?

– Igen, ugyanis maga szemlátomást abba a hitbe ringatja magát, hogy én – hogy is szokás mondani? – nem tanúsítok ellenállást. A bökkenő ott van, Cornelius, hogy én bizony ellenállást fogok tanúsítani. Nem áll szándékomban ugyanis az Azkabanba menni. Nyilván meg tudnék szökni, de minek fecséreljem ilyesmire az időt, mikor rengeteg fontosabb dolgom van.

Umbridge nyaktól felfelé egyre vörösebb lett, mintha lassan megtöltötték volna a fejét forró vízzel. Caramel arcára az a fajta bamba elképedés ült ki, amit egy váratlan pofon szokott kiváltani.

Rekedten nyögött egyet, aztán Kingsleyre és a kurta hajú varázslóra nézett. Ez utóbbi – az egyetlen élő ember a szobában, aki mindaddig egy mukkot se szólt – magabiztosan biccentett, tett egy lépést előre, s közben lazán a zsebébe csúsztatta a kezét.

– Legyen eszed, Dawlish! – szólt atyai jóindulattal Dumbledore. – Bizonyára kiváló auror vagy – emlékszem, minden tárgyból kitűnőre tetted le a RAVASZ-t – de ha megpróbálsz, úgymond, erőszakot alkalmazni, akkor bizony fájdalmat kell okoznom neked.

A Dawlish nevű erre kissé megszeppent, és megint Caramelre nézett, de ezúttal ő várt támogatást.

– Úgy! – szólt megdöbbenéséből felocsúdva Caramel – szóval egy szál magában meg akarja támadni Dawlisht, Shackleboltot, Dolorest és engem!

– Merlin szakállára, dehogy – mosolygott Dumbledore. – Eszemben sincs támadni. Csupán védekezni fogok.

– És nem egyedül! – jelentette ki McGalagony.

– De bizony, Minerva, egyedül! – emelte fel a hangját Dumbledore. – Magára a Roxfortban van szükség!

Caramel előrántotta pálcáját.

– Elég ebből a badarságból! – csattant fel.

A szobán ezüstös fénycsík suhant át, s ágyúlövésszerű dörrenés remegtette meg a padlót. Harry érezte, hogy valaki megragadja a nyakánál fogva, és a földre löki. Közben ismét felvillant az ezüstös fény. Több portréalak rémülten felkiáltott, Fawkes rikoltott egyet, s a helyiséget porfelhő töltötte be. Harry köhögve felemelte a fejét: nem messze tőle egy sötét alak a padlóra rogyott. Sikítás és puffanás következett, aztán valaki rémülten felkiáltott, majd üvegcsörömpölés, lábdobogás és rekedt nyögés hallatszott... és végül csend lett.

Harry zihálva hátrafordult, hogy megnézze, ki szorongatja a nyakát. McGalagony volt az; a tanárnő kuporgott mellette, másik kezével Mariettát szorítva a padlóra. Mindkettőjüket beszitálta a por. Harry körülnézett, s egy közeledő magas alakot pillantott meg.

– Jól vannak? – kérdezte Dumbledore.

– Igen. – McGalagony felállt, magával húzva Harryt és Mariettát is.

A por lassan elült, és láthatóvá vált a romos iroda. A hosszú lábú asztalok mind feldőltek, s a finom ezüstműszerek darabokban hevertek a padlón. Caramel, Umbridge, Kingsley és Dawlish mozdulatlanul feküdt. Fawkes, a főnixmadár halkan énekelve körözött fölöttük.

– Sajnos Kingsleyt se kímélhettem meg – szólt fojtott hangon Dumbledore. – Gyanús lett volna. Gyorsan átlátta a helyzetet, és mikor senki nem figyelt oda, ügyesen módosította Edgecombe kisasszony emlékezetét. Kérem, köszönje meg neki a nevemben, Minerva.

– Ellenfeleink hamarosan magukhoz térnek, és jobb, ha nem tudják meg, hogy volt időnk szót váltani. Sugallják azt nekik, hogy végig eszméletüknél voltak, s csupán a földre taszítottam őket. Semmire nem fognak emlékezni...

– Hová akar menni, Dumbledore? – kérdezte suttogva McGalagony. – A Grimmauld térre?

– Nem, semmiképp – felelte komor mosollyal Dumbledore. – Nem azért megyek el, hogy bujkáljak. Caramel hamarosan megbánja, hogy kiűzött a Roxfortból.

– Dumbledore professzor... – kezdte Harry.

Nem tudta, mit mondjon először; hogy bocsánatot kér, amiért megszervezte a DS-t, és ennyi bajt okozott, vagy hogy szégyelli, hogy Dumbledore-nak a távozása árán kellett megmentenie őt a kicsapatástól. Az igazgató azonban közbevágott, mielőtt bármit is mondhatott volna.

– Figyelj rám, Harry! – szólt nyomatékos komolysággal. – Fordítsd minden erődet az okklumencia tanulására, megértetted? Kövesd Piton professzor utasításait, és gyakorolj kitartóan, különösen esténként, elalvás előtt, hogy ki tudd zárni az elmédből a rossz álmokat. Hamarosan meg fogod érteni, miért kérem ezt, de addig is ígérd meg...

A Dawlish nevű varázsló mocorogni kezdett. Dumbledore megragadta Harry csuklóját.

– Hallgass rám: zárd le az elméd...

Azonban mikor Dumbledore ujjai a bőréhez értek, Harry sebhelyébe belehasított a fájdalom, s ismét fellángolt benne a rémisztő kígyóvágy, hogy megtámadja, megmarja Dumbledore-t...

– ...megérted majd, miért – suttogta az igazgató.

Fawkes még egy nagy kört írt le a szobában, azután leereszkedett Dumbledore fölé. A varázsló elengedte Harryt, és megfogta a főnix aranyló farktollait. Abban a szempillantásban tüzes villanás töltötte be a szobát, és a madár Dumbledore-ral együtt köddé vált.

– Hol van? – kiáltotta felülve Caramel. – Hova tűnt!?

– Nem tudom! – harsogta Kingsley, és talpra szökkent.

– Nem dehoppanálhatott! – rikoltotta Umbridge. – Az iskolából nem lehet...

– A lépcső! – kiáltotta Dawlish, azzal az ajtóhoz ugrott, felrántotta, és kirohant. Kingsley és Umbridge követték. Caramel habozott, majd nehézkesen feltápászkodott, és leporolta talárját. Egy percig kínos csend volt a szobában.

– Nos, Minerva – szólalt meg végül csípősen a miniszter – ennyi tellett a maga Dumbledore barátjától.

McGalagony összevonta a szemöldökét.

– Úgy gondolja?

Caramel eleresztette a füle mellett a választ, és tűnődve körülnézett a romos igazgatói szobában. Több portréalak is dühösen rásziszegett, sőt, néhány az öklét rázta felé.

– Kísérje őket a hálótermükhöz! – szólt Caramel, fejével a két gyerek felé bökve.

McGalagony intett Harryéknek, hogy induljanak. Miután kiléptek az ajtón, Harrynek megütötte a fülét Phineas Nigellus hangja:

– Tudja, miniszter úr, sok mindenben nem értek egyet Dumbledore-ral, de azt el kell ismerni, hogy van stílusa...

Huszonnyolcadik fejezet
Piton legrosszabb emléke

A MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM RENDELETE

A Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakkollégium igazgatói tisztségét a mai naptól Albus Dumbledore helyett Dolores Jane Umbridge főinspektor tölti be.

Jelen kinevezés alapját a 28-as számú oktatásügyi rendelet képezi.

Cornelius Oswald Caramel
mágiaügyi miniszter s. k.

Az iskolaszerte kifüggesztett hirdetmény értesítette a diákokat az igazgatóváltásról, de arra nem volt magyarázat, honnan tudja mindenki, hogy Dumbledore menekülés közben ártalmatlanná tett két aurort, a főinspektorral és a mágiaügyi miniszterrel egyetemben.

Bármerre járt Harry a kastélyban, mindenhol mindenki Dumbledore szökéséről beszélt, s bár a szájról szájra terjedő történet egyes részleteiben kissé kiszíneződött (egy másodéves lány Harry füle hallatára azt állította, hogy Cornelius Caramelt a Szent Mungóban ápolják, mert dísztökké vált a feje), a beszámolók egészében véve meglepően pontosak voltak. Mindenki tudta például, hogy a diákok közül csak Harry és Marietta voltak tanúi a Dumbledore szobájában lezajlott eseményeknek – s mivel Marietta a gyengélkedőn volt, a roxfortosok Harryt ostromolták kérdéseikkel.

– Dumbledore nemsokára visszatér – jelentette ki Ernie Macmillan, miután gyógynövénytanról jövet meghallgatta Harry beszámolóját. – Nem tudják sokáig távol tartani a sulitól, ahogy három éve se tudták. A Pufók Fráter mesélte – itt bizalmasan lehalkította hangját, úgyhogy Harryéknek közelebb kellett hajolniuk hozzá – hogy éjjel, miután átkutatták a kastélyt, Umbridge vissza akart menni Dumbledore szobájába, de a kőszörny nem engedte be. Az igazgatói szoba lezárta magát Umbridge előtt. – Ernie elvigyorodott. – Képzelhetitek, micsoda hisztit csapott a nyanya.

– Pedig biztos már elképzelte, hogy ott fog trónolni Dumbledore szobájában – szólt gonosz mosollyal Hermione, mikor a kastély bejárati lépcsőjéhez értek. – Basáskodni akar a tanárok fölött az undok, felfuvalkodott, hataloméhes vén...

– Biztos, hogy be akarod fejezni ezt a mondatot, Granger?

Draco Malfoy lépett ki az egyik ajtó mögül, Crakkal és Monstróval a nyomában. Valaminek roppantul örülhetett, mert csak úgy ragyogott sápadt, hegyes arca.

– Sajnos le kell vonnom öt-öt pontot a Griffendéltől és a Hugrabugtól – nyekeregte.

– Csak a tanárok vonhatnak le pontokat, Malfoy – vágta rá Ernie.

– És ha elfelejtetted volna, mi is prefektusok vagyunk – sziszegte Ron.

– Tudjuk, hogy a prefektusok nem vonhatnak le pontokat, Gólkirály – felelte vigyorogva Malfoy. Crak és Monstro bután göcögött. – A Főinspektori Különítmény tagjai viszont...

– Minek a tagjai? – fortyant fel Hermione.

– Főinspektori Különítmény, Granger – ismételte Malfoy, és rámutatott egy kis ezüst F betűre, amit a prefektusi jelvénye alá tűzve viselt. – Umbridge professzor személyesen választott ki minket a minisztériumot támogató diákok közül... Na szóval a Főinspektori Különítmény tagjainak joguk van pontokat levonni a házaktól. Öt pontba kerül, hogy tiszteletlenül beszéltél az új igazgatóról, Granger. Macmillan, te ellentmondtál nekem, az is öt pont. Tőled is öt pont, Potter, mert nem tetszik a képed. Nincs betűrve az inged, Weasley, mínusz öt pont. Ja, és még tíz pont a Griffendéltől, Granger, mert sárvérű vagy.

Ron pálcát rántott, de Hermione elkapta a csuklóját.

– Hagyd, Ron!

– Nagyon helyes, Granger – sziszegte Malfoy. – Új igazgató, új szabályok... Potty, Gólkirály, legyetek jó kisfiúk...

Azzal kacagva faképnél hagyta Harryéket. Crak és Monstro engedelmesen loholtak utána.

– Tuti, hogy csak blöffölt – rázta a fejét Ernie. – Az nem lehet, hogy Malfoy pontokat vonhat le... az nevetséges lenne... teljesen aláásná a prefektusi rendszert.

Harry, Ron és Hermione azonban addigra megfordultak, és ránéztek a bejárati csarnok falába süllyesztett négy hatalmas, homokóraszerű számlálóra. Reggel még a Griffendél és a Hollóhát vezetett holtversenyben. Azóta elfogyott az előnyük, s még most is, miközben Harryék odanéztek, három számlálóban egymás után röppentek fel a golyók az alsó üveggömbből a felsőbe. A Mardekár homokórájának zöld golyói ellenben meg se mozdultak.

– Ti is észrevettétek? – csendült Fred hangja.

A ikrek a márványlépcsőn érkeztek le a bejárati csarnokba, s csatlakoztak az eredményjelző órák előtt ácsorgó négyeshez.

– Malfoy most vont le tőlünk vagy ötven pontot – szólt dühösen Harry, a Griffendél órájában felröppenő golyókra meredve.

– Aha, Montague is próbálkozott az első szünetben – bólogatott George.

– Miért csak próbálkozott? – kapta fel a fejét Ron.

– Mert végül is nem tudta végigmondani, hogy hány pont és kitől – mesélte George. – Ugyanis némi unszolásra fejest ugrott az első emeleti volt-nincs szekrénybe.

Hermione rémülten nézett rá.

– Ebből nagyon nagy baj lesz, fiúk!

– Persze – felelte Fred – de csak ha majd Montague előkerül, addig pedig hetek is eltelhetnek. Nem tudjuk, hova küldtük... Egyébként meg eldöntöttük, hogy mostantól nem tiszteljük a házirendet.

– Mért, eddig talán tiszteltétek? – fintorgott Hermione.

– Hát persze! – méltatlankodott George. – Különben rég kirúgtak volna minket!

– Mindig is tudtuk, hol a határ – bólintott Fred.

– És csak óvatosan léptük át – tette hozzá George.

– Igazán nagy felfordulást soha nem csináltunk.

– De most? – kérdezte óvatosan Ron.

– De most... – kezdte George.

– ...hogy Dumbledore elment... – folytatta Fred.

– ...úgy illik, hogy az új igazgatót...

– ...egy nagyobbacska balhéval köszöntsük.

– Eszetekbe ne jusson! – suttogta rémülten Hermione. – Umbridge gondolkodás nélkül kirúg titeket!

– Hát még mindig nem érted, Hermione? – mosolygott Fred. – Már egyáltalán nem izgat minket az iskola. Ha nem határoztuk volna el, hogy bosszút állunk Dumbledore-ért, most rögtön lelépnénk innen. Na de elég a fecsegésből – tette hozzá az órájára pillantva. – Mindjárt kezdődik az első felvonás. Ha tanácsolhatom, menjetek be a nagyterembe ebédelni, nehogy a tanárok rátok fogják, hogy benne voltatok a buliban.

– Milyen buliban? – kérdezte nyugtalanul Hermione.

– Nemsokára meglátod – felelte Fred. – Na nyomás, menjetek!

Fred és George sarkon fordultak, és hamarosan elnyelte őket a lépcsőn lefelé hömpölygő tömeg. Ernie aggodalmasan pislogni kezdett, motyogott valamit egy befejezetlen átváltoztatástan-leckéről, és eliszkolt.

– Amondó vagyok, tényleg tűnjünk el innen – szólt nyugtalanul Hermione. – Nem árt az óvatosság.

– Oké – bólintott Ron, és a három jó barát elindult a nagyterem ajtaja felé.

Harry épp csak egy pillantást vethetett a fehér gomolyfelhőkkel teli elvarázsolt mennyezetre, mikor valaki a vállára tette a kezét.

Megfordult, és azon kapta magát, hogy közvetlen közelről belebámul Frics mogorva képébe. Gyorsan hátrált három lépést, felvéve a legkisebb ajánlott távolságot a gondnoktól.

– Az igazgatónő beszélni akar veled, Potter – szólt vészjóslóan Frics.

– Nem én voltam – felelte automatikusan Harry, az ikrek tervezett akciójára gondolva. Frics állát néma nevetés remegtette meg.

– Rossz a lelkiismeretünk, mi? – morogta sípoló tüdővel. – Gyere velem!

Harry még egyszer ránézett aggódva pislogó barátaira, aztán vállat vont, és az éhes diákok hömpölygő áradatában utat törve visszament a bejárati csarnokba.

Frics szemlátomást remek hangulatban volt; dudorászva baktatott fel a márványlépcsőn, majd mikor az első emeletre értek, így szólt:

– Nagy változások lesznek itt, Potter.

– Sejtem – felelte mogorván Harry.

– Úgy ám... Hány évig szajkóztam hiába Dumbledore-nak, hogy túl elnéző veletek! – Frics sötéten felnevetett. – Neveletlen, komisz banda... Nem mertetek volna bűzpatronokat dobálni, ha tudjátok, hogy véresre korbácsolhatlak érte! Nem kerültek volna elő a fogas frizbik a folyosókon, ha a lábatoknál fogva fellógathattalak volna titeket a szobámban! De nem baj, nemsokára már megtehetem: készül a 29-es számú oktatásügyi rendelet... Mi több, Umbridge javaslatot nyújtott be a miniszterhez Hóborc száműzésére! Bizony, bizony, más világ lesz itt Umbridge alatt!

Umbridge kétségkívül jelentős engedményeket tett Fricsnek, hogy megszerezze a támogatását. A legrosszabb a dologban az volt, hogy a gondnok valóban hatékony fegyvernek bizonyulhatott, hiszen majdnem olyan jól ismerte a kastélybeli titkos átjárókat és búvóhelyeket, mint a Weasley ikrek.

– Itt is volnánk. – Frics Harryre meresztette a szemét, s közben hármat koppantott Umbridge szobájának ajtajára. – Meghoztam a Potter fiút, igazgatónő!

A szobában, ahol Harry oly sokszor megfordult a büntetőmunkák alkalmával, egyetlen dolog jelezte a lakója státusában történt változást: az íróasztal közelebbi szélén gerendavastag fadarab feküdt, s rajta aranybetűs felirat hirdette: IGAZGATÓNŐ. Harry fájó szívvel nézett az asztal mögötti falra: vasbilincsekkel rögzítve ott állt a Tűzvillám, valamint Fred és George seprűje.

Umbridge az asztalánál ült, és szorgalmasan írt valamit egy rózsaszínű pergamenlapra, de a belépők láttán felnézett munkájából, és szélesen elmosolyodott.

– Köszönöm, Árgus – szólt kislányosan pislogva.

– Nincs mit, asszonyom, nincs mit – dörmögte Frics. Olyan mélyen meghajolt, amennyire csak reumája engedte, majd kihátrált a szobából.

– Ülj le! – parancsolta egy székre mutatva Umbridge, aztán még néhány másodpercig folytatta a körmölést. Harry a dísztányérokon hancúrozó kiscicákat bámulta, s azon tűnődött, vajon miféle rémséget talált ki ezúttal a számára Umbridge.

– Nos... – szólt végül pennáját lerakva a tanárnő. Olyan tekintettel kezdte fürkészni Harryt, akár a béka a zaftos, kövér legyet. – Mit kérsz inni?

Harry azt hitte, rosszul hall.

– Tessék?

– Inni, Potter – ismételte mosolyogva Umbridge. – Teát? Kávét? Töklevet?

Minden szónál intett egyet a pálcájával, s az italok sorban megjelentek az asztalon.

– Köszönöm, nem kérek semmit – felelte Harry.

– De én szeretném, ha innál valamit – mondta immár fenyegető mézesmázossággal Umbridge. – Válassz!

Harry vállat vont.

– Jó... akkor teát kérek.

Umbridge felállt, és Harrynek hátat fordítva körülményesen tejet töltött a forró italba. Aztán sötét mosollyal az arcán visszadöcögött az íróasztalhoz.

– Tessék – adta át a csészét Harrynek. – Idd meg, mielőtt kihűl. Nos, Potter... a tegnapi kellemetlen események után úgy gondoltam, jó lesz, ha elbeszélgetünk egy kicsit.

Harry hallgatott. Umbridge visszaült a helyére, és várt. Hosszú percek teltek el így.

– Nem iszod a teát – szólalt meg végül a főinspektor.

Harry a szájához emelte a csészét – aztán leeresztette. Az egyik giccses festett kiscica nagy, kerek kék szeme Rémszem Mordon varázsszemére emlékeztette, s eszébe jutott, mit szólna Mordon, ha megtudná, hogy ő, Harry önszántából megivott valamit, amivel ellenség kínálta.

– Mi a baj? – kérdezte szemét meresztve Umbridge. – Cukrot is kérsz bele?

– Nem.

Harry megint felemelte a csészét, és úgy tett, mintha beleinna, de valójában összeszorította ajkát. Umbridge lassan pislogott egyet, és még szélesebbre húzta a száját.

– Jól van – suttogta. – Kitűnő. Akkor hát... – Előredőlt a székben. – Hol van Albus Dumbledore?

– Fogalmam sincs – felelte gondolkodás nélkül Harry.

– Igyál csak, igyál! – unszolta Umbridge, még mindig mosolyogva. – Hagyjuk a gyermeteg játékokat, Potter. Tudom, hogy tudod, hova menekült Dumbledore. Kezdettől fogva cinkosok voltatok ebben az ügyben. Gondolj rá, milyen helyzetben vagy, Potter...

– Nem tudom, hol van – ismételte Harry, s újra úgy tett, mintha inna a teából.

Umbridge árgus szemekkel figyelte mozdulatait.

– Hát jó – szólt savanyú képpel. – Akkor azt mondd meg nekem, hol található Sirius Black.

Harry gyomra összerándult, s a kezében csilingelve táncolni kezdett a csészealjon fekvő teáskanál. Újból ivást színlelt, s a forró folyadék csukott szája mellett a talárjára csordult.

– Nem tudom – felelte, egy kicsit túlzottan is sietve.

– Potter – szólt Umbridge – hadd emlékeztesselek rá, hogy én voltam az, aki októberben kis híján elkaptam Blacket a Griffendél-toronybeli kandallóban. Nagyon jól tudom, hogy veled találkozott. Ha bizonyítékom is volna rá, már egyikőtök sem lenne szabadlábon, arra mérget vehetsz. Megismétlem a kérdést: hol van Sirius Black?

– Nem tudom – felelte emelt hangon Harry. – Fogalmam sincs.

Ezután olyan sokáig néztek farkasszemet egymással, hogy Harrynek könnybe lábadt a szeme. Végül Umbridge elunta a dolgot, és felállt.

– Rendben, Potter, egyelőre hiszek neked, de jól jegyezd meg: én itt a minisztérium hatalmát testesítem meg. A Roxfort és a külvilág közti kommunikáció minden formáját ellenőrzésünk alatt tartjuk. A Hop Rendszerfelügyelet folyamatosan figyeli a kastélybeli tüzeket – kivéve persze az enyémet. A Főinspektori Különítmény tagjai minden bejövő és kimenő levelet elolvasnak. Frics úr figyel minden titkos ki- és bevezető utat. Ha csak a legapróbb bizonyítékot...

Bamm!

A robajba a szoba padlója is beleremegett. Umbridge-nek megroggyant a térde. Támaszt keresve elkapta íróasztala peremét, s elkerekedett a szeme a rémülettől.

– Mi volt ez!? – hördült fel, és az ajtó felé fordult. Harry kihasználta az alkalmat, és sebtében beleöntötte csészéje tartalmát a legközelebbi szárazvirágos vázába. Eközben valahol alattuk futkosás zaja és sikoltozás hangzott fel.

– Menj vissza ebédelni, Potter! – förmedt rá Harryre Umbridge, majd kivont pálcával az ajtóhoz sietett, és kiment. Harry adott neki néhány másodperc előnyt, aztán ő is elindult, hogy megnézze, mi a okozta a felfordulást.

Nem kellett sokáig keresgélnie. Egy emelettel lejjebb teljes volt a káosz: valaki (és Harry sejtette is, hogy ki) begyújtott egy jókora ládára való bűvös tűzijátékot.

A folyosók mennyezete alatt zöld és arany szikrákból álló sárkányok úsztak, lángnyelveket okádva és visszhangzó durranások közepette; öt méter átmérőjű, harsány rózsaszín kerekek zúgtak el a fejek fölött, akár megannyi repülő csészealj; ragyogó, ezüstös csóvájú rakéták röpködtek falról falra pattogva; megbűvölt csillagszórók csúnya szavakat írtak a levegőbe; bármerre nézett Harry, mindenütt petárdák robbantak – s mindeme pirotechnikai csodák, ahelyett hogy idővel kiégtek, elhalványodtak vagy fáradtan a földre hullottak volna, szemlátomást percről percre nagyobb energiára és lendületre tettek szert.

Frics és Umbridge megkövülten álltak a lépcsőn. Harry épp akkor nézett rájuk, mikor az egyik nagyobbfajta kerék, a szűk folyosót megunva félelmetes vijjogással feléjük röppent: Umbridge és Frics rémült ordítással lebuktak. A tüzes kerék elzúgott a fejük felett, majd az ablakot kitörve távozott az épületből, és a szabadban folytatta a légibemutatót. Eközben több sárkány és egy vészesen füstölgő hatalmas vörös denevér a folyosó végi nyitva hagyott ajtón át a második emelet felé vette az irányt.

– Gyerünk, Frics, gyerünk! – visította Umbridge. – Ha nem csinálunk valamit, ezek szétszélednek az egész iskolában! Stupor!

Az Umbridge pálcája végéből kiröppenő piros sugárnyaláb eltalálta az egyik rakétát. Csakhogy az ahelyett, hogy megdermedt volna a levegőben, felrobbant – méghozzá akkora erővel, hogy lyukat ütött egy mezőn álló kicicomázott boszorkány portréján.

A festményalaknak az utolsó pillanatban sikerült kiugrania képéből; néhány másodperc múlva aztán felbukkant a szomszédos festményben, ahol két kártyázó varázsló sietve felállt, hogy helyet szorítson neki.

– Ne kábítsa őket, Frics! – kiabálta dühösen Umbridge, mintha nem is ő, hanem a gondnok mondta volna ki a varázsigét.

– Rendben, asszonyom! – zihálta sípoló tüdővel Frics, aki kvibli lévén, előbb tudta volna lenyelni, mint megátkozni a tüzes rakétákat. Odarohant egy közeli szekrényhez, elővett belőle egy ócska seprűt, és vadul csapkodni kezdett vele a rakéták felé. A vesszőköteg azonban másodpercek alatt tüzet fogott.

Harry úgy döntött, hogy eleget látott. Behúzta a nyakát, és nevetve eliramodott az egyik falikárpit felé, ami mögött tudta, hogy rejtekajtó nyílik. Az ajtón besurranva azután szembe találta magát az ikrekkel, akik onnan hallgatták Umbridge és Frics kiabálását, és szemlátomást kitűnően szórakoztak.

– Szép munka – szólt fojtott hangon Harry. – Szuper... Ha megjelentek a piacon, dr. Filibuster bezárhatja a boltot...

– Kösz – suttogta könnyeit törölgetve George. – Remélem, megpróbálja eltüntetni őket! Attól tízfelé osztódnak!

A tűzijátékok a délután folyamán a kastély minden zugába eljutottak, s bár nemegyszer megzavarták az órákat – különösen a petárdák – egyetlen tanár sem bosszankodott miattuk.

– Ejnye, ejnye – szólt gúnyosan McGalagony, mikor az egyik tűzokádó és durrogó sárkány berepült az átváltoztatástan-terembe.

– Brown kisasszony, legyen szíves, szaladjon el az igazgatónőhöz, és mondja meg neki, hogy egy elszabadult tűzijáték röpköd a termünkben.

A vége az lett, hogy Umbridge professzor igazgatói minőségében első délutánját azzal töltötte, hogy teremről teremre rohangált az üzengető tanárokhoz, akik a jelek szerint a segítsége nélkül képtelenek voltak megszabadulni a bosszantó tűzijátékoktól. Miután az utolsó óráról is kicsengettek, és a társaság elindult a Griffendél-torony felé, Harry – nem kis örömére – egy zilált és megpörkölődött talárú Umbridge-et látott kitámolyogni Flitwick professzor tantermából.

– Nagyon köszönöm, asszonyom! – cincogta utána Flitwick. – Természetesen magam is el tudtam volna bánni a csillagszórókkal, de a felhatalmazása nélkül nem mertem cselekedni!

Azzal vigyorogva becsapta az ajtót a fogát csikorgató főinspektor mögött.

A Griffendél-toronyban természetesen Fred és George voltak a nap hősei. Még Hermione is odaverekedte magát hozzájuk a tömegen keresztül, hogy gratuláljon nekik.

– Csodálatos tűzijáték volt! – lelkendezett.

– Kösz – felelte meglepett vigyorral George. – A Weasley-féle Futótűz-fantáziát mutattuk be. Csak az a baj, hogy a teljes készletet felhasználtuk. Most kezdhetjük elölről a melót.

– De megérte! – szólt Fred, szorgalmasan jegyezve a griffendélesek tömeges megrendeléseit. – Ha esetleg fel akarsz iratkozni a várólistára, közlöm, hogy öt galleon a Durrbele alapkészlet és húsz a Luxus Lángörvény...

Hermione visszatért Harryhez és Ronhoz, akik az asztalnál ülve úgy meredtek iskolatáskáikra, mintha arra várnának, hogy kiugorjanak belőlük a házi feladatok, és elkezdjék írni magukat.

– Lazítsunk egy kicsit ma este! – indítványozta vidáman Hermione, s az ablak előtt elhúzó ezüstfarkú Weasley-rakéta után nézett. – Péntektől húsvéti szünet van, rengeteg időnk lesz dolgozni.

Ron hitetlenkedve meredt rá.

– Jól vagy, Hermione?

– Most, hogy kérdezed – felelte nevetve a lány – tényleg egy kicsit... lázadósnak érzem magam.

Egy óra múlva, mikor felmentek Ronnal lefeküdni, Harry még mindig hallotta az elszabadult petárdák távoli durrogását, s már pizsamában volt, mikor egy csillagszóró beúszott a toronyablak elé, fáradhatatlanul rajzolva a levegőbe a KAKA szó betűit.

Ásítva bújt be a takaró alá. Szemüveg nélkül az ablak előtt el-elsuhanó tűzijátékokat a fekete égen felragyogó gyönyörű, titokzatos felhőkként érzékelte. Az oldalára fordult, és arra gondolt, vajon hogy érzi magát Umbridge pót-Dumbledore-ként eltöltött első napja után, s hogy mit fog szólni Caramel, ha meghallja, hogy a Roxfortban majdnem egy egész napig minden a feje tetején állt.

Erre a gondolatra elmosolyodott, és lehunyta a szemét...

Odakint a parkban a süvítő-durrogó tűzijátékok egyre messzebbre szálltak... vagy talán ő, Harry suhant egyre messzebbre tőlük...

Egyenesen berepült a Misztériumügyi Főosztályra vezető folyosóra. Sebesen közeledett a dísztelen fekete ajtóhoz... nyíljon ki... nyíljon ki...

Kinyílt. Harry belépett az ajtókkal szegélyezett, kerek terembe... átvágott rajta, nekitámasztotta tenyerét egy hasonló ajtónak, s az kitárult...

A következő terem téglalap alakú volt, és furcsa, gépszerű ketyegés töltötte be. A falakon fények táncoltak, de Harry nem állt meg szemügyre venni őket... tovább kellett mennie...

A terem végében újabb ajtó várta... az is feltárult az érintésére...

Az ajtó gyéren megvilágított, templomot idézően tágas és magas helyiségbe nyílt. A termet toronymagas polcok végtelen sora töltötte meg, s minden polc tele volt kicsiny, porlepte üveggömbökkel... Harry szíve a torkában dobogott... tudta, hova kell mennie... futni kezdett, de talpa nem vert zajt a hatalmas, üres teremben...

Van itt valami, ami nagyon kell neki...

Valami, amire sóvárogva vágyik... talán nem is ő, hanem valaki más...

Borzalmasan fájt a sebhelye...

Bamm!

Megzavarodva, dühösen riadt fel. A sötét hálóterem zengett a nevetéstől.

– Szuper! – kurjantotta Seamus, akiből csak a körvonalai látszottak az ablak előtt. – Asszem, az egyik kerék összeütközött egy rakétával. Olyan, mintha gyerekeik lennének, nézzétek!

Harry hallotta, hogy Ron és Dean kikecmeregnek takarójuk alól, s az ablakhoz sietnek. Ő maga továbbra is mozdulatlanul feküdt az ágyában. A sebhelyét égető fájdalom most végtelen csalódottsággal párosult. Úgy érezte, mintha megfosztották volna egy megígért csodálatos ajándéktól. Pedig már csak karnyújtásnyira volt tőle.

A Griffendél-torony ablakai előtt csillogó ezüst-rózsaszínű szárnyas malacok röpködtek. Harry csak feküdt, és várta, hogy a többi hálószoba lakóinak lelkes hujjogása kikergesse fejéből a gondolatot, hogy másnap este okklumenciaórára kell mennie.

Harry ébredésétől fogva attól rettegett, mit fog szólni Piton, ha tudomást szerez az álombeli sétájáról a Misztériumügyi Főosztály termeiben. Fájó bűntudattal döbbent rá, hogy az előző óra óta egyszer se gyakorolta az okklumenciát. Bár gyanította, hogy az elmúlt napok felkavaró eseményei után hiába is próbálta volna elérni a teljes nyugalom állapotát, tartott tőle, hogy Pitont nem hatja meg ez magyarázat.

Az órák alatt megpróbált gyakorolni egy kicsit, de nem sok sikerrel; valahányszor elhallgatott, és elkezdte száműzni gondolatait, Hermione mindjárt megkérdezte tőle, hogy mi baja, s végül maga is belátta, hogy nem célszerű épp akkor ürítgetni az elméjét, mikor a tanárok ismétlő kérdésekkel bombázzák az osztályt.

Vacsora után a legrosszabbra felkészülve indult el Piton szobájába. Még csak a bejárati csarnokban járt, mikor odaszaladt hozzá Cho.

– Menjünk oda! – szólt Harry, megörülve a lehetőségnek, hogy kissé elodázhatja találkozását Pitonnal. Az óriás homokórák felé intett a fejével. A Griffendélé már majdnem üres volt. – Minden rendben? Umbridge nem kérdezett téged a DS-ről, ugye?

– Nem, nem – felelte sietve Cho. – Csak azért... csak azt akartam mondani, hogy... Harry, én álmomban se hittem, hogy Marietta képes lesz elárulni minket...

– Na igen – dörmögte Harry. Szívesen hozzátette volna, hogy Cho jobban is megválogathatná a barátnőit. Sovány vigasz volt, hogy a legutóbbi hírek szerint Marietta még mindig a gyengélkedőn feküdt, és Madam Pomfrey minden addigi próbálkozása a pattanások eltüntetésére sikertelen maradt.

– Hidd el, nagyon kedves lány – folytatta Cho. – Most hibát követett el, de...

Harry szeme elkerekedett.

– Nagyon kedves lány!? Hibát követett el!? Beárult minket, Cho! Téged is!

– De hát... végül is megúsztuk. Tudod, hogy az anyukája minisztériumban dolgozik, nagyon nehéz neki...

– Ron apja is a minisztériumban dolgozik! – mérgelődött Harry. – És ha nem vetted volna észre, neki nincs ráírva az arcára, hogy áruló!

– Ez alattomos és undok dolog volt Hermione Grangertől! – csattant fel Cho. – Szólnia kellett volna, hogy rontás van azon a listán...

– Szerintem meg nagyon is jó ötlet volt – felelte dühösen Harry.

Cho elpirult, és csillogni kezdett a szeme.

– Hát persze, el is felejtettem... amit a csodálatos Hermione csinál, az csak jó lehet, igaz?

– Légy szíves, ne sírj megint – dörmögte Harry.

– Nem akartam sírni! – kiabálta Cho.

– Jó... akkor... jól van – motyogta békítően Harry. – Csak mert most elég bajom van anélkül is.

– Persze, törődj csak nyugodtan a sok bajoddal! – sziszegte dühösen Cho, azzal sarkon fordult, és elrohant.

Harry dohogva letrappolt az alagsorba vezető lépcsőn. Tapasztalatból tudta, hogy ha feldúltan érkezik az órára, az megkönnyíti az elméjében turkáló Piton dolgát – ennek ellenére még a pinceszoba ajtaja elé érve is azon gondolkodott, hogy mi mindent kellett volna még Cho fejéhez vágnia Mariettával kapcsolatban.

– Elkéstél, Potter! – mordult rá Piton, miután Harry becsukta maga mögött az ajtót.

A bájitaltantanár háttal állt neki. Szokásos óra előtti szertartását végezte: áthelyezte egyes gondolatait Dumbledore merengőjébe.

Mikor az utolsó ezüstfonál is a kőmedencébe került, Piton szembefordult Harryvel.

– Gyakoroltál? – kérdezte.

– Igen – hazudta Harry, figyelmesen szemlélve az íróasztal egyik lábát.

– Úgyis mindjárt kiderül, nem igaz? Elő a pálcát, Potter!

Harry felvette a szokásos kiinduló helyzetet: szembefordult az asztal túloldalán álló Pitonnal. Szíve szaporán vert: egyrészt a Cho iránti dühtől, másrészt a félelemtől, hogy Piton túl sokat tud majd kiszivattyúzni az agyából.

– Háromra – szólt szenvtelenül Piton. – Egy... kettő...

A szoba ajtaja döngve kicsapódott, és berontott rajta Draco Malfoy.

– Tanár úr! ...Ó... bocsánat...

Malfoy meglepetten nézett Piton és Harry kettősére.

– Semmi baj, Draco – szólt higgadtan Piton. – Csak egy kis bájitaltan-korrepetálást tartok Potternek.

Harry akkor látta utoljára ilyen kéjesen vigyorogni Malfoyt, mikor Umbridge először megjelent Hagrid óráján.

– Nem is tudtam... – nyekeregte Malfoy, és gúnyosan megbámulta Harryt, aki érezte, hogy arca égővörösre gyúl. Sokért nem adta volna, ha Draco képébe ordíthatja az igazságot – de beérte volna azzal is, ha simán megátkozhatja az undok mardekárost.

– Hallgatlak, Draco – mondta Piton.

– Umbridge professzor küldött, tanár úr. A segítségét kéri. Megtalálták Montague-t. Be van szorulva egy vécékagylóba a negyedik emeleten.

– Hogy került oda? – mordult fel Piton.

– Nem tudom, tanár úr. Nem nagyon tudta elmondani.

– Megyek – bólintott Piton. – Potter, a foglalkozást holnap este folytatjuk.

Azzal kisietett a szobából. Malfoy még egyszer Harryre nézett, és odatátogta neki: – Bájitaltan-korrepetálás? – aztán követte Pitont.

Harry eltette pálcáját, és szintén indulni készült. A huszonnégy órányi haladéknak örült, annak viszont annál kevésbé, hogy Malfoy az egész iskolában szétkürtöli majd, hogy bájitaltan-korrepetálásra kell járnia.

Már elindult kifelé a szobából, mikor pillantása az ajtófélfára, s azon is egy táncoló fényfoltra esett. Megállt, és nézni kezdte a jelenséget: furcsán ismerősnek érezte, s néhány másodperc múlva rá is jött, honnan. A fényfolt hasonlított azokra, amelyeket utolsó álmában a Misztériumügyi Főosztály második termének falán látott.

Harry megfordult. A fényt az íróasztalon fekvő merengő vetítette az ajtófélfára. A kőmedence ezüstösfehér tartalma folyamatosan lüktetett és kavargott.

Piton gondolatai... a titkok, amelyeket kivett az elméjéből, hogy Harry még véletlenül se ismerhesse meg őket...

Növekvő kíváncsisággal bámulta a merengőt... Mi lehet az információ, amit Piton olyan féltve őriz?

Az ezüstös fényfolt megremegett. Harry tett két lépést az íróasztal felé, s közben lázasan töprengett. Talán Piton tud valami fontosat a Misztériumügyi Főosztályról, amit semmiképp sem akar megosztani vele?

Hátrapillantott a válla fölött. Szíve hevesebben vert, mint bármikor. Mennyi időbe telhet Pitonnak kiszabadítani Montague-t a vécéből? Vajon utána rögtön visszajön a szobájába, vagy elkíséri Montague-t a gyengélkedőre? Biztosan elkíséri... Montague a Mardekár kviddicscsapatának kapitánya, fontos Pitonnak, hogy gyorsan felépüljön.

Harry odalépett a merengőhöz, és belenézett. Hallgatózott, habozott, majd újra elővette pálcáját. A kinti folyosón csend honolt. Harry a pálca hegyével finoman megbökte a merengő tartalmát. Az ezüstös anyag sebesen kavarogni kezdett. Harry a kőedény fölé hajolt – az anyag átlátszóvá vált és az edény feneke eltűnt. Helyette egy terem képe jelent meg, ahova Harry ezúttal is mintha a mennyezetbe vágott kerek ablakon át nézett volna be... mi több, felismerni vélte a helyiséget: az a roxforti kastély nagyterme volt.

Harry lélegzete bepárásította Piton gondolatainak felszínét...

Szédülten forgott az agya... Őrültség lenne megtennie, amire olyan nagy kísértést érez... Remegni kezdett a keze... Piton bármelyik pillanatban beléphet... De ekkor eszébe jutott a kiabáló Cho meg Malfoy vigyorgó képe, és fellobbanó haragja vakmerővé tette...

Nagy levegőt vett, és belemerítette arcát Piton gondolataiba.

A szoba padlója azon nyomban megbillent, és fejjel előre beletaszította őt a merengőbe...

Hideg, sötét űrön át zuhant; teste vadul pörgött, azután egyszerre...

A nagyterem közepén állt. A házak étkezőasztalai most nem voltak sehol, helyettük több mint száz egyszemélyes asztal kapott helyet a teremben. Mindegyiknél egy-egy szorgalmasan körmölő diák ült. A teremben nem hallatszott más zaj, csak a pennák sercegése, és halk zörgés, mikor egy-egy diák megigazította az előtte fekvő pergament. A nagyteremben írásbeli vizsga folyt.

A magas ablakokon át besütött a nap, s a lehajtott fejek gesztenyebarnán, rézvörösen és aranysárgán világítottak a ragyogó fényben. Harry óvatosan körülnézett. Pitonnak valahol ott kell lennie...

Hiszen az ő emlékében jár...

Ott is volt; a Harry mögötti asztalnál ült. Harry szemügyre vette.

A tizenéves Piton vézna volt és sápadt, akár egy sötétben nevelt növény. Egyenes szálú, zsíros haja az asztalra lógott; írás közben olyan mélyen ráhajolt a pergamenre, hogy kampós orra egy centire se volt a laptól. Harry megkerülte az asztalát, beállt mögé, és elolvasta a pergamen fejlécét:

SÖTÉT VARÁZSLATOK KIVÉDÉSE – RENDES BŰBÁJOS FOKOZAT.

Tehát Piton az emlékben tizenöt vagy tizenhat éves lehet – körülbelül annyi idős, mint ő. Pennája csak úgy száguldott a pergamenen – dolgozata legalább két arasszal hosszabb volt, mint a szomszédaié, pedig apró betűkkel írt.

– Még öt perc!

A hangra Harry ijedten összerándult. Megfordult, és nem messze az asztalok között a kis Flitwick professzor feje búbját pillantotta meg. A tanár épp egy kócos, fekete hajú fiú mellett haladt el... egy nagyon kócos fiú mellett...

Harry olyan gyorsan indult el, hogy ha szilárd teste van, jó néhány asztalt feldöntött volna. Így viszont csak elsiklott – akár egy álomban – két asztal mentén, majd befordulva még egy mellett.

Közben a fekete hajú fiú tarkójára szegezte a szemét. A fiú most kihúzta magát ültében, letette pennáját, és felemelte a pergamenlapot, hogy átolvassa, amit írt...

Harry megállt az asztal előtt, és rámeredt tizenöt éves apjára.

Összeszorult a torka az izgalomtól. Olyan volt, mintha önmagát nézné, némileg átmaszkírozva: egyforma volt sovány arcuk, szájuk és szemöldökük, csak épp Jamesnek barna szeme s egy kicsit hosszabb orra volt, és nem hordott sebhelyet a homlokán. Haja viszont ugyanúgy égnek állt hátul, mint Harryé, keze akár a fiáé is lehetett volna, és mikor felállt, kiderült, hogy a magasságukban sincs nagy különbség.

James nagyot ásított, és felborzolta a haját. Vetett egy pillantást Flitwick professzorra, aztán megfordult a széken, és rávigyorgott egy másik fiúra, aki négy asztallal hátrébb ült.

Harryt újra elfogta az izgalom: a másik fiú Sirius volt. Addig unottan hintázott hátrabillentett székén, s most hüvelykujját feltartva intett Jamesnek. Kivételesen szép arcú fiú volt; fekete hajfürtjei olyan hanyag eleganciával hullottak a szemébe, amiről James vagy Harry nem is álmodhatott. A mögötte ülő lány sóvárogva nézett rá, de ő észre se vette. A lánytól két asztalnyira pedig – Harry gyomra megint összerándult az örömtől – Remus Lupin ült. Sápadt és nyúzott volt az arca (talán épp közeledett a holdtölte?); szemöldökét ráncolva olvasta elkészült dolgozatát, s közben az állát bökdöste pennája végével.

Vagyis Féregfarknak is ott kellett lennie valahol... Harry körülnézett, és szinte azonnal meg is találta az alacsony, hegyes orrú, egérhajú fiút. Féregfark szemlátomást nyugtalan volt; a körmét rágva meredt dolgozatára, a padlót kapálta cipője orrával, s időnként lopva belepillantott szomszédja munkájába.

Harry egy darabig nézte őt, aztán visszatért Jameshez, aki most egy darab pergamenre firkálgatott. Rajzolt már egy cikeszt, s most az L. E. betűket cikornyázta. Minek a rövidítése lehet? – tűnődött Harry.

– Pennát le! – sipította Flitwick professzor. – Te is fejezd be, Stebbins! Maradjatok a helyeteken, amíg beszedem a dolgozatokat! Invito!

A varázsszóra több mint száz pergamentekercs emelkedett a magasba, és röppent bele Flitwick kinyújtott karjába, hanyatt lökve a kis professzort. Többen felnevettek. Két diák, akik az első sorban ültek, odaléptek Flitwickhez, és a könyökénél fogva talpra állították őt.

– Köszönöm... köszönöm – zihálta a professzor. – Jól van, gyerekek, most már kimehettek!

Harry az apjára nézett. James gyorsan átsatírozta az L. E.-t, aztán felugrott a székről. Sietve a táskájába dugta pennáját meg a vizsgakérdéseket tartalmazó lapot, a táskát a vállára vetette, aztán csak állt, és várta Siriust.

Harry körülnézett, és megpillantotta Pitont, aki már elindult a bejárati csarnokba nyíló ajtó felé. Még menet közben is a vizsgakérdéseket olvasgatta. Válla csapottan lógott, teste egészében véve mégis szögletesnek tűnt; merev tagokkal, szaggatottan mozgott, akár egy pók – zsíros hajfürtjei táncoltak az arca előtt.

Csacsogó lányok egy csoportja most elválasztotta Pitont Jamestől, Siriustól és Lupintól. Harry beállt a lányok közé, így szemmel tarthatta Pitont, ugyanakkor hallhatta James és barátai beszélgetését.

– Hogy tetszett a tizedik kérdés, Holdsáp? – kérdezte Sirius, miután a négyes kilépett a bejárati csarnokba.

– Zseniális volt! – felelte Lupin. – Írd le a vérfarkas öt jellemzőjét! Klassz kérdés.

– És mondd, sikerült összeszedned a jellemző jegyeket? – kérdezte megjátszott aggodalommal James.

– Azt hiszem, igen – válaszolta nagy komolyan Lupin. A tölgyajtó felé araszoltak a napsütötte parkba igyekvő diákok tömegében. – Egy: a székemen ül. Kettő: az én ruháimat viseli. Három: Remus Lupinnak hívják.

Egyedül Féregfark nem nevetett.

– Én leírtam a hosszúkás pofát, a pupilla alakját meg a bojtos farkat – sorolta aggodalmas arccal. – De más nem jutott az eszembe...

– Mi van a te fejedben agy helyett, Féregfark? – mordult rá James. – Minden hónapban egy vérfarkassal rohangászol!

– Halkabban! – szólt rá Lupin.

Harry nyugtalanul hátranézett. Piton még mindig a közelükben ácsorgott, és továbbra is a feladatlapot búj ta – de mivel ez az ő emléke volt, Harry feltételezte, hogy ha Piton a parkban másfelé indul, akkor ő, Harry se maradhat Jamesék mellett. Szerencsére azonban nem került sor az elválásra: mikor James és három barátja elindult a tó irányába, Piton követte őket – illetve úgy tűnt, csak megy, amerre a lába viszi, hiszen továbbra se nézett fel a feladatlapból. Harry néhány lépéssel előtte haladt, és Jameséket figyelte.

– Sétagalopp volt ez a vizsga – hallotta Sirius hangját. – Minimum kiválót fogok kapni rá.

– Azt hiszem, én is – mondta James, és előhúzott a zsebéből egy ficánkoló aranycikeszt.

– Ez meg honnan van?

– Lenyúltam – felelte lazán James. Játszani kezdett a fürge kis labdával: elengedte, hagyta, hogy fél méterre eltávolodjék tőle, aztán villámgyors mozdulattal elkapta. Félelmetesen gyors reflexei voltak. Féregfark tátott szájjal bámulta a mutatványt.

A társaság ugyanannak a tóparti bükkfának az árnyékában telepedett le, amelyik alatt Harry, Ron és Hermione fél éve egy vasárnapot töltöttek. Harry megint hátranézett, és örömmel látta, hogy Piton egy közeli bokor tövét választotta pihenőhelyül. Változatlanul az RBF-feladatlap kötötte le a figyelmét, úgyhogy Harry leülhetett a fűbe a bükk és a bokrok között, és zavartalanul figyelhette Jameséket.

A nagyteremből érkezett cseverésző lányok a parton telepedtek le; lehúzták cipőjüket és zoknijukat, és lábukat a napfénytől csillogó tó hűs vizébe mártották.

Lupin könyvet vett elő, és olvasni kezdett. Sirius a parkban sétáló diákokat nézegette; unott és kissé gőgös arcot vágott, de még ez is jól állt neki. James folytatta macska-egér játékát a cikesszel: egyre messzebbre engedte magától a kis labdát, mégis mindig sikerült a markába kaparintania. Féregfark tátott szájjal bámulta a virtuóz játékot, s a látványosabb mozdulatokat meg is tapsolta. Mikor ez már vagy öt perce így ment, Harry furcsállni kezdte, hogy apja nem szól rá Féregfarkra. Nem tudott más magyarázatot erre, mint hogy James élvezi a ráirányuló figyelmet. Az is feltűnt neki, hogy apja rendszeresen felborzolja a haját – mintha fontosnak tartaná, hogy mindig elég kócos legyen – és újra meg újra a parton üldögélő lányok felé pillant.

Sirius volt az, aki végül megelégelte az egyszemélyes cirkuszi előadást.

– Tedd már el azt a labdát! – szólt, miután Féregfark rikkantással jutalmazta James egy jól sikerült mozdulatát. – Féregfark mindjárt bepisil izgalmában.

Az említett kissé elpirult, James viszont csak vigyorgott.

– Ahogy parancsolod – felelte könnyedén, és zsebre dugta a cikeszt. Harry úgy érezte, hogy apja senki másnak a kérésére nem hagyta volna abba ügyességének fitogtatását.

– Unatkozom – mondta Sirius. – Bár már holdtölte lenne.

– Addig még van egy átváltoztatástan-vizsgánk – szólt ki Lupin a könyve mögül. – Ha nem tudsz mit kezdeni magaddal, kérdezd ki tőlem az anyagot. Tessék... – Azzal Sirius felé nyújtotta a könyvet.

Sirius undorodva felhorkant.

– Tartsd meg azt a salátát! Elegem van belőle.

– Találtam neked programot, Tapmancs – szólt halkan James. – Nézz csak oda...

Sirius a mondott irányba fordította a fejét. A következő pillanatban megdermedt, mint a vadászkutya, ha szimatot fog.

– Csodás – susogta. – Pipogyusz.

Harry követte Sirius pillantását.

Piton időközben felállt, és eltette az RBF-feladatlapot. Mikor kilépett a bokor árnyékából, és elindult a napsütötte füvön, Sirius és James fürgén talpra szökkent.

Lupin és Féregfark ülve maradtak: Lupin a nyitott könyvbe nézett, de szeme már nem követte a sorokat, és halvány ránc jelent meg két szemöldöke között. Féregfark tekintete Sirius, James és Piton között ugrált, s arca mohó izgalmat tükrözött.

– Hé, Pipogyusz! – szólt emelt hangon James.

Piton olyan gyorsan reagált, mintha számított volna a támadásra: eldobta táskáját, villámgyorsan benyúlt a talárja alá, és már félig kirántotta pálcáját, mikor James elkiáltotta magát:

– Capitulatus!

Piton pálcája felröppent négy méter magasra, majd halk zajjal a fűbe esett. Sirius ugatva felnevetett.

– Obstructo! – rikkantotta, s Piton, aki már ugrott volna elejtett pálcája után, elterült a fűben.

A közelben sétáló és üldögélő diákok mind Siriusék felé fordultak. Voltak, akik fel is álltak, és közelebb mentek, hogy jobban lássák az eseményeket. Néhány arc aggodalmat tükrözött, de a többség szemlátomást szórakoztatónak találta az egyenlőtlen küzdelmet.

Piton zihálva hevert a földön. James és Sirius előreszegezett pálcával közeledtek hozzá – James menet közben még egyszer hátrapillantott a tóparton ülő lányokra. Most már Féregfark is felállt; Lupint megkerülve néhány lépéssel közelebb ment Pitonhoz, s onnan meresztgette a szemét.

– Hogy sikerült a vizsga, Pipogyi? – kérdezte gúnyosan James.

– Néztem közben: az orra a pergament súrolta – jegyezte meg gonoszul Sirius. – Nem fogják tudni elolvasni a válaszaidat a zsírfoltoktól!

A közelben állók nevettek; Pitont szemlátomást általános ellenszenv övezte. Féregfark éles hangon vihogott. Piton megpróbált felállni, de csak vergődni tudott: az ártás láthatatlan béklyókba zárta tagjait.

– Várjatok csak... – zihálta, s közben gyűlölködve Jamesre meredt. – Várjatok csak...

– Mire várjunk? – kérdezte rideg gúnnyal Sirius. – Mire készülsz? Belénk törlöd az orrod?

Piton szitkok és rontások elhadart egyvelegével válaszolt, de mivel a pálcája nem volt nála, szavai hatástalanok maradtak.

– Ráfér egy kis mosás a mocskos szádra – mordult rá James. – Suvickus!

Piton szájából rózsaszínű szappanhab tört elő. Köhögni, öklendezni majd fuldokolni kezdett...

– Hagyjátok békén!

Sirius hátranézett a válla fölött. James szabad kezével gyorsan a hajába túrt, és megfordult.

A tóparti lánycsapat egyik tagja szólt rájuk. Vállára omló sűrű, sötétvörös haja volt, és élénkzöld, mandulavágású szeme – mint Harrynek.

Harry az édesanyjára ismert benne.

– Á, Evans – szólt James, az addiginál mélyebb, kellemesebb zengésű hangon.

Lily leplezetlen utálattal nézett rá.

– Hagyjátok békén! – ismételte. – Mit ártott nektek?

James a homlokát ráncolta, mintha eltűnődne a kérdésen.

– Vele, tudod, az a gond, hogy él...

Ezen többen nevettek, köztük Sirius és Féregfark is. Lupin ellenben még mindig a könyvébe meredt, és Lily sem értékelte a megjegyzést.

– Humorosnak tartod magad, Potter? – szólt megvetően. – Pedig tudod, mi vagy? Egy beképzelt, öntelt, undok, szadista alak! Szállj le Pitonról!

– Rendben, ha megígéred, hogy randizol velem – vágta rá James. – Áll az alku? Ígérj meg egy randit, akkor Pipogyi többé nem látja a pálcámat.

A hátráltató ártás hatása közben elmúlt, és Piton szappant köpködve mászni kezdett a pálcája felé.

– Előbb fogok az óriáspolippal randizni, mint veled – felelte Lily.

– Ez nem jött össze, Ágas – szólt Sirius, és újra Piton felé fordult. – Hé!

Piton pálcája azonban akkor már Jamesre szegeződött. Fénycsóva röppent, és Harry apjának arcán mély, vérző vágás támadt.

A sebből a talárjára fröccsent a vér. James megpördült a tengelye körül, s a következő villanás nyomán Piton már fejjel lefelé lógott a levegőben. A fejére hulló talár alól két krétafehér láb és egy megszürkült alsónadrág bukkant elő.

Az összeverődött kisebb tömegben sokan nevettek és tapsoltak.

Sirius, James és Féregfark a hasukat fogták a kacagástól.

Lily, akinek ugyancsak megrándult a szája sarka, gyorsan rászólt Jamesre:

– Tedd le, Potter!

– Kérésed parancs – felelte James, és az ég felé rántotta pálcáját. – Piton a fűbe zuhant, de nyomban felpattant, és már emelte is a pálcáját.

– Petrificus totalus! – harsogta Sirius, mire Piton vigyázzállásba dermedt, és eldőlt, akár a kivágott fa.

– Szálljatok le róla! – kiabálta Lily, és pálcát rántott.

James és Sirius pillantása a lány kezére ugrott.

– Hagyd ezt, Evans – szólt nyomatékos komolysággal James. – Nem akarok rontást küldeni rád.

– Akkor vedd le róla az átkot!

James nagyot sóhajtott, Piton felé fordult, és kelletlenül elmotyogta az ellenátkot.

– Tessék, parancsolj – szólt, miközben Piton feltápászkodott a földről. – Nagy szerencséd, hogy Evans itt van, Pipogyusz...

– Nem szorulok rá a mocskos sárvérűre!

Lily meghökkenve pislogott.

– Értem – szólt fagyosan. – Többet nem szólok bele. De ha van egy kis időd, mosd ki a gatyádat, Pipogyusz.

James Pitonra szegezte a pálcáját.

– Kérj bocsánatot Evanstől! – parancsolt rá.

– Nem kértem a segítségedet! – kiabálta James arcába Lily. – Semmivel nem vagy különb nála!

– Micsoda!? – hördült fel James. – Én sose neveznélek... tudod, minek!

– Folyton a hajadat túrod, hogy úgy álljon, mintha most szálltál volna le a seprűről, kapkodsz a hülye cikeszed után, a folyosón rontást küldesz mindenkire, aki épp nem szimpatikus neked! Akkora felfújt hólyag vagy, hogy seprű nélkül is repülhetnél! Hányok tőled, Potter!

Azzal Lily sarkon fordult, és elrohant.

– Evans! – kiabált utána James. – Evans, várj!

A lány azonban hátra se nézett.

James lebiggyesztette ajkát, és csalódását ügyetlenül leplezve megjegyezte:

– Fogalmam sincs, mi baja.

– Mintha burkoltan arra célzott volna, hogy egy cseppet beképzelt vagy, pajtás – ironizált Sirius.

– Persze, beképzelt – morogta dühösen James. – Naná...

Villant a pálca, és Piton újra fejjel lefelé lógott.

– Megnézzük, tud-e egyedül is repülni Pipogyusz gatyája?

Hogy James végül is levarázsolta-e Pitonról az alsónadrágot, azt Harry már nem tudta meg, mert ekkor valaki vasmarokkal megragadta a karját. Harry ijedt-fájdalmas nyögéssel oldalra kapta a fejét – és ekkor rémült csak meg igazán. A felnőtt Piton állt mellette, a dühtől elfehéredett arccal.

– Jól szórakozol?

Egy láthatatlan erő felfelé húzta Harryt. A napsütötte park képe elhomályosult, és jeges, koromfekete űr tódult a helyére. Harry még mindig a karján érezte Piton ujjait. Aztán egyszerre megszédült, mintha hátraszaltót csinált volna, majd talpa kőpadlóba ütközött, s ő ismét ott állt a bájitaltantanár dolgozószobájának homályában, a merengő mellett.

– Vége a műsornak – sziszegte Piton. – Tetszett, amit láttál, Potter?

Harry megpróbálta kiszabadítani zsibbadó karját a hosszú ujjak szorításából.

– Ne-nem – hebegte.

Piton ijesztő látványt nyújtott: arca falfehér volt, ajka remegett, fogai kivillantak vicsorba feszült szájából.

– Szórakoztató ember volt az apád, mi?

Vadul megrázta Harryt, akinek ettől kis híján lerepült a szemüvege.

– Én nem... nem tudtam...

Piton teljes erőből eltaszította Harryt, s ő egyensúlyát vesztve hanyatt esett a kőpadlón.

– Senkinek nem beszélsz arról, amit láttál! – üvöltötte Piton.

– Nem, dehogy... – felelte gyorsan Harry, és hátrálva feltápászkodott. – Nem mondom el...

– Kotródj innen! Kifelé! Soha többé nem merd betenni ide a lábad!

Harry eliszkolt az ajtó felé. Felrántotta az ajtót, kirohant, és meg sem állt, amíg három emelet távolságra nem került Pitontól. Akkor aztán zihálva nekidőlt a falnak, és megdörzsölte fájós karját.

Nem akart ilyen korán felmenni a Griffendél-toronyba, és ezúttal a legkevésbé se vágyott rá, hogy elmesélhesse élményét barátainak. Borzalmasan érezte magát; nem attól, hogy Piton ordított vele, hanem attól, hogy nagyon is jól tudta, milyen a nyilvánosság előtt megaláztatást szenvedni; attól, hogy tisztában volt vele, mit érzett Piton, mikor James rajta töltötte ki a dühét, és főként attól, hogy rá kellett döbbennie: az apja pontosan olyan öntelt és arrogáns volt, amilyennek Piton mindig is jellemezte.

Huszonkilencedik fejezet
Pályaválasztási tanácsadás

– De hát miért nem lesz több okklumenciaórád? – kérdezte megütközve Hermione.

– Mondtam már – morogta Harry. – Piton azt mondta, megtanultam az alapokat, most már egyedül is tudok gyakorolni.

Hermionét nem nyugtatta meg a válasz.

– Már nincsenek furcsa álmaid? – kérdezte kétkedően.

– Csak ritkán – felelte Harry, kerülve a lány tekintetét.

– Szerintem meg Pitonnak addig kellene foglalkoznia veled, amíg nem uralod teljes biztonsággal az elmédet – jelentette ki indulatosan Hermione. – Hallgass rám, Harry, menj el hozzá, és kérd meg, hogy...

– Nem kérem meg – felelte nyomatékosan Harry. – És most már szállj le a témáról, jó?

A húsvéti szünet első napja volt. Hermione szokásos elfoglaltságát űzte: felkészülési ütemtervet szerkesztett két barátjának és magának. Harry és Ron hagyták, hadd csinálja – egyrészt mert nem volt kedvük vitatkozni vele, másrészt mert nem tartották kizártnak, hogy egyszer még hasznát veszik az időbeosztásnak.

Ron döbbenten konstatálta, hogy a vizsgákig már csak hat hetük van hátra.

– Hogy lehetsz ettől így meglepve? – kérdezte szemrehányóan Hermione, miközben egyenként megérintette pálcájával a kis négyzeteket Ron napirendjén, hogy azok az egyes tárgyaknak megfelelő színben villogjanak.

– Nem tom – felelte Ron. – Annyi minden történt... elrepült az idő.

– Tessék, készen van. – Hermione átnyújtotta Ronnak a pergament. – Ha követed ezt, nem lesz gondod a vizsgákon.

Ron savanyú képpel vette át a lapot, de mikor ránézett, felderült.

– Minden héten kaptam egy szabad estét!

– Igen, a kviddicsedzésre – bólintott Hermione.

Ron arcáról lehervadt a mosoly.

– Mi értelme edzenünk? – morogta csüggedten. – Kábé annyi esélyünk van rá, hogy megnyerjük idén a kviddicskupát, mint apának arra, hogy mágiaügyi miniszter legyen.

Hermione nem válaszolt. Rápillantott Harryre, aki üres tekintettel bámulta a klubhelyiség falát. Csámpás a lelógó kezét lökdöste a mancsával némi fültővakarás reményében.

– Mi a baj, Harry?

– Tessék?... Semmi.

Harry felkapta az asztalról A defenzív mágia elméletét, és úgy tett, mintha keresne valamit a tárgymutatóban. Csámpás felhagyott a kilátástalan próbálkozással, és összegömbölyödött gazdája széke alatt.

– Összefutottam ma Chóval – jegyezte meg Hermione. – Ő is eléggé ki van akadva... Megint veszekedtetek?

– Mi?... Ja, igen, igen – felelte Harry, kapva a felkínált magyarázaton.

– Mi volt a vita tárgya?

– Védte az áruló barátnőjét, Mariettát.

– Akkor meg is értem, hogy összevesztél vele! – heveskedett Ron. – Ha az a csaj nem nyom fel minket...

Azzal Ron indulatos szónoklatba kezdett Marietta Edgecomberól. Harry kimondottan hálás volt ezért: attól kezdve nem volt más dolga, mint dühös arcot vágni és beszúrni egy-egy "igen"-t vagy "így van"-t, mikor Ron levegőt vett – közben pedig zavartalanul rágódhatott azon, amit a merengőben látott.

Úgy érezte, felemészti lelkét a szörnyű emlék. Mindig is úgy tudta, hogy a szülei csodálatos emberek voltak, így hát soha meg se fordult a fejében, hogy amit Piton az apjáról mond, talán nem alaptalan rágalom. Hiszen annyian mondták, például Hagrid és Sirius is, hogy James fantasztikus

ember volt! (Sirius, szólt egy gonosz kis hang Harry fejében. Hiszen láttad, hogy ő se volt különb...) Igaz, egyszer hallotta McGalagony professzor szájából, hogy James és Sirius az iskola zsiványai voltak, de a tanárnő a Weasley ikrek előfutárainak nevezte őket – Harry pedig nem tudta elképzelni Fredről és George-ról, hogy csak úgy kedvtelésből fellógassanak valakit... hacsak nem egy olyan embert, aki tényleg megérdemli... Malfoyt például...

Harry szívesen meggyőzte volna magát arról, hogy Piton megérdemelte, amit Jamestől kapott. De hát Lily meg is kérdezte: "Mit ártott nektek?", és James erre csak annyit felelt: "Vele, tudod, az a gond, hogy él." És James az egész összetűzést azért kezdte, mert Sirius unatkozott. Lupin még a Grimmauld téren elmesélte, hogy Dumbledore abban a reményben nevezte ki őt prefektusnak, hogy meg tudja fékezni barátait. Ám a merengőbeli jelenetben Lupin meg se próbálta leállítani őket.

Harry újra meg újra emlékeztette magát, hogy Lily igenis közbelépett. Ő jóérzésű lány volt. Viszont mindig megdöbbenéssel idézte fel magában, hogy milyen utálkozó arccal kiabált édesanyja Jamesszel – el sem tudta képzelni, hogyan juthattak el ezek után odáig, hogy összeházasodjanak. Egyszer-kétszer még az is megfordult a fejében, hogy apja talán kényszerítette Lilyt a házasságra...

Apja emléke már közel öt éve a vigasz, a lelkierő forrása volt számára. Valahányszor azt mondták neki, hogy hasonlít Jamesre, mindig dagadt a keble a büszkeségtől. Most pedig... megborzongott és elkeseredett, ha az apjára gondolt.

A húsvéti szünet idején naposabbra, melegebbre fordult az idő, de Harry a többi ötödévessel együtt a könyvtár és a tankönyvek rabságában sínylődött. Úgy tett, mintha rosszkedvének egyetlen oka a vizsgák közeledte lenne, s mivel a többi griffendéles is torkig volt már a magolással, az indoklást senki nem kérdőjelezte meg.

– Harry, beszélek hozzád, nem hallasz?

– Höh?

Harry körülnézett. A szélfútta hajú Ginny Weasley ült oda könyvtári asztalához. Vasárnap este volt; Hermione visszament a Griffendél-toronyba rúnatant ismételni, Ron pedig kviddicsedzésen volt.

– Szia – köszönt Harry, maga elé húzva könyveit. – Hogyhogy nem vagy edzésen?

– Vége – felelte Ginny. – Ronnak el kellett vinnie Slopert a gyengélkedőre.

– Miért, mi történt?

– Nem tudni pontosan, de gyanús, hogy fejbe kólintotta magát az ütőjével. – Ginny búsan sóhajtott. – Hagyjuk... Azért jöttem, mert csomagot kaptunk. Most jutott csak át az Umbridge-féle ellenőrzésen.

Ginny barna papírba csavart dobozt emelt az asztalra. A csomagon látszott, hogy kibontották, de a visszacsomagolására már nem fordítottak gondot. A tetején piros tintával ráfirkált üzenet állt: Ellenőrizve és engedélyezve: Roxforti főinspektor.

– Anya húsvéti tojásai – mondta Ginny. – Neked is küldött egyet... Tessék.

Azzal átadott Harrynek egy cukormázból formált cikeszekkel díszített, szép csokoládétojást, ami a felirat szerint egy csomag Bűvös Bizserét rejtett. Harry nézegetni kezdte a tojást – s egyszerre érezte, hogy gombóc mászik fel a torkában.

– Jól vagy, Harry? – kérdezte csendesen Ginny.

– Igen, persze – felelte elfúló hangon Harry. Annyira elszorult a torka, hogy az már fájdalmas volt. Fel sem tudta fogni, miért van ilyen hatással rá egy húsvéti tojás.

– Elég levertnek tűnsz mostanában – folytatta Ginny. – Hidd el, ha beszélnél Chóval...

– Nem Chóval akarok beszélni – morogta Harry.

– Hát akkor kivel? – kérdezte az arcát fürkészve Ginny.

– Hát...

Harry körülnézett, hogy nem hallhatja-e őket valaki. Madam Cvikker nem volt a közelben: néhány polccal odébb könyveket adott ki a rángatózó arcú Hannah Abbottnak.

– Siriusszal kellene beszélnem – dörmögte Harry. – De tudom, hogy lehetetlen.

Ginny még mindig kutató pillantással nézett rá. Harry, hogy kezdjen valamit a kezével, feltörte a csokoládétojást, és bekapott egy darabot belőle.

– Figyelj... – szólalt meg Ginny, miután ő is a szájába dugott egy darab csokit. – Ha tényleg annyira fontos, hogy beszélj Siriusszal, megtalálhatjuk a módját.

– Ugyan már! – legyintett fásultan Harry. – Umbridge figyelteti a tüzeket, elolvastatja a leveleinket...

– Ha az ember Fred és George mellett nő fel – csóválta a fejét Ginny – megtanulja, hogy mindent lehet, csak akarni kell. Persze egy kis bátorság sem árt.

Harry ránézett a lányra. Nem tudta, miért – talán az édesség hatására (Lupin mindig csokoládét ajánlott a dementorokkal való találkozás utáni hangulatjavításra), vagy csak mert végre hangosan kimondta, amire már egy hete vágyott – mindenesetre bizakodóbb hangulata támadt.

– Elment az eszetek? Mit csináltok ti itt!?

– Ajaj – cincogta Ginny, és felpattant a székről. – Elfelejtettem...

Madam Cvikker fenyegető rémként tornyosult az asztaluk fölé.

Ráncos arcát eltorzította a düh.

– Csokoládé a könyvtárban! – rikácsolta. – Kifelé! Kifelé! Kifelé!

Azzal előkapta a pálcáját. Harry és Ginny úgy menekültek ki a könyvtárból, hogy közben irgalmatlanul püfölték őket Harry rájuk uszított könyvei, táskája és tintásüvege...

A húsvéti szünet vége előtt – talán a közelgő vizsgák jelentőségét hangsúlyozandó – különböző varázslószakmákat reklámozó prospektusok, szórólapok és brosúrák bukkantak fel a klubhelyiség asztalain, a hirdetőtáblára pedig újabb értesítés került ki:

PÁLYAVÁLASZTÁSI TANÁCSADÁS

A húsvét utáni első tanítási hét során a házvezető tanárok rövid beszélgetés keretében pályaválasztási tanácsokkal látják el az ötödéves tanulókat.

Az egyes tanulók számára kijelölt időpontot az alábbi lista tartalmazza.

Harry kikereste a nevét a listán, így értesült róla, hogy hétfőn fél háromkor, a jóslástanóra kellős közepén kell megjelennie McGalagony szobájában. Ezek után a szünet utolsó hétvégéjét a többi ötödéveshez hasonlóan jórészt a rendelkezésükre bocsátott információs anyagok böngészésével töltötte.

– A gyógyítói pálya nem nekem való – jelentette ki vasárnap este Ron, a Szent Mungo csontos-pálcás logóját viselő szórólappal a kezében. – Azt írják, a jelentkezés feltétele a legalább V eredménnyel letett RAVASZ bájitaltanból, gyógynövénytanból, átváltoztatástanból, bűbájtanból és sötét varázslatok kivédéséből. Megáll az eszem... Ezek csak zseniket vesznek fel?

– A gyógyítás felelősségteljes munka – jegyezte meg Hermione, aki egy rózsaszín-narancs szórólapot böngészett, mely a következő címet viselte: "Foglalkozz hivatásszerűen a muglik egzotikus világával!" – A muglikapcsolatok intézéséhez viszont nem kell más, csak egy sima RBF mugliismeretből. "Sokkal fontosabb az elhivatottság, a tolerancia és a humorérzék!"

– Aki a bácsikámmal akar kapcsolatot tartani, az nem sokra megy a humorérzékével – jegyezte meg fintorogva Harry. – Annak inkább félreugrási érzékre van szüksége. – Ő maga épp a varázsbanki munkakörökről szóló ismertetőt olvasgatta. – Ezt hallgassátok meg:

"Szereted a nagy utazásokat, a kalandot, és vonz a veszélyarányos részesedés a talált kincsekből? A Gringotts Varázslóbank fantasztikus lehetőségekkel kecsegtető külföldi munkát ajánl mindazoknak akiket érdekel az átoktörői munka!" De vizsgát kérnek számmisztikából. Te jelentkezhetnél erre, Hermione.

– Nem érdekel a bankszakma – felelte szórakozottan Hermione, aki időközben már a "Képességet érzel magadban biztonságiőr-trollok kiképzésére?" című szórólapot tanulmányozta.

– Hahó! – köszönt rájuk valaki.

Harry megfordult – Fred és George ült le az asztalukhoz.

– Ginny említett valamit... – szólt Fred, és lazán feldobta két lábát az asztalra, aminek következtében a Mágiaügyi Minisztérium álláshirdetései a padlón kötöttek ki. – Azt mondja, beszélni akarsz Siriusszal.

– Tessék? – szisszent fel Hermione, s keze megállt a levegőben, félúton az "Ugorj fejest a mélyvízbe! Vár a Mágikus Balesetek és Katasztrófák Főosztálya!" című szórólapok kupaca felé.

– Aha – felelte megjátszott könnyedséggel Harry. – Igen, gondoltam, ha lehet...

– Te nem vagy ép! – nézett rá döbbenten Hermione. – Miközben Umbridge a tüzekben kotorászik és hajkurássza a baglyainkat?

George elvigyorodott, és nyújtózkodni kezdett.

– Szerény véleményünk szerint a dolog megoldható – mondta. – Csak egy kis figyelemelterelés kell hozzá. Gondolom, feltűnt nektek, hogy a húsvéti szünet idején önmegtartóztatást gyakoroltunk balhéfronton.

– Feltettük magunknak a kérdést: illik-e lármázni, mikor mindenki pihen? – vette át a szót George. – Nem illik, feleltük magunknak. És hát persze senkit nem akartunk zavarni a szorgalmas tanulásban...

George szenteskedően rábiccentett Hermionéra, akit szemlátomást meglepett ez a fajta figyelmesség az ikrek részéről.

– No de holnaptól megint vár a munka! – folytatta lendületesen Fred. – És ha már úgyis esedékes egy kis felfordulás, miért ne úgy időzítsük, hogy Harry közben elcseveghessen Siriusszal?

– Ezzel nincs is baj. – Hermione ismét elővette a végtelen türelmű gyógypedagógus stílusát. – Odáig rendben van, hogy elterelitek Umbridge figyelmét, de hol beszélhetne Harry Siriusszal?

– Umbridge szobájában – adta meg a választ Harry.

Két hete töprengett a problémán, és ez volt az egyetlen lehetséges megoldás, ami eszébe jutott. Umbridge maga mondta neki, hogy az ő tüze az egyetlen az iskolában, amit nem tartanak megfigyelés alatt.

– Elment az eszed? – suttogta elszörnyedve Hermione.

Ron letette a gombaspóra-kereskedői pályát népszerűsítő szórólapot, és aggódva hegyezte a fülét.

– Nem, nem ment el – felelte vállat vonva Harry.

– Egyáltalán hogy akarsz bejutni a szobájába?

Harry készen állt a válasszal.

– Sirius késével.

– Mivel?

– Tavaly karácsonyra kaptam Siriustól egy kést, ami minden zárat kinyit – magyarázta Harry. – Szóval még ha meg is bűvölte az ajtót, hogy az alohomorára ne nyíljon ki – és biztos megbűvölte...

Hermione Ronhoz fordult.

– Te mit szólsz ehhez? – kérdezte indulatosan, arra a jelenetre emlékeztetve Harryt, mikor Mrs Weasley férje támogatását próbálta kicsikarni az első Grimmauld téri vacsora közben.

– Nem tom – felelte a véleménynyilvánítási kényszertől megriadt Ron. – Ha Harrynek megéri a kockázatot, miért ne csinálja?

Fred ünnepélyesen bólintott, és vállon veregette öccsét.

– Weasleyhez és igaz baráthoz méltó válasz – szólt. – Akkor ezt meg is beszéltük. Arra gondoltunk, hogy holnap kerítenénk sort a dologra, az utolsó óra után. Átütőbb a hatás, ha mindenki a folyosókon van. A helyszín a keleti szárny, hogy Umbridge-nek jó messzire kelljen mennie. Szerintem biztosítani tudunk neked... mennyit? Húsz percet? – fejezte be George-hoz fordulva.

– Minimum – bólintott George.

– Milyen eszközt fogtok használni? – érdeklődött Ron.

– Majd meglátod, öcskös! – felelte Fred, és ikertestvérével együtt felállt. – Legalábbis ha holnap öt óra körül Simaszájú Gergely folyosójára tévedsz.

Harry másnap a szokottnál korábban felébredt, és rögtön konstatálta, hogy majdnem annyira izgul, mint fegyelmi tárgyalása reggelén. Nyugtalanította a veszélyes kaland, amire készült, no meg az előtte álló beszélgetés Siriusszal, de ezeken kívül volt még egy dolog, ami félelemmel töltötte el: aznap kellett először találkoznia Pitonnal azóta, hogy a bájitaltantanár kidobta őt a szobájából.

Ébredés után egy darabig még fekve maradt – végiggondolta a rá váró megpróbáltatásokat – aztán csendesen kimászott az ágyból, és a Neville ágya melletti ablakhoz sétált. Nagyon szép volt a

reggel: a felhőtlen, fátyolos ég opálos kéken ragyogott. Harry szeme megakadt a magas bükkfán, aminek a közelében James egykor megkínozta Pitont. Bár fogalma sem volt, mivel tudná Sirius elfogadhatóvá tenni azt, amit a merengőben látott, hallani akarta keresztapja véleményét az esetről, meg akarta ismerni az esetleges enyhítő körülményeket, mindent, ami menthette apja viselkedését.

Ahogy tekintete a parkot pásztázta, egyszer csak mozgásra lett figyelmes a Tiltott Rengeteg szélénél. A napfénytől hunyorogva odanézett: Hagrid lépett ki az erdő fái közül. A vadőr erősen bicegett, s néhány másodperc múlva eltűnt a vadőrlak ajtaja mögött. Harry ezután hosszú percekig figyelte a kunyhót.

Hagrid nem bukkant fel újra, de a kémény füstölni kezdett, s ebből Harry arra következtetett, hogy a vadőr sérülése nem lehet annyira súlyos.

Elfordult az ablaktól, a ládájához lépett, és öltözni kezdett.

Tudván, hogy délután be kell törnie Umbridge szobájába, számított rá, hogy a nap alaposan próbára fogja tenni idegeit – arra viszont nem volt felkészülve, hogy Hermione jóformán percenként megpróbálja majd lebeszélni őt a vakmerő tervről. A lány, iskolai pályafutása során először, legalább olyan kevéssé figyelt oda mágiatörténet-órán, mint Harry vagy Ron – ugyanis egész idő alatt a várható szörnyű következményekről suttogott Harrynek.

– ...és ha rajtakapnak, akkor nemcsak hogy repülsz a suliból, de Umbridge szimatot is fog. Kikövetkezteti, hogy Szipákkal beszéltél, és most már kényszeríteni fog rá, hogy megidd a Veritaserumot, és válaszolj a kérdéseire.

– Hermione – suttogta szemrehányóan Ron – légy szíves, maradj csöndben, és figyelj oda Binnsre! Különben honnan fogom tudni, hogy miről beszélt?

– Kivételesen te is jegyzetelhetsz, nem fogsz belehalni!

Mire elkezdődött a bájitaltanóra, már se Ron, se Harry nem állt szóba Hermionéval. A lány azonban még örült is makacs hallgatásuknak – hiszen nem vágtak a szavába – és rendületlenül folytatta véget nem érő monológját.

Piton a jelek szerint eltökélte, hogy levegőnek nézi Harryt. Ez a módszer Vernon bácsi egyik kedvence volt, így Harry régi ismerősként üdvözölte. Még örült is, hogy ennyivel megússza a dolgot, sőt a sok szekírozás után egyenesen kellemesnek találta, hogy Piton tudomást sem vesz róla. Örömmel tapasztalta, hogy ha békén hagyják, a bájitalfőzés is sokkal jobban megy neki: többé-kevésbé gond nélkül elkészítette a felpezsdítő főzetet a táblára írt recept alapján. Az óra végén mintát vett az elixírből, és abban a tudatban tette le a bedugózott üveget Piton asztalára, hogy munkája legalább V-t érdemel.

Azonban alighogy elfordult a tanári asztaltól, csörömpölést hallott, majd megütötte a fülét Malfoy kaján kacagása. Visszafordult, hogy megnézze, mi történt. A mintáját tartalmazó palack ripityára törve hevert a kőpadlón. Harry Pitonra emelte tekintetét; a bájitaltantanár szája kárörvendő mosolyra görbült.

– Hoppá! – susogta Piton. – Ez bizony megint elégtelen, Potter.

Harrynek tiltakozni se volt kedve, annyira felháborította az undok húzás. Szó nélkül visszament az üstjéhez, hogy megtöltsön egy másik üveget, de megrökönyödve látta, hogy a főzőedény üres.

– Ne haragudj! – cincogta Hermione, és a szája elé kapta a kezét. – Azt hittem, már nem kell, és eltüntettem!

Harry erre már végképp nem tudott mit mondani. Mikor kicsöngettek, úgy rohant ki a pinceteremből, mintha kergetnék, s az ebédnél Neville és Seamus közé ült le, megfosztva Hermionét a lehetőségtől, hogy folytassa lebeszélő hadjáratát.

Piton aljassága annyira felbosszantotta, hogy teljesen kiment a fejéből a pályaválasztási tanácsadás. Csak akkor kapott észbe, mikor jóslástanórán Ron emlékeztette rá, hol kellene lennie. Gyorsan elkéredzkedett, és felszaladt az emeletre, így néhány perc késéssel bár, de befutott McGalagonyhoz.

– Elnézést, tanárnő – zihálta. – Elfelejtettem.

– Semmi baj, Potter.

McGalagony válasza közben Harry szipogást hallott a szoba sarka felől.

Umbridge professzort ült ott, ölében jegyzettömbbel, nyakában fodros kendővel, arcán vérlázítóan önelégült mosollyal.

– Üljön le, Potter – szólt fojtott indulattal McGalagony, s kissé reszkető kézzel rendezgetni kezdte az asztalán fekvő szórólapokat.

Harry leült – Umbridge-nek háttal – és úgy tett, mintha nem hallaná a főinspektor pennájának szapora sercegését.

– Nos, Potter, mint tudja, az a dolgunk, hogy megbeszéljük az esetleges pályaválasztási elképzeléseit – fogott bele a mondókájába McGalagony. – Ezen túlmenően segíteni fogok magának eldönteni, hogy mely tárgyakat tanulja tovább a hatodik és hetedik évben. Gondolkozott már róla, hogy mivel szeretne foglalkozni, miután végzett a Roxfortban?

– Ööö...

Harryt szörnyen idegesítette a pennasercegés.

– Nos? – nézett rá McGalagony.

– Gondoltam... esetleg jelentkezem aurornak – motyogta Harry.

– Ahhoz nagyon jó vizsgaeredményeket kell felmutatnia – felelte McGalagony, s kihúzott egy kis fekete szórólapot az előtte fekvő halomból. – Minimum öt RAVASZ-t kérnek, mindegyiket legalább "várakozáson felüli" minősítéssel. A jelölteknek emellett alkalmassági vizsgák egész során kell megfelelniük. Nagy fába vágja a fejszéjét, Potter. Aurornak csak a legjobbak mehetnek. Emlékezetem szerint az elmúlt három évben végzettek közül senkit nem vettek fel.

Umbridge ekkor köhintett egyet, de valahogy úgy, mintha azt próbálgatná, milyen halkan tud.

McGalagony nem vett tudomást róla.

– Gondolom, szeretné megtudni, mely tantárgyakra célszerű koncentrálnia – folytatta, kissé emeltebb hangon.

– Igen – felelte Harry. – Biztos fontos a sötét varázslatok kivédése.

– Természetesen – bólintott a tanárnő. – Ezenkívül tanácsolnám...

Umbridge megint köhögött, ezúttal valamivel hangosabban.

McGalagony behunyta a szemét, majd egy másodperc múlva kinyitotta, és tovább beszélt:

– Tehát tanácsolnám, hogy átváltoztatástant is tanuljon, mert az auroroknak gyakran kell alkalmazniuk különféle transzformációkat. Itt kívánom megjegyezni, Potter, hogy hozzám csak az járhat RAVASZ-előkészítőre, aki legalább "várakozáson felüli" minősítést kap az RBF-vizsgán. Maga pillanatnyilag az "elfogadható" szinten áll, úgyhogy ha kitart a szándéka mellett, vegye komolyan a felkészülést. Természetesen a bűbájtant is ajánlom, no meg a bájitaltant. Igen, Potter, a bájitaltant – ismételte villanásnyi mosollyal McGalagony. – A bájitalok és ellenszérumok alapos ismerete elengedhetetlen egy auror számára. Piton professzornál pedig a "kiváló" minősítésű RBF a belépő, úgyhogy...

Umbridge ezúttal pregnánsan köhintett.

– Ha kívánja, tudok adni köptetőt, Dolores – vetette oda McGalagony, rá se nézve a főinspektorra.

– Köszönöm, nem kérek – felelte Umbridge azzal a mesterkélt kis nevetéssel, amit Harry a legjobban utált. – Viszont megkérdezném, hogy szabad-e egy apró közbevetést tennem, Minerva.

– Magának mindent szabad – sziszegte McGalagony.

– Kétségesnek tartom, hogy Potter az ő vérmérsékletével alkalmas lenne az aurori munkára – mondta negédesen Umbridge.

– Valóban? – McGalagony több szót nem is vesztegetett Umbridge megjegyzésére. – Tehát, Potter, ha komoly a szándéka, azt tanácsolom, a felkészülés során koncentráljon az átváltoztatástanra és a bájitaltanra. Amint látom, Flitwick professzornál az elmúlt két évben az "elfogadható" és a "várakozáson felüli" szint között teljesített, tehát a bűbájtannal valószínűleg nem lesz gond. Ami a sötét varázslatok kivédését illeti, általában jó eredményeket ért el, Lupin professzor véleménye szerint pedig... Biztos, hogy nem kér köptetőt, Dolores?

– Nem, nem, köszönöm, Minerva – felelte nevetgélve Umbridge, miután előtte köhögött egy nagyot. – Csak tudja, az a benyomásom támadt, mintha nem venné figyelembe Potter idei jegyeit

sötét varázslatok kivédéséből. Pedig határozottan emlékszem, hogy eljuttattam magához az értékelésemet.

– Erre gondol? – kérdezte a mélységes undor hangján McGalagony, és kihúzott egy rózsaszínű pergamenlapot Harry dossziéjából. Rápillantott a lapra, kissé felvonta szemöldökét, majd kommentár nélkül visszatette a pergament a dossziéba.

– Mint mondtam, Lupin professzor véleménye szerint magának kimondottan jó érzéke van a tárgyhoz, ez pedig egy aurornál...

– Talán félreértette, amit írtam, Minerva? – szólt közbe Umbridge, még mindig mézesmázos hangon, de már előzetes köhögés nélkül.

– Egyáltalán nem értettem félre – felelte megfeszült arccal McGalagony.

– Akkor viszont nem egészen értem, miért nem közli Potterrel, hogy semmi esélye...

– Semmi esélye? – ismételte McGalagony, még mindig maga elé nézve. – Potter kitűnő eredménnyel szerepelt minden sötét varázslatok kivédése vizsgáján...

– Bocsásson meg, Minerva, de ellent kell mondanom magának. Az értékelésemből kitűnik, hogy Harry igen alacsony színvonalon teljesített az óráimon...

– Valóban nem fogalmaztam elég világosan – felelte McGalagony, s most először Umbridge szemébe nézett. – Azt akartam mondani, hogy Potter kitűnő eredménnyel szerepelt minden olyan sötét varázslatok kivédése vizsgáján, amit hozzáértő tanárnál tett le.

Umbridge arca olyan hirtelen sötétedett el, mint a lekapcsolt villanykörte. Hátradőlt a széken, lapozott egyet a jegyzettömbjében, és dülledt szemét sebesen mozgatva írni kezdett. McGalagony közben ismét Harryhez fordult; keskeny orrlyuka kitágult, szeme izzott a dühtől.

– Van még kérdése, Potter?

– Igen – bólintott Harry. – Miféle alkalmassági vizsgákon kell átmennie annak, aki elég RAVASZ-t szerez?

– Nos, többek között tesztelik, hogyan viselkedik harci helyzetekben – felelte McGalagony. – Számot kell adnia az állhatatosságáról és az elkötelezettségéről is, hiszen az aurorkiképzés további három évig tart. És persze kiválóan kell értenie a gyakorlati önvédelemhez. Aki auror akar lenni, annak az iskola elvégzése után is sokat kell még tanulnia, tehát hangsúlyozom: ha ódzkodik attól, hogy a Roxfortból kikerülve...

– Azt se felejtse el említeni – vágott a szavába Umbridge – hogy a minisztérium erkölcsi követelményeket is támaszt az aurorjelöltekkel szemben. Nevezetesen megvizsgálják az előéletüket.

– ...tehát ha nem szeretné, hogy a Roxfortból kikerülve újabb vizsgákat kelljen letennie, akkor válasszon inkább másik...

– Következésképpen ennek a fiúnak annyi esélye van rá, hogy auror legyen, mint Dumbledore-nak arra, hogy visszatérjen ide.

– Akkor igen jó esélye van – sziszegte McGalagony.

– Potter előélete nem tiszta – mondta emelt hangon Umbridge.

– Pottert felmentették a vádak alól – felelte még hangosabban McGalagony.

Umbridge professzor felállt. Annyira alacsony volt, hogy ettől nem lett félelmetesebb jelenség, széles, püffedt arcát viszont ijesztővé tette az undok nevetgélést felváltó féktelen düh.

– Potternek a legcsekélyebb esélye sincs rá, hogy valaha is auror legyen!

McGalagony is felállt, s ez az ő esetében jóval hatásosabb mozdulat volt: toronyként magasodott Umbridge professzor fölé.

– Potter! – szólt csengő, éles hangon. – A szavamat adom, hogy aurort csinálok magából. Ha kell, minden este együtt gyakorlunk, de garantálom, hogy el fogja érni a szükséges eredményeket!

– A mágiaügyi miniszter nem fogja alkalmazni Harry Pottert! – harsogta Umbridge.

– Mire odáig jutunk, könnyen lehet, hogy már új miniszterünk lesz! – vágott vissza McGalagony.

– Aha! – rikoltotta Umbridge, kövér ujját McGalagonyra szegezve. – Kibújt a szög a zsákból! Ez a maga nagy álma, Minerva McGalagony! Azt szeretné, ha Albus Dumbledore venné át Cornelius Caramel helyét! És akkor maga az lehetne, ami én vagyok: a Miniszteri Hivatal államtitkára és a Roxfort igazgatónője egy személyben!

– Maga nincs eszénél – felelte undorodva McGalagony. – Elmehet, Potter. A pályaválasztási beszélgetésünknek vége.

Harry a vállára lendítette táskáját. Úgy iszkolt ki a szobából, hogy előtte rá se nézett Umbridge-re. Bár becsukta maga után az ajtót, még a folyosó végén is hallotta a két tanárnő hangos szóváltását.

Umbridge még a délutáni sötét varázslatok kivédése óra kezdetén is úgy zihált, mintha futóedzésről jött volna.

– Remélem, van annyi eszed, Harry, hogy lemondj az őrült tervedről – suttogta Hermione, mikor kinyitották a könyvüket A megtorlás elkerülése; tárgyalásos konfliktusrendezés című fejezetnél, ami sorrendben a 34. volt. – Nézd, milyen harapós kedvében van Umbridge!

A főinspektor időről időre gyűlölködő pillantást vetett Harryre, aki fejét leszegve, üres tekintettel bámulta A defenzív mágia elméletét, és zűrzavaros gondolataival viaskodott...

El tudta képzelni, mit szólna McGalagony, ha néhány órával az Umbridge-dzsel vívott szócsata után hírét venné, hogy rajtakapták őt a főinspektor szobájában... Nyugodtan megteheti, hogy szépen felmegy a Griffendél-toronyba, és majd valamikor a nyári szünetben kifaggatja Siriust a merengőben látott jelenetről... csak épp ha erre a józan ész diktálta választásra gondolt, úgy érezte, mintha ólomgolyóbist nyelt volna... és persze ott volt Fred és George, akik mindent szépen kiterveltek; ott volt a Siriustól kapott kés, ami a táskájában lapult apja láthatatlanná tévő köpenyével együtt.

De mégis, ha elkapják...

– Dumbledore magára vállalt mindent, hogy az iskolában maradhass, Harry! – suttogta felemelt könyve mögé rejtőzve Hermione. – Ha most kirúgatod magad, hiába volt az áldozata!

Mondjon le tervéről, és ne foglalkozzon vele tovább, mit művelt az apja több mint húsz éve, egy nyári napon?

De ekkor eszébe jutott Sirius, amint megjelent a Griffendél klubhelyiségének kandallójában...

Kevésbé hasonlítasz apádra, mint hittem... Jamesnek épp a kockázat miatt tetszett volna az ötlet...

Hát persze... de akar-e még bármiben is hasonlítani az apjára?

– Könyörgök, Harry, ne csináld! – rimánkodott Hermione az óra végét jelző csengőszó alatt.

Harry nem válaszolt. Már végképp nem tudta, mit tegyen.

Ron a jelek szerint eltökélte, hogy nem nyilvánít véleményt, nem ad tanácsot az ügyben. Még csak rá se nézett Harryre; mikor azonban Hermione még ezek után is folytatni akarta Harry puhítását, fojtott hangon így szólt:

– Most már hagyd békén, jó? El tudja dönteni, mit akar.

Harry hevesen dobogó szívvel lépett ki a tanteremből. Néhány lépést tett még csak a folyosón, amikor távoli, de összetéveszthetetlen zaj ütötte meg a fülét: az akció elkezdődött. Sikolyok és kiáltások szűrődtek le valahonnan fentről; a termekből kitóduló diákok mind megtorpantak, és ijedten a mennyezetre bámultak...

Umbridge úgy rohant ki a sötét varázslatok kivédése teremből, ahogy csak kurta lába bírta. Menet közben előhúzta pálcáját, és hátát mutatva Harrynek, elfutott az ellenkező irányba. Itt volt az alkalom: most vagy soha.

– Harry... ne csináld... – könyörgött erőtlenül Hermione.

Harry azonban már döntött; megigazította a táskát a vállán, és a keleti szárny felé tóduló diákok között cikázva futásnak eredt.

Az Umbridge szobájához vezető folyosó néptelen volt. Harry elbújt egy lovagi páncél mögé, s magára öltötte az ezüstszín láthatatlanná tévő köpenyt. Ezután kilépett rejtekhelyéről, és Umbridge szobájának ajtajához lopózott.

A bűvös kés már a kezében volt. Bedugta a pengét az ajtó résébe, néhányszor fel-alá mozgatta, majd kihúzta. Halk kattanás hallatszott, és az ajtó kitárult. Harry beosont, gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, azután körülnézett.

A szobában semmi nem mozdult, eltekintve a giccses kismacskáktól, amelyek fáradhatatlanul hancúroztak az elkobzott seprűk fölött lógó tányérjaikon.

Harry ledobta a köpenyt, a kandallóhoz sietett, s ott másodpercek alatt meg is találta, amire szüksége volt: egy csillogó Hop-porral teli dobozkát.

A dobozt remegő kezében tartva letérdelt a kihűlt kandalló elé.

Sosem csinált még ilyet, de ismerte a módszert. Fejét a tűzrács fölé dugva kivett egy csipetnyit a porból, és az odakészített fahasábokra szórta. Azokból egy szempillantás alatt smaragdzöld lángok törtek fel.

– Grimmauld tér tizenkettő! – mondta hangosan és érthetően Harry.

Az utazás élete legfurcsább élménye volt. Igaz, jó párszor lépett már kandallóba, de minden korábbi alkalommal az egész teste pörgött a lángok között, az ország összes varázslótűzhelyét összekötő szövevényes hálózatban suhanva. Ezúttal viszont a térde ott maradt Umbridge szobájának hideg kőpadlóján, és csak a feje száguldott a smaragdzöld tűzben.

Aztán a pörgés egyszerre véget ért. Harryt émelygés fogta el a melegtől; úgy érezte, mintha egy különösen vastag sálba lenne csavarva a feje. Pislogni kezdett, s mikor kitisztult szeme előtt a kép, hosszú étkezőasztalt pillantott meg maga előtt: a Grimmauld téri ház konyhai tűzhelyében volt. Az asztalnál egy férfi ült, pergamenlap fölé hajolva.

– Sirius?

A férfi összerezzent, és felkapta a fejét. Nem Sirius volt, hanem Lupin.

– Harry! – kiáltott fel döbbenten a varázsló. – Mit keresel itt? Mi történt? Jól vagy?

– Igen – felelte Harry. – Csak gondoltam... Szeretnék beszélni Siriusszal.

– Szólok neki. – Lupin felállt, bár szemlátomást még mindig nem ocsúdott fel teljesen meglepetéséből. – Felment megkeresni Siport. Már megint napok óta nem láttuk.

Azzal kisietett a konyhából. Harry egyedül maradt a székkel és az asztallábakkal. Csodálkozott, hogy Sirius nem említette, milyen kényelmetlen dolog fejjel a tűzben beszélgetni; neki már most tiltakozott a térde a kőpadlóval való huzamos érintkezés ellen.

Fél perc se telt bele, és Lupin visszatért, nyomában Siriusszal.

– Mi történt? – kérdezte rögtön a varázsló. Menet közben hátravetette hosszú fekete haját, majd gyorsan lekuporodott a tűzhely elé, úgy, hogy a feje majdnem egy szintbe került Harryével.

Lupin aggódó arccal letérdelt mellé.

– Jól vagy, Harry? Segítségre van szükséged?

– Nem – rázta a fejét Harry. – Semmi ilyesmi... Csak beszélni akartam vele... az apámról.

A két varázsló meglepett pillantást váltott. Harrynek nem volt ideje rá, hogy zavart mentegetőzésbe kezdjen; egyre jobban fájt a térde, s úgy becsülte, hogy már legalább öt perc eltelt a figyelemelterelő akció kezdete óta – az ikrek pedig mindössze húsz percet ígértek neki. Köntörfalazás nélkül belevágott hát mondókájába: beszámolt róla, mit látott a merengőben.

Miután befejezte, a két varázsló néhány másodpercig hallgatott.

Aztán Lupin csendesen így szólt:

– Nem szeretném, ha annak alapján ítélnéd meg az apádat, amit láttál, Harry. Tizenöt éves volt...

– Én is annyi vagyok! – csattant fel Harry.

– Figyelj rám! – szólt csitítóan Sirius – James és Piton az első találkozásuktól fogva gyűlölték egymást. Van úgy, hogy emberek ellenszenvesek egymásnak, ezt te is jól tudod. James megtestesítette mindazt, ami után Piton csak sóvároghatott: közkedvelt volt, szinte mindenben tehetséges, remek kviddicsjátékos... Piton meg egy furcsa kis különc volt, semmi más nem érdekelte, csak a fekete mágia, James pedig – akármi is volt a benyomásod róla – gyűlölte a fekete mágiát.

– Igen, de rátámadt Pitonra, pedig semmi oka nem volt rá! Csak azért... csak azért, mert azt mondtad, hogy unatkozol – fejezte be kissé zavartan.

– Szégyellem is a dolgot – felelte Sirius.

Lupin ránézett barátjára, majd így szólt:

– Valamit meg kell értened, Harry. Apád és Sirius mindenben a legjobbak voltak, amibe csak belefogtak. Az egész iskola csodálta őket... és ha néha túlzásba estek...

– Úgy érted, ha néha arrogáns kis szörnyetegek voltak – szólt közbe Sirius.

Lupin elmosolyodott.

– Folyton felborzolta a haját – motyogta fájdalmasan Harry.

Sirius és Lupin felnevettek.

– Tényleg, már el is felejtettem – mondta nosztalgiázva Sirius.

– És a cikesszel játszott? – kérdezte lelkesen Lupin.

– Igen – felelte Harry, értetlenül bámulva a két mosolygó varázslót. – Nekem... úgy tűnt, hogy nem teljesen normális.

– Persze hogy nem volt normális! – vágta rá Sirius. – Mind bolondok voltunk! Na jó... Holdsáp talán kevésbé – tette hozzá barátjára pillantva.

Lupin azonban a fejét rázta.

– Miért, mondtam nektek egyszer is, hogy szálljatok le Pitonról? – dörmögte. – Volt hozzá bátorságom, hogy megmondjam nektek a véleményemet?

– Néha elérted, hogy elszégyelljük magunkat – felelte Sirius. – Az is valami...

Harry eltökélte, hogy az alkalmat kihasználva mindent elmond, ami a szívét nyomja.

– És folyton a tóparton ülő lányok felé tekingetett – folytatta makacsul. – Figyelte, hogy nézik-e őt!

Sirius vállat vont.

– Mindig bolondot csinált magából, ha Lily a közelben volt. Olyankor nem bírta megállni, hogy ne vágjon fel.

– Egyáltalán hogyhogy összeházasodtak? – kérdezte keserűen Harry. – Hiszen Lily utálta őt!

– Dehogy utálta! – legyintett Sirius.

– Hetedikben kezdtek el járni – mondta Lupin.

– Addigra Jamesnek benőtt a feje lágya – tette hozzá Sirius.

– Akkor már nem küldött rontást szórakozásból az emberekre – rázta a fejét Lupin.

– Pitonra se? – kérdezte Harry.

– Hát... – felelte habozva Lupin. – Piton az más dolog volt. Mindig megátkozta Jamest, ha alkalma volt rá. Nem lehetett elvárni Jamestől, hogy ezt szó nélkül tűrje.

– És anya mit szólt hozzá?

– Ő nemigen tudott ezekről az incidensekről – felelte Sirius. – Gondolhatod, hogy James nem vitte magával a randevúira Pitont, és nem Lily előtt bánt el vele.

Sirius szemöldökráncolva nézett Harryre, aki láthatóan még mindig nem nyugodott meg.

– Fogadd el tőlem – szólt – apád tényleg kiváló ember volt, és a legjobb barátom. Fiatalság, bolondság. Apád kinőtte a legtöbb hibáját.

– Persze, értem – felelte fásultan Harry. – Csak, tudod, sose hittem, hogy egyszer sajnálni fogom Pitont.

Lupin kissé összevonta a szemöldökét.

– Most, hogy említed... Mit szólt Perselus, mikor megtudta, hogy láttad ezt a dolgot?

– Azt mondta, nem tart nekem több okklumenciaórát – felelte közönyösen Harry. – Mintha az olyan nagy bünte...

– Micsoda!? – kiáltott fel Sirius. Harry hátrahőkölt, és belélegezett egy marék felkavart hamut.

– Ezt komolyan mondod? – kérdezte rémülten Lupin. – Nem ad több órát neked?

– Nem – felelte Harry. Fogalma sem volt, miért izgatja ennyire a hír a két varázslót. – De nem baj. Még meg is könnyebbültem...

– Elmegyek és beszélek Pitonnal! – háborgott Sirius. Már készült is felállni, de Lupin visszahúzta.

– Ha valaki beszél Pitonnal, az én leszek – jelentette ki. – De mindenekelőtt te fogsz odamenni hozzá, Harry. Megmondod neki, hogy mindenképp folytatnotok kell az okklumenciát. Ha Dumbledore megtudja...

– Nem mehetek oda hozzá, leharapja a fejem! – ellenkezett Harry. – Nem láttátok, hogy viselkedett, miután kihozott a merengőből!

– Mindennél fontosabb, hogy okklumenciát tanulj – jelentette ki Lupin. – Megértetted? Mindennél!

– Jó, jó – bólogatott Harry. Nyugtalanította és dühítette a győzködés. – Megpróbálok beszélni vele, de... de nem hiszem...

Elhallgatott, mert távoli lépések zaja ütötte meg a fülét.

– Sipor jön lefelé?

– Nem – felelte hátrapillantva Sirius. – A te oldaladon lehet valaki.

Harrynek a szívverése is elállt.

– Mennem kell, viszlát! – hadarta, és már húzta is kifelé a fejét tűzből. Néhány másodpercig úgy érezte, mintha a feje pörögne nyakán, aztán minden a helyére kerül, és feltűnt a szeme előtt Umbridge kandallójának képe az utolsókat lobbanó smaragdzöld lángokkal.

– Gyorsan, gyorsan! – zihálta egy asztmatikus hang kint az ajtó előtt. – Á, nyitva hagyta...

Harry a láthatatlanná tévő köpeny után kapott, s épp hogy sikerült magára rántania, mikor berontott a szobába Frics.

A gondnok szemlátomás nagyon örült valaminek. Odasietett Umbridge íróasztalához, kihúzta az egyik fiókot, lázasan kutatni kezdett benne, és közben egyfolytában beszélt magában.

– Korbácsolási engedély... korbácsolási engedély... Végre elbánhatok velük... százszor kiérdemelték...

Kihúzott egy pergamenlapot a fiókból, megcsókolta, magához ölelte, és már csoszogott is kifelé a szobából.

Harry talpra szökkent, és magához vette táskáját. Gyorsan végignézett magán – megállapította, hogy semmit nem lát – azután az ajtóhoz sietett, és kiosont a folyosóra. Frics már messze járt – Harry sose látta még ilyen fürgén mozogni őt.

Miután maga mögött hagyta az első lépcsőt, úgy döntött, most már láthatóvá válhat. A táskájába gyűrte a köpenyt, és sietve folytatta útját a földszint felé, ahol a zsivajból ítélve jókora csődület lehetett. Gyanúja be is igazolódott: a bejárati csarnokban akkora volt a tömeg, mintha valamiféle iskolai rendezvény lett volna készülőben.

A jelenet Trelawney elbocsátásának estéjét idézte. A diákok a falak mentén összezsúfolódva álltak (Harrynek feltűnt, hogy sokuk talárját valamilyen ragacsos, a butykornyálra gyanúsan emlékeztető anyag szennyezi), de tanárok és kísértetek is voltak a tömegben.

Külön csoportot alkottak a Főinspektori Különítmény önelégült arcú tagjai. Hóborc hintázva lebegett a magasban. Mint mindenki más, ő is a csarnok közepén álló, s a tömeges érdeklődést szemmel láthatóan a legkevésbé sem értékelő két fiút, Fred és George Weasleyt nézte.

– Most megvagytok!

A diadalmas kijelentés Umbridge szájából hangzott el. Harry csak most vette észre a főinspektort, aki mindössze néhány lépcsőfoknyira állt tőle.

– Még mindig úgy gondoljátok, hogy jó tréfa mocsarat csinálni az iskola folyosójából?

– Igen, szerintünk nagyon jó – felelte a félelem legcsekélyebb jele nélkül Fred.

Időközben odafurakodott Umbridge-hez az örömkönnyeivel küszködő Frics.

– Itt az engedély, igazgatónő – szólt elcsukló hangon, és meglengette a főinspektor íróasztalából zsákmányolt pergament. – Már előkészítettem a korbácsot is... könyörgök, hadd vigyem őket...

– Jól van, Árgus! – bólintott Umbridge, majd ismét az ikrekhez fordult. – Most megtanuljátok, hogy bűnhődnek ebben az iskolában a felforgatók.

– Az a baj – felelte higgadtan Fred – hogy mi már semmit nem akarunk itt megtanulni. – Ikertestvérére nézett. – George... szerintem eleget koptattuk már az iskolapadot.

– A számból vetted ki a szót, Fred.

– Szerencsét kéne próbálnunk a nagybetűs Életben, nem? – kérdezte Fred.

– De bizony.

S mielőtt Umbridge egy szót is szólhatott volna, felemelték pálcáikat, s így kiáltottak:

– Invito seprű!

Harry fülét távoli robaj ütötte meg. Balra nézett – aztán villámgyorsan lekuporodott: a márványlépcső fordulójában ugyanis két száguldó seprű bukkant fel. Az egyiken még ott lógott a nehéz lánc, amivel a falhoz rögzítették.

Két másodperc se telt bele, és a seprűk lebegve megálltak gazdáik előtt. A döbbent csöndet csak a kőpadlónak ütköző lánc csörrenése törte meg.

– A viszont-nem-látásra! – szólt Fred, és a lába közé kapta seprűjét.

George is felpattant a magáéra.

– Ne várja, hogy írjunk! – búcsúzott.

Fred végighordozta tekintetét a néma sokaságon.

– Akinek tetszik az emeleten megtekinthető mobilmocsár, megtalál minket az Abszol út 93. szám alatt – jelentette be zengő hangon. – Az új boltunkban!

George rámutatott Umbridge-re, és hozzátette:

– A roxfortosok külön kedvezményt kapnak, ha megígérik, hogy termékeink segítségével elkergetik innen ezt a vén denevért!

– Elkapni őket! – rikácsolta Umbridge.

A Főinspektori Különítménynek azonban nem volt esélye. Alighogy elindultak az ikrek felé, azok elrugaszkodtak a földtől, és máris ötméteres magasságban lebegtek. Fred megkereste tekintetével a kopogószellemet, és odakiáltott neki:

– Fűts be neki a nevünkben, Hóborc!

És Hóborc, aki soha senkitől nem fogadott el parancsot, most lekapta harang alakú sapkáját, és vigyázzba vágta magát a levegőben. Fred és George a diákok mennydörgő tapsa közepette megfordították seprűiket, kiröppentek a nyitott tölgyajtón, s elnyelte őket az aranyló naplemente.

Harmincadik fejezet
Gróp

A következő néhány napban olyan sokan és sokat beszéltek az iskolában Fred és George szökéséről, hogy Harry biztosra vette, a történet bekerül az örök életű roxforti legendák közé. Egy hét se telt bele, és már a jelenet szemtanúi is úgy emlékeztek, hogy az ikrek zuhanórepülésben rátámadtak Umbridge-re, és megsorozták trágyagránátokkal a főinspektort. Fred és George távozása után – a megnyilatkozásokból ítélve – szinte mindenkinek megfordult a fejében, hogy követni kellene őket. Harry gyakran hallott efféle kijelentéseket: "Komolyan, néha kedvem lenne seprűre pattanni, és elhúzni innen a csíkot", vagy: "Még egy ilyen óra, és átmegyek Weasleybe." Az ikrek más módon is gondoskodtak róla, hogy még sokáig emlegessék őket. Először is, nem hagyták meg, hogyan lehet eltüntetni a keleti szárny ötödik emeleti folyosóját elborító mocsarat.

Umbridge és Frics számos módszert kipróbáltak, de sikertelenül.

A területet végül elkerítették, és a dühöngő Frics csónakkal szállítgatta a lápon túli tantermekbe igyekvő diákokat. Harry gyanította, hogy McGalagony vagy Flitwick könnyűszerrel el tudná távolítani a mocsarat, de ők – akárcsak a tűzijátékok támadásakor – inkább hagyták, hadd szenvedjen Umbridge.

Ott volt emellett az a két seprű alakú lyuk Umbridge szobájának ajtaján, amelyeket Fred és George Jólsep-R-jei ütöttek, mikor visszatértek gazdáikhoz. Frics kicserélte az ajtót, Harry Tűzvillámát pedig a pincébe költöztette. Az a hír járta, hogy Umbridge fegyveres biztonságiőr-trollt állíttatott a seprű őrzésére. Akár így volt, akár nem, a főinspektor mindenesetre nagyon tévedett, ha azt hitte, ezzel minden gondja megoldódott.

A Fred és George példáján felbuzdult diákok között lelkes versengés alakult ki az iskolai főzsivány megüresedett posztjáért. Új ajtó ide vagy oda, valakinek sikerült becsempészni egy orrontó furkászt Umbridge szobájába. Az állat fényes tárgyakat keresve csatatérré változtatta a helyiséget, végül pedig rávetette magát a belépő Umbridge-re, és ujjlerágással próbálta megszerezni a főinspektor gyűrűit. A folyosókon annyira gyakorivá váltak a trágyagránátos és bűzpatronos merényletek, hogy sok diák már rutinszerűen buborékfej-bűbájt alkalmazott, mielőtt az óra végén kilépett a tanteremből. A varázs biztosította számukra a tiszta, bűzmentes levegőt, jóllehet, úgy festettek tőle, mintha gömbölyű akváriumot húztak volna a fejükre.

Frics lovaglóostorral hajkurászta a rendzavarókat, csakhogy azokból olyan sok volt, hogy ha tízfelé osztódik, akkor se bírt volna velük. A főinspektori különítményesek igyekeztek segíteni neki – legalábbis azok, akik épp nem szorultak maguk is segítségre.

Warrington, a Mardekár kviddicscsapatának tagja rémes bőrbetegséget kapott – úgy festett, mintha kukoricapehely borítaná a testét – Pansy Parkinsonnak pedig – Hermione nagy örömére – egy teljes tanítási napot ki kellett hagynia, mivel agancsa nőtt.

Időközben az is kiderült, hogy a Weasley ikrek jóvoltából a roxfortosok jelentős készleteket halmoztak fel Maximuláns betegítőszerekből. A sötét varázslatok kivédése órák elején szinte minden diák belázasodott, elájult, hányni kezdett vagy heveny orrvérzést kapott. Umbridge visított dühében, de hiába próbálta kideríteni a titokzatos tünetek okát, a betegek makacsul kitartottak amellett, hogy az umbridge-itisz nevű kórságban szenvednek.

A főinspektor négy teljes osztályt büntetőmunkára ítélt, de miután ezzel se sikerült megfékeznie a járványt, az ötödik alkalommal már elengedte a vérző, ájuldozó, verejtékező és öklendező tanulókat.

Azonban még a Maximuláns szerek használói se vehették fel a versenyt a káosz urával, Hóborccal, aki a jelek szerint szent kötelességének érezte, hogy teljesítse az ikrek utolsó kívánságát. Naphosszat visszhangzott a kastély a kopogószellem eszelős kacagásától, s amerre járt, útját pánik és pusztulás kísérte: padokat döntögetett, óra alatt ki-be röpködött a termekbe a táblán keresztül, összetörte a szobrokat és vázákat. Mesterkedése következtében, a tépett idegzetű Fricsnek két ízben is lovagi páncélból kellett kiszabadítania a nyávogó Mrs Norrist. Hóborc lámpákat tört, gyertyákat fújt el, égő fáklyákkal zsonglőrködött a visító diákok feje fölött, és csinos toronyba rakott

pergamenhalmokat vetett tűzre vagy épp szórt ki az ablakon. Egy alkalommal úgy csinált árvizet a második emeleten, hogy a mosdóban kitépte az összes csapot a falból, egyik reggel pedig egy zsák tarantulát szórt szét a zsúfolt nagyteremben.

Ha épp nem volt jobb ötlete, akár órákon át is Umbridge feje fölött lebegett, és idétlen hangoskodásba kezdett, valahányszor a főinspektor megszólalt.

Fricsen kívül az iskola egyetlen alkalmazottja se vállalt szolidaritást Umbridge-dzsel. Egy alkalommal, mikor Hóborc épp egy kristálycsillár leszerelésén fáradozott, Harry fültanúja volt annak, hogy az arra haladó McGalagony odaszól a kopogószellemnek:

– Ne jobbra forgasd azt a csavart, hanem balra!

Mindennek a tetejébe Montague-nál krónikusnak bizonyult a toalettbeli tartózkodás okozta elmezavar, s egy keddi nap reggelén megjelentek az iskolában felháborodott szülei.

– Nem kellene elmondanunk Madam Pomfreynak, mi történt? – szólt nyugtalanul Hermione, mikor a bűbájtanterem ablakán kinézve észrevette az érkező Mr. és Mrs Montague-t. – Talán akkor tudna segíteni azon a fiún.

– Ne félj, Montague előbb-utóbb magától is meggyógyul – legyintett Ron.

– Addig meg hadd szidják Umbridge-et – tette hozzá Harry.

A fiúk megkocogtatták pálcáikkal az elvarázsolandó teáscsészéket. Harryén négy igen kurta láb nőtt, amelyek hiába nyújtózkodtak, nem érték el az asztalt. Roné hosszú pipaszárlábakat eresztett – azok nagy nehezen felemelték ugyan a csészét, de pár másodperc múlva összecsuklottak, és a csésze elrepedt az asztalon.

Hermione gyorsan megsuhintotta pálcáját.

– Reparo! – suttogta, mire a csésze azonnal összeforrt. – Jól van, de mi lesz, ha Montague mégse gyógyul meg magától?

– Kit érdekel? – morogta bosszúsan Ron, cingár lábú csészéjének újabb próbálkozásait figyelve. – Pontot akart levonni a Griffendéltől, úgyhogy megérdemelte, amit kapott. Ha mindenáron aggódni akarsz valakiért, aggódj értem!

– Érted? – Hermione gyorsan elkapta csészéjét, miután az kis híján leszaladt az asztalról izmos porcelán-lábacskáin. – Miért kellene aggódnom érted?

Ron alátámasztotta reszkető lábú csészéjét, és keserű fintorral így felelt:

– Anya levele előbb-utóbb átjut Umbridge cenzúráján, és akkor megkapom a magamét. Nem csodálnám, ha megint egy rivalló jönne.

– De hát...

– Figyeld meg, engem fog leszúrni azért, hogy Fredék leléptek. Az lesz, hogy mért nem akadályoztam meg, mért nem csimpaszkodtam bele a seprűjükbe vagy mit tudom én... Tuti, hogy én leszek a bűnbak.

– Az nagy igazságtalanság lenne, mert semmit se tehettél – rázta a fejét Hermione. – De szerintem anyukád nem fog hibáztatni. Ha az ikreknek tényleg boltjuk van az Abszol úton, akkor ezt a szökést már nagyon régen tervezték.

– Persze, de itt a másik kérdés: hogy miből tudtak boltot nyitni? – Ron akkorát csapott pálcájával a csészére, hogy az megint összerogyott, és már csak görcsös rángásokra volt képes. – Gázos ez az egész ügy. Egy bolthelyiség az Abszol úton egy zsák galleonba kerül. Anya első kérdése az lesz, hogy honnan volt Fredéknek annyi pénzük.

– Hát igen, ezen én is töprengtem – bólogatott Hermione. Közben csészéje vidáman körbekocogta Harryét, amelyik még mindig hiába nyújtogatta az asztallap felé rövidke lábait. – Már arra is gondoltam, hogy talán összeálltak Mundungusszal, és lopott holmikkal üzletelnek, vagy valami ilyesmi.

– Nem árulnak lopott holmikat – rázta a fejét Harry.

– Honnan tudod? – kérdezte kórusban Ron és Hermione.

– Onnan, hogy... – Harry elhallgatott és habozott, de végül úgy döntött, hogy most már tényleg ideje vallomást tennie. Nem akarta, hogy a titkolózása miatt bárki is bűnözőnek tartsa az ikreket. – Onnan tudom, hogy tőlem kapták az aranyat. Tavaly júniusban nekik adtam a pénzt, amit a Trimágus Tusán nyertem.

Szavait döbbent csend fogadta. Hermione csészéje közben letáncolt az asztalról, és ripityára tört.

– Ezt nem mondod komolyan, Harry – suttogta elhűlve a lány.

Harry dacosan bólintott.

– De komolyan mondom. És nem bántam meg. Nekem nem kellett az a pénz, és szerintem egy varázsviccbolt a legjobb dolog, amit Fredék kitalálhattak maguknak.

– De hát ez szuper! – lelkendezett Ron. – Akkor te viszed el a balhét, Harry! Anya nem mondhatja, hogy én tehetek mindenről! Megírhatom neki?

– Persze – felelte kelletlenül Harry. – Ne gondolja, hogy Fredék lopott üstöket árulnak vagy ilyesmi.

Hermione egyelőre nem fűzött kommentárt a dologhoz, de Harry gyanította – mint kiderült, nem is alaptalanul – hogy az önmegtartóztató hallgatás nem fog sokáig tartani. Óra után kimentek az udvarra, s alighogy megálltak a bágyadt májusi napsütésben, Hermione elszántan felszegte fejét, nagy levegőt vett, és már nyitotta volna a száját – de Harry megelőzte.

– Semmi értelme sopánkodnod, Hermione – szólt. – Ez már lefutott dolog. Az ikrek megkapták a pénzt, a nagy részét el is költötték, úgyhogy ha akarnám se tudnám visszaszerezni tőlük.

– Nem arról akartam beszélni! – bosszankodott a lány, mire Ron gúnyosan felhorkant.

Hermione lesújtó pillantást vetett rá.

– Azt akartam kérdezni Harrytől, hogy mikor fog végre beszélni Pitonnal a további okklumenciaórákról.

Harrynek ez a téma se volt ínyére. Miután alaposan megtárgyalták Fred és George látványos távozását – azaz jó néhány óra múltán – Ron és Hermione Siriusról érdeklődtek. Harry előzőleg nem mesélte el nekik, miért akart keresztapjával beszélni, így hát nem is tudott mit felelni a kérdésre. Végül, jobb ötlete nem lévén, bevallotta, hogy Sirius szeretné, ha további okklumenciaórákat venne Pitontól. Azóta százszor is megbánta, hogy ez kiszaladt a száján, mivel Hermione ráharapott a témára, és a legváratlanabb pillanatokban újra meg újra felhozta.

– Tudom, hogy még mindig vannak furcsa álmaid – mondta most a lány. – Ron szerint tegnap éjjel is motyogtál.

Harry lesújtó pillantást vetett Ronra, aki megtette azt a szívességet, hogy bűnbánó arcot vágott, és magyarázkodni kezdett:

– Nem motyogtál sokat. Csak annyit, hogy: még egy kicsit...

– Mert azt álmodtam, hogy kviddicseztek – vágta rá mérgesen Harry. – Téged biztattalak, hogy nyújtózkodj még egy kicsit, akkor talán eléred a kvaffot.

Természetesen nem álmodott semmi ilyesmit, de a hazugság elérte célját: Ronnak a füle is elvörösödött.

Az igazság az, hogy előző éjjel Harry megint végigment a Misztériumügyi Főosztályra vezető folyosón; átkelt a kerek helyiségen, majd azon is, ahol a ketyegés meg a táncoló fények voltak, és belépett a tágas, polcokkal és poros üveggömböcskékkel teli terembe.

Tudta, hogy a kilencvenhetes polchoz kell mennie. Meg is találta, és befordult balra... Valószínűleg akkor mondta hangosan, hogy "még egy kicsit". Jobbik énje ugyanis küzdött az álom ellen, és végül győzött: mielőtt elérte volna a polc végét, felébredt, és újra a mennyezetes ágyban találta magát.

– Igyekszel egyáltalán lezárni az agyadat? – kérdezte gyanakvó pillantással Hermione. – Gyakorlod az okklumenciát?

– Hát persze! – Harry nem nézett a lány szemébe, úgyhogy méltatlankodónak szánt válasza nem sikerült valami meggyőzőre. Valójában meg se próbált védekezni az álmok ellen, annyira kíváncsi volt rá, hogy mit tartogat számára az üveggömbös terem.

Az utóbbi időben egyébként is nagyon rosszul aludt. Mivel a vizsgákig már csak egy szűk hónap volt hátra, minden szabadidejét tanulással töltötte, s estéről estére úgy zúgott a feje a sok feldolgozandó információtól, hogy rendszerint csak nagy sokára tudott megnyugodni. Miután pedig végre elaludt, túlpörgetett agya rendre a vizsgákkal kapcsolatos buta álmokkal kínozta. Azt is gyanította, hogy visszatérő, folyosós-ajtós álmában azért nem ér célba soha, mert agyának az a

része, amelyik gyakran Hermione hangján szólt hozzá, a bűntudattól sarkallva mindig idő előtt felébreszti őt.

– Egyébként – szólt a még mindig vöröslő fülű Ron – ha Montague nem épül fel a Mardekár-Hugrabug meccsig, akkor még akár a kupagyőzelemre is lehet esélyünk.

– Az igaz – felelte gyorsan Harry. Örült, hogy másra terelődött a szó.

– Eddig egyszer nyertünk és egyszer vesztettünk – folytatta Ron. – Ha jövő szombaton veszít a Mardekár...

– Igen, igen...

Harry szaporán bólogatott, bár fogalma sem volt, hogy mivel ért egyet: ekkor ugyanis átsétált az udvaron Cho Chang – és tüntetően nem nézett rá.

Az idény utolsó mérkőzését, a Griffendél-Hollóhát találkozót május utolsó hétvégéjére tűzték ki. A Mardekár ugyan szoros küzdelemben alulmaradt a Hugrabuggal szemben, a griffendélesek mégsem mertek a végső győzelemben reménykedni, s e borúlátás legfőbb oka – bár ezt Ronnak senki nem mondta – őrzőjük addigi gyászos teljesítménye volt. Maga Ron ellenben sajátos bizakodással várta az utolsó megmérettetést.

– Az eddiginél csak jobb lehetek – jelentette ki a mérkőzés napjának reggelén a nagyteremben. – Elértem a mélypontot, már nincs vesztenivalóm.

– Ron talán ügyesebb lesz most, hogy az ikrek nincsenek itt – jegyezte meg Hermione, mikor Harryvel már a stadion felé sétáltak.

– Szerintem azért volt eddig olyan béna, mert izgult, hogy mit fognak szólni a bátyjai.

Luna Lovegood bukkant fel előttük, fején egy élő sasnak tűnő valamivel. Egy csapatnyi mardekáros röhögcsélve mutogatott rá, de ő szokása szerint fel se vette.

– Te jó ég, most jut eszembe! – kiáltott fel Hermione. – Cho is játszani fog, nem?

Harry, aki ezzel rég tisztában volt, csak mordult egyet.

A lelátó felső harmadában találtak helyet maguknak. Kellemes, derűs idő volt – Ron nem is kívánhatott jobbat – s Harry minden rossz tapasztalata ellenére remélni kezdte, hogy barátja ezúttal nem fog okot adni a mardekárosoknak a Weasley-induló újbóli elzengésére.

A kommentátor szerepét ezúttal is Lee Jordan töltötte be. Lee az ikrek távozása óta csak árnyéka volt önmagának, s mikor sorban megnevezte a pályára lépő játékosokat, hangjából teljességgel hiányzott a tőle megszokott pajkos vidámság.

–...Bradley... Davies... Chang...

Az enyhe szélben meglibbenő hosszú fekete haj és a szép arc láttán Harry gyomra már nem ugrott hátraszaltót, csupán fáradtan rándult egyet. Fogalma sem volt, mit vár Chótól, de azt tudta, hogy a veszekedésekből elege van. A féltékenység is csak tompa tüskeként szúrt a lelkébe, mikor a lány felszállás előtt nevetve csevegni kezdett Roger Daviesszel.

– És felröppennek! – zendült Lee hangja. – Davies azonnal megszerzi a kvaffot. Megindulhat tehát a Hollóhát csapatkapitánya... Megkerüli Johnsont, kicselezi Bellt, Spinnet mellett is elrepül... Ez már gólhelyzet! Dobni készül, és... és... – Lee elkáromkodta magát. – És bedobta... Harry és Hermione együtt nyögtek fel a többi griffendélessel.

Amint az várható volt, a szemközti lelátón dalra fakadt a mardekáros kórus:

Weasleyt nézni szinte fáj!
Lyukas kéz és málé száj!

– Harry... Hermione – morogta egy rekedt hang Harry fülébe.

Harry hátrafordult. A széke mögül Hagrid szakállas arca nézett le rá. A vadőr elég nehezen tudta bepasszírozni magát a sor közepére – erre utalt legalábbis a Harryék mögött ülő első- és másodévesek zilált külseje. Hagrid leguggolt, mintha el akarna bújni, de még így is egy méterrel kilógott a nézők közül.

– Velem tudtok jönni? – súgta Harryéknek. – Most kéne, mikor mindenki a meccset nézi.

– Öhm... nem érne rá egy kicsit később? – kérdezte Harry. – Tudod, mi is néznénk a meccset.

– Nem – rázta a fejét a vadőr. – Most kéne mennünk, amikor senki nem figyel. Kérem szépen...

Hagrid orrából csöpögött a vér, és mindkét szeme körül fekete monokli sötétlett. Harry rég nézett ilyen közelről az arcába, és megdöbbentette a mély szomorúság, amit a sötét szempárban látott.

– Megyünk – bólintott. – Persze hogy megyünk.

Hermionéval kioldalaztak a sorból – mindazok nem titkolt bosszúságára, akiknek fel kellett állniuk miattuk. A Hagrid sorában ülök nem méltatlankodtak, inkább igyekeztek papírvékonyra összehúzni magukat.

Mikor kiértek a lépcsőre, a vadőr nyugtalanul körülpislogott.

– Rendesek vagytok, nagyon rendesek... – dörmögte. – Remélem, nem vesz észre minket.

– Mármint Umbridge? – kérdezte Harry. – Ne félj, ő nem törődik most velünk. Bebástyázta magát a különítményesei közé. Biztos arra számít, hogy balhé lesz a meccsen.

– Nem is ártana egy kis ramazuri – morogta Hagrid, és megállt, hogy kikémlelje, figyeli-e valaki a stadion és vadőrlak közötti parkrészt. – Akkor több időnk lenne.

– Miről van szó, Hagrid? – kérdezte gyanakodva Hermione, miután szapora léptekkel elindultak a Tiltott Rengeteg felé.

– Mindjárt meglátjátok – felelte Hagrid. Hátranézett a válla fölött, mivel a stadionban most felzúgott a tömeg. – Nocsak... gólt dobott valaki?

– Aha... biztos a Hollóhát – felelte borúsan Harry.

– Az jó, az jó – motyogta szórakozottan a vadőr.

A gyerekek csak futva tudtak lépést tartani a szüntelenül jobbra-balra tekingető Hagriddal. Mikor a kunyhó közelébe értek, Harryék automatikusan az ajtó felé vették az irányt, Hagrid ellenben egyenesen továbbsietett az erdő széle felé. Ott magához vette az egyik fa tövének támasztott nyílpuskát, majd, látva, hogy Harryék lemaradtak, hátrafordult.

– Arra megyünk – mondta, és bozontos üstökével az erdő felé intett.

– A Tiltott Rengetegbe? – rémüldözött Hermione.

– Igen... No gyertek gyorsan, észre ne vegyenek minket!

Harry és Hermione néma pillantást váltottak, aztán követték a vadőrt. Hagrid vagy tíz lépéssel előttük csörtetett a zöldes fényben játszó fák között, karján a keresztbe támasztott nyílpuskával. Harry és Hermione futólépésben tudták csak utolérni.

– Miért kell fegyver, Hagrid? – kérdezte Harry.

– Csak óvatosságból hoztam el – felelte vállvonogatva a vadőr.

– Mikor a thesztrálokhoz mentünk, nem hoztál nyílpuskát – jegyezte meg félszegen Hermione.

– Nem, mert akkor nem mentünk be olyan mélyre. Meg hát az még akkor volt, mielőtt Firenze a kastélyba költözött.

– Miért fontos, hogy Firenze itt van vagy sem? – kíváncsiskodott Hermione.

– Mert a többi kentaur most legszívesebben keresztben lenyelne engem, azért – felelte fojtott hangon Hagrid, és körbepislogott. – Azelőtt... na jó, akkor se voltunk épp puszipajtások, de harag sem volt köztünk. Ők elvoltak magukban, de ha hívtam őket egy szóra, mindig jöttek. Hát ennek most már vége.

Hagrid szomorúan sóhajtott.

– Firenze azt mondta, haragszanak rá a társai, amiért Dumbledore szolgálatába állt – szólt Harry. Le se vette a szemét Hagrid arcáról; úgyhogy kis híján hasra is esett egy kiálló gyökérben.

– Az nem kifejezés, hogy megharagudtak – felelte borúsan Hagrid. – Toporzékoltak a dühtől. Ha nem lépek közbe, halálra rugdosták volna Firenzét...

– Rátámadtak? – hüledezett Hermione.

– Úgy bizony – morogta Hagrid, miközben utat tört magának néhány alacsony ág között. – Rárontott a fél csorda.

– És te szétkergetted őket? – álmélkodott Harry. – Egy szál magadban?

– Még szép! – méltatlankodott a vadőr. – Talán néztem volna végig, hogy megölik? Még szerencse, hogy épp arra jártam... Erre mit csinál Firenze? Ostoba üzeneteket küldözget nekem! – tette hozzá váratlan ingerültséggel.

Harry és Hermione meglepett pillantást váltottak, ám Hagrid nem fejtette ki bővebben a dolgot.

– Egy szó mint száz – folytatta kissé zihálva – a kentaurok azóta a pokolba kívánnak engem. És ez baj, mert az ő szavuk sokat számít itt a rengetegben. Hiába, nekik van a legtöbb eszük az erdőlakók közül.

– Miattuk jöttünk ide, Hagrid? – kérdezte Hermione. – A kentaurok miatt?

– Á, dehogy... Nem róluk van szó. Persze megnehezíthetik a dolgunkat... No de mindjárt meglátjátok.

Ezzel Hagrid befejezettnek tekintette a társalgást, és előresietett.

Amíg ő egyet lépett, Harryéknek hármat kellett, ha nem akartak túlságosan lemaradni mögötte.

Az erdő mélye felé haladva egyre nehezebbé vált az előrejutás az ösvényen. A sűrűn növő fák alatt itt már alkonyati sötétség honolt. A tisztást, ahova Hagrid a thesztrálokat hívta, már régen elhagyták, de Harryt csak akkor fogta el nyugtalanság, mikor a vadőr lekanyarodott az ösvényről, és a fák között utat törve megcélozta az erdő legsötétebb részét.

– Hagrid! – szólt, miközben átverekedte magát egy szedresen, ami fölött a vadőr könnyedén átlépett. – Hova megyünk?

Igen élénken emlékezett még rá, mi történt vele legutóbb, mikor letért a többé-kevésbé biztonságos erdei ösvényről.

– Már nem vagyunk messze – felelte kitérően Hagrid. – Gyertek, gyertek... és maradjatok szorosan mögöttem.

Ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni. A tüskés bokrok – amelyeken Hagrid úgy csörtetett át, mint más a pókhálón – alaposan megtépázták Harry és Hermione talárját, mi több, a gyerekek nem egyszer annyira belegabalyodtak a növényzetbe, hogy csak hosszas munkával tudták kiszabadítani magukat. Az erdőnek ezen a részén már olyan sötét volt, hogy az összevissza karcolt Harry sokszor csak alaktalan fekete foltnak látta az előtte haladó Hagridot. A tompa csendben a legapróbb zaj is félelmetes volt.

Ha megroppant egy gally vagy megzörrent az avar, Harry rögtön támadót sejtett a sötétben. Azt is furcsának, sőt vészjóslónak találta, hogy hosszú útjuk során még egyetlen erdőlakóval se találkoztak.

– Nagy baj lenne, ha világítanánk a pálcánkkal, Hagrid? – kérdezte Hermione.

– Nem, dehogy – felelte suttogva a vadőr. – Sőt...

Hirtelen megállt, és Harryék felé fordult. Hermione ezt nem vette észre, úgyhogy teljes lendülettel nekiment, s ha Harry nem kapja el, hanyatt esett volna.

– Jobb lesz, ha megállunk egy percre – folytatta Hagrid – és elmondok egy-két dolgot, mielőtt odaérünk.

– Legfőbb ideje – zihálta Hermione, s miután Harry talpra állította, mindketten elsuttogtak egy lumost. Pálcáik végén apró lángocska gyulladt, s a fény rávetült a vadőr szorongó-szomorú arcára.

– No hát – dörmögte Hagrid. – Szóval... az a helyzet...

Nagy levegőt vett.

– Az a helyzet, hogy engem bármelyik nap lapátra tehetnek – bökte ki.

Harry és Hermione egymásra néztek, majd ismét a föléjük tornyosuló Hagridra emelték pillantásukat.

– De hát ha eddig nem küldtek el... – próbált ellenkezni Hermione. – Miből gondolod, hogy...

– Umbridge azt hiszi, én dugtam be azt a furkászt a szobájába.

– És nem te voltál? – vágta rá a kérdést Harry.

– Persze hogy nem! – fortyant fel Hagrid. – De ha felbukkan valahol egy varázslény, Umbridge rögtön engem gyanúsít! Mióta csak megérkeztem, keresi az alkalmat, hogy kiakolbólíthasson. Szívesebben maradnék, de ha nem lenne... szóval ha nem lenne az a dolog, amiről beszélni akarok, inkább most rögtön lelépnék. Nem akarom, hogy az egész iskola előtt rúgjon ki, mint Trelawneyt.

Harry és Hermione tiltakozni akartak, de Hagrid hatalmas keze egyetlen mozdulatával elhallgattatta őket.

– Azért nem dől össze a világ, ha elmegyek. Legalább tudok majd segíteni Dumbledore-nak meg a Rendnek. Ti meg megkapjátok Suette-Polltsot... Ő majd szépen felkészít titeket a vizsgára...

Hangja megremegett és elcsuklott.

– Miattam ne aggódjatok... – tette hozzá sietve, mikor Hermione meg akarta simogatni a karját. Zekéje zsebéből előhúzott egy hatalmas, pöttyös zsebkendőt, és megtörölte vele a szemét. – Nem mondanám el ezt nektek, de muszáj. Ha elmegyek... szóval nem léphetek le úgy... úgy, hogy senki nem tud róla... mert... szóval a segítségeteket kérem. Meg Ronét is.

– Segítünk, persze! – vágta rá Harry. – Mit kell tennünk?

Hagrid nagyot szipogott, és szótlanul megveregette Harry vállát, aki nekiesett a legközelebbi fának.

– Tudtam, hogy számíthatok rátok – dörmögte bele Hagrid a zsebkendőjébe. – Sose... felejtem el... nektek... Na gyertek... már nem vagyunk messze... vigyázzatok, szúrós bokor...

További negyedórás gyaloglás következett. Harry már épp meg akarta kérdezni, mennyire van még az a "nem messze", mikor Hagrid hirtelen felemelte a kezét, és megállt.

– Csendesen! – suttogta. – Ne csapjunk zajt.

Nesztelenül osonva továbbhaladtak, és kisvártatva felbukkant előttük egy jókora – majdnem Hagrid magasságú – elsimított felszínű földhányás. Harry hatalmas állat odúját sejtette benne.

A domb körül tövestül kicsavart fák hevertek; gyökereik és ágaik kerítés vagy barikád módjára körítették a földhányást. Megálltak az egyik vízszintes fatörzs mellett.

– Alszik – suttogta a vadőr.

A levegőt betöltő tompa, ritmikus fújtatás valóban egy hatalmas tüdő zajának tűnt. Harry ránézett Hermionéra; a lány tátott szájjal, falfehéren meredt a földhányásra.

– Hagrid... – Hermione megszeppent hangja alig hallatszott a lény robajló szuszogása mellett. – Ki ez?

Harry elcsodálkozott a kérdésen. Neki az volt a nyelve hegyén, hogy: "Mi ez?" Hermione kezében remegni kezdett a varázspálca.

– Hagrid, azt mondtad... azt mondtad, hogy egy se akart eljönni!

Harry a vadőrre nézett – aztán belehasított a felismerés, és rémült nyögéssel a földhányásra kapta tekintetét.

Az föl-le mozgott a szuszogás ritmusára... mivel nem földhányás volt, hanem egy domború hát...

– Hát... nem is... nem akart eljönni – dörmögte feszengve Hagrid. – De el kellett hoznom, Hermione! Muszáj volt!

– Miért? – kérdezte sírós hangon Hermione. – Miért? Jaj istenem, Hagrid...

– Mert tudtam, hogy ha elhozom – felelte a vadőr, szintén könnyekkel küszködve – és megtanítom erre-arra... akkor utána mindenkinek megmutathatom, hogy milyen szelíd!

– Szelíd!? – visította Hermione, mire Hagrid riadt pisszegésbe kezdett. A hatalmas lény mordult egyet álmában, és fészkelődni kezdett. – Ő sebesített meg, nem? Miatta vagy tele folyton sérülésekkel...

– Nincs tisztában vele, milyen erős – magyarázta őszinte meggyőződéssel Hagrid. – De tényleg egyre jámborabb, már nem csapkod annyit...

– Szóval ezért tartott két hónapig, mire hazaértél – csóválta a fejét Hermione. – Jaj, Hagrid, miért kellett elhoznod, ha nem akart jönni? Nem lett volna jobb neki az övéi között?

– Folyton bántották a többiek, mert olyan kicsi! – felelte kétségbeesetten Hagrid.

– Kicsi? – hüledezett Hermione. – Kicsi!?

Hagrid sebekkel borított arcán legördültek az első könnycseppek.

– Értsd meg, nem hagyhattam ott! Ő... ő az öcsém!

Hermione tátott szájjal meredt a vadőrre.

– Hagrid... – szólt tétován Harry. – Mit értesz az alatt, hogy az öcséd?

– Jó, igazából csak a féltestvérem – ismerte be a vadőr. – Az anyám összeállt egy óriással, miután elhagyta apát... és úgy született Gróp...

– Gróp?

– Igen... valahogy így hangzik, mikor a nevét mondja – magyarázta zavartan Hagrid. – Nem nagyon tud a mi nyelvünkön... de már tanítgatom... Anyám vele se törődött sokkal többet, mint velem. Tudjátok, az óriásnők azt szeretik, ha szép nagy gyerekeik születnek, Gróp meg olyan kis pöttöm... Csak öt méter magas.

– Direkt mélynövésű! – Hermione hangja hisztérikusan csengett. – Ki sem látszik a földből!

– Ide-oda rugdosták a többiek... Nem hagyhattam ott...

– Madame Maxime mit szólt hozzá, hogy elhozod? – kérdezte Harry.

– Megértette, hogy ez fontos nekem – felelte lapátkezeit tördelve Hagrid. – Bár szó, ami szó, egy idő után belefáradt a dologba... Azért is váltunk el útközben... de megígérte, hogy senkinek nem szól Grópról...

– Hogy a csudába tudtad észrevétlenül elhozni ide? – kérdezte fejcsóválva Harry.

– Pont azért tartott ilyen sokáig – magyarázta Hagrid. – Csak éjszaka jöhettünk és csak lakatlan vidékeken át. Meg hát Gróp folyton vissza akart fordulni.

– Istenem, bár hagytad volna, hogy visszamenjen! – fakadt ki Hermione. Lehuppant a fatörzsre, és a kezébe temette arcát. – Mit kezdesz egy ádáz, vad óriással, aki még csak nem is akar itt lenni!

– Az túlzás, hogy ádáz... – Hagrid még mindig idegesen tördelte a kezét. – Igaz, meglegyint néha, ha rossz kedve van, de napról napra szelídül... Már sokkal kezesebb, mint volt.

– Akkor minek kellenek azok a kötelek? – kérdezte Harry. Most tűnt csak fel neki, hogy az alvó Gróptól karvastagságú kötelek futnak a földön a közeli, nagyobb fák törzse felé.

– Megkötve kell tartanod őt? – rémüldözött Hermione.

Hagrid zavartan pislogott.

– Hát... igen – felelte kelletlenül. – Mondom... mondom, hogy nincs tisztában az erejével.

Harry egyszerre megértette, miért nem találkoztak egyetlen erdőlakóval sem a rengetegnek ezen a fertályán.

– Elárulnád, miféle segítséget vársz Harrytől, Rontól és tőlem? – kérdezte rosszat sejtve Hermione.

– Hát azt, hogy viseljétek gondját – felelte Hagrid. – Ha én már nem leszek itt.

A gyerekek megsemmisülten néztek egymásra. Harry most már nagyon bánta, hogy vaktában megígért minden tőle telhető segítséget Hagridnak.

– Pontosan mit értesz ez alatt? – puhatolózott Hermione.

– Etetni nem kell! – sietett leszögezni Hagrid. – Megszerzi ő magának, amire szüksége van... Madarászik, szarvast fog, ilyesmi. Nem, nem, csak társaságra van szüksége. Az kell, hogy foglalkozzon vele valaki, tanítgassa, ha én már nem tudom.

Harry ismét a hullámzó test felé fordult. Ellentétben a hatalmas termetű, de arányos testű Hagriddal, Gróp torzszülött benyomását keltette. Ami kezdetben a földhányás bal szélén fekvő, mohos sziklatömbnek tűnt, abban Harry most felismerte Gróp fejét; az az óriás testéhez képest aránytalanul nagy s szinte tökéletesen gömbölyű volt, és Vernon bácsiéhoz hasonlóan nyak nélkül vagy legalábbis igen kurta nyakkal csatlakozott a roppant vállhoz. A golyófejet sűrű csigákban növő, lelapult, páfrányzöld haj borította, s püffedt szem domborodott ki belőle. A széles hátra így-úgy összefércelt állatbőrökből álló piszkos, barna gúnya feszült. Lábait az óriás fektében felhúzta a hasához, így Harry csak szánkó nagyságú, kosztól feketéllő talpait láthatta.

– Szóval azt akarod, hogy tanítsuk – szólt tompán Harry. Most már értette, mire vonatkozott Firenze üzenete: A kísérlete csak kudarccal végződhet. Jobban tenné, ha felhagyna vele. Hát persze, az erdő lakói bizonyára végighallgatták a bizarr nyelvórákat, amelyeket Hagrid Grópnak tartott.

– Igen... De az is elég, ha csak beszélgettek vele egy kicsit – magyarázta reménykedve Hagrid. – Ha megtanul a nyelvünkön, megérti majd, hogy szeretjük őt, és azt akarjuk, hogy köztünk maradjon.

Harry rápillantott Hermionéra, aki az ujjai között nézett vissza rá.

– Isten bizony, visszasírom Norbertet – motyogta Harry.

Hermione reszketős kis nevetéssel válaszolt. Hagrid nem fogta fel, vagy legalábbis eleresztette a füle mellett a megjegyzést.

– Akkor hát vállaljátok? – kérdezte.

Harry nem akarta megmásítani a szavát.

– Megtesszük, amit tudunk, Hagrid – felelte.

– Tudtam, hogy nem hagysz cserben, Harry – hálálkodott könnyes mosollyal a vadőr, és újra megtörölte az arcát. – Nem akarok túl sok munkát sózni rátok... hiszen vizsgáitok lesznek... csak

ugorjatok el ide hetente egyszer abban a láthatatlanná tévő köpenyben, és beszélgessetek egy kicsit vele. Na, föl is ébresztem, hogy bemutassalak titeket...

– Mi? Ne! – Hermione rémülten felpattant. – Ne ébreszd fel, Hagrid, nem kell...

A vadőr azonban addigra már átlépett az előttük fekvő fatörzsön, és megindult Gróp felé. Mikor már csak három méter választotta el az óriástól, felemelt a földről egy letört ágat, bátorítóan hátramosolygott a gyerekekre, aztán jó erősen megbökte Gróp háta közepét az ággal.

Az óriás akkorát ordított, hogy belevisszhangzott a néma erdő, s a madarak csicseregve felrebbentek a fák koronáiról. Gróp lomhán megmozdult – beleremegett a föld, mikor hatalmas tenyerét letámasztva térdre emelkedett – és Hagrid felé fordította fejét, hogy megnézze, ki zavarta meg az álmát.

– Jól vagy, kicsi Gróp? – szólította meg a vadőr. Könnyednek szánt hangon beszélt, de azért hátrált egy lépést, és az ágat is bökésre készen tartotta. – Jól aludtál?

Harry és Hermione gyorsan megkeresték azt a legtávolabbi helyet, ahonnan még láthatták az óriást. Gróp feltérdelt két, még álló fa között. Harryék felnéztek megdöbbentően nagy arcába. A derengő fényben szürke telihold módjára lebegő ábrázat kőtömbből faragott, primitív szoborra emlékeztetett. Az orr tömpe és alaktalan volt, a féltégla méretű, csálé, sárga fogakkal teli száj pedig ferdén lejtett. Az arc méretéhez képest apró, iszapzöld szemek pillanatnyilag félig csukva voltak – Gróp még nem ébredt fel teljesen.

Az óriás most felemelte kugligolyó méretű bütykeit, hevesen megdörzsölte a szemét, majd meglepő fürgeséggel talpra állt.

– Te jó ég! – sikoltott fel Hermione.

A fák, amelyekhez az óriás csuklójára és bokájára erősített köteleket kötötték, vészjóslóan megnyikordultak. Jól mondta Hagrid: Gróp valóban legalább öt méter magas volt.

Az óriás ködös tekintettel körülnézett, majd kinyújtotta esernyő méretű kezét, s egy magas fenyőfa egyik felső ágáról leemelt egy madárfészket. Mikor látta, hogy nincsenek benne fiókák, bosszús morgással kiborította, tojások záporát zúdítva a földre.

Hagrid védekezően a feje fölé kapta a kezét.

– Idefigyelj, kicsi Gróp! – kiabálta. Csak óvatosan mert felfelé sandítani, mert további tojásoktól tartott. – Elhoztam két barátomat, hogy bemutassam őket! Ahogy a múltkor megígértem! Emlékszel? Mondtam, hogy ha majd el kell utaznom, egy kis ideig ők fognak vigyázni rád! Emlékszel, kicsi Gróp?

"Kicsi Gróp" azonban most is csak mordult egyet. Nemigen lehetett megállapítani, hogy figyelt-e Hagridra – talán annyit se fogott fel, hogy a vadőr hozzá beszél. Megragadta a fenyőfa csúcsát, és maga felé húzta – szemlátomást csak azért, hogy lássa, hogyan lendül vissza, ha majd elengedi.

– Hagyd abba, kicsi Gróp! – harsogta Hagrid. – Ezt is ki fogod dönteni! Hallod?

És valóban, a fenyő gyökerei körül repedezni kezdett a talaj.

– Barátokat hoztam neked! – ordította Hagrid. – Barátokat! Nézz már ide, te mamlasz, nézd meg őket!

– Hagyd, Hagrid...! – nyöszörögte Hermione, de a vadőr addigra felemelte az ágat, és jó erősen megbökte vele az óriás térdét.

Gróp elengedte a fát – az rémisztő suhogással visszalendült, fenyőtűzáport zúdítva Hagridra – és lenézett.

Hagrid odasietett a gyerekekhez.

– Ő Harry, Gróp! Harry Potter! Ő jár majd ide meglátogatni téged, ha el kell utaznom! Érted?

Az óriás, aki most vette csak észre Harryéket, lehajtotta kőtömb fejét, hogy jobban lássa apró látogatóit.

– Ő meg Hermione, hallod? Her... – Hagrid tétovázott, majd a lányhoz fordult: – Nem bánnád, ha csak Herminek szólítana, Hermione? Nehéz neki ilyen hosszú nevet megjegyezni.

– Persze, nem gond – cincogta Hermione.

– Ő Hermi, Gróp! Ő is meglátogat majd! Ugye, milyen jó lesz? Mi? Két barátod is lesz, akivel... Gróp, ne!!!

Az óriás keze faltörő kos gyanánt megindult Hermione felé.

Harry villámgyorsan megragadta a lányt, és lerántotta magával a kidőlt fa törzse mögé. Gróp keze súrolta ugyan a fát, de a levegőbe markolt.

– Rossz vagy, Gróp! – hallotta Harry Hagrid ordítását. Hermione reszketve-nyöszörögve kapaszkodott belé. – Nagyon rossz vagy! Ne nyúlkálj... Au!

Harry kidugta a fejét a fatörzs mögül. Hagrid a hátán feküdt, és az orrát markolta. Gróp szemlátomást megunta őket; felegyenesedett, és tovább folytatta a fenyőhajlítgatást.

– Jól van – morogta rekedten Hagrid, és egyik kezével vérző orrát, a másikkal nyílpuskáját markolva feltápászkodott. – Na... ezzel megvolnánk. Bemutattalak neki titeket... Most már megismer, ha jöttök. Jól van... hát akkor...

Felnézett Grópra, aki sziklaarcán átszellemült mosollyal hajlította a föld felé az öles fenyőfát. A gyökerek nyikorogva és recsegve szakadtak ki a földből.

– Na jó... ennyi elég volt mára – dörmögte Hagrid. – Amondó vagyok, menjünk vissza...

Harry és Hermione bólintottak. Hagrid a vállára vetette nyílpuskáját, és vérző orrát összecsippentve elindult visszafelé a fák között.

Jó darabig egyikük se szólalt meg – még akkor sem, amikor meghallották a távoli recsegést és robajt, ami jelezte, hogy Gróp fenyőfája megadta magát. Hermione sápadt volt, és konok hallgatásba burkolózott. Harry se tudta, mit mondjon. Mi lesz, ha az iskolában híre megy, hogy Hagrid egy óriást rejteget a Tiltott Rengetegben? Ráadásul ő, Harry, barátai nevében is megígérte, hogy folytatják Hagrid kilátástalan próbálkozásait az óriás civilizálására. Hogy hiheti Hagrid – ha mégoly bámulatos önámítási képességgel tud is agyaras szörnyetegekben kedves, ártatlan állatokat látni – hogy Gróp valaha is képes lesz beilleszkedni az emberek közé?

Harry és Hermione épp egy disznóparéjos részen igyekeztek átbotorkálni, mikor Hagrid hirtelen megtorpant.

– Állj!

A vadőr kihúzott egy nyílvesszőt a vállára vetett tegezből, és a nyílpuska idege elé helyezte. Harry és Hermione előreszegezték pálcáikat; most, hogy megálltak, már ők is hallották a zajt.

– A ménkűbe! – morogta Hagrid.

– Megmondtuk neked – zendült egy mély férfihang valahol a fák közt – hogy nemkívánatos személy vagy az erdőben.

A lombokon átszűrődő zöldes-sárgás fényben egy pillanatig úgy tűnt, mintha a hanghoz tartozó meztelen felsőtest a levegőben úszna – azután Harry látta, hogy a törzs alul gesztenyebarna lószügyben és -lábakban folytatódik. A kentaurnak magas pofacsontú, büszke arca és hosszú fekete haja volt. Akárcsak Hagrid, ő is fel volt fegyverkezve: nyílvesszőkkel teli tegez és embermagas íj lógott a vállán.

– Szervusz, Magorián – köszönt gyanakvó-óvatosan Hagrid.

A kentaur háta mögött megzörrentek a levelek, és további öt, lótestű férfi bukkant ki a fák közül. Ott volt köztük a fekete szőrű, szakállas Goron is, akit Harry ugyanazon a négy év előtti estén ismert meg, mikor Firenzével találkozott.

Goron nem adta jelét, hogy felismerte volna Harryt.

– Ááá – szólt, gonosz dallamba húzva a hangot. Aztán Magorián felé fordította a fejét. – Úgy emlékszem, megbeszéltük, mit csinálunk, ha ez az emberfajzat még egyszer beteszi ide a lábát.

– Most hirtelen "emberfajzat" lettem? – mordult fel Hagrid. – Csak mert nem hagytam, hogy meggyilkoljátok a társatokat?

– Hiba volt beleavatkoznod, Hagrid – felelte higgadtan Magorián. – Mi nem úgy gondolkodunk, ahogy ti. Firenze elárult és megszégyenített bennünket.

– Ezt meg honnan veszed? – mérgelődött Hagrid. – Firenze segít Albus Dumbledore-nak...

– Emberek szolgája lett! – vágott a szavába egy markáns arcú, szürke kentaur.

– Nyavalyát! – csattant fel Hagrid. – Szívességet tesz Dumbledore-nak...

– Kifecsegi az embereknek a titkainkat – szólt csendesen Magorián. – Ez megbocsáthatatlan bűn.

Hagrid vállat vont.

– Tartsátok, aminek akarjátok – felelte. – Akkor is rosszul tettétek, hogy...

– Te tetted rosszul, emberfajzat – vágott a szavába Goron – hogy a figyelmeztetésünk ellenére bemerészkedtél az erdőnkbe!

– Na ide figyelj! – fortyant fel Hagrid. – Elegem van ebből a mi erdőnk badarságból! Nem ti mondjátok meg, hogy ki jöhet be ide és ki nem!

– De te még úgy se, Hagrid – felelte Magorián. – Most még utadra engedünk, mert veled vannak az ivadékaid...

– Ezek nem az övéi! – vágott a szavába Goron. – Ezek az iskola diákjai, Magorián! Ott van a fejükben az áruló Firenze tanítása!

– Egyre megy – rázta a fejét Magorián. – Csikókat megölni szörnyű bűn. Nem bántjuk az ártatlanokat. Ezúttal még elengedünk, Hagrid, de többet ne lássunk itt. Eljátszottad a kentaurok barátságát, mikor segítettél megszökni az áruló Firenzének.

– Még csak az kéne, hogy elkergessen az erdőből egy rakás vén öszvér! – heveskedett Hagrid.

– Hagyd már! – rémüldözött Hermione. Goron és a szürke kentaur dühösen kapáltak. – Könyörgök, menjünk innen! Menjünk már!

Hagrid elindult, de számszeríját nem eresztette le, és még mindig fenyegetően meresztette a szemét Magoriánra.

– Tudjuk, mit rejtegetsz az erdőben, Hagrid! – kiáltott utána a kentaur, miközben társaival együtt visszahúzódott a fák közé. – És fogytán a türelmünk!

Hagrid megfordult, s úgy tűnt, menten visszacsörtet Magoriánhoz.

– Addig marad itt, amíg csak akar! – kiabálta. – Ez az erdő ugyanannyira az övé is, mint a tiétek!

Harry és Hermione eközben közös erővel tolták őt az ellenkező irányba. Hagrid lenézett rájuk, s arcán a düh csodálkozásnak adta át a helyét: most vette csak észre, hogy Harryék a hasát nyomkodják.

– Csigavér, gyerekek – szólt, és továbbindult. Harryék zihálva követték. – Ostoba öszvérek ezek, nem kell törődni velük.

– Hagrid – zihálta Hermione, miközben megkerült egy csalánost, amire még emlékezett az odaútról. – Ha a kentaurok nem akarnak embereket látni az erdőben, akkor nem túl jó ötlet, hogy mi Harryvel...

– Ugyan már, hallottátok, mit mondott – legyintett a vadőr. – Nem bántják a csikókat, mármint a gyerekeket. És különben sem tűrhetjük, hogy parancsolgassanak nekünk.

– Legalább megpróbáltad – morogta oda Harry a magába roskadt Hermionénak.

Hamarosan visszataláltak az ösvényre, és további tíz perc gyaloglás után ritkásabb erdőterületre értek – ott foltokban már kilátszott a derült, kék ég a lombok között. Nemsokára távoli lárma – ujjongás és kiabálás – ütötte meg a fülüket.

Mikor feltűnt előttük a kviddicsstadion, Hagrid megállt.

– Megint gólt szerzett valaki? – tanakodott. – Vagy vége a meccsnek?

– Nem tudom – felelte csüggedten Hermione.

Harry végignézett a lányon. Hermione haja tele volt gallyakkal és levelekkel, talárja több helyen elszakadt, arcán és kezén tucatnyi karcolás vöröslött. Harry sejtette, hogy ő maga se néz ki sokkal jobban.

– Szerintem vége! – folytatta Hagrid, még mindig a stadion felé hunyorogva. – Nézzétek! Jönnek kifelé az emberek. Ha siettek, elvegyülhettek köztük, és nem fog feltűnni, hogy máshol jártatok.

– Jó ötlet – bólintott Harry. – Hát akkor... Viszlát, Hagrid.

Amint hallótávolságon kívül tudták a vadőrt, Hermione remegő hangon ezt rebegte:

– Nem hiszem el. Nem hiszem el. Egyszerűen nem hiszem el...

– Nyugodj már meg! – szólt rá Harry.

– Nyugodjak meg!? – csattant fel a lány. – Egy óriás van az erdőben! És mi járhatunk hozzá nyelvtanfolyamot tartani, amíg a felbőszült kentaurok el nem kapnak minket! Ezt egyszerűen – nem – hiszem – el!

Közben csatlakoztak a kastély felé tartó hugrabugosok zsibongó seregéhez.

– Amíg Hagrid itt van, semmit nem kell csinálnunk – csitította a lányt Harry. – Az sem biztos, hogy egyáltalán felmondanak neki.

– Ne viccelj már, Harry! – Hermione megtorpant, úgyhogy az emberfolyamnak meg kellett kerülnie őt, mint valami szigetet. – Biztos, hogy Umbridge fel fog mondani Hagridnak, és ezek után azt mondom, hogy igaza is lesz!

Harry némán, vádlón meredt a lányra. Hermione szeme lassan megtelt könnyel.

– Ezt nem mondtad komolyan – szólt csendesen Harry.

– Jó... persze... persze hogy nem – motyogta Hermione, és dühös mozdulattal megtörölte a szemét. – De miért kell neki ilyen helyzetbe hozni magát – és minket!?

– Nem tom...

Weasley a mi emberünk!
Velünk van, és csak velünk!
Tudtuk jól, hogy nyerhetünk!
Ő a gólkirály!

– Mikor unják meg végre ezt a hülye kornyikálást? – bosszankodott Hermione. – Hogy lehetnek ennyire eltelve maguktól?

A füves emelkedőn tengernyi diák vonult felfelé sűrű tömegben.

– Gyere, siessünk! – szólt Hermione. – Nem akarok a mardekárosokkal találkozni.

Weasleyt nézni nektek fáj!
Tátva maradt minden száj!
Repült, mint a gyors sirály a gólfogó király!

– Hermione... – szólalt meg lassan Harry.

Az ének egyre hangosabban és lelkesebben zengett – s a kórust nem a zöld-ezüst mardekárosok alkották, hanem azoknak a kezeknek a gazdái, amelyek a piros-arany tenger közepén egy magányos alakot emeltek a magasba.

Weasley a mi emberünk!
Velünk van, és csak velünk!
Tudtuk jól, hogy nyerhetünk!
Ő a gólkirály!

– Nem igaz... – suttogta Hermione.

– De igaz! – vágta rá Harry.

– Harry! Hermione! – harsogta az örömtől megittasultan Ron, és meglengette az ezüst kviddicskupát. – Sikerült! Győztünk!

Harry és Hermione boldogan ránevetett az elhaladó Ronra.

A tölgyajtónál támadt némi fennakadás, mert Ron feje minduntalan beleütközött az ajtókeretbe, de az éneklő griffendélesek csak azért is a vállukon akarták bevinni őt. Végül is sikerült venniük az akadályt, és a csapatot elnyelte a bejárati csarnok. Harry és Hermione mosolyogva álltak, míg az énekszó el nem halt a távolban. Akkor aztán megint találkozott a tekintetük, és arcukról lehervadt a mosoly.

– Inkább majd holnap mondjuk el neki – szólt Harry.

Hermione csüggedten bólintott.

– Jó – felelte. – Nekem nem sürgős.

Felballagtak a bejárati lépcsősoron, majd a tölgyajtóhoz érve mindketten ösztönösen megfordultak, és vetettek még egy hosszú pillantást a Tiltott Rengeteg felé. Harry nem tudta, csupán képzelődik-e, de mintha a távolban kisebb madárcsapatot látott volna felrebbenni – olyan riadtan, mintha valaki kirántotta volna alóluk a fát.

Harmincegyedik fejezet
RBF

A Griffendél kupagyőzelme olyan örömmámorral töltötte el Ront, hogy még másnap is csak a meccsről lehetett beszélni vele. Harry és Hermione ilyenformán nehezen találtak alkalmat rá, hogy megemlítsék Grópot – bár, mi tagadás, nem is volt túl sok kedvük hozzá, hogy ilyen letaglózó hírrel rángassák vissza barátjukat a valóság rideg talajára. Mivel aznap is kellemes, meleg idő volt, rávették Ront, hogy menjen le velük a tóparti bükkfa alá tanulni – ott ugyanis kisebb volt az esély rá, hogy kihallgatják őket. Ron nem lelkesedett túlságosan az ötletért; szemlátomást élvezte, hogy minden arrajáró griffendéles megveregeti a vállát (arról nem is beszélve, hogy társaik időről időre elzengték a Weasley-dal átköltött változatát) – de végül beadta a derekát, és kijelentette, hogy tulajdonképpen neki is jólesne egy kis friss levegő.

Harry és Hermione lepakolták könyveiket, és letelepedtek a bükkfa árnyékában. Közben tizedszer is meghallgatták Ron beszámolóját első sikeres védéséről.

– Miután beengedtem Davies lövését, gondolhatjátok, nem voltam feldobva, de... nem tudom, mikor Bradley egyszer csak felbukkant a semmiből, az ugrott be, hogy – ezt meg tudod fogni! Kábé egy másodpercem volt eldönteni, hogy merre repüljek, és úgy tűnt, hogy Bradley a jobb oldali karikát akarja megcélozni – mármint a nekem jobb oldalit, ami neki a bal oldali volt – de valamiért gyanús volt, hogy át akar verni, úgyhogy megreszkíroztam, és balra vetődtem – szóval neki jobbra – és hát... láttátok, mi történt – fejezte be szerénykedve. Közben beletúrt a hajába, hogy szélfúttának tűnjön, és körülnézett, hogy vajon a közelben tartózkodók – egy csapat pusmogó hugrabugos – hallották-e a szavait. – Aztán öt perccel később, mikor Chambers támadott... Mi van? – kérdezte Ron, miután a pillantása Harry arcára tévedt. – Mit vigyorogsz?

– Nem vigyorgok – felelte gyorsan Harry. Lesütötte a szemét, mintha átváltoztatástan-jegyzeteit nézné, és igyekezett komolyabb arcot vágni. Nem akarta mondani, de Ron ebben a percben kísértetiesen emlékeztette a Griffendél csapatának egy másik, hajdani játékosára, aki egykor ugyanez alatt a fa alatt, ugyanígy borzolgatta a haját. – Csak örülök neki, hogy győztünk.

– Győztünk, bizony! – Ron élvezettel visszhangozta a boldogító szót. – Láttátok, milyen képet vágott Chang, mikor Ginny elhalászta az orra elől a cikeszt?

– Gondolom, elbőgte magát – morogta keserűen Harry.

– Igen... de csak dühében. – Ron összevonta a szemöldökét. – Láttad, amikor leszállás után földhöz vágta a seprűjét, nem?

– Hát öö...

– Nem, Ron, nem láttuk – szólt sóhajtva Hermione. Letette a könyvet, és bocsánatkérően felnézett Ronra. – Az az igazság, hogy az egész meccsből csak Davies első gólját láttuk.

Ron gondosan felborzolt haja kissé lekókadt ettől a hírtől.

– Nem néztétek meg a meccset? – kérdezte megsemmisülten. – Nem láttátok a védéseimet?

– Nem – felelte Hermione, és vigasztalóan kinyújtotta Ron felé a kezét. – De hidd el, nem rajtunk múlott. Muszáj volt elmennünk!

– Igen? – morogta vörösödő arccal Ron. – És miért volt muszáj?

– Mert Hagrid elhívott minket – vette át a szót Harry. – Végre rászánta magát, hogy elmondja, mitől van tele kék-zöld foltokkal, mióta visszajött az óriásoktól. Azt mondta, menjünk el vele. az erdőbe. Nem lehetett nemet mondani neki... hiszen ismered. Szóval vele mentünk, és...

Az ötperces beszámoló végére Ron felháborodása elmúlt, és döbbenetnek adta át a helyét.

– Elhozott egyet, és az erdőben rejtette el?

– Pontosan – felelte Harry.

– Nem. – Ron olyan határozottan rázta a fejét, mintha a tagadásával meg nem történtté tudná tenni a dolgot. – Nem tehetett ilyet.

– Márpedig megtette – bólintott komor fintorral Hermione. – "Kicsi Gróp" öt méter magas, az a hobbija, hogy hétméteres fenyőfákat tép ki gyökerestül, és engem... – Itt horkantott egyet. – Engem Hermi néven ismer.

Ron felnevetett, de inkább úgy, mintha sírna.

– És Hagrid azt akarja, hogy...

– Hogy adjunk nyelvórákat az óriásának – bólintott Harry.

– Teljesen megbolondult – csóválta a fejét Ron.

– Ahogy mondod – felelte bosszúsan Hermione. Lapozott egyet Az átváltoztatásról haladóknak című könyvben, és rámeredt a színházi látcsővé váló bagoly átalakulásának fázisait bemutató ábrasorra. – De sajnos Harryvel ígéretet tettünk neki.

– Hát akkor majd megszegitek azt az ígéretet! – vágta rá bosszúsan Ron. – Hát ez nem igaz! Nehogy már... Vizsgáink lesznek, és különben is, ennyire vagyunk tőle, hogy kirúgjanak minket! – Hüvelyk- és mutatóujját közelítve mutatta, hogy mennyire. – Gondoljatok Norbertre! Meg Aragogra! Abból még soha nem sült ki jó, ha Hagrid szörnyeteg barátaival kezdtünk!

– Persze, tudjuk – motyogta Hermione. – De hát... megígértük...

Ron lesimította a haját.

– Na mindegy – szólt homlokát ráncolva. – Végül is még nem rúgták ki Hagridot. Ha kihúzza év végéig, az is lehet, hogy megússzuk ezt a Gróp-dolgot.

A kastélypark úgy ragyogott a napfényben, mintha zöldre lakkozták volna. A felhőtlen kék ég mosolyogva nézte tükörképét a tó gyöngyözve csillogó tükrében, s a fűszálakat lágy fuvallat simogatta. Beköszöntött a június, de az ötödévesek számára ez csak egy dolgot jelentett: hogy elérkezett az RBF-vizsgák ideje.

A tanárok nem adtak fel több házi feladatot, s az órákat azon témák átismétlésének szentelték, amelyekről úgy vélték, hogy szerepelhetnek a vizsgakérdések között. A feszült közhangulat Harryt is megfertőzte, s szinte minden egyéb gondját elfeledtette vele – bár a bájitaltanórákon néha eltűnődött, vajon Lupin megkérte-e Pitont az okklumenciaórák folytatására. Ha igen, akkor Piton pontosan úgy semmibe vette a kérést, ahogy mostanában Harryt. Harrynek azonban épp elég aggódnivalója volt a különórák nélkül is, úgyhogy ezt cseppet se bánta. Szerencsére ezekben a napokban Hermione se emlegette az okklumenciát; mással volt tele a feje, ami abból látszott, hogy feltűnően sokszor motyogott magában, és jó ideje egyetlen manósapkát sem tett ki.

Nem Hermione volt az egyetlen, aki a vizsgák közeledtével elkezdett furcsán viselkedni. Ernie Macmillan például felvette azt az idegesítő szokást, hogy a tanulási módszereikről faggatta társait.

Ront és Harryt például a gyógynövénytanóra előtti sorbaállás közben kapta el.

– Körülbelül hány órát tanultok egy nap? – kérdezte tőlük.

Ron vállat vont.

– Nem tom. Párat.

– Nyolcnál többet vagy kevesebbet?

– Hát... asszem, kevesebbet – felelte kissé feszengve Ron.

– Én nyolc órát tanulok – jelentette ki büszkén Ernie. – Nyolcat vagy kilencet. Mindennap reggeli előtt is beszúrok egy órát. Nyolc az átlagom. Egy jó hét végi napon tíz is összejön. Hétfőn kilenc és fél órát tanultam, kedden viszont csak hét és egynegyed sikerült. Aztán szerdán...

Harry roppantul hálás volt Bimba professzornak, aki ekkor beszólította őket a hármas számú üvegházba, félbeszakítva Ernie monológját.

Draco Malfoy időközben újabb módszert eszelt ki a pánikkeltésre.

– Nem az számít, hogy mit tudsz – magyarázta fennhangon Craknak és Monstrónak az utolsó bájitaltanóra előtt – hanem hogy kiket ismersz. Apám évek óta jóban van a Mágiai Vizsgahivatal vezetőjével, Griselda Marchbanksszel. Szokott nálunk vacsorázni az öreg boszorkány...

– Szerintetek igazat mond? – suttogta riadtan Hermione.

– Ha igen, mit tehetsz ellene? – felelte lemondóan Ron.

– Szerintem hazudik – szólalt meg mögöttük csendesen Neville.

– Griselda Marchbanks a nagymamám barátnője, és soha nem beszélt még Malfoyékról.

– Milyen az a Marchbanks? – kérdezte mohón Hermione. – Szigorú?

– Egy kicsit olyan, mint a nagymamám – hangzott a csüggedt válasz.

– De azért jó, hogy ismered a fővizsgáztatót, nem? – jegyezte meg bátorítóan Ron.

– Attól nem fogok jobb jegyeket kapni – felelte a padlót bámulva Neville. – A nagymamám mindig azt mondja Marchbanks professzornak, hogy nem vagyok olyan tehetséges, mint az apám... A Szent Mungóban láthattátok, hogy milyen a nagyi.

Harry, Ron és Hermione összenéztek. Nem tudták, mit mondjanak erre. Neville karácsony óta most említette először a találkozásukat a varázslókórházban.

Az ötöd- és hetedévesek részéről mutatkozó kereslet sose látott mértékben fellendítette a koncentrálóképességet és a szellemi teljesítményt javító szerek feketepiaci forgalmát. Harry és Ron nagy kísértést éreztek, hogy potom tizenkét galleonért vegyenek egy félliteres üveggel a Baruffio-féle Agyserkentő Elixírből, amit egy hatodéves hollóhátas, Eddie Carmichael kínált nekik. Carmichael megesküdött rá, hogy kizárólag a szernek köszönheti az előző évben szerzett kilenc "kiváló" minősítésű RBF-ét. Ron megígérte Harrynek, hogy majdani első fizetéséből megadja az elixír árából ráeső részt – de mielőtt nyélbe üthették volna az üzletet, Hermione elkobozta az üveget Carmichaeltől, és tartalmát a vécébe öntötte.

– Mi ezt meg akartuk venni, Hermione! – háborgott Ron.

– Akkor teljesen elment az eszetek! – vágott vissza a lány. – Miért nem rögtön Harold Dingle sárkánykarom-reszelékét tömitek magatokba?

– Dingle-nek van sárkánykarom-reszeléke? – kapott a szaván Ron.

– Csak volt, amíg el nem koboztam. Ezek a vacakok ugyanis nem érnek semmit!

– A sárkánykarom igenis hatásos! – bizonygatta Ron. – Azt hallottam, hihetetlenül feldobja az agyat, néhány órára zseni leszel tőle! Adj egy csipetnyit, Hermione, hadd próbáljam ki legalább... Ártani nem árthat.

– De igenis, hogy árthat! – felelte mogorván a lány. – Megvizsgáltam, és kiderült, hogy valójában szárított doxitrágya.

Ez az információ kissé lelohasztotta Harry és Ron lelkesedését az agyserkentők iránt.

Hogy pontosan mikor és milyen körülmények között kerül sor a vizsgákra, arról a következő átváltoztatástan-órán kaptak tájékoztatást.

– Amint látjátok – szólt McGalagony professzor, miközben az osztály szorgalmasan jegyzetelte a táblára írt időpontokat – a vizsgáitokat két egymás utáni hétre osztották el. Elméleti tudásotokról a délelőtti írásbeliken adtok számot, a gyakorlati vizsgák délutánonként lesznek. Kivételt képez az asztronómia, amiből természetesen sötétedés után fogtok vizsgázni.

– Mindenkinek felhívom a figyelmét arra, hogy az írásbeli vizsgákon használt pergament a legtökéletesebb csalásgátló bűbájokkal kezeltük. A vizsgaterembe tilos bevinni válaszgyártó pennát, nefeleddgömböt, legombolható mandzsettapuskát és önjavító tintát. Sajnos minden évben akad legalább egy olyan diák, aki megpróbálja kijátszani a Mágiai Vizsgahivatal által megállapított szabályokat. Merem remélni, hogy a griffendélesek közül senki nem készül erre. Az igazgatónő... – McGalagony olyan arccal emelte ki a szót, amilyet Petunia néni különösen makacs koszfoltok láttán szokott vágni – ...általam üzeni nektek, hogy mindenféle csalás a legszigorúbb büntetést vonja maga után. A vizsgaeredmények természetesen az új vezetés teljesítményét is jellemzik...

McGalagony hangtalanul sóhajtott – Harry látta szigorú orrcimpáinak rezdülését.

– ...ez azonban nem ok arra, hogy ne a legjobbat hozzátok ki magatokból. Az RBF-vizsgákon a jövőtök a tét.

– Tanárnő, kérem – szólt kezét a magasba lendítve Hermione – mikor hirdetik ki a vizsgák eredményét?

– Bagollyal küldjük ki az eredményeket, július folyamán – felelte McGalagony.

– Szuper – suttogta hangosan Dean Thomas – akkor lesz egypár nyugis hetünk.

Harry elképzelte magát, amint hat hét múlva a szobájában ül a Privet Drive-on, az iskolai bagolyra várva. Remek, gondolta csüggedten, egy levelet legalább biztosan kapni fogok a szünidőben.

A vizsgasorozat nyitánya a hétfő délelőttre időzített bűbájtan írásbeli volt. Vasárnap ebéd után Harry Hermione kérésére megpróbálta kikérdezni a lánytól az anyagot, de a dolog kudarcba fulladt: Hermione szörnyen izgatott volt, és félpercenként kikapta Harry kezéből a könyvet, hogy

ellenőrizze, mennyire pontosan válaszolt. A végén még jól orrba is bökte Harryt A bűbájtan fejlődése című kötet hegyes sarkával.

– Jobban megy ez neked egyedül – mondta könnyes szemmel Harry, és a lány kezébe nyomta a könyvet.

Ron befogott füllel olvasta az elmúlt két év bűbájtan-jegyzeteit, és folyamatosan motyogott. Seamus Finnigan hanyatt feküdt a padlón, és egy helyettesítő bűbáj meghatározását darálta. Dean ellenőrizte a definíciót a *Varázslástan alapfokon* ötödik kötetében.

Parvati és Lavender a mozgatóbűbáj gyakorlása gyanánt tolltartóikat versenyeztették az asztalon.

A vacsoraasztal mellett aznap este a szokásosnál nyomottabb volt a hangulat. Harry és Ron alig szólaltak meg, ellenben igen jó étvággyal ettek az egész napos tanulás után. Hermione újra meg újra letette kését-villáját, hogy előkapjon egy-egy könyvet a táskájából, és kikeressen belőle ezt vagy azt. Ron épp figyelmeztette őt, hogy egyen rendesen, különben rosszul fog aludni, amikor egyszerre kiesett a villa a lány kezéből.

– Te jó ég! – suttogta Hermione az ajtó felé meredve. – Ők azok? Ők a vizsgáztatók?

Harry és Ron egy szempillantás alatt megfordultak. A bejárati csarnokban ott állt Umbridge, néhány, többségében aggastyánkorúnak tűnő varázsló és boszorkány társaságában. A főinspektor zavartnak és izgatottnak tűnt – Harry nem kis örömére.

– Nézzük meg őket közelebbről! – indítványozta Ron, és barátai rábólintottak.

Felpattantak az asztaltól, és sietve elindultak az ajtó felé. A bejárati csarnokba érve aztán lelassították lépteiket, és ráérősen elsétáltak a vizsgáztatók mellett. Azok között volt egy alacsony, görnyedt boszorkány, akinek olyanráncos volt az arca, mintha pókok szőtték volna be – Umbridge feltűnően tiszteletteljes hangon beszélt vele, így Harry gyanította, hogy ő lehet Griselda Marchbanks.

Marchbanks professzor bizonyára nagyothallott, mert kiabálva beszélt a tőle fél méterre álló Umbridge-hez.

– Persze, persze, jól utaztunk! Milliószor jöttünk már ide! – harsogta öreges türelmetlenséggel. – De mostanában nem hallottam hírt Dumbledore-ról! – folytatta, s körülnézett a csarnokban, mintha azt remélné, hogy az igazgató kiugrik valamelyik seprűtároló szekrényből. – Gondolom, nem is sejtik, hol lehet.

– Nem – felelte Umbridge, és vetett egy sötét pillantást Harryék felé, akik a márványlépcső aljában időztek, látszólag arra várva, hogy Ron megkösse a cipőjét. – De biztosra veszem, hogy a Mágiaügyi Minisztérium hamarosan a nyomára bukkan.

– Nem hinném! – kiabálta Marchbanks professzor. – Hacsak Dumbledore nem akarja kifejezetten, hogy megtalálják! Nekem elhiheti... nálam tette le a RAVASZ-t átváltoztatástanból és bűbájtanból! Bámulatos volt, amit a pálcájával művelt!

Harryék a tőlük telhető leglassúbb léptekkel vonszolták magukat felfelé a márványlépcsőn.

– Nos igen... – hallotta Harry Umbridge válaszát. – Kérem, fáradjanak velem a tanári szobába! Fogyasszanak el egy csésze teát a hosszú út után.

Az este a vizsgadrukk jegyében telt. Minden ötödéves úgy érezte, tanulnia kellene még egy kicsit, de a jelek szerint senki nem volt igazán képes erre. Harry korán lefeküdt, de aztán hosszú ideig – ő óráknak érezte – álmatlanul forgolódott az ágyban. Eszébe jutott a pályaválasztási tanácsadás és McGalagony dühös kijelentése, hogy ha törik, ha szakad, aurort fog faragni belőle. Most, a vizsgák küszöbén már azt kívánta, bár könnyebben elérhető célt tűzött volna ki maga elé. Tudta, hogy nem ő az egyetlen a hálóteremben, akinek nem jön álom a szemére – de társai hallgatásba burkolóztak, és végül szép sorjában el is aludt mindenki.

Az ötödévesek a reggelinél is feltűnően hallgatagok voltak.

Parvati végig varázsigéket motyogott, és a reszkető sótartóra meredt; Hermione *A bűbájtan fejlődésé*t olvasta, de olyan gyorsan, hogy nézni is fárasztó volt; Neville pedig folyton elejtette evőeszközeit, és többször is felborította a lekvártartót.

Reggeli után az ötöd- és hetedévesek a bejárati csarnokban maradtak, a többi évfolyam tanulói pedig elmentek órára. Fél tízkor aztán osztályonként visszahívták a vizsgázókat a nagyterembe, amit időközben átrendeztek – pontosan úgy, ahogy Harry a merengőben látta, mikor becsöppent

James, Sirius és Piton RBF-vizsgájára. A házak hosszú asztalai eltűntek; a helyükre sok kis asztal került, s azok mindegyike a tanári asztal felé nézett. McGalagony ez utóbbi mögött állva fogadta a bevonuló diákokat. Mikor mindenki elfoglalta a helyét, és a társaság elcsendesedett, a tanárnő így szólt:

– Kezdhetik a munkát! – Azzal megfordította a tartalékpennák, tintásüvegek és pergamentekercsek mellett álló jókora homokórát.

Harry kalapáló szívvel ránézett a feladatlapra – tőle jobbra a harmadik oszlopban, négy sorral előrébb Hermione akkor már szorgalmasan körmölt – és elolvasta az első kérdést: Add meg a) a tárgyak röptetését szolgáló varázsigét, és b) írd le a hozzá tartozó pálcamozdulatot!

Harry emlékei közül felszínre bukkant egy régi jelenet: egy furkósbot a magasba röppen, majd nagyot koppan egy troll kőkemény kobakján... Harry halványan elmosolyodott, a pergamen fölé hajolt, és írni kezdett.

– Ugye, nem is volt olyan nehéz? – kérdezte Hermione két órával később, mikor a három jó barát már a bejárati csarnokban álldogált. A lány láthatóan aggódott, és remegő kézzel szorongatta feladatlapját. – A vidító varázsról nem írtam le mindent, mert kifutottam az időből. Ti beírtátok a csuklásszüntető ellenbűbájt? Én úgy éreztem, az már kicsit sok lenne... És a huszonhármas kérdésnél...

– Hermione! – szólt rá szigorúan Ron – nekünk elég volt egyszer átrágni magunkat a kérdéseken. Nem fogunk minden vizsga után ismétlést tartani veled.

Az ötödévesek együtt ebédeltek a többi évfolyammal (arra az időre visszakerültek a nagyterembe a hosszú asztalok), aztán átvonultak a szomszédos kisebb helyiségbe. Ott várták a gyakorlati vizsgát, amire névsor szerint, kis csoportokban hívták be őket.

A várakozók fel-alá járkáltak, varázsigéket motyogtak és pálcamozdulatokat gyakoroltak, aminek következtében időről időre hátba vagy szemen bökték egymást.

Hermione viszonylag hamar sorra került. Egész testében remegve indult el a nagyterembe nyíló ajtó felé, Seamus Finnigannel, Anthony Goldsteinnel és Daphne Greengrass-szal a nyomában.

Akik túl voltak a vizsgán, nem tértek vissza a szobába, így Harryék nem tudhatták meg, jól vette-e Hermione az akadályt.

– Ne féltsd Hermionét! – legyintett Ron. – Az utolsó bűbájtan-dolgozata százhúsz százalékos lett, nem emlékszel?

Tíz perccel később nyílt az ajtó, és kiszólt Flitwick professzor:

– Parkinson, Pansy; Patil, Padma; Patil, Parvati; Potter, Harry.

– Kéz- és lábtörést! – búcsúzott Ron, s Harry belépett a nagyterembe, remegő kezében szorongatva pálcáját.

– Dombors professzor szabad, Potter! – sipította az ajtó mellett álló Flitwick, s rámutatott a legöregebb és legkopaszabb vizsgáztatóra. Az illető a távoli sarokban ült egy asztal mögött, nem messze Marchbanks professzortól, aki épp Draco Malfoyt vizsgáztatta.

– Potter, igaz? – Dombors professzor kikeresett valamit az előtte heverő lapon, majd orrcsíptetője fölött. felnézett a közeledő Harryre. – A híres Potter?

Harry a szeme sarkából látta, hogy Malfoy dühös pillantást vet felé – aminek következtében a borospohár, amit lebegtetett, a padlóra zuhant és összetört. Harry nem tudott elfojtani egy kaján vigyort, amit Dombors az önbizalom jelének vélt.

– Nagyon helyes – szólt öregesen reszkető hangon – nem kell izgulni, fiam... Nos, kérlek: itt ez a tojástartó. Azt szeretnénk, ha cigánykereket hányna.

Harry többé-kevésbé elégedett volt teljesítményével. A röptetőbűbájt sokkal jobban hajtotta végre, mint Malfoy, viszont összekeverte a színváltó és a növesztő bűbáj varázsigéjét, úgyhogy a patkány, amit narancssárgára kellett volna színeznie, első próbálkozásakor borzméretűre püffedt. Örült, hogy Hermione nem volt tanúja a dolognak, s utólag mélyen hallgatott előtte a bakiról.

Ronnak viszont nem félt elmondani, főleg miután barátja is elmesélte, hogy a vizsgán – maga se tudta, hogyan – óriási gombává változtatott egy ezüsttálcát.

Aznap este nem volt idő pihenni. Vacsora után egyenesen a klubhelyiségbe mentek, és tanulni kezdtek a másnapi átváltoztatástanra. Harrynek lefekvéskor majd szétdurrant a feje a sok összetett varázslattól és az elméleti tézisek tömkelegétől.

Másnap a délelőtti írásbelin nem ugrott be neki az egyik transzformációs bűbáj meghatározása, a gyakorlatin viszont sikerült teljesen eltüntetnie a leguánját, ami egészen jó eredmény volt, főleg ahhoz képest, hogy a szomszédos asztalnál vizsgázó Hannah Abbott izgalmában flamingócsapattá változtatott egy szerencsétlen menyétet.

Szerdán gyógynövénytanból vizsgáztak (Harry úgy érezte, ezen is jól szerepelt, bár a mérges muskátli megharapta az ujját), csütörtökön pedig a sötét varázslatok kivédése következett. Ez volt az első olyan vizsga, ami után Harry biztosra vette, hogy nem bukott meg. Az írásbeli kérdésekre a kisujjából rázta ki a választ, a gyakorlati vizsgán pedig külön örömöt jelentett számára, hogy a megfigyelőként jelen lévő Umbridge szeme láttára mutathatta be a sok ellenrontást és defenzív bűbájt.

– Bravo! – kiáltott fel Dombors professzor (ezúttal is ő vizsgáztatta Harryt), miután Harry bemutatott egy tökéletes mumusűző varázst. – Gyönyörű! Nos, készen is vagyunk, Potter... hacsak...

Az öreg professzor kissé előredőlt székében.

– Úgy hallottam kedves barátomtól, Tiberius Ogdentől, hogy patrónust idézni is tudsz. Nos, esetleg néhány pluszpontért...

Harry felemelte pálcáját, Umbridge szeme közé nézett, és elképzelte, amint a főinspektor megkapja a felmondását.

– Expecto patronum!

Pálcája hegyéből teljes szépségében kiszökkent az ezüstszarvas, és végigvágtatott a nagytermen. A vizsgáztató professzorok mind elgyönyörködtek benne, s miután a szarvas köddé vált, Dombors professzor lelkesen összecsapta csontsovány kezét.

– Csodálatos!... Köszönöm, Potter, fáradj ki!

Kifelé menet Harry tekintete egy pillanatra találkozott az ajtónál ácsorgó Umbridge-éval. A főinspektor széles békaszája körül undok mosoly játszott, de Harry nem törődött vele. Úgy érezte (de nem akarta elkiabálni, ezért nem is mondta senkinek), hogy megszerezte első "kitűnő" minősítésű RBF-jét.

Pénteken csak Hermione vizsgázott – rúnaismeretből – Harry és Ron szabadok voltak. Mivel tanulásra ott volt még az egész hétvége, úgy döntöttek, ezt a napot pihenéssel töltik. Sűrű nyújtózkodások és ásítások közepette varázslósakkot játszottak a klubhelyiség nyitott ablakánál, élvezve a beáramló meleg, nyárillatú szellő simogatását. Hagrid épp órát tartott az erdőszélen – Harry az ablakon kinézve figyelte őt, s eltűnődött, vajon melyik varázslény lehet az óra anyaga. Az egyszarvúra tippelt, mert látta, hogy a fiúk távolabb állnak a fáktól, mint a lányok. Csendes szemlélődéséből a portrélyukon bemászó Hermione zökkentette ki. A lány rosszkedvűnek tűnt.

– Hogy ment a rúnatan? – kérdezte ásítva Ron.

– Rosszul fordítottam az ehvaz szót – mesélte bosszúsan Hermione. – Együttműködést jelent, nem védekezést. Összekevertem az eihvazzal.

– Rá se ránts! – legyintett Ron. – Egy hiba nem a világ. Attól még kaphatsz...

– Mi az, hogy egy hiba nem a világ!? – csattant fel Hermione. – Lehet, hogy e miatt a hiba miatt fogok megbukni! És ráadásul valaki megint beküldött egy furkászt Umbridge szobájába! Fogalmam sincs, hogyan csempészte be, mikor új ajtója van. Véletlenül pont arra jártam – Umbridge úgy visított, mintha nyúznák! Szerintem a furkász lábon harapta...

– Szuper! – örvendezett a két fiú.

– Egyáltalán nem szuper! – dühöngött Hermione. – Nagyon jól tudjátok, hogy Umbridge Hagridot gyanúsítja! És emlékeztetnélek rá, hogy nagyon nem szeretnénk, ha Hagridot elküldenék!

– Hagrid lent van a parkban, és órát tart. – Harry az ablak felé bökött. – Ezt nem kenheti rá Umbridge.

Hermione azonban szemlátomást eltökélte, hogy nem hagyja lecsillapítani magát.

– Jaj istenem, Harry, olyan naiv tudsz lenni! Azt hiszed Umbridge bizonyítani akar bármit is? – kiabálta, azzal faképnél hagyta a fiúkat, elcsörtetett a lányok hálószobái felé, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Kedves, halk szavú kislány – jegyezte meg gúnyosan Ron, miközben ráküldte vezérét Harry egyik huszárjára.

Hermione rosszkedve egész hétvégén kitartott – bár Harryék ebből nem sokat éreztek meg, mert szombaton és vasárnap egyaránt a hétfői bájitaltan vizsgára készültek. Ettől a tantárgytól Harry különösen félt, mi több, lélekben felkészült rá, hogy hétfőn végleg búcsút mondhat az aurori pályáról szőtt álmainak. Az írásbelit aztán valóban nehéznek találta, bár a százfűléfőzetről szóló kérdésre, úgy vélte, tökéletes választ adott: mivel másodéves korában titokban ivott egyszer a bájitalból, pontosan le tudta írni a hatását.

A délutáni gyakorlati vizsga a várakozással ellentétben egészen elviselhető volt: Harry korántsem szorongott annyira, mint máskor bájitalfőzés közben. Ezt elsősorban Piton távollétének tudta be, s a közelében dolgozó Neville-nek is hasonló élménye lehetett, mert szemlátomást sokkal kevésbé viselte meg a vizsga, mint bármelyik egyszerű bájitaltanóra. Mikor Marchbanks professzor közölte, hogy lejárt az idő, Harry azzal az érzéssel nyomta a dugót a mintát tartalmazó palackba, hogy ha nincs túl nagy peche, akár meg is úszhatja a bukást.

– Már csak négy vizsga van hátra – szólt fáradt sóhajjal Parvati Patil, mikor a csapat már a Griffendél-torony felé tartott.

– Csak!? – fortyant fel Hermione. – Nekem még hátravan a számmisztika, a legeslegnehezebb tantárgy!

Mivel ingerült megjegyzésére senki nem reagált, Hermionénak le kellett mondania róla, hogy évfolyamtársain vezesse le feszültségét. Végül jobb híján leszidott pár elsőévest, akik szerinte túl hangosan vihorásztak a klubhelyiségben.

Harry a Hagriddal való szolidaritás szándékától vezérelve szentül megfogadta, hogy jól fog szerepelni a keddi legendás lények gondozása vizsgán. A gyakorlati részben, melyet délután az erdőszéli gyepen tartottak, a diákoknak ki kellett választaniuk az acsarkát egy tucat sündisznó közül (a trükk az volt, hogy az állatokat sorban meg kellett kínálni tejjel – a varázserejű tüskékkel rendelkező s igen gyanakvó természetű acsarka a felkínált tej láttán dührohamot kap, mert azt hiszi, meg akarják mérgezni); meg kellett mutatniuk, hogyan célszerű bánni a bólintérrel; meg kellett etetniük és ki kellett almozniuk egy tüzes rákot anélkül, hogy súlyos égési sérüléseket szenvedtek volna; végezetül pedig számos eledel közül ki kellett választaniuk a beteg unikornisnak leginkább megfelelőt.

Hagrid a vadőrkunyhó ablakából figyelte az eseményeket. Harry, miután a vizsgáztató, egy alacsony, kövér boszorkány jóindulatú mosollyal elbocsátotta, rávigyorgott Hagridra, és odamutatta neki feltartott hüvelykujját.

A szerda délelőtti asztronómia írásbeli viszonylag tűrhetően sikerült Harrynek. Bár nem volt biztos benne, hogy jól sorolta fel a Jupiter holdjait, azt legalább tudta, hogy egyiket sem borítja kék páclé. Délután jóslástanból vizsgáztak, mivel a gyakorlati asztronómia esti program volt.

A jóslástan még alacsony szintű felkészültségéhez képest is igen rosszul ment Harrynek. Valószínűleg a csupasz asztallapból is többet tudott volna kiolvasni, mint a kristálygömb üresen kavargó homályából, a teafű-olvasásba pedig teljesen belezavarodott: azt jósolta Marchbanks professzornak, hogy hamarosan találkozni fog egy kerek, fekete, ázott idegennel. Katasztrofális produkcióját ezután azzal koronázta meg, hogy összekeverte a tenyér vonalait, és közölte az öreg boszorkánnyal, hogy előző kedden meg kellett volna halnia.

– A sors akarta, hogy megbukjunk jóslástanból – motyogta csüggedten Ron, miközben lefelé baktattak a márványlépcsőn.

Előzőleg sikerült némileg megvigasztalnia Harryt, mert elmesélte, hogy miután szemléletes leírást adott a csúnya, bibircsókos orrú férfiról, akit a kristálygömbben látott, felpillantva rá kellett döbbennie, hogy vizsgáztatója tükörképét jellemezte.

– Már rég le kellett volna adnunk ezt a hülye tárgyat – bosszankodott Harry.

– Hát most majd leadjuk.

– Mint a pinty! – bólogatott Harry. – Nem kell többet úgy tennünk, mintha izgatna, mi történik, ha a Jupiter összebarátkozik az Uránusszal.

– Mostantól akkor is kidobom a teafüvet, ha csupa nagybetűkkel kiírja nekem, hogy meghalsz, Ron Weasley, meghalsz!

Ekkor érte utol őket Hermione.

– Egészen jól sikerült a számmisztika – zihálta Hermione, mire a fiúk fellélegeztek. – Vacsora előtt még belenézhetünk a csillagtérképbe, aztán...

Tizenegykor értek fel a csillagvizsgáló toronyba, ahol felhőtlen, tiszta ég fogadta őket. A levegő kellemesen hűvös volt, s a park ezüstös holdfényben fürdött. A vizsgázók felállították teleszkópjaikat, majd Marchbanks professzor jelére hozzáláttak a vaktérkép kitöltéséhez.

A két vizsgáztató, Marchbanks és Dombors fel-alá sétálva figyelte, hogyan rajzolják be a diákok a csillagok és bolygók pillanatnyi helyzetét. Sercegtek a pennák, néha pergamenzörgés hallatszott vagy megnyikordult egy-egy teleszkóp, de különben teljes volt a csend. Eltelt az első félóra, majd a második. A kastély ablakai sorban elsötétültek, fényük aranyló foltjai eltűntek a park füvéről.

Aztán – épp mikor Harry végzett az Orion csillagkép berajzolásával – kinyílt odalent a tölgyfa ajtó, s a bejárati lépcsősort fény árasztotta el. Harry megigazította teleszkópját, s közben lesandított: öt vagy hat hosszú, mozgó árnyékot pillantott meg a lépcsőn – aztán az ajtó becsukódott, s odalent megint sötét lett.

Harry újra belenézett teleszkópjába, és élesre állította a képet.

Most a Vénusz helyzetét tanulmányozta. Mikor azonban be akarta rajzolni a bolygót a vaktérképre, valami megzavarta. Pennáját a pergamen fölött tartva megdermedt, s hunyorogva lenézett a mélybe. Derengő foltokat pillantott meg: a füvön féltucat ember lépkedett. Ha nem mozognak, vagy nem ezüstözi be fejük búbját a holdfény, teljesen beleolvadtak volna a sötétségbe. Harry a nagy távolság ellenére is felismerni vélte mozgásáról a csapat élén döcögő, köpcös alakot.

Eltűnődött, vajon mit kereshet Umbridge éjfél után a parkban, ráadásul hatodmagával. Aztán valaki köhintett mögötte, s ez emlékeztette rá, hol van és mi a dolga. Időközben elfelejtette a Vénusz helyzetét, újra belenézett hát a teleszkópba, megkereste a bolygót, de megint nem jutott el odáig, hogy berajzolja a csillagtérképre, mert ekkor távoli kopogtatás, majd rögtön utána ugatás ütötte meg a fülét.

Most már szaporán dobogó szívvel nézett a park felé. Hagrid kunyhójában égett a lámpa, s a parkbeli emberek körvonalai tisztán kirajzolódtak a világos ablakok előtt. Kisvártatva kinyílt a vadőrlak ajtaja, a csoport bevonult rajta, aztán az ajtó becsukódott, és ismét néma csend lett.

Harryt nyugtalanság fogta el. Lopva oldalra pillantott a mellvéd mentén, hogy lássa, barátainak is feltűntek-e a gyanús események.

Azonban Marchbanks professzor épp ekkor lépett a háta mögé; Harry nem akarta, hogy úgy tűnjön, mintha szomszédjai munkáját lesné, gyorsan a vaktérkép fölé hajolt hát, mintha adatokat jegyezne le rá, de közben Hagrid kunyhója felé sandított. Odabent folyamatos volt a mozgás – az alakok időről időre árnyékot vetettek az ablakokra.

Harry a hátán érezte Marchbanks professzor tekintetét. Újra belenézett hát a teleszkópba, és megbámulta a Holdat – bár azt már egy órája berajzolta a csillagtérképre. Mikor azonban Marchbanks továbbindult, egyszerre ordítás törte meg az éjszaka csendjét.

A hang a kunyhóban harsant, és visszhangossá torzulva ért fel a csillagvizsgáló toronyba. A Harry körül állók többsége felkapta a fejét, és a vadőrlak felé nézett.

Dombors professzor megint köhintett.

– Összpontosítsatok a feladatra! – szólt halkan.

A legtöbb diák erre engedelmesen lesütötte a szemét, és folytatta a munkát. Harry balra nézett, és látta, hogy Hermione még mindig a kunyhóra mered.

– Ehöm... még húsz perc – mondta Dombors.

Hermione összerezzent, és gyorsan csillagtérképe fölé hajolt.

Harry követte a példáját. Észrevette, hogy összecserélte a Vénuszt és a Marsot, hozzálátott hát, hogy kijavítsa a hibát.

Ekkor visszhangzó dörrenés hallatszott a park felől. Többen feljajdultak, mert ahogy felkapták a fejüket, arcon bökték magukat a teleszkóppal.

Hagrid kunyhójának ajtaja kitárult, s a kiáradó fényben megjelent a vadőr hatalmas alakja. Hagrid bőszülten ordítva, felemelt ököllel rontott ki a házból. A hat ember futva követte, s a röpködő piros fénycsóvák tanúsága szerint közben kábító átkokat szórtak rá.

– Ne! – kiáltott fel Hermione.

– Ez már mégiscsak túlzás! – méltatlankodott Dombors. – Mintha nem tudnák, hogy itt vizsga folyik!

A diákok most már ügyet se vetettek a csillagtérképükre. A piros fénycsóvák csak úgy záporoztak Hagrid testére, de mintha lepattantak volna róla – a vadőr még mindig talpon volt, s amennyire Harry látta, vitézül védekezett. Jajdulások és ordítozás töltötte be a levegőt, s egy férfihang azt kiáltotta:

– Térj észhez, Hagrid!

– Az ördög vigyen el, Dawlish, nem fogtok elhurcolni!

Harrynek Agyar alakját is sikerült kivennie. A kutya újra meg újra nekiugrott a vadőrt körülálló varázslóknak – mígnem az egyikük egy kábító átokkal ártalmatlanná tette. Hagrid felbődült haragjában, odaugrott a tetteshez, a magasba emelte, akár egy tollpihét, és elhajította. A varázsló ötméteres repülés után puffanva landolt, és nem kelt fel többet. Hermione felsikoltott, és a szájára szorította a kezét. Harry Ronra pillantott. Barátja is rémült arcot vágott: sose látták még így tombolni Hagridot.

– Nézzétek! – visított fel Parvati, s a mellvéden áthajolva a kastélyfal tövébe mutatott. A tölgyfa ajtó ismét kinyílt, s a kiáradó fényben hosszú árnyék jelent meg a lépcsőn.

– Micsoda dolog ez, kérem! – sopánkodott Dombors. – Tizenhat perc van hátra!

Senki nem figyelt rá – minden diák a csata helyszíne felé siető magányos alakot nézte.

– Miféle eljárás ez!? – harsogta menet közben az alak. – Azonnal hagyják abba!

– Ez McGalagony! – suttogta Hermione.

– Hagyják békén! Azt mondtam, hagyják békén! – zengett a tanárnő hangja a sötétben. – Milyen jogon támadtak rá? Semmit nem tett, ami indokolná ezt a...

Hermione, Parvati és Lavender velőtrázóan felsikítottak. A kunyhónál csoportosuló varázslók nem kevesebb mint négy kábító átkot lőttek ki McGalagony professzor felé. A tanárnő félúton járt a kastély és a vadőrlak között, mikor a piros fénycsóvák eltalálták. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha teste izzó parázzsá változott volna – azután összeroskadt, és nem mozdult többé.

Most már Dombors professzor se törődött a vizsgával.

– Szentséges szalamandrák! – kiáltotta felháborodva. – Még csak nem is figyelmeztették! Ez példátlan! Felháborító!

– Gyáva banda! – üvöltötte Hagrid. Hangjától még a toronyban is megremegett a levegő, s a kastély számos helyiségében ismét fény gyulladt. – Undorító gyáva férgek! Ezt nektek! ...Nesztek!

– Úristen! – sikoltott fel újra Hermione.

Hagrid két széles suhintást tett a hozzá legközelebb álló támadók felé. Azok eldőltek, akár a kuglibábuk. Utána a vadőr lekuporodott – Harry azt hitte, vége, össze fog esni – de a következő pillanatban ismét felállt, akkor már Agyar ernyedt testével a vállán.

– Fogja el! Fogja el! – harsogta Umbridge, de egyetlen talpon maradt segítőtársának szemlátomást nem fűlött a foga hozzá, hogy közelebbi ismeretségbe kerüljön Hagrid öklével – inkább hátrálni kezdett, méghozzá olyan sietve, hogy megbotlott egyik ájult fegyvertársában, és hanyatt esett. Hagrid sarkon fordult, és Agyarral a vállán elfutott a vadkanos kapu irányába. Umbridge utána küldött még egy utolsó kábító átkot, de az célt tévesztett, s a vadőrt néhány másodperc múlva elnyelte az éjszaka.

Ezután majdnem egy percig néma csend volt. A toronyban mindenki a sötét parkra meredt. Végül elhaló hangon megszólalt Dombors professzor:

– Öhm... öt percetek maradt.

Harry a vaktérkép kétharmadát töltötte csak ki, mégis alig várta, hogy véget érjen a vizsga. Az öt perc letelte után barátaival kapkodva szétszedték teleszkópjaikat, és lerohantak a csigalépcsőn. A

vizsgázók közül senki nem ment el aludni – mind a lépcső aljában gyülekeztek, és egymás szavába vágva taglalták a történteket.

– Alattomos... gonosz nőszemély! – Hermione beszélni is alig tudott a felháborodástól. – Az éjszaka közepén támadja meg Hagridot!

– Biztosan nem akart olyan jelenetet, mint Trelawneyval – vélekedett Ernie Macmillan, aki időközben odafurakodott a három jó baráthoz.

– De Hagrid állta a sarat – jegyezte meg Ron, nem annyira elismerően, mint inkább riadtan. – Hogyhogy lepattantak róla az átkok?

– Biztos az óriásvére miatt – felelte zaklatottan Hermione. – Az óriásokat nagyon nehéz elkábítani, olyanok, mint a trollok... De szegény McGalagony professzor... négy kábító átok, az ő korában...

– Borzalmas, borzalmas – sopánkodott színpadias fejcsóválással Ernie. – Na, én elmentem aludni. Jó éjt mindenkinek.

A társaság lassan feloszlott. A diákok kisebb csoportokban elindultak, és úgy folytatták a beszélgetést a látottakról.

– De legalább nem tudták elvinni Hagridot az Azkabanba – szólt Ron. – Gondolom, most megkeresi Dumbledore-t.

– Biztos – bólintott könnyes szemmel Hermione. – Ez olyan szörnyű! Azt hittem, Dumbledore pár nap után visszatér, erre most még Hagridot is elveszítettük!

A Griffendél-toronyba érve a klubhelyiséget zsúfolásig telve találták. Sokan felriadtak a parkbeli zajos eseményekre – a többieket meg ők ébresztették fel. Seamus és Dean, akik Harry előtt értek a klubhelyiségbe, már javában mesélték a griffendéleseknek, mit láttak a csillagvizsgáló toronyból.

– De hát miért akarták kidobni Hagridot? – kérdezte fejcsóválva Angelina Johnson. – Ő nem volt olyan béna, mint Trelawney. Az idén tök jó órákat tartott.

– Umbridge utálja a félembereket – magyarázta keserűen Hermione, és lehuppant egy karosszékbe. – Kezdettől fogva tervezte, hogy lapátra teszi Hagridot.

Lee Jordan a szájára tapasztotta tenyerét.

– Ú, de ciki! – szólt. – Azokat a furkászokat én küldtem be Umbridge szobájába. Fred és George itt hagytak kettőt, én meg az ablakon át beröptettem őket.

– Különben is kirúgta volna Hagridot – legyintett Dean. – Túl jóban volt Dumbledore-ral.

– Így van – bólogatott Harry, és leült Hermione mellé.

– Csak McGalagonynak ne legyen baja! – szipogott Lavender.

– Bevitték a kastélyba, láttuk a hálószobaablakból – mondta Colin Creevey. – Nem nézett ki valami jól.

– Madam Pomfrey majd rendbe hozza – jelentette ki Alicia Spinnet. – Neki ez rutinmunka.

Hajnali négy óra lett, mire a klubhelyiség végre kiürült. Harry cseppet sem érezte álmosnak magát: nem szabadult a képtől, ahogy Hagrid távolodó alakja belevész a sötétségbe. Olyan dühös volt Umbridge-re, hogy nem is tudott elég szigorú büntetést kitalálni a számára – bár szimpatikus volt neki Ron ötlete, hogy zárják a főinspektort egy kiéhezett durrfarkú szurcsókokkal teli ládába. Borzalmas bosszúkon töprengve nyomta el végül az álom, és három órával később kialvatlanul ébredt.

Utolsó vizsgájuk, a mágiatörténet délután volt. Harry reggeli után legszívesebben újra lefeküdt volna aludni, de mivel délelőttre az anyag utolsó átnézése volt betervezve, leült a klubhelyiségben a nyitott ablak elé, kezére támasztotta fejét, és félig bóbiskolva nekiveselkedett a Hermionétól kölcsönkapott, egy méter magas jegyzettoronynak.

Két órakor az ötödévesek bevonultak a nagyterembe, és helyet foglaltak a lefelé fordítva odakészített feladatlapok mögött. Harry halálosan kimerült volt; nem kívánt mást, csak hogy túl legyen végre az egészen, és aludhasson egy nagyot. Holnap aztán lemennek majd Ronnal a kviddicspályára – megbeszélték, hogy Harry repül egyet Ron seprűjével – és átadják magukat a vizsgamentes szabadság örömének.

– Fordítsátok meg a feladatlapot! – szólt Marchbanks professzor, kezében a homokórával. – Kezdhetitek a munkát.

Harry rámeredt az első kérdésekre, majd néhány másodperc múlva rádöbbent, hogy egy szót se fogott fel belőlük. Egy darázs zavaróan hangos zümmögéssel ostromolta az egyik magas ablak üvegét. Harry összeszedte magát, és nagy nehezen kipréselte agyából az első válasz egy részét.

A dátumokat összekeverte, a nevekre nem emlékezett. A negyedik kérdést ("Véleményed szerint a pálcatörvény táptalaja volt a 18. századi koboldfelkeléseknek, vagy segített azok megfékezésében?") egyszerűen kihagyta, azzal, hogy ha marad ideje, majd visszatér rá. Az ötödik kérdésre ("Hogyan szegték meg 1749-ben a Titokvédelmi Alaptörvényt, és milyen intézkedéseket foganatosítottak a hasonló esetek megelőzésére?") sejtette a választ, de volt egy olyan érzése, hogy több fontos részletet is kihagyott – rémlett neki, hogy valami módon a vámpírok is benne voltak a dologban.

Megpróbált keresni egy olyan kérdést, amire teljes bizonyossággal tudja a választ, és megakadt a szeme a tizediken: "Írd le, milyen történelmi helyzetben került sor a Mágusok Nemzetközi Szövetségének megalakítására! Miért nem léptek be a liechtensteini boszorkánymesterek a szövetségbe?" Ezt tudom, gondolta Harry, s ködös agyában felrémlettek Hermione kézzel írott sorai: A Mágusok Nemzetközi Szövetségének megalakítása... Épp aznap délelőtt volt a kezében ez a jegyzet.

Elkezdte írni a választ, s közben újra meg újra felpillantott a Marchbanks professzor asztalán álló nagy homokórára. Közvetlenül előtte Parvati Patil ült – a lány hosszú fekete haja a szék támlájára omlott. Harry kétszer is azon kapta magát, hogy a hajszálakon játszó aranyfényre mered, s olyankor meg kellett ráznia a fejét, hogy felocsúdjon révületéből.

...a Mágusok Nemzetközi Szövetségének első elnöke Pierre Bonaccord volt. A liechtensteini varázslók tiltakoztak megválasztása ellen, mert...

A teremben a pennák futkározó patkányok módjára kaparták a pergamenlapokat. Harry fejét égette a betűző nap. Mivel sértette meg Bonaccord a liechtensteini varázslókat? Mintha a trollokkal lett volna kapcsolatos a dolog... Harry megint rábámult Parvati tarkójára. Jó volna most egy kis legilimencia: kinyitni egy ajtót a lány fején, és megnézni, min veszett össze Pierre Bonaccord a liechtensteini varázslókkal...

Harry behunyta szemét, és tenyerébe temette arcát. Vörösen izzó szemhéja hűvös és sötét lett. Bonaccord meg akarta tiltani a trollok vadászatát, jogokat akart adni nekik... de Liechtensteinben állandó problémát jelentett egy különösen vérszomjas hegyitroll-törzs... ez volt a gond.

Harry leeresztette kezét, és pislogott párat. Szúrni és könnyezni kezdett a szeme, ahogy a ragyogó fehér pergamenlapra nézett.

Nagy nehezen leírt két sort a trollokról, aztán átolvasta az egész választ. Meglehetősen semmitmondónak találta, főleg annak fényében, hogy emlékei szerint Hermione jegyzete a szövetség megalakulásáról több oldalra rúgott, és teli volt adatokkal.

Újra behunyta a szemét, és megpróbált további részleteket felidézni a jegyzetből. A szövetség első kongresszusát Franciaországban tartották... igen, de ezt már az elején leírta...

A koboldok is képviseltetni akarták magukat, de a küldöttségüket elzavarták... ezt is leírta már... Liechtensteinből pedig senki nem jött...

Gondolkodj! – unszolta magát Harry, s újra a tenyerébe hajtotta arcát. Körülötte a pennák végtelen válaszokat ontva sercegtek a pergamenlapokon, az órában peregtek a homokszemek...

Megint a Misztériumügyi Főosztályra vezető hűvös, sötét folyosón találta magát. Határozott, gyors léptekkel haladt – eltökélte, hogy ezúttal végre célba ér... A fekete ajtó szokás szerint feltárult előtte... belépett a kerek terembe...

Egyenesen átvágott a helyiségen, s maga mögött hagyta a második ajtót is... táncoló fényfoltok a falakon, a padlón; furcsa ketyegés... de nincs idő alaposabban körülnézni, sietnie kell...

Futva tette meg az utolsó métereket a harmadik ajtóig. Az ugyanúgy feltárult, mint a többi...

Elindult a katedrális méretű, polcokkal és üveggolyókkal teli helyiségben... Szíve vadul kalapált... Most végigmegy az úton, most célba ér... A kilencvenhetes sorhoz érve befordult balra, és sietve elindult a két polc közötti folyosón...

A folyosó végén, a falnál fekete alak mozgott a padlón... egy ember... négykézláb vonszolta magát, akár egy sebesült állat...

Harry gyomra összerándult a rémülettől... az izgalomtól...

Érezte, hogy kinyílik a szája, és hallotta magát, amint éles, kegyetlen hangon megszólal:

– Vedd le nekem... vedd le... én nem foghatom meg... de te igen...

A négykézláb álló ember feltérdelt. Harry megpillantotta saját felemelkedő karját: keze halottfehér volt, és varázspálcát markolt...

– Crucio! – szólalt meg rideg, kegyetlen hangon.

A férfi felordított a fájdalomtól. Megpróbált felállni, de visszaroskadt a földre, és már csak rángatózott. Harry nevetett rajta.

Az ég felé emelte pálcáját, megszüntetve az átkot, mire a férfi felnyögött, és abbahagyta a rángatózást.

– Voldemort nagyúr türelmesen vár...

A férfi lassan felemelte a fejét. Beesett, vérfoltos arca eltorzult a kíntól, de szeme dacosan csillogott.

– Inkább a halál – suttogta Sirius.

– A végén abban is részed lesz – felelte a rideg hang. – De előtte még megszerzed nekem, Black... Azt hiszed, tudod már, mi a kín? Nagyon tévedsz... Bőven van időnk, és nincs itt senki, aki hallaná a jajveszékelésedet...

Azonban mikor Voldemort ismét Siriusra szegezte pálcáját, valaki más is felordított – felordított, és az átforrósodott asztalról a hűvös kőpadlóra zuhant. Az esés felébresztette Harryt; lángolt a sebhelye, és saját üvöltésén túl is hallotta, hogy felzúg körülötte a nagyterem.

Harminckettedik fejezet
Újra a tűzben

– Nem kell... nem megyek... nem akarok a gyengélkedőre menni...

Dombors professzor a vizsgázók tekintetétől kísérve kivezette a motyogva tiltakozó Harryt a bejárati csarnokba, s most aggódva pislogott rá.

– Jó... jól vagyok, professzor úr... Semmi bajom – dadogta verejtékező arcát törölgetve Harry. – Tényleg... csak elaludtam... és rosszat álmodtam...

Az öreg varázsló reszketős kézzel vállon veregette Harryt, és együtt érzőn bólogatott.

– Hát igen, a vizsgadrukk hatása – mondta. – Előfordul az ilyesmi, fiatal barátom. Igyál egy kis hidegvizet, aztán ha jobban leszel, akár vissza is jöhetsz a nagyterembe. Már nincs sok idő hátra, de talán még be tudod fejezni az utolsó válaszodat.

– Igen... – felelte gépiesen Harry. – Illetve nem... Köszönöm, de már... leírtam mindent, amit tudtam...

– Jól van, fiam – bólogatott az öreg. – Akkor magamhoz veszem a dolgozatodat, te pedig menj, és feküdj le szépen!

– Igen, igen, megyek – hadarta Harry. – Köszönöm, professzor úr.

Amint becsukódott a nagyterem ajtaja Dombors mögött, Harry futva elindult felfelé a márványlépcsőn. A festményalakok rosszalló fejcsóválásától kísérve végigrohant egy folyosón, felszaladt egy újabb lépcsőn, és úgy lökte be a gyengélkedő kétszárnyú lengőajtaját, hogy Madam Pomfrey, aki épp valamilyen világoskék folyadékot kanalazott Montague szájába, felsikoltott ijedtében.

– Mi ütött beléd, Potter!?

– Beszélnem kell McGalagony professzorral – zihálta Harry. – Most rögtön... nagyon sürgős!

– McGalagony professzor nincs itt – felelte szomorúan a javasasszony. – Reggel átszállították a Szent Mungóba. Négy kábító átok az ő korában? Csoda, hogy nem halt bele.

– Nincs... nincs itt? – hebegte döbbenten Harry.

Ekkor odakint megszólalt az óra végét jelző csengő, s a nyomában felhangzott a folyosókra tóduló diákok jól ismert zsibongása.

Harry földbe gyökerezett lábbal meredt Madam Pomfreyre. A rémület elzsibbasztotta tagjait. Nem maradt senki, akinek elmondhatja, mit élt át. Dumbledore elment, Hagrid is elmenekült, és most már a szigorú és ingerlékeny, de mindig megbízhatóan, sziklaszilárdan jelen lévő McGalagony professzorra se számíthat.

Madam Pomfrey bosszúsán csóválta a fejét.

– Nem csodálkozom a döbbeneteden, Potter – szólt. – Próbálkoztak volna csak nappal! Akkor egyik se tudta volna elkábítani Minerva McGalagonyt! Alattomos orvtámadás, úgy nevezik az ilyet! Undorító... Ha nem tudnám, hogy a diákoknak szükségük van rám, azonnal felmondanék!

– Igen – motyogta Harry, azzal sarkon fordult, és kirohant a gyengélkedőből.

A folyosóra érve megtorpant. Váratlanul érte a zsivaj és a tömeg. A rettegés mérges gáz módjára áradt szét a testében, megbénult tőle az agya, fogalma sem volt, mit tegyen...

Ron és Hermione – mondta egy hang a fejében.

Megint futásnak eredt. Kíméletlenül utat tört magának a lebzselő diákok között, meg se hallva az utána küldött szidalmakat. Lerohant két emeletet, s már a márványlépcső felé közeledett, mikor egyszerre előtte termett két barátja.

– Harry! – kiáltott rá riadtan Hermione. – Mi történt? Hogy vagy? Rosszul lettél?

– Hová tűntél? – faggatta Ron.

– Gyertek velem! – hadarta Harry. – Gyertek, el kell mondanom valamit!

Sietve elindultak az első emeleti folyosón. Harry minden ajtón benézett, s végül talált egy üres tantermet. Beterelte Ront és Hermionét, majd becsukta az ajtót, nekivetette a hátát, és barátaira nézve így szólt:

– Voldemort elfogta Siriust.

– Micsoda!?

– Honnan tudod?

– Láttam. Az előbb, amikor elaludtam a vizsgán.

– De hát... de hát hol? Hogyan? – hebegte holtra váltan Hermione.

– Azt nem tudom, hogyan – rázta a fejét Harry – de azt tudom, hogy hol. Van egy terem a Misztériumügyi Főosztályon. Polcok vannak ott, tele kis üveggömbökkel... és a kilencvenhetes polc végénél vannak... Voldemort rá akarja kényszeríteni Siriust, hogy szerezze meg neki, amit akar... kínozza... és azt mondta, meg fogja ölni!

Harry érezte, hogy nemcsak a hangja, de a lába is remeg. Odabotorkált egy padhoz, leroskadt rá, és megpróbálta összeszedni magát.

– Hogy tudunk odamenni? – kérdezte.

Döbbent csend volt a válasz. Aztán Ron bizonytalanul visszakérdezett:

– Oda... odamenni?

– Igen, elmenni a Misztériumügyi Főosztályra, hogy megmentsük Siriust! – ismételte türelmetlenül Harry.

– De hát... de hát... – hebegte Ron.

– Mit de hát? Mit de hát!?

Harry fel nem tudta fogni, miért néznek úgy rá barátai, mintha valami érthetetlen dolgot kérdezett volna.

– Harry – szólalt meg félénken Hermione – hogyan... hogyan jutott be Voldemort a Mágiaügyi Minisztériumba anélkül, hogy felismerték volna?

– Honnan tudjam!? – csattant fel Harry. – Engem az érdekel, hogy mi hogyan fogunk bejutni!

– De... gondolj bele... – Hermione tett egy lépést Harry felé. – Délután öt óra van. A minisztérium tele van emberekkel... Képtelenség, hogy Voldemort és Sirius észrevétlenül besétáljanak... Mindenki őket keresi... és az az épület tele van aurorokkal...

– Nem tudom! Voldemort biztos láthatatlanná tévő köpenyt használt! – kiabálta dühösen gesztikulálva Harry. – A Misztériumügyi Főosztályon különben sincs soha senki! Mindig üres volt, amikor ott jártam...

– Soha nem jártál ott, Harry – jegyezte meg csendesen Hermione. – Csak álmodban láttad azt a helyet.

– Azok nem álmok voltak! – harsogta Harry. Felpattant, és most ő tett egy lépést Hermione felé. Legszívesebben odaugrott volna hozzá, hogy az arcába ordítson. – És mikor láttam, ami Ron apjával történt! Szerinted az is csak álom volt!?

– Ebben van valami – jegyezte meg Ron, és Hermionéra nézett.

A lány a fejét rázta.

– De hát ez... ez az egész olyan valószínűtlen! – fakadt ki keserű dühvel. – Hogy kaphatta el Voldemort Siriust, mikor Sirius végig a Grimmauld téren volt!?

– Lehet, hogy Siriusnak elege lett, és megszökött – csóválta a fejét Ron. – Már akkor is alig bírta az otthon ülést, mikor utoljára találkoztunk vele...

– De miért – ellenkezett konokul Hermione – miért éppen Siriust használja Voldemort arra, hogy megszerezze azt a fegyvert vagy micsodát?

– Fogalmam sincs, ezer oka lehet rá! – kiabálta Harry. – Lehet, hogy egyszerűen csak azért, mert Siriust nyugodt lélekkel feláldozza!

– Tudok egy lehetséges magyarázatot – szólt elgondolkodva Ron. – Sirius öccse halálfaló volt. Talán elmondta Siriusnak a fegyver titkát.

– Igen, és lehet, hogy épp azért tartotta őt Dumbledore egész idő alatt bezárva! – kapott a magyarázaton Harry.

Hermione makacsul rázta a fejét.

– Ne haragudjatok, de ezek csak üres ötletek, nincs rájuk semmiféle bizonyíték. Az se biztos, hogy Voldemort és Sirius ott vannak a...

– Harry látta őket! – vágott a szavába Ron.

– Jól van. – Hermione szorongva pislogott, de hangja elszántan csengett. – Egyet még hadd mondjak...

– Tessék!

– Van neked... és ezt, légy szíves, ne vedd sértésnek, Harry... szóval... neked van egy... egy ilyen... megmentési kényszered...

Harry szeme elkerekedett.

– Miféle megmentési kényszerem van nekem!?

– Hát... hogy... – Hermione most már nagyon szaporán pislogott. – Például... például tavaly... a tóban... tudod, a Trimágus Tusán... nem kellett volna... szóval feleslegesen mentetted meg azt a lányt, Delacourt-öt... Egyszerűen elragadott téged ez a... megmentési mánia...

A düh forró, bizsergető hulláma öntötte el Harryt. Hogyan hozhatja fel Hermione épp most azt a szégyenletes baklövést?

– Bátor meg szép dolog volt, amit csináltál, tényleg – hadarta mentegetőzve a lány. Harry arckifejezése láttán a nyakát is behúzta félelmében. – Mindenki azt mondta, hogy nagyon szép volt...

– Fura – sziszegte a foga között Harry – én úgy emlékszem, Ron azt mondta, hogy csak az időt fecséreltem és játszottam a hőst... Erre célozgatsz? Szerinted most is csak játszani akarom a hőst?

Hermione hevesen rázta a fejét.

– Nem, nem, dehogy! Egyáltalán nem erről beszélek!

– Akkor nyögd ki végre, hogy mit akarsz, mert minden perc számít!

– Csak azt akarom mondani, hogy... Voldemort ismer téged, Harry! Emlékezz csak, levitte Ginnyt a Titkok Kamrájába, hogy odacsaljon. Szóval tudja, hogy te... hogy te olyan ember vagy, aki... aki gondolkodás nélkül Sirius segítségére siet! Mi van, ha éppen az a célja, hogy odacsaljon téged a Misztériumügyi Fő...

– Teljesen mindegy, hogy oda akar-e csalni vagy sem! McGalagonyt elvitték a Szent Mungóba, nincs már itt senki a Rendből, akinek szólhatnánk! Ha nem megyünk oda, Sirius meghal!

– De mi van, ha... ha az álmod... tényleg csak álom volt?

Harry felordított dühében. Hermione hátrahőkölt az ijedségtől.

– Fogd már fel, hogy ezek nem rémálmok! – harsogta Harry. – Szerinted minek kellett okklumenciát tanulnom, mért akarta Dumbledore, hogy le tudjam zárni az agyamat? Azért, mert ez a valóság! Sirius életveszélyben van, láttam! Voldemort elkapta, és erről nem tud senki más! Csak mi menthetjük meg őt! Ha nem akarsz jönni, ne gyere, de én megyek. Világos? És különben is, akkor miért nem zavart a megmentési kényszerem, amikor leszedtem rólad a dementorokat, meg amikor... – Itt Ronhoz fordult. – ...amikor megmentettem a húgodat a Baziliskustól?

– Én nem mondtam, hogy zavar! – méltatlankodott Ron.

– Pontosan arról beszélek, amiről te is! – csattant fel Hermione. – Dumbledore azt akarta, hogy tanuld meg lezárni az elméd! Ha rendesen gyakoroltad volna az okklumenciát, nem láttad volna, amit láttál!

– De nem fogok úgy tenni, mintha nem láttam volna!

– Sirius azt mondta, mindennél fontosabb, hogy megtanuld lezárni az elméd!

– Lehet, de most biztos nem mondaná!

Kinyílt az ajtó. Harry, Ron és Hermione egy emberként fordultak oda. A kíváncsian pislogó Ginny lépett be a terembe, nyomában Luna Lovegooddal, aki szokás szerint olyan arcot vágott, mintha véletlenül tévedt volna oda.

– Sziasztok! – köszönt tétován Ginny. – Harry hangját hallottuk... Miért kiabáltok?

– Ne érdekeljen – felelte gorombán Harry.

Ginny felvonta a szemöldökét.

– Fölösleges ilyen hangon beszélni velem. Csak azért kérdeztem, mert szívesen segítek, ha tudok.

– Nem tudsz – felelte kurtán Harry.

– Nem vagy valami kedves – jegyezte meg Luna.

Harry szitkozódva elfordult. Ha valakivel nem akart most a jó modorról társalogni, az Luna Lovegood volt.

– Várj csak! – szólalt meg Hermione. – Álljon meg a menet! Ginnyék tudnak segíteni!

Harry és Ron ránéztek.

– Figyeljetek! – folytatta izgatottan a lány. – Azt kell kiderítenünk, hogy Sirius valóban elment-e a főhadiszállásról.

– Mondom, hogy láttam...

– Könyörgök, Harry! – Hermione összetette a kezét. – Kérlek szépen, mielőtt elrohanunk Londonba, legalább bizonyosodjunk meg róla, hogy Sirius tényleg nincs otthon. Ha kiderül, hogy elment a Grimmauld térről, esküszöm, nem fogok tovább akadékoskodni. Elmegyek veled, és mindent... mindent megteszek, hogy megmentsük őt.

– Siriust kínozzák! – kiabált Harry. – Most, ebben a percben is! Nincs vesztegetni való időnk!

– De mi van, ha Voldemort tényleg csak tőrbe akar csalni? Értsd meg, Harry, muszáj ellenőriznünk, hogy igaz-e, amit láttál!

– Hogyan? – vágta rá Harry. – Hogy ellenőrizzük!?

Hermione előre borzongott attól, amit mondani készült.

– Használnunk kell Umbridge tüzét. Meg kell próbálnunk kapcsolatba lépni Siriusszal. Kicsalogatjuk a szobájából Umbridge-et, de őrökre is szükségünk lesz, és ebben segíthet Ginny meg Luna.

Ginny szemlátomást nem egészen értette, miről van szó, de rögtön rábólintott:

– Persze, vállaljuk.

– Mikor azt mondod, Sirius, Bob Roshtát érted alatta? – kérdezte Luna.

Senkitől nem kapott választ.

– Jól van – felelte bosszúsan Harry. – Ha most rögtön meg tudjuk csinálni, benne vagyok, ha nem, akkor indulok a Misztériumügyi Főosztályra.

– A Misztériumügyi Főosztályra? – kérdezte kissé csodálkozva Luna. – Hogy akarsz elmenni oda?

Harry ezúttal se méltatta válaszra.

– Rendben. – Hermione a kezét tördelve járkálni kezdett a padok között. – Jól van... Egyikünk elmegy, megkeresi Umbridge-et, és... és elküldi valahova jó messzire a szobájától. Azt kell mondani neki, hogy... mondjuk, hogy Hóborc megint csinált valami szörnyűséget...

– Vállalom – bólintott Ron. – Majd azt mondom, hogy Hóborc tör-zúz az átváltoztatástan-szertárban. Az jó messze van Umbridge szobájától. Sőt, ha találkozom Hóborccal, talán rá tudom beszélni, hogy tényleg kezdjen el ott randalírozni.

Hermione szándékának komolyságát jelezte, hogy egy szóval se tiltakozott az átváltoztatástan-szertár felforgatása ellen.

– Helyes – felelte, és folytatta a fel-alá járkálást. – A diákokat is távol kell tartani Umbridge szobájától, nehogy valamelyik mardekáros leadja neki a drótot.

Ginny készen állt a megoldással:

– Lunával majd odaállunk a folyosó két végére, és mindenkinek azt mondjuk, hogy ne menjenek arra, mert valaki kieresztett egy palack garatgombóc-gázt a folyosón.

Hermione meghökkenve nézett Ginnyre, aki vállat vont, és mentegetőzve hozzátette:

– Fredék készültek egy ilyen akcióra, mielőtt elmentek.

– Rendben – bólintott Hermione. – Harry, mi ketten felvesszük a láthatatlanná tévő köpenyt, besurranunk Umbridge szobájába, és te beszélhetsz Siriusszal...

– Nincs otthon, Hermione!

– Jó, akkor megbizonyosodhatsz róla, hogy nincs otthon. Én meg addig őrködöm odabent. Jobb lesz, ha nem egyedül mész be. Lee-től tudjuk, hogy az ablakon bármi be tud jutni oda.

Harry dühe és türelmetlensége ellenére is a szolidaritás jeleként értékelte Hermione ajánlatát, hogy vele tart Umbridge szobájába.

– Jól van... kösz – motyogta.

Hermione látható megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy Harry elfogadta a tervet.

– Ha minden összejön, akkor se hiszem, hogy öt percnél több időnk lesz. Nem szabad megfeledkeznünk Fricsről, meg a mitugrász főinspektori különítményesekről.

– Öt perc elég lesz – mondta Harry. – Na, gyerünk, induljunk...

Hermione megrökönyödve nézett rá.

– Most rögtön?

– Persze hogy most rögtön! – csattant fel Harry. – Mit gondoltál, hogy várunk vacsora utánig!? Siriust most kínozzák, Hermione!

– De... Jó, rendben. – Hermione kelletlenül bólintott. – Menj, és hozd a láthatatlanná tévő köpenyt. Az Umbridge szobájához vezető folyosó végén találkozunk, rendben?

Harry válasz nélkül kifordult a teremből, és lökdösődve rohanni kezdett a folyosón. Két emelettel feljebb összefutott Seamusszal és Deannel, akik vidáman elmesélték neki, hogy hajnalig tartó bulit szerveznek a vizsgák túlélőinek tiszteletére. Harry fel se fogta, miről beszélnek. Mikor bekecmergett a portrélyukon, a két fiú épp arról vitatkozott, hogy hány üveg vajsört szerezzenek be, s már kifelé mászott, táskájában a köpennyel és Sirius késével, mikor a fiúk egyáltalán észrevették, hogy otthagyta őket.

– Nem dobsz be egy pár galleont, Harry? Harold Dingle-nek van eladó Lángnyelv whiskyje...

Harry válaszra sem méltatta a fiúkat, s két perccel később már azon a lépcsőn száguldott lefelé, amelynek tövében Ron, Hermione, Ginny és Luna vártak rá.

– Megvan – zihálta. – Mehetünk?

– Igen – felelte suttogva Hermione. – Ron! Menj, küldd el Umbridge-et! Ginny, Luna, tereljétek ki az embereket a folyosóról! Mi Harryvel felvesszük a köpenyt, és amint tiszta a levegő, indulunk.

Ron belevetette magát a folyosó forgatagába, de vörös üstöke még sokáig világított a többi fej között. A szintén vörös Ginny és a szőke Luna eközben szintén elindultak, hogy elfoglalják helyüket.

– Gyere! – suttogta Hermione, és behúzta Harryt egy csúf arcú, középkori varázsló motyogó mellszobra mögé. – Biztos, hogy jól vagy? Még mindig falfehér az arcod.

– Semmi bajom – vágta rá Harry, és sietve előhúzta táskájából a láthatatlanná tévő köpenyt. Az igazság az volt, hogy sajgott a sebhelye, mégis biztosra vette, hogy Voldemort még nem végzett Siriusszal: sokkal erősebb fájdalmat érzett, mikor a Nagyúr Averyt kínozta.

– Gyere! – mondta, és kettejük fejére kanyarította a köpenyt.

Azután csak álltak, és figyelmesen hallgatták a szobor latin nyelvű motyogásánál hangosabb zajokat.

– Ne menjetek arra! – kiáltott rá a diákokra Ginny. – Sajnos körbe kell mennetek, a forgólépcsőn. Valaki garatgombóc-gázt fújt szét a folyosón.

A diákok bosszankodtak, s egyikük meg is jegyezte:

– Nem látok semmilyen gázt.

– Azért nem látod, mert színtelen – vágta rá jól játszott ingerültséggel Ginny. – De ha akarsz, nyugodtan sétálj csak bele. Majd téged fogunk mutogatni a többi ütődöttnek, aki nem hisz nekünk.

A forgalom lassan csökkenni kezdett – úgy tűnt, elterjedt a garatgombóc-gáz híre. Mikor a környék úgy-ahogy kiürült, Hermione halkan megszólalt:

– Szerintem nem érdemes tovább várni. Gyere, Harry, essünk túl rajta!

Elindultak a köpeny rejtekében. Luna háttal állt nekik a folyosó túlsó végén. Mikor elhaladtak Ginny mellett, Hermione odasúgta a lánynak:

– Jól csináltátok! Ne felejtsétek el a jelet!

– Milyen jelet? – kérdezte Harry, mikor Umbridge szobájának ajtajához értek.

– Ha baj van, hangosan énekelni kezdik a Weasley-indulót.

Harry bedugta Sirius kését az ajtószárny melletti résbe. Kattant a zár, és ők besurrantak a szobába.

A giccses kiscicák élvezettel henteregtek a tányérjaikat melengető délutáni napfényben. Rajtuk kívül semmi nem mozdult a szobában. Hermione megkönnyebbülten sóhajtott.

– Féltem, hogy Umbridge plusz biztonsági bűbájokat tett a szobára a második furkásztámadás után.

Miután ledobták a köpenyt, Hermione odasietett az ablakhoz, és kivont pálcával figyelni kezdte a parkot. Harry a kandallóhoz lépett, és egy csipetnyi Hop-porral felszította a smaragdzöld lángokat. Utána letérdelt, bedugta a fejét a tűzbe, és elkiáltotta magát:

– Grimmauld tér tizenkettő!

A feje nyomban pörögni kezdett, mintha körhintára ültették volna, de térde ott maradt a dolgozószoba hideg kőpadlóján. A szemét behunyta, hogy megvédje a kavargó hamutól, majd mikor a pörgés megszűnt, újra kinyitotta – s ott találta magát a Grimmauld téri ház hideg konyhájában.

A helyiségben egy lélek se volt. Harry számított erre, mégis torokszorító rémület fogta el az üres konyha láttán.

– Sirius! – kiáltotta. – Sirius, itt vagy?

Kérdése visszhangozva zengett a helyiségben, de nem érkezett rá más válasz, csupán halk motoszkálás a tűzhely jobb oldala felől.

– Ki az? – kérdezte Harry, bár tartott tőle, hogy csak egy egér neszezését hallotta.

De nem – Sipor bukkant fel a tűzhely előtt. A házimanó szokatlanul jókedvűnek tűnt, pedig mindkét keze vastagon be volt pólyálva.

– A Potter fiú feje van a tűzben – tájékoztatta Sipor az üres konyhát, s közben sunyi, de furcsán diadalmas pillantásokat vetett Harryre. – Sipor kíváncsi, vajon mit keres itt.

– Hol van Sirius? – kérdezte Harry.

A házimanó rekedten felnevetett.

– A gazdám elment, Harry Potter.

– Hova ment? Hova ment, Sipor?

A manó azonban válasz helyett csak nevetett.

– Vigyázz, mert megjárod! – fenyegetőzött Harry, bár tisztában volt vele, hogy jelenlegi helyzetében bajosan tudna bármiféle megtorlást foganatosítani a manóval szemben. – Hol van Lupin? Hol van Rémszem? Egyikük sincs itt?

– Nincs itt senki, csak Sipor – felelte kaján örömmel a manó, azzal hátat fordított a tűzhelynek, és ráérősen elindult az ajtó felé. – Sipor most végre elbeszélgethet úrnőmmel. Gazdám rég nem engedte Siport úrnőm közelébe.

– Hova ment Sirius? – kiabált utána Harry. – Ugye, a Misztériumügyi Főosztályra ment?

A manó megtorpant. Harry épp csak a kopasz tarkóját látta a széklábak erdeje mögött.

– Gazdám nem szokta megmondani Sipornak, hova megy – felelte csendesen a manó.

– De akkor is tudod! – erősködött Harry. – Tudod, hova ment, igaz?

Egy másodpercig csend volt, aztán Sipor felnevetett.

– Gazdám nem fog visszajönni a Misztériumügyi Főosztályról! – harsogta kacagva. – Sipor és úrnőm megint maguk vannak!

Azzal kiment a konyhából.

– Te...!

Harry nem tudta végigmondani a káromkodást, mert ekkor éles fájdalmat érzett a feje tetején. Felkiáltott, majd köhögni kezdett a belélegzett hamutól, s közben érezte, hogy visszafelé húzzák a lángalagútban. Mikor újra kitisztult szeme előtt a kép, azon kapta magát, hogy Umbridge széles, püffedt arcába mered. A főinspektor a hajánál fogva kirántotta őt a tűzből, s úgy hátrahúzta a fejét, mintha a torkát készülne elvágni.

– Azt hitted – sziszegte Umbridge, még jobban hátrafeszítve Harry nyakát, úgyhogy Harry már a mennyezetet nézte – hogy két furkász után további undok kis bestiákat engedek büntetlenül belopózni a szobámba? Behatolásérzékelő bűbájt helyeztem az ajtóra, te ostoba! Itt a pálcája! – vetette oda valakinek a főinspektor, és Harry érezte, hogy a varázspálcája kicsusszan talárja zsebéből. – A másikét is vegyétek el!

Harry mozgást hallott az ajtó felől, s kikövetkeztette, hogy a parancs nyomán Hermionét is lefegyverezték.

– Most pedig megmondod, mit keresel a szobámban! – szólt Umbridge, és megrázta Harryt.

– A... a Tűzvillámomért jöttem – nyöszörögte Harry.

– Hazudsz! – Umbridge megint rántott egyet Harry fején. – Nagyon jól tudod, hogy a seprűdet a pincében őrzik. A tüzembe dugtad a fejed. Kivel beszéltél?

– Senkivel...

Harry megpróbált kiszabadulni, de csak annyit ért el, hogy hajszálai tömegesen búcsút vettek a feje búbjától.

– Hazudsz! – ordította az arcába Umbridge, azzal ellökte őt magától, úgyhogy Harry az íróasztalnak esett. Most már körül tudott nézni: Hermione a falhoz préselve állt, Millicent Bulstrode őrizetében. Malfoy is ott volt: ő lustán az ablakpárkánynak dőlt, és fél kézzel dobálta Harry pálcáját.

Kint a folyosón zaj támadt, majd nyílt az ajtó, és egy csapat nagydarab mardekáros behurcolta a szobába Ront, Ginnyt, Lunát és – Harry megdöbbenésére – Neville-t, aki szemlátomást közel állt a megfulladáshoz, mivel Crak a nyakára kulcsolta vastag karját. Mind a négy fogoly száját felpeckelték.

– Összeszedtük őket – jelentette Warrington, miközben taszított egyet Ronon. – Ez... – folytatta Neville-re bökve – meg akarta védeni őt. – Itt Ginnyre mutatott, aki épp sípcsonton próbálta rúgni a karját szorongató, kövér, mardekáros lányt. – Úgyhogy elhoztuk őt is.

– Helyes, helyes – bólogatott Umbridge, a kapálózó Ginnyt szemlélve. – Úgy látom, a Roxfort hamarosan Weasley-mentes lesz.

Malfoy behízelgően nevetett. Umbridge széles, önelégült mosolyt küldött felé, majd helyet foglalt egy párnázott karosszékben.

Ültéből úgy nézett fel a foglyokra, akár egy virágágyásban gubbasztó béka.

– Nos, Potter... – szólalt meg gúnyosan. – Őröket állítottál a folyosón, és elküldted hozzám ezt a pojácát. – Ron felé bökött, amire Malfoy még hangosabban nevetett. – Azt kellett mondania nekem, hogy a kopogószellem az átváltoztatástan-szertárban randalírozik. Csakhogy Frics úr előzőleg tájékozatott róla, hogy Hóborc épp tintát ken az iskolai teleszkópok lencséjére.

– Nyilván mindenképp beszélni akartál valakivel. A kérdés az, hogy kivel. Albus Dumbledore-ral? Vagy Hagriddal, a félvérrel? Kétlem, hogy Minerva McGalagonnyal, mivel ő tudtommal még mindig nem tért magához.

Malfoy és néhány másik különítményes kárörvendően nevetett.

Harrynek keze-lába remegett a dühtől.

– Semmi köze hozzá, kivel beszéltem – sziszegte.

Umbridge petyhüdt arca kissé megfeszült.

– Értem – felelte vészjóslóan mézesmázos hangon. – Így is jó, Potter. Lehetőséget adtam rá, hogy önszántadból vallomást tegyél. Nem éltél vele, így hát kénytelen vagyok kényszert alkalmazni. Draco, hívd ide Piton professzort!

Malfoy talárja zsebébe dugta Harry pálcáját, és vigyorogva kiment a szobából. Harry fikarcnyit sem törődött vele, mert azzal volt elfoglalva, hogy önnön ostobaságán bosszankodjon: mindeddig azt gondolta, hogy a Főnix Rendjének minden tagja elment; hogy senki nem maradt a Roxfortban, aki segíthet Siriuson. Most döbbent csak rá, hogy igenis maradt még egy ilyen ember az iskolában: Piton.

A csendet ezután jó ideig csak a felpeckelt szájú foglyok szuszogása törte meg. Ron a fejét forgatva igyekezett kiszabadulni Warrington féljárom-fogásából; felrepedt ajkáról vércseppek hullottak Umbridge szőnyegére. Ginny továbbra se mondott le róla, hogy megrúgja a karját markoló hatodéves lány sípcsontját; az egyre lilább arcú Neville kétségbeesetten próbálta lefejteni a nyakáról Crak karját, Hermione pedig kitartóan igyekezett ellökni magától Millicent Bulstode-ot. Luna ezzel szemben ernyedt tagokkal állt őrzője mellett, s révetegen kibámult az ablakon.

Harry ismét Umbridge-re nézett. A főinspektor szúrós tekintettel figyelte őt, úgyhogy Harry szándékosan kifejezéstelen arcot vágott. Végül léptek zaja hangzott fel odakint, s kisvártatva belépett az ajtón Draco Malfoy, nyomában Piton professzorral.

– Hívatott, igazgatónő? – kérdezte Piton, egykedvűen szemlélve a szobában tartózkodó diákokat.

Umbridge szélesen elmosolyodott, és felállt.

– Á, Piton professzor... Nos, igen, azért kérettem, mert sürgősen szükségem lenne egy újabb adag Veritaserumra.

Piton higgadtan nézett a főinspektorra hajának zsíros függönye mögül.

– Az utolsó üveget adtam oda, mikor ki akarta hallgatni Pottert – felelte. – Csak nem használta fel az egészet? Mondtam, hogy három csepp bőven elég belőle.

Umbridge elpirult.

– Biztosan tud még készíteni nekem – mondta, az ingerültségét jelző kislányos affektálásra váltva.

Piton szája széle megrándult.

– Természetesen – felelte. – A szérum egy teljes holdciklus alatt érik meg, úgyhogy körülbelül egy hónap múlva tudom a rendelkezésére bocsátani.

– Egy hónap múlva!? – Umbridge varangymódra felfújta magát. – Egy hónap múlva? Nekem ma este van rá szükségem, Piton! Az imént rajtakaptam Pottert, amint egy ismeretlen személlyel vagy személyekkel lépett kapcsolatba!

– Valóban? – Piton arca most először enyhe érdeklődést tükrözött. – Nos, ez nem lep meg. Potter kényszeresen megszeg minden szabályt.

A hideg, fekete szempár most Harry arcára szegeződött. Harry állta Piton tekintetét. Minden erejével az álombeli jelenetre koncentrált, azt kívánva, hogy Piton olvasson a gondolataiban, értse meg, mi a helyzet...

– Ki akarom hallgatni Pottert! – ismételte Umbridge, s Piton levette tekintetét Harryről, hogy a főinspektor dühtől remegő képébe nézzen. – Adjon nekem olyan bájitalt, amivel ki tudom szedni belőle az igazságot!

– Ismétlem, elfogyott a Veritaserumom – felelte hűvös udvariassággal Piton. – Nem tudok segíteni önnek – hacsak nem akarja megmérgezni Pottert, amit egyébként tökéletesen megértenék. A mérgeim viszont olyan gyorsan hatnak, hogy a delikvens elhalálozik, mielőtt vallomást tehetne.

Piton ismét Harryre nézett, aki még mindig kétségbeesetten igyekezett telepatikusan üzenni neki.

Voldemort elfogta Siriust a Misztériumügyi Főosztályon!

Voldemort elfogta Siriust...

– Próbaidőre teszem! – visította Umbridge, mire Piton kissé felvonta szemöldökét, és megint felé fordult. – Maga szándékosan szabotálja a munkámat! Nem ezt vártam azok után, ahogy Lucius Malfoy nyilatkozott magáról! Hordja el magát innen!

Piton gúnyosan biccentett, és az ajtóhoz lépett. Harry rádöbbent, hogy most készül elszalasztani az utolsó lehetőséget arra, hogy értesítse a Rendet a történtekről.

– Elfogta Tapmancsot! – kiáltotta. – Elfogta Tapmancsot ott, ahol azt őrzik!

Piton keze megállt a kilincsen.

– Tapmancsot? – csattant fel Umbridge, szaporán járatva tekintetét Piton és Harry között. – Mi az a Tapmancs? Mit őriznek? Miről beszél Potter?

Piton arca kifürkészhetetlen maradt. Harry tartott tőle, hogy a bájitaltantanár nem értette meg az utalást, de Umbridge előtt nem mert egyértelműbben fogalmazni.

– Fogalmam sincs – szólt hűvös nyugalommal Piton. – Ha halandzsázást akarok hallani valakitől, fecsegésfőzetet adok neki, Potter. Te meg, Crak, ne szorítsd annyira Longbottom nyakát, mert ha megfullad, nekem kell vesződni a papírmunkával, és a jellemzésedbe is kénytelen leszek beírni a dolgot.

Az ajtó csattanva becsukódott Piton mögött. Harryn még az addiginál is szörnyűbb rémület és tanácstalanság lett úrrá, hiszen Piton volt az utolsó reménye. Ránézett Umbridge-re, aki szemlátomást hasonló cipőben járt: zihált tehetetlen dühében.

– Hát jó – szólt a főinspektor, és előhúzta a pálcáját. – Ha így állunk... Nincs más választásom... ez már nem iskolai ügy... a varázslótársadalom biztonsága forog kockán... igen... igen...

Szavai azt sejtették, hogy önmagát próbálja rábeszélni valamire.

Nyugtalanul billegett egyik lábáról a másikra, közben Harryre meredt, a tenyerét csapkodta pálcájával, és egyre hangosabban zihált.

Harry borzalmasan kiszolgáltatottnak érezte magát a pálcája nélkül.

– Irtózom ettől, Potter... de kényszerítesz rá... Rendkívüli körülmények között a cél szentesíti az eszközt... A miniszter úr meg fogja érteni, hogy nem volt más választásom...

Malfoy mohón csillogó szemmel figyelte a főinspektort.

– A Cruciatus-átok majd megoldja a nyelved – fejezte be halkan Umbridge.

– Ne! – sikoltott fel Hermione. – Umbridge professzor! Azt tilos használni!

A főinspektor ügyet se vetett rá. Előreszegezte pálcáját, s arcán olyan visszataszító, izgatott kifejezés jelent meg, amilyet Harry még sose látott nála.

– A miniszter úr nem kívánná, hogy megszegje a törvényt! – kiabálta Hermione.

– Amit Cornelius nem tud, a miatt nem fáj a feje – felelte zihálva Umbridge, s beszéd közben Harry különböző testrészeire irányította pálcáját, mintha azon tanakodna, hol tud a legnagyobb fájdalmat okozni. – Máig se tudja, hogy tavaly nyáron én küldtem dementorokat Little Whingingbe. De örült a lehetőségnek, hogy kicsaphatja Pottert!

– Maga volt az? – hüledezett Harry. – Maga uszította rám a dementorokat?

– Valakinek cselekednie kellett – suttogta Umbridge, s pálcája végre megállapodott Harry homloka közepén. – Mindenki csak szónokolt róla, hogy el kell hallgattatni, félre kell állítani téged. De én voltam az egyetlen, aki tett is valamit az. ügyért. Dumbledore akkor kihúzott a pácból, de most nem fog... – Azzal nagy levegőt vett, és így kiáltott: – Cruc...

– Ne! – kiabált ki zokogós hangon Hermione Millicent Bulstrode mögül. – Ne... El kell mondanunk neki, Harry!

– Nem mondunk semmit! – csattant fel Harry.

– De muszáj, Harry, hisz úgyis kiszedi belőled... Nincs értelme tovább hallgatni...

Azzal Hermione rábukott Millicent Bulstrode hátára, és keservesen sírni kezdett. Millicent abban a szempillantásban lemondott róla, hogy a falnak lapítsa őt; helyette undorodva elhúzódott.

– Lám, lám, lám! – harsogta diadalmasan Umbridge. – Mindent jobban tudó kisasszonynak megoldódik a nyelve! Na gyere csak, lányom, gyere!

– Er-mi-ó-neeee! – kiabálta Ron a szájpecken keresztül.

Ginny úgy meredt Hermionéra, mintha most látná először, s a fulladozó Neville is riadtan pislogni kezdett. Harry azonban most furcsa dologra lett figyelmes: a tenyerébe temetett arccal zokogó Hermione ujjain egyetlen árva könnycsepp se csillant.

– Bo-bocsássatok meg – mentegetőzött a lány – de én ezt nem... nem bírom elviselni...

– Semmi baj, lányom, semmi baj! – Umbridge vállon ragadta Hermionét, és az üres karosszékbe tuszkolta. – Na halljuk... Kivel beszélgetett Potter a tűzben?

Hermione nyelt egy nagyot.

– Az úgy volt... hogy Dumbledore professzorral akart beszélni.

Ronnak elkerekedett a szeme; Ginny abbahagyta a mardekáros lány lábának taposását, s még Luna arcára is enyhe csodálkozás ült ki. Szerencsére Umbridge-et és csatlósait e percben kizárólag Hermione érdekelte, így ezek a gyanús jelek elkerülték a figyelmüket.

– Dumbledore-ral? – visszhangozta Umbridge. – Ezek szerint tudjátok, hol van Dumbledore?

– Épp ez az... hogy nem! – zokogta Hermione. – Kerestük a Foltozott Üstben, a Három Seprűben, sőt a Szárnyas Vadkanban is...

– Ostobák! – dühöngött Umbridge. – Azt hiszitek, Dumbledore egy kocsmában ücsörög, miközben az egész minisztérium őt keresi!?

– De mindenképp el kellett volna mondanunk neki egy fontos dolgot! – zokogott fel újra Hermione, s még szorosabban az arcára tapasztotta tenyerét, hogy eltitkolja a könnyek hiányát.

– Nocsak! – rikkantotta felélénkülő érdeklődéssel Umbridge. – Mit akartatok elmondani neki?

– Azt... azt, hogy... hogy készen van! – nyögte ki Hermione.

– Mi van készen!? – Umbridge vállon ragadta és megrázta a lányt. – Mi van készen, Granger?

– A... a fegyver.

– Fegyver? Fegyver? – A főinspektornak majdnem kiugrott a szeme a mohó izgalomtól. – Fegyvert gyártottatok az összeesküvők számára? Amivel megtámadhatják a minisztériumot? És mindezt Dumbledore parancsára tettétek?

– I-igen – hebegte Hermione. – De el kellett me-menekülnie, mielőtt el-elkészültünk, és most... most készen van, és... nem tudunk szólni neki, mert... mert nem találjuk!

– Miféle fegyverről van szó? – sziszegte Umbridge, még mindig szorosan markolva Hermione vállát.

– Mi se... mi sem egészen értjük – felelte nagyokat szipogva a lány. – Mi csak... csak csináltuk... amit Dumbledore professzor mondott.

Umbridge diadalittas arccal felegyenesedett.

– Vezess a fegyverhez! – parancsolta.

– Nekik nem mutatom meg! – visított fel Hermione, és ujjai között a mardekárosokra pislogott.

– Nem vagy olyan helyzetben, hogy feltételeket szabj! – mordult rá Umbridge.

Hermione erre újabb sírógörcsöt produkált.

– Jól van! – zokogta dühösen. – Nézzék csak meg ők is! Remélem, maga ellen fordítják! Sőt, hozzon el még több embert! Hadd lássa az egész iskola, hogy hol van! Hadd tudják meg, hogyan kell használni! Legalább... legalább majd jól elintézik magát, ha megint bántja őket!

E szavak megtették hatásukat. Umbridge gyanakvó pillantással végigmérte a Főinspektori Különítmény tagjait. Tekintete hosszabban elidőzött Malfoyon, aki nem tudta elég gyorsan eltüntetni arcáról a mohó érdeklődést.

Umbridge még egy hosszú pillanatig habozott, azután újra Hermionéhoz fordult, és anyáskodónak szánt hangon így szólt:

– Jól van, kis drágám, akkor ketten megyünk... Illetve Pottert azért magunkkal visszük. Gyere, állj fel szépen!

– Igazgatónő – kotyogott közbe Malfoy – nem kellene mégis elkísérnie néhány embernek a különítményből? Vigyáznánk a...

– Jól képzett minisztériumi tisztségviselő vagyok, Malfoy! – torkolta le méltatlankodva Umbridge. – Azt hiszed, megijedek két fegyvertelen kölyöktől? Egyébként is az a gyanúm, hogy ez a titokzatos fegyver nem iskolás gyerekeknek való látvány. Itt maradtok, amíg vissza nem jövök, és őrzitek őket! – Egyenként rámutatott Ronra, Neville-re, Ginnyre és Lunára. – Nehogy megszökjenek nekem!

– Igenis – motyogta csalódottan Malfoy.

– Ti pedig induljatok, és mutassátok az utat! – Umbridge Harryre és Hermionéra bökött a pálcájával. – Mozgás!

Harmincharmadik fejezet
A szökés

Harrynek fogalma sem volt róla, mit tervez Hermione, vagy hogy van-e egyáltalán valamiféle terve. Mindenesetre követte a lányt, de csak féllépésnyire maradt le mögötte, nehogy Umbridge-nek feltűnjön, hogy nem tudja az utat. Beszélni nem mert Hermionéhoz, mert a főinspektor olyan szorosan haladt a nyomukban, hogy tisztán hallották szaggatott szuszogását.

Hermione levezette őket a bejárati csarnokba. A nagyterem kétszárnyú ajtaján evőeszközcsörgés és zsibongás szűrődött ki – Harry hihetetlennek érezte, hogy tíz méterre tőlük az emberek gondtalanul, vidáman ünnepelnek...

Hermione habozás nélkül kisétált a tölgyajtón, leszaladt a bejárati lépcsősoron, és elindult a balzsamos levegőjű park füvén.

A nap már megközelítette a Tiltott Rengeteg fáinak csúcsát; a három árnyék – a határozott léptekkel haladó Hermionéé, Harryé és a nyomukban loholó Umbridge-é – hosszú palástként siklott mögöttük a pázsiton.

– Hagrid kunyhójában rejtegettétek, igaz? – morogta Harry fülébe a főinspektor.

– Ugyan, dehogy! – méltatlankodott Hermione. – Nem akartuk hogy Hagrid véletlenül beindítsa!

– Hát persze... – Umbridge már nemcsak a loholástól zihált, hanem az izgalomtól is. – Hát persze, nem hagyhattátok, hogy az az ostoba félóriás hozzáférjen.

Umbridge csukladozva felkacagott. Harrynek minden önfegyelmét latba kellett vetnie, hogy ne ugorjon a torkának.

– Akkor hát... hol van?

Umbridge hangjában most már egy leheletnyi bizonytalanság csengett – feltehetőleg azért, mert Hermione határozottan a Tiltott Rengeteg felé vette az irányt.

– Természetesen az erdőben – felelte a lány. – Olyan helyre kellett tennünk, ahol a diákok véletlenül sem találhatják meg.

– Igaz – morogta nyugtalanul Umbridge. – Hát persze... Helyes... Továbbra is előttem mentek!

– Ha nekünk kell elöl menni, megkaphatjuk a pálcáját? – kérdezte dühösen Harry.

– Szó se lehet róla, kedves Potter – felelte negédesen Umbridge, és hátba bökte a pálcával Harryt. – Sajnálom, de a minisztériumnak rám sokkal nagyobb szüksége van, mint rátok.

Mikor az erdő szélére érték, Harry lopva ránézett Hermionéra.

Pálca nélkül besétálni a Tiltott Rengetegbe – ez nagyságrendekkel vakmerőbb és felelőtlenebb vállalkozás volt, mint bármi, amit aznap csináltak. Hermione azonban még csak el sem bizonytalanodott. Vetett egy lesújtó pillantást Umbridge-re, és elindult a fák között, méghozzá olyan tempóban, hogy a kurta lábú főinspektor kocogva is alig tudott lépést tartani vele.

– Nagyon messze van? – kérdezte zihálva Umbridge, miután egy tüskebokor több helyen is elszakította a talárját.

– Elég messze – felelte Hermione. – Jól elrejtettük.

Harry nyugtalansága egyre fokozódott. Hermione nem a Gróp tisztása felé vezető ösvényen indult el, hanem azon, amit Harry három éve, Aragog fészkéhez indulva követett. Hermione akkor nem volt vele, vagyis nem tudhatta, miféle veszély leselkedik rájuk arrafelé.

– Öhm... biztos vagy benne, hogy erre kell menni? – kérdezte nyomatékosan a lánytól.

– Persze! – felelte határozottan Hermione, és tovább csörtetett a sűrű aljnövényzetben. Harrynek feltűnt, hogy a lány indokolatlanul nagy zajt csapva halad előre. Mögöttük Umbridge elbotlott egy kifordult suhángban, és hasra esett. Egyikük sem állt meg, hogy felsegítse. Hermione épp csak hátrapillantott, és odakiáltotta neki:

– Még nem érkeztünk meg!

Harry megszaporázta lépteit, hogy felzárkózzon a lány mögé.

– Halkabban, Hermione! – szólt rá fojtott hangon. – Ne hívjuk fel magunkra a figyelmet...

– De, pontosan az a célom – felelte suttogva Hermione, és a futva közeledő Umbridge-re pillantott. – Majd meglátod...

Kitartóan folytatták a menetelést, mígnem ismét elértek az erdőnek abba a részébe, ahol a sűrű lombsátor alatt nappal is éjszakai sötétség honolt. Harrynek itt megint az a kellemetlen érzése támadt, hogy láthatatlan szemek figyelik minden lépését.

– Meddig megyünk még!? – csendült a hátuk mögött Umbridge bosszús hangja.

– Már közeledünk! – kiabálta Hermione. Épp ekkor értek ki egy valamivel világosabb, nedves avarral borított tisztásra. – Még néhány lépés...

Ekkor suhogás, majd ijesztő csattanás hallatszott – egy nyílvessző röppent el Hermione feje fölött, és fúródott az egyik fa törzsébe. A levegő egyszerre megtelt paták tompa dobogásával. Harry érezte, hogy megremeg a föld a talpa alatt. Umbridge felsikoltott, és élő pajzsként maga elé rántotta Harryt...

Harry kiszabadította magát, és körülnézett. Minden irányból kentaurok közeledtek feléjük – voltak vagy ötvenen, és mind felajzott íjjal a kezükben érkeztek. Harry, Hermione és Umbridge lassan a tisztás közepére hátráltak; a főinspektor nyüszített félelmében. Harry rápillantott Hermionéra – a lány arcán diadalmas mosoly ült.

– Ki vagy? – zendült egy hang.

Harry balra fordította a fejét. A támadók gyűrűjéből kilépett a Magorián nevű, gesztenyebarna szőrű kentaur. Társaihoz hasonlóan ő is felajzva tartotta íját, és Harryékre célzott vele. Umbridge, aki Harry jobbján állt és továbbra is nyüszített, most remegő kézzel a közeledő kentaurra szegezte pálcáját.

– Azt kérdeztem, ki vagy, emberfajzat! – ismételte zordan Magorián.

– Dolores Umbridge a nevem! – rikoltotta hisztérikusan Umbridge. – A Miniszteri Hivatal államtitkára, valamint a Roxfort főinspektora és igazgatója vagyok!

– A Mágiaügyi Minisztériumnak dolgozik? – kérdezte Magorián.

A többi kentaur nyugtalanul kapálni kezdte a földet.

– Úgy van! – vágta rá még élesebb és magasabb hangon Umbridge. – A Varázslény-felügyeleti Főosztály rendelete értelmében, ha egy magatokfajta félvér emberre támad...

– Minek neveztél minket? – hördült fel az a félelmetes külsejű, fekete kentaur, akit Harry Goron néven ismert. Társai is dühösen felmordultak, és többen feszegetni kezdték íjukat.

– Ne mondjon ilyet rájuk! – csattant fel Hermione, de Umbridge mintha meg se hallotta volna. Remegő pálcáját még mindig Magoriánra szegezve folytatta a fenyegetőzést:

– A tizenöt per bé rendelkezés kimondja, hogy az olyan varázslény, amely megközelítőleg emberi értelemmel rendelkezik, így felelősnek tekinthető cselekedeteiért...

– Megközelítőleg emberi értelemmel rendelkezik? – visszhangozta Magorián. Goron és néhány társa haragosan felhorkant. – Ne sértegess minket, emberfajzat! A mi értelmünk, hála Jupiternek, messze túlszárnyalja az emberekét!

– Mit kerestek az erdőnkben? – harsogta a markáns arcú, szürke kentaur, akivel Harryék az előző erdei kirándulásukon is találkoztak. – Miért jöttetek ide?

– A ti erdőtökben? – visította Umbridge. Már nemcsak a félelemtől remegett, hanem a felháborodástól is. – Emlékeztetlek, hogy csak azért élhettek itt, mert a Mágiaügyi Minisztérium engedélyt adott...

Umbridge dobhártyaszaggató sikítással a fejéhez kapott – egy nyílvessző olyan közel suhant el fölötte, hogy súrolta egérszürke haját. A kentaurok üdvrivalgással és nevetéssel jutalmazták az ügyes lövést. Vad, nyerítő kacagásuk és a földet kapáló súlyos paták zaja félelmetesen visszhangzott a félhomályban.

– Kié hát ez az erdő, emberfajzat? – ordította fenyegetően Goron.

– Mocskos félállatok! – visította Umbridge, két karjával védve a fejét. – Bestiák! Vérszomjas fenevadak!

– Hallgasson! – kiáltott rá Hermione.

Umbridge azonban ismét Magoriánra szegezte pálcáját, és elkiáltotta magát:

– Incarcerandus!

Egy szempillantás alatt vastag, kígyózó kötelek tekeredtek Magorián embertestére és karjaira. A kentaur iszonyatos üvöltéssel felágaskodott – társai pedig habozás nélkül támadásba lendültek.

Harry a földre rántotta Hermionét, s mindketten az avarba fúrták arcukat. A földrengető patadobogást hallva Harry pár másodpercig úgy érezte, itt a vég – de a dühösen üvöltő kentaurok átugrották, illetve kikerülték őket.

– Neeee! – hallotta Harry Umbridge visítását. – Neeeee... Államtitkár vagyok... megtiltom... Ne merjetek hozzám érni, vadállatok... neeee!

Piros fény villant – Harry feltételezte, hogy Umbridge kábító átkot küldött valamelyik kentaurra – aztán a főinspektor velőtrázóan felsikoltott. Harry óvatosan felemelte a fejét, és látta, amint Goron hátulról elkapja, és a magasba emeli a kapálózó főinspektort.

Umbridge elejtette pálcáját, s az az avarba esett. Harry szíve megdobbant. Ha meg tudná szerezni...

Kinyújtotta a kezét a pálca után, de egy lesújtó pata megelőzte – a pálca gyászos reccsenéssel két egyforma darabra tört.

– Gyerünk! – harsant egy hang Harry füle mellett, majd egy kéz a grabancánál fogva talpra rángatta őt. Harry a kentaurfejek és -vállak fölött átpillantva még éppen látta, amint Goron eltűnt Umbridge-dzsel a fák között. A főinspektor sikoltozása egyre távolodott, s végül beleveszett a kétszáznál is több pata dobogásába.

– Ezekkel mi legyen? – kérdezte a markáns arcú szürke kentaur, aki Hermione karját markolta.

– Ők még gyerekek – csendült egy szomorkás hang Harry háta mögött. – Csikókat nem bántunk.

– Ők hozták ide a nőstényt, Ronan! – felelte az a kentaur, aki Harry karját markolta. – Különben sem olyan kicsik ezek... Ez itt már szinte férfi.

Azzal megrázta Harryt a talárja nyakánál fogva.

– Kérem szépen – zihálta Hermione – kérem szépen, ne bántsatok minket! Mi nem vagyunk olyanok, mint ő, mi nem a minisztériumnak dolgozunk! Csak azért jöttünk ide, mert reméltük, hogy megszabadítotok tőle minket.

Harrynek elég volt a Hermionét őrző kentaur arcára pillantania, máris tudta, hogy a lány nagy hibát követett el utolsó mondatával.

A szürke kentaur felszegte fejét, hátsó lábával dobogni kezdett, és dühösen felhorkant:

– Látod, Ronan? Arcátlanok, mint minden ember! Szóval velünk végeztetted el a piszkos munkát, emberlány! Elvártad, hogy a szolgálatodra álljunk, és mint holmi csaholó kutyafalka, elkergessük az ellenségedet!

– Nem! – visította rémülten Hermione. – Dehogy! Nem vártam el semmit! Csak reméltem, hogy... hogy segítetek nekünk...

Ez a magyarázat sem bizonyult túl szerencsésnek.

– Mi nem segítünk embereknek! – fortyant fel a Harry mögött álló kentaur. Még szorosabban megmarkolta Harry grabancát, és hátrált vagy három lépést, aminek következtében Harry egy pillanatig a levegőben lógott. – Büszkék vagyunk rá, hogy nekünk senki nem parancsol! Tévedsz, ha azt hiszed, hogy ezek után elengedünk! Nem fogsz eldicsekedni a társaidnak, hogy a kentaurok kiszolgáltak téged!

– Nem akarunk dicsekedni! – kiabálta Harry. – Tudjuk, hogy nem azért tettétek, mert mi akarjuk...

Szavai azonban süket fülekre találtak.

Egy szakállas kentaur a tömeg közepéből így kiáltott:

– Kéretlenül jöttek ide, fizessenek meg érte!

A többiek helyeseltek, s egy szürkésbarna szőrű kentaur hozzátette:

– Osztozzanak a nőstény sorsában!

– Azt mondtátok, nem bántotok ártatlanokat! – zokogta Hermione, s ezúttal nem hiányoztak a szeméből a könnyek. – Nem tettünk semmi rosszat! Nem fogtunk pálcát rátok, nem fenyegetőztünk... Csak szeretnénk visszamenni az iskolába, könyörgök, engedjetek el minket...

– Ne hidd, emberlány, hogy mind olyanok vagyunk, mint az áruló Firenze! – harsogta a szürke kentaur. Társai nyerítő kiáltásokkal fejezték ki egyetértésüket. – Talán jámbor beszélő lovaknak tartottál minket!? Tudd meg, hogy ősi nép vagyunk! Nem tűrjük a varázslók úrhatnámságát, a sértéseiteket! Nem fogadjuk el a törvényeiteket, nem ismerjük el a fensőbbségeteket, nem...

Nem derült ki, hogy mit nem csinálnak még a kentaurok, mert ebben a pillanatban olyan hangos recsegés-ropogás hangzott fel a tisztás szélénél, hogy Harry, Hermione és az ötven kentaur mind arrafelé fordultak. Harry a földre roskadt – a mögötte álló kentaur váratlanul elengedte őt, hogy előkapja és felajzza íját. Hermione is kiszabadult őrzője markából; Harry odaugrott hozzá, s együtt nézték, ahogy a recsegve széthajló fák közül megjelent Gróp hatalmas alakja.

Az óriáshoz legközelebb toporgó kentaurok nekihátráltak a mögöttük állóknak. A tisztás egy szempillantás alatt a hatalmas, szürkés arcra szegeződő nyílvesszők erdejévé változott. Gróp bambán eltátotta ferde száját, úgyhogy kivillantak sárga féltéglafogai, és iszapzöld szemét kissé összehúzva lehunyorgott a lábánál összegyűlt seregre. Mindkét bokáján szakadt kötelek lógtak.

Némi szemlélődés után Gróp nagyra tátotta száját, és megszólalt:

– Hági.

Harry nem tudta, mit jelent a szó, se azt, hogy milyen nyelven van, de nem is érdekelte különösebben a probléma. Figyelmét Gróp lábfeje kötötte le, ami majdnem olyan hosszú volt, mint az ő egész teste. Hermione belekapaszkodott a karjába. A kentaurok némán, mozdulatlanul álltak, egy pillanatra se véve le szemüket az óriásról, aki hatalmas, gömbölyű fejét jobbra-balra forgatva pásztázta csapatukat, mintha egy elejtett tárgyat keresne közöttük.

– Hági! – ismételte az óriás, valamivel türelmetlenebben.

– Hordd el magad! – kiáltott rá Magorián. – Nincs helyed közöttünk!

E szavak a legcsekélyebb hatással se voltak Grópra. Kissé előrehajolt (a kentaurok keze megfeszült íjaikon), és elbődült:

– Hági!

Néhány kentaur nyugtalanul toporogni kezdett. Hermione arca viszont kissé felderült.

– Harry! – suttogta. – Szerintem Hagrid nevét próbálja mondani!

Gróp ebben a pillanatban fedezte fel őket – a két magányos embert a kentaurok tengerében. Még egy fél méterrel lejjebb eresztette fejét, és rájuk meredt. Harry érezte, hogy Hermione reszketni kezd. Gróp megint kitátotta száját, és mély, dübörgő hangon így szólt.

– Hermi.

– Uramisten... – Hermione kétségbeesetten megszorította Harry karját. Úgy tűnt, menten elájul. – Emlékszik a nevemre!

– Hermi! – mennydörögte Gróp. – Hol Hági?

– Nem tudom! – visította rémülten Hermione. – Sajnálom, Gróp, nem tudom!

– Gróp akar Hági!

Az óriás egyik keze sebesen közeledni kezdett Harryék felé.

Hermione felsikoltott, hátrálni kezdett, és elesett. Harry varázspálca híján felkészült rá, hogy kézzel, lábbal és foggal védekezzen a hatalmas kéz ellen, amely most könnyedén félresöpört egy hófehér kentaurt.

A többi kentaur csak erre várt – Gróp kinyújtott ujjai egy méterre sem voltak Harrytől, amikor ötven nyílvessző röppent a magasba, sündisznóháttá változtatva az óriás hatalmas arcát. Gróp felordított a dühtől és a fájdalomtól. Azonnal felegyenesedett, és két kézzel megdörzsölte az arcát. A nyílvesszők szárát így sikerült is letörnie, a fémhegyeket viszont csak még mélyebben belenyomta a húsába.

Az óriás toporzékolt, ordított, a kentaurcsapat rémülten szóródott szét. Harry talpra segítette Hermionét, s közben kavicsméretű vércseppek záporát érezte a tarkóján és a hátán. Ezután mindketten futásnak eredtek. Rohantak, ahogy a lábuk bírta, s csak akkor néztek hátra, mikor beértek a menedéket nyújtó fák közé. Gróp vérben ázó arccal, vakon kapkodott a kentaurok után, akik vágtatva menekültek előle a tisztás túlsó széle felé. Az óriás üldözőbe vette őket, derékba tört és gyökerestül kidöntött fák tucatjait hagyva maga után.

– Istenem – nyögte Hermione. Annyira remegett a lába, hogy leroskadt a földre. – Gróp képes, és az összeset megöli!

– Őszintén szólva nem nagyon izgat – felelte mogorván Harry.

A vágtató kentaurok és a csörtető óriás csapta zaj egyre halkult.

Harry csak állt, és kábán hallgatta – aztán egyszerre belenyilallt a fájdalom a sebhelyébe, és torokszorító rémület fogta el. Rengeteg időt veszítettek, mi több, most még annyi lehetőségük sem volt Sirius segítségére sietni, mint közvetlenül a látomás után: a pálcájukat elvették, és ott álltak a Tiltott Rengeteg kellős közepén, a lehető legtávolabb mindenféle közlekedési eszköztől.

– Gratulálok – mordult rá Hermionéra Harry, csak hogy levezesse keserű indulata egy részét. – Csodás terv volt. Na és most mi legyen?

– Vissza kell mennünk... a kastélyba – susogta erőtlenül Hermione.

– Mire odaérünk, Sirius rég halott lesz! – csattant fel Harry, és dühében belerúgott a legközelebbi fába. Valahol a feje fölött éles csivitelés hangzott fel, s felnézve, egy mérgesen hadonászó bólintért pillantott meg.

– Pálca nélkül úgysem tehetünk semmit – felelte csüggedten Hermione, és feltápászkodott. – Egyébként is: hogyan akartál eljutni Londonba?

– Mi is pont ezen gondolkoztunk – csendült egy hang valahol Hermione háta mögött.

Harry és Hermione ösztönösen közelebb húzódtak egymáshoz, és a szemüket meresztve belebámultak a sötét rengetegbe.

A fák között egyszer csak felbukkant Ron, a nyomában pedig Ginny, Neville és Luna. Valamennyiük külseje eléggé megviselt volt – Ginny arcán hosszú karmolások éktelenkedtek, Neville lila dudort viselt a jobb szeme fölött, Ron szája pedig még jobban felrepedt – ugyanakkor mind roppant büszke arcot vágtak.

– Na? – szólt Ron, egyik kezével félrehajtva egy alacsony ágat, a másikkal Harry felé nyújtva a pálcáját. – Van ötletetek?

– Hogy sikerült megszöknötök? – álmélkodott Harry.

– Pár kábító átokkal, egy lefegyverző bűbájjal, és Neville-nek is összejött egy szép hátráltató ártás – sorolta csevegő hangon Ron, s közben Hermionénak is visszaadta a pálcáját. – De Ginny volt a legjobb a rémdenevér-rontásával. Tök jól nézett ki Malfoy! Tele volt a képe olyan nagy, csapkodó izékkel. De mindegy... Szóval láttuk az ablakból, hogy az erdő felé mentetek, úgyhogy utánatok jöttünk. Mit csináltatok Umbridge-dzsel?

– Elhurcolta egy csapat kentaur – felelte Harry.

– És titeket elengedtek? – csodálkozott Ginny.

– Nem önszántukból. Gróp elkergette őket.

– Ki az a Gróp? – kérdezte érdeklődve Luna.

– Hagrid öccse – válaszolta Ron. – De most nem ő az érdekes. Mit derítettél ki a tűzben, Harry? Tényleg elkapta Tudodki Siriust, vagy...

– Igen – felelte Harry. Megint sajgó fájdalom hasított a sebhelyébe. – Sirius még életben van, de fogalmam sincs, hogy juthatnánk el Londonba, hogy segítsünk neki.

Erre senkinek nem volt kész válasza. A probléma valóban megoldhatatlannak tűnt.

– Az egyértelmű, hogy repülnünk kell, nem? – mondta végül Luna, tőle szokatlanul tárgyilagos hangon.

– Na persze – mordult rá ingerülten Harry. – Először is: nem repülnünk, ha ebbe magad is beleérted. Másodszor: Ron az egyetlen közülünk, akinek van elérhető seprűje, úgyhogy...

– Nekem is van seprűm! – szólt közbe Ginny.

– Igen, de te nem jössz velünk – torkolta le Ron.

– Bocs, de Sirius nekem ugyanúgy a barátom, mint neked! – feleselt a lány. Harrynek most tűnt csak fel, mennyire hasonlít Ginny Fredhez és George-hoz.

– Te még... – kezdte Harry, de Ginny a szavába vágott:

– Három évvel idősebb vagyok, mint te voltál, amikor megvédted a bölcsek kövét Tudodkitől. Mellesleg nekem köszönheted, hogy Malfoyt rémdenevérek csipkedik Umbridge szobájában...

– Persze, de...

– Együtt edzettünk a DS-ben – szólalt meg csendesen Neville. – Az egészet azért csináltuk, hogy legyen esélyünk Tudjukkivel szemben. Most van először rá alkalmunk, hogy tényleg tegyünk is valamit – vagy ez az egész csak játék volt?

Hermione türelmetlenül rázta a fejét.

– Nem, nem volt játék, de...

– Akkor veletek megyünk – vonta le a következtetést Neville. – Segíteni akarunk nektek.

– Így van! – helyeselt Luna.

Harry tekintete találkozott Ronéval. Tudta, hogy barátja ugyanazt gondolja, amit ő: ha eldönthetnék, hogy kiket visznek magukkal a DS tagjai közül, biztos nem Ginnyt, Neville-t és Lunát választanák.

– Fölöslegesen vitatkozunk – morogta a foga között Harry. – Még mindig nem tudjuk, hogyan juthatnánk el Londonba.

– Azt hittem, ezt már megbeszéltük – felelte tébolyító nyugalommal Luna. – Repülünk!

– Ide figyelj! – sziszegte Ron. – Lehet, hogy te seprű nélkül is szoktál röpködni, de mi sajnos nem tudunk szárnyat növeszteni.

– Nemcsak seprűn lehet lovagolni – mondta Luna.

– Pattanjunk fel a Szarvas Szipirtyóra? – acsargott Ron.

Lunának a szeme se rebbent.

– A morzsás szarvú szipirtyó nem tud repülni – felelte méltóságteljesen. – Ők viszont tudnak, és Hagrid szerint bárhova eltalálnak.

Harry megpördült a tengelye körült. A fák között két thesztrál álldogált. Hátborzongató fehér szemüket úgy meresztették a fojtott hangon beszélgető gyerekekre, mintha minden szót értenének.

– Igen! – suttogta izgatottan Harry, és már indult is a szárnyas lovak felé. Azok felszegték sárkányfejüket, és megrázták hosszú, éjfekete sörényüket. Harry örvendezve megpaskolta a közelebbi jószág fényes nyakát. Hogy is tarthatta csúnyának ezeket a csodás állatokat?

– Ezek azok a ló-izék? – kérdezte bizonytalanul Ron, miközben valahova a két thesztrál közé meredt. – Amiket csak az vesz észre, aki látott kinyiffanni valakit?

– Igen – bólintott Harry.

– Hány van itt?

– Csak kettő.

– Három kellene – mondta Hermione. Látszott rajta, hogy még mindig a kentauros kaland hatása alatt állt, de hangjában eltökéltség csendült.

– Négy kell, Hermione – javította ki Ginny.

Luna végignézett a társaságon.

– Ha jól számolom, hatan vagyunk – jegyezte meg higgadtan.

– Nem iskolai kirándulásra megyünk! – csattant fel Harry. – Neville, Ginny, Luna, nektek nem kell belekeverednetek ebbe.

A három megnevezett felháborodva tiltakozott. Harry sebhelye riasztóan sajogni kezdett. Nem tölthette vitatkozással a drága időt, ingerülten bólintott hát.

– Nem bánom, gyertek, ha akartok. De ha nem találunk több thesztrált, úgyse tudtok...

– Ne félj, jön még több is – vágott a szavába Ginny, aki Ronhoz hasonlóan mindenhova nézett, csak a lovakra nem.

– Miből gondolod?

– Abból, hogy ha nem vetted volna észre, csupa vér a ruhád, és Hermionéé is. Nem emlékszel? Hagrid nyers hússal csalogatta a thesztrálokat. Szerintem ezt a kettő is a vérszagra jött ide.

Harry érezte, hogy valami finoman húzogatja a talárja ujját.

A hozzá közelebb álló thesztrál a Gróp vérével átitatott szövetet nyalogatta.

– Jól van – bólintott hirtelen ötlettel Harry. – Akkor mi Ronnal elvisszük ezt a kettőt, Hermione pedig itt marad veletek, és idecsal még négy thesztrált...

– Szó se lehet róla! – tiltakozott Hermione. – Nem hagyhattok itt!

– A probléma megoldódott – mosolygott Luna. – Ott jön a többi. Jó erős szagotok lehet.

Harry megfordult; nem kevesebb mint hat vagy hét thesztrál közeledett a fák között. Nagy, bőrredős szárnyuk a testükre lapult, fehér szemük lidércfényként világított a sötétben.

Harry nem keresett több kifogást.

– Na gyerünk! Válasszatok lovat, és indulás!

Harmincnegyedik fejezet
A Misztériumügyi Főosztály

Harry megmarkolta thesztrálja sörényét, ráállt egy kínálkozó fatuskóra, és nagy nehezen feltornászta magát a ló selymes szőrű hátára. Az állat nem ellenkezett, csupán a fejét nyújtogatta hátrafelé, abban a reményben, hogy tovább nyalogathatja a véres talárt.

Harry biztonságosan elhelyezkedett – talált a térdének egy jó helyet a szárny töve alatt – aztán megnézte, hogy állnak a többiek. Neville épp azon igyekezett, hogy átvesse rövid lábát thesztrálja széles hátán; Luna már felült a lovára – mindkét lábát egy oldalon tartva, ahogy női nyergen szokás – és olyan higgadtan igazgatta talárját, mintha naponta lovagolna thesztrálháton.

Ron, Hermione és Ginny viszont csak álltak, és tátott szájjal bámultak társaikra.

– Mi van? – kérdezte Harry.

– Hogy üljünk fel a lovakra, ha egyszer nem látjuk őket? – kérdezett vissza Ron.

– Segítek! – szólt Luna, azzal könnyedén lecsusszant thesztráljáról, és odalépett Ronékhoz. – Gyertek!

Odavezette Ronékat a lovakhoz, egyenként felsegítette őket egy-egy állat hátára, végül felszólította a döbbent és igencsak megszeppent hármast, hogy kapaszkodjanak erősen thesztráljuk sörényébe. Utána dolgavégezetten visszaült paripájára.

– Tiszta őrület! – motyogta Ron, a thesztrál nyakát tapogatva. – Őrület... Bárcsak látnám őket...

– Ne kívánd azt magadnak – szólt sötéten Harry. – Készen álltok az indulásra?

Mindenki bólintott, és öt pár térd megfeszült a talárok alatt.

– Helyes...

Harry ránézett lova fekete fejére, és nyelt egyet.

– London, Mágiaügyi Minisztérium, látogatók bejárata – mondta bizonytalanul. – Öhm... ha tudod, hogy merre van...

A thesztrál egy másodpercre mozdulatlanná dermedt, aztán hirtelen mozdulattal kitárta szárnyát – ezzel kis híján ledobta Harryt – és elrugaszkodott a földről. Sebesen és meredeken emelkedett a magasba, akár egy rakéta; Harry erősen összeszorította a térdét, és gyorsan átölelte a thesztrál nyakát, mert érezte, hogy csúszni kezd az állat csontos fara felé. Aztán behunyta szemét, és arcát belenyomta a ló selymes sörényébe – így hatoltak át a sűrű lombsátron, és máris a lemenő nap fényétől vérvörösre festett ég vette körül őket.

Harry sosem utazott még ilyen szédítő sebességgel. A thesztrál pillanatok alatt elhúzott a kastély fölött, pedig alig mozgatta hatalmas szárnyát. Harry arcát csípte a hűvös levegő. A zúgó szélben szemét összehúzva hátranézett – öt útitársa ott repült mögötte, s mind mélyen ráhajoltak lovuk nyakára, hogy a menetszél minél kevésbé kapjon a testükbe.

Maguk mögött hagyták a roxforti birtokot, majd Roxmorts falut is. Harry hegyeket és folyókat pillantott meg a mélyben. Ahogy szürkült az ég, fények kis csoportjai – további falvak – siklottak el alattuk, majd egy kanyargós út tűnt fel, amin egy magányos autó araszolt hazafelé.

– Tiszta őrület! – hallotta Harry Ron rikkantását valahonnan hátulról. El tudta képzelni, milyen érzés lehet barátjának ilyen magasságban repülni úgy, hogy nem látja azt, ami a levegőben tartja.

A táj alkonyi homályba borult. Az apró ezüstcsillagok pöttyözte ég vörösesfeketévé sötétedett, s Harryék hamarosan már csak a muglivárosok fényeiből láthatták, hogy milyen magasan és milyen gyorsan repülnek. Harry még mindig szorosan átölelte lova nyakát, s buzdító gondolatokkal igyekezett még nagyobb sietségre ösztökélni az állatot.

Mennyi idő telhetett el azóta, hogy ott látta feküdni Siriust a föld alatti terem padlóján? Meddig bír még Sirius dacolni Voldemort akaratával? Csak annyit tudott, hogy keresztapja még nem teljesítette Voldemort parancsát, és nem is halt meg – ugyanis biztos volt benne, hogy ha bármelyik is bekövetkezik, megidéződik majd lelkében Voldemort diadalittas öröme vagy dühe, mégpedig olyan fájdalom kíséretében, mint amit a Mr. Weasley elleni támadás után érzett.

Kitartóan repültek az egyre mélyülő sötétben. Harry arca dermedtre fagyott, s lába elzsibbadt a kitartó szorításban, de nem mert testhelyzetet változtatni, nehogy lecsússzon a lóról... Megsiketítette a fülében zúgó szél, szája kiszáradt és átfagyott a hidegtől.

Fogalma sem volt már, hogy mióta vannak úton és merre járhatnak; teljesen rábízta magát a lassú szárnycsapásokkal suhanó bestiára.

Ha elkésnek...

Sirius még él, még küzd, érzem...

Ha Voldemort belátta, hogy Sirius nem fog megtörni...

Arról is tudnék...

Harry gyomra hirtelen felugrott a torkába. A thesztrál váratlanul előrebukott, s Harry karja megcsúszott a szőrös nyakon. Végre ereszkedni kezdtek... Harry sikoltást vélt hallani a háta mögül.

Óvatosan hátrapillantott, de nem látott zuhanó testet. Valószínűleg nem történt nagyobb baj, mint hogy társai is megijedtek a hirtelen irányváltoztatástól.

Egyre dagadó és kerekedő narancssárga fények vették körül őket; épületek tetejét pillantották meg, világító bogárszemekhez hasonlatos autólámpák tűntek fel alattuk, no meg sápadt, sárga fénykockák – kivilágított ablakok. Harry egy másodpercig úgy érezte, a thesztrállal együtt a földbe csapódik. Felkészült az ütközésre – maradék erejével megszorította a thesztrál nyakát és oldalát – de a ló végül olyan puhán ért földet, akár az árnyék.

Harry lecsusszant a thesztrál hátáról, és körülnézett az utcán: ott volt a túltöltött szemeteskonténer és nem messze tőle a vandál rongálás nyomait viselő telefonfülke. Mindkettőt sápadt, narancsszín fénybe vonta a közeli utcai lámpa.

Ron néhány lépéssel odébb landolt, és azon nyomban lebucskázott az aszfaltra.

– Soha többet – morogta, miközben feltápászkodott. El akart húzódni a lótól, de mivel nem látta, az hol van, egyenesen nekigyalogolt az állat farának, és kis híján megint elesett. – Soha, de soha többet... ilyen rémes utazást...

Hermione és Ginny Rontól balra és jobbra értek földet. Valamivel ügyesebben szálltak le lovukról, mint a fiú, de szemlátomást ők is megkönnyebbültek, hogy újra szilárd talaj van a talpuk alatt.

Neville reszkető tagokkal kászálódott le, Luna könnyedén és ruganyosan.

– És most hogyan tovább? – kérdezte Luna, olyan udvarias érdeklődéssel, mintha kellemes városi kiruccanáson venne részt.

– Erre! – felelte Harry. Hálásan megpaskolta thesztrálja nyakát, de közben már indult is a telefon felé. Kinyitotta a fülke ajtaját, majd társai tétovázása láttán hátraszólt: – Gyertek már!

Ron és Ginny engedelmesen beléptek a fülkébe, aztán Hermione, Neville és Luna is bepasszírozták magukat. Harry még egy pillantást vetett a thesztrálokra, melyek már a szemeteskonténert túrták ételmaradékok után kutatva – aztán Luna nyomában ő is bepréselte magát a fülkébe.

– Aki eléri a készüléket, tárcsázza a hat-kettő-négy-négy-kettőt!

Ron vállalkozott a feladatra. Bizarr szögben felfelé meresztett kezével a telefon felé nyúlt, és elforgatta a tárcsát. Miután az ötödszörre is visszapördült alaphelyzetébe, nyomban felcsendült a női hang:

– Köszöntöm a Mágiaügyi Minisztériumban. Kérem, adja meg nevét és látogatása célját.

– Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger – sorolta Harry. – Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood... Azért jöttünk, hogy megmentsünk valakit, ha a minisztérium nem képes rá.

– Köszönöm – felelte a higgadt női. hang. Látogatók, kérem, vegyék el kitűzőjüket, és erősítsék a talárjukra.

Féltucat jelvény csusszant zörögve a pénzvisszaadó vályúba.

Hermione kivette és Ginny feje fölött átnyúlva odaadta őket Harrynek, aki rápillantott a legfelsőre: Harry Potter, mentőakció.

– A minisztérium látogatójaként önök kötelesek motozásnak alávetni magukat, és pálcájukat regisztráció céljából átadni a fogadószint túlsó végében található asztalnál.

– Igen, tudjuk! – türelmetlenkedett Harry. Sebhelye fájdalmasan megsajdult. – Indulhatunk végre?

A telefonfülke padlója megremegett, és az üvegfalak mentén emelkedni kezdett a járda. A guberáló thesztrálok eltűntek, majd bezárult az akna teteje, s a tompa csikorgással ereszkedő fülkében vaksötét lett.

Kisvártatva megjelent a gyerekek lábán az aranysárga fénycsík, hogy aztán sávvá szélesedve elinduljon felfelé a testükön. Harry, amennyire tudta, behajlította térdét, és pálcáját markolva kinézett a fülkéből, hogy lássa, várja-e őket valaki a fogadószinten. A tágas csarnok azonban teljesen üresnek tűnt. A világítás se volt olyan ragyogó, mint nappal; a falba süllyesztett kandallók sötéten ásítottak, de mikor a lift végre megállt, Harry látta, hogy a sötétkék mennyezeten most is ott kígyóznak az aranyló szimbólumok.

– A Mágiaügyi Minisztérium kellemes itt-tartózkodást kíván önöknek! – mondta a női hang.

A telefonfülke ajtaja kitárult. Harry hátrálva kibotorkált belőle, majd Neville és Luna is ugyanígy tettek. A csarnokban nem hallatszott más zaj, csak monoton csobogás: az arany szökőkút medencéjébe egyenletes sugárban ontotta a vizet a varázsló és a boszorkány pálcája, a kentaur nyílvesszője, a kobold sipkájának csúcsa és a házimanó két hegyes füle.

– Gyertek – szólt fojtott hangon Harry, és futva elindult a csarnokban. A többiek követték. Elhaladtak a szökőkút mellett, és hamarosan elérték az asztalt, ahol az őrvarázsló első ott jártakor lemérte Harry pálcáját. – Az asztalnál most nem ült senki, s Harry biztosra vette, hogy ez nincs így rendjén. Rossz jelnek tartotta az őrvarázsló hiányát, és balsejtelme minden további lépéssel fokozódott. Barátaival áthaladtak az aranykapun, és hamarosan a liftekhez értek. Harry megnyomta a legközelebbi "le" gombot, mire szinte azonnal becsikorgott eléjük egy fülke. Az aranyrács visszhangzó csattanással kinyílt, a csapat beszállt a liftbe, és Harry megnyomta a kilences gombot. A rács becsukódott, s a fülke hangos csikorgás és zörgés közepette ereszkedni kezdett. A tárgyalás napján nem tűnt fel Harrynek, hogy a lift ilyen zajosan közlekedik. Biztosra vette, hogy ahány őrvarázsló csak van az épületben, mind tud már a jelenlétükről – de mikor a fülke megállt, a női hang csak annyit mondott: Rejtély- és Misztériumügyi Főosztály – és az ajtórács engedelmesen kinyílt. A gyerekek kiléptek a fülkéből a folyosóra. Ott semmi sem mozdult, csupán néhány közeli fáklya lángja lobbant meg sercegve a lift keltette huzatban.

Harry a dísztelen fekete ajtó felé fordult. Megérkezett hát végre a helyre, ahova álmában már hónapok óta járt.

– Gyerünk! – suttogta, és elindult a folyosón. Közvetlenül mögötte a tátott szájjal bámészkodó Luna haladt.

Két méterre az ajtótól Harry megállt.

– Jól van, figyeljetek! – szólt. – Szerintem pár embernek itt kellene maradnia őrködni.

– És hogyan szóljunk, ha történik valami? – vonta fel a szemöldökét Ginny. – Lehet, hogy kilométerekre lesztek tőlünk.

– Veled megyünk, Harry! – jelentette ki Neville.

– Ne is vitatkozzunk erről! – rázta a fejét Ron.

Harrynek cseppet sem volt ínyére, hogy hatodmagával menjen tovább, de úgy tűnt, nincs más választása. Újra az ajtó felé fordult hát, és tett még három lépést. Ahogy álmában is, az ajtó kitárult, s ő, nyomában a többiekkel, belépett rajta.

Tágas, kerek terembe értek, ahol a padlótól a mennyezetig minden fekete volt. A sötét falban tökéletesen egyforma, kilincs nélküli ajtók sorakoztak, közöttük pedig többkarú fali gyertyatartókban kék lángú gyertyák égtek. A sima márványlapokon tükröződő hideg, reszkető fényük azt a benyomást keltette, mintha a padló sötét víztükör volna.

– Valaki csukja be az ajtót! – dörmögte Harry.

Azonnal megbánta az utasítást, amint Neville teljesítette azt.

A folyosóról besütő fáklyafény nélkül a teremben olyan sötét lett, hogy néhány másodpercig semmi mást nem láttak, csak a remegő kék lángokat és kísérteties visszfényüket a padlón.

Harry álmában mindig habozás nélkül vágott át a helyiségen, és továbbment a bejárattal szemközt nyíló ajtón át. A tucatnyi ajtó láttán azonban elbizonytalanodott, s miközben azon

tanakodott, hogy melyiket válassza, dübörgés hangzott fel, és a gyertyák elmozdultak balra. A kerek fal forogni kezdett.

Hermione ijedten elkapta Harry karját. Talán attól tartott, hogy a padló is megmozdul a lábuk alatt, de ez nem következett be. A fal annyira felgyorsult, hogy a kék lángok néhány másodpercre összefüggő, vízszintes csíkká olvadtak össze – aztán a dübörgés hirtelen elhallgatott, a fal pedig lelassult és megállt.

Harry egy darabig nem látott semmi mást, csak az éles, kék csíkot, ami szinte égette a szemét.

– Ez meg mi volt? – suttogta szorongva Ron.

– Szerintem arra szolgált, hogy ne tudjuk, hol jöttünk be – vélekedett Ginny.

Harry nyomban belátta, hogy a lánynak igaza van: könnyebb lett volna megtalálni egy hangyát a szurokfekete padlón, mint rájönni, melyiken jöttek be a tucatnyi egyforma ajtó közül – illetve hogy melyiken kell továbbmenniük.

– Hogy fogunk visszatalálni a folyosóra? – aggodalmaskodott Neville.

– Az egyelőre nem fontos – felelte Harry. Pislogni kezdett, hogy eltüntesse káprázó szeméből a kék fénycsíkot, s közben görcsösen megmarkolta pálcáját. – Azon ráérünk akkor gondolkozni, ha már megtaláltuk Siriust.

– Mindenesetre ne kezdj el utána kiabálni – szólt Hermione. Figyelmeztetése felesleges volt: Harry ösztönei is azt súgták, hogy jobb lesz, ha csendben marad.

– Akkor hát merre megyünk tovább, Harry? – kérdezte Ron.

– Nem tu... – kezdte Harry, aztán nyelt egyet. – Álmomban a folyosóról nyíló ajtó egy sötét terembe vezetett – ebbe itt. Innen pedig átmentem egy olyan szobába, amelyikben furcsa fények voltak. Nyissunk be egypár ajtón! – tette hozzá sietve. – Megismerem a szobát, ha látom. Gyertek!

Azzal odament a szemközti ajtóhoz – a többiek követték – és bal tenyerét ráfektette a hűvös, sima lapra. Jobbjával előreszegezte pálcáját, hogy késlekedés nélkül használni tudja, és lökött egyet az ajtón.

Az ajtó ellenállás nélkül kinyílt.

Mögötte téglalap alakú helyiség tárult fel. A fekete előtér sötétje után ez a terem kimondottan világosnak tűnt a mennyezetről mélyen belógó, aranyláncos lámpáival, de nem az a remegő fény volt ez, amire Harry álmaiból emlékezett. A helyiségben nem volt más, csupán néhány asztal, valamint egy zöld folyadékkal teli hatalmas üvegtartály, amiben gyöngyházfényű, gömbölyded valamik úszkáltak.

– Mik ezek? – suttogta Ron.

– Nem tudom – felelte Harry.

– Halak? – találgatott Ginny.

– Vízfaló óriásférgek! – szólt izgatottan Luna. – Apa mondta, hogy a minisztériumban tenyésztenek...

– Nem! – vágott a szavába drámai hangon Hermione, és közelebb lépett a tartályhoz. – Ezek agyak.

– Agyak?

– Igen... Csak tudnám, mire használják őket.

Harry követte Hermionét. Közelről nézve valóban jól felismerhetőek voltak a tartály lakói: nyálkás karfiolfejekhez hasonlítottak, ahogy sejtelmes fénybe vonva elő-előbukkantak a zöld folyadék mélyéből.

– Menjünk tovább! – sürgette társait Harry. – Nem ezt a termet keressük.

– Innen is nyílnak ajtók – jegyezte meg Ron, és körbemutatott.

Harryt rémület fogta el: mekkora lehet ez a főosztály?

– Álmomban közvetlenül a sötét teremből mentem át abba a másodikba. Menjünk vissza, és próbáljunk meg egy másik ajtót.

Visszasiettek hát a kerek terembe; Harry szeme előtt most már nem a kék csík, hanem a kísérteties agyak képe lebegett.

– Várj! – szólt hirtelen Hermione, mikor a sereghajtó Luna be akarta csukni maga mögött az agyas terem ajtaját. – Pirocus!

A varázsszóra meglendítette pálcáját, s az ajtón egy nagy, tüzes X jelent meg. Amint kattant a zárnyelv, ismét felhangzott a dübörgés, és megint forogni kezdett a fal, de a kék csíkhoz ezúttal egy villogó piros-arany folt is társult, s mikor a fal megállt, a már kipróbált ajtón még mindig ott lángolt a jel.

– Ez jó ötlet volt – bólintott Harry. – Gyertek, nézzük meg, az hova nyílik!

Megint azt az ajtót célozta meg, amelyikkel épp szemben állt.

A többiek felsorakoztak mögötte, ő pedig előreszegezett pálcával belökte az ajtót.

Az elébük táruló terem téglalap alakú volt, akárcsak az előző, de tágasabb és valamivel sötétebb volt annál. Padlója hatméteres mélységben terült el, s a négy faltól lépcsőzetes kőpadok vezettek le oda. A helyiség olyan volt, akár egy amfiteátrum, vagy mint a tárgyalóterem, ahol Harry megjelent a Wizengamot előtt. Itt azonban középen – láncos szék helyett – egy kőemelvény, azon pedig egy faragott boltív állt. A ősrégi, csúcsíves építmény olyan romos és ingatag volt, hogy Harry nem is értette, mi tartja még egyben. Fal nem volt körülötte, hogy megtámassza, viszont lógott rajta egy megfakult fekete függöny vagy fátyol, ami – bár a helyiségben állt a levegő – finoman lengett, mintha nemrég hozzáértek volna.

– Van itt valaki? – kérdezte fennhangon Harry, és ráugrott a legfelső alatti padra. Nem kapott választ, de a fátyol továbbra is lengett.

– Vigyázz! – suttogta Hermione.

Harry lassú léptekkel leereszkedett a lépcsőn, majd a padlószintre érve elindult az emelvény felé. Léptei zengő visszhangot vertek a teremben. Mostani helyzetéből a boltív sokkal magasabbnak tűnt, mint fentről, az ajtótól nézve. A fátyolszerű függöny még mindig úgy lengett, mintha valaki nemrég átment volna rajta.

– Sirius? – szólalt meg újra Harry, de most már nem olyan hangosan.

Az a furcsa érzése támadt, hogy a függöny mögött áll valaki.

Pálcáját görcsösen markolva, óvatosan megkerülte a boltívet – de senkit nem talált ott. Nem látott mást, csupán a kopott függöny fonákját.

– Menjünk tovább! – indítványozta a kőlépcsősor közepe táján álló Hermione. – Nem tetszik nekem ez a hely, Harry. Menjünk innen!

A lány hangja ijedten csengett, sokkal ijedtebben, mint mikor az agyak mellett álltak. Harry azonban valamiért vonzónak találta a romos, ingatag boltívet, és kíváncsivá tette őt a lágyan lengő függöny. Erős kísértést érzett, hogy felkapaszkodjon az emelvényre, és átmenjen az építmény alatt.

– Menjünk innen, Harry! – ismételte sürgetően Hermione.

– Jó – felelte Harry, de nem mozdult. Hallani vélt valamit: a függöny túloldaláról halk suttogás, motyogás szűrődött át.

– Mit mondasz? – kérdezte. Hangja zengve visszhangzott a teremben.

Hermione lesietett a lépcsőn, és odalépett hozzá.

– Senki nem szólalt meg, Harry!

Harry elhúzódott a lánytól, és tovább bámulta a függönyt.

– Valaki suttog a túloldalon! – mondta. – Te vagy az, Ron?

– Én itt vagyok – felelte Ron, kilépve a boltív takarásából.

– Senki más nem hallja? – kérdezte türelmetlenül Harry. A suttogás és motyogás egyre erősödött. Harry azon kapta magát, hogy fél lábbal már az emelvényen áll.

– Én is hallom őket – suttogta Luna, miután a boltívet megkerülve csatlakozott Harryékhez. – Odabent emberek vannak!

– Mi az, hogy "odabent"? – csattant fel Hermione, ingerültebben, mint azt a helyzet indokolta. – Nincs semmiféle odabent! Ez csak egy boltív, nem lehet benne senki! Hagyd ezt abba, Harry, menjünk innen! – A lány megragadta Harry karját, de az ellenállt.

– Azért jöttünk, hogy megkeressük Siriust!

– Sirius – visszhangozta gépiesen Harry, s közben továbbra is megigézve meredt a lágyan lengő függönyre. – Igen...

Végül aztán eljutott a tudatáig a kulcsszó: Sirius – elfogták, kínozzák, ő pedig ezt a boltívet bámulja...

Több lépést hátrált, és nagy nehezen levette tekintetét a függönyről.

– Menjünk innen! – szólt eltökélten.

– Ezt mondtam én is... Gyerünk már! – mérgelődött Hermione.

Elindultak az emelvény körül. A túloldalon álló Ginny és Neville szintén tátott szájjal bámulta a függönyt. Hermione Ginnyt fogta karon, Ron pedig Neville-t, és szelíd erőszakkal elvonszolták őket a kőlépcső felé.

– Szerinted miféle átjáró volt ez? – fordult Hermionéhoz Harry, mikor már újra a kerek teremben álltak.

– Nem tudom, de hogy veszélyes, abban biztos vagyok – felelte határozottan a lány, s a második ajtót is megjelölte egy tüzes kereszttel.

A fal ismét forogni kezdett, majd megállt. Harry megint kiválasztott találomra egy ajtót, és lökött rajta egyet. Az ajtó azonban nem nyílt ki.

– Mi a baj? – kérdezte Hermione.

– Ez... be van zárva.

Harry most már a vállával próbálta belökni az ajtót, de az nem engedett.

– Akkor ez lesz az, nem? – szólt izgatottan Ron, és ő is nekifeszült az ajtónak. – Biztos, hogy ez az!

– Álljatok félre! – szólt rá a fiúkra Hermione. Rászegezte pálcáját arra a részre, ahol a közönséges ajtókon a zár van, és kimondta a varázsigét: – Alohomora!

Nem történt semmi.

– Sirius kése! – kapott észbe Harry. Elővette talárja zsebéből a szerszámot, és bedugta az ajtó szárnya és kerete közé. A többiek kíváncsian figyelték a műveletet. Harry végighúzta a kést a függőleges oldal mentén, azután kivette a résből, és megint megpróbálta belökni az ajtót. Az meg se mozdult, s mikor Harry a késre nézett, látta, hogy annak elolvadt a pengéje.

– Jó, akkor ezt a termet kihagyjuk – döntött Hermione.

– De mi van, ha épp ez az, amit keresünk? – kérdezte Ron, miközben kíváncsian, ugyanakkor borzongva meredt az ajtóra.

– Nem lehet az. Harry álmában könnyedén átjutott az ajtókon – felelte határozottan a lány, s erre az ajtóra is rajzolt egy tüzes X-et.

Harry közben zsebre dugta a használhatatlanná vált késnyelet.

– Azt hiszem, én tudom, mi van odabent! – szólt izgatottan Luna, miközben a fal újra pörögni kezdett.

– Persze, tudjuk, valami borzasztó – morogta Hermione, mire Neville idegesen felnevetett.

A fal megállt. Harry türelmetlenül odasietett a következő ajtóhoz, és belökte.

– Ez az!

Első pillantásra felismerte a helyiséget a gyönyörű, táncoló, gyémántos fényfoltokról. Mikor a szeme megszokta a csillogást, órákat pillantott meg mindenfelé: kicsiket és nagyokat, álló- fali- és ébresztőórákat. Teli volt velük a fal a könyvespolcok között, és tele voltak a szoba teljes hosszában álló asztalok. A levegőt ezerhangú ketyegés töltötte be, mintha megannyi láthatatlan, apró lábú katona menetelt volna fáradhatatlanul a szobában. A táncoló gyémántfény forrása a helyiség túlsó végében álló, hatalmas kristályedény volt.

– Erre!

Most, hogy végre megtalálták a helyes utat, Harry szíve vadul dobogni kezdett. Végigvezette társait a hosszú asztalok közti keskeny folyosón, megcélozva – akárcsak álmában – a fény forrását, a külön asztalon álló, embermagas kristályedényt, mely valamilyen kavargó, csillogó, levegőszerű anyaggal volt tele.

– Nahát! – suttogta Ginny, és a kristályedénybe mutatott. – Nézzétek!

Az edény szélként kavargó tartalma egy apró, ékkő módjára csillogó tojást sodort magával. A tojás emelkedett, közben feltört, és egy kolibri kelt ki belőle. A sodrás felvitte a madárkát az edény tetejéig, utána viszont lefelé húzta. Akkor a kolibri tollazata megint kusza és csapzott lett, s mire leért az edény aljába, már ismét magába zárta őt a tojás.

– Gyertek tovább! – szólt szigorúan Harry, mivel úgy tűnt, Ginny szívesen megvárná, amíg a kolibri újra kikel.

– Te talán nem ácsorogtál annál a boltívnél? – felelte bosszúsan a lány, de azért követte Harryt a kristályedény mögötti ajtóhoz.

– Igen, igen, ez az! – mondta megint Harry. A szíve most már olyan vadul vert, hogy úgy érezte, mások is hallják a dobogását. – Itt kell bemenni!

Végignézett a csapaton. Mind a kezükben tartották pálcájukat, s arcukra szorongás ült ki. Harry ismét az ajtó felé fordult, és belökte.

Megérkeztek a keresett helyre: feltárult előttük a templomszerű terem a poros üveggömböcskékkel telezsúfolt, toronymagas polcokkal. A gömbök tompán visszaverték a fali tartókba állított gyertyák fényét. A kerek teremhez hasonlóan itt is kék lángú gyertyák égtek. A helyiségben nagyon hideg volt.

Harry tett néhány óvatos lépést, és belesett két polc közé.

A hosszú folyosó sötéten és némán ásított: nem mozdult benne semmi.

– Azt mondtad, a kilencvenhetes sort keressük – suttogta Hermione.

– Igen – válaszolt halkan Harry, és felnézett a legközelebbi polc oldalára. A gyertyatartó alatt ezüst számjegyek álltak: 53.

– Azt hiszem, jobbra kell indulnunk – suttogta Hermione, a következő polcra pillantva. – Igen... az az ötvennégyes.

– Tartsátok készen a pálcátokat! – figyelmeztette a társait Harry.

A csapat nesztelen léptekkel, hátra-hátrapislogva elindult a sötétségbe vesző polcutcák mentén. Harry észrevette, hogy minden üveggömböcskéhez kicsi, elsárgult címke tartozik. Egyes gömbökből különös izzás áradt, mások sötétek és vakok voltak, akár a kiégett villanykörte.

Elhaladt a nyolcvannégyes, majd a nyolcvanötös polc mellett...

Harry minden idegszálával figyelt, várta a neszeket. Sirius talán elájult vagy felpeckelték a száját... Vagy, szólalt meg egy kéretlen hang a fejében, vagy már nem is él...

Azt megéreztem volna, felelte magának torkában dobogó szívvel Harry. Tudnám, ha meghalt volna...

– Kilencvenhét! – suttogta Hermione.

A gyerekek megálltak a keresett számmal jelölt polcnál, és óvatosan benéztek a mellette nyíló folyosóra. Senkit nem láttak odabent.

– Egészen a végén van – suttogta kissé kiszáradt szájjal Harry. – Innen nem látni el odáig.

Elindult az izzó és sötét gömböcskék hosszú sorai mentén.

A többiek követték.

– Itt kell lennie nem messze...

Harry minden lépésnél arra számított, hogy végre megpillantja a padlón kuporgó Sirius sötét körvonalait.

– Gyertek...

– Harry? – szólalt meg tétován Hermione.

– Itt lesz valahol – motyogta Harry, mintha nem is hallotta volna a lányt.

A hosszú polc végén derengő kék gyertyafény és kongó, poros csend fogadta őket. Nem volt ott senki.

– Lehet, hogy... – suttogta rekedten Harry, és benézett a szomszéd folyosóra. – Vagy talán... – Odaugrott a következőhöz.

– Harry? – szólította megint Hermione.

– Mi van? – mordult rá Harry.

– Szerintem... Sirius nincs itt.

A többiek hallgattak, s Harry nem bírt a szemükbe nézni.

Émelygés fogta el. Felfoghatatlan volt számára a kudarc. Siriusnak itt kell lennie, hiszen ezen a helyen látta őt.

Sietve elindult a polcok sora mentén, és minden egyes folyosóra benézett. Csend és üresség fogadta mindenütt. Visszafordult, elrohant néma társai mellett a másik irányba. Sirius nem volt sehol, és dulakodásra utaló nyomokat se talált.

– Harry! – szólt utána Ron.

– Mi van?

Nem volt kíváncsi Ron mondanivalójára. Nem akarta hallani, hogy hülyeség volt idejönniük, és hogy siessenek vissza a Roxfortba. Arcát elöntötte a forróság. Nem akart mást, csak hogy békén hagyják, hadd kuksoljon még egy darabig itt a sötétben, hadd halogassa a pillanatot, amikor ki kell tennie magát a fogadócsarnok bántó fényességének és persze a többiek szemrehányó pillantásainak.

– Láttad ezt? – kérdezte Ron.

– Mit? – kapta fel a fejét Harry. Ron talán nyomra bukkant?

Visszasietett a többiekhez, akik időközben tettek pár lépést visszafelé a kilencvenhetes polc mentén – és csalódottan látta, hogy Ron az egyik poros gömböcskére mered.

– Mit? – ismételte csüggedten.

– Ezen... rajta van a neved – mondta Ron.

Harry közelebb lépett barátjához. Ron az egyik tompán fénylő gömbre mutatott. Azt vastagon lepte a por, jelezve, hogy évek óta érintetlenül áll a helyén.

– Az én nevem? – értetlenkedett Harry.

Odalépett a polc elé. Alacsonyabb volt Ronnál, így csak lábujjhegyre állva és a nyakát nyújtogatva tudta elolvasni a gömb alatt a polcra erősített, sárguló címkét. Azon kézzel írott, cirkalmas betűkkel egy tizenhat évvel korábbi dátum, valamint az alábbi szöveg állt:

S.P.T.-től A.P.W.B.D-nak
Sötét Nagyúr és (?) Harry Potter

Harry rámeredt a címkére.

– Mi a fene ez? – kérdezte szorongva Ron. – Hogy kerül ide a neved? – Végignézte a polcszakasz többi címkéjét. – Az én nevem nincs itt – állapította meg tanácstalanul. – És a többieké sem.

Harry keze elindult a gömb felé.

– Szerintem ne nyúlj hozzá – szólt rá Hermione.

– Miért ne? Kinek szólna, ha nem nekem?

– Ne fogd meg, Harry! – szólalt meg váratlanul Neville.

Harry ránézett. Neville kerek arcán verejték csillogott – úgy tűnt, nem sokáig bírja már az izgalmakat.

– Rajta van a nevem – zárta le a vitát Harry, s bár érezte, hogy felelőtlenség, amit tesz, a markába zárta a gömböcskét. Arra számított, hogy az hideg lesz, de az ellenkezőjét kellett tapasztalnia.

Az üveggolyó olyan meleg volt, mintha órákig a napon feküdt volna. Harry leemelte a polcról, és rámeredt. Azt várta, sőt remélte, hogy történik valami drámai dolog, ami értelmet ad hosszú és veszélyes utazásuknak.

De nem történt semmi. A többiek körülállták Harryt, és nézegetni kezdték a gömböt, melyet ő most néhány mozdulattal megtisztított a rátapadt portól.

És ekkor a hátuk mögött megszólalt egy lusta, gúnyos hang:

– Ügyes vagy, Potter! Most pedig szépen lassan fordulj meg, és add ide azt nekem!

Harmincötödik fejezet

Túl a függönyön

Balra is, jobbra is fekete alakok bontakoztak ki a sötétből, elállva a menekülés útját. Csuklyák rései mögött szemek csillantak, s tucatnyi égő pálcahegy szegeződött a gyerekekre.

Ginny felsikoltott.

– Add ide, Potter! – ismételte a Lucius Malfoy hangján szóló csuklyás, és kinyújtotta tenyérrel felfelé fordított kezét.

Harry gyomra öklömnyire rándult össze. Csapdába estek, s kétszeres túlerővel kell szembenézniük.

– Add ide! – mondta megint Malfoy.

– Hol van Sirius? – kérdezte Harry.

A halálfalók közül többen felnevettek, s a Harrytől balra álló csoportban éles női hang csendült:

– A Sötét Nagyúr most sem tévedett!

– Most sem tévedett – visszhangozta Malfoy. – Gyerünk, Potter, add ide a jóslatot!

– Tudni akarom, hol van Sirius!

– Tudni akarom, hol van Sirius! – ismételte gúnyosan a nő.

A halálfalók közelebb nyomultak, úgyhogy már fél méterre sem voltak Harryéktől. Harry szeme káprázni kezdett pálcáik fényétől.

– Elfogták őt – szólt Harry, legyűrve a mellkasát szorító rémületet, a páni félelmet, ami azóta lappangott benne, mióta beléptek a kilencvenhetes polc folyosójára. – Itt van. Tudom, hogy itt van.

– A pici baba sílva felliadt, és azt hitte, idaz, amit álmodott – gügyögte gúnyosan a nő. Harry érezte, hogy Ron mocorogni kezd mellette.

– Még ne tégy semmit – morogta. – Majd ha szólok...

A nő rikoltva felkacagott.

– Halljátok ezt? Halljátok? Úgy utasítgatja a többi kölyköt, mintha szembe akarna szállni velünk!

– Ó, nem ismered te még Pottert, Bellatrix – duruzsolta Malfoy. – Borzasztóan szeret hősködni. A Sötét Nagyúr is tisztában van ezzel. Add ide a jóslatot, Potter!

– Tudom, hogy itt van Sirius – ismételte csökönyösen Harry, pedig a rémület már úgy elszorította a torkát, hogy lélegezni is alig tudott. – Tudom, hogy foglyul ejtették!

Most még több halálfaló nevetett – a leghangosabban a nő.

– Ideje, hogy megtanuld, mi a különbség álom és valóság között – szólt Malfoy. – Most pedig add ide a jóslatot, különben pálcát használunk.

– Csak tessék! – mondta Harry, és mellmagasságba emelte saját pálcáját. Ron, Hermione, Neville, Ginny és Luna ugyanígy tettek. Harry görcsölő gyomra csavarodott egyet. Ha Sirius valóban nincs itt, teljesen értelmetlenül hozta magával barátait a biztos pusztulásba.

A halálfalók azonban nem támadtak.

– Add ide a jóslatot, akkor nem esik bántódásotok – mondta higgadtan Malfoy.

Most Harry hallatott valami nevetésfélét.

– Naná, persze! Odaadom ezt a... mit mondott? Jóslatot? És akkor szépen elengednek minket, mi?

Még be se fejezte a mondatot, mikor a csuklyás nő felkiáltott:

– Invito jós...!

Harry nem késett a védekezéssel: – Protego! – harsogta, mielőtt a nő végigmondhatta volna a varázsigét. Az üveggömb előrecsusszant az ujjai hegyéig, de ott megállt.

– Játszani azt tud a pici Potter-baba – sziszegte a nő, és szeme felizzott a csuklya mögött. – Na jó, akkor...

– Megmondtam, hogy nem! – ordított rá Malfoy. – Ha összetöröd...

Harry agya vadul zakatolni kezdett. A halálfalók mindenáron meg akarják szerezni az üveggolyót. Neki nincs szüksége rá. Nincs más vágya, csak élve kivinni innen a barátait. Ne ők fizessenek az ő ostobaságáért...

A nő kilépett társai közül, és levette csuklyáját. Az Azkaban beesetté, halálfejszerűvé tette Bellatrix Lestrange arcát, de szeme annál elevenebb volt: eszelős tűz izzott benne.

– Kéreted magad, kölyök? – szólt szaporán hullámzó mellkassal. – Hát jó... Fogjátok a legkisebbet! – utasította a mellette álló halálfalókat. – Lássuk, mit szól hozzá, ha kezelésbe vesszük a kislányt. Majd én csinálom!

Harry érezte, hogy társai közelebb húzódnak Ginnyhez. Ő maga is tett egy oldalazó lépést – így közvetlenül a lány elé került – és a melléhez szorította az üveggömböcskét.

– Ha bármelyikünket megtámad, ez itt összetörik – fordult Bellatrixhoz. – A főnökük nem fog örülni, ha üres kézzel mennek vissza hozzá.

A nő nem mozdult, csupán rámeredt Harryre, és közben nyelve hegyével megnedvesítette ajkát.

– Különben is – folytatta Harry – miféle jóslat ez, amiről beszélünk?

Egyelőre nem volt jobb ötlete, mint folytatni a beszélgetést, húzni az időt. Neville remegő karja nekinyomódott az övének. Egy másik társa lélegzetét a tarkóján érezte. Remélte, hogy a többieknek előbb-utóbb támad valamilyen használható ötletük – ő maga ugyanis teljesen tanácstalan volt.

– Miféle jóslat? – visszhangozta elkomorodva Bellatrix. – Viccelsz velem, Harry Potter?

– Nem, nem viccelek – felelte Harry. Közben végighordozta tekintetét a halálfalókon, keresve a gyenge láncszemet, a rést, amin át eliszkolhatnak. – Miért kell ez Voldemortnak?

A halálfalók közül többen felszisszentek.

– Ki mered mondani a nevét? – suttogta Bellatrix.

– Persze – felelte Harry. Még jobban megszorította az üveggolyót, arra számítva, hogy megint megpróbálják majd kibűvölni a kezéből. – Miért ne mondhatnám ki, hogy Vol...

– Fogd be a szád! – visította Bellatrix. – Ne merd méltatlan szádra venni a nevet! Ne merd beszennyezni a mocskos félvér nyelveddel! Ne merd...

– Ő is félvér! Nem tudta? – feleselt Harry. Hermione belenyögött a fülébe. – Bizony, Voldemort is az. Az anyja boszorkány volt, de az apja mugli. Vagy talán azt mesélte a bandájának, hogy aranyvérű?

– Stup...

– Ne!

Bellatrix Lestrange pálcájának végéből vörös fénycsík indult Harry felé. Malfoy azonban egy másik bűbájjal eltérítette az átkot, így az a polcba csapódott, és levert jó néhány üveggömböt.

A földön széthullott cserepek közül két füstként lebegő, gyöngyszürke kísértetalak emelkedett ki. Mindkettő beszélni kezdett, de Malfoy és Bellatrix kiabálása közepette csak töredékeket lehetett érteni abból, amit mondtak.

– ...és a napfordulókor beköszönt egy új... – zengte az egyik, egy szakállas öregember.

– Ne támadj rá! Meg kell szereznünk a jóslatot!

– Bemocskolja... van képe... – visította őrjöngve Bellatrix. – Nem szégyelli magát... a mocskos félvér...

– Előbb meg kell szereznünk a próféciát! – mennydörögte Malfoy.

– ...és nem jön több utána... – búgta sejtelmesen a másik árnyalak, egy fiatal nő.

A gömbökből kiszabadult kísértetek ezután köddé foszlottak, és már csak a padlón szétszóródott üvegcserepek emlékeztettek rájuk.

Harrynek azonban a láttukra támadt egy ötlete. A gond csak az volt, hogy valahogy közölnie kellett tervét a többiekkel.

– Még mindig nem mondták el, mi különleges van ebben a jóslatban, amit át kellene adnom – szólt. Közben lassan odébb húzta a lábát, mögötte álló társát keresve.

– Ne játszadozz velünk, Potter! – morogta Malfoy.

– Nem játszadozom – felelte Harry, megosztva figyelmét a beszélgetés és tapogatózás között. Lába végül beleütközött egy cipőorrba. Rátaposott. Hermione felszisszent a háta mögött, majd suttogva megkérdezte:

– Mi van?

– Dumbledore talán nem mondta el neked – sziszegte a foga közt Malfoy – hogy itt, a Misztériumügyi Főosztályon rejtőzik az ok, amiért azt a heget kaptad a homlokodra?

– Hogy... mi? – Harry egy pillanatra teljesen megfeledkezett a tervéről. – A sebhelyemről beszél?

– Mi van? – suttogta sürgetően Hermione.

– Lehetséges volna? – duruzsolta kajánul Malfoy. Több halálfaló megint felnevetett, lehetőséget adva rá, hogy Harry odasúgja Hermionénak:

– Döntsétek a polcokat...

– Tehát Dumbledore nem mondta el... – ismételte Malfoy. – Igen, ez megmagyarázza, hogy miért csak most jöttél el. A Sötét Nagyúr nem értette...

– ...mikor szólok, hogy most...

– ...hogy miért nem rohantál rögtön ide, miután álmodban megmutatta neked, hol van a jóslat. Azt hitte, a kíváncsiság arra sarkall majd, hogy meghallgasd, hogyan szól szó szerint...

– Igen? – Harry hallotta, hogy a háta mögött Hermione suttogva továbbadja az üzenetet. Tovább beszélt hát, hogy lekösse a halálfalók figyelmét. – Szóval azt akarta, hogy jöjjek el, és szerezzem meg. Miért?

– Miért? – Malfoy hitetlenkedve felnevetett. – Azért, mert a Misztériumügyi Főosztályról csak azok vihetik el a jóslatokat, akikről azok szólnak. Ezért nem lophatták el mások a jóslatot a Sötét Nagyúr számára.

– És miért akart ellopatni egy rólam szóló jóslatot?

– Mert a jóslat kettőtökről szól, Potter, kettőtökről! Sosem gondolkoztál még azon, hogy miért akart a Sötét Nagyúr végezni veled már csecsemőkorodban?

Harry rámeredt a hosszúkás lyukakra, amelyek mögött Malfoy szeme csillogott. E miatt a jóslat miatt haltak meg a szülei? Emiatt kell a villám alakú sebhelyet viselnie? Itt van a markában a válasz az összes nagy kérdésre?

– Valaki jósolt valamit Voldemortról és rólam? – motyogta, ujjai szoros ölelésébe fogva a cikesznél alig nagyobb, meleg üveggolyót. – És Voldemort addig mesterkedett, amíg idecsalt, hogy megszerezzem neki? Miért nem jött el érte ő maga?

– Ő maga!? – visított fel társai eszelős nevetése közepette Bellatrix. – Azt várod a Sötét Nagyúrtól, hogy besétáljon a Mágiaügyi Minisztériumba, ahol olyan kedvesen szemet hunynak a visszatérése fölött? Hogy leleplezze magát az aurorok előtt, akik nem is törődnek vele, mert inkább az én drága unokaöcsémet hajkurásszák?

– Szóval most magukat küldte, hogy végezzék el helyette a piszkos munkát – következtetett Harry. – Miután Sturgisszel és O'Mennel befuccsolt...

– Okos vagy, Potter, nagyon okos – duruzsolta Malfoy. – A Sötét Nagyúr tudja, hogy van eszed...

– Most! – rikkantotta Harry.

A háta mögött öt hang kiáltott fel: – Reducto! – és öt átok röppent öt különböző irányba. A szemközti polcokon hatalmas lyukak robbantak, s az egész toronymagas faszerkezet inogni kezdett.

Vagy száz üveggolyó zuhant a padlóra és tört szét, gyöngyszürke alakok tömkelegét eresztve a levegőbe. A régmúltból felidézett hangok kórusához üvegcsörömpölés és a padlóra zuhanó polcdarabok zaja adta a kíséretet.

– Futás! – kiáltotta Harry.

A polcok vészesen meginogtak, üveggömbök újabb záporát zúdítva a közöttük állók fejére. Harry a talárjánál fogva megragadta és vonszolni kezdte Hermionét. Közben a másik kezét a feje fölé emelte, hogy védekezzen a fa- és üvegzápor ellen. Az egyik halálfaló rájuk vetette magát a porfelhőn át – Harry lendületből belevágta könyökét a csuklyás arcba. Mindenki kiabált, ordított vagy épp jajgatott; a polctornyok hatalmas robajjal összeroskadtak, a gömbökből kiszabadult látók pedig zengték, zúgták jóslataikat...

Harry látta, hogy szabad az út a kijárat felé. Ron, Ginny és Luna már el is szaladtak, két karral védelmezve fejüket. Valami súlyos tárgy csapott Harry arcába, de ő csak lehúzta a fejét, és rohant

tovább. Aztán egy kéz elkapta a vállát; a következő pillanatban Hermione kiáltását hallotta: – Stupor! – és a kéz eltűnt...

Elérték a kilencvenhetes polc végét. Harry befordult jobbra, és ettől kezdve úgy rohant, ahogy a lába bírta. Hátulról szaladó lépteket hallott, és Hermione hangját, ahogy Neville-t biztatja. Az ajtó, amin bejöttek a terembe, félig nyitva volt – Harry látta a kristályedény ragyogó fényét. A jóslatot szorongatva átrohant a másik terembe, ott megállt, bevárta Hermionét és Neville-t, s miután megérkeztek, becsapta az ajtót.

– Colloportus! – kiáltotta Hermione, mire az ajtó furcsa, cuppanó hanggal bezárult.

– Hol... hol vannak a többiek? – zihálta Harry.

Eddig azt hitte, hogy Ron, Luna és Ginny, akik előttük jártak, már a kristályedényes teremben vannak, de most látnia kellett, hogy hármukon kívül nincs ott senki.

– Rossz felé mentek! – suttogta rémülten Hermione.

– Hallgassátok! – szólt fojtott hangon Neville.

Lábdobogás és kiáltások szűrődtek a terembe. Harry a lezárt ajtóra szorította a fülét, s tisztán hallotta Malfoy hangját:

– Hagyd, Nott! Mondom, hogy ne törődj vele! Mit számít a sérülése, ha elveszítjük a jóslatot! Jugson, gyere ide, szervezetten kell folytatnunk a kutatást! Párokban megyünk tovább, és ne feledjétek: finoman kell bánni Potterrel, amíg nála van a jóslat! A többit megölhetitek, ha kell. Bellatrix, Rodolphus, ti balra menjetek! Crak és Rabastan, ti jobbra – Jugson, Dolohov, ti erre – Rookwood, arra – Mulciber, te velem jössz!

– Most mit csináljunk? – kérdezte a tetőtől talpig reszkető Hermione.

– Mindenesetre nem várjuk meg, amíg ránk találnak – felelte Harry. – Tűnjünk el az ajtótól!

A lehető legcsendesebb léptekkel futásnak eredtek. Elszaladtak a kristályedény mellett, s már majdnem elérték a kerek terembe nyíló ajtót, mikor Harry hallotta, hogy valami nagy és nehéz zuhan neki az ajtónak, amit Hermione bűbájjal lezárt.

– Állj félre! – reccsent egy durva hang. – Alohomora!

Az ajtó kitárult. Harry, Hermione és Neville egy szempillantás alatt bebújtak egy asztal alá. Onnan jól látták két rohanvást közeledő halálfaló talárjának alját.

– Lehet, hogy egyenesen továbbszaladtak az előcsarnokba – zihálta az egyik, a recsegő hangú.

– Azért nézzünk be az asztalok alá! – felelte a másik.

Harry látta, hogy a halálfalók térde ereszkedni kezd. Kidugta pálcáját az asztal alól, és így kiáltott:

– Stupor!

A piros fénylövedék eltalálta a közelebbi halálfalót. Az hátratántorodott, és nekiesett egy nagy állóórának, ami fel is borult. A másik halálfaló viszont félreugrott Harry következő átka elől, és pálcájával megcélozta Hermionét, aki időközben kimászott az asztal alól, hogy jobban tudjon célozni.

– Avada...

Harry rávetette magát a csuklyás férfira, s a térdénél elkapta a lábát. A halálfaló megingott, átka célt tévesztett. Neville olyan sietve pattant fel, hogy felborította az asztalt, ami alatt megbújt. Rászegezte pálcáját a viaskodó párra, és elrikkantotta magát:

– Capitulatus!

Harry és a halálfaló pálcája is a levegőbe röppent, s nagy ívben elszállt a Jóslatok Termének ajtaja felé. Mindketten felpattantak, s eliramodtak pálcáik után – elöl a halálfaló, Harry szorosan a nyomában. A sort a rémült Neville zárta.

– Állj félre, Harry! – kiáltotta Neville, aki nyilván eltökélte, hogy kiköszörüli a csorbát.

Harry oldalra vetette magát, Neville pedig célzott, és elharsogta a varázsigét:

– Stupor!

A piros fénycsóva elröppent a halálfaló válla fölött, és egy különféle homokórákkal teli szekrénybe csapódott. A szekrény feldőlt – ajtajainak üvege szanaszét repült – aztán visszalendült álló helyzetbe, és már újra sértetlen volt. Utána megint eldőlt, és összetört...

A halálfaló felkapta varázspálcáját, ami a kristályedény közelében hevert a padlón. Harry gyorsan lebukott egy asztal mögé.

A férfi megfordult, de mivel nem látott ki félrecsúszott csuklyája alól, előbb azt lerántotta a fejéről, s csak azután kiáltotta el magát:

– Stup...

– Stupor! – kiáltotta Hermione, aki most érte csak utol a fiúkat.

A piros fénycsóva mellkason találta a halálfalót: az megdermedt, elejtette pálcáját, azután hanyatt esett, egyenesen a kristályedénynek. Harry koppanást várt, s arra számított, hogy az ernyedt test lecsúszik az üvegről, és a padlóra roskad – de nem ez történt.

Az edény fala utat engedett, mintha egyszerre megolvadt volna, s a férfi ott maradt testével az asztalon, fejével a csillogó, kavargó gázzal teli kristályedényben.

– Invito pálca! – kiáltotta Hermione. Harry pálcája egy sötét zugból kiemelkedve odaröppent hozzá, ő pedig továbbította Harrynek.

– Kösz – biccentett Harry. – Jól van, tűnjünk el...

– Vigyázz! – kiáltott rá rémülten Neville, a halálfaló kristályba foglalt fejére meredve.

Mindhárman felemelték pálcájukat, de végül egyikük se használta; helyette tátott szájjal bámultak a férfi fejére.

A fej sebesen zsugorodni és kopaszodni kezdett. A fekete haj és a borosta visszahúzódott a bőrbe, az orca sima és rózsaszínű lett, a koponya gömbölyűvé vált, s finom pihék borították el...

A kapálózó halálfaló vastag, izmos nyakán egy csecsemő feje ült. Aztán a folyamat rögtön újra megfordult, a fej nőni kezdett, visszanyerte eredeti alakját, és sűrű fekete haj meg szakáll fakadt belőle.

– Ez az Idő – suttogta borzadó ámulattal Hermione. – Maga az Idő...

A halálfaló megrázta csúf fejét, hogy magához térjen, de mire összeszedhette volna magát, már újra csecsemővé fiatalodott.

A szomszéd teremből kiáltás majd robaj és ordítás szűrődött át.

– Ron! – kiáltott fel Harry, és elfordult a folyamatos átváltozásban lévő halálfalótól. – Ginny? Luna?

– Harry! – visította Hermione.

A halálfaló kihúzta fejét a kristályedényből. Elképesztő látványt nyújtott: torkaszakadtából bömbölt apró csecsemőszájával, s közben veszedelmesen csapkodott maga körül. Izmos karja csak egy hajszállal kerülte el Harry fejét. Harry felemelte pálcáját, de meglepetésére Hermione megfogta a karját.

– Nem bánthatsz egy csecsemőt!

Nem volt idő megvitatni a kérdést, mert ekkor gyorsan közeledő léptek zaja hangzott fel a Jóslatok Termében. Harry rádöbbent, hogy hibát követett el, mikor kiabálásával elárulta hollétüket.

– Gyertek! – kiáltotta, azzal faképnél hagyta a csecsemőfejű halálfalót, és barátaival a nyomában eliramodott a fekete terembe nyíló ajtó felé.

Félúton jártak, mikor Harry a nyitott ajtón át megpillantott két további halálfalót, akik a kerek termen átvágva feléjük szaladtak.

Elkanyarodott hát balra, és bevette magát egy szűk, sötét, mindenféle holmival telezsúfolt irodaszerűségbe. Társai követték, és becsapták maguk után az ajtót.

– Collop...

Mielőtt Hermione végigmondhatta volna a varázsigét, az ajtó kivágódott, és berontott rajta a két halálfaló.

– Obstructo! – kiáltották diadalmasan.

Harry, Neville és Hermione hanyatt estek, mintha mellbe vágták volna őket. Neville átbucskázott egy íróasztalon, és eltűnt mögötte; Hermione egy könyvespolcnak zuhant, ami súlyos kötetek egész záporát zúdította a fejére; Harry háttal a kőfalnak ütközött, és beverte a tarkóját, úgyhogy néhány másodpercig csillagokat látott.

– Elkaptuk! – harsogta a Harryhez közelebb álló halálfaló. – Itt vagyunk egy irodában a...

– Silencio! – kiáltotta Hermione. A halálfaló a mondat végét már csak némán tátogta. Társa odaugrott, és félrelökte.

– Petrificus totalus! – hadarta Harry, mire a férfi vigyázzállásba merevedett, majd arccal előre rábukott a szőnyegre.

– Szép volt, Har...

Az elnémított halálfaló azonban most megsuhintotta pálcáját, mire Hermione mellkasán bíborszín tűzcsík száguldott át. A lány erőtlen, csodálkozó kis nyögést hallatott, aztán összecsuklott, és nem mozdult többet.

– Hermione!!!

Harry térdre roskadt a lány mellett. Közben Neville megjelent az asztal alatt, és a halálfalóra szegezte pálcáját. Az rúgott egy nagyot felé – cipője orra előbb kettétörte Neville pálcáját, és a fiú arcát is elérte. Neville felordított kínjában, s kezét az orrához kapva összegörnyedt. A hangra Harry megfordult, s látta, hogy a halálfaló – aki időközben lerántotta csuklyáját – már őt célozza meg pálcájával.

Felismerté a megnyúlt, sápadt arcot a *Reggeli Próféta*ban látott képről: Antonyin Dolohov volt az, a varázsló, aki meggyilkolta Prewetteket.

Dolohov elvigyorodott, és szabad kezével előbb a Harry kezében lévő jóslatra, majd önmagára, végül pedig Hermionéra mutatott. Egyértelmű volt, mit akar közölni: Add ide a jóslatot, vagy olyan sorsra jutsz, mint ő...

– Tudom, hogy ha odaadom, abban a szempillantásban megöl minket! – sziszegte Harry.

A rémület elkábította, pedig most nagy szüksége lett volna rá, hogy fürgén járjon az agya. Fél kezével Hermione vállát fogta – az még meleg volt – de nem merte levenni tekintetét a halálfalóról, hogy alaposabban megvizsgálja a lányt. Ne haljon meg, ne haljon meg, én tehetek róla, ha meghal...

– De add oda deki, Harry! – csattant Neville elkeseredett hangja az asztal alatt. A fiú leeresztette kezét az arca elől: orra láthatóan eltört, és ömlött belőle a vér. – De add oda deki!

Ekkor csörömpölés hallatszott be az órás teremből, és Dolohov önkéntelenül hátranézett. Az ajtóban megjelent a csecsemőfejű halálfaló. Még mindig óbégatott, és jókora ökleivel céltalanul csapkodott maga körül. Harry kihasználta az alkalmat:

– Petrificus totalus!

Dolohovnak nem volt ideje védekezni. Kővé dermedt a sóbálvány-átoktól, és mint a deszka, keresztben rázuhant hasonló állapotú társára.

A csecsemőfejű továbbállt, Harry pedig rögtön Hermionéhoz fordult.

– Hermione! Hermione, térj magadhoz...

A feldagadt orrú Neville kikecmergett az íróasztal alól, s ő is odatérdelt a lány mellé.

– Micsidád vele? – kérdezte.

– Nem tudom...

Neville megfogta Hermione csuklóját.

– Érzeb a pulzusád, Harry. Deb hald beg.

Harryt olyan mérhetetlen megkönnyebbülés öntötte el, hogy majdnem elnevette magát.

– Él?

– Iged, azd iszeb.

Harry a fülét hegyezte, hogy hall-e újabb közeledő lépteket, de a szomszédból csak a csecsemőfejű halálfaló bömbölése és a rombolás zaja hallatszott át.

– Nincs messze a kijárat, Neville – suttogta Harry. – A következő már a kerek terem... Ha ki tudnánk jutni oda, és megtalálnánk a folyosóra nyíló ajtót, mielőtt újabb halálfalók jönnek, akkor egyedül is el tudnád vinni Hermionét a lifthez... Fönt biztos találsz majd valakit... Szólhatsz, hogy fújjanak riadót...

Neville megtörölte vérző orrát a talárja ujjával, és szemöldökráncolva nézett Harryre.

– Ézs de hova béz? – kérdezte.

– Meg kell keresnem a többieket – felelte Harry.

– Együd kerezzsük beg őked – jelentette ki Neville.

– De hát Hermionét...

– Baguggal vizzüg – vágta rá Neville. – Bajd én cipeleb. De jobb vagy a harcbad, bidd é.

Azzal felállt, megfogta Hermione fél karját, majd szigorúan ránézett a tétovázó Harryre. Harry megfogta a lány másik kezét, és felsegítette Neville vállára az ernyedt testet.

– Várj! – Harry felkapta a földről Hermione pálcáját, és Neville kezébe nyomta. – Ez azért legyen nálad.

Neville félrerúgta saját törött pálcájának darabjait, és elindult az ajtó felé.

– A dagyi beg fog öldi – szólt vért prüszkölve. – Ez a bálca bég apáé vold.

Harry óvatosan kilesett az ajtón. A csecsemőfejű halálfaló óbégatva tántorgott a teremben, és sorban lökte fel az asztalokat meg a kisebb-nagyobb állóórákat. Az üvegajtós szekrény – ami Harry gyanúja szerint időnyerőket tartalmazott – még mindig újra meg újra feldőlt és összetört, majd felállt.

– Nem fog észrevenni minket – suttogta Harry. – Gyere... maradj szorosan mögöttem...

Kilopakodtak az irodából, és biztonságban el is érték az ajtót.

A kerek terem üres volt. Néhány lépést tettek csupán a fekete padlón – Neville már kissé tántorgott Hermione súlya alatt – mikor becsapódott mögöttük az Időterem ajtaja, és a fal ismét forogni kezdett. Harrynek hunyorognia kellett, s kissé bizonytalanul állt a lábán – valószínűleg enyhe agyrázkódást kapott, mikor az irodában beverte a tarkóját. Aztán a fal megállt, s ő csüggedten látta, hogy Hermione tüzes X-el időközben kihunytak.

– Szerinted melyik...

Mielőtt azonban eldönthette volna, hogy merre induljanak tovább, tőlük jobbra kitárult az egyik ajtó, és három alak lépett be rajta.

– Ron! – kiáltott fel rekedten Harry, és barátja elé sietett. – Ginny! Jól vagytok...?

– Harry.... – Ron erőtlenül nevetgélve előretántorodott, belekapaszkodott Harry talárjába, és ködös tekintettel rábámult. – Itt vagy... ha-ha-ha... viccesen nézel ki, Harry... csupa piszok vagy...

Ron arca falfehér volt, és vér csorgott a szája sarkából. Erőtlenül térde rogyott, de mivel továbbra is kitartóan markolta Harry talárját, Harrynek sután előre kellett dőlnie.

– Mi történt, Ginny? – kérdezte ijedten Harry.

Ginny azonban csak zihált, a fejét rázta, és a bokáját fogva leroskadt a fal tövébe.

Luna volt az egyetlen, aki sértetlennek tűnt.

– Azt hiszem eltört a bokája – magyarázta suttogva, és Ginny fölé hajolt. – Négy halálfaló bekergetett minket egy sötét terembe, ami tele volt bolygókkal. Nagyon furcsa hely volt... néha csak lebegtünk a sötétben...

– Egészen közelről láttuk az Uránuszt, Harry! – lelkendezett kábán kacagva Ron. – Érted, Harry? Láttuk az Uránuszt... ha-ha-ha...

Szája sarkában vérbuborék fúvódott fel és pukkadt ki.

– ...aztán az egyikük elkapta Ginny lábát. A taroló átokkal a képébe robbantottam a Plútót, de hát...

Luna sajnálkozva Ginnyre mutatott. A lány behunyta a szemét; zihálva, felületesen lélegzett.

– És mi történt Ronnal? – kérdezte aggódva Harry. Barátja még mindig ott lógott rajta, és elhalóan nevetett.

– Nem tudom, mivel találták el őt – felelte szomorúan Luna – de nagyon furcsán viselkedik. Alig tudtam rávenni, hogy velünk jöjjön.

– Harry – suttogta kuncogva Ron, és a szájához húzta Harry fülét. – Megmondjam, ki ez a lány? Lüke... Lüke Lovegood... ha-ha-ha.

– El kell tűnnünk innen – jelentette ki Harry. – Tudsz segíteni Ginnynek, Luna?

– Igen. – Luna a füle mögé dugta pálcáját, átkarolta Ginny derekát, és emelni kezdte a lányt.

– Csak a bokám fáj, fel tudok állni! – csattant fel Ginny, de a következő pillanatban már össze is csuklott a lába, és meg kellett kapaszkodnia Lunában. Harry átvetette a vállán Ron karját – éppúgy, ahogy közel egy éve Dudleyét – és körülnézett. Egy a tizenkettőhöz volt az esélye rá, hogy elsőre megtalálja a kijáratot...

Vonszolni kezdte Ront az egyik ajtó felé. Már majdnem el is érték, mikor a kerek terem túloldalán kinyílt egy másik ajtó, és berontott rajta három halálfaló, élükön Bellatrix Lestrange-dzsel.

– Ott vannak! – rikkantotta a nő.

Kábító átkok röppentek a gyerekek felé. Harry beugrott az ajtón, ledobta Ront, és már sietett is vissza segíteni a Hermionét cipelő Neville-nek. Valamennyien bejutottak, s még idejében sikerült becsapniuk az ajtót Bellatrix előtt.

– Colloportus! – kiáltotta Harry. A következő pillanatban három test csapódott a túloldalról az ajtónak.

– Nem baj! – zendült odakint egy férfihang. – Másfelől is be lehet menni. Megtaláltuk őket! Itt vannak!

Harry megpördült, és körülnézett. Az Agyteremben voltak, és a halálfaló nem tévedett: valóban jó néhány ajtó nyílt még a helyiségbe. Odaátról eközben lépések zaja szűrődött be: további halálfalók csatlakoztak az elsőkhöz.

– Luna, Neville, segítsetek!

Futva elindultak körben a falak mentén, és sorban lezárták az ajtókat. A nagy sietségében Harry nekiment egy asztalnak, és átgördült rajta.

– Colloportus!

A fal túloldalán lábak dobogtak, s időről időre megreccsent és megremegett egyik-másik lezárt ajtó. Luna és Neville a szemközti fal mentén haladtak. Harry épp végzett a saját oldalával, amikor meghallotta Luna ordítását:

– Collop... áááááááá!

Megfordult, és azt látta, hogy a lány hátrafelé repül a levegőben; az ajtón, amit nem ért el idejében, öt halálfaló rontott be a terembe.

Luna ráesett egy asztalra, végigcsúszott rajta, a túlsó végén leesett – és nem állt fel többet.

– Kapjátok el Pottert! – rikoltotta futtában Bellatrix. Harry kitért előle, és elrohant az ellenkező irányba. Tudta, hogy átkoktól mindaddig nem kell tartania, amíg nála van a jóslat.

– Hé! – kiáltotta nevetve Ron, aki időközben feltápászkodott, és most kótyagosan Harry felé tántorgott. – Figyelj, Harry, abban a lében agyak vannak! Ha-ha-ha, ugye, milyen fura, Harry?

– Menj innen, Ron, feküdj le a földre...

Ron azonban már a tartályra szegezte pálcáját.

– Komolyan, Harry, agyak vannak benne! Nézd! Invito agy!

A teremben mindenki megtorpant. Harry, Ginny, Neville és az összes halálfaló önkéntelenül a tartály felé fordult. Az egyik agy – mintha egy láthatatlan zsinegen húznák – kiemelkedett a zöld folyadékból. Egy pillanatig egy helyben lebegett a tartály fölött, azután sebesen pörögve Ron felé röppent, színes, mozgó képeket húzva maga mögött – olyan volt, mintha filmszalagok tekeredtek volna le róla.

– Ha-ha-ha, Harry, nézd... – Ron kacagva nézte az agy kiömlő tarka tartalmát. – Gyere, fogd meg! Biztos tök fura...

– Ron, ne!

Harry nem tudta, mi történik, ha Ron megérinti az agyból polipkarokként kinyúló gondolatokat, de mindenképp valami rosszra számított. Odaugrott barátjához, Ron azonban addigra elkapta a felé repülő agyat.

A polipkarok egy szempillantás alatt rátekeredtek a karjára.

– Nézd, Harry, mit csinál... Ne... ne... ez nem jó... Elég! Hagyd abba!

A gondolatszalagok Ron mellkasát is befonták, szorosan hozzákötözve az agyat a fiú testéhez.

– Diffindo! – kiáltotta Harry, hátha sikerül letépnie barátjáról a fojtó gondolatszalagokat, de a bűbáj hatástalan volt. Ron elesett, s a padlón fekve vergődött tovább.

– Megfojtják, Harry! – kiáltotta rémülten Ginny, aki szintén a földön feküdt, törött bokáját markolva. Többet már nem mondhatott, mert ekkor arcon találta az egyik támadó pálcájából kiröppenő piros fénycsóva.

– Zsdubor! – ordította Neville, a közeledő halálfalókra szegezve Hermione pálcáját. – Zsdubor! Zsdubor!

Nem történt semmi.

Az egyik halálfaló kilőtt egy kábító átkot Neville felé, de elvétette. Harry rápillantott a fiúra. Már csak ketten maradtak: ketten az öt halálfaló ellen. Két csuklyás most nyílvesszőszerű, ezüstös fényt lőtt ki rájuk. Az átkok célt tévesztettek, és mély krátert ütöttek a falon. Bellatrix Lestrange rohanni kezdett Harry felé, aki a magasba emelte a jóslatot, és futásnak eredt a terem hosszában.

Pillanatnyilag nem volt más célja, mint elcsalni a halálfalókat társai közeléből.

A taktika bevált: a támadók asztalokon és székeken átugrálva a nyomába eredtek. Pálcájukat – az üveggömböt féltve – nem merték használni. Harry megcélozta az egyetlen nyitott ajtót: azt, amelyiken át a halálfalók érkeztek. Miközben berohant rajta, azért fohászkodott, hogy Neville ott maradjon Ron mellett, és sikerüljön megszabadítania őt a fojtogató agytól. Berohant az ajtón, de két lépés után érezte, hogy a padló eltűnik a talpa alól...

Kő lépcsősoron bucskázott lefelé; fokról fokra gurult, akár egy nehéz labda, s végül súlyos puffanással landolt a hátán. Most döbbent csak rá, hol van: nem messze tőle ott magasodott a romos boltív.

A terem csak úgy remegett a halálfalók harsogó nevetésétől.

Harry levette tekintetét a boltívről, és a kőlépcső felé fordult. Az agyterembeli öt halálfaló már közeledett felé. Más ajtókon újabbak siettek be a terembe, s ők is elindultak a lépcsőn. Harry feltápászkodott, bár annyira remegett a lába, hogy alig tudott állni. Baljában ott volt a jóslat – csodával határos módon épségben – jobbjában pedig a pálcája. Hátrálni kezdett, de közben szüntelenül forgatta a fejét: igyekezett minden halálfalót szemmel tartani. Néhány lépés után nekiütközött a boltív emelvényének – más út nem lévén, felmászott rá.

A halálfalók megálltak, és csak nézték. Többen közülük ugyanúgy ziháltak, mint ő, s egyiküknek erősen vérzett a feje. A sóbálvány-átokból magához tért Dolohov ádáz vigyorral szegezte Harryre a pálcáját.

– Vége a fogócskának, Potter! – szólalt meg Lucius Malfoy, és lehúzta csuklyáját. – Légy jó kisfiú, és add ide a jóslatot!

– Engedjék... engedjék el a többieket, akkor odaadom! – zihálta Harry.

Néhány halálfaló felnevetett.

– Miért kellene alkudoznunk veled? – Malfoy sápadt képe kipirult a gonosz élvezettől. – Amint látod, mi tízen vagyunk, te pedig egyedül. Vagy Dumbledore számolni sem tanított meg?

– Diccs egyedül! – harsant egy hang a lépcső tetején. – Éd is id vagyok!

Harrynek elszorult a torka. Neville botorkált lefelé a lépcsőn, remegő kezében Hermione pálcájával.

– Neville, ne... menj vissza Ronhoz...

– Zsdubor! – kiabálta a fiú, s a pálcával sorban rámutatott a halálfalókra. – Zsdubor! Zsdub...

Az egyik legtermetesebb halálfaló hátulról elkapta Neville-t, s leszorította mindkét karját. A fiú kétségbeesetten vergődni kezdett, a halálfalók nagy derültségére.

– Ez Longbottom, igaz? – sziszegte Malfoy. – A nagyanyád már megszokhatta, hogy hullik a rokonság... nem fog meglepődni a halálod hírétől.

– Longbottom? – visszhangozta Bellatrix, és beesett arcán gonosz mosoly terült szét. – Volt egy kellemes találkozásom a szüleiddel, fiacskám.

– Dudob! – ordította Neville, s olyan eszelős rugdosódásba kezdett, hogy a halálfaló, aki lefogta, felkiáltott:

– Kábítsa már el valaki!

– Nem, nem, nem... – Bellatrix arcára mámoros izgalom ült ki.

Ránézett Harryre, majd megint Neville felé fordult. – Nem, inkább kipróbáljuk, jobban bírja-e a kínzást, mint a szülei... hacsak Potter át nem adja a jóslatot.

– De add oda degig! – kiabálta tébolyult rugdosódás közepette Neville. – De add oda dekik, Harry!

Bellatrix odalépett hozzá, és rászegezte pálcáját.

– Crucio!

Neville felüvöltött, és a mellkasához rántotta a térdét – a halálfaló egy pillanatig még tartotta, úgyhogy a levegőben lebegett – aztán a padlóra zuhant, és vonaglani kezdett kínjában.

Bellatrix megszüntette az átkot.

– Ennyit ízelítőnek – szólt. A lábánál heverő Neville abbahagyta a rángatózást, és csöndesen sírdogált. Bellatrix most Harryhez fordult. – Add ide a jóslatot, Potter, vagy végignézheted, hogyan hal meg a kis barátod.

Harry kábán engedelmeskedett: a halálfalók felé nyújtotta a tenyerétől átforrósodott üveggolyót. Malfoy habozás nélkül odaugrott, hogy átvegye.

Ekkor a lépcső tetején kitárult még két ajtó, és öt ember szaladt be a terembe: Sirius, Lupin, Mordon, Tonks és Kingsley.

Malfoy megfordult, és felemelte pálcáját, de Tonks addigra már ráküldött egy kábító átkot. Harry még a becsapódás előtt leugrott az emelvényről, így nem látta, hogy célba talált-e a piros fénycsóva. A halálfalókat váratlanul érte a Rend tagjainak felbukkanása, s utóbbiak a helyzeti előnyt kihasználva lendületes rohamot indítottak, átkok özönét zúdítva a csuklyásokra. Harry a rohanó alakok és röppenő fénycsóvák között megkereste tekintetével a földön kúszó Neville-t, majd egy piros átok elől kitérve, lehasalt a fiú mellé.

– Jól vagy? – kiáltotta, miközben újabb fénycsóva suhant el a fejük fölött.

– Iged – felelte Neville, és megpróbált térdre emelkedni.

– És Ron?

– Asszeb, ő izs... bég az aggyal birgózod, bikor odhagydab.

Egy eltévedt átok a közvetlen közelükben csapódott a padlóba, mély lyukat ütve azon a helyen, ahol egy másodperccel előbb még Neville keze volt. A fiúk sietve kúszni kezdtek – aztán Harry orra előtt egyszer csak felbukkant egy izmos kar. A hozzá tartozó kéz torkon ragadta és álló helyzetbe emelte, úgy, hogy csak a cipője orra érte a földet.

– Add ide! – recsegte egy hang a fülébe. – Add ide a jóslatot...

Harry fulladozni kezdett a kéz szorításában. Szeme könnybe lábadt, de azért elmosódottan látta, mi folyik a teremben: tőle három méterre Sirius az egyik halálfalóval párbajozott; Kingsley egyszerre kettővel küzdött; Tonks, aki még nem ért le a kő lépcsősor aljába, Bellatrixot igyekezett kilőni. Úgy tűnt, senki nem veszi észre, hogy ő, Harry pillanatokon belül megfullad. A háta mögött álló halálfaló oldalának szegezte pálcáját, de egy árva hang se jött ki a torkán, a halálfaló pedig szabad kezével már nyúlt is a jóslatért...

– Áááá!

Neville bukkant fel a padló felől. Mivel belátta, hogy varázsolni nem tud, egyszerűen beledöfte Hermione pálcáját a halálfaló csuklyájának szemnyílásába. A férfi felüvöltött, és azonnal elengedte Harryt, aki gondolkodás nélkül hátraarcot csinált, és kinyögte:

– Stupor!

A halálfaló hanyatt esett, és lecsúszott a fejéről a csuklya.

Macnair volt az, Csikócsőr kijelölt hóhéra. Fél szeme bevérzett, és hatalmasra dagadt.

– Kösz! – fordult Neville-hez Harry, majd azon nyomban félre is rántotta a fiút Sirius és ellenfele útjából. A két varázsló kezében olyan szédítő sebességgel forgott a pálca, mintha nem is átkokkal, hanem karddal párbajoznának. Harry érezte, hogy lába megcsúszik egy kemény, gömbölyű tárgyon. Egy pillanatig azt hitte, elejtette az üveggolyót, azután látta, hogy Mordon mágikus szemén tapos.

A szem gazdája vérző fejjel hevert a padlón, s mellette állt támadója, Dolohov. A halálfaló elvigyorodott, és Neville-re szegezte pálcáját.

– Tarantallegra! – harsogta.

Neville lába azon nyomban szapora rángásba kezdett, és a fiú ismét elesett.

– Most te jössz, Potter...

Dolohov megsuhintotta pálcáját – ugyanúgy, mint mikor Hermionéra támadt – de Harry elkiáltotta magát:

– Protego!

Úgy érezte, mintha egy tompa kést húztak volna végig az arcán.

Az átok erejétől megtántorodott, és keresztülesett Neville kapálózó lábán, de a pajzsbűbájnak hála, megúszta ennyivel a dolgot.

Dolohov újabb varázslatra készült.

– Invito jósl...

Ekkor berobbant a képbe Sirius, és vállával félrelökte Dolohovot. A jóslat már csusszant kifelé Harry markából, de ezúttal is sikerült elkapnia az ujja hegyével. Közben Sirius és Dolohov ádáz küzdelembe kezdtek; suhogó pálcáik úgy szikráztak, akár egy-egy csillagszóró...

Harry felpattant a földről, s mikor Dolohov felrántotta pálcáját, hogy Sirius felé is megsuhintsa, elrikkantotta magát:

– Petrificus totalus!

A halálfaló ismét vigyázzállásba ugrott, és egy másodperccel később már koppant is a feje a padlón.

– Szép volt! – kiabálta Sirius, miközben félrerántotta Harryt két közeledő kábító átok útjából. – Most pedig fuss...

Mindketten behúzták a fejüket; egy zöld fénycsóva csupán centiméterekkel kerülte el Siriust. Harry látta, hogy Tonks összeroskad, és gurulni kezd lefelé a lépcsőkön. Bellatrix diadalittasan felkacagott, majd újra belevetette magát a küzdelembe.

– Harry, fogd a jóslatot, és vidd ki Neville-t! – kiabálta Sirius, azzal eliramodott Bellatrix felé. Harry nem látta, mi történt ezután, mert beugrott elé Kingsley, aki a himlőhelyes arcú, immár csuklyáját vesztett Rookwooddal csatázott. Aztán újabb zöld fénycsóva suhant el Harry feje fölött, s ő egy ugrással Neville mellett termett.

– Tudsz állni? – kiabálta a még mindig kényszeresen rúgkapáló fiú fülébe. – Karold át a nyakamat!

Neville így is tett. Harry felemelte, de Neville egy pillanatra se tudott megállni fékezhetetlen lábán – s ekkor egy férfi, aki mintha a semmiből bukkant volna elő, nekik ugrott, és hanyatt lökte őket.

Neville úgy kalimpált, mint a hátára fordított bogár; Harry a magasba emelte bal karját, hogy megvédje a törékeny üveggömböt.

– Ide a jóslatot! Add ide a jóslatot, Potter!

Harry közvetlen közelről hallotta Malfoy kiabálását, és érezte, hogy a halálfaló pálcájának hegye a bordái közé fúródik.

– Nem... eresszen el... Neville! Fogd meg!

Harry elgurította az üveggömböt; Neville megfordult, elkapta, és a mellkasához szorította. Malfoy erre elrántotta pálcáját Harry oldalától, és Neville-re szegezte. Harry ezzel egy időben hátradugta a válla fölött a magáét, és így kiáltott:

– Obstructo!

Malfoy úgy szakadt le Harry hátáról, mintha egy hatalmas mágnes rántotta volna el. Harry megfordult, és éppen látta, amint a varázsló háttal nekicsapódik az emelvénynek, amin most Sirius és Bellatrix párbaja zajlott. Malfoy gyorsan összeszedte magát, és megcélozta pálcájával a fiúkat, de mielőtt kimondhatta volna a varázsigét, beugrott elé Lupin.

– Meneküljetek, Harry! Vidd a többieket is!

Harry megmarkolta Neville talárjának vállrészét, és felhúzta a fiút az első lépcsőfokra. Neville még mindig nem tudott megállni görcsösen rángatózó lábán. Harry erőt gyűjtött, és továbbemelte a fiút a második lépcsőre...

Egy átok a sarka alatt csapódott a faragott kőbe. A lépcső darabokra hullott, nem adva többé támaszt Harry lábának, aki így visszacsúszott az első lépcsőfokra. Neville rúgkapálva leroskadt, s hogy legalább két kezét használni tudja, zsebre dugta az üveggömböt.

– Menjünk tovább! – kiabálta elszántan Harry, és újra megmarkolta Neville talárját. – Próbáld megfeszíteni a lábad!

Teljes erőből emelni kezdte a fiút, de ezúttal csak azt érte el, hogy Neville talárja végigszakadt a bal oldali varrás mentén – az üveggolyó kigurult a zsebéből, s mielőtt Harry felkaphatta volna, Neville egyik rúgkapáló lába telibe találta. A jóslat három métert repült jobb felé, ráesett a lépcső

alsó fokára, és összetört. Harry és Neville a rémülettől dermedten bámultak a cserepekre. A teremben tovább folyt a harc – senki nem vette észre, mi történt, és a fiúkon kívül senkinek nem tűnt fel a cserepek közül kiemelkedő hatalmas szemű, gyöngyszürke nőalak. Az árnylénynek mozgott a szája, de Harry egyetlen szavát sem hallotta a visszhangzó dörrenések és ordítások közepette. Aztán a jós befejezte monológját, és köddé vált.

– De aragudj, Erry! – zokogta rúgkapálva Neville. – De haragudj, deb akardab...

– Nem érdekes! – kiabálta Harry. – Próbálj felállni, és tűnjünk el...

– Dubbledore! – harsogta Neville, szemét egy Harry mögötti pontra szögezve. Verejtékben úszó arca egyszerre felragyogott.

– Mi van?

– Dubbledore!

Harry követte a fiú tekintetét. Közvetlenül fölöttük, az Agyterembe nyíló ajtóban ott állt a villámló szemű Albus Dumbledore.

Harrynek minden porcikája bizseregni kezdett, mintha áramot vezettek volna a testébe – megmenekültek.

Dumbledore előreszegezett pálcával lesietett a lépcsőn; elhaladt Harry és Neville mellett (akiknek eszük ágában se volt tovább kúszni), s már a lépcső aljában állt, mikor a közelében harcolók észrevették őt. Az egyik halálfaló menekülőre fogta a dolgot; egy majom fürgeségével, négykézláb indult felfelé a túloldali lépcsőn.

Dumbledore pálcája egy könnyed mozdulatával visszarántotta.

Mindenki abbahagyta a harcot, kivéve egyetlen párost, akik a jelek szerint nem vették észre Dumbledore-t. Sirius kitért Bellatrix piros fénycsóvája elől, egy szökkenéssel a fekete függöny előtt termett, és a nő arcába nevetett.

– Ejnye, tudsz te ennél jobbat is! – kiáltotta gúnyosan. Hangja visszhangozva zengett a teremben.

A következő fénycsóva a mellkasa közepébe talált.

Sirius arcáról nem tűnt el a nevetés, de szeme elkerekedett a döbbenettől.

Harry már nem gondolkodott, csak az ösztöneit követte. Elengedte Neville-t, leugrott a lépcsőről, és kirántotta pálcáját – épp mikor Dumbledore is az emelvény felé fordult.

Sirius olyan szelíden dőlt el, mintha a kedvéért lelassult volna az idő. Teste kecses ívbe feszülve hanyatlott a boltív megfakult függönye felé.

Harry a félelemmel vegyes csodálkozás kifejezését látta keresztapja hajdan oly szép vonású arcán. A függöny nagyot lebbent, mintha szélroham kapott volna belé, majd miután Sirius átesett alatta, visszahullott a helyére.

Harry hallotta Bellatrix Lestrange diadalordítását, de nem törődött vele – hiszen Sirius csak elesett, s mindjárt előugrik majd a boltív mögül...

Sirius azonban nem bukkant fel többé.

– Sirius! – ordította Harry. – Sirius!

Ott kell lennie a függöny mögött. Ő, Harry majd odaszalad, és kihúzza...

Mikor azonban el akart indulni az emelvény felé, Lupin eléugrott, és feltartóztatta.

– Nem segíthetsz rajta, Harry...

– Menjetek érte, mentsétek meg, hozzátok vissza!

– Már késő...

– Biztos elérjük még... – Harry kétségbeesetten kapálózott, de Lupin átkarolta a mellkasát.

– Nem segíthetsz rajta, Harry... Sirius nincs többé.

Harminchatodik fejezet
Az egyetlen, akitől fél

– Nem igaz! – ordította Harry.

Nem bírta elhinni; nem akarta elhinni; utolsó erejével is küzdött, hogy kitépje magát Lupin karjából... Lupin nem értheti... a függöny mögött emberek vannak! Hallotta a suttogásukat, mikor először járt a teremben! Sirius csak elrejtőzött, láthatatlanná vált...

– Sirius! – üvöltötte. – Sirius!

– Értsd meg, Harry, nem tud visszajönni. – Lupin hangja megbicsaklott. Minden erejére szüksége volt, hogy féken tudja tartani a tomboló Harryt. – Nem tud visszajönni, mert megh...

– Nem – halt – meg! – ordította Harry. – Sirius!

Körülöttük lábak dobogtak, átkok villantak fel. Harrynek azonban mindez csak érdektelen, ostoba háttérzaj volt; ügyet se vetett a feje körül elsuhanó fénycsóvákra. Nem érdekelte semmi, csak a fejében üvöltő gondolat: Lupin hazudik! Hazudik, hiszen Sirius mindjárt kiugrik a kopott függöny mögül, hogy aztán hátracsapja fekete haját, és újra belevesse magát a küzdelembe.

Lupin elvonszolta őt az emelvénytől. Harry még mindig a boltívre meredt, s most már Siriusra volt dühös, amiért ennyi ideig várat magára.

Ám ahogy küzdött, kapálózott, hogy lerázza Lupint, valahol mélyen már elfogadta az igazságot... Sirius még soha nem várakoztatta meg... Siriust soha semmi nem tarthatta vissza, ha ő, Harry hívta... Ha most nem bújik elő a függöny mögül, annak nem lehet más oka, csak az, hogy tényleg nem tud visszajönni... hogy tényleg...

Dumbledore addigra láthatatlan kötelek béklyójába verte és a terem közepére gyűjtötte a megmaradt halálfalók többségét.

Rémszem Mordon odakúszott a mozdulatlanul heverő Tonkshoz, és vizsgálni kezdte. Az emelvény túloldalán még mindig villogtak a pálcák: Kingsley, Sirius helyébe lépve, folytatta a küzdelmet Bellatrixszel.

– Harry?

Neville lekecmergett a lépcsőn, és odakúszott Harryhez. Harry már nem próbált elszaladni, de Lupin óvatosságból még fogta a karját.

– Erry... dagyo sajdálob... – nyögte Neville. Lába még mindig fékezhetetlen táncot ropott. – Ez az ebber... ez a Sirius... a barádod vold?

Harry bólintott.

– Várj – szólt csendesen Lupin, és Neville lábára szegezte pálcáját. – Finite.

Neville abbahagyta a rúgkapálást.

– Keressük meg a többieket – folytatta Lupin, aki Harryhez hasonlóan sápadt volt a megrendültségtől. – Hol vannak, Neville?

– A bázsig derebbe. Rodt begdábadda egy agy, de asszeb diccs dagyobb baja. Herbiode bég biddig deb dérd bagáoz, de vad bulzuzsa...

Az emelvény mögül dörrenés majd fájdalmas kiáltozás hallatszott. Harry arra kapta a fejét, és megpillantotta a padlóra rogyó Kingsleyt. Bellatrix Lestrange futásnak eredt. Dumbledore megcélozta pálcájával, de a boszorkány kivédte a bűbájt, és már a lépcső közepén járt...

– Harry, ne! – kiáltotta Lupin, de Harry addigra már kiszabadította karját.

– Megölte Siriust! – ordította. – Megölöm!

Azzal már rohant is felfelé a kőlépcsőkön. Többen is utána kiabáltak, de nem törődött vele. Bellatrix kiszökkent az ajtón, és eltűnt. Másodpercekkel később Harry is berontott az Agyterembe...

A boszorkány hátraküldött egy átkot a válla fölött. Az agytartály megemelkedett és felborult, Harry nyakába zúdítva bűzlő tartalmát. Az agyak nyomban támadásba lendültek színes gondolatcsápjaikkal, de Harry elkiáltotta magát: Vingardium leviosa! – mire a polipkarok a magasba röppentek. Harry csúszkálva-botladozva továbbszaladt; maga mögött hagyta a nyöszörgő Lunát, Ginnyt, aki a nevét rebegte, mikor megpillantotta, az erőtlenül nevetgélő Ront és Hermionét,

aki még mindig ájultan hevert a padlón. Feltépte a körterembe nyíló ajtót, és látta, amint Bellatrix kirohan a helyiségből – azon az ajtón át, ami a lifthez vezető folyosóra nyílott.

Harry habozás nélkül továbbszaladt, de Bellatrix becsapta maga mögött az ajtót. A fal mozgásba lendült, kék fénykarikát festve Harry köré.

– Hol a kijárat? – kiabálta tehetetlen dühében Harry, miután a fal megállt. – Hol a kijárat!?

A terem mintha csak a kérdésre várt volna. Feltárult a Harry háta mögötti ajtó, s láthatóvá vált a fáklyákkal megvilágított, üres folyosó. Harry futásnak eredt...

Hallotta a távolodó fülke zaját, s a folyosó végére érve gondolkodás nélkül rácsapott a lift hívógombjára. Rögtön fel is hangzott az ismerős zörgés-csikorgás, és hamarosan kitárult a rács. Harry egy ugrással a fülkében termett, és megnyomta a fogadószint feliratú gombot. A rácsos ajtó becsukódott, és a lift elindult...

A rács épp csak megmozdult, Harry már ki is préselte magát rajta. Gyorsan körülnézett: Bellatrix a telefonfülkelift felé szaladt, de futás közben hátranézett, és küldött még egy átkot Harryre. Harry beugrott a Mágikus Testvériség Kútja mögé. Az elsuhanó fénycsóva a kovácsoltarany kaput találta el, s az megzendült, akár egy harangjáték. Aztán a csarnokban csend lett, Harry még lépések zaját se hallotta. Bellatrix tehát megállt. Harry lekuporodott a szobrok mögött, és fülelt.

– Dele elő, pici Helli! – zendült fel Bellatrix gúnyos gügyögése.

– Hát nem azért jöttél utánam, hogy megbosszuld az én drága unokaöcsémet?

– De igen! – ordította Harry, s a terem falai csapatnyi szellem-Harry módjára kórusban visszhangozták: De igen! De igen! De igen!

– Áá... Hát így imádtad őt, pici baba?

Harry lelkében olyan iszonyatos gyűlölet lobbant fel, amihez foghatót még sosem érzett. Kiugrott a kút mögül, és elordította magát:

– Crucio!

Bellatrix felsikoltott, és hanyatt esett, de nem kezdett vonaglani és jajveszékelni, mint Neville, hanem nyomban felpattant – bár kapkodva szedte a levegőt, és már nem nevetett. Harry gyorsan visszabújt fedezékébe a szökőkút mögé. Bellatrix válaszul küldött átka a varázslószobor fejét találta el: az letört az aranytestről, három méter messzire repült, és leesve hosszan felkarcolta a fényes parkettát.

– Sose használtál még főbenjáró átkot, mi? – harsogta Bellatrix. – Azokat komolyan kell gondolni, Potter! Vágynod kell rá, hogy fájdalmat okozz, át kell adnod magad a kínzás örömének – a jogos haragod nem sokra elég. Megmutatom, hogy kell csinálni, jó? Ingyen leckét kapsz tőlem...

Harry már a szökőkút túlsó oldala felé araszolt, de mikor a boszorkány elrikkantotta magát – Crucio! – gyorsan lekuporodott. A kentaur íjat tartó karja letört, és csattanva a parkettán landolt, nem messze az arany varázslófejtől.

– Engem nem tudsz legyőzni, Potter! – kiabálta Bellatrix.

Harry a lépések zajából megállapította, hogy a boszorkány jobb felé tart. Továbbindult hát a szoborcsoport körül, hogy takarásban maradjon, majd lekuporodva átnézett a kentaur négy lába között.

Feje most egy magasságba került a házimanóéval.

– Én voltam és vagyok a Sötét Nagyúr leghűségesebb szolgája! Ő maga tanított. Olyan erő birtokosává tett, amiről te, szánalmas kölyök, nem is álmodhatsz...

– Stupor! – kiáltotta Harry. Előzőleg elosont a fejetlenné vált varázslót bámuló koboldig, s onnan megcélozta a másik irányba kileső boszorkány hátát.

Bellatrix olyan gyorsan reagált, hogy Harrynek lekuporodni is alig maradt ideje.

– Protego!

A piros fénycsóva visszapattant, és fülön találta a koboldot.

Harry beiszkolt a szökőkút mögé; a letört aranyfül a feje fölött repült el.

– Kapsz egy utolsó esélyt, Potter! – harsogta Bellatrix. – Ha átadod a jóslatot, talán megkímélem az életedet! Na gyerünk, gurítsd ide!

– Akkor meg kell ölnie, mert a jóslat nincs már meg! – csattant fel Harry. Miközben beszélt, belehasított a fájdalom a homlokába, s fellángolt benne a harag – de ez az indulat nem a sajátja volt.

– Már ő is tudja! – kiáltotta a Bellatrixéhoz hasonló eszelős kacajjal. – Már a drága gazdája, Voldemort is tudja, hogy a jóslat elveszett! Nem fogja megdicsérni magát!

– Micsoda? Mit beszélsz!? – visított fel rémülten a boszorkány.

– A jóslat összetört, mikor megpróbáltam felvonszolni Neville-t a lépcsőn! Na, ehhez mit fog szólni Voldemort?

A sebhelye izzó parázzsá változott... könnybe lábadt a szeme a fájdalomtól...

– Hazudsz! – üvöltötte Bellatrix, de hangjában már több volt a rettegés, mint a harag. – Ott van nálad, Potter, és ide fogod adni!

Invito jóslat! Invito jóslat!

Harry harsogva nevetett, de csak hogy bosszantsa Bellatrixot – úgy érezte, menten szétrobban a feje a fájdalomtól. Felmutatta üres kezét, majd gyorsan visszahúzta a félfülűvé vált kobold mögé, mert Bellatrix rögtön egy zöld fénycsóvát küldött rá.

– Nincs nálam semmi! – kiabálta. – Nincs mit hívogatni! Megmondhatja a gazdájának, hogy a gömb összetört, és senki nem hallotta, mit mondott a jós!

– Nem! – visította Bellatrix. – Nem igaz! Hazudsz! Kegyelmes úr, én igyekeztem, én mindent megpróbáltam... Irgalmazz nekem!

– Hiába kiabál! – ordította Harry. Fájdalma iszonyatossá fokozódott, össze kellett szorítani a szemét. – Úgysem hallja magát!

– Úgy gondolod, Potter? – zendült egy fagyos hang.

Harry kinyitotta a szemét.

Magas, sovány test és fekete kámzsával körített, halottsápadt, beesett kígyóarc, benne réspupillájú, vörösen izzó szempár...

A csarnok közepén ott állt maga Voldemort nagyúr.

– Összetörted a jóslatomat?

Voldemort pálcája és vörösen izzó szeme a kővé dermedt Harryre szegeződött.

– Nem, Bella, nem hazudik... Az igazságot látom a hitvány kis agyában... Hosszú hónapok munkája veszett kárba, mert a halálfalóim hagyták, hogy Harry Potter megint meghiúsítsa a tervemet.

– Bocsáss meg nekem, kegyelmes úr... nem tudtam... Blackkel, az animágussal harcoltam! – zokogta Bellatrix, s a lassú léptekkel közeledő Voldemort lába elé vetette magát. – Kegyelmes úr, tudnod kell, hogy...

– Hallgass, Bella! – vágott a szavába Voldemort. – Mindjárt veled is foglalkozom. Nem azért jöttem a Mágiaügyi Minisztériumba, hogy az óbégatásodat hallgassam.

– De kegyelmes úr... itt van... odalent...

Voldemort nem figyelt rá.

– Nincs mondanivalóm a számodra, Potter – suttogta. – Túl sok bosszúságot okoztál már nekem. Avada kedavra!

Harry meg se moccant; még a száját se nyitotta ki. Az agya üres volt, pálcát tartó keze ernyedten lógott az oldalánál.

A segítség a lehető legváratlanabb formában érkezett: a szökőkútbeli fejetlen varázslószobor hirtelen életre kelt, döngve dobbanó talppal beugrott Harry és Voldemort közé, és széttárta karját. Az átok lepattant a mellkasáról.

– Mi ez!? – bődült fel Voldemort. Villámló szemmel körülnézett, majd ezt suttogta: – Dumbledore!

Harry kalapáló szívvel hátranézett. Az aranykapu előtt ott állt az ősz varázsló.

Voldemort előreszegezte pálcáját, s újabb zöld fénycsóvát röpített ki belőle, ezúttal Dumbledore felé. Az öreg varázsló meglebbentette köpönyegét, és köddé vált, ám a következő pillanatban már fel is bukkant Voldemort mögött, és pálcájával a szökőkút felé intett. Erre a többi szobor is életre kelt. Az aranyboszorkány rátámadt Bellatrixra, aki sikítva szórta rá átkait, de hiába: azok mind lepattantak a megelevenedett aranytestről. A szobor ledöntötte a lábáról Bellatrixot, és a padlóhoz szögezte. Eközben a kobold és a házimanó eliramodott a falba süllyesztett kandallók felé, a félkarú kentaur pedig rárontott Voldemortra. Az eltűnt, és a medence mellett bukkant fel ismét. A fejetlen

varázsló hátrafelé tuszkolta Harryt, eltávolítva őt a párbajozóktól, Dumbledore pedig lassan elindult Voldemort felé. A kentaur most kettejük körül vágtázott.

– Botorság volt idejönnöd, Tom – szólt hűvös nyugalommal Dumbledore. – Az aurorok már úton vannak...

– De csak a maga holttestét fogják itt találni – sziszegte Voldemort. Újabb gyilkos átkot küldött a közeledő Dumbledore felé, de rosszul célzott, s a fénycsóva az őrvarázsló asztalát lobbantotta lángra.

Dumbledore mentében megpöccintette pálcáját, s ezzel olyan erejű átkot indított útnak, hogy az aranyszobor mögött megbújó Harrynek a szelétől is égnek állt a haja. Voldemort védekezésül maga elé varázsolt egy fényes ezüstpajzsot, ami velőt remegtető, jéghideg kongással elnyelte a fénycsóvát.

– Csak nem akar megölni, Dumbledore? – Voldemort vörös szeme összeszűkült a pajzs széle fölött. – Nem illik magához az efféle brutalitás.

Dumbledore továbbra is úgy sétált Voldemort felé, mintha egy kedves ismerőshöz közelítene.

– Jól tudod, Tom, hogy más módon is lehet végezni egy emberrel – szólt higgadtan. – Elismerem, nem szívesen érném be annyival, hogy csupán a halálba küldelek...

– Semmi nem rosszabb a halálnál! – horkant fel Voldemort.

Dumbledore még mindig nyugodtan lépkedett felé.

– Ebben nagyon tévedsz – felelte olyan könnyedén, mintha egy pohár bor mellett csevegne Voldemorttal. Harryt annyira megrémítette a védtelenül sétáló Dumbledore vakmerősége, hogy rá akart kiáltani – de fejetlen őre egyre csak tuszkolta őt a fal felé, gondosan ügyelve rá, hogy ne bújhasson ki a háta mögül. – Tudd meg, épp az tesz téged oly sebezhetővé, hogy nem fogod fel: sokkal rosszabb dolgok is vannak, mint a halál.

Az ezüstpajzs mögül újabb zöld fénylövedék röppent ki. Ezúttal a félkarú kentaur hárította el a támadást: beugrott Dumbledore elé, és a találat nyomán ezer darabra robbant szét. De mielőtt még a maradványai földet értek volna, Dumbledore korbács módjára megsuhintotta pálcáját, hosszú, vékony tűzcsóvát rajzolva a levegőbe. A lángkötél Voldemort felé röppent, és a pajzzsal együtt tüzes gúzsba kötötte a feketemágust. Egy pillanatig úgy tűnt, a harc eldőlt – de aztán a lángkötél kígyóvá változott, lehullott Voldemortról, és dühös sziszegéssel Dumbledore ellen fordult.

Voldemort eltűnt, a kígyó pedig felágaskodva támadni készült...

Abban a pillanatban, mikor Voldemort újra láthatóvá vált – ezúttal a medence közepén kiemelkedő, megüresedett szobortalapzaton bukkant fel – Dumbledore feje fölött tűzgomolyag lobbant.

– Vigyázzon! – ordította Harry.

Még ki se mondta a szót, amikor Voldemort pálcájából újabb zöld fénynyaláb röppent Dumbledore irányába, és a kígyó lecsapott...

Fawkes ebben a pillanatban beröppent Dumbledore elé, kitátotta csőrét, és lenyelte a zöld átkot. Azon nyomban lángba borult, a padlóra hullott, s mire földet ért, már tehetetlen,ráncos kis fióka volt. Dumbledore eközben elegáns, széles mozdulatot tett pálcájával – a kígyó, melynek fogai már csak centiméterekre voltak a testétől, a magasba röppent és semmivé foszlott, a medencéből pedig kiemelkedett a víz, és vastag, olvadt üvegtömbként körülvette Voldemortot.

A talapzaton álló sötét varázsló néhány másodpercre hullámzó kontúrú, arctalan fekete masszává vált – szemlátomást minden erejével küzdött a fullasztó víztömeg ellen.

Azután Voldemort egyszerre eltűnt. A vízoszlop visszazuhant a sekély medencébe, és körkörös hullámban a parkettára loccsant.

– Kegyelmes úr! – ordította Bellatrix.

Harry most már biztos volt benne, hogy a harc véget ért, Voldemort elmenekült. Elő akart ugrani szobortestőre mögül, de Dumbledore rákiáltott:

– Ne mozdulj, Harry!

Az öreg varázsló hangjában, most először, félelem csengett.

Harry nem tudta mire vélni a dolgot – a csarnokban rajtuk kívül nem volt senki. Bellatrix mozdulni sem tudott a boszorkányszobor alatt, a főnixfiókává vált Fawkes erőtlenül csipogott a padlón...

A következő pillanatban az elviselhető legnagyobb fájdalom százszorosa robbant Harry fejébe, s ő azonnal tudta, hogy ez maga a halál...

A fogadócsarnok eltűnt, s ő ott állt egy vörös szemű szörnyeteg hosszú testének gyűrűibe zárva. Moccanni sem tudott, azt sem érezte, meddig tart az ő teste és hol kezdődik a bestiáé: összenőttek, összeforrtak a kínban, és nem volt menekvés. A szörnyeteg, mikor megszólalt, az ő száját használta. Harry haláltusájában is érezte, hogy mozog az állkapcsa...

– Most öljön meg, Dumbledore...!

Harry megvakult a kíntól, minden porcikája szabadulásért üvöltött – ő pedig újra megszólalt a bestia hangján:

– Ha semmi a halál, Dumbledore, hát ölje meg a gyereket...

Ne fájjon tovább, gondolta Harry... öljön meg minket... vessen véget ennek, Dumbledore... ennél a halál is százszor jobb... Akkor viszontláthatom Siriust...

Melegség öntötte el a szívét – s a következő pillanatban a szörnyeteg lehullott róla, a fájdalom pedig megszűnt. Ő ott feküdt a parkettán, és úgy reszketett, mintha nem is fán, hanem jégen hasalna...

A csarnokban hangok harsantak. Sok hang... Harry kinyitotta a szemét. Az első, amit meglátott, a szemüvege volt, s közvetlenül mellette egy aranysárga láb – fejetlen szobortestőréé, ami most repedten, mozdulatlanul hevert a padlón. A szemüvege után nyúlt, felvette, majd felemelte kissé a fejét – és Dumbledore horgas orrát pillantotta meg, alig egyarasznyira az övétől.

– Jól vagy, Harry?

– Igen... – Annyira reszketett, hogy a fejét is alig tudta tartani. – Igen... Hol van Voldemort?... Kik ezek.. mi ez...

A fogadócsarnok tele volt emberekkel. A parketta zölden ragyogott a falak mentén lobogó smaragdszín lángok visszfényétől – a kandallótüzek csak úgy ontották az érkező boszorkányokat és varázslókat. Miután Dumbledore felsegítette, Harry szeme megakadt a tűzből kilépő, döbbenten tátogó Cornelius Caramelen. A miniszter hajszálcsíkos köpönyege alatt pizsamát viselt, és úgy kapkodott levegő után, mintha kilométereket futott volna.

– Ott állt! – kiáltotta egy piros taláros, lófarokba kötött hajú varázsló. Arra a helyre mutatott, ahol nem sokkal korábban Bellatrix feküdt a boszorkányszobor alatt – s ahol most csupán egy nagy rakás aranytörmelék hevert. – Láttam őt, Mr. Caramel, esküszöm, hogy Tudjukki volt az! Felkapott egy nőt, és eltűnt!

– Igen, Williamson, tudom... én is láttam – zihálta Caramel. – Merlin szent szakállára, itt... itt! A Mágiaügyi Minisztériumban! Magasságos ég... ez képtelenség... szavamra, ez... hogy történhetett...

– Fáradjon le a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályra, Cornelius – szólt Dumbledore, aki most, hogy Harryért már nem kellett aggódnia, elindult a terem közepe felé. Az újonnan érkezettek most vették csak észre őt. Néhányan rászegezték pálcájukat, mások csupán megrökönyödött arcot vágtak. A kobold- és a manószobor tapsolt, Caramel pedig úgy összerándult meglepetésében, hogy kis híján kiszaladt alóla papucsos lába. – A Halálteremben – folytatta Dumbledore – talál majd egy csapatnyi szökött halálfalót, akik dehoppanálás-gátló rontással sújtva várják, hogy rendelkezzen a további sorsukról.

– Du-Dumbledore! – dadogta megrökönyödve Caramel. – Maga... itt... ez... ez...

A miniszter az aurorok felé kapta a fejét, s látszott, hogy már-már elkiáltja magát: Fogják el!

– Ha akarja, megküzdök az embereivel, Cornelius – és legyőzöm őket! – mennydörögte Dumbledore. – De néhány perce a tulajdon szemével láthatta a bizonyítékot arra, hogy igaz, amit már egy éve ismételgetek. Voldemort nagyúr visszatért. Maga egy álló esztendeje árnyékok ellen harcol, és most már legfőbb ideje, hogy észhez térjen!

– Én... nem... csak... – hebegte Caramel, s úgy nézett körül, mintha arra várna, hogy valaki megmondja neki, mit tegyen. Erre azonban hiába várt. – Nem bánom... Dawlish! Williamson! Menjenek le a Misztériumügyi Főosztályra! Maga pedig, Dumbledore, részletesen mondja el, hogy

mi... Szent ég, a Mágikus Testvériség Kútja... Mi történt itt? – fejezte be szinte nyöszörögve, és kétségbeesetten rámeredt az aranyszobrok szétszóródott maradványaira.

– Rendelkezésére állok, de csak miután visszaküldtem Harryt a Roxfortba – felelte Dumbledore.

– Harryt... Harry Pottert!?

Caramel megpördült, és rábámult Harryre, aki még mindig ott állt a falnál, felborult szobortestőre mellett.

– Ő... itt? – hápogta elkerekedett szemmel Caramel. – Mi ez... Mi van itt!?

– Mindent megmagyarázok – ismételte Dumbledore – de előbb visszaküldöm Harryt az iskolába.

Azzal elfordult a medencétől, odasétált a padlón heverő arany varázslófejhez, és rámutatott a pálcájával.

– Transportus! – mormolta.

A szoborfej kéken felizzott, és remegni kezdett. Néhány másodperc elteltével aztán kihunyt a fénye.

– Ide figyeljen! – csattant fel Caramel, miközben Dumbledore felemelte az aranyfejet, és elindult vele Harry felé. – Engedély nélkül nincs joga zsupszkulcsot készíteni! Hogy veszi a bátorságot, hogy a mágiaügyi miniszter szeme láttára... hallatlan! Ez... ez...

Dumbledore csak kinézett félholdszemüvege fölött, s a puszta pillantásával elnémította Caramelt, mint szigorú tanár a nagyszájú kisdiákot.

– Rendeletileg eltávolítja Dolores Umbridge-et a Roxfortból – szólt ellentmondást nem tűrő hangon. – Visszavonja az elfogatási parancsot a legendás lények gondozása tanárom ellen, hogy visszatérhessen az iskolába, és folytathassa a munkáját. Adok magának... – Dumbledore előhúzott egy tizenkét mutatójú órát, és rápillantott. – ...fél órát az időmből. Annyi bőven elég lesz rá, hogy megbeszéljük a történtek tanulságait. Utána visszatérek az iskolába. Ha a továbbiakban a segítségemre lenne szüksége, készséggel állok rendelkezésére a Roxfortban. Ha levelet ír, az igazgatónak címezze.

Caramel szeme úgy kidülledt, mintha ki akarna esni; a szája tátva maradt, és kerek arca elvörösödött felborzolt szürke haja alatt.

– Ez... maga...

Dumbledore hátat fordított neki.

– Fogd meg a zsupszkulcsot, Harry!

Harry gondolkodás nélkül rátette tenyerét a felé nyújtott szoborfejre – nem kérdezte, mi vár rá, nem volt kíváncsi rá, hova kerül.

– Fél óra múlva találkozunk – mondta csendesen Dumbledore. – Egy... kettő... három...

És jött a már jól ismert rántás a köldöknél – a fényes parketta kiröppent Harry talpa alól, eltűnt az Átrium, eltűnt Caramel és Dumbledore, s ő belezuhant a színek és hangok örvénylő forgatagába...

Harminchetedik fejezet
Az elveszett jóslat

Harry kemény talajon ért földet. Egy kicsit meg is rogyott a térde, s az arany varázslófej zengő koppanással landolt mellette. Körülnézett, és látta, hogy Dumbledore szobájába került.

Az igazgató távollétében a helyiség berendezése renoválta magát. A míves ezüstszerkezetek vidáman pöfékeltek és surrogtak a faragott lábú asztalokon, a régi igazgatók képmásai székük támlájára vagy épp a keretnek dőlve békésen szunyókáltak. Harry kinézett az ablakon. A horizonton sápadtzöld sáv derengett: a hajnal előhírnöke.

A szobában csupán a kis gépek finom zaja, a portréalakok szuszogása és néha egy-egy horkantás törte meg a csendet. Harry elviselhetetlennek érezte ezt a nyugalmat; ha környezete tükrözné, ami a lelkében dúl, a képek lakói kórusban jajveszékelnének... Zihálva járkálni kezdett a gyönyörű helyiségben, és megpróbálta kiűzni fejéből a gondolatokat. Nem sikerült... nem volt menekvés...

Ő tehet róla, hogy Sirius meghalt. Csakis ő, senki más. Ha nem dől be ostoba fejjel Voldemort trükkjének, ha nem ragaszkodik a rögeszméjéhez, hogy amit álmodott, az valóság, ha elfogadja a lehetőségét annak, hogy Voldemort, ahogy Hermione mondta, az ő megmentési kényszerére épít...

Semmire nem akart gondolni, nem bírta a fájdalom, az önvád terhét. Ott tátongott a lelke közepén az űr, a fekete lyuk, amit irtózott megérinteni, nem akart megvizsgálni: az eltűnt Sirius helye.

Harry nem akart egyedül maradni ezzel a nagy, néma ürességgel, nem tudta elviselni...

A háta mögött az egyik kép horkantva felébredt, és egy rekedt hang így szólt:

– Áá... Harry Potter...

Phineas Nigellus nagyot ásított és nyújtózkodott, majd sunyin összehúzott szemmel fürkészni kezdte Harryt.

– Mi szél hozott ide ilyen korai órán? – kérdezte csevegő hangon. – Úgy tudom, ebbe a szobába csak a Roxfort törvényes igazgatója léphet be. Vagy talán Dumbledore küldött? Jaj, csak nem... – Borzongva ásított egyet. – Csak nem megint üzenni akar az én semmirekellő ükunokámnak?

Phineas Nigellus nem tudta, hogy Sirius meghalt, ám Harry nem bírt megszólalni. Úgy érezte, ha kimondaná, mi történt, azzal véglegessé, visszafordíthatatlanná tenné a tragédiát.

Több másik portré is mocorogni kezdett. Harry rettegett a gondolattól, hogy faggatni kezdik, odasietett hát az ajtóhoz, és megfogta a kilincset.

Az ajtó zárva volt.

– Remélem, ez azt jelenti – szólalt meg az íróasztal mögötti falon lakó pocakos, borvirágos orrú varázsló – hogy Dumbledore hamarosan visszatér körünkbe.

Harry megfordult. A varázsló élénk érdeklődéssel nézett rá.

Harry bólintott. Háta mögött tartott kezével újra megpróbálta elforgatni a kilincsgombot, de ismét sikertelenül.

– Remek, remek! – bólogatott a kövér varázsló. – Unalmasan teltek a napok nélküle. Dumbledore igen nagyra tart téged, fiam – mosolygott jóindulatúan Harryre. – Úgy bizony, igen nagyra becsül. De hát bizonyára ezt te is tudod.

A bűntudat, ami hatalmas, súlyos élősködőként terpeszkedett Harry mellkasában, most fájdalmasan ficánkolni kezdett. Harry nem tudta elviselni ezt, nem bírt már egyedül lenni. Rabnak érezte magát a saját testében, nem akart többé az lenni, aki volt.

Ekkor a hidegen ásító kandallóban smaragdzöld lángok lobbantak fel. Harry elugrott az ajtótól, és rámeredt a tűzben pörgő emberre. Mikor Dumbledore magas, szikár alakja felismerhetővé vált, a festett varázslók és boszorkányok egyszerre mind felriadtak. Sokan közülük örömteli, üdvözlő kiáltással fogadták az igazgatót.

– Köszönöm, köszönöm! – bólintott Dumbledore.

Harryre rá sem nézett, rögtön odasétált az ajtó melletti állványhoz. Talárja egyik belső zsebéből elővette a csúnya, csupasz főnixfiókát, és óvatosan belehelyezte az arany ülőrúd alatt fekvő, puha hamuval teli tálba.

– Nos, Harry... – Dumbledore elfordult a madárfiókától. – Bizonyára megkönnyebbüléssel hallod, hogy az éjszaka történtek során egyetlen társad se szenvedett maradandó sérülést.

Örülök, akarta válaszolni Harry, de nem jött ki hang a torkán.

Úgy érezte, Dumbledore ezzel is csak azt akarta hangsúlyozni, hogy a felelőtlenségével nagyon sok embernek okozott szenvedést.

Az igazgató most már rátekintett, bár szemrehányó, mégis gyengéd pillantással, ám Harry nem tudott a szemébe nézni.

– Madam Pomfrey szépen kikúrálja őket – folytatta Dumbledore. – Nymphadora Tonksnak ugyan néhány napig a Szent Mungóban kell maradnia, de ő is fel fog épülni.

Harry csupán rábólintott a hasadó hajnal fényében egyre világosodó szőnyegre. Nem kellett körülnéznie, úgyis tudta, hogy a portréalakok mind feszült figyelemmel hallgatják az igazgatót, s azon tanakodnak, vajon hol járhatott Harry és Dumbledore, és miért sérültek meg többen is.

– Tudom, mit érzel – mondta Dumbledore.

– Nem, nem tudja – vágta rá Harry. Hangja egyszeriben tisztán, erősen csengett, tükrözve fellángoló haragját: Dumbledore-nak fogalma sincs róla, mit érez.

– Látja, Dumbledore? – szólalt meg gúnyosan Phineas Nigellus. – Ne próbáljon megértő lenni, mert azt a diákok ki nem állhatják. Ezek mind meg nem értett zsenik, az önsajnálat a mindenük, azt szeretik, ha főhetnek saját keserű...

– Elég, Phineas! – szólt rá Dumbledore.

Harry hátat fordított az igazgatónak, és konokul kibámult az ablakon. Tekintete a távoli kviddicspályára tévedt. Sirius egyszer megjelent ott lompos kutya képében, hogy megnézze őt, Harryt játszani... Talán arra volt kíváncsi, van-e olyan ügyes, mint James... Harry sose kérdezte meg tőle...

– Ez nem a gyengeség jele – hallotta Dumbledore hangját. – Épp ellenkezőleg... Az tesz igazán erőssé, hogy képes vagy ilyen fájdalmat érezni.

A düh lobogó lánggal égette Harryt; tüze betöltötte a borzalmas űrt, és felszította benne a vágyat, hogy bántsa, megbüntesse Dumbledore-t a nyugalmáért, az üres szavaiért.

– Az tesz erőssé? – visszhangozta remegő hangon. Még mindig kifelé nézett az ablakon, de már nem látott semmit. – Mit tud maga róla... fogalma sincs...

– Miről nem tudok? – kérdezte higgadtan Dumbledore.

Ez már több volt a soknál. Harry ökölbe szorította remegő kezét, és szembefordult az igazgatóval.

– Nem akarok az érzéseimről beszélni, érti!?

– A fájdalmad bizonyítja, hogy ember vagy, Harry! Ez a szenvedés tesz emberré minket...

– Akkor nem akarok ember lenni! – ordította Harry. Felkapott egy ezüstgépet, a legközelebbit, és teljes erőből elhajította. Az ezer darabra tört a falon. A portréalakok közül többen felhorkantak, s még Armando Dippet is hangot adott felháborodásának:

– No de kérem!

– Nem érdekel! – üvöltötte Harry a portrék felé, és a kandallóba hajított egy lunaszkópot. – Elegem van, el akarok menni! Nem érdekel! Semmi nem érdekel!

Azzal a magasba emelte az asztalkát, amin az ezüstszerkezet állt, és a falhoz vágta. Az asztal összetört, négy lába négyfelé gurult.

– Már hogyne érdekelne – felelte Dumbledore. Egy mozdulattal se próbálta megakadályozni, hogy Harry ripityára törje dolgozószobája berendezését. Arca nyugodt, szinte közönyös volt. – Olyannyira érdekel, hogy úgy érzed, elvérzel a kíntól.

– Nem! – üvöltötte torkaszakadtából Harry. Rá akarta vetni magát Dumbledore-ra, hogy őt is összetörje – szétzúzza a nyugodt, öreg arcot, megverje, megrúgja Dumbledore-t, rázúdítsa a benne tomboló iszonyat egy csekély töredékét.

– De bizony! – bólintott rendíthetetlen nyugalommal Dumbledore. – Elvesztetted édesanyádat, édesapádat, és immár azt az embert is, aki valamelyest pótolta a szüleidet. Már hogyne érdekelne.

– Fogalma sincs, hogy mit érzek! – bömbölte Harry. – Maga... csak áll, és... maga... maga...

De az ordibálás már nem volt elég, a csapkodás már nem segített; Harry rohanni akart, elrohanni és vissza se nézni, elrohanni és meg se állni, amíg el nem tűnik az égszínkék szempár, a gyűlöletesen nyugodt, öreg arc. Sarkon fordult, az ajtóhoz ugrott, és megragadta a kilincset.

Az ajtó nem nyílt ki.

Harry visszafordult.

– Engedjen elmenni! – szólt egész testében remegve.

– Nem! – hangzott a tömör felelet.

Néhány másodpercig farkasszemet néztek.

– Engedjen elmenni! – ismételte Harry.

– Nem! – ismételte Dumbledore.

– Ha nem nyitja ki... ha nem enged ki...

– Nyugodtan pusztítsd tovább az ingóságaimat – mondta derűsen Dumbledore. – Úgyis túl sok van belőlük.

Azzal az íróasztalához sétált, leült mögé, és tovább nézte Harryt.

– Engedjen elmenni! – ismételte harmadjára is Harry. Hangja már majdnem olyan hűvös és higgadt volt, mint Dumbledore-é.

– Előbb hallgass végig.

– Azt hiszi... azt képzeli, hogy... Nem érdekel a mondanivalója! Egy szavát se akarom hallani!

– Márpedig meg fogsz hallgatni – felelte konokul Dumbledore. – Ugyanis sokkal dühösebbnek kellene lenned. Ha már rám veted magad – amihez, mint látom, közel állsz – legalább annak tudatában tedd, hogy valóban megérdemlem.

– Mit beszél...?

– Én tehetek róla, hogy Sirius meghalt – jelentette ki őszinte egyszerűséggel Dumbledore. – Vagy mondjuk úgy: javarészt én tehetek róla. Nem akarok öntelt módon az egyedüli felelős szerepében tetszelegni. Sirius bátor, okos és energikus férfi volt, s az ilyen ember számára elviselhetetlen, ha lapulnia kell, mikor veszélyben tud másokat. Ugyanakkor neked egy pillanatig se lett volna szabad azt hinned, hogy a minisztériumban szükség van rád. Ha őszinte lettem volna veled – és annak kellett volna lennem – tudtad volna, hogy Voldemort a Jóslatok Termébe akar csalni téged. Ez esetben tegnap átláttál volna a szitán, és akkor Siriusnak nem kellett volna követnie téged. Én vagyok tehát a felelős a történtekért.

Harry még mindig a kilincset markolta. Dumbledore-ra bámult, szinte nem is lélegzett, és hallgatta, de alig fogta fel az igazgató szavait.

– Ülj le, kérlek! – mondta szelíden Dumbledore.

Harry habozott, aztán elindult az ezüst fogaskerekekkel és fatörmelékkel beszórt szőnyegen. Az íróasztallal szemben álló székre ült le.

– Értsem úgy – szólalt meg Harry balján Phineas Nigellus – hogy az ükunokám, a Black család utolsó sarja – meghalt?

– Igen, Phineas – bólintott Dumbledore.

– Nem hiszem el... – suttogta a portré.

Harry odafordult, s még épp látta, ahogy Phineas kisiet a képből; tudta, hogy a képmás most elmegy felkeresni másik portréját a Grimmauld téren, hogy aztán végigmenjen a ház összes festményén, Siriust szólongatva...

– Magyarázattal tartozom neked, Harry – folytatta Dumbledore. – Meg kell magyaráznom egy öregember hibáit... Mert most már belátom, hogy arra, amit tettem, és amit – veled kapcsolatban – elmulasztottam megtenni, arra a korom nyomja rá a bélyegét. Te, ifjú lévén, nem tudhatod, hogyan gondolkodik és hogyan érez egy idős ember. Az öregen viszont számon kérhető, ha elfelejti, milyen volt fiatalnak lenni. Én pedig, úgy tűnik, az utóbbi időben elfelejtettem.

Most már a nap is kibukkant a horizont mögül. A hegyek fölött vakító, narancsszínű sáv jelent meg. A napfény ráesett Dumbledore-ra, ezüstös szemöldökére és szakállára, arcának mély barázdáira.

– Mikor tizenöt éve megláttam a sebhelyet a homlokodon, azonnal sejtettem, hogy ez a jegy azt jelzi: elválaszthatatlanul összekapcsolódtál Voldemorttal.

– Ezt már mondta, professzor úr – szólt közbe ridegen Harry.

Nem érdekelte, hogy udvariatlanul viselkedik. Nem nagyon érdekelte már semmi.

– Igen – felelte sietve s szinte mentegetőzve Dumbledore. – Igen, de mégis a sebhelyeddel kell kezdenünk. Ugyanis nem sokkal azután, hogy visszatértél a varázsvilágba, beigazolódott a gyanúm: kiderült, hogy a sebhelyed jelzi Voldemort közeledését, sőt azt is, ha heves érzelmei támadnak.

– Tudom – bólintott fásultan Harry.

– És ez a képességed, hogy érzékeled Voldemort jelenlétét, ha álcázza magát, akkor is, és tudod, mit érez felindultságában – ez a képességed még inkább előtérbe került, mióta Voldemort visszanyerte testét és régi varázserejét.

Harry már nem is bólintott. Mindezt már réges-régen tudta.

– Ennek következtében – fűzte tovább a szót Dumbledore – tartani kezdtem tőle, hogy Voldemort rájön, miféle kapcsolat van kettőtök között. Így is történt: egy alkalommal olyan mélyen behatoltál az elméjébe, a gondolataiba, hogy megérezte a jelenlétedet. Természetesen arra az esetre gondolok, amikor tanúja voltál a Mr. Weasley elleni támadásnak.

– Igen, ezt Piton is mondta – dörmögte Harry.

– Piton professzor, Harry – javította ki csendesen Dumbledore.

– De nem ütött szöget a fejedbe, hogy miért nem én magam mondtam ezt el neked? Hogy miért nem én tanítottalak okklumenciára? Hogy miért kerültem a tekintetedet hónapokon át?

Harry felpillantott. Vele szemben egy szomorú, megfáradt öregember ült.

– De – felelte. – De, furcsálltam.

– Úgy sejtettem – magyarázta Dumbledore – hogy Voldemort hamarosan behatol az elmédbe – manipulálni próbál majd, összezavarja a gondolataidat – és nem akartam további ösztönzést adni neki erre. Úgy véltem, ha rájön, hogy köztünk szorosabb kapcsolat van – vagy volt valaha – a szokásos igazgató-diák viszonynál, akkor kapni fog az alkalmon, és rákényszerít, hogy kémkedj utánam. Féltem, hogy megszáll és felhasznál téged, és azt hiszem, nem volt alaptalan az aggodalmam. Ritkán kerültünk egymás közelébe, de olyankor látni véltem Voldemort árnyékát a szemedben...

Harrynek eszébe jutott a kígyó vérszomjas dühe, ami feltámadt benne, mikor találkozott a tekintete Dumbledore-éval.

– Voldemort, amint azt nemrég megmutatta, nem azért szállt meg, hogy elpusztítson engem általad. A te életedre tört. Mikor az éjjel rövid időre beléd költözött, azt remélte, feláldozlak arra számítva, hogy megölhetem őt. Amint látod, Harry, azért tartottam távolságot tőled, hogy megvédjelek. Ez egy öregember hibája volt...

Dumbledore mélyet sóhajtott. Harry hagyta, hogy elröppenjenek fejéből az igazgató szavai, nem kapaszkodott beléjük. Pár hónapja még csüggött volna Dumbledore ajkán, de most érdektelen semmiségnek tűnt mindez az ásító, fekete szakadék, Sirius hiánya mellett.

– Sirius elmondta, hogy már azon az éjszakán magadban érezted Voldemortot, mikor Arthur Weasleyt megsebesítették. Tudtam hát, hogy bekövetkezett, amitől féltem: Voldemort rájött, hogy használni tud téged. Fel akartalak vértezni az elméd ellen indított támadásokkal szemben, ezért megkértem Piton professzort, hogy tanítson okklumenciára.

Dumbledore szünetet tartott. Az íróasztal fényes lapján araszoló napsugárnyaláb egy ezüstkalamárisra és egy szép skarlátvörös pennára esett. A falakon sorakozó portrék mind éberen hallgatták Dumbledore-t. Néha egyikük-másikuk mocorgott egy kicsit, vagy halkan megköszörülte a torkát. Phineas Nigellus még nem tért vissza...

– Piton professzor megtudta – folytatta Dumbledore – hogy hónapok óta álmodsz a Misztériumügyi Főosztályra vezető ajtóról. Voldemort visszatérése óta megszállottan vágyott rá, hogy meghallgathassa a jóslatot. Gondolatban sokszor felkereste az ajtót, s te – akaratlanul és nem is sejtve, miért – ugyanígy tettél.

– Azután láttad, amint Rookwood, aki letartóztatása előtt a Misztériumügyi Főosztályon dolgozott, elmondja Voldemortnak, amit mi mindig is tudtunk: hogy a minisztériumban őrzött jóslatokat rontás védi. Csak az veheti le az üveggömböt a polcról, akiről a jóslat szól. Az illetéktelen megtébolyodik, ha hozzáér. Ebben az esetben vagy magának Voldemortnak kellett

elmennie a Mágiaügyi Minisztériumba – vállalva a lelepleződés kockázatát – vagy téged kellett rávennie, hogy megszerezd neki a jóslatot. Ezután még fontosabbá vált, hogy megtanuld az okklumenciát.

– De nem tanultam meg – motyogta Harry. Könnyíteni akart a lelkén. Azt gondolta, a vallomás biztosan enyhít a szívére nehezedő szörnyű nyomáson. – Nem gyakoroltam, nem vettem komolyan, pedig megszüntethettem volna azokat az álmokat. Hermione is biztatott, és ha hallgattam volna rá, Voldemort nem mutathatta volna meg, hova menjek, és akkor Sirius nem... Sirius nem...

Egyszerre úgy érezte, védekeznie, magyarázkodnia kell...

– Megpróbáltam ellenőrizni, hogy Voldemort tényleg elfogta-e Siriust. Betörtem Umbridge szobájába, beszéltem Siporral a tűzben, és ő azt mondta, hogy Sirius nincs otthon, hogy elment!

– Sipor nem mondott igazat – felelte nyugodtan Dumbledore. – Nem vagy a gazdája, neked nyugodtan hazudhatott, még csak meg se kellett büntetnie magát érte. A manó azt akarta, hogy elmenj a Mágiaügyi Minisztériumba.

– Sipor... szántszándékkal küldött oda engem?

– Úgy van. Sajnos úgy áll a dolog, hogy Sipor hónapok óta két urat szolgált.

– De hát hogyan? – kérdezte döbbenten Harry. – Évek óta ki se tette a lábát a Grimmauld térről!

– Nem sokkal karácsony előtt kihasznált egy kínálkozó alkalmat – folytatta fejcsóválva Dumbledore. – Sirius állítólag egyszer rákiáltott, hogy "kifelé", és Sipor ezt úgy értelmezte, hogy menjen ki a házból. Így is tett, és felkereste a Black család egyetlen olyan tagját, akit még tisztel valamennyire: Black unokahúgát, Narcissát, Lucius Malfoy feleségét.

– Honnan tud erről, professzor úr? – kérdezte Harry. Vadul kalapált a szíve, és émelygés fogta el. Emlékezett rá, hogy a házimanó valóban eltűnt pár napra karácsonytájt, és végül a padlásszobából került elő...

– Sipor maga mondta el tegnap este – felelte Dumbledore. – A rejtélyes figyelmeztetésedet Piton professzor úgy értelmezte, hogy újabb víziód volt, s láttad, amint Siriust csapdába ejtik a Misztériumügyi Főosztályon. Ezután csakúgy mint te, ő is megpróbált kapcsolatba lépni Siriusszal. Tudnod kell, hogy a rend tagjai nem szorulnak Dolores Umbridge kandallójára, ha titokban beszélni akarnak egymással. Piton professzor megtudta, hogy Sirius él, és a Grimmauld téren van, teljes biztonságban.

– Mivel órák múltán sem tértél vissza a Tiltott Rengetegből, ahova Dolores Umbridge-dzsel indultatok, Piton professzor tartani kezdett tőle, hogy továbbra is úgy hiszed, Sirius segítségére kell sietned. Ezért haladéktalanul értesítette a Főnix Rendjének néhány tagját.

Dumbledore mélyet sóhajtott, majd folytatta:

– Alastor Mordon, Nymphadora Tonks, Kingsley Shacklebolt és Remus Lupin Piton jelentkezésekor épp a főhadiszálláson tartózkodtak. Valamennyien vállalták, hogy azonnal a keresésedre indulnak. Piton professzor azt kérte, Sirius ne menjen velük, ugyanis kellett valaki, aki beszámol nekem a történtekről, ha majd ígéretem szerint megérkezem a Grimmauld térre. Maga Piton professzor arra készült, hogy kutatni kezd utánad a Tiltott Rengetegben.

– Sirius azonban ragaszkodott hozzá, hogy részt vegyen a mentőakcióban, és Siporra bízta, hogy tájékoztasson engem. Így aztán mikor megérkeztem – percekkel a csapat távozása után – a kacagó házimanótól kellett megtudnom, hova ment Sirius.

– Sipor nevetett? – kérdezte zsibbadtan Harry.

– Igen – bólintott Dumbledore. – De hangsúlyoznom kell: Sipor nem mondhatott el mindent Malfoyéknak. Mivel nem ő a Rend titokgazdája, a hollétünket nem árulhatta el, és a terveinkről is tilos volt beszélnie. Fajának bűvös kötelmei alól nem bújhatott ki, nem szeghette meg gazdája, Sirius egyértelmű parancsát. Olyan, lényegtelennek tűnő információkat adott ki Narcissának, amelyeket Sirius nem nyilvánított kifejezetten titoknak, s amelyek ugyanakkor Voldemort számára nagyon is értékesek.

– Például? – kérdezte Harry.

– Például hogy Sirius hozzád ragaszkodik legjobban a világon – válaszolt csendesen Dumbledore. – És hogy neked Sirius apád és bátyád egy személyben. Azt természetesen tudta

Voldemort, hogy keresztapád a Rend tagja, és hogy te tudod, hol tartózkodik, de Sipor közlése azt is világossá tette számára, hogy te a világ végére is elmennél Sirius Black után.

– Szóval... mikor megkérdeztem Siport, hogy ott van-e Sirius...

– Malfoyék – bizonyára Voldemort szándéka szerint – utasították Siport, hogy tegye valahogy elérhetetlenné Siriust, miután te láttad a víziót, és ha ellenőrizni próbálnád, hogy Sirius otthon van-e, hazudja azt, hogy elment. Sipor tegnap megsebesítette Csikócsőrt, a hippogriffet, és mikor megjelentél a tűzben, Sirius épp őt ápolta fent az emeleten.

Harry szaporán, felületesen lélegzett; úgy érezte, nagyon kevés levegő fér a tüdejébe.

– Sipor mindezt elmondta... és közben nevetett? – kérdezte rekedten.

– Nem állt szándékában mindent elmondani – felelte Dumbledore – de vagyok olyan jó legilimentor, hogy észrevegyem, ha hazudnak nekem. Így hát mielőtt elindultam a Misztériumügyi Főosztályra, rávettem Siport, hogy fedje fel a teljes igazságot.

Harry eddig a térdét markolta, de most ökölbe szorult a keze.

– És Hermione még azt mondta, hogy legyünk barátságosak Siporral!

– Igaza is volt, ha azt mondta. Mikor eldőlt, hogy a Rend főhadiszállását a Grimmauld tér tizenkettőben rendezzük be, megkértem Siriust, hogy legyen elnéző Siporral, bánjon tisztelettel vele. Arra is figyelmeztettem, hogy a manó árthat nekünk. Attól tartok, Sirius nem vette komolyan, amit mondtam, és nem tudta elfogadni, hogy Sipor ugyanolyan érző lény, akár egy ember...

– Ne szidja őt... ne mondjon ilyet... ne beszéljen így Siriusról... – Harry tüdeje annyira összeszorult, hogy csak nyögni tudta a szavakat. Dühe újra fellángolt: nem engedi, hogy Dumbledore kritikával illesse Siriust. – Sipor egy hazug... alattomos... megérdemelte...

– Siport varázslók tették azzá, ami – mutatott rá Dumbledore. – Valóban szánalomra méltó teremtmény, de csak mert ugyanolyan nyomorúságos élete volt, mint a barátodnak, Dobbynak. A Black család rabszolgájaként engedelmességgel tartozott Siriusnak, de nem szívből szolgálta őt. Igen, Sipornak vannak hibái, de lássuk be, Sirius sem tette könnyebbé a sorsát...

– Ne beszéljen így Siriusról! – kiabálta Harry.

Azon kapta magát, hogy felpattant a székről. Dumbledore nem ismerte Siriust, nem tudja, milyen bátor volt, és mennyit kellett szenvednie...

– Na és Piton!? – harsogta. – Róla miért nem beszél? Mikor megmondtam neki, hogy Voldemort elfogta Siriust, kigúnyolt, mint mindig...

– Nagyon jól tudod, Harry, hogy Dolores Umbridge jelenlétében Piton professzornak úgy kellett tennie, mintha nem venne komolyan téged – felelte konok nyugalommal Dumbledore. – De utána, mint mondtam, haladéktalanul értesítette a Rendet a történtekről. Piton professzor következtette ki, hogy hova mentél, miután nem tértél vissza a rengetegből. És ő adott Umbridge professzornak hamis Veritaserumot, mikor az kényszeríteni akart téged, hogy eláruld Siriust.

Harry mindezt eleresztette a füle mellett. Kegyetlen élvezettel vádolta Pitont, mert csökkent tőle saját szörnyű bűntudata.

– Piton... kigúnyolta Siriust... gyávának nevezte őt...

– Sirius nem volt már gyerek. Elég bölcs volt hozzá, hogy ne vegye komolyan az efféle csipkelődést.

– Piton kidobott a szobájából! Nem tartott több okklumenciaórát!

– Hallottam róla – sóhajtott Dumbledore. – Ma már tudom, hogy magamra kellett volna vállalnom a tanításodat, de mint mondtam, annak idején úgy gondoltam, veszélyes lenne, ha épp az én jelenlétemben nyílna ki még jobban az elméd Voldemort előtt.

– Piton csak ártott nekem! Mindig fájt a sebhelyem az órái után... – Harry Ron véleményét visszhangozva folytatta: – Lehet, hogy Piton épp hogy meg akart gyengíteni, hogy Voldemort még könnyebben bújhasson bele a fejembe...

– Megbízom Perselus Pitonban – jelentette ki meggyőződéssel Dumbledore. – De elfelejtettem – s ezt is a korom számlájára kell írnom – hogy vannak a léleknek olyan sebei, amelyek sosem hegednek be. Azt hittem, Piton professzor félre tudja tenni az apáddal kapcsolatos érzéseit, de tévedtem.

– Szóval neki szabad gyűlölködni! – kiabálta Harry, ügyet sem vetve az igazgatóportrék rosszalló dörmögésére. – Piton gyűlölheti az apámat, de Sirius nem gyűlölheti Siport!

– Sirius nem gyűlölte Siport – rázta a fejét Dumbledore. – Hitvány szolgának tartotta, keresztülnézett rajta, semmibe vette. Márpedig a hideg elfordulás, a közöny a nyílt ellenszenvnél is veszedelmesebb méreg... A szökőkút, amit az éjjel leromboltunk, hazugságot hirdetett. Mi, varázslók időtlen idők óta elnyomjuk, megalázzuk más fajok fiait, és ennek bizony meg kell fizetnünk az árát.

– Szóval Sirius megérdemelte a sorsát, mi!? – csattant fel Harry.

– Ilyet nem mondtam, és soha nem is fogok mondani – felelte csendesen Dumbledore. – Sirius nem volt kegyetlen ember, a házimanókat sem bántotta soha. Siport azonban nem tudta szeretni, mert a gyűlölt otthon élő emlékét látta benne.

– Igen, gyűlölte azt a házat! – vágta rá elcsukló hangon Harry.

Hátat fordított Dumbledore-nak, és gépiesen elindult az ablak felé.

Nem is látta maga körül a napsütötte szobát, se a falon sorakozó portréalakokat, akik mind követték a tekintetükkel. – Maga ráparancsolt Siriusra, hogy kuksoljon abban a házban! Teljesen kikészült tőle, azért nem maradt otthon tegnap este!

– Az életét próbáltam megvédeni – felelte csendesen Dumbledore.

– Az emberek nem szeretik, ha bezárják őket! – Harry megpördült, és dühösen rámeredt az igazgatóra. – Velem is ezt tette tavaly! Egész nyárra bezárt!

Dumbledore behunyta szemét, és tenyerébe temette arcát. Harry nézte őt, de nem enyhítette meg ez a Dumbledore-tól oly szokatlan, kimerült, elkeseredett mozdulat – sőt, még inkább felingerelte, hogy az öreg varázsló a gyengeség jeleit mutatja. Ne merészeljen magába roskadni, mikor ő, Harry rá akarja zúdítani a dühét!

Dumbledore végül leeresztette kezét, és félholdszemüvegén át, fürkészve nézett Harry szemébe.

– Eljött az ideje – szólt – hogy elmondjam neked, amit már öt éve el kellett volna mondanom. Ülj le, kérlek! Ha megajándékozol egy kis türelemmel, mindent hallani fogsz, amit tudnod kell. Ha befejeztem, szidhatsz, dühönghetsz. Nem fogok védekezni.

Harry még egy hosszú pillanatig izzó tekintettel meredt az öreg varázslóra, azután levetette magát a székbe, és várt.

Dumbledore kinézett a napfényben fürdő parkra, majd ismét Harryre fordította a tekintetét.

– Öt évvel ezelőttig minden a terveim és szándékom szerint történt. Mikor eljött az ideje, épen és egészségesen megérkeztél a Roxfortba. Nem... nem teljesen épen, hiszen sokat szenvedtél, ahogy az előre tudható volt. Mikor letettelek a nagynénéd házának küszöbére, tisztában voltam vele, hogy tíz sötét és nehéz év vár rád.

Dumbledore szünetet tartott. Harry hallgatott.

– Teljes joggal kérdezheted, hogy miért kellett ennek így lennie. Miért nem fogadhatott be téged egy varázslócsalád? Sokan szíves örömest megtették volna, megtiszteltetésnek érezték volna, hogy felnevelhetnek.

– A válasz egyszerű: azt akartam, hogy életben maradj. Nagyobb veszélyben voltál, mint azt rajtam kívül bárki is sejtette. Voldemort maga akkor már több órája eltűnt ebből a világból, de a hívei – akik közül sokan alig maradnak el mögötte gonoszságban – még szabadok voltak, és fűtötte őket a gyűlölet. A jövőre is gondolnom kellett, amikor a sorsodról döntöttem. Nem ringattam magam abban a hitbe, hogy Voldemort örökre eltűnt. Nem tudtam, hogy tíz, húsz vagy ötven év múltán bukkan-e fel újra, de biztosra vettem, hogy egyszer visszatér, és ismerve őt, azzal is tisztában voltam, hogy addig nem nyugszik majd, amíg nem végez veled.

– Tudtam, hogy nincs a világon még egy varázsló, aki úgy ért a mágiához, mint Voldemort. Kétségem sem volt afelől, hogy ha egyszer visszanyeri régi hatalmát, a legagyafúrtabb, legerősebb védőbűbájaimat is félresöpri majd.

– Azonban azt is tudtam, hol van Voldemortnak egy gyenge pontja, és erre alapozva hoztam meg a döntésemet. Egy olyan ősi bűbáj védelmére bíztalak, amit Voldemort ismer, de megvet és ezért mindig is alulbecsült – vesztére. Természetesen arról beszélek, hogy az édesanyád az életét adta érted. Ezáltal olyan nem múló védelemmel ruházott fel téged, amire Voldemort nem számított, s

ami a mai napig is átjárja tested minden sejtjét. Édesanyád vérébe helyeztem hát minden reményemet, és átadtalak az egyetlen élő rokonának, a húgának.

– Petunia nem szeret engem – vetette közbe indulatosan Harry. – Felőle aztán...

– De befogadott! – vágott a szavába Dumbledore. – Ha vonakodva, dühöngve, utálkozva is, de magához vett, és ezzel teljessé tette a rád mondott bűbájomat. Édesanyád áldozata folytán a vér köteléke volt a legerősebb védőpajzs, amit adhattam neked.

– Akkor sem értem...

– Amíg otthonodnak nevezed a házat, ahol édesanyád vérrokona él, addig ott Voldemort nem érhet hozzád, nem árthat neked. Édesanyád kiontott vére tovább él benned és a húgában. A vére menedékké vált a számodra. Nem baj, ha évente csak egyszer mégy haza. Amíg az a ház az otthonod, Voldemort ott nem bánthat téged. Ezt a nagynénéd is tudja. Leírtam neki abban a levélben, amit veled együtt a háza küszöbére helyeztem. Petunia Dursley tudja: az életedet védi vele, hogy otthont ad neked.

– Várjon! – szólt közbe Harry. – Egy pillanat...

Fészkelődve kihúzta magát a székben, és Dumbledore-ra meredt.

– Nyáron küldött egy rivallót... emlékeztette a nagynénémet... a maga hangja volt...

– Úgy véltem – felelte finom biccentéssel Dumbledore – hogy szükséges lehet emlékeztetnem őt a szerződésre, amit a befogadásoddal megpecsételt. Feltételeztem, hogy a dementorok támadása ráébreszti, milyen veszélyekkel jár a jelenléted a házában.

– Így is volt – felelte csendesen Harry. – A bácsikám még jobban megrémült, mint ő. El akart kergetni, de miután megjött a rivalló, Petunia néni kijelentette, hogy... hogy maradnom kell.

Egy percig a padlóra meredt, aztán felemelte a fejét.

– De mi köze ennek... hozzá?

Nem bírta kimondani Sirius nevét.

– Tehát öt évvel ezelőtt – kanyarodott vissza első mondatához Dumbledore – megérkeztél ide, a Roxfortba. Igaz, nem voltál olyan boldog és olyan erős, mint szerettem volna, de éltél, és egészségesnek látszottál. Nem elkényeztetett kis királyfit kaptam, hanem egy normális gyereket – és ez volt a legtöbb, amit remélhettem. Úgy tűnt tehát, hogy a tervem beválik.

– Aztán... nos, bizonyára épp oly élénken emlékszel az első roxforti éved eseményeire, mint én. Csodálatosan megálltad a helyed, és már akkor – sokkal előbb, mint vártam – szembe kellett nézned Voldemorttal. Ezt a találkozást is túlélted, mi több, sikerült elodáznod Voldemort visszatérését. Úgy harcoltál, ahogy férfihoz illik. Kimondhatatlanul büszke voltam rád.

– Csakhogy az én csodálatos tervemnek volt egy hibája – folytatta Dumbledore. – Egy hibája, amiről tudtam, hogy mindent tönkretehet, s amit ki kellett védenem, hiszen a tervet, ha törik, ha szakad, véghez akartam vinni. A dolog csakis rajtam állt, nekem kellett erősnek lennem. Az első nagy megmérettetésre akkor került sor, mikor a Voldemort elleni harc után a gyengélkedőn feküdtél.

– Nem értem, miről beszél, Dumbledore professzor.

– Talán emlékszel: ott, a gyengélkedőn megkérdezted tőlem, hogy miért akart Voldemort kiskorodban megölni téged.

Harry bólintott.

– Vajon akkor meg kellett volna mondanom neked?

Harry némán meredt az égszínkék szempárba, s a szíve újra kalapálni kezdett.

– Nem látod még, hol a hiba? Nem... talán nem is láthatod. Nos, akkor és ott úgy döntöttem, hogy nem válaszolok a kérdésedre. Tizenegy éves, gondoltam magamban, korai még, hogy megtudja. Sosem terveztem, hogy tizenegy évesen elmondom neked. Úgy véltem, nem rakhatok rád ilyen fiatalon ekkora terhet.

– Már akkor fel kellett volna ismernem a vészjósló jeleket. El kellett volna gondolkodnom rajta, miért nem nyugtalanított jobban, hogy már akkor feltetted nekem a kérdést, amire, tudtam, egy napon majd meg kell adnom a szörnyű választ. Rá kellett volna döbbennem: egyszerűen örültem neki, hogy nem kell már akkor megtennem... mert túl fiatal voltál még hozzá.

– Így kezdtük el a második roxforti évedet. Rád ismét olyan kihívás várt, amilyennel a varázslók többsége még felnőttként se szembesül soha – és úgy helytálltál, ahogy legmerészebb álmaimban se hittem volna. Ezúttal azonban nem kérdezted meg, miért hagyta Voldemort a homlokodon azt a jegyet. Beszéltünk a sebhelyedről, igen... nagyon közel kerültünk a témához. Miért nem mondtam el neked akkor mindent?

– Nos, úgy gondoltam, a tizenkét év alig több, mint a tizenegy, ha ilyen súlyú információról van szó. Elengedtelek hát, úgy, ahogy voltál: véres ruhában, kimerülten, de győzelemittasan, s ha fel is merült bennem, hogy talán el kellett volna mondanom a dolgot, gyorsan meggyőztem magam az ellenkezőjéről. Még mindig túl fiatal voltál, és nem vitt rá a lélek, hogy elrontsam az örömödet...

– Érted már, Harry? Látod, hol volt a hiba az én briliáns tervemben? Beleestem a csapdába, amit előre láttam, ami el akartam kerülni, amit el kellett volna kerülnöm.

– Nem...

– Túlságosan féltettelek – mondta keresetlen egyszerűséggel Dumbledore. – Fontosabbnak éreztem azt, hogy boldog légy, mint azt, hogy megtudd az igazságot. Jobban érdekelt a lelked nyugalma, mint a tervem; többre tartottam a te életedet, mint a sok életet, ami odavész, ha a terv kudarcba fullad. Más szavakkal: pontosan úgy viselkedtem, ahogy azt Voldemort elvárja a bolondoktól, akik a szívükre hallgatnak.

– Kizártnak tartom, hogy bárki, aki úgy figyelne rád, ahogy én tettem – s nem tudhatod, milyen lankadatlanul figyeltelek – ne akarna megvédeni tőle, hogy még többet szenvedj. Mit érdekelt engem, hogy valamikor a ködös, távoli jövőben talán lemészárolnak majd megannyi névtelen, arctalan embert és varázslényt, ha cserébe itt és most egészségesnek és boldognak tudhatlak téged? Soha álmodni se mertem, hogy egyszer egy ilyen ember sorsa lesz a kezemben.

– Elkezdődött a harmadik éved. Messziről néztelek, mikor a dementorok ellen küzdöttél, mikor rátaláltál Siriusra, mikor megtudtad, ki ő. Akkor kellett volna talán elmondanom? A diadal percében? Amikor kimentetted keresztapádat a minisztérium karmai közül? Addigra tizenhárom éves lettél, s lassan már nem volt mivel mentegettem magam. Korodat tekintve még mindig gyermek voltál, de a tetteid férfivá avattak. Furdalt a lelkiismeret; tudtam, hogy már nem halogathatom sokáig a dolgot...

– De tavaly, mikor kijöttél az útvesztőből – miután tanúja voltál Cedric Diggory halálának, és kis híján magad is odavesztél – akkor sem mondtam el, pedig tudtam, hogy hamarosan meg kell tennem, hiszen Voldemort visszatért. Most pedig már azt is belátom: régóta készen állsz rá, hogy megtudd, amit oly sokáig titkoltam előled. Mentségemre csak azt mondhatom: több terhet viseltél, mint bárki, aki valaha a Roxfortba járt, és nem volt szívem még egyet, a legnagyobbat is a válladra rakni.

Harry várta a folytatást, de Dumbledore hallgatott.

– Még mindig nem értem.

– Voldemort egy jóslat miatt akart megölni, Harry. Egy jóslat miatt, ami röviddel a születésed előtt hangzott el. Voldemort tudott róla, de nem ismerte teljes egészében. Abban a hitben akart még csecsemőkorodban elpusztítani, hogy ezzel beteljesíti a jóslatot. Saját kárán tudta meg, hogy tévedett: a neked szánt halálos átok visszahullott rá. Ennélfogva, mióta újra testet öltött, s még inkább azóta, hogy tavaly csodával határos módon kicsúsztál a markából, eltökélt szándéka megismerni a teljes jóslatot. Ez az a bizonyos fegyver, amire visszatérése óta vágyik: az információ, hogy miként pusztíthat el téged.

A napkorong már teljes egészében kiemelkedett a horizont mögül, s fénye az egész szobát elárasztotta. Griffendél Godrik kardjának üvegtárlója fehéren ragyogott, az összetört ezüstmasinák darabjai esőcseppekként csillogtak a szőnyegen, s Harry háta mögött halkan csiripelt hamufészkében a fióka-Fawkes.

– A jóslat összetört – szólt fásultan Harry. – Mikor Neville-t próbáltam kivonszolni abból a teremből, ahol... ahol a boltív áll, elszakítottam a talárját, és a jóslat kiesett a zsebéből...

– Ami összetört, az csupán a jóslatnak a Misztériumügyi Főosztály archívuma számára készült másolata volt. Az az ember, akinek a próféciát mondták, bármikor fel tudja idézni az elhangzottakat.

– Ki hallgatta meg a jóslatot? – kérdezte Harry, bár sejtette a választ.

– Én – felelte Dumbledore. – Tizenhat éve, egy hideg, esős estén, a Szárnyas Vadkan emeleti helyiségében. Azért mentem oda, hogy megismerkedjem valakivel, aki a jóslástantanári posztra jelentkezett. Feltett szándékom volt törölni a divinációt a tantárgyak közül, de mivel a jelentkező egy nagy hírű, tehetséges látó ükunokája volt, az illendőség úgy kívánta, hogy találkozzam vele. Csalódnom kellett. Az illető a jóstehetség szikráját sem mutatta. A tőlem telhető legtapintatosabban közöltem vele, hogy nem találom alkalmasnak az állásra, és elbúcsúztam tőle.

Dumbledore felállt, és az íróasztalt megkerülve a Fawkes ülőrúdja melletti fekete szekrénykéhez sétált. Ott lehajolt, elhúzott egy reteszt, és kivette a szekrénykéből azt a rúnákkal díszített szélű, sekély kőedényt, amiben elmerülve Harry a Pitont kínzó apját látta. Dumbledore ezután visszament az íróasztalhoz, letette rá a merengőt, majd pálcájával kihúzott néhány ezüstös gondolatszálat a fejéből. A kőtálba hullatta őket, aztán visszaült karosszékébe, és egy percig némán figyelte a merengőben kavargó gondolatokat.

Végül sóhajtva felemelte pálcáját, és hegyével megbökte az ezüstszínű anyagot.

Az örvényből egy kendőkbe burkolózó, hatalmasra nagyított szemű nő lassan forgó alakja emelkedett ki. Kisvártatva meg is szólalt, de nem sejtelmes-fátyolosan, hanem éles, rekedt hangon, ahogy Harry csak egyszer hallotta Sybill Trelawneyt beszélni:

– Közeledik az Egyetlen, aki diadalmaskodhat a Sötét Nagyúr fölött... azoknak születik, akik háromszor dacoltak vele, s a hetedik hónap halála szüli őt... A Sötét Nagyúr egyenrangúként jelöli meg, de benne olyan erő lakik, amit a Sötét Nagyúr nem ismer. És egyikük meghal a másik keze által, mert nem élhet az egyik, míg él a másik... Az Egyetlent, aki diadalmaskodhat a Sötét Nagyúr fölött, a hetedik hónap halála szüli...

Trelawney professzor lassan forgó alakja visszasüllyedt az ezüsttóba, és eltűnt.

Néma csend telepedett a szobára. Hallgatott Dumbledore, hallgatott Harry és hallgattak a festmények lakói. Még Fawkes is abbahagyta a csipogást.

– Dumbledore professzor? – szólalt meg végül csendesen Harry.

Az igazgató még mindig a merengőt nézte, szemlátomást mélyen gondolataiba merülve. – Ez... ez azt jelenti... Mit jelent ez?

– A jóslat arról szól – felelte Dumbledore – hogy az egyetlen ember, akinek esélye van végső győzelmet aratni Voldemort nagyúr fölött, közel tizenhat évvel ezelőtt, július végén jött a világra olyan szülők gyermekeként, akik már háromszor sikeresen szembeszálltak Voldemorttal.

Harry úgy érezte, mintha egy fenyegető, ellenséges erő közelítene felé. Megint nehezen, kapkodva szedte a levegőt.

– Az az ember... én vagyok?

Dumbledore egy hosszú pillanatig némán fürkészte őt, majd szelíd szóval így felelt:

– A dologban az a különös, hogy az elhangzó jóslat talán nem is rád utalt. Sybill leírása két fiúra is illett: mindketten az év júliusának végén születtek, mindkettőjük szülei a Főnix Rendjének tagjai voltak, és mindkét házaspár háromszor csapott össze Voldemorttal. Az egyik fiú természetesen te vagy. A másik Neville Longbottom.

– De hát akkor... akkor miért az én nevem állt a jóslaton, miért nem Neville-é?

– A címkét kicserélték, miután Voldemort csecsemőkorodban megtámadott téged. A Jóslatok Termének jegyzője úgy vélte, Voldemort bizonyára azért próbált megölni, mert tudta, hogy te vagy a fiú, akiről Sybill beszélt.

– Szóval... lehet, hogy mégsem én vagyok az?

– Attól tartok... – Dumbledore lassan, látható erőfeszítéssel ejtette ki a szavakat. – ...immár kétségtelen, hogy te vagy az.

– De hát azt mondta... hogy Neville is július végén született... és hogy az apja meg az édesanyja...

– Ne feledkezz meg a jóslat második feléről, az utolsó ismertetőjegyről, ami azonosítja Voldemort méltó ellenfelét... Voldemort egyenrangúként jelöli meg őt. Ez meg is történt, Harry. Voldemort téged választott, nem Neville-t. A te homlokodra égette az áldott-átkozott jegyet.

– De lehet, hogy rosszul választott! – tiltakozott Harry. – Lehet, hogy nem engem kellett volna megjelölnie!

– Annak az életére tört, akit veszedelmesebbnek tartott – felelte Dumbledore. – És vedd észre, Harry: nem az aranyvérűt választotta (jóllehet hitvallása szerint csak az lenne méltó a varázsló névre), hanem azt, aki ugyanúgy félvér, mint ő maga. Önmagát látta benned, Harry, mielőtt még találkozott volna veled. S mikor pálcát fogott rád, nem megölt, mint szerette volna, hanem hatalmas erőt és nagy jövőt adott neked. Ezért tudtál dacolni vele, nem egyszer, hanem már négyszer – többször, mint a szüleid és mint Neville-éi.

– Akkor meg miért csinálta? – kérdezte zsibbadtan Harry. – Miért próbált csecsemőkoromban megölni? Várhatott volna, amíg megnövünk, és kiderül, hogy Neville a veszélyesebb vagy én. Ráért volna akkor választani...

– Ez valóban célravezetőbb megoldás lett volna – bólintott Dumbledore. – Csakhogy Voldemort nem ismerte a jóslat pontos szövegét. A Szárnyas Vadkan, amit Sybill az alacsony árai miatt választott, mindig is – fogalmazzunk úgy – érdekesebb embereket vonzott, mint a Három Seprű. Amint azt te és a barátaid saját károtokon s én aznap este a magamén megtanultam, azon a helyen a falnak is füle van. Természetesen mikor elindultam Sybill Trelawneyhoz, nem hittem, hogy a beszélgetésünk bárkit is érdekelhet. Az volt a szerencsém – a szerencsénk – hogy a kíváncsiskodót a jóslat elhangzása közben megtalálták és kiakolbólították a kocsmából.

– Szóval csak...

– A jóslatnak csak azt a részét hallotta, ami a júliusi születésről és a Voldemorttal háromszor dacoló szülőkről szól. Ennek következtében nem tudta figyelmeztetni urát, hogy ha rád támad, annak az lehet a vége, hogy hatalmat ruház rád, és egyenrangúként jelöl meg. Voldemort nem tudhatta, mit kockáztat a gyilkossági kísérlettel, s hogy okosabb lenne várnia, amíg többet megtud. Arról sem értesült – ahogy a jóslatban áll – hogy benned olyan erő lakik, amit a Sötét Nagyúr nem ismer...

– Bennem nem lakik ilyenfajta erő! – tiltakozott elszorult torokkal Harry. – Nem tudok olyat, amit ő ne tudna, nem tudok úgy harcolni, mint ő, nem tudok megszállni embereket, nem tudok gyilkolni...

– Van egy helyiség a Misztériumügyi Főosztályon – szakította félbe Dumbledore – aminek soha nem nyitják ki az ajtaját. Egy olyan erő lakik ott, ami csodálatosabb és szörnyűségesebb a halálnál, az emberi értelemnél, a természet erőinél, s titokzatosabb minden más rejtélynél és misztériumnál. Nos, ebből az erőből van benned rengeteg, és nincs egy csepp se Voldemortban. Ez az erő hajtott, mikor Sirius segítségére siettél, és ez űzte ki belőled az éjjel a gonoszt. Voldemortnak nem volt maradása egy olyan testben, amit ennyire átjár az általa megvetett erő. Így végül is nem számított, hogy nem tudtad lezárni az elméd. A szíved mentett meg téged, Harry.

Harry behunyta a szemét. Ha nem rohan el a minisztériumba, Sirius nem halt volna meg... Nem akart megint a keresztapjára gondolni, ezért inkább feltett még egy kérdést – bár a válasz nem érdekelte különösebben:

– A jóslat vége valahogy úgy szólt, hogy... nem élhet az egyik...

– ...míg él a másik – bólintott Dumbledore.

– Ezek szerint... – Harry egyenként húzta fel a szavakat valahonnan mélyről, a kétségbeesés szakadékából. – Ez azt jelenti, hogy... hogy egyikünknek végül... meg kell ölnie a másikat?

– Igen – felelte Dumbledore.

Ezután hosszú ideig nem szólaltak meg. Valahol, messze a szoba falain túl, zsibongás hangzott fel – talán korán kelő diákok indultak le a nagyterembe reggelizni. Harry lehetetlennek érezte, hogy vannak a világon emberek, akik még enni és nevetni tudnak, akiket nem is érdekel, hogy Sirius Black örökre távozott ebből a világból.

Sirius máris végtelenül messze járt, s Harry valahol még mindig hitte, hogy ha akkor félrehúzza azt a függönyt, mögötte ott találta volna a nevető Siriust, és felhangzott volna az ugatós kacagás...

– Még valamiért magyarázattal tartozom, Harry – szólalt meg tétován Dumbledore. – Talán felmerült benned a kérdés, hogy miért nem jelöltelek ki prefektusnak. Nos, bevallom... úgy gondoltam, hogy anélkül is épp elég felelősség hárul rád.

Harry Dumbledore-ra emelte tekintetét, s egy legördülő könnycseppet pillantott meg az öreg varázsló arcának mély barázdái között.

Harmincnyolcadik fejezet
Az új harc kezdete

Ő, AKIT NEM NEVEZÜNK NEVÉN, VISSZATÉRT

Cornelius Caramel mágiaügyi miniszter péntek este rövid nyilatkozatban beszámolt róla, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén, visszatért hazánkba, és folytatja egykori tevékenységét.

"Mélységes sajnálatomra kénytelen vagyok megerősíteni a hírt, miszerint az önmagát nagyúrnak nevező varázsló – tudjuk, kire gondolok – él, és újra köztünk jár – nyilatkozta újságírók előtt a zaklatottnak tűnő Caramel. – Ugyancsak mély sajnálattal arról is be kell számolnom, hogy az azkabani dementorok fellázadtak, kiléptek a minisztérium szolgálatából, és meggyőződésünk szerint csatlakoztak... Izé nagyúrhoz.

A varázslótársadalom tagjait ezúton is éberségre intjük. A minisztériumban szerkesztés alatt áll egy alapfokú ingatlan- és személyvédelmi kalauz, amit a jövő hónap folyamán térítésmentesen eljuttatunk minden varázslóháztartásba." A miniszter nyilatkozatát a varázslónépesség rémülettel és felháborodással fogadta – annál is inkább, mivel a minisztérium egészen szerdáig arról biztosította a közvéleményt, hogy "a Tudjukki újbóli tevékenykedéséről szóló híresztelések minden valós alapot nélkülöznek".

A minisztérium pálfordulását megelőző események részleteit egyelőre homály fedi. Meg nem erősített hírek szerint Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén és híveinek egy válogatott csoportja (közismert nevükön a halálfalók) csütörtök este behatoltak a Mágiaügyi Minisztérium épületébe.

Albus Dumbledore, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola nemrég újra kinevezett igazgatója, a Mágusok Nemzetközi Szövetségének visszahívott elnökségi tagja és a Wizengamot újbóli főmágusa egyelőre nem nyilatkozott a történtekről. Dumbledore köztudomásúlag egy éve hangoztatja, hogy Tudjukki, szemben az elterjedt vélekedéssel, él, ismét híveket toboroz, s újból hatalomra tör. Információink szerint "a kis túlélő"...

– Na tessék, itt vagy, Harry! – pillantott fel Hermione az újságból. – Biztos voltam benne, hogy téged is belerángatnak valahogy.

A társaság a gyengélkedőn gyűlt össze. Harry Ron ágyának végében ült, és barátjával együtt hallgatta Hermionét, aki a vasárnapi Próféta vezércikkét olvasta fel nekik. Ginny, akinek a bokáját Madam Pomfrey egykettőre meggyógyította, Hermione ágyának végében kuporgott; az eredeti orrformáját visszanyert Neville a két ágy között ült egy széken; Luna, aki szintén csak látogatóként tévedt be, a *Hírverő* legfrissebb számát olvasta, és látszólag még fél füllel sem figyelt Hermionéra.

– Érdekes, a feltűnési viszketegségben szenvedő téveszmés bolondból hirtelen megint "a kis túlélő" lett – jegyezte meg epésen Ron, és belemarkolt az éjjeliszekrényét elborító csokibékahalomba. Dobott egyet-egyet Harrynek, Ginnynek és Neville-nek, aztán foggal kibontotta a magáét. Az alkarján még mindig csúnya hurkák emlékeztettek rá, hol tapadtak a bőrére az agy polipkarjai.

Madam Pomfrey kijelentette, hogy a gondolatok különösen makacs nyomot hagynak, és a Dr. Ubbly-féle Feledtető felcserfőzet nagy dózisú alkalmazását írta elő Ronnak.

– Igen, most nagyon hízelgő dolgokat írnak rólad – szólt Hermione, miközben átfutotta a cikk további hasábjait. – "Az igazság magányos hirdetője"... "beszámíthatatlannak bélyegezték, mégsem hátrált meg"... "nevetség és gúny tárgyává tették"... – Hmmm... – Hermione összeráncolta a szemöldökét. – Valamiért elfelejtik megemlíteni, hogy ők maguk tettek téged nevetség és gúny tárgyává a cikkeikkel.

Hermione fájdalmasan felnyögött, és megfogta az oldalát.

Dolohov átkának még ez a gyengített, varázsige nélküli változata is – Madam Pomfrey szavaival élve – "épp elég nagy galibát csinált odabent". Hermionénak tíz különböző elixírt kellett szednie de már sokkal jobban volt, és unatkozott a gyengélkedőn.

– "Tudjukki legutóbbi puccsa", a másodiktól a negyedik oldalig, "Amiről a minisztérium nem beszélt nekünk", ötödik oldal, "Miért nem hallgatott senki Albus Dumbledore-ra?", hatodiktól a

nyolcadik oldalig, "Exkluzív interjú Harry Potterrel", kilencedik oldal. Na jó... – Hermione becsukta és félredobta a lapot. – Másról se lehet olvasni az egész újságban. Az interjú Harryvel pedig nem is exkluzív. Ugyanaz, ami hónapokkal ezelőtt a *Hírverő*ben megjelent.

– Apa eladta nekik a cikket – szólt álmatagon Luna, és lapozott egyet a magazinban. – Jó sok pénzt kaptunk érte, úgyhogy nyáron elmegyünk Svédországba morzsás szarvú szipirtyót keresni.

Hermione majdnem mondott valamit, de aztán elszámolt háromig, és csak ennyit motyogott:

– Biztos izgalmas lesz.

Ginny elkapta Harry pillantását, és elvigyorodott.

– Meséljetek! – Hermione fészkelődve kihúzta magát az ágyon, és megint nyögött egyet. – Mi újság a suliban?

– Flitwick eltüntette Fred és George mocsarát – mesélte Ginny.

– Kábé három másodpercébe került. De az ablak alatt meghagyott egy kis részt, és elkerítette...

– Miért? – csodálkozott Hermione.

Ginny vállat vont.

– Azt mondta, megőrzésre méltó bűbáj.

– Emlékművet akart állítani az ikreknek – szólt közbe tele szájjal Ron. – Különben ezt mind ők küldték – fordult Harryhez, és a csokibékahalomra mutatott. – Biztos jól megy nekik az üzlet.

Hermione rosszallóan megcsóválta a fejét.

– Szóval most, hogy Dumbledore visszatért, újra rend van? – kérdezte.

– Igen – felelte Neville. – Visszazökkent az élet a régi kerékvágásba.

– Frics boldog, mi? – kérdezte Ron, miközben nekitámasztott egy Dumbledore-t ábrázoló csokibékás kártyát a vizeskancsónak.

– Egyáltalán nem – válaszolta Ginny. – Teljesen le van törve... – Suttogóra fogta a hangját. – Azt ismételgeti, hogy Umbridge alatt élte a fénykorát az iskola...

Mindannyian egyfelé néztek. Umbridge professzor a mennyezetet bámulva feküdt a szemközti ágyon. Dumbledore egyedül ment el érte a Tiltott Rengetegbe. Senki nem tudta, hogyan sikerült kiszabadítania a főinspektort a kentaurok fogságából, de tény, hogy sikerült neki, és közben még csak a talárját se piszkolta be.

Umbridge se mesélt a kalandjairól – visszatérése óta senki egyetlen szót sem hallott a szájából. A főinspektor egérszürke haja kócos volt, s még mindig akadt benne néhány gally és falevél, de egyébként sértetlennek tűnt, úgyhogy senki nem tudta, mi baja.

– Madam Pomfrey azt mondja, sokkot kapott – suttogta Hermione.

– Szerintem krónikus sértődöttségben szenved – vélekedett Ginny.

– Így kell csinálni, attól felélénkül – mondta Ron, és kattogó, patadobogást utánzó hangokat hallatott a nyelvével. Umbridge azonnal felült az ágyban, és rémülten körbepislogott.

Madam Pomfrey kidugta a fejét szobája ajtaján.

– Rosszul van, tanárnő? – kérdezte.

– Nem... nem... – motyogta Umbridge, és visszahanyatlott a párnájára. – Nem, csak rosszat álmodtam...

Hermione és Ginny belenevettek a takaróba.

– Ha már a kentauroknál tartunk – szólt Hermione, miután sikerült úrrá lennie derűjén – ki most a jóslástan tanára? Firenze itt marad?

– Muszáj neki – felelte Harry – a kentaurok nem fogadják vissza.

– Úgy tűnik, ezentúl két jóslástantanárunk lesz – bólogatott Ginny.

– Pedig Dumbledore biztosan örült, hogy megszabadulhat Trelawneytól – jegyezte meg Ron, tizennegyedik csokibékáját majszolva. – Különben is, az egész tantárgy egy nagy hülyeség. Firenze se sokkal jobb...

– Hogy mondhatsz ilyet? – fortyant fel Hermione. – Hisz épp most tudtuk meg, hogy vannak igazi jóslatok!

Harry nyugtalanul fészkelődni kezdett. Egyik barátjának sem árulta el, hogy ismeri a jóslat tartalmát. Neville mindenkinek azt mondta, hogy a gömb összetört a Halálteremben, s ezzel a jóslat odaveszett. Harry meghagyta őt és a többieket ebben a hitben.

Nem akarta látni az arcukat, mikor közli, hogy a sors akarata szerint belőle vagy gyilkos vagy áldozat lesz...

– Kár, hogy összetört – jegyezte meg fejcsóválva Hermione.

– Kár – hagyta rá Ron. – De így legalább Tudjátokki se tudta meg, miről szól... Te meg hova mész? – kérdezte csodálkozva és kissé csalódottan. Harry ugyanis felpattant.

– Öhm... Hagridhoz. Nemrég érkezett meg, és megígértem neki, hogy lemegyek hozzá. Hallani akarja, hogy vagytok.

– Jó neked – morogta Ron, és sóvárogva kinézett az ablakon a ragyogó kék égre. – Bár mi is mehetnénk!

– Üdvözöld őt a nevünkben! – szólt a távolodó Harry után Hermione. – És kérdezd meg, mi van... a kis barátjával!

Harry hátra se fordult, csak intett, hogy rendben, és kilépett a gyengélkedőből.

A kastély még a szokásos vasárnapi nyugalomhoz képest is feltűnően kihalt volt. Nyilván minden diák a parkban töltötte az időt – a vizsgák terhétől megszabadulva, könnyű szívvel élvezték a napsütést, a jó időt, tudva, hogy a tanév néhány hátralevő napján nem vár rájuk se magolás, se leckeírás. Harry lassan sétált a néptelen folyosón, ki-kipillantva az ablakokon. A kviddicspálya fölött néhány alak röpködött, páran az óriáspolippal játszottak a tóban...

Harry nem tudta eldönteni, kívánja-e az egyedüllétet. Ha emberek között volt, menekülni akart, ha magára maradt, társaságra vágyott. Arra gondolt, talán tényleg le kellene mennie Hagridhoz, hiszen még nem is beszélgetett vele a visszatérése óta.

Lesétált a márványlépcsőn, de alighogy a bejárati csarnok kőpadlójára lépett, jobbra tőle kitárult egy ajtó – az, amelyik a Mardekár klubhelyiségéhez vezető lépcsőre nyílt – s Malfoy, Crak és Monstro lépett a csarnokba. Harry megtorpant – a három fiú úgyszintén. Néhány másodpercig csak a nyitott tölgyajtón át beszűrődő távoli zsivaj törte meg a csendet.

Malfoy körülnézett – ellenőrizte, hogy egy tanár se látja őket – aztán Harryhez fordult, és fojtott hangon így szólt:

– Véged van, Potter.

Harry felvonta a szemöldökét.

– Jó, hogy szólsz – felelte. – Észre se vettem.

Még sose látta ennyire dühösnek Malfoyt, s édes elégtétel töltötte el az indulattól eltorzult, sápadt, hegyes arc láttán.

– Megfizetsz, Potter – fenyegetőzött Malfoy. – Én fogok számolni veled azért, amit az apámmal tettél...

– Hű, de félek – felelte gúnyosan Harry. – Tudom, hogy Voldemort nagyúr gyenge kezdő hozzátok képest... Na, mi a baj? – tette hozzá, látva, hogy a három fiú behúzza a nyakát a név hallatán. – Az öreg Voldemort az apád haverja. Csak nem félsz tőle?

– Nagyra vagy magaddal, Potter! – sziszegte Malfoy, és csatlósaival együtt lassan elindult Harry felé. – De figyeld meg, elintézlek. Nem fogod börtönbe küldeni az apámat...

– Későn szólsz, már odaküldtem.

– A dementorok elmentek az Azkabanból. Nincs, aki ott tartsa apát és a többieket...

– Ez sajnos igaz – bólintott Harry. – De most már legalább az egész világ tudja, micsoda gennyes alakok...

Malfoy a pálcája után kapott, de Harry gyorsabb volt nála.

Draco ujjai még el se érték a zsebét, mikor Harry kezében már villant a pálca.

– Potter!

A szigorú hang zengve visszhangzott a csarnokban. Piton bukkant fel az alagsorba vezető lépcsőn – s a láttán annyira eltöltötte a gyűlölet Harry lelkét, hogy a Malfoyjal szembeni undornak nem is maradt benne hely. Mondhat Dumbledore, amit akar, sosem fog megbocsátani Pitonnak... soha...

– Mit csinál, Potter? – kérdezte fagyosan Piton, miközben a négy fiú felé sietett.

– Próbálom eldönteni, milyen átkot szórjak Malfoyra, tanár úr – felelte Harry.

Piton rámeresztette a szemét.

– Azonnal tedd el azt a pálcát! – parancsolta. – Tíz pont a Griff...

A bájitaltantanár elharapta a szót, mikor pillantása a hatalmas homokórákra esett.

– Lám csak, nincs mit levonni a Griffendéltől – állapította meg gúnyos félmosollyal. – Nos, ebben az esetben kénytelen leszek...

– Feltölteni a homokórát?

A bejárati lépcsősoron McGalagony bicegett felfelé. Egyik kezében skót kockás bőröndöt cipelt, a másikkal botra támaszkodott. A járás szemlátomást még nehezére esett, de máskülönben egészségesnek tűnt.

– McGalagony professzor! – köszöntötte Piton, és elindult felé. – Hát elbocsátották végre a kórházból!

– El bizony, Piton professzor – biccentett McGalagony, és lerázta úti köpönyegét a válláról. – Makkegészséges vagyok. Crak, Monstro...

Parancsolóan intett a két fiúnak, s azok alázatosan odadöcögtek hozzá.

– Fogják! – McGalagony Crak karjába lökte a bőröndöt, a köpenyét pedig Monstro kezébe nyomta. – Legyenek szívesek, vigyék fel ezeket a szobámba.

A fiúk elkullogtak a márványlépcső felé.

– Na lássuk! – szólt McGalagony, s a hatalmas homokórákra emelte pillantását. – Úgy vélem, Potter és a barátai fejenként ötven pontot érdemelnek azért, hogy felhívták a világ figyelmét Tudjukki visszatérésére! Egyetért, Piton professzor?

– Tessék? – kérdezett vissza Piton, pedig kétség sem férhetett hozzá, hogy jól hallotta, mit mondott McGalagony. – Nos... hát... hogyne...

– Akkor hát ötven-ötven pont jár Potter, a két Weasley, Longbottom és Granger kisasszony után – folytatta McGalagony, s szavai nyomán záporozni kezdtek a rubintok a Griffendél homokórájának alsó tartályába. – Ó, és Lovegood kisasszonyról se feledkezzünk meg – tette hozzá McGalagony, mire a Hollóhát is gazdagabb lett ötven ponttal. – Ha jól hallottam, Piton professzor, le akart vonni tíz pontot Potter úrtól. Nos, tessék...

Néhány rubinkő visszatért a felső tartályba, de alul még így is jelentős mennyiségű maradt.

– Potter, Malfoy, ilyen szép időben a parkban a helyük! – fordult a fiúkhoz McGalagony.

Harrynek nem kellett kétszer mondani. Talárjába rejtette pálcáját, és Pitonra meg Malfoyra többé ügyet sem vetve, elsietett a tölgyajtó felé.

A hirtelen rázúduló hőségtől kissé szédülten indult el a gyepen Hagrid kunyhója felé. Napozó, beszélgető diákok között vezetett az útja. Sokan a Vasárnapi Prófétát búvták, mások édességet majszoltak, és majdnem mind felpillantottak rá, mikor elhaladt mellettük. Néhányan köszöntek is neki, mások intettek – szemlátomást jelezni akarták, hogy a Prófétával egyetértésben ők is hősnek tekintik Harryt. Ő nem reagált a jelzésekre, nem fogadta a köszöntéseket. Fogalma sem volt, mennyit tudnak iskolatársai a három napja lezajlott eseményekről. A kíváncsiskodók eddig békén hagyták, s szerette volna, ha ez a továbbiakban is így marad.

Mikor zörgetett a vadőrlak ajtaján, először nem kapott választ – aztán a ház sarka mögül előbukkant Agyar, és majd ledöntötte őt a lábáról. Hagrid, mint kiderült, futóbabot szedett a hátsó kertben.

Széles mosollyal fogadta a kerítéshez közeledő Harryt.

– Szervusz! – köszönt vidáman. – Gyere, bújjunk be a házba! Kapsz egy pohár pitypanglevet...

Miután az asztalra került a jeges ital, és ők maguk is letelepedtek, Hagrid tétován megkérdezte:

– Hogy vagy, Harry? Nincs... nincs semmi bajod, ugye?

Harry sejtette, hogy a vadőr a kérdéssel nem az egészségi állapotára céloz.

– Semmi bajom – felelte gyorsan, mert semmi kedve nem volt arról beszélgetni, amire Hagrid gondolt. – Mesélj, merre jártál?

– A hegyekben bujkáltam – felelte a vadőr. – Barlangban laktam, mint Sirius, amikor...

Elharapta a mondatot, és zavartan megköszörülte a torkát. Aztán Harryre pillantott.

– Az a lényeg, hogy megint itt vagyok – morogta, és belekortyolt a pitypanglevébe.

– Jobb bőrben vagy – jegyezte meg Harry, eltökélten kerülve a Sirius-témát.

– Heh? – Hagrid felemelte lapátkezét, és megtapogatta az arcát.

– Igen... igen. Kicsi Gróp igazán jól nevelt fiú lett. Ha láttad volna, hogy örült, mikor megint elmentem hozzá! Jámbor kölyök, nincs vele semmi baj... Gondoltam is, hogy kellene szerezni neki egy barátnőt...

Harry rendes körülmények között rémülten tiltakozni kezdett volna az ellen, hogy még egy, talán Grópnál is zabolátlanabb óriás üssön tanyát a Tiltott Rengetegben – de most se kedve, se ereje nem volt vitába szállni Hagriddal. Egyszerre megint elfogta a vágy, hogy egyedül lehessen; távozását siettetendő egy hajtásra megitta a nagy pohár pitypanglé felét.

Hagrid kutató tekintettel nézett rá.

– Most már mindenki tudja, hogy igazat mondtál, Harry – szólt váratlanul. – Ez azért jólesik, nem?

Harry vállat vont.

– Figyelj... – Hagrid előredőlt a széken. – Régebbről ismertem Siriust, mint te... Harc közben halt meg, pont úgy, ahogy akarta...

– Sirius nem akart meghalni! – csattant fel Harry.

Hagrid lecsüggesztette busa fejét.

– Nem... persze hogy nem – morogta. – De akkor is... nem olyan ember volt ő, aki otthon marad malmozni, amíg a többiek csatáznak. Leköpte volna magát, ha nem siet a segítségedre...

Harry felpattant a székről.

– Meg kell látogatnom Ront és Hermionét a gyengélkedőn – hadarta gépiesen.

Hagrid zaklatottan bólogatott.

– Jól van... menj csak... Vigyázz magadra, Harry, és ugorj be máskor is, ha van egy perced...

– Jó... persze...

Harry az ajtóhoz sietett, kinyitotta, s mire Hagrid kimondta, hogy viszlát, már újra a napsütötte gyepet taposta. A diákok, akik mellett elhaladt, most is rákösöntek. Harry behunyta a szemét menet közben. Azt kívánta, bár mind eltűnnének, hogy mikor megint körülnéz, már egyedül legyen a parkban...

Pár napja, az utolsó vizsga és a Voldemort küldte látomás előtt még szinte bármit megadott volna érte, hogy a varázsvilág megtudja és elismerje: végig igazat mondott, nem hazudozik és nem bolond, Voldemort valóban visszatért. De most már...

Elindult a tóparton, s mikor egy bokros részhez ért, ahova ritkán vetődött ember, letelepedett. Bámulta a csillogó víztükröt, és a gondolataiba merült. Talán azért vágyik annyira a magányra, mert a Dumbledore-ral folytatott beszélgetése óta kívülállónak érezte magát az emberek között: láthatatlan fal választotta el mindentől és mindenkitől. Világéletében megbélyegzett ember volt – és most már azt is tudta, mit jelent a bélyege...

A gyász rettenetes súllyal nehezedett rá, és fájt, vérzett a seb, amit Sirius halála tépett a lelkén. Ott és akkor, a tóparton ülve mégsem tudott félni a jövőtől. A nap hétágra sütött, körülötte a park tele volt vidám diákokkal, s bár ő annyira távol érezte magát tőlük, mintha egy másik fajhoz tartozna, ebben a percben egyszerűen képtelenségnek tartotta, hogy a jóslat valaha is beteljesüljön, hogy belőle egyszer gyilkos vagy áldozat legyen...

Hosszú ideig csak ült, és bámulta a vizet. Igyekezett nem gondolni keresztapjára, se arra, hogy Sirius két éve épp szemközt, a túlsó parton esett össze a száz dementor gyűrűjében...

A nap már a hegyek mögé hanyatlott, mikor tudatosodott benne, hogy fázik. Feltápászkodott, elindult a kastély felé, és mentében letörölte a könnyeket az arcáról.

Madam Pomfrey három nappal a tanév vége előtt engedte el Ront és Hermionét a gyengélkedőről. Hermione többször is megpróbálta szóba hozni Siriust, de Ron olyankor mindig hevesen pisszegni kezdett.

Harry még mindig nem tudta eldönteni, akar-e barátaival a keresztapjáról beszélni. Hangulatától függően néha lett volna kedve hozzá, máskor meg a gondolattól is elborzadt. Egy dolgot tudott csak biztosan: hogy néhány nap múlva, mikor már a Privet Drive négyben lesz, nagyon fog hiányozni neki a Roxfort. Soha nem félt még ennyire a Dursley családnál töltendő nyártól, s cseppet se vigasztalta, hogy most már tudja, miért kell évről évre visszatérnie oda.

Umbridge professzor a tanév vége előtt egy nappal utazott el a Roxfortból. Vacsoraidőben osont ki a gyengélkedőről – nyilván feltűnés nélkül akart távozni – de balszerencséjére összetalálkozott Hóborccal. A kopogószellem az ikrek utolsó kívánságát tiszteletben tartva püfölni kezdte őt egy sétabottal meg egy krétával töltött zoknival, úgy kergette ki a kastélyból. Hóborc kacagását és Umbridge sikolyait hallva a vacsorázó diákok kitódultak a nagyteremből, s a bejárati lépcsőről nézték a leszerepelt főinspektor menekülését. A házvezető tanárok csak tessék-lássék szóltak rájuk.

Mi több, McGalagony néhány rosszalló szó után visszaült a helyére, és kijelentette, hogy ő is kimenne ujjongani, ha Hóborc nem vette volna kölcsön a sétabotját.

Végül elérkezett a tanév utolsó napjának estéje. A diákok többsége már összecsomagolt és útnak indult a nagyterem felé, hogy részt vegyen az évzáró lakomán, Harry azonban egy árva zoknit se dobott még a ládájába.

– Majd reggel összepakolsz! – türelmetlenkedett Ron, aki már a hálóterem ajtajában toporgott. – Gyere, éhen halok!

– Gyorsan kész leszek... menj csak le, majd megyek én is...

Az ajtó becsukódott Ron mögött, de Harry nem látott hozzá a pakoláshoz. A legkevésbé se vágyott a vidám évzáró lakomára, már csak azért sem, mert biztos volt benne, hogy Dumbledore beszédében szót ejt majd Voldemort visszatéréséről, és majdnem biztosan megemlíti őt, Harryt is.

Kivett néhány mosásra váró talárt a ládája aljából, hogy helyet csináljon a szépen összehajtott tisztáknak. Miközben így tett, megakadt a szeme egy gyűrött csomagon, ami a láda egyik sarkában rejtőzött. Hirtelen nem tudta, mi az és mit keres ott, kihúzta hát az edzőcipője alól, hogy jobban szemügyre vegye.

Másodpercek alatt rájött, mit tart a kezében. Sirius adta neki, mikor elbúcsúztak a Grimmauld téri házban. Használd, ha szükséged lesz rám.

Harry leült az ágy szélére, és kibontotta a csomagot. Az egy régi, vagy legalábbis nagyon piszkos tükröt tartalmazott. Harry belenézett, de a saját tükörképén kívül semmit nem látott benne.

Megfordította a tükröt. A hátoldalon Sirius keze írásával ez állt:

Ez egy oda-vissza ikertükör. A párja nálam van. Ha beszélni akarsz velem, vedd a kezedbe, és mondd ki a nevemet. Akkor megjelensz az én tükrömben, én pedig a tiedben. Jamesszel használtuk, mikor külön voltunk büntetőmunkán.

Harry szíve vadul zakatolni kezdett. Négy éve Edevis tükrében halott szüleit látta... Beszélhet hát Siriusszal, itt, most azonnal...

Sebtében körülnézett, hogy véletlenül sincs-e más is a hálóban.

Újra belenézett a tükörbe, remegő kézzel az arca elé emelte, és hangosan, jól érthetően így szólt:

– Sirius.

Minden porcikáját átjárta az izgalom. Lélegzete bepárásította a foncsorozott üveget. Még, még közelebb emelte szeméhez a tükröt – de a homályos folt mögül továbbra is a saját arca nézett vissza rá.

Letörölte az üvegről a párafoltot, majd még hangosabban, szinte szótagolva megismételte a nevet:

– Sirius Black!

Nem történt semmi. A tükörből visszanéző feldúlt arc minden kétséget kizáróan az övé volt...

Siriusnál nem volt ott a tükör, mikor eltűnt a boltív alatt, szólt egy halk hang Harry fejében. Azért nem működik a dolog...

Várt még néhány másodpercet, aztán teljes erőből belevágta a tükröt a ládába, ahol az ezer darabra tört. Egy teljes gyönyörű percig azt hitte, viszontláthatja Siriust, újra beszélhet vele...

Égette a torkát a csalódottság. Felpattant az ágyról, és válogatás nélkül hajigálni kezdte a holmijait a ládába, eltemetve a törött tükör cserepeit...

Aztán egyszerre támadt egy ötlete... Minek kellene tükör, ha van sokkal jobb, sokkal egyszerűbb megoldás is... Hogyhogy ez eddig nem jutott eszébe? Miért nem kérdezett rá soha?

Mire idáig jutott a kérdésekben, már rohant is lefelé a csigalépcsőn. Átszaladt az üres klubhelyiségen, kimászott a portrélyukon.

Fél füllel hallotta, hogy a Kövér Dáma utána kiált:

– Jó is lesz, ha szeded a lábad, mindjárt kezdődik a lakoma!

Neki azonban esze ágában sem volt a nagyterembe menni.

Máskor minden sarkon kísértetbe fut az ember, de ha szükség van rájuk...

Tucatnyi lépcsőn szaladt föl és le, folyosókon rohant végig, de nem akadt az útjába se élő, se holt. Nyilván mindenki, még a kísértetek is, a nagyteremben vannak. Végül a bűbájtanterem előtt zihálva lefékezett, és győzködni kezdte magát, hogy nem érdemes tovább keresgélnie, várnia kell a lakoma végéig...

Már feladta a reményt, amikor a folyosó végén megpillantott egy keresztben átúszó, gyöngyfehér alakot.

– Hé! Nick! Állj meg, várj!

A falból, ami egy másodperccel korábban elnyelte a kísértetet, Sir Nicholas de Mimsy-Porpington tollas kalappal ékes feje bukkant elő.

– Jó estét! – köszönt a néhai nemes. Árnyteste többi részét is visszahúzta a falból, és rámosolygott Harryre. – Látom, nem én vagyok az egyetlen, aki késik a lakomáról...

– Kérdezhetek valamit, Nick?

Nick bedugta ujját keményített nyakfodra alá, hogy gondolkodási időt nyerjen, s arcára különös nyugtalanság ült ki. Csak akkor hagyta abba a gallérja babrálását, mikor kis híján ledőlt félig levágott feje.

– Öhm... nagyon sürgős, Harry? – kérdezte feszengve. – Nem érne rá a lakoma után?

– Nem... kérlek, Nick... Muszáj beszélnem veled. Bemegyünk ide?

Harry kinyitotta a legközelebbi osztályterem ajtaját. Félig Fej Nélküli Nick sóhajtott.

– Nem bánom – felelte lemondóan. – Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem számítottam erre.

Harry nyitva hagyta Nicknek az ajtót, de az inkább a falon át libbent be a terembe.

– Miről beszélsz? – kérdezte Harry, és becsukta az ajtót. – Mire számítottál?

Nick az ablakhoz úszott, és kibámult az alkonyi szürkeségbe öltözött parkba.

– Arra, hogy megkeresel – felelte. – Mások is megtették már, miután... elvesztettek valakit.

– Igen – folytatta sietve Harry. – Jól mondod, tényleg kerestelek.

Nick hallgatott.

– Arra gondoltam... – Harry nem számított rá, hogy ennyire zavarban lesz. – Szóval te, ugye... meghaltál. De mégis itt vagy köztünk.

Nick sóhajtott, és tovább bámulta az alkonyi tájat.

– Nem így van? – faggatta Harry. – Meghaltál, mégis tudok beszélgetni veled. És itt jársz a kastélyban. Igaz?

– Igaz – felelte csendesen Félig Fej Nélküli Nick. – Valóban tudok beszélni, és itt járok köztetek.

– Akkor hát visszajöttél, nem? – folytatta belemelegedve Harry. – A halottak vissza tudnak jönni. Kísértet képében. Nem kell örökre eltűnniük... Így van? – tette hozzá türelmetlenül.

Nick némi tétovázás után így felelt:

– Nem mindenki térhet vissza kísértetként.

– Csak kik? – kérdezte sietve Harry.

– Csak... a varázslók.

– Ah! – Harry majdnem elnevette magát, annyira megkönnyebbült. – Az nem baj, mert akiről beszélni akarok, az varázsló. Szóval ő visszajöhet, igaz?

Nick elfordult az ablaktól, és szánakozva Harryre nézett.

– Nem fog visszajönni.

– Ki?

– Sirius Black.

– De hát te is visszajöttél! – csattant fel Harry. – Itt vagy! Meghaltál, de nem tűntél el...

– A varázsló megteheti ugyan, hogy az élők világában hagyja sápadt árnyékmását – magyarázta szomorúan Nick. – De kevés varázsló lép erre az útra.

– Miért? – vágta rá a kérdést Harry, aztán legyintett. – Mindegy... Nem érdekel, hogy kevesen csinálják. Ő vissza fog jönni, tudom!

Annyira beleélte magát abba, amit mondott, hogy ösztönösen az ajtó felé pillantott, arra számítva, hogy mindjárt beúszik rajta a gyöngyfehér, áttetsző látomássá vált Sirius.

– Nem fog visszajönni – ismételte Nick. – Ő biztosan... továbbment.

– Hogyhogy továbbment? – zihálta Harry. – Hova ment tovább? Tényleg... mi történik az emberrel, amikor meghal? Hova kerül az ember? Miért nem jön vissza mindenki? Miért nincs tele a világ kísértetekkel? Miért...

– Nem tudom – felelte Nick.

– De hát te halott vagy! – kiáltott fel kétségbeesetten Harry. – Ki tudná, ha nem te!?

– Én féltem a haláltól – susogta Nick. – Azért döntöttem úgy, hogy itt maradok. Néha eltűnődöm, hogy nem kellett volna-e inkább... Harry, én nem vagyok se itt, se ott. – Nick szomorúan nevetett. – Nem tudok semmit a halál titkairól, mert az élet hitvány utánzatát választottam. Úgy tudom, tanult varázslók vizsgálják ezt a problémát a Rejtély- és Misztériumügyi Főosztályon.

– Ne emlegesd nekem azt a helyet! – csattant fel dühösen Harry.

– Sajnálom, hogy nem segíthettem többet – szólt szelíden a kísértet. – És most... bocsáss meg, de... tudod, a lakoma...

Azzal kiúszott a teremből.

Harry megsemmisülten bámult a falra, ami elnyelte a kísértetet.

A viszontlátás reménye annyira fellelkesítette, hogy most úgy érezte, másodszor is elveszítette Siriust. Lassan, megkínzottan útnak indult az üres kastélyban, s arra gondolt, vajon képes lesz-e még egyszer az életben gondtalanul nevetni.

A Kövér Dáma folyosójára érve megpillantott valakit a fali hirdetőtábla előtt. Mikor másodszor is odanézett, látta, hogy Luna az.

A lány épp feltűzött valamit a hirdetőtáblára. A közelben nem akadt alkalmas búvóhely, Luna is biztosan meghallotta közelgő lépteit, s Harry egyébként se érzett magában erőt hozzá, hogy bárki elől is elrejtőzzön.

Luna hátralépett a hirdetőtáblától, és körülnézett.

– Szervusz! – köszönt rá álmatagon Harryre.

– Hogyhogy nem vagy a lakomán? – kérdezte Harry.

– A többiek széthordták a holmijaimat – felelte derűs nyugalommal a lány. – Ezt szokták csinálni: elcsórják, és itt-ott eldugják őket. De mivel holnap hazautazunk, szeretnék összecsomagolni. Ezért tettem ki ezt a listát.

A hirdetőtáblára bökött, amin valóban ott lógott hiányzó könyveinek és ruhadarabjainak listája, a visszaszolgáltatást sürgető kérésével kiegészítve.

Furcsa érzés támadt Harry szívében. Sirius halála óta jobbára düh és mardosó szomorúság töltötte el, de ez most valami más volt. Beletelt néhány másodpercbe, mire tudatosult benne, hogy sajnálja Lunát.

– Miért dugják el a többiek a holmijaidat? – kérdezte szemöldökráncolva.

– Ó... hát... – Luna vállat vont. – Azt hiszem, afféle különcnek tartanak engem. Sőt, vannak, akik Lüke Lovegoodnak neveznek a hátam mögött.

Harryben felerősödött a sajnálat érzése.

– Azért még nem kéne széthordaniuk a dolgaidat – jelentette ki. – Segítsek megkeresni őket?

Luna mosolyogva rázta a fejét.

– Köszönöm, nem kell. Tudod, a végén mindig előkerülnek valahogy. Csak örültem volna, ha már este össze tudok pakolni. De tényleg... te mért nem vagy a lakomán?

Harry vállat vont.

– Nincs kedvem lemenni.

– Értem. – Luna Harry arcát fürkészte ködös tekintetű, dülledt szemével. – Az a férfi, akit a halálfalók megöltek, a keresztapád volt, igaz? Ginny mondta.

Harry bólintott. Csodálkozva konstatálta: nem zavarja, hogy Luna Siriusról beszél. Aztán eszébe jutott, hogy a lány is látta a thesztrálokat.

– Te már... – kezdte. – Illetve... neked van olyan valakid, aki meghalt?

– Igen – bólintott Luna. – Az édesanyám. Tudod, nagyon tehetséges boszorkány volt, de szeretett kísérletezgetni, és az egyik bűbája egyszer nem úgy sikerült, ahogy akarta. Kilencéves voltam akkor.

– Ó... – motyogta Harry.

– Igen, szörnyű baleset volt – folytatta könnyed hangon Luna. – Most is elszomorodom néha, mikor eszembe jut. De hát apa megmaradt nekem, és egyszer majd anyát is viszontlátom.

– Igen? – kérdezte Harry bizonytalanul.

Luna megütközve csóválta a fejét.

– De hiszen hallottad őket! Ott voltak a függöny mögött.

– Úgy érted...

– A teremben, ahol a boltív volt. Csak nem láttuk őket, de ott voltak. Te is hallottad a hangjukat.

Egymásra néztek. Luna halványan mosolygott. Harry nem tudta, mit mondjon... Luna annyi furcsa dologban hisz... Viszont a hangokat tényleg hallotta ő is.

– Biztos ne segítsek megkeresni a dolgaidat? – kérdezte.

– Nem, nem kell – felelte Luna. – Inkább lemegyek, és eszem egy kis süteményt. Biztos meglesz minden... A végén mindig előkerülnek. Hát akkor... Kellemes szünidőt, Harry.

– Köszönöm... neked is.

Ahogy Harry a távolodó Luna után nézett, furcsamód úgy érezte, mintha a lelkére nehezedő teher egy leheletnyivel könnyebbé vált volna.

A másnapi hazautazás a Roxfort Expresszen több szempontból is eseménydús volt. Malfoy, Crak és Monstro már az iskolában folyton kerülgették Harryt, de csak most, a vonaton érezték úgy, hogy a lebukás veszélye nélkül rátámadhatnak. Akkor lendültek akcióba, mikor Harry épp visszafelé tartott a vécéből. A merénylet bizonyára sikeres is lett volna, ha nem épp egy DS-tagokkal teli fülke előtt kerül sor rá. A bent ülők látták, mi zajlik a folyosón, és egy emberként siettek Harry segítségére. Miután Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein és Terry Boot bemutatták mindazon átkokat, ártásokat és rontásokat, amelyekre Harry megtanította őket, Malfoy, Crak és Monstro leginkább talárba bújt, óriási meztelencsigákhoz hasonlítottak.

Ernie és Justin fel is dobták őket a poggyásztartó hálóba, hogy ne kenjenek össze mindent a nyálkájukkal.

Ernie látható elégtétellel szemlélte a feje fölött vergődő torz alakokat. Azóta se tudta ugyanis megbocsátani Malfoynak, hogy főinspektori különítményes korában pontlevonással merte sújtani a Hugrabugot.

– Alig várom, hogy lássam Mrs Malfoy arcát, mikor a fia leszáll a vonatról – jelentette ki.

– Monstro anyja viszont boldog lesz, hogy így megszépült a fia – kapcsolódott be a beszélgetésbe Ron, aki felfigyelt a zajra, és átment megnézni, mi történt. – Figyelj, Harry, megjött a büfés néni, ha akarsz venni valamit...

Harry megköszönte a csapat segítségét, és visszament Ronnal.

Vásárolt a büfés boszorkánytól egy nagy halom kondéros kekszet meg tökös derelyét, azután leült a helyére a fülkében. Hermione most is a *Reggeli Próféta*t olvasta, Ginny egy rejtvényt fejtett a *Hírverő*ben, Neville pedig a Mimbulus mimbeltoniáját simogatta. A mágikus növény egy év alatt nagyot nőtt, és immár halkan dudorászott, ha hozzáértek.

Harry és Ron majdnem egész úton varázslósakkot játszottak, Hermione pedig szemelvényeket olvasott fel a Prófétából. Az újság ismeretterjesztő cikkeket közölt a dementorok elriasztásának fortélyairól, beszámolt a halálfalók után indított minisztériumi hajtóvadászatról, és lehozott jó pár hisztérikus hangvételű olvasói levelet, amelyek írói jobbára azt bizonygatták, hogy látták Voldemortot elsétálni a házuk előtt.

– Az ég már beborult – sóhajtott Hermione, és összehajtotta az újságot. – Nemsokára kitör a vihar.

– Nézd, Harry! – szólt halkan Ron, és fejével a fülke ajtaja felé bökött.

Harry odafordult. A folyosón Cho haladt el, a kendőbe bugyolált arcú Marietta Edgecombe kíséretében. Harry pillantása találkozott Chóéval. A lány elpirult, és továbbment, Harry pedig újra a sakktáblára fordította a tekintetét. Ron huszára épp akkor kergette el az egyik parasztját.

– Mi van... mi van mostanában köztetek? – puhatolózott Ron.

– Semmi – felelte őszintén Harry.

– Úgy hallottam, hogy Cho most valaki mással jár – jegyezte meg óvatosan Hermione.

Harry meglepve tapasztalta, hogy cseppet sem esik rosszul neki a hír. A vágy, hogy imponáljon Chónak, egy távolinak és idegennek tűnő múlt részévé vált – ahogy sok minden egyéb is, amire Sirius halála előtt vágyott... A tragédia óta eltelt egy hetet ő sokkal hosszabb időnek érezte: hosszú űrutazásnak a Siriust magába foglaló világ és a Sirius nélküli világ között.

– Örülj neki, hogy túl vagy rajta – szólt kissé erőltetett optimizmussal Ron. – Cho szép meg minden, de azért neked vidámabb lány kéne.

– Szerintem mással ő is vidámabb – felelte vállvonogatva Harry.

– Tényleg, kivel van most? – fordult Hermionéhoz Ron, de Ginnytől kapta meg a választ:

– Michael Cornerrel.

– Michael... de hát... – Ron egészen kicsavarta a nyakát, hogy rábámulhasson a húgára. – De hiszen vele te jártál!

– Az már a múlté – legyintett Ginny. – Megsértődött, miután a Griffendél legyőzte a Hollóhátat, úgyhogy ejtettem, ő meg másnap már Chót vigasztalta.

Ginny megvakarta az orrát pennája végével, majd fejjel lefelé fordította a *Hírverő*t, és olvasni kezdte a rejtvény megfejtését. Ron önelégült képet vágott.

– Mondtam én, hogy tiszta hülye az a Corner – szólt, és közben Harry reszkető bástyája felé tolta a vezérét. – Jól tetted, hogy kirúgtad. Legközelebb normálisabb embert válassz!

Utolsó mondata alatt valamiért Harryre sandított.

– Már választottam – felelte szórakozottan Ginny. – Dean Thomast. Szerinted ő normálisabb?

– Micsoda!? – bődült fel Ron, és felborította a sakktáblát. Csámpás nyomban rávetette magát a szanaszét repülő figurákra, Hedvig és Pulipinty pedig mérges csiripelésbe és huhogásba kezdett a poggyásztartón.

Mikor a vonat a King's Crosshoz közeledve lassítani kezdett, Harrynek azonnal görcsbe rándult a gyomra. Semmi kedve nem volt leszállni a Roxfort Expresszről. Még az is átfutott a fején, mi volna, ha egyszerűen a vonaton maradna, és ott tanyázna a szeptember elsejei indulásig. Aztán, mikor a gőzös egy utolsó rándulással megállt, mégiscsak leemelte Hedvig kalitkáját a poggyásztartóról, és felkészült rá, hogy kivonszolja ládáját a fülkéből.

Néhány perccel később, miután a jegyellenőr intett, hogy tiszta a levegő, Harry, Ron és Hermione átkeltek a kilences és a tízes vágányt elválasztó, mágikus falon. A túloldalon kilépve Harry meglepetten látta, hogy egész csapatnyi ember gyűlt össze a fogadására.

Ott volt Rémszem Mordon, aki épp oly ijesztően festett a varázsszeme elé húzott keménykalapban, mint máskor anélkül; bő köpönyegbe burkolózott, és hosszú botot szorongatott bütykös kezében.

A félig mögötte álló Tonks élénkpiros pólót viselt, amin a "Walpurgis Lányai" felirat díszelgett. Az aurorboszorkány rágógumi-rózsaszín haja csak úgy világított a pályaudvar piszkos üvegtetején át beszűrődő fényben. Tonks mellett a sápadt, deresedő hajú Lupin állt foszladozó, hosszú kabátban és kinyúlt pulóverben. A csapat élén a négy Weasley sorakozott fel: a mugliünneplőbe bújt Arthur és Molly, valamint Fred és George, akik mindketten méregzöld, pikkelyes anyagból varrt, vadonatúj dzsekiben feszítettek.

– Ron, Ginny! – kiáltott fel Mrs Weasley, és a gyerekei elé szaladt, hogy megölelje őket – Jaj, és Harry drágám... Hogy vagy?

– Jól – hazudta a boszorkány fojtó ölelésében Harry. Mrs Weasley válla fölött átpillantva látta, hogy Ron nagy szemeket mereszt az ikrek új szerelésére.

– Ezek meg miből vannak? – kérdezte.

– A legfinomabb sárkánybőrből, öcskös – felelte Fred, büszkén húzogatva dzsekije cipzárját. – A varázsviccbiznisz virágzik, hát gondoltuk, megérdemlünk egy kis luxust.

– Szervusz, Harry! – köszönt Lupin, mikor Mrs Weasley végre kiengedte karjaiból Harryt, hogy helyette Hermionét kapja közéjük.

– Jó napot! – felelte Harry. – Nem számítottam rá, hogy... Hogy kerül ide mindenki?

Lupin halványan elmosolyodott:

– Nos, arra gondoltunk, elbeszélgetünk egy kicsit a kedves rokonaiddal, mielőtt hazaengedünk velük téged.

– Nem biztos, hogy jó ötlet – rázta a fejét Harry.

– Már hogyne volna jó ötlet, Potter! – recsegte Mordon, aki időközben közelebb bicegett Harryhez. – Ők azok, igaz?

Hátrabökött a válla fölött a hüvelykujjával – közben varázsszemével nyilván a tarkóján át nézett. Harry egy kicsit balra dőlt, hogy kilásson mellette, és valóban megpillantotta a három Dursleyt, akik mélységes megrökönyödéssel bámulták a nem mindennapi fogadóbizottságot.

– Szervusz, Harry! – rikkantotta örvendezve Mr. Weasley, miután elfordult Hermione szüleitől, akiket az imént lelkesen üdvözölt, s akik most Hermionét ölelgették. – Nos, beszélünk velük?

– Essünk túl rajta, Arthur! – bólintott Mordon.

A varázslócsapat Rémszem és Mr. Weasley vezetésével elindult a Dursley család felé, akiknek ettől végképp a földbe gyökerezett a lábuk. Hermione szelíden kiszabadította magát anyja karjaiból, s ő is csatlakozott a küldöttséghez.

– Üdvözlöm! – köszönt barátságosan Mr. Weasley, miután megállt Vernon bácsi előtt. – Talán emlékszik rám, a nevem Arthur Weasley.

Harryt igencsak meglepte volna, ha Vernon bácsi nem emlékszik a varázslóra, tekintve hogy Mr. Weasley két évvel azelőtt saját kezűleg változtatta katasztrófasújtotta területté Dursleyék nappali szobáját. És valóban, a bácsi dühösen meresztgetni kezdte a szemét, s arca a bolhaszín egy sötétebb árnyalatát öltötte – de nem szólalt meg, talán mert bölcsen belátta, hogy az ellenség túlerőben van. Petunia néni arca az ijedtség és a kínos zavar sajátos elegyét tükrözte: szemlátomást a leginkább attól félt, hogy valaki ismerős meglátja ilyen társaságban. Dudley rémületében igyekezett picinek és jelentéktelennek tűnni, de ez a próbálkozása testalkatánál fogva eleve kudarcra volt ítélve.

– Szeretnénk néhány szót váltani önökkel Harryről – folytatta mosolyogva Mr. Weasley.

– Az ám! – recsegte Mordon. – Főleg arról, hogyan bánnak vele, amíg maguknál lakik.

Vernon Dursley bajusza mintha kissé felborzolódott volna.

A keménykalap láttán az a téves benyomása támadhatott, hogy Mordonban rokon lélekre talál, mert hozzá intézte válaszát:

– Nem tudok róla, hogy bárkinek bármi köze volna hozzá, mit csinálok a házamban...

– Könyvtárakat lehetne megtölteni azzal, amit maga nem tud, Dursley – torkolta le Mordon.

– De nem is ez a lényeg – vette át a szót Tonks, aki rózsaszínű hajával jobban megbotránkoztatta Petunia nénit, mint a többiek együttvéve – a néni be is hunyta a szemét, hogy ne kelljen látnia Tonksot. – A lényeg az, hogy ha megtudjuk, hogy bántják Harryt...

– És tévedés ne essék, meg fogjuk tudni – vetette közbe higgadtan Lupin.

– Úgy van – bólogatott Mr. Weasley. – Akkor is, ha nem engedik Harryt felitonálni...

– Telefonálni – súgott Hermione.

– Szóval, ha kiderül, hogy rosszul bánnak Potterrel, velünk gyűlik meg a bajuk! – fejezte be Mordon.

Vernon bácsi deréktól felfelé dagadni kezdett, mint a hurka. Úgy tűnt, a felháborodása legyőzni készül félelmét a futóbolondok bandájától.

– Ezt fenyegetésnek szánta, uram? – kérdezte olyan hangosan, hogy az arra járók mind megnézték őt maguknak.

– Annak bizony! – felelte Mordon. Szemlátomást örült, hogy Vernon bácsi ilyen gyorsan felfogta a dolog lényegét.

– És olyan embernek tűnök én, aki meg lehet félemlíteni!? – harsogta Vernon bácsi.

– Nos... – Mordon hátratolta keménykalapját, és megmutatta fenyegetően pörgő varázsszemét. Vernon bácsi megrettenve hátratántorodott, és beverte a szebbik felét egy kofferkuliba. – Igen, Dursley, maga pont olyan embernek tűnik.

Mordon elfordult a bácsitól, és Harryre nézett.

– Jól van, Potter... Üzenj, ha szükséged van ránk. Ha három napig nem hallunk felőled, elküldünk valakit.

Petunia néni fájdalmas kis nyikkanást hallatott. Bizonyára elképzelte, mit szólnának a szomszédok, ha ez a társaság bemasírozna a Privet Drive négyes szám kertjébe.

– Minden jót, Potter! – búcsúzott Mordon, és bütykös ujjai egy pillanatra megszorították Harry vállát.

– Vigyázz magadra, Harry! – szólt csendesen Lupin. – És halljunk rólad!

– Elhozunk tőlük, amint lehet – suttogta újabb ölelés kíséretében Mrs Weasley.

Ron aggódó arccal nyújtott kezet Harrynek.

– Nemsokára találkozunk – búcsúzott.

– De tényleg nemsokára – tette hozzá Hermione. – Ígérjük.

Harry bólintott. Nem szólalt meg, mert érezte, hogy úgysem tudná szavakba önteni, milyen sokat jelent számára, hogy ennyien ott vannak, és mind kiálltak mellette. Rámosolygott barátaira, némán búcsút intett nekik, azután sarkon fordult, és a vert seregként távozó Dursleykkal a nyomában elindult a pályaudvar kijáratán túli napsütötte, forgalmas utca felé.